Coperta de V. Socoliuc

Ilustrația copertei :

KANO NAIZEN, **NANBAN BYOBU** (Sosirea europenilor) — paravan japonez cu șase panouri datînd din sec. XVII

James Clavell
SHŌGUN

© James Clavell, 1975
Hodder & Stoughton Ltd. Coronet edition, 1983 Great Britain

JAMES CLAVELL

SHŌGUN

volumul 1

Traducere și note de
DOINA CERĂCEANU

EDITURA UNIVERS
București, 1988

Celor doi navigatori,
căpitani în Marina Regală,
pentru care — așa cum era de așteptat —
navele au fost mai presus
decît soțiile lor.

Prolog

Furtuna parcă rupea din el, îi simțea mușcătura în adîncul ființei și știa că, dacă nu dau de un țărm în trei zile, vor muri cu toții. Prea mulți morți în această călătorie, gîndi, sînt pilotul șef al unei flote moarte. O singură navă rămasă din cinci, douăzeci și opt de oameni dintr-un echipaj de o sută șapte, din care acum doar zece se mai țin pe picioare, iar ceilalți sînt pe moarte, printre ei și căpitanul general. Proviziile isprăvite, apă mai deloc, iar cîtă a rămas e sălcie și murdară...

Îl chema John Blackthorne și era singur pe punte, în afară de marinarul de veghe la prora, Salamon mutul, care se ghemuise în partea de sub vînt, scrutînd întinsul apelor.

Nava se înclină sub o rafală bruscă și Blackthorne se ținu strîns de brațul scaunului fixat pe dunetă, lîngă timonă, pînă ce corabia se reechilibră, scîrțîind din toată lemnăria. Se numea *Erasmus ;* o navă comercială echipată și de război, înregistrată la Rotterdam, avînd două sute șaizeci de tone, trei catarge, douăzeci de tunuri, singura supraviețuitoare din prima escadră trimisă de Țările de Jos să înfrunte dușmanul în Lumea Nouă. Erau primele nave olandeze care izbutiseră să destrame taina trecerii prin Strîmtoarea Magellan. Patru sute nouăzeci și șase de oameni, toți voluntari. Toți olandezi, în afară de trei englezi — doi piloți și un ofițer. Misiunea lor : să jefuiască pămînturile spaniole și portugheze din Lumea Nouă și să le dea pradă focului, să obțină concesiuni comerciale permanente, să descopere noi insule în Oceanul Pacific, care ar putea servi drept baze, și să le proclame teritorii olandeze, iar după trei ani să se întoarcă acasă.

De mai bine de patru decenii, Țările de Jos protestante erau în război cu Spania catolică, luptînd să înlăture

detestatul jug spaniol. Ţările de Jos, numite uneori Olanda, Provinciile Unite sau Ţara Poldelor, încă mai făceau parte, în sens juridic, din Imperiul Spaniol. Anglia, singura lor aliată, prima ţară din lumea creştină care, în urmă cu vreo şaptezeci şi ceva de ani, se desprinsese de Curtea Papală din Roma şi devenise protestantă, se afla şi ea de douăzeci de ani în război cu Spania, iar de zece ani era aliată pe faţă cu Ţările de Jos.

Vîntul se înteţi şi mai mult, nava se înclină din nou. Mergea fără vele, doar cu gabierul de furtună. Dar chiar şi aşa curenţii şi furtuna o împingeau spre orizontul întunecat.

Acolo e şi mai mare urgie, îşi spuse Blackthorne, ne aşteaptă alte recifuri, alte bancuri de nisip. O mare necunoscută. Bun ! O viaţă întreagă m-am războit cu marea şi totdeauna am ieşit învingător. Şi am să învinq mereu.

Sînt primul pilot englez care a străbătut Strîmtoarea Magellan. Da, primul, şi primul pilot care a navigat vreodată în aceste ape asiatice, în afară de cîţiva portughezi ticăloşi sau spanioli nenorociţi, care tot îşi mai închipuie că stăpînesc lumea. Primul englez pe aceste mări...

Atîtea lucruri înfăptuite pentru prima dată. Da ! Şi atîţia morţi pentru a le dobîndi.

Din nou adulmecă vîntul, însă nu se simţea nici un iz de pămînt. Cercetă oceanul, dar era întunecat şi mînios. Nici un firicel de algă, nici o pată de culoare, care să-i indice apropierea unui ţărm nisipos. Văzu creasta unui recif departe, la tribord, dar asta nu-i spunea nimic. De o lună se tot fereau de stîncile ce le ieşeau în cale şi încă nu se vedea nici urmă de pămînt. Oceanul acesta e fără de sfîrşit ! îşi zise. Bine ! Doar pentru asta te-ai pregătit : să navighezi pe mări necunoscute, să întocmeşti hărţi şi să te întorci din nou acasă. De cîte zile eşti plecat de la ai tăi ? Un an, unsprezece luni şi două zile. Ultima acostare a fost în Chile, în urmă cu o sută treizeci şi trei de zile, şi de atunci stai tot pe punte, străbătînd oceanul pe care Magellan, traversîndu-l pentru prima oară acum optzeci de ani, l-a numit Pacific.

Blackthorne era lihnit de foame, îi ardea gura şi-l durea tot trupul din pricina scorbutului. Îşi încordă ochii să verifice drumul-compas şi îşi sili mintea să calculeze poziţia aproximativă a navei. O dată ce punctul va fi înscris în cartea de drum, îndreptarul lui pe mare, se va simţi

în siguranţă pe acest petic de ocean. Iar dacă el se simte în siguranţă, atunci nici nava n-are de ce să se teamă şi, laolaltă, vor putea să găsească Ţara Japoniilor, sau poate chiar şi pe regele creştin Prester John, cu a lui Împărăţie de Aur, despre care legenda spune că se află la nord de Chitai, oriunde s-o fi găsind acest Chitai.

Şi, cu partea mea de bogăţii, voi naviga iarăşi spre vest, către casă : primul pilot englez care va face înconjurul globului, şi nu voi mai pleca niciodată de lîngă ai mei. Niciodată. Niciodată. Jur pe capul fiului meu !

Rafala de vînt îi stăvili hoinăreala minţii şi-i alungă somnul. Să dormi acum ar fi o nebunie. Niciodată n-ai să te mai trezeşti din acest somn, gîndi. Îşi întinse braţele să-şi dezmorţească muşchii spatelui încordaţi şi se înfăşură mai bine în manta. Văzu că velatura era în ordine iar timona se mişca liniştită. Marinarul de veghe la prora era treaz. Aşa că se aşeză calm pe scaun şi se rugă să dea de pămînt.

— Du-te jos, pilotule ! Stau eu de veghe, dacă vrei. Locotenentul secund Hendrik Specz înainta pe punte, faţa-i era cenuşie de oboseală, ochii înfundaţi în orbite, pielea galbenă şi pătată. Se sprijinea anevoie de copastie, căznindu-se să vomite. Binecuvîntat fie Domnul şi blestemată ziua cînd am plecat din Olanda.

— Unde e secundul, Hendrik ?

— În pat. Nu se poate da jos din patul lui *scheit voll* [1]. Şi n-o să se dea pînă la ziua judecăţii de apoi.

— Şi căpitanul general ?

— Se plînge de mîncare şi apă. Hendrik scuipă. Am să-i spun c-o să-i frig un clapon şi-o să i-l aduc pe-o tavă de argint, c-o sticlă de rachiu, s-alunece mai bine. *Scheithuis ! Coot !*

— Ţine-ţi gura !

— O s-o ţin, pilotule. Dar e nebun şi-o să murim cu toţii din pricina lui. Tînărul vomă iar şi trase o flegmă. Doamne Dumnezeule, ajută-mă !

— Du-te jos. Întoarce-te în zori.

Hendrik se lăsă anevoie pe celălalt scaun.

— Jos miroase a moarte. Fac de cart, dacă nu ţi-e cu supărare. Încotro mergem ?

— Unde ne duce vîntul.

---

[1] De rahat (oland.).

— Unde e pămîntul pe care ni l-ai promis ? Unde-s Japoniile... unde, te-ntreb ?

— Înainte.

— Totdeauna spui înainte ! *Gottimhimmel* [1], n-am avut ordin să mergem în necunoscut. Acum trebuia să fim acasă, teferi, cu burţile pline, nu să umblăm după cai verzi pe pereţi.

— Du-te jos sau tacă-ţi gura !

Ursuz, Hendrik îşi îndepărtă privirea de la bărbatul înalt şi bărbos. Unde sîntem acum ? ar fi vrut să-ntrebe. De ce nu pot să văd cartea secretă de drum ? Dar el ştia că nu trebuie să pui asemenea întrebări unui pilot, cu atît mai mult acestuia. Chiar şi aşa, gîndi, aş vrea să fiu la fel de puternic şi sănătos cum eram cînd am plecat din Olanda. Atunci n-aş mai sta pe gînduri. Ţi-aş pocni una peste ochii tăi albaştri-cenuşii, te-aş lăsa fără zîmbetul ăla care mă scoate din minţi şi te-aş trimite la dracu, după cum meriţi. Atunci eu aş fi căpitan-pilot şi am avea un olandez la comanda vasului — nu un străin — şi secretele ne-ar fi în siguranţă. Pentru că, în curînd, vom fi în război cu voi, englezii. Noi vrem acelaşi lucru : să fim stăpînii mărilor, să controlăm toate drumurile comerciale, să stăpînim Lumea Nouă şi să nimicim Spania.

— Poate că nici nu există Japoniile, mormăi brusc Hendrik. E doar o legendă. *Gottbewonden.*

— Există. Între treizeci şi patruzeci grade latitudine nordică. Acum tacă-ţi fleanca sau du-te jos.

— Jos e nenorocire, pilotule, mormăi Hendrik şi-şi îndreptă privirea înainte, lăsîndu-se purtat de gînduri.

Blackthorne se mişcă în scaun, trupul îl durea astăzi mai tare. Eşti mai norocos decît cei mai mulţi dintre ei, gîndi, mai norocos decît Hendrik. Nu. Nu mai norocos. Mai precaut. Tu ţi-ai păstrat fructele pe cînd ceilalţi şi le-au mîncat fără grijă. Deşi tu i-ai avertizat. Aşa că acum scorbutul tău e încă blînd, pe cînd ceilalţi au mereu sîngerări, pîntecăraie, ochii-i dor şi sînt urduroşi, şi-au pierdut dinţii, iar mintea le-a luat-o razna. De ce oamenii nu învaţă nimic niciodată ?

Ştia că tuturor le e frică de el, chiar şi căpitanului general, că mai toţi îl urăsc. Dar era firesc, pentru că pilotul comandă pe mare ; el stabileşte ruta şi dirijează nava, el îi duce din port în port.

---

[1] Dumnezeule mare (germ.).

Astăzi orice călătorie pe mare este plină de riscuri, pentru că puținele hărți de navigație existente sînt atît de neclare încît aproape că nu-ți sînt de folos. Și nu exista nici o modalitate de a stabili longitudinea.

— Află cum să determini longitudinea și-ai să fii cel mai bogat om din lume, îi spusese bătrînul său dascăl, Alban Caradoc. Regina, Dumnezeu s-o binecuvînteze, ți-ar da zece mii de lire și un ducat să dezlegi această enigmă. Spurcații de portughezi ți-ar da și mai mult — un galion de aur. Și ticăloșii de spanioli, douăzeci ! O dată ce nu mai ai pămînt în zare, ești pierdut, băiete. Caradoc făcuse o pauză și-și înclinase trist capul spre el, ca-ntotdeauna. Ești pierdut, băiete, dacă nu...

— Dacă n-ai o carte de drum, strigase Blackthorne fericit, știind că-și învățase bine lecțiile. Avea pe atunci treisprezece ani și de un an își făcea ucenicia la Alban Caradoc, pilot și constructor de nave, care luase locul tatălui pierdut și care nu-l bătuse niciodată, ci doar îl învățase, pe el și pe celălalt băiat, secretele construcției de nave și tainele mării.

O carte de drum era o cărțulie cu însemnările amănunțite ale unui pilot, *care mai fusese înainte acolo.* Înregistra drumul dintre porturi, capuri, istmuri și canale. Nota adîncimea și culoarea apei, înfățișarea fundului mării. Descria *cum a ajuns acolo și cum s-a întors :* cîte zile a făcut pe un anume drum, felul vîntului, cînd și unde sufla, la ce fel de curenți să te aștepți și de unde ; sezonul de furtuni și de vînt prielnic ; unde se carenează nava și unde se face plinul de apă ; unde întîlnești prieteni și unde dușmani ; bancuri de nisip, recifuri, maree, refugii ; și, în cele din urmă, *tot* ce era necesar pentru o călătorie fără primejdii.

Englezii, olandezii și francezii aveau cărți de drum pentru apele lor, dar pe restul apelor din lume navigaseră doar căpitani din Portugalia și Spania, iar aceste două țări și le țineau secrete. Cărțile de drum care dezvăluiau rutele spre Lumea Nouă, care descifrau tainele Strîmtorii Magellan și Capului Bunei Speranțe — ambele descoperiri portugheze —, care arătau, deci, drumurile spre Asia, erau păzite de portughezi și de spanioli ca un adevărat tezaur național și era de așteptat ca ele să fie căutate cu aceeași înfocare de către dușmanii lor englezi și olandezi. Dar o carte de drum era bună în măsura în care

fusese bun pilotul care a scris-o, copistul care a copiat-o, tipograful, atît de rar, care a tipărit-o, sau învăţatul care a tălmăcit-o. Ca atare, o carte de drum putea conţine erori. Unele chiar voite. Un pilot n-avea cum să fie sigur niciodată *pînă nu se ducea el însuşi acolo.* Măcar o dată.

Pe mare, pilotul este conducătorul, singura călăuză, judecătorul suprem pentru navă şi echipajul ei. El singur comandă de pe dunetă.

Asta e o băutură care te ameţeşte, îşi spuse Blackthorne. O dată ce ai gustat din ea, n-o mai uiţi niciodată, o cauţi mereu, îţi este permanent necesară. Este unul din lucrurile ce te ţine în viaţă pe cînd ceilalţi mor.

Se ridică şi urină în canalul de scurgere a apei. Cînd nisipul se scurse din clepsidra de lîngă habitaclu, o întoarse şi trase clopotul navei.

— Poţi să stai treaz, Hendrik ?

— Da. Da, cred că da.

— Am să trimit pe cineva să schimbe straja de la bompres. Ai grijă să stea în bătaia vîntului, nu la adăpost. Asta o să-l ţină treaz şi cu ochii-n patru.

Pentru o clipă se întrebă dacă n-ar trebui să întoarcă nava cu prora în vînt şi s-o pună din pană pentru la noapte, dar renunţă şi coborî scara din tambuchi, care ducea spre cabina echipajului. Aceasta se întindea pe toată lăţimea navei şi avea paturi şi loc de hamacuri pentru o sută de oameni. Căldura-l învălui şi asta-i făcu bine şi nu luă în seamă duhoarea permanentă ce venea din calele de dedesubt. Nici unul din cei douăzeci şi ceva de oameni nu se mişcă din patul lui.

— Du-te sus, Maetsukker, spuse el în olandeză, *lingua franca,* [1] pentru Ţările de Jos, pe care el o vorbea la perfecţie alături de portugheză, spaniolă şi latină.

— Sînt aproape mort, spuse bărbatul mărunt, cu trăsături ascuţite, şi se ghemui mai mult în pat. Mi-e rău. Priveşte, scorbutul m-a lăsat fără dinţi. Doamne, ajută-ne, c-o să pierim cu toţii. Dacă nu erai tu, am fi fost de-acum acasă, teferi. Eu sînt negustor. Nu sînt marinar. Nu fac parte din echipaj... Ia pe altcineva. Uite, pe Johann...

Scoase un ţipăt ascuţit cînd Blackthorne îl îmbrînci din pat şi-i făcu vînt spre uşă. Un fir de sînge i se prelingea din gură şi el rămase privind năuc. O lovitură zdravănă în şold îl scoase din buimăceală.

[1] Limbă universală (ital.).

— Cară-ţi hoitul sus şi stai acolo pînă crăpi sau ajungem la ţărm.

Omul deschise uşa şi fugi împleticindu-se.

Blackthorne se uită la ceilalţi. Ei se holbau spre el.

— Cum te simţi, Johann ?

— Destul de bine, pilotule. Pesemne c-am să trăiesc.

Johann Vinck, cel mai în vîrstă din echipaj, avea patruzeci şi trei de ani, era tunar şef şi secundul nostromului. Era chel şi fără dinţi, de culoarea stejarului bătrîn şi tot ca el de puternic. Cu şase ani în urmă navigase cu Blackthorne căutînd fără sorţi de izbîndă Calea de Nord-Est [1], iar acum fiecare cunoştea măsura celuilalt.

— La vîrsta ta mai toţi bătrînii sînt deja morţi, aşa că tu ne-ai întrecut pe toţi.

Blackthorne avea treizeci şi şase de ani.

Vinck zîmbi posac.

— Rachiu-i de vină, pilotule, şi preacurvia, şi poate viaţa de sfînt pe care-am dus-o.

Nimeni nu rîse. Apoi cineva arătă spre un pat.

— Pilotule, nostromul e mort.

— Atunci duceţi-l sus ! Spălaţi-l şi închideţi-i ochii ! Tu, tu şi tu.

De data asta oamenii săriră repede din paturile lor şi mai mult tîrîră corpul neînsufleţit afară din cabină.

— Vinck, faci de cart în zori. Şi tu, Ginsel, eşti de veghe la bompres.

— Da, pilotule.

Blackthorne se întoarse pe punte. Văzu că Hendrik era încă treaz şi nava în ordine. Salamon, straja ce fusese înlocuită, trecu împleticindu-se pe lîngă el, mai mult mort decît viu, cu ochii roşii şi umflaţi din cauza vîntului. Blackthorne se îndreptă spre cealaltă uşă şi coborî. Coridorul ducea spre cabina principală de la pupa, destinată căpitanului general şi depozitului de muniţii. Cabina lui se găsea la tribord, iar cealaltă, de la babord, era folosită de obicei de cei trei secunzi. Acum era ocupată de Baccus van Nekk, şeful negustorilor, Hendrik, locotenentul secund, şi Croocq, musul. Toţi erau foarte bolnavi.

Intră în cabina principală. Căpitanul general, Paulus Spillbergen, zăcea aproape leşinat în patul lui. Era un

[1] Calea maritimă între Atlantic şi Pacific prin mările din nordul Europei.

bărbat scund, cîndva foarte gras şi roşu la faţă, acum foarte slab, cu pieile burţii atîrnîndu-i în cute flasce. Blackthorne luă o sticlă cu apă dintr-un sertar secret şi-l ajută să bea cîteva înghiţituri.

— Mulţumesc, spuse Spillbergen cu o voce stinsă. Unde e ţărmul... unde e ţărmul ?

— Înainte, îi răspunse, fără s-o mai creadă nici el, apoi puse sticla la loc, surd la văicărelile căpitanului, şi plecă urîndu-l încă o dată.

Cu aproape un an în urmă, ei ajunseseră în Tierra del Fuego, vîntul fiindu-le prielnic ca să pătrundă în necunoscuta Strîmtoare Magellan. Dar căpitanul general ordonase acostarea ca să caute aur şi comori.

— Doamne Dumnezeule, priveşte ţărmul, căpitane general ! Nu e nici o comoară în pustietatea asta.

— Legenda spune că este plină de aur, iar noi am putea proclama acest pămînt posesiunea glorioasei Olande.

— Spaniolii stăpînesc aici de cincizeci de ani.

— Se poate, dar poate că nu şi în acest sud îndepărtat, pilotule.

— Aici anotimpurile sînt pe dos. În mai, iunie, iulie, august te afli în plină iarnă. Cărţile de drum spun că timpul devine neprielnic trecerii prin Strîmtoare ; vînturile se schimbă în cîteva săptămîni, şi atunci va trebui să rămînem aici să iernăm luni de zile.

— Peste cîte săptămîni, pilotule ?

— Cartea de drum spune că opt, dar anotimpurile nu sînt întotdeauna la fel...

— Atunci o să explorăm cîteva săptămîni. Avem destul timp şi apoi, dacă va fi necesar, vom merge din nou spre nord şi vom mai prăda cîteva oraşe. Ei, ce ziceţi, domnilor ?

— Trebuie să plecăm acum, căpitane. Spaniolii au foarte puţine nave de război în Pacific, aici însă apele sînt împînzite de ei. Acum precis sînt în urmărirea noastră. Eu zic că trebuie să plecăm acum.

Dar căpitanul general n-a ţinut seama de părerea lui, a supus hotărîrea votului celorlalţi căpitani, nu celorlalţi piloţi — unul englez şi trei olandezi —, şi a condus incursiunea pe uscat, fără nici un rezultat.

Vîntul s-a schimbat mai devreme în acel an şi ei au trebuit să ierneze acolo, căpitanului general fiindu-i teamă

să meargă spre nord, din cauza flotei spaniole. N-au putut să navigheze decît peste patru luni. În acest timp ajunseseră să mănînce pielea de viţel de pe parîme, iar o sută cincizeci şi şase de oameni au murit din pricina frigului, lipsei de hrană şi a diareei. Furtunile năprasnice din Strîmtoare au împrăştiat flota. *Erasmus* a fost singura navă care a ajuns la întîlnirea din Chile. Le-au aşteptat o lună pe celelalte şi apoi, fiind încercuiţi de spanioli, au trebuit să pornească în necunoscut. Cartea secretă de drum se oprea la Chile.

Blackthorne se întoarse de-a lungul coridorului, descuie uşa de la cabina lui şi intră încuind-o la loc. Cabina avea grinzi joase, era mică şi ordonată, şi el trebui să se aplece cînd o traversă, ca să se aşeze la biroul lui. Descuie un sertar şi despachetă cu atenţie ultimul din merele pe care le păstrase cu atîta grijă tot drumul din Insula Sfînta Maria, nu departe de Chile. Era mic şi mecit, cu mucegai pe partea stricată. Tăie un sfert din el. Erau cîţiva viermi înăuntru. Îi mîncă laolaltă cu miezul, dînd crezare vechii poveşti cum că viermii din mere sînt la fel de buni împotriva scorbutului ca fructul însuşi şi că, frecaţi pe gingii, opresc căderea dinţilor. Mestecă fructul cu grijă, pentru că dinţii-l dureau şi gingiile-i erau umflate şi plăpînde, după care sorbi puţină apă din burduful de vin. Avea un gust greţos. Apoi împachetă rămăşiţa de măr şi o încuie la loc.

Un şobolan o luă la fugă prin umbra lăsată de felinarul atîrnat deasupra capului. Lemnăria scîrţîi plăcut. Libărcile mişunau pe duşumea.

Sînt obosit. Sînt atît de obosit.

Se uită spre pat. Lung, îngust, salteaua de paie îmbiindu-l.

Sînt atît de obosit.

Du-te şi te culcă o oră, îi zicea diavolul din el. Chiar şi numai zece minute, şi ai să fii treaz o săptămînă. De zile întregi n-ai dormit decît cîteva ceasuri şi mai toate acolo sus, la frig. Trebuie să dormi. Dormi. Ei se bizuie pe tine...

— N-am să dorm, voi dormi mîine, spuse cu voce tare şi-şi încordă mîna să descuie cufărul de unde scoase cartea lui de drum. Văzu că cealaltă, cea portugheză, era în siguranţă şi neatinsă. Asta-l încîntă. Luă o pană curată şi începu să scrie : „Aprilie 21, 1600. Ora cinci. Amurg. 133

de zile de la Insula Santa Maria, Chile, 32 grade latitudine nordică. Valuri încă înalte, vînt puternic şi nava cu aceeaşi velatură ca mai înainte. Culoarea mării gri-verde întunecat ; nu i se zăreşte fundul. Încă ne deplasăm cu vîntul din pupa cu un drum-compas de 270 grade, am virat-o spre nord-vest şi înaintăm cam cu şase mile pe oră. Recifuri mari în formă de triunghi s-au văzut cam la o jumătate de leghe pe direcţia nord-est-nord.

Trei oameni au murit peste noapte din pricina scorbutului — Joris, velarul, Reiss, tunarul, şi locotenentul de Haan. După ce şi-au dat sufletul, căpitanul general fiind încă bolnav, eu i-am încredinţat mării, fără giulgiuri, pentru că nu mai avem din ce să le facem. Astăzi nostromul Rijckloff a murit.

La prînz n-am putut să iau înclinaţia soarelui, pentru că cerul era înnorat. Dar cred că sîntem totuşi pe drumul cel bun şi acostarea în Japonii trebuie să fie curînd..."

— Dar cît de curînd ? întrebă el felinarul care atîrna deasupra capului, balansîndu-se o dată cu nava. Cum se face o hartă ? Trebuie să existe o cale, îşi spuse pentru a o mie una oară. Cum să stabileşti longitudinea ? Trebuie să fie o posibilitate. Cum să păstrezi legumele proaspete ? Ce *este* scorbutul ?

— Băiete, se zice că ar fi o boală a mării, îi spusese Alban Caradoc. Era un bărbat cu pîntec imens, cu barbă sură, încîlcită şi cu o inimă de aur.

— Dar nu poţi fierbe legumele şi să păstrezi fiertura ?

— Se strică, băiete. Nimeni n-a descoperit cum poate fi păstrată.

— Am auzit că Francis Drake o să ridice ancora în curînd.

— Nu. Tu nu poţi să pleci, băiete.

— Am aproape paisprezece ani. Pe Tim şi Watt i-aţi lăsat să se angajeze şi el are nevoie de ucenici piloţi.

— Ei au şaisprezece ani. Tu n-ai decît treisprezece.

— Se vorbeşte că ar avea de gînd să încerce Strîmtoarea Magellan, apoi să meargă în sus, de-a lungul coastei, spre ţinuturi necercetate — spre Californii — să găsească Strîmtoarea Anian, care leagă Pacificul de Atlantic. Din Californii spre Terra Nova şi, în cele din urmă, Calea de Nord-Vest [1].

---

[1] Calea maritimă între Atlantic şi Pacific prin nordul Americii de Nord.

— *Presupusa* Cale de Nord-Vest, băiete. Nimeni n-a dovedit că există cu adevărat.

— El o va face. Este acum amiral, şi vom fi prima navă englezească în Strîmtoarea Magellan, prima în Pacific, prima... eu n-o să mai am niciodată un prilej ca ăsta.

— O, ba da, o să ai şi el niciodată n-o să afle drumul lui Magellan, afară doar dacă nu fură o carte de drum sau nu pune mîna un pilot portughez, care să-l conducă. De cîte ori trebuie să-ţi spun : un pilot trebuie să aibă răbdare. Învaţă să ai răbdare, băiete ! Ai destul...

— Vă rog !

— Nu.

— De ce ?

— Pentru că el va fi plecat doi, trei ani, poate mai mult. Cei slabi şi cei tineri vor primi hrana cea mai proastă şi cea mai puţină apă. Şi din cele cinci nave care pleacă, numai a lui se va întoarce. Tu n-ai să supravieţuieşti, băiete.

— Atunci am să mă angajez numai pe nava lui. Sînt puternic. O să mă ia !

— Ascultă, eu am fost cu Drake pe nava lui de cincizeci de tone, *Judith,* la San Huan de Ulua, cînd împreună cu amiralul Hawkins — el se afla pe *Minion* —, am luptat cu spurcaţii de spanioli ca să ne croim drum afară din port. Aduceam sclavi din Guineea în Spania, dar n-aveam îngăduinţă de negoţ de la spanioli şi ei l-au tras pe sfoară pe Hawkins şi ne-au încercuit flota. Spaniolii aveau treisprezece nave mari, noi şase. Noi am scufundat trei dintr-ale lor şi ei ne-au scufundat pe *Swallow, Angel, Caravelle* şi *Jesus of Lubeck.* O, da, Drake a luptat, ne-a scos din încercuire şi ne-a adus acasă. Dar nu mai eram decît unsprezece oameni pe navă, care să spună povestea. Hawkins s-a întors cu cincisprezece. Atît, din patru sute optzeci de marinari unul şi unul. Drake este fără milă, băiete. Vrea glorie şi aur, dar numai pentru el, dovadă şi-atîţia morţi în expediţiile lui.

— Dar eu n-o să mor. Eu o să fiu unul dintre...

— Nu. Tu eşti tocmit ucenic pentru doisprezece ani. Mai ai zece şi-apoi eşti liber. Pînă atunci, însă, pînă în 1588, vei învăţa cum să construieşti corăbii şi cum să le conduci, îi vei da ascultare lui Alban Caradoc, maistru constructor de nave, pilot şi membru al corporaţiei Trinity House, pentru că altfel n-o să primeşti niciodată o

patalama. Şi dacă n-ai patalama, n-ai să fii cîrmaci niciodată pe *nici o* navă în apele englezeşti, n-ai să comanzi niciodată de pe dunetă *nici o* navă englezească în *nici o* apă, pentru că asta a fost legea bunului rege Henric, Dumnezeu să-i odihnească sufletul. Asta a fost legea tîrfei de Maria Tudor, ardă-i sufletul în iad, asta e legea reginei, Dumnezeu s-o ţină în veci, asta e legea Angliei şi e cea mai bună lege care a existat vreodată.

Blackthorne îşi aminti cît de mult îşi urîse atunci dascălul, şi Trinity House, şi monopolul creat de Henric al VIII-lea, în 1514, privind instruirea şi acordarea de autorizaţii tuturor piloţilor şi căpitanilor englezi, cît îşi urîse şi cei doisprezece ani de semisclavie, fără de care ştia că nu va putea niciodată să obţină singurul lucru ce şi-l dorea pe lume. Îl urîse şi mai mult pe Alban Caradoc cînd, spre gloria-i eternă, Drake cu a lui corabie de o sută de tone, *Golden Hind,* se întorsese miraculos în Anglia, după o dispariţie de trei ani, fiind prima navă englezească ce a făcut ocolul lumii, avînd la bord cea mai bogată pradă ce s-a adus vreodată pe acele meleaguri : un milion şi jumătate lire sterline, în aur, argint, mirodenii şi vase de aur şi argint.

Faptul că patru nave din cele cinci s-au pierdut, că opt oameni din zece au dispărut, că Tim şi Watt au dispărut, că un pilot portughez luat ostatic a condus expediţia în locul lui Drake, trecînd prin Strîmtoarea Magellan în Pacific, toate astea nu i-au domolit cu nimic furia ; faptul că Drake a spînzurat un ofiţer, că l-a excomunicat pe capelanul Fletcher şi n-a reuşit să găsească Calea de Nord-Vest nu i-a micşorat cu nimic admiraţia compatrioţilor săi. Regina a luat cincizeci de procente din bogăţii şi i-a acordat titlul de cavaler. Proprietarii şi negustorii, care au finanţat expediţia, s-au ales cu un profit de trei sute de procente şi au insistat să-i finanţeze şi următoarea expediţie pirateresc ă. Toţi marinarii l-au implorat să-i angajeze, pentru că el a reuşit totuşi să se întoarcă acasă, să aducă pradă bogată, iar puţinii norocoşi care au supravieţuit s-au îmbogăţit pentru tot restul vieţii.

Eu aş fi supravieţuit, îşi spuse Blackthorne. Şi partea ce mi-ar fi revenit ar fi fost de ajuns ca să...

— *Rotzvooruiiiiiiit !* Recif în faţă !

Simţi strigătul mai mult decît îl auzi. Apoi îl auzi din nou amestecat cu vuietul furtunii.

Ieşi din cabină, apoi urcă pe scara tambuchiului sus pe dunetă, cu inima bătîndu-i să-i sară din piept şi gîtlejul uscat. Acum era întuneric beznă, turna cu găleata şi, pe moment, îl cuprinse o bucurie nebună, ştiind că ghiordelele făcute din pînză de velă, în urmă cu săptămîni, în curînd vor fi pline, gata să se reverse. Îşi deschise gura spre ploaia ce venea aproape orizontal şi îi gustă dulceaţa, apoi nu mai băgă în seamă furtuna.

Îl văzu pe Hendrik paralizat de frică. Marinarul de cart de la bompres, Maetsukker, era ghemuit la prora, strigînd fără şir şi arătînd cu mîna înainte. Privi şi el dincolo de corabie.

Recifuł se găsea la nici două sute de iarzi în faţă — gheare imense de roci întunecate, strivite de o mare înfometată. Valurile ce se izbeau de ţărm formau o linie înspumată de la babord la tribord, care se spărgea intermitent. Furtuna ridica talazuri uriaşe de spumă, şi le azvîrlea în întunericul nopţii. O parîmă de la prora fu înşfăcată cu putere şi verga de la catargul principal fu smulsă. Catargul se cutremură din temelii, dar rezistă. Marea purta neînduplecată nava spre pieire.

— Toată lumea pe punte ! strigă Blackthorne şi trase cu violenţă clopotul.

Zgomotul îl scoase pe Hendrik din încremenire.

— Sîntem pierduţi ! strigă el în olandeză. O Doamne, ajută-ne !

— Cheamă echipajul pe punte, idiotule ! Ai adormit ! Amîndoi aţi adormit !

Blackthorne îl împinse pe scară, se agăţă de timonă, o eliberă din legături, se opinti şi o învîrti mult spre stînga.

Îşi încordă toate forţele cînd torentul izbi cîrma în plin. Nava se zgudui cumplit, apoi prora începu să se balanseze tot mai mult sub vîntul năprasnic şi, în curînd, ajunseră de-a curmezişul valurilor şi vîntului. Velele de furtună se umflară, încercînd vitejeşte să preia greutatea navei, şi toate parîmele se încordară urlînd. Următorul val se înălţă deasupra lor, dar reuşiră să-şi croiască drum de-a lungul recifului, apoi el observă talazul uriaş. Strigă spre oamenii care veneau dinspre teugă şi căută să-şi salveze propria viaţă.

Talazul se abătu asupra navei, care se afundă adînc, şi el crezu că totul s-a sfîrşit, dar nava se scutură ca un cîine ud şi, balansîndu-se, îşi croi drum printre valuri. Apa ieşea în cascade prin gurile de scurgere, iar el încerca disperat să tragă puţin aer în piept. Văzu că trupul neînsufleţit al nostromului, care fusese scos pe punte pentru înmormîntarea de a doua zi, dispăruse şi că talazul următor era şi mai mare. Îl prinse pe Hendrik, care gîfîia şi se lupta din răsputeri, îl ridică şi-l aruncă peste bord. Un alt val năvăli peste punte şi Blackthorne îşi încolăci un braţ pe timonă să nu-l smulgă apa. Acum Hendrik era la cincizeci de iarzi de prora. Un alt val îl înghiţi, apoi un talaz imens îl aruncă sus, deasupra navei, îl ţinu pentru o clipă acolo urlînd, după care-l luă, îl izbi de o stîncă făcîndu-l zob şi-l înghiţi.

Nava încerca pe dibuite să-şi croiască drum. O altă parîmă cedă şi palancul se răsuci violent pînă se încurcă în velatură.

Vinck şi un alt bărbat izbutiră s-ajungă pe dunetă şi prinseră timona, venindu-i în ajutor pilotului. Blackthorne vedea reciful ameninţător spre tribord, acum mult mai aproape. În faţă şi la babord, erau mai multe, dar, ici-colo, zărea cîte o spărtură.

— Sus în grabie, Vinck ! Şcota trincii înainte !

Pas cu pas, Vinck şi alţi doi marinari urcară pe sarturile arborelui trinchet, în timp ce dedesubt ceilalţi, agăţaţi de frînghii, încercau să le dea o mînă de ajutor.

— Atenţie ! strigă Blackthorne.

Marea spumegîndă măturâ puntea, luă un alt om cu ea şi aduse înapoi cadavrul nostromului. Bompresul se înălţă din valuri ca apoi să coboare iar, năvălind mai multă apă la bord. Vinck şi ceilalţi blestemară vela scăpată din parîme. Brusc ea căzu sub bătaia vîntului, bubuind ca o salvă de tun.

Vinck şi ajutoarele lui rămaseră atîrnaţi acolo, balansîndu-se deasupra mării, apoi începură să coboare.

— Recif ! Recif în faţă ! urlă Vinck.

Blackthorne şi celălalt bărbat rotiră timona spre tribord. Nava şovăi, apoi se răsuci şi scoase un scrîşnet prelung cînd stîncile, abia văzîndu-se din apă, o atinseră pe latură. Dar era o lovitură piezişă şi creasta stîncii se sfărîmă. Bordajul rezistă şi oamenilor de pe navă le veni inima la loc.

Blackthorne observă o spărtură în recifful din față și îndreptă nava spre ea. Vîntul era și mai puternic acum, marea mai furioasă. Nava se clătină din pricina unei rafale și timona le scăpă din mîini. O prinseră, restabilirâ drumul navei, dar ea se bălăbănea și se răsucea ca beată. Marea inundă puntea și se năpusti în teugă, zdrobind un om de perete, iar ambele punți erau acum scăldate de valuri.

— Oameni la pompe ! strigă Blackthorne. Văzu doi oameni coborînd.

Ploaia îi biciuia fața și-și ferea ochii, ținîndu-i întredeschiși. Lampa din habitaclu și cea de drum din pupa se stinseseră de mult. Apoi o altă rafală îmbrînci nava înainte, o dezechilibră, marinarul alunecă și din nou timona se răsuci și le scăpă din mîini. Omul scoase un urlet cînd o cavilă a timonei îl izbi la tîmplă, lăsîndu-l în voia valurilor. Blackthorne îl ridică și-l sprijini pînă trecu talazul înspumat. Văzu apoi că era mort, îi dădu drumul în scaunul de pe punte și valul următor îl luă cu totul.

Spărtura îngustă din recif era la trei puncte de compas în vînt și, oricît ar fi încercat Blackthorne, nu putea să înainteze. Căută disperat un alt canal, dar știa că nu mai exista nici unul, așa că, pentru moment, lăsă nava purtată de vînt ca să cîștige viteză și apoi o vîră puternic iar în vînt. Ea înaintă puțin și-și menținu drumul.

Urmă un scrîșnet prelung, înnebunitor, cînd chila răzui crestele ascuțite brici de dedesubt și toți de pe punte au fost siguri că nava o să se facă bucăți și apa o să dea buzna înăuntru. Nava se aplecă în față scăpînd complet de sub control.

Blackthorne strigă după ajutor, dar nu-l auzi nimeni, așa că trebui să se lupte cu timona de unul singur împotriva mării. Fu azvîrlit într-o parte, dar reveni pe bîjbîite înapoi și se prinse din nou de timonă, întrebîndu-se, în buimăceala lui, cum de încă mai rezista cîrma.

În gura canalului marea era un vîrtej dus de furtună și gîtuit de stînci. Valuri uriașe izbeau recifful, apoi se retrăgeau ca să lupte cu următoarele nou sosite, ca în cele din urmă să se năpustească bezmetice unele asupra celorlalte, dînd năvală din toate părțile.

— Dumnezeii tăi de furtună ! urlă Blackthorne. Ia-ți mîinile spurcate de pe corabia mea !

Timona se răsuci din nou, azvîrlindu-l cît colo, și puntea se înclină incredibil de mult. Bompresul intră într-o stîncă, se rupse luînd cu el o parte din velatură și nava se reechilibră. Arborele trinchet se încovoie ca un arc și se frînse. Oamenii de pe punte se repeziră cu topoare asupra greementului ca să-l elibereze, iar nava înainta anevoie în strîmtoarea învolburată. Tăiară catargul care se prăvăli în mare ducînd cu el un om prins în încurcătura de parîme și vele. Omul urla, dar n-aveau cum să-l ajute și-l urmăriră apărînd și dispărînd, pînă nu se mai ivi deloc.

Vinck și cei care mai rămăseseră își întoarseră privirea spre dunetă și-l văzură pe Blackthorne înfruntînd furtuna ca un nebun. Își făcură cruce și-și înteţiră rugile ; unii, plîngînd de frică, se agăţau cu disperare de viaţă.

Canalul se lărgi puţin, pentru o clipă, și nava își încetini mersul, dar în faţă el se îngustă din nou amenințător, iar stîncile păreau mai multe, mai copleşitoare. Valul ricoşă luînd nava cu el, o aplecă din nou pe o coastă și-o azvîrli în braţele sorţii. Blackthorne încetă să mai blesteme furtuna și lupta din răsputeri să pună cîrma la babord și s-o ţină acolo. Dar nava, ca și marea, nu mai asculta de nici o lege.

— Învîrte-te, tîrfă nenorocită, gîfîi el, la capătul puterilor. Nu mă lăsa de izbelişte !

Lupta cu marea se înteţi și el își simţea inima gata să plesnească, dar într-un ultim efort, își mai încordă forţele ca să-i ţină piept. Încercă să-și concentreze privirile pe ceva, însă totul se-nvîrtea în jur, culorile erau neclare și se stingeau. Nava era pe veci împotmolită, dar, chiar în clipa aceea, chila răzui un banc de nisip. Izbitura îi întoarse prora. Cîrma muşcă cu aviditate apa, și atunci vîntul și marea își dădură mîna ca s-o ajute și, laolaltă, o răsuciră în direcţia vîntului și ea zbură prin strîmtoare, către mîntuire. În golful de dincolo.

Cartea întîi

Capitolul 1

Blackthorne se trezi brusc. Pentru o clipă gîndi că visează, pentru că se găsea pe uscat şi nu-şi credea ochilor că se afla într-o cameră. Era mică, foarte curată şi acoperită cu rogojini moi. El stătea lungit pe o cuvertură groasă, matlasată, iar alta îl acoperea. Tavanul era din cedru lustruit, pereţii din şipci de cedru, dispuse-n pătrate, acoperite cu hîrtie mată, care filtra plăcut lumina. Lîngă el se afla o tavă stacojie, încărcată cu boluri mici. Unul era cu preparate reci din legume pe care le înfulecă cu lăcomie, aproape fără să le simtă gustul picant. Altul era cu ciorbă de peşte şi o dădu pe gît. Altul era plin cu terci gros de grîu sau orz ; îl termină repede, mîncîndu-l cu degetele. Apa, într-o tidvă de o formă neobişnuită, era caldă şi avea un gust neobişnuit, uşor amărui, dar aromat.

Apoi observă crucifixul din nişă.

Casa asta este spaniolă sau portugheză, gîndi îngrozit. Să fie Japoniile ? Sau Chitaiul ?

Un panou glisant se deschise. O femeie de vîrstă mijlocie, robustă, cu faţa rotundă făcu o plecăciune şi zîmbi. Pielea-i era aurie, ochii negri şi înguşti, iar părul lung, negru îi era adunat îngrijit în creştet. Purta un veşmînt de mătase gri, şosete albe cu talpă groasă şi o eşarfă lată, purpurie, în talie.

— *Goshujinsama, gokibun wa ikaga desu ka* ? [1] spuse. Aşteptă cît el se holbă nătîng spre ea apoi o spuse din nou.

— Aici sînt Japoniile ? întrebă el. Japoniile ? Sau Chitaiul ?

Ea se uită năucă spre el, neînţelegînd nimic, şi mai spuse ceva ce el n-avea cum pricepe. Apoi îşi dădu seama că era gol-puşcă. Hainele lui nu se vedeau nicăieri. Prin

[1] Ce mai faceţi, domnule (jpn.).

semne îi arătă că vrea să se-mbrace. Apoi arătă spre bolurile cu mîncare şi ea pricepu că lui încă-i mai era foame.

Femeia zîmbi, făcu o plecăciune şi ieşi trăgînd uşa glisantă.

El se lungi la loc istovit, capul învîrtindu-i-se din cauza nenorocitei, insuportabilei nemişcări a duşumelei. Cu un efort încercă să-şi adune minţile. Îmi amintesc că lăsasem ancora, gîndi. Cu Vinck. Cred că era Vinck. Eram într-un golf, nava intrase cu prora într-un banc de nisip şi se oprise. Auzeam valurile spărgîndu-se de ţărm, dar totul era în siguranţă. Se vedeau lumini la mal, apoi mă aflam în cabina mea şi mai departe... întuneric. Nu-mi amintesc nimic. Şi din nou lumini prin întuneric şi voci ciudate. Eu vorbeam englezeşte, apoi în portugheză. Unul din localnici o rupea puţin în portugheză. Sau era portughez ? Nu, cred că era băştinaş. L-am întrebat, oare, unde ne aflăm ? Nu-mi amintesc. Apoi eram iar în spărtura din recif şi valul uriaş a venit încă o dată şi m-a dus în mare şi mă scufundam — apa era rece ca gheaţa — nu, marea era caldă şi ca un pat de mătase, gros de un stînjen. Pesemne că ei m-au scos la mal şi m-au adus aici.

— Trebuie să fi fost aşternutul ăsta, cel pe care l-am simţit atît de moale şi cald, spuse cu voce tare. N-am dormit niciodată pe mătase pînă acum.

Slăbiciunea îl toropi şi adormi fără vise.

Cînd se deşteptă, bolurile de ceramică erau şi mai pline cu mîncare, iar hainele-i erau aşezate ordonat lîngă el. Fuseseră spălate, călcate şi cîrpite cu o cusătură fină, elegantă.

Dar cuţitu-i dispăruse, la fel şi cheile.

Mai bine aş face rost de un cuţit, şi asta repede, gîndi. Sau de un pistol.

Ochii i se îndreptară spre crucifix. În ciuda spaimei, curiozitatea-i crescu. Toată viaţa auzise printre piloţi şi marinari poveşti despre incredibilele bogăţii ale imperiului secret al Portugaliei din Orient, despre felul cum îi convertiseră pe păgîni la catolicism şi-i ţineau în robie, acolo unde aurul era la fel de ieftin ca fierul iar smaraldele, rubinele, diamantele, safirele erau din belşug, ca nisipul mării. Dacă partea cu catolicismul e adevărată, îşi spuse, pesemne că şi cealaltă este. Cea cu bogăţiile.

Da. Dar cu cît sînt mai repede înarmat şi la bordul lui *Erasmus,* în spatele tunurilor, cu atît mai bine.

Mîncă, se îmbrăcă şi rămase în picioare, nesigur pe el, deloc în largul lui, aşa cum i se întîmpla întotdeauna pe uscat. Cizmele nu erau nicăieri. Se îndreptă spre uşă, clătinîndu-se uşor şi întinse mîna să se sprijine, dar şipcile subţiri nu rezistară greutăţii lui, se rupseră, hîrtia făcîndu-se ferfeniţă. Se cumpăni din nou. Femeia din coridor se zgîia năucă spre el.

— Îmi pare rău, spuse, stingherit de neîndemînarea lui. Puritatea camerei fusese într-un fel întinată.

— Unde-mi sînt cizmele ?

Femeia se uita neajutorată spre el. Aşa că o întrebă din nou cu răbdare, prin semne, şi ea se grăbi de-a lungul coridorului, îngenunche şi deschise altă uşă glisantă şi-i făcu semn cu mîna. De undeva din apropiere se auzeau voci şi o apă care curgea. El trecu pragul şi se trezi într-o altă cameră, tot aproape goală. Aceasta dădea într-o verandă cu trepte, care duceau într-o grădină mică, înconjurată de un zid înalt. Lîngă intrarea principală erau două femei în vîrstă, trei copii îmbrăcaţi în haine de un roşu aprins şi un bătrîn, vădit un grădinar, cu o greblă în mînă. Imediat toţi se plecară adînc şi îşi ţinură capetele lăsate.

Spre uimirea lui, Blackthorne văzu că bătrînul era gol, afară doar de o fîşie de pînză îngustă, scurtă, înfăşurată în jurul şalelor, care abia dacă-i acoperea ruşinea.

— 'Mneaţa, le spuse, neştiind ce altceva să zică.

Ei stăteau nemişcaţi, încă aplecaţi.

Uimit, se uită la ei, apoi, cu stîngăcie, făcu şi el o plecăciune spre ei. Toţi se îndreptară şi-i zîmbiră. Bătrînul mai făcu încă o plecăciune şi se întoarse la lucru în grădină. Copiii se zgîiau la el, apoi, rîzînd, o luară la fugă. Bătrîna dispăru în casă. Dar el încă le mai simţea ochii pironiţi asupra lui.

Îşi văzu cizmele la capătul scărilor. Înainte s-apuce să le ridice, femeia de vîrstă mijlocie era deja acolo, în genunchi, spre încurcătura lui, şi-l ajută să şi le pună.

— Mulţumesc, spuse. Se gîndi o clipă, apoi arătă spre el. Blackthorne, spuse rar. Blackthorne. Apoi arătă spre ea. Cum te cheamă ?

Ea se holba la el fără să priceapă nimic.

— *Blackthorne,* repetă cu grijă, arătînd spre el şi apoi arătă spre ea. Cum te cheamă ?

Ea se încruntă şi apoi, înţelegînd deodată, arătă către sine şi spuse :

— *Onna ! Onna !*

— *Onna !* repetă foarte mîndru de el însuşi, pe cît era şi ea de sine. *Onna.*

Ea dădu din cap fericită.

— *Onna !*

Grădina era cu totul deosebită faţă de ceea ce văzuse el vreodată : o cascadă mică, un pîrîu, un pod mic, poteci cu pietriş bine îngrijite, stînci, flori şi tufe. Este atît de curat, gîndi. Şi ordonat.

— De necrezut, spuse el.

— Denkezu ? repetă ea plină de solicitudine.

— Nimic, spuse el.

Apoi, nemaiştiind ce să zică, îi făcu semn să plece. Ascultătoare, ea se înclină din nou şi plecă.

Blackthorne rămase la soare, rezemîndu-se de un stîlp. Simţindu-se foarte slăbit, se uita la bătrînul care plivea într-o grădină deja fără fir de buruieni. Mă întreb unde sînt ceilalţi. Mai trăieşte, oare, căpitanul general ? Cîte zile am dormit ? Îmi amintesc că mă trezeam şi mîncam, şi mă culcam din nou, fără să mă satur nici de mîncare, nici de vise.

Copiii trecură în goană pe lîngă el, fugărindu-se unul pe celălalt, iar el se simţea stînjenit pentru ei de goliciunea grădinarului, deoarece i se vedeau toate cele cînd se înclina sau se apleca pînă-n pămînt şi era uimit că ei nu păreau să bage de seamă. Văzu, dincolo de zid, acoperişurile de ţiglă sau trestie de la celelalte clădiri şi, mult mai departe, munţii înalţi. Un vînt răcoros mătura văzduhul, plimbînd rotocoale alburii de nori. Albinele zburau încoace şi-ncolo după hrană şi era o zi frumoasă de primăvară. Trupul încă-l mai trăgea la somn, dar se desprinse de stîlp şi porni spre poarta grădinii. Grădinarul zîmbi, făcu o plecăciune, alergă să-i deschidă poarta, făcu iar o plecăciune şi apoi o închise în urma lui.

Satul era aşezat în jurul portului, în formă de semilună, cu faţa spre răsărit. Să tot fi fost vreo două sute de case, foarte neobişnuite pentru el, cuibărite la poalele muntelui ce cobora către ţărm. În sus erau ogoare în terase şi drumuri de ţară care duceau spre nord şi sud.

Jos, lîngă apă, drumurile erau pavate cu piatră de rîu, iar un chei, din piatră, înainta de pe țărm în mare. Un port bun, sigur, un dig de piatră, bărbați și femei care curățau pește și făceau plase, o barcă de o formă ciudată, pe care o construiau în partea de nord. Insule, departe în mare, către est și sud. Recifurile, pesemne, tot pe-acolo erau sau dincolo de orizont.

În port se vedeau multe corăbii neobișnuite, mai toate pentru pescuit, unele cu o singură velă mare, cîteva cu lopeți, iar vîslașii stăteau în picioare, nu așezați, și trăgeau la rame altfel decît ar fi făcut el. Cîteva corăbii ieșeau în larg, altele erau trase cu prora la cheiul de lemn, iar la cincizeci de iarzi, la apă bună. *Erasmus* stătea ancorată corect cu trei chei de lanț la prora. Cine-o făcuse ? se întrebă. De-a lungul ei se aflau bărci și la bord zărea băștinași, dar nici unul din oamenii lui. Cine puteau să fie ?

Aruncă o privire asupra satului și abia acum simți numeroșii ochi ațintiți asupra lui. Cînd oamenii băgară de seamă că-i văzuse, făcură toți plecăciuni și el, încă stîngaci, le răspunse la fel. Își reluară fericiți îndeletnicirile : umblau încoace și-ncolo, se opreau, se tîrguiau, făceau plecăciuni unii către alții, părînd a fi uitat de el și arătînd ca niște fluturi multicolori. Cînd se îndreptă însă spre țărm simți la fiecare fereastră, la fiecare ușă, ochi curioși care-l cercetau.

Ce-i cu ei, ce-mi pare atît de straniu la ei ? se întrebă. Nu-s doar hainele și purtarea lor. E... Asta e ! *N-au arme,* gîndi surprins. Nici săbii, nici puști. De ce oare ?

Prăvăliile deschise, pline cu mărfuri și haine ciudate, se înșirau de-a lungul străzii mici. Podeaua le era puțin înălțată de la pămînt, vînzătorii și cumpărătorii erau așezați pe vine sau în genunchi pe dușumeaua curată. Observă că majoritatea purtau saboți sau sandale din papură, unii aveau aceleași șosete albe, cu talpă groasă, despicată, între degetul mare și celelalte, ca să țină curelele, dar toți își lăsau sandalele și saboții afară, în praf. Cei desculți se ștergeau pe picioare și li se dădeau încălțări speciale pentru interior. Dacă te gîndești bine, asta e foarte înțelept, își spuse plin de respect.

Apoi îl văzu pe bărbatul cu tonsură apropiindu-se și frica-l săgetă pînă-n măruntaie. Preotul, cu siguranță, era portughez sau spaniol și, deși sutana-i fluturîndă era por-

tocalie, nu te puteai înşela în privinţa crucifixului şi mătăniilor din brîu şi nici a duşmăniei reci ce i se citea pe chip. Avea sutana ponosită de drum, iar ghetele, de modă europeană, îi erau murdare de noroi. Se uita în port la *Erasmus* şi Blackthorne ştia că el trebuie să fi recunoscut nava ca olandeză sau engleză, nouă pe majoritatea mărilor, mai zveltă şi mai rapidă, o navă de comerţ şi de război, copiată şi îmbunătăţită de piraţii englezi, care făcuseră prăpăd în mările spaniole. Preotul era însoţit de zece băştinaşi, cu părul şi ochii negri, unul îmbrăcat ca el, doar că avea încălţări în curele. Ceilalţi purtau veşminte colorate, ori pantaloni largi sau, pur şi simplu, fîşia de pînză din brîu. Dar nici unul nu era înarmat.

Blackthorne ar fi vrut să fugă cît mai avea timp, dar ştia că nu-l ţineau puterile şi nici nu avea unde să se ascundă. Înălţimea, robusteţea şi culoarea ochilor săi îl făceau complet diferit în această lume. Se rezemă cu spatele de perete.

— Cine eşti ? îl întrebă preotul în portugheză. Era un bărbat în jur de douăzeci şi cinci de ani, îndesat, oacheş, bine hrănit, cu o barbă lungă.

— Tu cine eşti ? i-o întoarse Blackthorne.

— Asta e o navă pirat olandeză. Eşti un eretic olandez. Sînteţi piraţi. Dumnezeu să se-ndure de voi !

— Nu sîntem piraţi. Sîntem neguţători paşnici, dar nu şi pentru duşmanii noştri. Eu sînt pilotul acestei nave. Tu cine eşti ?

— Părintele Sebatio. Cum aţi ajuns aici ? Cum ?

— Am fost aruncaţi de furtună pe ţărm. Cum se numeşte locul acesta ? Ţara Japoniilor ?

— Da. Japonia. Niponia, spuse preotul iritat. Se întoarse către unul din bărbaţi, mai în vîrstă decît ceilalţi, mic şi slab, cu braţe puternice şi palme bătătorite, cu creştetul ras şi restul părului strîns într-o coadă subţire, la fel de sură ca sprîncenele. Preotul îi vorbi poticnit în japoneză, arătînd spre Blackthorne. Toţi erau speriaţi, unul din ei făcu semnul crucii să se apere.

— Olandezii sînt eretici, rebeli şi piraţi. Cum te cheamă ?

— Asta e o aşezare portugheză ?

Ochii preotului erau duri şi congestionaţi.

— Căpetenia satului spune că a vorbit mai marilor săi despre tine. Ţi-a sunat ceasul să plăteşti pentru păcatele tale. Unde e restul echipajului ?

— Am fost abătuţi din drum. Avem nevoie doar de harnă, apă şi timp ca să ne reparăm corabia. Apoi vom pleca. Putem plăti pentru...

— Unde e restul echipajului ?

— Nu ştiu. Pe navă. Cred că sînt pe navă.

Din nou preotul se adresă căpeteniei satului, care-i răspunse şi arătă cu mîna spre celălalt capăt al aşezării, dîndu-i lămuriri amănunţite. Preotul se întoarse iar spre Blackthorne.

— Aici criminalii sînt răstigniţi pe cruce, pilotule. Ai să mori curînd. *Daimyo* trebuie să vină cu samuraii săi. Domnul să se-ndure de tine.

— Ce e un *daimyo ?*

— Suzeranul. El stăpîneşte întreaga provincie. Cum ai ajuns aici ?

— Şi *samuraii ?*

— Războinici, soldaţi, membri ai castei războinicilor, răspunse preotul cu o iritare crescîndă. De unde veniţi şi cine sînteţi ?

— Nu-ţi recunosc accentul, îi spuse Blackthorne ca să-l descumpănească. Eşti spaniol ?

— Sînt portughez, izbucni preotul, înghiţind momeala. Ţi-am spus, sînt părintele Sebatio, din Portugalia. Unde ai învăţat atît de bine portugheza ?

— Dar Portugalia şi Spania acum sînt una şi aceeaşi ţară, îi spuse Blackthorne, întărîtîndu-l. Aveţi acelaşi rege.

— Sînt ţări diferite. Sînt popoare diferite. Aşa am fost dintotdeauna. Noi avem propriul nostru steag. Posesiunile noastre de peste mări sînt separate, da, separate. Regele Filip a fost de acord cu asta cînd ne-a furat ţara. Părintele Sebatio îşi domoli cu greu furia, degetele tremurîndu-i. El a luat ţara mea prin forţa armelor acum douăzeci de ani ! Soldaţii lui şi tiranul acela spaniol, creatura diavolului, ducele de Alba, ei l-au distrus pe adevăratul nostru rege. *Que va !* Acum domneşte fiul lui Filip, dar nici el nu e adevăratul nostru rege. În curînd vom avea din nou regele nostru. Apoi adăugă plin de venin : Ştii că ăsta-i adevărul. Ceea ce diavolul de Alba a făcut cu ţara ta a făcut şi cu a mea.

— Asta-i o minciună. Ducele de Alba a fost ca o ciumă pentru Olanda, dar el n-a cucerit-o niciodată. Este încă liberă. Totdeauna va fi. Dar în Portugalia, Alba a zdrobit o armată mică şi apoi s-a predat toată ţara. N-aveţi pic de curaj. Puteaţi să-i izgoniţi pe spanioli dacă aţi fi vrut, dar n-o s-o faceţi niciodată. Vă lipseşte onoarea. Şi vlaga. Sînteţi în stare doar să-i ardeţi pe nevinovaţi în numele Domnului.

— Dea Domnul să ardeţi pe veci în focul iadului, izbucni preotul. Satana umblă prin lume şi-o să fie zdrobit. Ereticii vor fi nimiciţi. Sînteţi blestemaţi în faţa lui Dumnezeu !

Fără voia lui, Blackthorne simţi cum se trezeşte în el spaima terorii religioase.

— Preoţii nu sînt urechile Domnului pe pămînt şi nici nu glăsuiesc cu glasul lui. Noi nu sîntem sub jugul vostru împuţit şi-o să fim întotdeauna liberi !

Nu trecuseră decît patruzeci de ani de cînd blestemata de Maria Tudor fusese regina Angliei, spaniolul Filip al II-lea, Filip cel Rău, fiind soţul ei. Această fiică bisericoasă a lui Henric al VIII-lea, împotriva voinţei celor mai mulţi, adusese înapoi preoţii catolici, inchiziţia, procesele ereticilor şi dominaţia Papei asupra Angliei, nesocotise opoziţia şi schimbările adînci ale tatălui ei faţă de Biserica din Roma. Ea domnise cinci ani şi în acest timp regatul fusese sfîşiat de ură, teamă şi vărsare de sînge. După ce ea murise, urcase pe tron Elisabeta, la douăzeci şi patru de ani.

Blackthorne era plin de uimire şi de o adîncă dragoste filială cînd se gîndea la Elisabeta. De patruzeci de ani ea se lupta cu o lume întreagă. A fost mai deşteaptă şi i-a învins pe toţi laolaltă : Papi, Sfîntul Imperiu Roman, Franţa şi Spania. Excomunicată, a împroşcat cu vorbe de ocară în stînga şi-n dreapta şi ne-a scos teferi la liman, puternici şi independenţi.

— Noi sîntem liberi, îi spuse Blackthorne părintelui. Voi sînteţi terminaţi. Acum noi avem propriile noastre şcoli, propriile noastre cărţi, propria noastră Biblie, propria noastră biserică. Voi, spaniolii, sînteţi toţi la fel. Pleavă ! Voi, călugării, sînteţi toţi la fel. Închinători la chip cioplit !

Părintele ridică crucifixul şi-l ţinu între el şi Blackthorne ca pe un scut.

— O Doamne, apără-ne de acest diavol ! Îţi repet, eu nu sînt spaniol ! Sînt portughez. Şi nu sînt călugăr. Sînt un frate din Ordinul lui Isus !

— A, unul din aceia ! Un iezuit !

— Da. Facă-i-se Domnului milă de sufletul tău !

Părintele Sebastio spuse ceva răstit în japoneză şi bărbaţii se îndreptară asupra lui Blackthorne. El se trase cu spatele spre perete şi lovi pe unul din ei zdravăn, dar ceilalţi se năpustiră asupra lui. Simţea că se sufocă.

— *Nanigoto da* [1] ?

Brusc încăierarea încetă. Tînărul stătea la zece paşi de ei. Purta pantaloni largi, strînşi la genunchi, saboţi, un chimonou uşor şi două săbii în teacă, prinse la cingătoare. Una semăna cu un pumnal. Cealaltă, o sabie ce putea fi mînuită cu două mîini, era lungă şi uşor curbată. Mîna dreaptă o ţinea nepăsător pe mîner.

— *Nanigoto da?* întrebă el tăios şi, nerăspunzîndu-i-se pe loc, repetă : *NANIGOTO DA ?*

Japonezii căzură în genunchi, cu capetele în ţărînă. Numai preotul stătea în picioare. Se înclină şi începu să explice poticnit, dar omul i-o tăie dispreţuitor şi arătă spre staroste.

— Mura !

Mura, căpetenia satului, îşi ţinea capul adînc plecat şi începu repede să explice. Arătă de mai multe ori spre Blackthorne, o dată spre corabie şi de două ori spre preot. Acum nu mai era nici o mişcare pe stradă. Toţi cei de faţă erau în genunchi şi cu capetele plecate pînă-n pămînt. Starostele termină. Semeţ, bărbatul înarmat îi puse cîteva întrebări şi el răspunse repede şi respectuos. Apoi soldatul îi spuse ceva căpeteniei, fluturînd mîna către preot cu un dispreţ vădit, apoi către Blackthorne şi omul cu părul cărunt rezumă cele spuse în cîteva cuvinte pentru preot, care roşi.

Bărbatul, care era cu un cap mai scund şi mult mai tînăr decît Blackthorne, chipeş şi uşor ciupit de vărsat, se uită lung spre străin.

— *Onushi ittai doko kara kitanoda ? Doko nu kuni no monoda ?*

Preotul spuse iritat :

[1] Ce s-a întîmplat (jpn.).

— Kasigi Omi-san zice : „De unde vii și de ce nație ești ?“

— Domnul Omisan e *daimyo* ? întrebă Blackthorne înspăimîntat de săbii.

— Nu. E samurai, samuraiul care răspunde de sat. Numele lui de familie e Kasigi, Omi e numele mic. Aici numele de familie este pus totdeauna primul. „San“ înseamnă „preacinstit“ și se adaugă la toate numele mici, ca semn de politețe. Ai face bine să înveți să fii cuviincios și să te porți cît de cît civilizat, dar asta cît mai repede. Aici nu se suportă lipsa bunei cuviințe. Vocea i se ascuți. Grăbește-te și răspunde !

— Amsterdam. Sînt englez.

Uimirea părintelui Sebastio era vădită. El îi spuse samuraiului : „Englez. Anglia.“ și începu o explicație, dar Omi îl opri iritat și dădu drumul unui torent de cuvinte.

— Omi-san întreabă dacă tu ești conducătorul. Căpetenia satului spune că nu mai sînteți decît cîțiva eretici în viață și că mai toți sînt bolnavi. Există un căpitan general ?

— Eu sînt conducătorul, răspunse Blackthorne, deși adevărul era că acum, pe uscat, căpitanul general era comandantul. Eu sînt la comandă, adăugă, știind că Spillbergen, căpitanul general, nu era în stare să comande nimic, nici pe mare, nici pe uscat, chiar și atunci cînd era zdravăn și teafăr.

Un alt torent de cuvinte din partea samuraiului.

— Omi-san spune că, dat fiind că tu ești conducătorul, ești liber să te plimbi prin sat, oriunde dorești, pînă vine stăpînul lui. Stăpînul lui, *daimyo*, o să-ți hotărască soarta. Pînă atunci ți se dă voie să trăiești ca un oaspete în casa căpeteniei, să vii și să pleci cînd vrei. Dar nu trebuie să părăsești satul. Echipajul tău este poprit în casa ce i s-a dat și nu i se îngăduie s-o părăsească. Înțelegi ?

— Da. Unde-mi este echipajul ?

Părintele Sebastio arătă vag spre un grup de case de lîngă debarcader, vădit tulburat de duritatea și irascibilitatea lui Omi.

— Acolo ! Bucură-te de libertate, piratule ! Te-au ajuns păcatele...

— *Wakarimasu ka* ? spuse Omi direct către Blackthorne.

— El zice : „Înțelegi ?“

— Cum se spune „da“ în japoneză ?

Părintele Sebastio îi spuse samuraiului :

— *Wakarimasu.*

Trufaș, Omi le făcu semn cu mîna să plece. Toți se înclinară pînă la pămînt, afară de un singur bărbat, care se ridică dinadins, fără să se plece.

Cu o viteză uluitoare, sabia lungă șuieră făcînd un arc argintiu în aer și capul omului căzu de pe umeri împroșcînd cu un torent de sînge pămîntul. Trupul se mai zbătu de cîteva ori și rămase apoi nemișcat. Fără să vrea, preotul se trase înapoi un pas. Nimeni de pe stradă nu-și clintise un singur mușchi. Capetele lor rămaseră plecate pînă-n pămînt și nemișcate. Blackthorne înțepeni, năuc de-a binelea.

Omi își puse nepăsător piciorul pe cadavru.

— *Ikinasai* [1] ! spuse, făcîndu-le semn să plece.

Oamenii din fața lui mai făcură o plecăciune pînă-n pămînt. Apoi se ridicară și se îndepărtară nepăsători. Strada începu să se golească. La fel și prăvăliile.

Părintele Sebastio privi în jos spre cadavru. Grav, făcu semnul crucii deasupra lui și spuse : *„In nomine Patris et Filii et Spiritus Sancti“*. Privi înapoi țintă la samurai, fără să se mai teamă acum.

— *Ikinasai !*

Vîrful sabiei strălucitoare se sprijinea pe cadavru.

După o vreme, preotul se întoarse și plecă. Cu demnitate. Omi îl urmări atent și apoi aruncă o privire spre Blackthorne. Blackthorne porni de-a-ndărătelea și cînd fu de ajuns de departe, dădu iute colțul și dispăru.

Omi începu să rîdă în cascade. Strada era goală. Cînd rîsul i se stinse, apucă sabia cu ambele mîini și începu să ciopîrțească încet și mărunt cadavrul.

* * *

Blackthorne se afla într-o barcă mică, luntrașul vîslind fericit către *Erasmus*. Nu întîmpinase nici o greutate în obținerea bărcii și acum putea să vadă oamenii de pe puntea principală. Toți erau samurai. Unii aveau platoșe

[1] Plecați (jpn.).

de oțel, dar cei mai mulți purtau chimonouri simple, cum se chemau hainele lor, și cele două săbii. Toți aveau părul pieptănat la fel : creștetul capului ras, iar părul de la spate și din părți era strîns într-o coadă dată cu ulei, pliată peste creștet și legată cu grijă. Numai samurailor li se îngăduia această pieptănătură, pentru ei fiind obligatorie. Numai samuraii puteau să poarte cele două săbii — sabia cea lungă, pentru a ucide, mînuită cu amîndouă mîinile și cea scurtă, ca un pumnal —, pentru ei săbiile erau obligatorii.

Samuraii, înșirați la parapetul navei, îl urmăreau.

Neliniștit, urcă schela de bord și ajunse pe punte. Un samurai îmbrăcat mai îngrijit decît ceilalți se îndreptă spre el și se înclină. Blackthorne se deprinsese deja cu obiceiurile lor și se aplecă și el la fel, iar toți de pe punte zîmbiră fericiți. Încă era îngrozit de fulgerătoarea decapitare din stradă și zîmbetele lor nu reușiră să-i potolească temerile. Se îndreptă spre scara din tambuchi și se opri brusc. În cadrul ușii fusese lipită o panglică lată, de mătase roșie și lîngă ea o mică notiță cu o scriere stranie, șerpuită. Șovăi, verifică cealaltă ușă, dar și aceea era sigilată la fel cu o panglică, iar pe perete fusese prinsă o notiță.

Întinse mîna ca să scoată panglica.

— *Hotte oke* [1] ! Ca să se facă înțeles destul de clar, samuraiul de pază își clătină capul. Acum nu mai zîmbea.

— Dar asta e corabia mea, vreau... Blackthorne își stăpînește tulburarea, ochii nedezlipindu-i-se de pe săbii. Trebuie să ajung jos, gîndi. Trebuie să-mi iau cărțile de drum, a mea și cea secretă. Doamne, dacă sînt găsite și date preoților sau japonezilor, sîntem pierduți. Orice curte din lume — afară de a Angliei și a Olandei — ne-ar condamna ca pirați, avînd o asemenea mărturie. Cartea mea de drum dă date, locuri, cantitatea de pradă luată, numărul de morți în cele trei acostări din Americi și cea din Africa Spaniolă, numărul bisericilor jefuite și cum am ars orașe și nave. Iar cartea de drum portugheză? Asta ne aduce condamnarea la moarte, pentru că, bineînțeles, este furată. Mai bine zis a fost cumpărată de la un trădător portughez și, după legea lor, orice străin prins cu o carte de drum de-a lor, ca să nu mai vorbim

[1] Oprește-te (jpn.).

de aceea privind Strîmtoarea Magellan, este condamnat imediat la moarte. Iar dacă se găseşte o carte de drum la bordul unei corăbii duşmane, urmează să i se dea foc şi toţi de pe navă sînt executaţi fără milă.

— *Nan no yoda* [1] ? spuse unul din samurai.

— Vorbiţi portugheza ? întrebă Blackthorne în această limbă.

Omul ridică din umeri.

— *Wakarimasen* [2].

Un altul înaintă şi i se adresă plin de respect conducătorului care încuviinţă din cap.

— Portugizu prieten, spuse acest samurai într-o portugheză rostită cu un accent dur. Îşi desfăcu partea de sus a chimonoului şi-i arătă micul crucifix de lemn ce-i atîrna de gît.

— Crest'n ! Arătă spre sine şi zîmbi. Crest'n. Apoi arătă spre Blackthorne. Crest'n ?

Blackthorne şovăi şi încuviinţă din cap :

— Creştin.

— Portugizu ?

— Englez.

Bărbatul discută cu conducătorul, amîndoi ridicară din umeri şi se uitară din nou spre el.

— Portugizu ?

Blackthorne clătină din cap nevoind să nu le dea dreptate.

— Prietenii mei ? Unde sînt ?

Samuraiul arătă spre capătul de răsărit al satului :

— Prieteni.

— Aceasta este corabia mea. Vreau să merg jos. Blackthorne o spuse în fel şi chip şi prin semne şi ei înţeleseră.

— *Ah, so desu ! Kinjiru* [3], spuseră ei pe un ton autoritar, arătînd spre notiţă şi făcură o plecăciune.

Era destul de clar că nu i se dădea voie să meargă. *Kinjiru* trebuie să-nsemne interzis, gîndi Blackthorne sîcîit. Ei, la dracu cu asta ! Apăsă clanţa şi crăpă uşa foarte puţin.

— *KINJIRU !*

Fu smucit şi întors cu faţa către samurai. Săbiile erau pe jumătate scoase din teacă. Nemişcaţi, cei doi bărbaţi

[1] Ce se-ntîmplă (jpn.).
[2] Nu înţeleg (jpn.).
[3] Da, aşa e ! Interzis (jpn.).

așteptau ca el să ia o hotărîre. Ceilalți de pe punte priveau nepăsători.

Blackthorne știa că n-avea altceva de făcut decît s-o lase baltă, așa că ridică din umeri, merse mai departe și verifică garlinele și nava cît putea mai bine. Velele zdrențuite erau coborîte și strînse la locul lor. Dar felul de ancorare era deosebit de tot ce văzuse vreodată, așa că bănui că japonezii trăseseră nava la loc ferit. Începu să coboare spre schela de bord și se opri. Simți că-l trec sudori reci, cînd îi văzu pe toți urmărindu-l cu o căutătură rea, și-l străfulgeră gîndul : „Doamne, cum am putut să fiu atît de idiot ?“ Se înclină politicos și imediat ostilitatea dispăru, toți se înclinau și zîmbeau din nou. Dar încă mai simțea transpirația prelingîndu-i-se pe spate și urî tot ce avea legătură cu Japoniile, dorindu-și să se vadă cu echipajul înapoi la bord, înarmați și în largul mării.

* * *

— Pe Dumnezeul meu, cred că greșești, pilotule, spuse Vinck. Zîmbetul său larg, cu gura-i știrbă, era dezgustător. Dacă te poți obișnui cu lăturile pe care ei le numesc mîncare, ăsta e cel mai bun loc în care am fost vreodată. Am avut două femei în trei zile și ele sînt ca iepurii. Ți-ar face orice, numai să le arăți cum.

— Așa e. Dar nu poți face nimic fără carne sau rachiu. Eu sînt istovit și n-a mers decît o dată, spuse Maetsukker, fața-i îngustă schimonosindu-se. Ticăloșii ăștia de galbeni nu vor să-nțeleagă că nouă ne trebuie carne, bere și pîine. Și rachiu sau vin.

— Asta-i cel mai rău. Doamne Dumnezeule, dau regatul pentru un strop de grog ! Baccus van Nekk era cătrănit. Traversă încăperea și se opri lîngă Blackthorne iscodindu-l cu privirea. Era foarte miop și-și pierduse ultima pereche de ochelari în timpul furtunii, dar chiar și cu ei tot așa se vîra în tine. Era negustorul șef și reprezentantul Companiei Olandeze a Indiei de Est, care finanțase expediția. Sîntem pe uscat și teferi și încă n-am pus gura pe băutură. Nici măcar o singură picătură ! Îngrozitor. Tu ai primit ceva, pilotule ?

— Nu. Lui Blackthorne nu-i plăcea să se apropie cineva într-atîta de el, dar Baccus îi era prieten și aproape

orb, așa că nu se trase la o parte. Doar apă fierbinte cu niște ierburi în ea.

— Ei pur și simplu nu pot pricepe ce e grogul. Nu ne dau decît apă fierbinte cu ierburi. Bunule Dumnezeu, ajută-ne ! Poate nu există nici o băutură în toată țara ! Ochii îl dureau. Fă-mi un pustiu de bine, pilotule, cere puțină băutură, vrei ?

Blackthorne găsise casa dată lor în marginea de răsărit a satului. Samuraiul de pază îl lăsase să intre, dar oamenii lui îi confirmaseră că ei n-aveau voie să depășească poarta grădinii. Casa avea multe camere, la fel ca a lui, dar era mai mare și plină de servitori de diferite vîrste, atît bărbați, cît și femei.

Din oamenii lui trăiau unsprezece. Morții fuseseră luați și duși de japonezi. Legumele proaspete, date din belșug, începuseră să-ndepărteze scorbutul și toți, în afară de doi, se vindecau rapid. Cei doi aveau pîntecăraie. Vinck le luase sînge, dar n-ajutase. Nu credea c-aveau să mai apuce noaptea. Căpitanul general era într-o altă cameră, încă foarte bolnav.

Sonk, bucătarul, un bărbat scund și îndesat, spuse rîzînd :

— E bine aici, așa cum zice Johann, pilotule, afară de hrană și lipsa băuturii. E-n regulă și cu băștinașii, atîta vreme cît nu-ți porți încălțările în casă. Galbenii ăștia prăpădiți sînt ca scoși din minți dacă nu te descalți.

— Ascultați, spuse Blackthorne. Este un preot aici. Un iezuit.

— Doamne Dumnezeule !

Tot cheful de glumă le dispăru după ce le povesti despre preot și decapitare.

— De ce i-a retezat capul, pilotule ?

— Nu știu.

— Mai bine ne-am întoarce pe navă. Dacă ne prind papistașii pe aici...

Teama puse stăpînire pe toți. Salamon, mutul, îl privea pe Blackthorne. Bolborosea ceva, bășici de salivă îi apăruseră la colțurile gurii.

— Nu, Salamon, nu e nici o greșeală, spuse Blackthorne blînd, răspunzînd întrebării nerostite. El a zis că e iezuit.

— Doamne, iezuit sau dominican sau ce mama naibii o fi, e tot un drac, spuse Vinck. Mai bine ne-am întoarce

pe navă. Pilotule, roagă-l pe samuraiul ăla, ce zici ?

— Sîntem în mîinile Domnului, spuse Jan Roper. Era unul dintre negustorii aventurieri, un tînăr cu ochi înguşti, frunte înaltă şi nas subţire. El ne va apăra de slujitorii Satanei.

Vinck se întoarse spre Blackthorne :

— Ce-i cu portughezii, pilotule ? Ai văzut vreunul prin preajmă ?

— Nu. Nu este nici urmă de ei în sat.

— Au să dea năvală aici, îndată ce-or să afle de noi, spuse Maetsukker pentru toţi, iar musul Croocq dădu drumul unui oftat.

— Da, şi, dacă este un preot, trebuie să fie şi alţii. Ginsel îşi trecu limba peste buzele uscate. Iar blestemaţii lor de conchistadori niciodată nu sînt prea departe.

— Aşa e, adăugă Vinck neliniştit. Sînt ca păduchii.

— Doamne Dumnezeule ! Papistaşii ! murmură cineva. Şi conchistadorii !

— Dar sîntem în Japonii, nu, pilotule ? întrebă van Nekk. El ţi-a spus asta ?

— Da. De ce ?

Van Nekk veni mai aproape şi coborî vocea.

— Dacă preoţii sînt aici şi cîţiva din băştinaşi sînt catolici, pesemne că şi cealaltă parte e adevărată — cea cu bogăţiile, aurul, argintul şi pietrele preţioase. În cameră se făcu tăcere. Ai văzut ceva, pilotule ? Ai văzut pietre preţioase sau aur la băştinaşi ?

— Nu, nimic. Blackthorne se gîndi un moment. Nu-mi amintesc să fi văzut ceva. Nici lănţişoare, nici mărgele, nici brăţări. Ascultaţi, altceva vreau să vă spun. Am fost la bordul lui *Erasmus*, dar e sigilat. Le povesti ce se întîmplase şi neliniştea lor crescu.

— Doamne, dacă nu ne putem întoarce pe navă şi sînt preoţi pe-aici şi papistaşi... Trebuie să plecăm de-aici. Vocea lui Maetsukker începu să tremure. Pilotule, ce-i de făcut ? Or să ne ardă de vii ! Conchistadorii... porcii ăia or să dea buzna cu săbiile lor...

— Sîntem în mîinile Domnului, rosti plin de convingere Jan Roper. El o să ne apere de Anticrist. Asta e făgăduiala Lui. N-aveţi de ce vă teme.

Blackthorne spuse :

— După felul cum samuraiul Omi-san a mîrîit spre preot, sînt sigur că-l urăşte. Asta-i bine, nu ? Ce-aş vrea să ştiu este de ce preotul nu poartă sutana lor obişnuită. De ce e portocalie ? Aşa ceva n-am văzut niciodată.

— Da, asta-i curios, spuse van Nekk.

Blackthorne îşi ridică privirile spre el :

— Pesemne că puterea lor aici nu este mare. Asta ne-ar putea ajuta mult.

— Ce facem, pilotule ? întrebă Ginsel.

— Să fim liniştiţi şi să aşteptăm pînă soseşte şeful lor, acest *daimyo*. El o să ne lase să plecăm. De ce n-ar face-o ? Noi nu le-am pricinuit nici un rău. Avem mărfuri cu care să facem negoţ. Nu sîntem piraţi, n-avem de ce să ne temem.

— Asta-i adevărat şi nu uitaţi că pilotul a spus că sălbaticii nu sînt toţi papistaşi, spuse van Nekk, mai mult să se încurajeze pe el decît pe ceilalţi. Da. E bine că samuraiul îl urăşte pe preot. Şi luaţi aminte, numai samuraii sînt înarmaţi. Asta nu e aşa de rău, nu ? Atenţie la samurai şi trebuie să ne luăm armele înapoi... asta ar fi părerea mea. O să fim la bord cînd nici cu gîndul nu gîndeşti.

— Ce se va întîmpla dacă acest *daimyo* e papistaş ? întrebă Jan Roper.

Nu-i răspunse nimeni. Apoi Ginsel spuse :

— Pilotule, omul cu sabia ? El l-a tăiat pe celălalt băştinaş în bucăţi după ce i-a retezat capul ?

— Da.

— Doamne ! Ăştia sînt sălbatici ! Nebuni ! Ginsel era un tînăr înalt, chipeş, cu braţe scurte şi picioare foarte arcuite. Scorbutul îl lăsase complet ştirb. După ce i-a zburat capul, ceilalţi au plecat pur şi simplu ? Fără să spună nimic ?

— Da.

— Doamne Dumnezeule, un om neînarmat, omorît, chiar aşa ? De ce-a trebuit să-l omoare ?

— Nu ştiu, Ginsel. Dar o asemenea iuţeală n-aţi văzut voi niciodată. Într-o clipită sabia a fost scoasă din teacă şi în următoarea capul se rostogolea.

— Doamne, apără-ne !

— Isuse Doamne, murmură van Nekk. Dacă nu ne putem întoarce pe corabie... Blestemată fie furtuna aia, mă simt aşa de neajutorat fără ochelari !

— Cîți samurai erau pe navă, pilotule ? întrebă Ginsel.

— Douăzeci și doi pe punte. Dar erau mai mulți pe țărm.

— Urgia Domnului o să se abată asupra păgînilor și păcătoșilor și toți au să ardă pe veci în iad.

— Mi-ar plăcea să fiu sigur de asta, Jan Roper, spuse Blackthorne cu năduf, simțind cum teama de răzbunarea cerească punea stăpînire pe cei din încăpere. Era foarte obosit și voia să doarmă.

— Poți să fii sigur, pilotule. O, da, eu sînt ! Eu mă rog să-ți deschizi ochii în fața adevărului Domnului. Să ajungi să-ți dai seama că ne aflăm aici din pricina ta... de fapt ce-a mai rămas din noi.

— Ce ? spuse Blackthorne amenințător.

— De ce l-ai sfătuit pe căpitanul general să ne îndreptăm spre Japonii ? Asta nu era în ordinele noastre. Noi trebuia să prădăm Lumea Nouă, să purtăm război în inima ținuturilor dușmane și apoi să ne întoarcem acasă.

— Navele spaniole erau la sud și nord, iar noi n-aveam unde fugi în altă parte. Ți s-a dus și ținerea de minte o dată cu glagoria ? A trebuit să navigăm spre vest, era singura noastră scăpare !

— Eu n-am văzut niciodată nave dușmane, pilotule. Nici unul din noi n-a văzut.

— Haide, Jan, spuse van Nekk obosit. Pilotul a făcut ce-a crezut că e mai bine. Bineînțeles că spaniolii erau acolo.

— Da, ăsta e adevărul și, pentru Dumnezeu, noi ne aflam la mii de leghe de prieteni și în apele dușmanului, rosti Vinck. Ăsta e adevărul Domnului... și tot adevărul Domnului e că s-a pus la vot. Noi toți am spus da.

— Eu n-am zis.

Sonk spuse :

— Pe mine nu m-a întrebat nimeni.

— O, Doamne !

— Potolește-te, Johann, spuse van Nekk, încercînd să domolească încordarea. Noi sîntem primii care am ajuns în Japonii. Vă amintiți tot ce se povestea ? Sîntem bogați, dacă ne păstrăm mințile. Avem mărfuri ce pot fi vîndute și aici este aur, trebuie să fie. Unde altundeva ne putem vinde încărcătura ? Nu acolo, în Lumea Nouă, fugăriți și în grabă ! Ei ne hăituiau și spaniolii știau că am plecat din Santa Maria. A trebuit să plecăm din Chile și nu mai

aveam nici o scăpare prin Strîmtoare, unde bineînțeles că ei ne pîndeau ! Nu, asta a fost singura noastră salvare și-a fost o idee bună. Mărfurile noastre schimbate pe mirodenii, aur și argint, ce ziceți ? Gîndiți-vă la profit — înmiit, ca de obicei. Sîntem în Insulele Mirodeniilor. Cunoașteți bogățiile Japoniilor și Chitaiului, toți ați auzit de ele dintotdeauna. Toți am auzit. Pentru ce altceva ne-am îmbarcat ? Vom fi bogați, o să vedeți !

— Sîntem morți, ca toți ceilalți. Sîntem pe pămîntul Satanei.

Vinck spuse mînios :

— Taci odată, Roper ! Pilotul a făcut bine. Nu e vina lui că ceilalți au murit... nu e vina lui ! Totdeauna mor oameni în asemenea călătorii.

Ochii lui Jan Roper erau sticloși, iar pupilele micșorate.

— Da, Domnul să le odihnească sufletele. Fratele meu a fost unul din ei.

Blackthorne îi văzu privirea împătimită și-l urî pe Jan Roper. În sinea lui se întrebă dacă într-adevăr navigase spre vest ca să evite navele dușmane, sau pentru că a dorit să fie primul pilot englez care a trecut Strîmtoarea, primul în post de comandă, pregătit și în stare s-o taie spre vest și ca atare primul cu prilejul norocos de a face ocolul pămîntului ?

Jan Roper șuieră :

— Ceilalți n-au murit din pricina ambiției tale, pilotule ? Domnul o să te pedepsească !

— Gata, acum taci ! Cuvintele lui Blackthorne erau blînde, dar categorice.

Jan Roper se uită spre Blackthorne cu aceeași privire fixă, sfredelitoare și nu mai scoase o vorbă.

— Bun. Blackthorne se așeză obosit pe dușumea și se sprijini de una din rezemători.

— Ce-i de făcut, pilotule ?

— Trebuie să așteptăm și să fim pregătiți. Șeful lor vine curînd, atunci lucrurile se vor limpezi.

Vinck se uită afară la samuraiul care stătea pe vine și nemișcat lîngă poartă.

— Priviți la nenorocituul ăla. Stă acolo de ceasuri, nu se clintește deloc, nu scoate o vorbă, nici măcar nu se scobește în nas.

— Totuși, nu ne supără cu nimic, Johann. Absolut cu nimic, spuse van Nekk.

— Da, dar nu facem decît să dormim, să preacurvim și să mîncăm lături.

— Pilotule, el e unul singur, noi sîntem zece, spuse Ginsel în șoaptă.

— M-am gîndit la asta. Dar nu sîntem încă pregătiți. Mai durează o săptămînă pînă să scăpăm de scorbut, spuse Blackthorne. Sînt prea mulți pe corabie. N-aș vrea să primejduim nici măcar un om, dacă n-avem o lance sau o pușcă. Sînteți păziți și noaptea ?

— Da. Garda se schimbă de trei-patru ori. A văzut cineva vreo santinelă dormind ? întrebă van Nekk.

Clătinară din cap.

— Am putea să ne îmbarcăm la noapte, spuse Jan Roper. Cu ajutorul Domnului vom învinge păgînii și vom lua corabia.

— Destupă-ți urechile ! Ce ți-a spus pilotul ? Tu n-asculți ? scuipă Vinck cu scîrbă.

— Așa-i, încuviință Pieterzoon, tunarul. Nu-l scoate din răbdări pe bătrînul Vinck !

Ochii lui Jan Roper se îngustară și mai mult.

— Ai grijă de sufletul tău, Johann Vinck. Și tu de al tău, Hans Pieterzoon. Ziua Judecății de Apoi se apropie. Plecă și se așeză în verandă.

Van Nekk rupse tăcerea :

— Totul o să fie bine. O să vedeți.

— Roper are dreptate. Lăcomia ne-a adus aici, spuse musul Croocq, cu o voce tremurată. Este pedeapsa lui Dumnezeu...

— Termină !

Musul zise rar :

— Da, pilotule. Îmi pare rău, dar... ei bine... Maximilian Croocq era cel mai tînăr dintre ei, avea doar șaisprezece ani, și se îmbarcase în această călătorie pentru că tatăl lui fusese căpitanul uneia dintre corăbii, iar gîndul lor fusese să se îmbogățească. Își văzuse însă tatăl murind în chinuri, cînd prădaseră orașul spaniol Santa Magdalena în Argentina. Prada fusese bogată, dar aflase ce-nseamnă o siluire, o încercase și el, urîndu-se pe sine, sătul de mirosul de sînge și de atîta omor. Mai tîrziu îi văzuse pe mai mulți dintre prietenii lui murind, din cele cinci corăbii nemai-

rămînînd decît una, iar acum se simţea mai bătrîn decît toţi. Îmi pare rău. Iertaţi-mă.

— De cîtă vreme am debarcat, Baccus ? întrebă Blackthorne.

— Asta e a treia zi. Van Nekk se trase iar mai aproape, aşezîndu-se pe vine. Nu-mi amintesc prea clar sosirea, dar, cînd m-am dezmeticit, sălbaticii erau pe corabie. Foarte cuviincioşi şi binevoitori, totuşi. Ne-au dat hrană şi apă fierbinte. Au luat morţii şi-au coborît ancorele. Nu mai ţin minte prea multe, dar cred că ne-au remorcat pentru o ancorare sigură. Tu vorbeai fără şir cînd te-au dus la ţărm. Am vrut să te ţinem cu noi, dar nu ne-au lăsat. Unul din ei rupea cîteva cuvinte în portugheză. Părea să fie căpetenia lor, avea părul cărunt. El nu înţelegea ce este „pilot şef", dar ştia „căpitan". Era destul de limpede că voia să-i dea „căpitanului" nostru o locuinţă separată, dar spunea că nu trebuie să ne temem, pentru că vei fi bine îngrijit. Şi noi de asemeni. Apoi ne-a condus aici. De fapt, mai mult ne-au cărat, şi el a spus că trebuie să stăm înăuntru pînă soseşte căpitanul *lui*. N-am vrut să-i lăsăm să te ia, dar n-am avut încotro. Pilotule, o să-l rogi pe staroste de nişte vin ori rachiu ? Van Nekk îşi trecu limba peste buzele însetate, apoi adăugă : Acum, dacă mă gîndesc bine, el a amintit şi de *daimyo*. Ce-o să se-nţîmple cînd va sosi acel *daimyo* ?

— Are careva vreun cuţit sau pistol ?

— Nu, spuse van Nekk, scărpinîndu-se neatent de păduchii din păr. Ei ne-au strîns hainele să le spele şi-au oprit armele. Atunci nici nu m-am gîndit la asta. Mi-au luat şi cheile şi pistolul. Aveam toate cheile pe-un inel. De la camera tezaurului, de la seif şi de la depozitul de muniţii.

— Totul e închis pe navă. N-ai de ce te teme pentru asta.

— Nu-mi place să n-am cheile. Devin foarte nervos. Blestemaţii de ochi ! Mi-ar pica bine acum un rachiu ! Chiar şi o halbă de bere.

— Doamne Dumnezeule ! Samuraiul l-a tăiat în bucăţi, nu-i aşa ? spuse Sonk fără să vorbească cuiva anume.

— Pentru Dumnezeu, tacă-ţi fleanca. Se spune „samurai". Doar se uită omul la tine şi-l apucă pîntecăraia, zise Ginsel.

— Sper că nenorocitul ăla de preot n-o să vină aici, spuse Vinck.

— Dumnezeu ne are în pază. Van Nekk încă încerca să pară plin de încredere. Cînd o să vină *daimyo*, o să fim eliberați. O să ne recăpătăm corabia și armele. O să vedeți. O să ne vindem toată marfa și o să ne întoarcem în Olanda bogați și teferi, făcînd înconjurul lumii — fiind primii olandezi care l-au făcut vreodată. Catolicii or să se ducă la dracu și ăsta e sfîrșitul.

— Nu, nu e, spuse Vinck. Cînd aud de papistași, se-ncreţeşte carnea pe mine. E peste puterile mele. Asta și gîndul la conchistadori. Crezi c-au să vină aici cu toții, pilotule ?

— Nu știu. Aș zice că da. Aș vrea s-avem toată escadra aici.

— Bieții de ei, spuse Vinck. Măcar noi sîntem în viață.

Maetsukker spuse :

— Poate că sînt acasă. Poate că s-au întors în Strîmtoarea Magellan, cînd furtuna ne-a împrăștiat.

— Nădăjduiesc să ai dreptate, spuse Blackthorne. Dar cred că au pierit cu toții.

Pe Ginsel îl trecură fiorii :

— Măcar noi sîntem în viață.

— Cu papistașii aici și cu păgînii ăștia, cu firile lor împuțite, eu n-aș da nici o ceapă degerată pe viețile noastre.

— Blestemată fie ziua cînd am plecat din Olanda, spuse Pieterzoon. Și blestemat tot grogul de pe fața pămîntului ! Dacă n-aș fi fost beat-criță, acum aș fi în pat cu bătrînica mea în Amsterdam.

— Blestemă ce vrei, Pieterzoon, dar nu băutura. E tot ce e mai bun în viață !

— Aș zice c-am intrat la apă pîn' la gît, și valul vine, nu se-ncurcă. Vinck își roti ochii. Da, vine, nu glumă.

— N-am crezut c-o să mai ajungem vreodată pe uscat! spuse Maetsukker. Semăna cu un dihor, atîta doar că n-avea nici un dinte. Niciodată ! Și, în Japonii, nici atît ! Papistași împuțiți ! N-o să plecăm în veci de aici ! Aș vrea s-avem niște arme. Ce pămînt nenorocit ! N-am vrut să zic nimic, pilotule, adăugă repede cînd Blackthorne se uită spre el. Doar ghinion, asta-i tot !

Mai tîrziu servitorii le aduseră din nou mîncare. Mereu aceleași legume — preparate sau crude — cu puțin oțet, ciorbă de pește și terci de grîu sau orz. Toți refuzară bu-

căţile mici de peşte crud şi cerură carne şi băutură, dar n-au fost înţeleşi. Către apusul soarelui, Blackthorne plecă. Se săturase de spaimele, de urile şi de vorbele lor deşănţate. Le spuse că se va întoarce cînd se va face ziuă.

Pe străzile înguste prăvăliile erau ticsite. Găsi strada şi poarta casei lui. Petele de sînge de pe pămînt fuseseră îndepărtate, iar cadavrul dispăruse. Parcă aş fi visat, îşi spuse. Poarta de la grădină se deschise înaintea ca el s-o atingă !

Bătrînul grădinar, tot numai cu bucata de pînză din brîu, deşi acum vîntul începuse să pişte, zîmbi şi se aplecă.

— *Konbanwa.* [1]

— Salut, îi spuse Blackthorne fără să se gîndească. Urcă scările şi se opri aducîndu-şi aminte de cizme. Le scoase şi intră desculţ în verandă şi apoi în cameră. O traversă, ieşi într-un coridor, dar nu-şi găsea camera lui.

— Onna ! strigă.

Apăru o bătrînă.

— *Hai* [2].

— Unde e Onna ?

Bătrîna se încruntă şi arătă spre sine.

— Onna !

— O, pentru Dumnezeu, spuse Blackthorne iritat. Unde e camera mea ? Unde e Onna ? Mai împinse încă o uşă. Patru japonezi stăteau pe podea, în jurul unei mese joase, şi mîncau. Recunoscu pe unul dintre ei, bărbatul cu părul cărunt, căpetenia satului, care fusese cu preotul. Toţi se înclinară. O, iertaţi-mă, spuse şi împinse uşa la loc.

— Onna, strigă.

Bătrîna se gîndi un moment, apoi îi făcu semn cu mîna. O urmă într-un alt coridor. Ea împinse o uşă. El îşi recunoscu camera după crucifix. Patul era deja aşternut.

— Mulţumesc, spuse uşurat. Acum du-te şi ad-o pe Onna !

Bătrîna plecă tîrşîind uşor picioarele. El se aşeză pe jos, capul şi trupul îl dureau, îşi dorea un scaun şi se întreba unde le-or fi ţinînd. Cum să ajungem pe corabie ? Cum să facem rost de arme ? Trebuie să fie o cale. Se auziră iar paşi şi apărură trei femei : bătrîna, o tînără cu faţa rotundă şi doamna de vîrstă mijlocie.

Bătrîna arătă spre fata care părea puţin speriată :

---

[1] Bună seara (jpn.).

[2] Da (jpn.).

— Onna.

— Nu. Blackthorne se ridică înfuriat şi repezi un deget spre femeia de vîrstă mijlocie. Aceasta e Onna, pentru Dumnezeu ! Nu-ţi ştii numele ? Onna ! Mi-e foame. Îmi puteţi da ceva de mîncare ? Îşi frecă stomacul mimînd foamea.

Ele se uitară una la alta. Apoi femeia de vîrstă mijlocie înălţă din umeri, spuse ceva ce le făcu pe celelalte să rîdă, se duse spre pat şi începu să se dezbrace. Celelalte două se aşezară pe vine, cu ochii larg deschişi, aşteptînd.

Blackthorne era năucit.

— Ce faci ?

— *Ishimasho !* [1] spuse ea scoţîndu-şi cingătoarea lată şi desfăcîndu-şi chimonoul. Sînii uscaţi îi atîrnau fleşcăiţi şi pîntecu-i era enorm.

Era foarte clar c-avea de gînd să se bage în pat. El îşi clătină capul, îi spuse să se îmbrace, o prinse de braţ şi ele toate începură să discute şi să gesticuleze, iar femeia devenise destul de furioasă. Făcu un pas, ieşi din jupa lungă şi, goală, încercă să se vîre iarăşi în aşternut.

Sporovăiala lor încetă şi toate se aplecară cînd intră încet din coridor bărbatul cu părul cărunt.

— *Nanda* [2] ? *Nanda* ? întrebă el.

Bătrîna explică ce se întîmplase.

— Tu vrei femeia asta ? întrebă el foarte surprins într-o portugheză cu accent dur, abia inteligibilă, şi arătă spre femeia goală.

— Nu, nu, bineînţeles că nu. Voiam doar ca Onna să-mi aducă ceva de mîncare. Blackthorne arătă neliniştit spre ea. Onna !

— *Onna* înseamnă „femeie". Japonezul făcu un gest spre toate trei : *Onna — onna — onna.* Tu vrei *onna* ?

Blackthorne îşi clătină capul obosit.

— Nu. Nu, mulţumesc. Am făcut o greşeală. Îmi pare rău. Care e numele ei ?

— Poftim ?

— Care e numele ei ?

— A ! *Namu* e Haku, spuse el.

— Haku ?

— *Hai.* Haku.

---

[1] Hai s-o facem (jpn.).

[2] Ce e (jpn.).

— Îmi pare rău, Haku-san. Am crezut că *onna* este numele tău.

Bărbatul îi explică lui Haku, şi ea nu fu deloc încîntată. Dar el mai spuse ceva şi toate priviri spre Blackthorne, chicotiră cu mîinile la gură şi plecară. Haku ieşi din cameră dezbrăcată, cu chimonoul pe braţ şi plină de demnitate.

— Mulţumesc, spuse Blackthorne furios pe propria-i neghiobie.

— Asta casa mea. *Namu* meu Mura.

— Mura-san. Al meu e Blackthorne.

— Poftim ?

— *Namu* meu e Blackthorne.

— A ! Ber-rakk-fon.

Mura încercă să-l spună de mai multe ori, dar nu izbuti. În cele din urmă se lăsă păgubaş iscodindu-l pe uriaşul din faţa lui. Acesta era primul barbar pe care-l văzuse vreodată, afară de părintele Sebastio şi de celălalt preot întîlnit cu foarte mulţi ani în urmă. Dar oricum, gîndi el, preoţii au părul negru, ochii negri şi sînt de înălţime obişnuită. Dar acest bărbat e înalt, cu păr auriu, barbă aurie, ochi albaştri şi o piele de o albeaţă neobişnuită, acolo unde n-o vede soarele, şi roşcată, unde e arsă de soare. Nemaipomenit ! Eu am crezut că *toţi* bărbaţii au păr negru şi ochi negri. *Noi* toţi avem aşa. Şi chinezii la fel. Nu e China lumea întreagă, dacă nu mai pui la socoteală pămîntul barbarilor portughezi din sud ? Nemaipomenit ! Şi de ce-l urăşte părintele Sebastio atît de mult pe omul ăsta ? Pentru că se închină la Satan ? N-aş crede, pentru că părintele Sebastio ar putea s-alunge pe diavol, dacă ar vrea. Ehei, nu l-am văzut niciodată pe bunul părinte atît de mînios. Niciodată. Uluitor !

Să fie ochii albaştri şi părul auriu semnul Satanei ?

Mura îşi ridică privirea spre Blackthorne şi-şi aminti cum încercase să-i pună întrebări la bordul navei şi apoi, cînd acest căpitan îşi pierduse cunoştinţa, hotărîse să-l aducă în propria-i casă, pentru că era conducătorul şi, ca atare, trebuia să i se acorde o cinste deosebită. Îl aşezaseră pe cuvertura matlasată şi-l dezbrăcaseră mai mult decît curioşi.

— Făloşenia lui de Nepreţuit e măreaţă, *neh* ?[1] spusese mama lui Mura, Saiko. Mă întreb cum o fi cînd e-n plin avînt.

[1] Nu (jpn.).

— Grozavă, răspunsese el și toți rîseră, și mama, și soția, și prietenii, și servitorii, și doctorul.

— Cred că femeile lor trebuie să fie... trebuie să fie la fel de bine înzestrate, spusese soția lui, Niji.

— Prostii, fată dragă, spusese mama lui. O mulțime din curtezanele noastre i-ar putea da de minune găzduirea cuvenită. Își clătinase capul mirată. N-am văzut niciodată, în toată viața mea, ceva care să-i semene. Foarte ciudat, într-adevăr, *neh* ?

Îl spălaseră și el tot nu-și revenise din leșin. Doctorul gîndise că ar fi fost neînțelept să-l bage într-o baie adevărată pînă nu se trezea.

— Poate că ar trebui să ținem cont, Mura-san, că noi nu știm cum este în fapt barbarul, spusese el cu o judecată înțeleaptă. Îmi cer iertare, dar am putea să-l omorîm din greșeală. E clar că e la capătul puterilor. Trebuie să avem răbdare.

— Dar ce facem cu păduchii din părul lui ? întrebase Mura.

— Pentru moment vor rămîne acolo. Se pare că toți barbarii au. Îmi pare rău. V-aș sfătui să aveți răbdare.

— Nu credeți c-am putea să-i spălăm părul ? spusese soția lui. Am fi foarte atente. Sînt sigură că stăpîna ar vrea să supravegheze umilele noastre strădanii. Asta l-ar ajuta pe barbar și ne-ar păstra casa curată.

— Bine. Puteți să-l spălați, spusese mama lui punînd capăt discuției.

Acum, fără să vrea, Mura își aruncă privirea spre Blackthorne. Apoi își-aminti ce le spusese preotul despre acești pirați și oameni ai diavolului. Dumnezeu Tatăl să ne apere de acest rău, gîndi. Dac-aș fi știut că e așa de cumplit, nu l-aș fi adus niciodată în casa mea. Nu, își spuse. Acum ești obligat să-l tratezi ca pe un oaspete de vază, pînă Omi-san spune altfel. Dar ai fost înțelept trimițînd vorbă preotului și lui Omi-san în același timp. Foarte înțelept. Tu ești căpetenia, tu aperi satul și tu singur ești răspunzător.

Da. Și Omi-san te va face pe tine vinovat pentru moartea din dimineața asta și pentru neobrăzarea omului mort și pe bună dreptate.

— Nu fi prost, Tamazaki ! Pui în joc bunul nume al satului, *neh* ? își prevenise prietenul, pescarul, de zeci de ori. Domolește-ți nesupunerea. Omi-san n-are de-ales, tre-

buie să-i ia în rîs pe creştini. *Daimyo*-ul nostru nu-i urăşte pe creştini ? Ce altceva poate face Omi-san ?

— Nimic, aşa-i, Mura-san, te rog iartă-mă, îi răspundea totdeauna Tamazaki, la fel de cuviincios. Dar budiştii ar trebui să aibă mai multă îngăduinţă, *neh* ? Nu sînt ei şi zen-budişti ?

Zen-budismul însemna auto-disciplină : se baza, în special, pe principiul ajută-te singur şi pe meditaţie pentru a atinge starea de iluminare. Majoritatea samurailor aparţinea zen-budismului, pentru că li se potrivea, părea aproape făcut anume pentru un războinic mîndru şi netemător de moarte.

— Da, budismul ne învaţă să avem îngăduinţă. Dar de cîte ori trebuie să ţi se tot aducă aminte că ei sînt samurai şi că aici e Izu şi nu Kyushu şi, chiar dacă era Kyushu, tu eşti totuşi cel care greşeşte. Totdeauna. *Neh* ?

— Da. Te rog iartă-mă, ştiu că greşesc. Dar uneori simt că nu pot trăi cu propria-mi ruşine cînd Omi-san e atît de batjocoritor faţă de adevărata credinţă.

Tamazaki, acum eşti mort şi tu ai vrut-o, pentru că l-ai insultat pe Omi-san neplecîndu-te în faţa lui şi asta ai făcut-o numai pentru că el a spus : „Acest preot rău mirositor, de religie străină". Deşi preotul, într-adevăr, miroase, iar adevărata credinţă e străină. Bietul meu prieten ! Acest adevăr n-o să ţină acum de foame alor tăi şi nici n-o să şteargă dezonoarea de pe satul meu.

O, Doamne, binecuvîntează-l pe vechiul meu prieten şi înveseleşte-l cu bucuria raiului tău.

Mă aştept la o grămadă de necazuri din partea lui Omi-san, îşi spuse Mura. Şi, de parcă asta n-ar fi destul, acum vine şi *daimyo*.

O neliniştе zdrobitoare îl copleşea ori de cîte ori se gîndea la suzeranul lui, Kasigi Yabu, *daimyo* de Izu, unchiul lui Omi, la cruzimea şi la necinstea lui, la felul cum a înşelat tot satul la împărţirea recoltelor şi cîştigurilor, la cîrmuirea lui nemiloasă. Cînd o să-nceapă războiul, se întrebă Mura, de partea cui o să treacă Yabu, de partea seniorului Ishido, ori a seniorului Toranaga ? Noi sîntem între uriaşi ca-ntre ciocan şi nicovală, zălog pentru amîndoi.

La miazănoapte, Toranaga, cel mai mare general în viaţă, senior de Kwanto, cele Opt Provincii, cel mai important *daimyo* din ţară, comandant al Armatelor de Răsărit ; la soare-apune, domeniile lui Ishido, senior al castelului

Osaka, cuceritor al Coreei, protector al moştenitorului, comandant al Armatelor de Apus. La miazănoapte, Tokaidō — cel mai însemnat drum de coastă care leagă Yedo [1], oraşul-reşedinţă al lui Toranaga, de Osaka, oraşul reşedinţă al lui Ishido — trei sute de mile către vest, peste care oştile lor vor trebui să mărşăluiască.

Cine o să cîştige războiul ?

Nici unul.

Pentru că războiul lor o să cuprindă iar întreaga împărăţie, alianţe se vor destrăma, provincii se vor bate cu provincii pînă vor rămîne sat contra sat, aşa cum a fost dintotdeauna. În afara ultimilor zece ani. În ultimii zece ani, de necrezut, pentru prima oară în istorie, în toată împărăţia fusese un răstimp fără de războaie, numit pace.

Începuse să-mi placă pacea, gîndi Mura.

Dar omul care a făcut pacea e mort. Soldatul-ţăran care a ajuns samurai, apoi general, şi apoi cel mai mare general şi, în cele din urmă, *taikō*, protector şi guvernator absolut al Japoniei, este mort de un an şi fiul lui, de numai şapte ani; este mult prea mic să moştenească puterea supremă. Aşa că băiatul, la fel ca noi, este zălog, între uriaşi, iar războiul, de neocolit. Acum nici chiar însuşi *taikō* nu şi-ar putea apăra preaiubitul fiu, dinastia, succesiunea, ori împărăţia.

Poate că aşa trebuia să fie. *Taikō* a supus ţara, a făcut pace, i-a obligat pe toţi *daimyo* să se tîrască în genunchi în faţa lui, ca ţăranii, a reîmpărţit feudele după pofta inimii, ridicîndu-i pe unii, înlăturîndu-i pe alţii, şi apoi a murit. A fost un uriaş printre pitici. Dar poate că e drept ca toată munca şi măreţia lui să se ducă odată cu el. Nu este oare omul doar o frunză purtată de vînt şi numai munţii, şi marea, şi stelele, şi acest Pămînt al Zeilor sînt adevărate şi veşnice ?

Noi toţi sîntem prinşi în capcană, şi ăsta e un adevăr ; războiul o să vină curînd, şi ăsta e tot un adevăr ; Yabu singur va hotărî de partea cui o să fim, şi ăsta e alt adevăr ; satul totdeauna va rămîne sat, pentru că ogoarele de orez sînt mănoase şi marea îmbelşugată, şi ăsta e ultimul adevăr.

Mura îşi mută hotărît gîndurile spre piratul barbar din faţa lui. Tu eşti trimis să ne nenoroceşti, gîndi, nu ne-ai

[1] Actualul Tokyo.

'adus decît belele de cînd ai venit. De ce nu ţi-oi fi ales alt sat ?

— Căpitan-san vrei *onna* ? întrebă el îndatoritor.

La îndemnul lui, sfatul satului făcuse pregătirile de cuviinţă pentru ceilalţi barbari, atît ca un gest de politeţe, cît şi ca un simplu mijloc de a-i ţine ocupaţi pînă soseau autorităţile. Satul se desfăta cu poveştile ce urmau unei legături amoroase, aşa că va fi răsplătit cu prisosinţă pentru banii pe care trebuiseră să-i investească.

— *Onna,* repetă el, presupunînd, în chip firesc, că piratul, înzdrăvenit acum, ar fi tot pe-atît de mulţumit ca-nainte de culcare, să stea tolănit, cu Sfînta-i Suliţă într-un lăcaş plin de căldură ; şi oricum, totul fusese pregătit.

— Nu ! Blackthorne nu voia decît să doarmă. Dar, deoarece avea nevoie ca acest om să fie de partea lui, forţă un zîmbet, arătînd spre crucifix. Eşti creştin ?

Mura dădu din cap.

— Creştin.

— Şi eu sînt creştin.

— Părintele spune nu. Nu creştin.

— Sînt creştin. Nu catolic. Dar totuşi sînt creştin.

Însă Mura nu putea înţelege. Iar pentru Blackthorne nu era nici un chip să-i poată explica, oricît ar fi încercat.

— Vrei *onna* ?

— Ăă... dimyo... cînd vine ?

— Dimyo ? Nu înţeleg.

— Dimyo... ah, vreau să zic *daimyo.*

— A, *daimyo. Hai, Daimyo !* Mura ridică din umeri. *Daimyo* vine cînd vine. Dormi. Mai întîi curat. Te rog.

— Ce ?

— Curat. Baie, te rog.

— Nu înţeleg.

Mura veni mai aproape de el şi strîmbă din nas a scîrbă.

— Pute. Rău. Ca toţi portughizu. Baie. Această casă curată.

— O să fac baie cînd vreau, şi eu nu put ! spuse Blackthorne mînios. Toată lumea ştie că băile sînt periculoase. Vrei să fac pîntecăraie ? Crezi că sînt un tîmpit bătut de Dumnezeu ? Du-te dracului de-aici şi lasă-mă să dorm !

— Baie ! ordonă Mura, uluit de mînia făţişă a barbarului — culme a proastelor maniere. N-ar fi fost doar

că barbarul mirosea într-adevăr din cale afară, dar, din cîte ştia, el nu făcuse o baie ca lumea de trei zile, iar curtezana, pe bună dreptate, va refuza să-mpartă perna cu el, oricît de mare ar fi fost plata. Străinii ăştia îngrozitori ! gîndi. Uluitor ! Ce obiceiuri nemaipomenit de murdare au ! N-are importanţă. Eu răspund de tine. Şi ai să înveţi bunele purtări. O să faci baie ca orice om şi mama va afla ceea ce vrea să afle. Baie !

— Ieşi afară pînă nu te fac bucăţi ! Blackthorne se încruntă spre el, împingîndu-l afară.

Urmă o scurtă pauză, după care apărură trei japonezi împreună cu cele trei femei. Mura explică scurt despre ce era vorba, apoi spuse hotărît spre Blackthorne :

— Baie. Te rog.

— Afară !

Mura se îndreptă singur spre el. Blackthorne întinse un braţ, nevoind să-l rănească, ci doar să-l dea la o parte. Brusc, Blackthorne scoase un urlet de durere. Mura îi dăduse o lovitură peste cot cu latul palmei şi acum braţul lui Blackthorne atîrna în jos înţepenit. Furios, atacă, dar camera se învîrti cu el, căzu cu faţa la pămînt, urmă apoi o altă lovitură şi spatele îi amorţi de durere şi nu se mai putu mişca.

— Pentru Dumnezeu...

Încercă să se ridice, dar picioarele i se îndoiră sub el. Apoi Mura, calm, întinse degetul mic, dar tare ca fierul, şi atinse un centru nervos pe gîtul lui Blackthorne. Simţi că-i sar ochii din cap de durere.

— Doamne Dumnezeule...

— Baie ? Da ?

— Da... da, gîfîi Blackthorne, mirat că fusese înfrînt atît de uşor de un om aşa de firav, gîfîi şi că acum zăcea neajutorat ca un ţînc, gata să meargă la tăiere.

Cu ani în urmă, Mura învăţase judo şi karate, precum şi mînuirea sabiei şi suliţei. Asta fusese pe vremea cînd era războinic şi lupta pentru Nakamura, generalul-ţăran, *taikō* — cu mult înainte ca *taikō* să fi ajuns *taikō* —, cînd ţăranii puteau să fie samurai şi samuraii puteau să fie ţărani, sau meşteşugari, sau chiar negustori mărunţi şi apoi din nou războinici. E curios, gîndi Mura privind spre uriaşul căzut, că aproape primul lucru pe care l-a făcut *taikō* cînd a cucerit toată puterea a fost să poruncească tuturor ţăranilor să înceteze să mai fie soldaţi

și să predea imediat toate armele. *Taikō* le interzisese armele pentru totdeauna și statornicise anume caste, care acum cuprindeau toată suflarea întregii împărății : samuraii, deasupra tuturor, după ei, țăranii, următorii, meșteșugarii, apoi negustorii, urmați de actori, vagabonzi și bandiți și, în cele din urmă, la partea cea mai de jos a scării, *eta*, cei în afara spiței omenești, cei care aveau de-a face cu cadavre, cu animale moarte și cu argăsirea pieilor, cu execuțiile publice, cu mutilările, cu însemnările cu fierul înroșit. Bineînțeles, un barbar nu intra la socoteală în această împărțire.

— Cer iertare, căpitan-san, spuse Mura plecîndu-se adînc, rușinat de felul cum se făcuse de rîs bărbatul care stătea lungit văicărindu-se ca un țînc. Da, îmi pare rău, gîndi, dar trebuia făcută. Tu m-ai împins dincolo de orice chibzuință, fie ea chiar și față de un barbar. Ai urlat ca un nebun, mi-ai speriat mama, ai tulburat liniștea casei mele, mi-ai zăpăcit servitorii și acum nevastă-mea deja trebuie să înlocuiască o ușă-*shoji* [1]. N-am putut lăsa lipsa ta vădită de bună-cuviință să treacă fără să mă împotrivesc. Sau să-ți îngădui să-mi nesocotești vrerea, în propria mea casă. De fapt, a fost pentru binele tău. Și apoi n-a fost chiar atît de rău, pentru că voi, barbarii, nu aveți nici o onoare de pierdut. Afară de preoți, cu ei e altceva. Ei într-adevăr put înfiorător, dar sînt trimișii lui Dumnezeu Tatăl, așa că se bucură de mare cinste. Dar tu, tu ești un mincinos și un pirat. N-ai nici o onoare. Uluitor ! Să te pretinzi creștin ! Din păcate asta n-o să te ajute deloc. *Daimyo*-ul nostru urăște adevărata credință și pe barbari îi îngăduie numai pentru că n-are încotro. Dar tu nu ești portughez, nici creștin, deci nu ești apărat de lege, *neh* ? Așa că, deși ești un om mort — sau măcar schilodit —, este de datoria mea să mă îngrijesc să mergi în întîmpinarea sorții tale curat.

— Baie foarte bună.

Îi ajută pe ceilalți bărbați să-l care pe Blackthorne, complet buimac, afară, în grădină, de-a lungul unei poteci acoperite — de care el era mîndru tare —, pînă în casa unde era baia. Femeile îl urmară.

Asta avea să fie una din cele mai grozave întîmplări din viața lui. Știa că o va povesti și repovesti neîncreză-

[1] Paravan glisant din hîrtie translucidă cu marginile din lemn.

torilor săi prieteni la un poloboc de *saké* fierbinte, cum se numea vinul naţiei lor ; o va spune camarazilor săi mai în vîrstă, pescarilor, sătenilor, copiilor lui, care, de asemeni, la început n-or să-l creadă. Dar ei, la rîndul lor, îşi vor desfăta copiii cu ea şi astfel numele lui Mura, pescarul, va dăinui în veci în satul Anjiro, din provincia Izu, de pe coasta de sud-est a principalei insule — Honshu. Şi toate astea, pentru că el, Mura, pescarul, avusese norocul să fie mai marele satului în primul an după moartea lui *taikō* şi, ca atare, răspunzător vremelnic de conducătorul ciudaţilor barbari, care apăruseră din marea de la răsărit.

Capitolul 2

— *Daimyo* Kasigi Yabu, senior de Izu, doreşte să ştie cine sînteţi, de unde veniţi, cum aţi ajuns aici şi ce acte de piraterie aţi făcut, spuse părintele Sebastio.

— Ţi-am spus şi-ţi repet : nu sîntem piraţi.

Dimineaţa era senină şi caldă, iar Blackthorne stătea îngenuncheat în faţa podiumului din piaţa satului, capul încă durîndu-l din pricina loviturii. Fii calm şi pune-ţi mintea la treabă, îşi spuse. Sînt în joc vieţile voastre. Tu vorbeşti pentru toţi şi altă apărare n-aveţi. Iezuitul vă este vrăjmaş, şi e singurul tălmaci posibil, şi n-ai cum să afli ce spune, atîta doar că poţi fi sigur că n-o să te ajute... „Fii cu mintea trează, băiete", aproape că-l auzea pe bătrînul Alban Caradoc spunînd. „Cînd furtuna e năprasnică şi marea învolburată, atunci ai nevoie de o minte ascuţită. Mintea e cea care te ţine în viaţă, pe tine şi corabia ta, dacă eşti pilot. Fii cu mintea trează şi stoarce sucul din fiecare zi, oricît de rea..."

Sucul zilei de azi e fiere, gîndi Blackthorne posomorît. De ce aud vocea lui Alban atît de clar ?

— Mai întîi spune-i *daimyo*-ului că noi sîntem în război, că sîntem duşmani, zise. Spune-i că Anglia şi Olanda sînt în război cu Spania şi Portugalia.

— Eu te sfătuiesc din nou să vorbeşti simplu şi să nu răstălmăceşti faptele. Ţările de Jos — sau Olanda, sau Zeeland, sau Provinciile Unite, sau oricum le numiţi voi, răzvrătiţi împuţiţi de olandezi — sînt o mică provin-

cie rebelă a Imperiului Spaniol. Voi sînteți în fruntea trădătorilor răsculați împotriva regelui de drept.

— Anglia este în război și Olanda are... Blackthorne nu mai continuă, pentru că preotul nu-l mai asculta, ci începuse să tălmăcească.

Daimyo-ul era pe podium, scund, gras și autoritar. Stătea comod, cu picioarele strînse sub el, înconjurat de patru locotenenți, dintre care unul era Kasigi Omi, nepotul și vasalul lui. Toți purtau chimonouri de mătase și, peste ele, tunici bogat împodobite, strînse-n talie cu cingători late și cu umeri imenși și scrobiți. Și nelipsitele săbii.

Mura sta în genunchi în țărîna din piață. Era singurul sătean prezent și singurii privitori erau cei cincizeci de samurai veniți cu acel *daimyo*. Așteptau în rînduri tăcute, disciplinate. Ce mai rămăsese din echipaj se afla în spatele lui Blackthorne și, ca și el, erau cu toți în genunchi, iar gărzile alături. Trebuiseră să-l care pe căpitanul general cu ei, pentru că li se ceruse, deși era foarte bolnav. Fiind încă aproape leșinat, i se îngăduise să stea lungit pe pămînt. Cînd fuseseră aduși în fața *daimyo*-ului, Blackthorne și toți ceilalți făcuseră o plecăciune, dar nu fusese de ajuns. Samuraii îi împinseseră pe toți în genunchi, cu capetele în țărînă, așa cum stăteau țăranii. El încercase să li se împotrivească, strigase preotului să le explice că așa ceva nu se obișnuia la ei, că el era conducătorul și trimisul țării lor, și trebuia tratat ca atare. Dar coada unei suliți îl pusese jos clătinîndu-se. Oamenii lui se grupaseră pentru un atac rapid, dar el le strigase să se oprească și să îngenuncheze. Din fericire, ascultaseră. *Daimyo* rostise ceva cu o voce guturală și preotul tălmăcise că i se atrăgea atenția că trebuie să spună adevărul și cît mai repede. Blackthorne ceruse un scaun, dar preotul îi spusese că japonezii nu folosesc scaune, ele nici nu există în Japonia.

Blackthorne îl urmărea încordat pe preot cînd îi vorbea *daimyo*-ului, căutînd o cheie, o cale prin acest recif.

Trufie și cruzime se pot citi pe fața *daimyo*-ului, gîndi Blackthorne. Pun pariu că este un porc. Japoneza preotului e poticnită. Ei, vezi asta ? Iritare și nerăbdare. A cerut *daimyo* un alt cuvînt, un cuvînt mai clar ? Cred că da. De ce iezuitul poartă sutană portocalie ? O fi *daimyo*-ul catolic ? Privește, iezuitul e foarte respectuos și

transpiră tot. Pariez că *daimyo*-ul nu e catolic. Fii clar ! *Probabil* că nu este catolic. Oricum, tu n-o să obţii nimic de la el. Cum îl poţi folosi pe nemernicul ăsta ? Cum să vorbeşti direct cu el ? Cum ai de gînd să-l lucrezi pe preot ? Cum să-l faci de rîs ? Care-i momeala ? Haide, gîndeşte ! Ştii atîtea despre iezuiţi...

— *Daimyo* spune să te grăbeşti şi să răspunzi la-ntrebarea lui.

— Da. Bineînţeles. Îmi cer iertare. Mă numesc John Blackthorne. Sînt englez şi pilot şef al unei flotile olandeze. Portul nostru de acasă este Amsterdam.

— Flotilă ? Ce flotilă ? Minţi. Nu există nici o flotilă. De ce este un englez pilotul unei nave olandeze ?

— Toate la timpul lor. Mai întîi tălmăceşte, te rog, ce-am spus.

— De ce eşti pilotul unui vas de corsari olandez ? Grăbeşte-te !

Blackthorne hotărî să rişte. Brusc vocea i se oţeli, croindu-şi drum prin căldura dimineţii.

— *Que va !* Mai întîi tălmăceşte ce-am spus, spaniolule ! Acum !

Preotul se înroşi.

— Sînt portughez. Ţi-am mai spus-o. Răspunde la întrebare.

— Mă aflu aici ca să discut cu *daimyo*-ul, nu cu tine. Tălmăceşte ce-am spus, tîrîtură nenorocită !

Blackthorne văzu cum preotul se înroşeşte şi mai mult, şi simţi că faptul nu trecuse neobservat de *daimyo*. Fii atent, se avertiză. Ticălosul ăla galben te va face fărîme mai repede decît o ceată de rechini, dacă te întinzi prea mult.

— Spune-i preacinstitului *daimyo !* Blackthorne, cu bună ştiinţă, se plecă adînc pînă la podium şi simţi cum îl trec sudori reci cînd porni, fără putinţă de întoarcere, pe această cale.

Părintele Sebastio ştia că educaţia lui trebuia să-l facă nepăsător la ocările piratului şi la intenţia lui vădită de a-l face de rîs în faţa *daimyo*-ului. Dar, pentru prima oară, nu izbuti şi se simţea pierdut. Cînd trimisul lui Mura adusese ştirea despre navă la misiunea lui din provincia învecinată, el fusese cutremurat de urmările ei. Nu poate fi olandeză sau engleză ! gîndise. Nu fusese nici o navă eretică în Pacific, în afară de acelea ale tartoru-

lui corsar Drake, şi niciodată vreuna aici, în Asia. Drumurile erau secrete şi păzite. Se pregătise imediat de plecare şi trimisese, printr-un porumbel călător, un mesaj urgent superiorului său din Osaka, dorindu-şi să se fi putut consulta mai întîi cu el, ştiind că era tînăr, aproape nepregătit şi nou în Japonia, doar de doi ani, încă nehirotonosit şi incapabil să facă faţă acestei situaţii urgente. Alergase într-un suflet spre Anjiro, sperînd şi rugîndu-se ca vestea să nu fie adevărată. Dar nava era olandeză şi pilotul englez, iar el fusese copleşit de scîrbă faţă de ereziile satanice ale lui Luther, Calvin, Henric al VIII-lea şi bastarda lui, diavoliţa de Elisabeta. Şi scîrba îi mai întuneca încă şi acum mintea.

— Preotule, tălmăceşte ce-a zis piratul, îl auzi pe *daimyo* spunînd.

O Doamne, ajută-mă să îndeplinesc vrerea ta. Ajută-mă să fiu puternic în faţa *daimyo*-ului, şi dă-mi darul grăirilor, şi fă-mă să-l aduc la adevărata credinţă.

Părintele Sebastio îşi adună gîndurile şi începu să vorbească mai plin de încredere.

Blackthorne asculta cu atenţie, încercînd să descifreze cuvintele şi sensurile. Părintele spunea „Anglia" şi „Blackthorne" şi arăta în direcţia navei care stătea bine ancorată în port.

— Cum ai ajuns aici ? spuse părintele Sebastio.

— Prin Strîmtoarea Magellan. Aceasta e a o sută treizeci şi şasea zi de atunci. Spune-i *daimyo*-ului...

— Minţi. Strîmtoarea Magellan e secretă. Ai venit prin Africa şi India. Va trebui pînă la urmă să spui adevărul. Aici se foloseşte tortura.

— Strîmtoarea *a fost* secretă. Un portughez ne-a vîndut o carte de drum. Unul din propriii voştri oameni a vîndut-o pentru arginţii lui Iuda. Toţi sînteţi nişte lepădături ! Acum toate navele de război englezeşti şi toate navele de război olandeze cunosc acest drum spre Pacific. O flotă — douăzeci de nave de linie englezeşti, şaizeci de nave de război, cu tunuri — atacă Manila chiar acum. Imperiul vostru este pe ducă.

— Minţi !

Da, gîndi Blackthorne, ştiind că nu există nici o cale de a dovedi minciuna decît mergînd la Manila.

— Flota asta va pustii drumurile voastre maritime şi vă va izgoni din colonii. Mai este încă o flotă olandeză

care trebuie să sosească din zi în zi aici. Porcul hispano-portughez e înapoi în cocină și generalul vostru iezuit a sfeclit-o, după cum și merită ! Întoarse capul și făcu o plecăciune adîncă spre *daimyo*.

— Să te bată Dumnezeu, pe tine și gura ta spurcată !

— *Ano mono wa nani o moshite oru* [1] ? se răsti *daimyo*-ul neliniștit.

Preotul vorbi mai repede, mai poticnit și spuse Magellan și Manila, dar Blackthorne gîndi că *daimyo* și locotenenții lui nu par să înțeleagă prea clar.

Pe Yabu procesul îl plictisea. Privea în depărtare, în port, spre nava care-i stătea mereu în gînd, de cînd primise mesajul secret al lui Omi, și se întreba dacă acesta era darul pe care-l sperase de la zei.

— Ai inspectat deja încărcătura, Omi-san ? întrebase de dimineață, imediat ce sosise plin de noroi și foarte obosit.

— Nu, stăpîne. M-am gîndit că este mai bine să sigilez nava pînă cînd veniți personal, dar calele sînt pline cu baloturi și cufere. Sper că am făcut bine. Poftiți cheile. Le-am confiscat.

— Bine. Yabu venise din Yedo, orașul-reședință al lui Toranaga, de la mai mult de o sută de mile depărtare, în mare grabă, în taină și cu mare primejdie și trebuia neapărat să se întoarcă tot așa de repede. Călătoria durase aproape două zile, pe drumuri proaste, desfundate de pîraiele de primăvară și fusese făcută, parte în palanchin, parte călare. Am să merg la navă imediat.

— Stăpîne, ar trebui să vedeți străinii, spusese Omi cu un zîmbet larg. Sînt de necrezut. Mai toți au ochii albaștri, ca pisicile siameze, și părul auriu. Dar cea mai bună veste din toate e că sînt pirați...

Omi îi povestise despre preot, ce spusese preotul în legătură cu acești corsari, ce zisese piratul și ce se întîmplase, iar emoția lui se întreise. Yabu își înfrînsese totuși nerăbdarea de a se duce la corabie să rupă sigiliile. În schimb, făcuse o baie, se schimbase și ceruse să fie aduși barbarii în fața lui.

— Tu, preotule, spuse el pe o voce tăioasă, abia înțelegînd japoneza stîlcită a preotului. De ce e el atît de furios pe tine ?

— El e rău. Pirat. Se închină la diavol.

[1] Cum se cheamă lucrul acela (jpn.).

Yabu se aplecă spre Omi, bărbatul din stînga lui.

— Tu înțelegi ce spune, nepoate ? Minte ? Tu ce zici ?

— Nu știu, stăpîne. Cine știe ce gîndesc, într-adevăr, barbarii ? Bănui că preotul *crede* că piratul se închină la diavol. Bineînțeles, asta e o tîmpenie.

Yabu se întoarse spre preot cu ură. Dorea să-l poată pironi pe cruce chiar azi și să stîrpească creștinismul din ținutul lui odată pentru totdeauna. Dar nu putea. Deși el și toți ceilalți *daimyo* aveau putere absolută în propriile lor provincii, erau totuși supuși autorității supreme a Consiliului Regenților, guvernul militar căruia *taikō* îi încredințase legal puterea cît timp fiul lui era minor, și, supuși, de asemeni, edictelor pe care *taikō* le dăduse în timpul vieții, care încă erau în vigoare. Unul din acestea, cu ani în urmă, se referea la barbarii portughezi și ordona ca ei toți să fie persoane protejate și, cu socoteală, religia lor să fie îngăduită, să aibă prozeliți și să convertească.

— Tu, preotule ! Ce altceva a spus piratul ? Ce-ți zicea ție ? Grăbește-te ! Ți-ai pierdut limba ?

— Piratul spune lucruri rele. Rele. Despre mai multe războaie luntrește ale piraților, multe...

— Ce vrei să spui prin „războaie luntrește" ?

— Iertare, Alteță, nu înțeleg.

— „Războaie luntrește", n-are sens, *neh* ?

— A ! Piratul spune că alt război de nave sînt în Manila, în Filipine.

— Omi-san, tu înțelegi despre ce vorbește ?

— Nu, stăpîne. Accentul lui e-ngrozitor, e aproape o bolboroseală. Să spună că mai multe nave pirat sînt la răsărit de Japonia ?

— Tu, preotule ! Sînt aceste nave pirat în apele noastre ? La răsărit ? Ei ?

— Da, Înălțimea ta. Dar eu cred că el minte. El spune că la Manila.

— Nu te înțeleg. Unde e Manila ?

— La răsărit. Drum de multe zile.

— Dacă vin aici nave pirat, o să le facem o primire de-or să ne pomenească, oriunde o fi Manila.

— Vă rog, iertați-mă, nu înțeleg.

— N-are importanță, spuse Yabu, care-și pierduse răbdarea. El deja hotărîse că străinii urmau să moară și

se desfăta la acest gînd. Era limpede că aceşti oameni nu intrau în edictul lui *taikō*, despre „barbarii portughezi" şi, în orice caz, aceştia erau piraţi. Dintotdeauna, de cînd îşi putea aduce aminte, el îi urîse pe barbari, urîse mirosul lor şi murdăria, şi dezgustătorul obicei de a se hrăni cu carne, religia lor prosteasca, trufia şi purtările lor îngrozitoare. Mai mult decît atît, lui îi era ruşine, ca oricărui *daimyo*, de puterea ce o aveau asupra acestui Pămînt al Zeilor. De secole, între China şi Japonia se purta război. China nu admitea nici un fel de comerţ cu Japonia. Mătasea chinezească era de neînlocuit spre a face cît de cît suportabilă lunga, fierbintea, umeda vară japoneză. De generaţii, o cantitate infimă de mătase de contrabandă trecea în Japonia, putîndu-se procura la preţuri fabuloase. Ca apoi, în urmă cu vreo şaizeci de ani, să sosească primii barbari. Împăratul chinez din Beijing le-a dat o mică bază permanentă în Macao, în sudul Chinei, şi a fost de acord să le vîndă mătase în schimbul argintului. Japonia avea argint din belşug. În curînd negoţul a ajuns în floare. Ambele ţări au prosperat. Mijlocitorii, portughezii, au devenit bogaţi şi preoţii lor — majoritatea iezuiţi — au ajuns în curînd de neînlocuit pentru negoţ. Singurii care au izbutit să-nveţe chineza şi japoneza au fost preoţii şi, ca atare, acţionau ca mijlocitori şi tălmaci. Cu cît negoţul înflorea, cu atît preoţii deveneau mai necesari. Acum negoţul anual era uriaş şi viaţa oricărui samurai depindea de el. Aşa că preoţii a trebuit să fie suportaţi, la fel şi răspîndirea religiei lor, pentru că, altfel, barbarii ar naviga în altă parte şi comerţul ar înceta.

Pînă acum erau deja creştini cîţiva *daimyo* foarte importanţi şi multe sute de mii de convertiţi, dintre care majoritatea în Kyushu, insula din sud, care era cea mai aproape de China şi unde se găsea portul portughez Nagasaki. Totuşi, gîndi Yabu, noi trebuie să suportăm preoţii şi pe portughezi, dar nu şi pe aceşti barbari, cei noi, cei cu incredibilul păr auriu şi ochi albaştri. Emoţia îl copleşea. Acum, în sfîrşit, îşi putea satisface curiozitatea despre felul cum moare un barbar sub tortură. Iar el avea unsprezece oameni, unsprezece cazuri diferite pe care să le-ncerce. Niciodată nu s-a întrebat de ce agonia altora îi făcea plăcere. Ştia doar că îi plăcea şi, ca atare, era ceva ce merita căutat şi gustat din plin.

Yabu spuse :

— Această navă, străină, neportugheză și piraterească este confiscată cu tot ceea ce conține. Toți pirații sînt condamnați pe loc la... Rămase cu gura căscată cînd îl văzu pe conducătorul piraților cum sare la preot, îi smulge crucifixul de lemn din cingătoare, îl rupe în bucăți și dă cu el de pămînt, apoi strigă ceva foarte tare. Piratul se plecă adînc în fața lui, în timp ce gărzile săriră cu săbiile ridicate.

— Opriți-vă ! Nu-l omorîți ! Yabu era uimit că cineva putea să aibă neobrăzarea să se poarte cu o asemenea lipsă de cuviință în fața lui. Barbarii ăștia sînt dincolo de orice închipuire !

— Da, spuse Omi-san, mintea fiindu-i luată cu asalt de întrebările pe care le aducea cu sine o asemenea faptă.

Preotul era încă în genunchi, uitîndu-se fix la crucifixul făcut bucăți. Ei îl priviră cum întinse o mînă tremurîndă și adună lemnul pîngărit. Spuse ceva piratului, pe o voce joasă, aproape blîndă. Închise ochii, își împreună degetele și buzele-i începură să se miște încet. În fața jalnicului său echipaj, căpetenia piraților se uita la ei nemișcat, cu ochii-i albaștri, spălăciți, ca de pisică, fără să clipească.

Yabu spuse :

— Omi-san, mai întîi vreau să merg pe corabie. Apoi vom începe. Vocea i se îngroșa în timp ce contempla plăcerea ce și-o promisese. Vreau să începem cu cel cu păr roșu din capătul rîndului, bărbatul pricăjit.

Omi se dădu mai aproape și-și coborî vocea gîtuită de emoție.

— Cer iertare, Alteță, dar asta nu s-a mai întîmplat niciodată. Niciodată de cînd barbarii portughezi au venit aici. Nu este crucifixul simbolul lor sacru ? Nu sînt ei *totdeauna* plini de respect față de preoții lor ? Nu îngenunchează ei mereu în fața lor ? Așa cum fac creștinii noștri ? Nu au preoții toată puterea asupra lor ?

— Unde vrei să ajungi ?

— Noi toți îi urîm pe portughezi, Alteță. Toți, în afară de creștinii noștri, *neh* ? Poate că acești barbari sînt mai de preț pentru Înălțimea ta vii decît morți.

— Cum adică ?

— Pentru că ei sînt fără asemănare. Ei sînt anticreștini ! Probabil că un om înțelept ar putea să găsească o

cale să folosească ura lor — sau necredința — în folosul nostru. Ei sînt proprietatea Înălțimii tale, poți face cu ei ce pofteşti. *Neh ?*

Da. Şi eu vreau să-i văd în chinuri, gîndi Yabu. Da, dar poți oricînd să te bucuri de asta. Ascultă-l pe Omi. El e un sfetnic bun. Dar poți avea încredere în el ? Are un motiv ascuns ca să spună asta ? Gîndeşte-te.

— Ikawa Jikkyu este creştin, îl auzi pe nepotul lui spunînd, numindu-l pe dușmanul lui de moarte — unul din neamurile şi aliații lui Ishido —, care se învecina cu el la hotarul de apus. Preotul ăsta împutit nu-şi are lăcaşul acolo ? S-ar putea ca aceşti barbari să vă ofere cheia întregului ținut al lui Ikawa. Poate şi al lui Ishido. Poate chiar al lui Toranaga, adăugă Omi cu sfială.

Yabu cercetă fața lui Omi, încercînd să citească ce ascundea. Apoi ochii i se îndreptară spre corabie. Acum nu mai avea nici o îndoială că fusese trimisă de zei. Da. Era însă de piază bună sau de piază rea ?

Lăsă la o parte propria-i plăcere pentru siguranța clanului său.

— Sînt de acord. Dar mai întîi frînge cerbicia acestor pirați. Învață-i bunele purtări. Mai ales pe *el.*

•

• •

— Doamne Dumnezeule ! bolborosea Vinck.

— Ar trebui să spunem o rugăciune, zise van Nekk.

— Abia am spus una.

— Poate ar fi bine să mai spunem una. Doamne Dumnezeule, ce bine mi-ar prinde un strop de rachiu.

Erau claie peste grămadă într-o pivniță adîncă, una din multele folosite de pescari ca să depoziteze peştele uscat la soare. Samuraii îi mînaseră ca pe o turmă prin piață, apoi în jos, pe-o scară, şi acum erau încuiați sub pămînt. Pivnița era, de fapt, o groapă pătrată, lată de cinci paşi şi adîncă de patru. Tavanul era din scînduri acoperite cu un strat gros de pămînt şi cu un singur chepeng în el.

— Dă-te jos de pe piciorul meu, maimuță afurisită !

— Închide ochii, dacă ți-e ruşine, bobocule, spuse Pieterzoon, pus pe glume. Hei, Vinck, aghioasă ştirbă,

dă-te niţel mai încolo, ai mai mult loc decît noi toţi ! Doamne, ce bună ar fi o bere rece ! Mişcă-te !

— N-am cum, Pieterzoon. Şi-n gaură de şarpe ai avea mai mult loc.

— Căpitanul general e de vină. El ocupă tot locul. Daţi-i un brînci. Treziţi-l ! spuse Maetsukker.

— Ei ? Ce e ? Lăsaţi-mă-n pace. Ce se-ntîmplă ? Mi-e rău. Trebuie să stau întins. Unde sîntem ?

— Daţi-i pace. E bolnav. Hai, Maetsukker, ridică-te, pentru Dumnezeu. Furios, Vinck îl ridică pe Maetsukker în sus şi-l împinse în perete.

Nu era loc pentru toţi să stea lungiţi sau cît de cît mai comod. Căpitanul general, Paulus Spillbergen, zăcea întins cît era de lung sub chepeng, unde avea ceva mai mult aer, cu capul sprijinit pe mantaua făcută sul. Blackthorne stătea rezemat într-un colţ, cu ochii pironiţi în chepeng. Echipajul îl lăsase-n ale lui, ţinîndu-se, pe cît putea, mai departe de el, cunoscîndu-i, după atîta amar de vreme, toanele şi violenţa explozivă, ameninţătoare, ce se ascundeau întotdeauna sub liniştea-i aparentă.

Maetsukker îşi ieşi din sărite şi-i trase un pumn lui Vinck în pîntece.

— Lasă-mă-n pace, ori te omor, ticălosule !

Vinck se năpusti spre el, dar Blackthorne îi înşfăcă pe amîndoi şi le îndesă capetele în perete.

— Tacă-vă gura la toţi, spuse el blînd.

Făcură cum li se ceruse.

— Ne împărţim în carturi. Un cart doarme, altul stă jos şi altul în picioare. Spillbergen stă lungit pînă se înzdrăveneşte. Colţul ăla va fi latrina.

Îi împărţi. După ce se aranjară, era mai bine.

Trebuie să scăpăm de aici în cel mult o zi, altfel ajungem prea slabi, gîndi Blackthorne. Cînd aduc scara înapoi să ne dea apă sau mîncare. Asta va trebui să fie diseară sau mîine noapte. De ce ne-au închis aici ? Noi nu sîntem o ameninţare pentru ei. Am putea să-l ajutăm pe *daimyo*. Oare o să înţeleagă ? Era singurul fel de a-i arăta că preotul este adevăratul nostru duşman. O să înţeleagă ? Preotul a înţeles.

„Poate că Domnul îţi va ierta sacrilegul, dar eu nu", îi spusese părintele Sebastio foarte încet. „N-am să am niciodată odihnă pînă ce tu şi păcătoşii tăi n-o să fiţi raşi de pe faţa pămîntului."

Sudoarea i se prelingea pe obraji și pe bărbie. O șterse. Stătea cu urechea ciulită ca atunci cînd se afla pe corabie și dormea, sau cînd era de cart și gîndurile-i rătăceau ; atîta doar cît s-audă pericolul înainte de a se întîmpla.

Trebuie să ieșim de aici și să luăm corabia. Mă întreb ce-o face Felicity. Și copiii. Ia, să vedem, Tudor are acum șapte ani și Lisbeth are... Noi sîntem plecați din Amsterdam de un an, unsprezece luni și șase zile, mai pune treizeci și șapte de zile pentru aprovizionare și drumul de la Chatham pînă acolo, adaugă, în sfîrșit, unsprezece zile, cît avea ea la îmbarcarea din Chatham. Asta e vîrsta ei exactă, dacă totul e bine. Trebuie să fie bine. Felicity o să facă mîncare, o să stea de veghe, o să spele și-o să sporovăiască în timp ce copiii vor crește la fel de puternici, la fel de neînfricați ca mama lor.. Are să fie bine cînd o să fiu iar acasă și ne vom plimba împreună pe țărm, prin crînguri și prin poieni, și în țara minunată care este Anglia.

De-a lungul anilor ajunsese să se gîndească la ei ca la personajele unei piese de teatru, oameni pe care i-ai iubit, pentru care ți-a sîngerat inima, piesa neterminîndu-se niciodată. Altfel, durerea de a fi mereu plecat ar fi prea mare. Aproape că putea să numere zilele cît stătuse acasă în cei unsprezece ani de căsătorie. Sînt puține, gîndi, prea puține.

„E o viață grea pentru o femeie, Felicity", îi spusese atunci. Și ea-i răspunsese : „Viața oricum e grea pentru o femeie". Ea avea pe-atunci șaptesprezece ani, și era înaltă, și avea părul lung, și era senzua...

Urechile-i spuseră să fie atent.

Oamenii stăteau în capul oaselor, sau rezemați, sau încercau să doarmă. Vinck și Pieterzoon, amici buni, sporovăiau în șoaptă. Van Nekk se uita pierdut, în gol, ca și ceilalți. Spillbergen era pe jumătate treaz și Blackthorne gîndi că omul era mult mai puternic decît te-ai fi așteptat.

Se făcu brusc tăcere cînd auziră pași deasupra. Pașii se opriră. Voci joase, în limba care suna atît de ciudat și dur. Blackthorne gîndi că recunoaște glasul samuraiului — Omi-san ? Da, acesta-i era numele, dar nu putea fi sigur. Într-o clipă vocile se opriră și pașii se îndepărtară.

— Crezi c-o să ne dea să mîncăm, pilotule ? întrebă Sonk.

— Da.

— Tare-aş bea ceva. Dumnezeul meu, nişte bere rece, spuse Pieterzoon.

— Taci odată ! spuse Vinck. Bagi omu-n boală !

Blackthorne îşi simţea cămaşa leoarcă. Şi mirosul de sudoare. Zău că mi-ar prinde bine o baie, gîndi şi, brusc, zîmbi, aducîndu-şi aminte.

În ziua aceea, Mura şi ceilalţi îl căraseră în camera caldă şi îl aşezaseră pe o bancă de piatră, mădularele fiindu-i încă amorţite şi abia putîndu-şi-le mişca. Cele trei femei, îndrumate de cotoroanţa bătrînă, începuseră să-l dezbrace şi el încercase să le oprească, dar, ori de cîte ori făcea o mişcare, unul din bărbaţi îi apăsa un nerv şi-l silea să stea liniştit şi, oricît a urlat şi-a blestemat, ele au continuat să-l dezbrace pînă a rămas gol. Nu că-i era ruşine să se afle gol în faţa unei femei, dar fiecare se dezbracă singur, aşa se obişnuieşte. Lui nu-i plăcea să fie dezbrăcat de nimeni, cu atît mai mult de aceşti băştinaşi necivilizaţi. Era prea de tot să fii dezbrăcat în public ca un copil neajutorat şi să fii spălat peste tot, ca un bebeluş, cu apă caldă, înspumată şi parfumată, în vreme ce ele sporovăiau şi zîmbeau, iar tu zăceai pe spate. Apoi se produsese erecţia şi, pe cît încerca s-o oprească, pe atît era mai rău — cel puţin el aşa credea, dar nu şi femeile. Ochii li se făcuseră mari şi el începu să roşească. Doamne Dumnezeule, unul şi atotputernic, nu se poate să mi se întîmple aşa ceva, dar se întîmplase şi bătrîna bătea din palme de uimire, spunînd ceva, iar ceilalţi încuviinţaseră. Ea-şi clătinase capul plină de respect şi mai zisese altceva, apoi toţi dăduseră iarăşi din cap.

Mura spusese cu gravitate : „Căpitan-san, mama-san mulţumeşte la tine, aşa ceva n-a văzut la toată viaţa ei, acum moare fericită !“ El şi ceilalţi se plecaseră deodată, apoi, Blackthorne îşi dăduse seama în ce situaţie caraghioasă era şi începuse să rîdă. Ei fuseseră uimiţi, apoi rîseseră cu toţii, dar lui rîsul îi secătuise vlaga şi bătrîna se întristase puţin şi o spusese, şi asta-l făcuse să rîdă şi mai mult, la fel ca pe ceilalţi. Apoi îl băgaseră cu mişcări blînde în apa fierbinte, pe care curînd n-o mai putuse suporta, şi-l aşezaseră din nou pe bancă, abia respirînd. Femeia îl ştersese de apă şi apoi venise bărbatul bătrîn şi orb. Blackthorne nu mai fusese niciodată masat. La început încercase să reziste degetelor scormonitoare,

dar apoi mişcările magice îl copleşiseră şi, curînd, aproape că torcea ca o pisică în timp ce mîinile găseau nodurile şi dădeau drumul sîngelui sau elixirului ce stătea ascuns sub piele, muşchi şi tendoane.

Apoi fusese dus la culcare, curios de moleşit, pe jumătate în stare de vis, iar fata era acolo. Ea avusese răbdare cu el şi, după ce dormise, cînd îşi recăpătase vigoarea, el o avu, dar cu grijă şi tandreţe, deşi asta se întîmpla după atîta amar de vreme.

N-o întrebase cum o cheamă şi, dimineaţa, cînd Mura, neliniştit şi foarte speriat, trăsese de el să se scoale, ea nu mai era acolo.

Blackthorne oftă. Viaţa este minunată, gîndi.

În pivniţă, Spillbergen bombănea din nou, Maetsukker îşi pipăia capul şi se văita, nu de durere, ci de teamă, musul Croocq era aproape sfîrşit şi Jan Roper spuse :

— Ce-i de rîs, pilotule ?

— Du-te dracului !

— Să-mi fie cu iertare, pilotule, spuse van Nekk, dezvăluind cu grijă ceea ce era în minţile tuturor, a fost foarte neînţelept să-l ataci pe preot în faţa ticălosului ăluia împuţit de galben.

Încuviinţarea fu generală, deşi exprimată cu grijă.

— Dacă n-o făceai, nu cred că dădeam de beleaua asta nenorocită. Van Nekk nu mai veni lîngă Blackthorne. Tot ce trebuie să faci e să-ţi pui capul în ţărînă cînd Ticăloşia Sa e prin preajmă, şi-atunci toţi sînt blînzi ca nişte mieluşei.

El aşteptă un răspuns, dar Blackthorne nu dădu nici unul, doar se întoarse spre chepeng. Ca şi cum nu s-ar fi spus nimic. Stînjeneala lor crescu.

Paulus Spillbergen se ridică într-un cot cu mare greutate :

— Ce spui tu, Baccus ?

Van Nekk se duse la el şi-i explică despre preot, şi cruce, şi de ce erau acolo... Astăzi ochii-l dureau mai rău ca niciodată.

— Da, asta a fost, pilotule, spuse Spillbergen. Da, aş zice destul de greşit... dă-mi puţină apă. Acum iezuiţii n-or să ne mai lase-n pace deloc.

— Trebuia să-i fi frînt gîtul, pilotule. Oricum iezuiţii n-or să ne dea pace, spuse Jan Roper. Sînt nişte păduchi

scîrboşi şi, dacă ne aflăm în groapa asta împuţită, asta e pedeapsa Domnului.

— Asta-i o prostie, Roper, spuse Spillbergen. Ne aflăm aici pentru...

— E pedeapsa Domnului ! Noi trebuia să ardem toate bisericile din Santa Magdalena, nu numai două. Trebuia. Haznalele diavolului !

Spillbergen lovi anemic o muscă.

— Trupele spaniole se regrupau şi noi eram mai puţini, cincisprezece la unu. Dă-mi puţină apă ! Noi jefuisem oraşul, ne luaseam pradă şi-i pusesem cu capetele-n ţărînă. Dacă rămîneam, am fi fost omorîţi, dacă nu ne retră...

— Ce conta, de vreme ce-ndeplineam lucrarea Domnului ? Noi l-am înşelat.

— Poate că noi ne aflăm aici ca să-ndeplinim opera Domnului, spuse van Nekk împăciuitor, pentru că Roper era un om bun, deşi fanatic, un negustor deştept şi fiul partenerului său. Pesemne că noi putem să le-arătăm băştinaşilor cît de greşite sînt căile lor papistaşe. Probabil că am putea să-i convertim la adevărata credinţă.

— Foarte exact, spuse Spillbergen. El se simţea încă slăbit, dar puterea îi revenea. Cred că trebuia să te fi sfătuit cu Baccus, pilotule. La urma urmelor, el e negustorul şef. El e foarte bun la schimburile cu sălbaticii. Daţi-mi apă, am spus !

— N-avem deloc, Paulus. Posomoreala lui van Nekk crescu. Nu ne-au dat nici mîncare, nici apă. Nici măcar o găleată în care să ne facem nevoile.

— Ei bine, cereţi una ! Şi puţină apă ! Dumnezeule mare, mi-e sete. Cereţi apă ! Tu !

Vinck se uită la Blackthorne, dar acesta stătea cu privirea pironită-n chepeng, aşa că Vinck se aşeză sub deschizătură şi strigă :

— Hei ! Voi de-acolo ! Daţi-ne blestemata aia de apă ! Vrem mîncare şi apă !

Nu veni nici un răspuns. Strigă din nou. Nimic. Treptat ceilalţi îi preluară strigătul. Toţi în afară de Blackthorne. Curînd panica şi greaţa de a se găsi închişi li se strecurară în glasuri şi începură să urle ca lupii.

Chepengul se deschise. Omi se uita la ei. Lîngă el era Mura. Şi preotul.

— Apă ! Şi mîncare, pentru Dumnezeu ! Daţi-ne drumul de-aici !

Curînd toţi ţipau iar.

Omi făcu semn lui Mura, care încuviinţă din cap şi plecă. Puţin mai tîrziu Mura se întoarse cu un alt pescar, cărînd, fiecare de cîte o parte, un hîrdău mare. Goliră conţinutul, resturi de peşte împuţit şi apă de mare, în capul prizonierilor.

Oamenii din pivniţă se împrăştiară încercînd să scape, dar nu reuşiră. Spillbergen tuşea, aproape sufocîndu-se. Unii alunecară şi fură călcaţi în picioare. Blackthorne nu se mişcase din colţ. Se uita ţintă la Omi şi-l ura.

Apoi Omi începu să vorbească. Era o linişte plină de spaimă, întreruptă doar de tusea şi oticnelile lui Spillbergen. Cînd Omi termină, preotul veni agitat spre gura pivniţiei.

— Acestea sînt ordinele lui Kasigi Omi : Veţi începe să vă purtaţi ca fiinţe umane civilizate. Nu veţi mai face scandal. Dacă veţi continua, data viitoare cinci hîrdaie vor fi turnate în pivniţă, apoi zece, apoi douăzeci. Vi se va da mîncare şi apă de două ori pe zi. Cînd veţi fi învăţat să vă purtaţi cum se cuvine, o să fiţi lăsaţi să ieşiţi printre oameni. Seniorul Yabu, plin de mărinimie, v-a cruţat vieţile, cu condiţia să-l slujiţi cu credinţă. Toate vieţile, în afară de una. Unul dintre voi trebuie să moară. În amurg. Voi urmează să-l alegeţi. Dar tu — arătă spre Blackthorne — nu va trebui să fii cel ales. Încurcat, preotul respiră adînc, se înclină spre samurai şi se trase înapoi.

Omi cercetă scrutător groapa. Văzu ochii lui Blackthorne şi le simţi ura. Îmi va trebui mult ca să-nfrîng cerbicia acestui om, gîndi. N-are importanţă. Timp este berechet.

Chepengul fu trîntit la loc.

Capitolul 3

Yabu zăcea în baia fierbinte, mai mulţumit şi mai sigur de sine ca oricînd. Corabia îşi dezvăluise bogăţia şi aceasta îi dădea o putere cum nici nu visase.

— Vreau ca mîine totul să fie dus la țărm, spusese. Puneți muschetele la loc, în lăzile lor. Acoperiți totul cu plase sau pînză de sac.

Cinci sute de muschete, gîndi plin de încîntare. Mai mult praf de pușcă și ghiulele decît are Toranaga în toate cele Opt Provincii. Și douăzeci de tunuri, cinci mii de obuze și o grămadă de muniție. Lăzi cu săgeți de foc. Totul de cea mai bună calitate europeană.

— Mura, ai să faci rost de hamali. Igurashi-san, vreau ca tot acest armament, precum și tunurile, să fie dus în castelul meu din Mishima, imediat și în mare taină. Ești direct răspunzător.

— Da, stăpîne.

Fuseseră în cala principală a navei și toți îl priviseră cu gurile căscate ; Igurashi, un bărbat înalt, suplu, cu un singur ochi, șeful suitei lui ; Zukimoto, administratorul său, împreună cu zece săteni, lac de sudoare, care descuiaseră lăzile sub supravegherea lui Mura și a gărzii lui personale de patru samurai. Știa că ei nu-i înțelegeau bucuria, nici nevoia ca totul să fie făcut în mare taină. Pînă aici e bine, gîndi.

Cînd portughezii descoperiseră pentru prima oară Japonia în 1542, introduseseră muschetele și praful de pușcă. Peste optsprezece luni le făceau și japonezii. Nu erau la fel de bune precum cele europene, dar asta nu conta, pentru că armele erau socotite aproape o noutate și, multă vreme, fuseseră folosite doar la vînătoare, dar chiar și pentru asta arcurile erau cu mult mai precise. În plus, și foarte important, războiul la japonezi era aproape un ritual ; se lupta corp la corp, sabia fiind cea mai onorabilă armă. Folosirea armelor de foc era socotită o lașitate și o dezonoare, total împotriva codului samurailor, *bushido*, Calea Războinicului, care-l obliga pe samurai să lupte cu demnitate, să trăiască în demnitate și să moară cu demnitate ; să fie de-a pururi credincios și supus seniorului său ; să nu se teamă de moarte, să-și riște chiar viața pentru a-și îndeplini îndatoririle ; să fie mîndru de propriu-i nume și să-l păstreze nepătat.

De ani Yabu avea o teorie ținută în mare taină. În sfîrșit, gîndi el plin de bucurie, poți s-o dezvolți și s-o pui în aplicare : Cinci sute de samurai aleși pe sprînceană, înarmați cu muschete, *dar pregătiți ca o unitate de sine stătă-*

toare, în avangarda celor douăsprezece mii de soldaţi din trupele tale obişnuite, sprijiniţi de cele douăzeci de tunuri, folosite într-un chip anume de oameni anume pregătiţi, instruiţi şi ei tot *ca o unitate.* O strategie nouă pentru o eră nouă ! În războiul care vine, armele de foc ar putea fi hotărîtoare !

Cum rămîne cu *bushido* ? îl întrebaseră întotdeauna umbrele strămoşilor lui.

Cum rămîne cu *bushido* ? le întorsese şi el mereu întrebarea.

Dar nu-i răspunseseră niciodată.

Nicicînd, nici în cele mai nebuneşti vise, nu se gîndise c-ar putea vreodată să aibă cinci sute de puşti. Dar acum le avea pe degeaba şi era singurul care ştia cum să le folosească. Dar de partea cui ? De partea lui Toranaga sau a lui Ishido ? Sau să aştepte şi, poate în cele din urmă, să fie el învingătorul ?

— Igurashi-san, vei călători noaptea şi vei asigura o pază desăvîrşită.

— Da, stăpîne.

— Mura, asta trebuie să rămînă o taină, altfel satul va fi şters de pe faţa pămîntului.

— N-o să răsufle o vorbă, stăpîne. Pot să mă pun chezaş pentru satul meu, dar nu şi pentru tot drumul sau pentru celelalte sate. Cine ştie unde sînt iscoade ? De la noi n-o să răsufle nimic.

Apoi Yabu se dusese în camera ferecată. Aici se aflau ceea ce el bănuia a fi pradă piraterească : talere de aur şi argint, potire, candelabre, podoabe şi cîteva picturi religioase în rame frumos lucrate. Un cufăr era plin cu haine femeieşti brodate cu migală în fir de aur şi pietre colorate.

— Aurul şi argintul au să fie topite şi schimbate în lingouri pentru vistierie, spusese Zukimoto. Era un bărbat ordonat, meticulos, trecut de patruzeci de ani şi nu era samurai. Cu ani în urmă fusese preot-războinic budist, dar *taikō,* protectorul, îi distrusese mînăstirea într-o campanie de curăţire a ţării de anumite mînăstiri şi secte războinice budiste, care nu voiau să-i recunoască suzeranitatea absolută. Zukimoto, prin mită, reuşise să scape de la o moarte timpurie şi se făcuse negustor ambulant şi, în cele din urmă, negustor mărunt de orez. Acum zece ani se alăturase administraţiei lui Yabu şi ajunsese de neînlocuit.

— Cît privește hainele, s-ar putea ca firul de aur și pietrele prețioase să fie valoroase. Cu permisiunea Voastră, voi pune să fie împachetate și trimise la Nagasaki împreună cu tot ce se poate salva.

Portul Nagasaki, din extremitatea sudică a insulei Kyushu, era antrepozitul și piața de comerț legală a portughezilor.

— S-ar putea ca barbarii să plătească bine pentru aceste obiecte răzlețe.

— Bun. Ce-i cu baloturile din cealaltă cală ?

— Toate sînt cu țesături groase. Complet nefolositore pentru noi, Alteță, fără absolut nici o căutare pe piață. Dar asta trebuie să vă placă.

Zukimoto deschisese casa de bani. În ea se găseau douăzeci de mii de monezi de argint. Dubloni spanioli. De cea mai bună calitate.

Yabu se mișcă în baie. Își șterse transpirația de pe față și gît cu un prosop mic, alb și se cufundă mai adînc în apa fierbinte și parfumată. Dacă acum trei zile, își spuse, ți-ar fi prezis un ghicitor c-au să ți se-ntîmple toate astea, l-ai fi pus să-și înghită limba pentru minciuni sfruntate.

În urmă cu trei zile el se afla la Yedo, capitala lui Toranaga. Mesajul lui Omi sosise în amurg. Categoric, nava trebuia cercetată imediat, dar Toranaga se găsea încă la Osaka pentru întîlnirea cu seniorul și generalul Ishido, iar cît lipsea îi invitase pe Yabu și pe toți prietenii *daimyo* din vecinătate să-l aștepte la reședința sa pînă se întoarce. O asemenea invitație nu putea fi refuzată fără urmări periculoase. Yabu știa că el și ceilalți *daimyo* independenți, precum și familiile lor, erau, pur și simplu, un plus de protecție pentru Toranaga și că, deși, bineînțeles, cuvîntul nu s-ar folosi niciodată, ei erau ostateci pentru siguranța întoarcerii lui Toranaga din Osaka, fortăreața de nepătruns a dușmanului, unde se ținea întrunirea. Toranaga era președintele Consiliului Regenților pe care *taikō* îl desemnase pe patul de moarte ca să conducă împărăția pe timpul cît era minor fiul său, Yaemon, care acum avea șapte ani. Erau cinci regenți, toți *daimyo* de vază, dar numai Toranaga și Ishido aveau putere reală.

Yabu cîntărise cu grijă toate temeiurile de a merge la Anjiro, și primejdiile plecării și motivele de a rămîne pe loc. Apoi trimisese după soție și după concubina sa favorită. O concubină era o țiitoare îngăduită de lege. Un băr-

bat putea să aibă, în acelaşi timp, cîte concubine voia, dar numai o singură soţie.

— Nepotul meu, Omi, tocmai ce mi-a trimis vorbă, în mare taină, că o navă barbară a sosit în Anjiro.

— Una din Corăbiile Negre ? îl întrebase soţia lui emoţionată.

Acestea erau uriaşele, neînchipuit de bogatele nave de comerţ care circulau anual, purtate de vînturile musonice, între Nagasaki şi colonia portugheză Macao, ce se afla în sud, pe pămîntul Chinei, la aproape o mie de mile.

— Nu, dar s-ar putea să fie bogată. Eu plec imediat. Voi trebuie să spuneţi că nu mă simt bine şi nu pot fi deranjat sub nici o formă. Am să fiu înapoi în cinci zile.

— Asta e nespus de primejdios, îl prevenise soţia lui. Seniorul Toranaga a dat porunci clare ca noi să rămînem aici. Sînt sigură că o să cadă la înţelegere cu Ishido şi e prea puternic ca să-ţi îngădui tu să-l nesocoteşti. Alteţă, nu putem chezăşui că n-o să se găsească cineva care să bănuie adevărul, sînt iscoade pretutindeni. Dacă Toranaga se întoarce şi te găseşte plecat, lipsa ta va fi rău înţeleasă. Duşmanii tăi îi vor otrăvi sufletul împotriva ta.

— Da, adăugase concubina. Vă rog să mă iertaţi, dar trebuie s-o ascultaţi pe doamna, soţia Voastră. Ea are dreptate. Seniorul Toranaga niciodată n-ar crede că i-aţi nesocotit poruncile doar ca să vă uitaţi la o corabie barbară. Vă rog trimiteţi pe altcineva.

— Dar asta nu e o corabie barbară obişnuită. *Nu este* portugheză. Ascultaţi-mă. Omi spune că e dintr-o altă ţară. Aceşti oameni vorbesc o limbă diferită şi au *ochi albaştri* şi *păr auriu.*

— Omi-san a înnebunit. Sau a bătut prea mult *saké,* spusese soţia lui.

— E o treabă mult prea însemnată ca să vă ardă de glume, atît ţie cît şi lui.

Soţia sa se înclinase, îşi ceruse iertare şi spusese că avea dreptate s-o pună la punct, dar că observaţia ei nu fusese o luare în derîdere. Era o femeie micuţă, subţire, cu zece ani mai în vîrstă decît el, care-i dăruise cîte un copil la fiecare an — timp de opt ani, pînă ce pîntecele i se secătuise —, iar dintre aceştia, cinci fuseseră băieţi. Trei se făcuseră soldaţi şi muriseră vitejeşte în războiul împotriva Chinei. Un altul se făcuse preot budist, iar pe ultimul, care acum avea nouăsprezece ani, el îl dispreţuia.

Soţia lui, doamna Yuriko, era singura femeie de care-i fusese vreodată teamă, singura femeie pe care o preţuise vreodată — în afară de mama lui, acum moartă — şi ea-i conducea gospodăria cu o mînă de fier.

— Din nou îmi cer iertare, zisese ea. A dat Omi-san amănunte în privinţa încărcăturii ?

— Nu. El 'n-a cercetat-o, Yuriko-san. Spune că a sigilat-o imediat, pentru că era atît de neobişnuită. Pînă acum n-a fost niciodată pe aici o navă care să nu fie portugheză, *neh* ? El mai zice că e o navă de război. Cu douăzeci de tunuri pe punţile ei.

— A ! Atunci trebuie să meargă de-ndată cineva.

— Am să mă duc chiar eu.

— Te rog, mai gîndeşte-te. Trimite-l pe Mizuno. Fratele tău este deştept şi chibzuit. Te rog din suflet nu te duce.

— Mizuno e slab şi nu te poţi bizui pe el.

— Atunci porunceşte-i să-şi facă *seppuku* şi-ai terminat cu el, spusese ea cu asprime.

Seppuku, numit uneori şi harachiri, sinucidere rituală prin spintecarea pîntecelui, era singurul mod prin care un samurai îşi putea ispăşi onorabil o ruşine, un păcat sau o vină, şi era îngăduit numai pentru casta samurailor. Toţi samuraii — femei şi bărbaţi — erau pregătiţi încă din copilărie fie pentru actul în sine, fie ca să ia parte la ceremonie ca secundant. Femeile îşi făceau *seppuku* tăindu-şi beregata cu un pumnal.

— Mai tîrziu, nu acum, îi spusese Yabu soţiei lui.

— Atunci trimite-l pe Zukimoto. Te poţi bizui cu siguranţă pe el.

— Dacă Toranaga n-ar fi ordonat ca toate soţiile şi concubinele să stea şi ele aici, te-aş fi trimis pe tine. Dar ar fi prea periculos. Trebuie să mă duc. N-am de ales. Yuriko-san, tu-mi spui că vistieria e goală şi că nu mai am nici o trecere la ticăloşii de cămătari. Zukimoto zice că noi luăm cele mai mari taxe de la ţărani. Trebuie să am mai mulţi cai, mai multe arme şi mai mulţi samurai. Poate că nava o să asigure mijloacele necesare.

— Poruncile seniorului Toranaga au fost destul de clare, Alteţă. Dacă el se-ntoarce şi află...

— Da, *dacă* se întoarce, doamnă. Eu tot mai cred că şi-a vîrît singur gîtu-n laţ. Seniorul Ishido are opt mii de samurai numai în castelul Osaka şi-n împrejurimi. Toranaga

trebuie să fi fost nebun să se ducă acolo cu cîteva sute de oameni.

— El e mult prea viclean ca să se arunce unde nu e nevoie, spusese ea convinsă.

— Dacă eu aş fi în locul lui Ishido şi l-aş avea în mînă, l-aş ucide imediat.

— Da, spusese Yuriko. Dar mama moştenitorului e încă ostatică în Yedo, pînă se întoarce Toranaga. Seniorul Ishido n-o să-ndrăznească să se atingă de Toranaga atîta vreme cît ea nu e în siguranţă înapoi, la Osaka.

— Eu l-aş omorî. Dacă doamna Ochiba trăieşte sau moare, n-are importanţă. Moştenitorul e în siguranţă în Osaka. Cu Toranaga mort, succesiunea e sigură. Toranaga e singura ameninţare reală pentru moştenitor, el este singurul care poate să folosească Consiliul Regenţilor, uzurpînd puterea lui *taikō* şi omorînd băiatul.

— Iertaţi-mă, Alteţă, dar s-ar putea ca generalul Ishido să-i atragă de partea sa pe ceilalţi trei regenţi şi să-l acuze pe Toranaga de înaltă trădare. Asta ar însemna sfîrşitul lui Toranaga, *neh ?* spusese concubina.

— Da, doamnă, dacă Ishido ar putea, ar face-o, dar nu cred că poate, nici chiar Toranaga nu poate. *Taikō* a ales pe cei cinci regenţi foarte înţelept. Ei se disprețuiesc atît de mult unul pe celălalt, încît e aproape cu neputinţă să cadă la înţelegere asupra vreunui lucru.

Înainte de a lua puterea, cei cinci mari *daimyo* juraseră public credinţă veşnică faţă de *taikō*, care era pe moarte, şi faţă de fiul său şi urmaşii urmaşilor lui. De faţă cu toţi, făcuseră jurăminte sacre hotărînd să fie toţi un gînd şi-o faptă în Consiliu şi juraseră să transmită împărăţia neştirbită lui Yaemon, cînd acesta va împlini vîrsta majoratului, la cea de a cincisprezecea sa aniversare.

— O asemenea conducere înseamnă că, de fapt, nimic nu poate fi schimbat pînă ce Yaemon nu devine urmaş.

— Dar într-o bună zi, Alteţă, patru regenţi se vor uni împotriva unuia — din pizmă, teamă sau ambiţie — *neh ?* Cei patru se vor supune astfel ordinelor lui *taikō* şi va începe un război, *neh ?*

— Da, dar va fi un război de mică însemnătate, doamnă, şi cel care va rămîne singur va fi distrus şi pămînturile îi vor fi împărţite de învingători, care apoi vor trebui să numească pe cel de al cincilea regent, iar, cu timpul, vor fi din nou patru contra unu şi din nou cel sin-

gur va fi zdrobit și pămînturile lui confiscate — exact cum a plănuit *taikō*. Singura mea problemă este : cine va rămîne singur de data asta, Ishido sau Toranaga ?

— Toranaga va fi cel singur.

— De ce ?

— Ceilalți se tem prea mult de el deoarece toți *știu* că, în adîncul inimii, dorește să fie *shōgun*, oricît de mult ar tăgădui.

Shōgun era rangul suprem pe care-l putea atinge un muritor în Japonia. *Shōgun* însemna dictator militar suprem. Numai un singur *daimyo* din toți putea să dețină titlul și numai Maiestatea sa imperială, împăratul care guverna, Fiul Cerului, care trăia în izolare cu familiile imperiale în Kyoto, putea să acorde titlul.

O dată cu numirea *shōgun*-ului veneau însemnele puterii absolute : sigiliul și mandatul imperial. *Shōgun*-ul conducea în numele împăratului. Toată puterea venea de la împărat, pentru că el cobora direct din zei. Ca atare, orice *daimyo* care se opunea *shōgun*-ului era pe dată declarat potrivnic tronului și imediat proscris, iar pămînturile lui confiscate.

Împăratul era venerat ca o divinitate, pentru că el cobora pe linie directă din zeița Soare, Amaterasu Omikami, unul din copiii zeilor Izanagi și Izanami, cei care au creat insulele Japoniei din bolta cerească. Prin drept divin, împăratul guverna și stăpînea tot pămîntul și i se dădea ascultare, fără putință de tăgadă. Dar, în fapt, de mai bine de șase secole, puterea reală era în spatele tronului.

În urmă cu șase veacuri se produsese o schismă, cînd două din cele trei familii ilustre și rivale de samurai — Minowara, Fujimoto și Takashima — sprijiniseră pretendenți rivali la tron și aruncaseră țara într-un război civil. După șaizeci de ani, familia Minowara a înfrînt-o pe Takashima, iar familia Fujimoto, rămasă neutră, a așteptat să vadă de partea cui se înclină balanța.

De atunci înainte, apărîndu-și cu strășnicie puterea, *shōgun*-ii din familia Minowara au stăpînit țara, au declarat *shōgunat*-ul lor ereditar și au început să-și mărite fiicele cu descendenți imperiali. Împăratul și întreaga Curte imperială erau complet izolați în palatele de piatră și grădinile din Kyoto, zbătîndu-se mai tot timpul în lipsuri materiale, iar activitățile lor se mărgineau la respectarea ritualurilor *shinto*, străveche religie animistă a Japoniei,

sau la unele îndeletniciri intelectuale, precum caligrafia, pictura, filozofia şi poezia.

Curtea Fiului Cerului putea fi dominată cu uşurinţă, pentru că, deşi poseda tot pămîntul, nu avea nici un venit. Numai *daimyo*-ii, samuraii aveau venituri şi dreptul de a percepe taxe. Aşa se făcea că, deşi toţi membrii Curţii imperiale erau deasupra samurailor ca rang, trăiau dintr-o subvenţie acordată curţii, stabilită de *shōgun*, sau de *kampaku* — principalul sfetnic civil —, sau de junta militară care conducea la vremea respectivă. Foarte puţini erau generoşi. Unii împăraţi au trebuit chiar să-şi vîndă semnăturile pentru hrană. De multe ori nu erau bani îndeajuns nici pentru o încoronare.

În cele din urmă, *shōgun*-ii Minowara au pierdut puterea în favoarea celorlalţi, descendenţi din familiile Takashima sau Fujimoto. Cum războaiele civile au continuat de-a lungul secolelor, împăratul depindea din ce în ce mai mult de *daimyo*-ul care era destul de puternic ca să cucerească Kyoto. Cînd noul cuceritor al Kyoto-ului măcelărise *shōgun*-ul de la putere şi pe toţi descendenţii lui, urma — cu singura condiţie ca el să fie un Minowara, Takashima sau Fujimoto — să jure cu umilinţă supunere tronului şi, tot atît de umil, să-l invite pe împăratul lipsit de putere să-i acorde lui rangul de *shōgun*. Apoi, la fel ca predecesorii săi, avea să încerce să-şi extindă guvernarea dincolo de Kyoto, pînă ce şi el, la rîndul lui, era învins de un altul. Împăraţii se căsătoreau, abdicau sau se urcau pe tron la bunul plac al *shōgunat*-ului. Dar întotdeauna, linia de sînge a împăratului se păstra cu sfinţenie.

Astfel, *shōgun*-ul era atotputernic, pînă ce un altul îi lua locul.

Mulţi au fost detronaţi de-a lungul secolelor o dată cu scindarea împărăţiei în fracţiuni tot mai mici. În ultima sută de ani, nici un *daimyo*, de unul singur, n-a avut suficientă putere ca să devină *shōgun*. În urmă cu doisprezece ani, generalul ţăran Nakamura avusese puterea şi obţinuse mandatul de la actualul împărat, Go-Nijo. Dar lui Nakamura nu i se putuse da rangul de *shōgun*, oricît de mult şi l-ar fi dorit, pentru că se născuse ţăran. Trebuise să se mulţumească cu rangul civil mult mai mic de *kampaku*, mare sfetnic şi, mai tîrziu, cînd demisionase din această

funcție în favoarea fiului său, Yaemon — deși păstrase toată puterea, cum se obișnuia —, el a trebuit să se mulțumească cu rangul de *taikō*. Prin tradiție, numai descendenții din vechile, foarte ramificatele și semizeiești familii Minowara, Takashima și Fujimoto erau îndrituiți la rangul de *shōgun*.

Toranaga descindea din familia Minowara. Yabu putea să-și traseze genealogia pînă la o vagă și minoră ramură a familiei Takashima, legătură suficientă dacă ar fi fost să devină vreodată *shōgun*.

— Ehei, doamnă, bineînțeles că Toranaga vrea să ajungă *shōgun*, dar n-o să izbutească niciodată. Ceilalți regenți îl disprețuiesc și se tem de el. Ei îl țin în frîu după cum a plănuit *taikō*. Se aplecase în față și-și privise cu atenție soția. Tu ziei că Toranaga are să piardă în fața lui Ishido ?

— Va fi izolat, da. Dar, în cele din urmă, nu cred c-o să piardă, Alteță. Eu te rog să nu încalci poruncile seniorului Toranaga și să nu pleci din Yedo numai ca să cercetezi corabia barbară, oricît de neobișnuită spune Omi că este. Te rog trimite-l pe Zukimoto la Anjiro.

— Dar dacă corabia are lingouri ? Aur sau argint ? Ai avea încredere în Zukimoto sau în oricare din ofițerii noștri ?

— Nu, spusese soția lui.

Așa că, în noaptea aceea, el se furișase în taină din Yedo, doar cu cincizeci de oameni. Acum avea putere și bogăție, cum nu visase niciodată, și prizonieri aparte, dintre care unul urma să moară la noapte. Aranjase să fie pregătiți pentru mai tîrziu o curtezană și un băiat. Mîine în zori se va întoarce la Yedo, iar pe la apusul soarelui armele și lingourile își vor începe călătoria lor secretă.

Ehei, armele ! gîndi el, jubilînd de bucurie. Armele și planul meu, laolaltă, îmi vor da puterea să-l fac pe Ishido să cîștige, sau pe Toranaga, pe acel pe care-l voi alege. Apoi voi ajunge regent în locul celui care a pierdut, *neh* ? De ce nu chiar *shōgun* ? Da. Acum totul e cu putință.

Își lăsă cu încîntare gîndurile să rătăcească. Cum să folosesc cele douăzeci de mii de monezi de argint ? Aș putea reconstrui fortificația castelului. Să cumpăr cai de povară pentru tunuri. Și să sporesc numărul de iscoade. Ce-i de făcut cu Ikawa Jikkyu ? Ar fi de ajuns o mie de monezi pen-

tru mituirea bucătarilor lui Ikawa Jikkyu ca să-l otrăvească. Mai mult decît de ajuns ! Cinci sute, chiar şi o sută, în mîini potrivite, ar fi destul. Dar ale cui ?

Soarele după-amiezii arunca raze piezişe prin mica fereastră din zidul de piatră. Apa din baie era foarte fierbinte, fiind încălzită cu un foc de lemne dincolo de perete. Aceasta era casa lui Omi şi era aşezată pe un mic deal, cu faţa spre sat şi spre port. Grădina din interiorul zidurilor era bine îngrijită, liniştită, demnă de toată lauda.

Uşa de la baie se deschise. Bărbatul orb se plecă adînc.

— Kasigi Omi-san m-a trimis, Alteţă. Eu sînt Suwo, masorul lui.

Era înalt, foarte subţire şi bătrîn, iar faţa-i era brăzdată de cute adînci.

— Bine.

Yabu avusese întotdeauna groaza orbirii. De cînd îşi putea aduce aminte, avusese visuri cum că se deştepta în întuneric-beznă, deşi ştia că afară era soare şi îi simţea căldura, dar nu putea să vadă nimic ; deschidea gura să ţipe, deşi ştia că e dezonorant să ţipi, şi totuşi ţipa. Urmau apoi adevărata trezire şi valurile de sudoare.

Dar această groază de orbire părea să-i mărească plăcerea de a fi masat de nevăzători.

Privea cicatricea zimţată din tîmpla dreaptă a bărbatului şi despicătura adîncă din ţeastă. E o tăietură de sabie, îşi spuse. Asta i-a pricinuit orbirea ? Să fi fost cîndva samurai ? În slujba cui ? E iscoadă ?

Yabu ştia că omul fusese cercetat cu mare băgare de seamă de gărzile lui înainte de a fi lăsat să intre, aşa că n-avea nici o teamă de vreo armă ascunsă. Nepreţuita-i sabie lungă era la îndemînă, o sabie străveghe, făcută de meşterul făurar de săbii Murasama. Îl privi pe bătrîn cum îşi scoate chimonoul de bumbac şi-l atîrnă fără să caute cuiul. Pe pieptul lui erau mai multe crestături de sabie. Fîşia de pînză din brîu era foarte curată. Îngenunche aşteptînd răbdător.

Cînd fu gata, Yabu ieşi din baie şi se lungi pe banca de piatră. Bătrînul îl şterse cu grijă, îşi puse ulei aromat pe mîini şi începu să maseze ceafa şi spatele *daimyo*-ului.

Încordarea începu să dispară în timp ce degetele puternice se mişcau pe trupul lui Yabu, masînd puternic, cu o îndemînare surprinzătoare.

— E bine. Foarte bine, spuse el după o vreme.

— Mulţumesc, Yabu-sama, spuse Suwo. *Sama*, însemnînd Înălţimea ta, era o formulă de politeţe obligatorie către un superior.

— Eşti în slujba lui Omi-san de multă vreme ?

— De trei ani, Alteţă. Domnia lui e foarte bun cu un bătrîn ca mine.

— Şi înainte de asta ?

— Am rătăcit dintr-un sat în altul. Cîteva zile aici, o jumătate de an dincolo, ca un fluture în adierea vîntului de vară.

Vocea lui Suwo era la fel de liniştitoare ca şi mîinile. Înţelesese că *daimyo*-ul voia ca el să vorbească şi aşteptă răbdător următoarea întrebare, ca apoi să înceapă. Parte din meşteşugul lui era să ştie ce i se cerea şi cînd. Uneori urechile i-o spuneau, dar cel mai adesea degetele păreau să pătrundă tainele minţii bărbatului sau femeii. Degetele-i spuneau să se păzească de omul ăsta, că e periculos şi nestatornic, are cam patruzeci de ani, e un bun călăreţ şi un neîntrecut luptător cu sabia. De asemeni, că ficatul lui este bolnav şi că avea să moară în doi ani. *Saké*-ul şi probabil afrodiziacele au să-l omoare.

— Sînteţi vînjos pentru vîrsta pe care o aveţi, Yabu-sama.

— Şi tu la fel. Ce vîrstă ai, Suwo ?

Bătrînul rîse, dar degetele nu i se opriră deloc.

— Sînt cel mai bătrîn din lume, din lumea mea. Toţi pe care i-am cunoscut cîndva sînt morţi de mult. Trebuie să am mai mult de optzeci, nu sînt sigur. L-am slujit pe seniorul Yoshi Chikitada, bunicul seniorului Toranaga, pe vremea cînd feuda neamului lor nu era mai mare decît satul ăsta. Eram chiar în tabără în ziua cînd a fost ucis.

Yabu îşi păstră trupul relaxat cu un efort de voinţă, dar mintea i se ascuţi şi începu să asculte cu atenţie.

— Aceea a fost o zi năprasnică, Yabu-sama. Nu ştiu cîţi ani aveam, dar vocea încă nu mi se schimbase. Ucigaşul a fost Obata Hiro, fiul celui mai puternic aliat al său. Pesemne că ştiţi povestea : tînărul a zburat capul seniorului Chikitada, dintr-o singură lovitură de sabie. Era o lamă Murasama şi de aici a pornit credinţa că săbiile Murasama sînt cu ghinion pentru neamul Yoshi.

Îmi spune asta din pricina propriei mele săbii Murasama ? se întrebă Yabu. Multă lume ştie că am una. Sau este doar un bătrîn ce-şi aminteşte de o zi anume dintr-o viaţă îndelungată ?

— Cum era bunicul lui Toranaga ? întrebă, prefăcîndu-se lipsit de interes, ca să-l încerce pe Suwo.

— Înalt, Yabu-sama. Mai înalt decît Domnia ta şi mult mai subţire, cînd l-am cunoscut eu. Avea douăzeci şi cinci de ani cînd a murit. Vocea lui Suwo se încălzi. Ehei, Yabu-sama, la doisprezece ani era un războinic, iar la cincisprezece, cînd tatăl i-a fost omorît într-o încăierare, el era seniorul nostru. La vremea aceea, seniorul Chikitada era însurat şi avea deja un fiu. Păcat că a trebuit să moară. Obata Hiro era prietenul, precum şi vasalul lui, avea şaptesprezece ani pe atunci, dar cineva îi otrăvise sufletul spunîndu-i că Chikitada plănuise să-i omoare tatăl mişeleşte. Bineînţeles că totul n-a fost decît minciună, dar asta nu ni l-a mai adus înapoi pe Chikitada, ca să ne conducă. Tînărul Obata a îngenuncheat în faţa trupului neînsufleţit şi s-a înclinat de trei ori. A spus că făcuse fapta din respect pentru tatăl său şi acum voia să ispăşească, făcîndu-şi *seppuku*, pentru insulta ce ne-o adusese nouă şi clanului nostru. I s-a dat învoirea. Mai întîi a spălat cu propriile-i mîini capul lui Chikitada şi l-a aşezat într-un loc de veneraţie. Apoi şi-a făcut *seppuku* şi a murit ca un adevărat bărbat, unul din oamenii noştri fiindu-i secundant şi tăindu-i capul dintr-o singură lovitură. Mai tîrziu a venit tatăl lui să ia capul şi sabia Murasama. Lucrurile s-au înrăutăţit pentru noi. Singurul fiu al seniorului Chikitada a fost luat ostatic pe undeva şi familia noastră a căzut sub vremuri grele. Asta a fost...

— Minţi, bătrîne ! Tu n-ai fost niciodată acolo. Yabu se întorsese şi se uita fix la bărbatul care încremenise brusc. Sabia a fost frîntă, făcută zob după moartea lui Obata.

— Nu, Yabu-sama. Asta-i legendă. Eu l-am văzut pe tatăl lui care a venit şi-a ridicat capul şi sabia. Cine ar vrea să distrugă o asemenea minunăţie ? Ar fi fost o pîngărire. Tatăl lui a luat-o.

— Şi ce-a făcut cu ea ?

— Nimeni nu ştie. Unii spun că ar fi aruncat-o în mare, pentru că el îl iubea şi-l onora pe stăpînul nostru, Chikitada, ca pe un frate. Alţii spun că a îngropat-o şi ea stă în aşteptarea nepotului, Yoshi Toranaga.

— Dar tu ce crezi că a făcut cu ea ?

— A aruncat-o în mare.

— L-ai văzut ?

— Nu.

Yabu se întinse din nou și degetele lui Suwo reîncepură să-l maseze. Gîndul că altcineva știa că sabia nu fusese ruptă îl înfiora. Trebuie să-l omori pe Suwo, își spuse. Cum a putut un orb să recunoască sabia ? E ca orice lamă Murasama, iar mînerul și teaca au fost schimbate de-a lungul anilor. Nimeni nu poate ști că sabia ta e chiar *sabia* care a trecut din mînă în mînă, taina ei fiind păzită cu grijă din ce în ce mai mare, pe măsură ce puterea lui Toranaga creștea. De ce să-l omori pe Suwo ? Faptul că el trăiește îți dă avînt. Lasă-l în viață, poți oricînd să-l omori. Cu sabia.

Gîndul ăsta îl încînta pe Yabu, în timp ce-și lăsa iar mintea să rătăcească în voie. Într-o zi, nu peste multă vreme, își făgădui, am să fiu destul de puternic ca să-mi port sabia Murasama în fața lui Toranaga. Într-o zi, poate, am să-i spun povestea sabiei mele.

— Ce s-a întîmplat după aceea ? întrebă, dorind să fie legănat mai departe de vocea bătrînului.

— Am trăit vremuri grele. Asta a fost în anul marii foamete și, pentru că stăpînul meu a murit, eu am ajuns *ronin*. *Ronini* erau soldați-țărani, fără pămînt sau fără stăpîn, ori samurai care, prin dezonoare sau prin pierderea stăpînilor lor, erau obligați să rătăcească prin țară pînă ce un alt senior avea să-i primească în slujbă. Era greu pentru un *ronin* să-și găsească o nouă slujbă. Hrana era puțină, aproape fiecare bărbat era soldat, iar străinii arareori erau crezuți. Mai toți din bandele de tîlhari și corsarii, care năpădiseră țara și coasta, erau *ronini*.

— Anul acela a fost foarte greu, ca și următorul. Am luptat pentru oricine, o bătălie aici, o încăierare dincolo. Mîncarea mi-era plata. Apoi am auzit că se găsea hrană din belșug în Kyushu, așa că m-am îndreptat înspre soare apune. În iarna aceea am ajuns la un sanctuar. Am izbutit să fiu tocmit ca strajă la o mînăstire budistă. Am luptat pentru ei jumătate de an, apărîndu-le de bandiți mînăstirea și cîmpurile de orez. Mînăstirea era lîngă Osaka și, la vremea aceea — cu mult înainte ca *taikō* să le fi șters mai pe toate de pe fața pămîntului —, tîlharii erau tot așa de mulți ca țînțarii de baltă. Într-o zi am fost împresurați și pe mine m-au lăsat aproape mort. Niște călugări m-au găsit și mi-au tămăduit rănile. Dar n-au putut să-mi redea vederea pierdută. Degetele lui masau din ce în ce mai puternic. M-au pus să stau împreună cu un călugăr orb, care m-a învățat să fac masaj și să văd din nou cu degetele.

Cred că acum degetele îmi spun mai multe decît puteau să-mi spună ochii altădată. Ultimul lucru pe care mi-l amintesc că l-am văzut cu ochii mei a fost gura banditului larg deschisă şi dinţii stricaţi, sabia ca un arc strălucitor şi apoi, după lovitură, parfumul florilor. Am văzut parfumul în toate culorile lui, Yabu-sama. Asta a fost cu mult timp în urmă, cu mult înainte ca barbarii să vină pe pămînturile noastre — acum cincizeci, şaizeci de ani —, dar eu am văzut culorile parfumului. Cred că am văzut nirvana şi, numai pentru o clipă, am avut fericirea să zăresc chipul lui Buddha. Orbind, am plătit mult prea puţin pentru un asemenea dar, *neh* ?

N-a urmat nici un răspuns. Suwo nu aşteptase nici unul. Yabu dormea, aşa cum fusese plănuit.

Ţi-a plăcut povestea mea, Yabu-sama ? întrebă în gînd Suwo înveselit, pe cît putea fi un bătrîn. Totul a fost adevărat, afară doar de un singur lucru. Mînăstirea nu era lîngă Osaka, ci dincolo de hotarul tău de apus. Numele călugărului ? Su, unchiul duşmanului tău, Ikawa Jikkyu.

Aş putea atît de uşor să-ţi rup gîtul, gîndi. Ar fi o binefacere pentru Omi-san. Ar fi o binecuvîntare pentru sat. Şi ar răsplăti, într-o foarte mică măsură, darul stăpînului meu. S-o fac acum ? Sau mai tîrziu ?

*
* *

Spillbergen ridică legătura de beţigaşe din paie de orez şi faţa-i era încordată.

— Cine vrea să tragă primul ?

Nu răspunse nimeni. Blackthorne părea că moţăie, sprijinit de perete, în colţul din care nu se mişcase. Era aproape de apusul soarelui.

— Cineva trebuie să tragă primul, spuse iritat Spillbergen. Haideţi, nu mai avem mult timp.

Li se dăduse hrană, un hîrdău cu apă şi un altul drept latrină. Dar nimic cu ce să înlăture măruntaiele împuţite de peşte sau să se cureţe pe ei înşişi. Aerul era greţos, iar pămîntul un noroi clisos. Mai toţi erau goi pînă-n brîu, năduşind de căldură. Şi de frică.

Spillbergen îşi plimbă privirea de la un chip la celălalt. Se întoarse apoi spre Blackthorne.

— De ce... de ce tu să nu fii ales ? Ha ? De ce ?

Ochii se deschiseră şi erau ca de gheaţă.

— Pentru ultima oară îţi spun : nu — ştiu.

— Nu e drept. Nu e.

Blackthorne se întoarse la gîndurile lui. Trebuie să fie o cale să ieşim de aici. Trebuie să existe o cale să punem mîna pe corabie. Ticălosul ăsta o să ne omoare în cele din urmă pe toţi, e tot atît de sigur pe cît e că există o Stea Polară. N-avem mult timp, iar eu am fost pus deoparte pentru că ei au vreun plan mişelesc cu mine.

Cînd chepengul se închisese toţi se uitaseră la el şi cineva spusese :

— Ce-o să facem ?

— Nu ştiu, răspunsese el.

— De ce tu nu trebuie să fii ales ?

— Nu ştiu.

— Doamne, ajută-ne, murmurase cineva.

— Curăţaţi toată mizeria asta, ordonase el. Strîngeţi-o grămadă acolo.

— N-avem cîrpe, nici...

— Folosiţi-vă mîinile !

Ei făcuseră cum le poruncise, iar el îi ajutase şi-l curăţise şi pe căpitanul general cît se putuse.

— Acum o să-ţi fie mai bine.

— Cum... cum o să alegem pe cineva ? întrebase Spillbergen.

— N-alegem. Luptăm cu ei.

— Cu ce ?

— Doar n-o să vă duceţi ca mieluşeii la tăiere ? *Tu* vrei să te duci ?

— Nu fi caraghios, nu pe mine mă vor, n-ar fi drept să fiu eu cel ales.

— De ce ? întrebase Vinck.

— Sînt căpitanul general.

— Cu respect, domnule căpitan, spusese Vinck ironic, poate c-o să vă oferiţi. Rangul v-o cere.

— E o idee grozavă, spusese Pieterzoon. Pe Dumnezeul meu, şi eu sînt pentru.

Aprobarea fusese generală şi fiecare gîndea : Doamne, oricine, dar nu eu.

Spillbergen începuse să ţipe, să dea ordine, dar văzuse ochii necruţători. Aşa că se oprise, îşi pironise privirea-n pămînt, plin de scîrbă. Apoi spusese :

— Nu. N-ar fi... n-ar fi drept ca cineva să se ofere voluntar. O să... o să tragem la sorţi. Folosim beţigaşe de paie, unul mai scurt decît celelalte. O să ne lăsăm în mîi-

nile... o să ne lăsăm în mîinile Domnului. Pilotule, tu ţii paiele.

— Nu. Eu n-am nici un amestec în treaba asta. Eu zic să luptăm.

— Or să ne omoare. Ai auzit ce-a spus samuraiul : vieţile voastre sînt cruţate, în afară de una. Spillbergen îşi ştersese sudoarea de pe faţă şi un nor de muşte se ridicase ca apoi să se aşeze la loc. Daţi-mi puţină apă. E mai bine să moară unul decît toţi.

Van Nekk cufundase tigva în hîrdău şi i-o dăduse lui Spillbergen.

— Sîntem zece. Cu tine, Paulus, spusese el. Sorţii sînt buni.

— Foarte buni, numai să nu fii tu cel ales. Vinck aruncase o privire spre Blackthorne. Putem să ne luptăm cu săbiile acelea ?

— Poţi să mergi supus şi ascultător la călău dacă eşti cel ales ?

— Nu ştiu.

Van Nekk spusese :

— O să tragem la sorţi. Îl lăsăm pe Dumnezeu să hotărască.

— Bietul Dumnezeu, spusese Blackthorne. Se alege cu înjurături pentru tîmpenii !

— Cum să alegem altfel, strigase cineva.

— N-alegem !

— Vom face cum spune Paulus. El e căpitanul general, spusese van Nekk. Tragem la sorţi. E cel mai bine pentru toţi. Să votăm. Sînteţi de acord ?

Toţi spuseseră da, în afară de Vinck.

— Eu sînt de partea pilotului. La dracu cu împuţitele de paie !

În cele din urmă Vinck fusese convins. Jan Roper, calvinistul, spusese rugăciunile. Spillbergen rupsese cele zece paie exact de aceeaşi mărime. Apoi dăduse unul pe jumătate.

Van Nekk, Pieterzoon, Sonk, Maetsukker, Ginsel, Jan Roper, Salamon, Maximilian Croocq şi Vinck.

Spillbergen spuse din nou :

— Cine vrea să tragă primul ?

— Cum ştim dacă... dacă cel care trage paiul care nu e bun, paiul scurt, o să se ducă ? Cum ştim asta ? Vocea lui Maetsukker era gîtuită de frică.

— Nu știm. Nu cu siguranță. Ar trebui să știm sigur, spuse Croocq, musul.

— Asta e ușor, spuse Jan Roper. Să jurăm, în numele Domnului, c-o vom face. În numele Lui. Să... să mori pentru ceilalți, în numele Lui. Atunci nu mai e nici o teamă. Mielul ales de Dumnezeu se va bucura de gloria veșnică.

Toți încuviințară.

— Dă-i drumul, Vinck. Fă precum spune Roper.

— E-n ordine. Buzele lui Vinck erau uscate. Dacă... dacă sînt eu... jur pe bunul Dumnezeu c-am să mă duc cu ei, dacă... dacă trag paiul scurt.

Îl urmară toți ceilalți. Maetsukker era așa de speriat că a trebuit să fie ajutat să-și spună jurămîntul, apoi s-a cufundat din nou în cumplitul său coșmar.

Sonk trase primul. Pieterzoon fu următorul. Apoi Jan Roper, iar, după el, Salamon și Croocq. Spillbergen simțea cum îl trec fiori de moarte, pentru că ei fuseseră de acord ca el să nu aleagă, ci paiul lui să fie ultimul și acum sorții erau cumpliți.

Ginsel era salvat. Rămăseseră patru.

Maetsukker plîngea de-a binelea, dar îl dădu la o parte pe Vinck, trase un pai și nu-i venea să creadă că nu era cel scurt.

Pumnul lui Spillbergen tremura și Croocq îl ajută să-și țină brațul nemișcat. Fecalele i se prelingeau nebăgate în seamă pe picioare, în jos.

Pe care să-l aleg ? se întreba van Nekk disperat. O Doamne, ajută-mă ! Abia zărea paiele prin ceața miopiei lui. Dacă aș vedea, poate aș găsi un semn, ceva, ca să aleg. Care din ele ?

Trase un pai și-l duse aproape de ochi să-și vadă bine sentința. Dar paiul nu era scurt.

Vinck își privi degetele alegînd penultimul bețigaș și paiul alunecă jos, dar toți băgară de seamă că era cel mai scurt. Spillbergen își descleștă pumnul și fiecare văzu că ultimul pai era lung. Spillbergen leșină.

Toți se uitau încremeniți la Vinck. Neajutorat, el îi privea fără să-i vadă. Ridică ușor din umeri, zîmbi vag și goni absent mușteie cu mîna. Apoi se prăbuși la pămînt. Toți îi făcură loc, ținîndu-se departe de el, de parcă era lepros.

Blackthorne îngenunche în clisă lîngă Spillbergen.

— E mort ? întrebă van Nekk, cu o voce abia auzită.

Vinck izbucni într-un rîs dement, speriindu-i pe toţi, şi încetă la fel de brusc cum începuse.

— Eu sînt cel... cel mort, spuse. Sînt mort !

— Nu-ţi fie teamă. Tu eşti alesul Domnului. Eşti în mîinile Domnului, spuse Jan Roper cu convingere.

— Da, spuse van Nekk. Nu-ţi fie teamă.

— Asta-i uşor de spus acum, nu ? Ochii lui Vinck trecură de la un chip la celălalt, dar nici unul nu-i suportă privirea. Numai Blackthorne nu se uită în altă parte.

— Adu-mi puţină apă, Vinck, spuse el încet. Du-te la hîrdău şi adu nişte apă. Haide !

Vinck se uita fix la el. Apoi luă tigva, o umplu cu apă şi i-o dădu.

— Doamne, pilotule, murmură el, ce-o să fac ?

— Mai întîi dă-mi o mînă de ajutor, să vedem ce e cu Paulus. Vinck, fă ce-ţi spun ! Crezi c-o să-şi vină în fire ?

Vinck uită de propria-i frică ajutat de calmul lui Blackthorne. Inima lui Spillbergen bătea slab. Vinck îi ascultă inima, îi ridică pleoapele privindu-l pentru o clipă.

— Nu ştiu, pilotule. Doamne, nu pot gîndi limpede. Cred că inima îi e în ordine. Ar trebui să i se ia sînge, dar... dar n-am cum... nu-mi pot aduna minţile... Dă-mi... Se opri istovit, se aşeză cu spatele lipit de perete. Începură să-l treacă fiorii.

Chepengul se deschise.

Omi stătea profilat pe cer, chimonou-i părea de sînge în soarele care apunea.

Capitolul 4

Vinck încercă să-şi mişte picioarele, dar nu izbuti. Înfruntase moartea de multe ori în viaţa lui, însă niciodată în acest chip umilitor. Fusese hotărîtă de firele de paie. De ce eu ? îşi spunea. Nu sînt mai rău decît alţii şi sînt mai bun decît mulţi. Doamne, de ce eu ?

Fusese coborîtă o scară. Omi făcu semn că alesul să urce, şi cît mai repede.

— *Isogi !* Grăbeşte-te !

Van Nekk şi Jan Roper se rugau încet, cu ochii închişi. Pieterzoon n-avea putere să privească. Blackthorne rămăsese cu privirea pironită la Omi şi oamenii lui.

— *Isogi !* se răsti Omi din nou.

Încă o dată Vinck încercă să se ridice.

— Să m-ajute careva. Ajutaţi-mă să mă ridic !

Pieterzoon, care era cel mai aproape, se aplecă, îl prinse pe Vinck de subsuori ajutîndu-l să se ridice, apoi Blackthorne fu la capătul scării, cu ambele picioare înfipte zdravăn în glod.

— *Kinjiru !* strigă el folosind cuvîntul auzit pe corabie.

Toţi din pivniţă rămaseră cu gurile căscate. Mîna lui Omi se încordă pe sabie şi el făcu un pas spre scară. Imediat Blackthorne o răsuci, împiedicîndu-l pe Omi să pună piciorul.

— *Kinjiru !* spuse el din nou.

Omi se opri.

— Ce se-ntîmplă ? întrebă Spillbergen, speriat, aşa cum erau toţi.

— I-am spus : e interzis ! Nimeni din echipajul meu nu merge la moarte fără luptă.

— Dar... dar noi am căzut de acord !

— Eu nu.

— Ai înnebunit !

— E-n ordine, pilotule, murmură Vinck. Eu... noi am căzut la învoială şi a fost cinstit. E voia Domnului. Plec...e...

Se îndreptă bîjbîind spre piciorul scării, dar Blackthorne îi stătea neclintit în cale, cu faţa spre Omi.

— Nu mergeţi fără luptă. Nici unul dintre voi.

— Pleacă de lîngă scară, pilotule ! Îţi ordon să pleci ! Spillbergen rămăsese tremurînd în colţul său, cît se putea de departe de chepeng. Ţipă ascuţit : Pilotule !

Dar Blackthorne nu-l băgă în seamă.

— Fiţi gata !

Omi făcu un pas înapoi şi, furios, dădu o poruncă oamenilor săi. Pe dată un samurai urmat de alţi doi începură să coboare treptele cu săbiile scoase din teacă. Blackthorne răsuci scara şi-l înşfăcă pe cel care cobora primul, evitîndu-i lovitura năprasnică de sabie şi încercînd să-l sugrume.

— Ajutați-mă ! Haideți ! O faceți pentru viețile voastre !

Blackthorne îl apucă mai strîns pe samurai, ca să-l tragă de pe trepte, dar nu izbuti fiindcă un altul, coborînd, încerca să-l lovească cu sabia. Vinck își ieși din amorțeală și, ca un apucat, se năpusti asupra samuraiului. Pară lovitura, care i-ar fi retezat încheietura mîinii lui Blackthorne, ținu brațul înarmat la distanță și izbi cu celălalt pumn în pîntecele bărbatului. Samuraiul icni și lovi turbat cu picioarele. Vinck nu-i luă în seamă loviturile. Urcă treptele și se repezi asupra omului ca să-i ia sabia, vrînd să-i scoată ochii cu unghiile. Ceilalți doi samurai n-aveau cum să-i vină în ajutor din pricina spațiului strîmt și a lui Blackthorne, dar unul din ei reuși să-i tragă lui Vinck un picior drept în față și el se rostogoli. Samuraiul de pe scară încercă să-l lovească pe Blackthorne, nu-l nimeni, apoi întregul echipaj se năpusti spre scară.

Croocq trase un pumn zdravăn în căputa samuraiului și simți un oscior trosnind. Omul izbuti să-și arunce sabia afară din groapă — ca dușmanul să nu fie înarmat — și căzu ca un bolovan în noroi. Vinck și Pieterzoon se aruncară asupra lui. El lupta cu disperare, în timp ce năvăliră și ceilalți. Blackthorne smulse pumnalul japonezului încolțit și începu să urce scara urmat de Croocq, Jan Roper și Salamon. Amîndoi samuraii se retraseră și se opriră în gura chepengului, cu săbiile lungi, amenințătore, gata pregătite. Blackthorne știa că pumnalul său nu-i era de nici un folos împotriva săbiilor. Totuși se avîntă urmat îndeaproape de ceilalți. În clipa cînd își înălță capul deasupra gropii una din săbii se năpusti asupra lui, dar, ca prin minune, nu-l atinse. O lovitură puternică de picior de la un samurai pe care nu-l văzuse îl trimise iar în groapă.

Se răsuci și sări înapoi ferindu-se de masa zvîrcolindă de oameni care încerca să-l facă pe samurai una cu pămîntul cleios și rău-mirositor. Vinck îi trase samuraiului un picior în grumaz de-l lăsă jos leșinat, apoi îl izbi de mai multe ori pînă ce Blackthorne îl trase de acolo.

— Nu-l omorî, îl putem folosi ca ostatic ! strigă el și smulse disperat scara încercînd s-o tragă în jos, în groapă. Dar era prea lungă. Deasupra, ceilalți samurai ai lui Omi așteptau impasibili în fața chepengului.

— Pentru Dumnezeu, pilotule, oprește-te ! șuieră Spillbergen. Au să ne omoare pe toți, tu o să ne omori pe toți ! Opriți-l !

Omi strigă mai multe ordine și mîini puternice de sus îl opriră pe Blackthorne să distrugă gura chepengului cu scara.

— Atenție ! strigă el.

Alți trei samurai, înarmați cu pumnale și purtînd doar fîșia de pînză la brîu, săriră sprinteni în groapă. Primii doi se năpustiră cu bună știință asupra lui Blackthorne, trîntindu-l la pămînt fără să le pese de propria primejdie, apoi atacară cu cruzime.

Blackthorne era strivit de forța celor doi. Nu putea să folosească pumnalul, simțea cum voința de a lupta îl părăsea și-și dorea îndemînarea lui Mura, căpetenia satului, în lupta corp la corp. Știa, fără să poată face ceva, că n-avea cum să mai reziste mult, dar, cu un ultim efort, își eliberă un braț. O lovitură năprasnică, dată de o mînă ca un baros, îl făcu să se dezechilibreze și încă una îl făcu să nu mai vadă nimic în fața ochilor, dar tot nu se dădu bătut.

Vinck se aruncase asupra unuia din samurai, dar un al treilea veni peste el din gura chepengului și Maetsukker urlă cînd un pumnal îi sfîrtecă brațul. Van Nekk lovea la întîmplare, iar Pieterzoon striga : „Pentru Dumnezeu, lovește-i pe ei, nu pe mine", dar negustorul, cuprins de turbare, nu auzea nimic.

Blackthorne prinse de gît un samurai, dar îl scăpă apoi din pricina noroiului și a transpirației. Cînd era aproape în picioare — asemeni unui taur cuprins de turbare —, încercînd să-i țină la distanță pe dușmani, urmă o lovitură și căzu în nesimțire. Cei trei samurai își croiau drum cu pumnalele, iar echipajul, rămas fără conducător, se retrăgea din fața loviturilor ce veneau din toate părțile, samuraii punînd stăpînire pe groapă cu pumnalele lor ce se roteau, fără să încerce să omoare sau să rănească, ci doar să-i împingă pe oamenii speriați și cu răsuflarea tăiată spre perete, departe de scara unde Blackthorne și primul samurai zăceau nemișcați.

Omi coborî semeț în groapă și-l înhăță pe omul cel mai apropiat, care se nimeri să fie Pieterzoon. Îl împinse apoi spre scară.

Pieterzoon țipă și încercă să lupte ca să scape din strînsoarea lui Omi, dar un pumnal îi tăie încheietura mîinii și un altul îi sfîrtecă brațul. În timp ce urla, fu împins de-a-ndăratelea spre scară, fără milă.

— Doamne Dumnezeule, ajută-mă, nu eu trebuie să merg, nu eu, nu eu... Pieterzoon era pe scară și se retrăgea în sus, cît mai departe de amenințarea pumnalelor. Ajutați-mă, pentru Dumnezeu ! țipă el pentru ultima oară, apoi se întoarse și ieși afară urlînd.

Omi venea în urma lui fără să se grăbească.

Unul din samurai se retrase. Apoi celălalt. Al treilea ridică pumnalul pe care-l folosise Blackthorne. Întoarse spatele disprețuitor, păși peste trupul camaradului său, care zăcea în nesimțire, și ieși din groapă.

Cu o smucitură, scara fu săltată afară. Și aer, și cer, și lumină dispărură. Zăvoarele fură trase cu zgomot. Acum nu era decît întunericul, iar în el, piepturi ridicîndu-se și coborînd spasmodic, bătăi năvalnice de inimi, valuri de transpirație și duhoare. Mușteie își făcură iar apariția.

O clipă nimeni nu se mișcă. Jan Roper avea o mică tăietură pe obraz, Maetsukker sîngera rău, ceilalți erau buimăciți. În afară de Salamon. El își făcu drum pe bîjbîite spre Blackthorne și îl trase de pe samuraiul leșinat. Scoase niște sunete guturale, arătînd spre apă. Croocq îi aduse puțină în tigvă, ajutîndu-l să-l sprijine de perete pe Blackthorne, care încă nu dădea semne de viață. Amîndoi începură să-i curețe nămolul de pe față.

— Cînd ticăloșii ăia... cînd s-au aruncat asupra lui, cred că i-am auzit gîtul sau umărul trosnind, spuse musul abia trăgîndu-și sufletul. Doamne, parcă e mort !

Sonk se chinui să se ridice și-și croi drum spre ei. Îi mișcă cu grijă capul lui Blackthorne dintr-o parte în alta și-i pipăi umerii.

— Pare în ordine. Trebuie să așteptăm pînă-și revine, ca să vorbească.

— O, Doamne Dumnezeule, începu Vinck să se vaite. Bietul Pieterzoon... eu sînt de vină... eu sînt de vină...

— Tu porniseși. Pilotul te-a oprit. Tu porniseși, așa cum ai promis, te-am văzut eu, jur ! Sonk îl scutură pe Vinck, dar el nu-i dădu nici o atenție. Te-am văzut eu, Vinck. Se întoarse spre Spillbergen alungînd mușteie cu mîna. N-a fost așa ?

— Da, el plecase. Vinck, încetează cu văicăritul ! A fost vina pilotului. Daţi-mi puţină apă.

Jan Roper scoase puţină apă cu tigva, bău şi-şi trecu mîna peste rana din obraz.

— Vinck trebuia să se fi dus. El a fost mielul Domnului. El a fost alesul. Acum sufletul lui e pierdut. O Doamne, ai milă de el, o să ardă în iad în vecii vecilor.

— Daţi-mi puţină apă, scînci căpitanul.

Van Nekk luă tigva de la Jan Roper şi i-o dădu lui Spillbergen.

— N-a fost vina lui Vinck, spuse van Nekk obosit. El n-a putut să se ridice, nu vă amintiţi ? A rugat pe cineva să-l ajute. Eu eram atît de înspăimîntat că nici nu m-am putut mişca, şi nu eu trebuia să plec.

— N-a fost vina lui Vinck, spuse Spillbergen. Nu. Ăsta a fost de vină. Toţi se uitară spre Blackthorne. E nebun.

— Toţi englezii sînt nebuni, spuse Sonk. V-a fost dat vreodată să cunoaşteţi vreunul care să nu fie ? Ia-l la bani mărunţi pe oricare din ei şi-ai să dai peste un nebun, sau un pirat.

— Nişte ticăloşi, asta sînt toţi ! spuse Ginsel.

— Nu, nu toţi, spuse van Nekk. Pilotul a făcut doar ceea ce a crezut că e mai bine. El ne-a apărat şi ne-a dus cale de zece mii de leghe.

— Ne-a apărat, pe dracu ! Am fost cinci sute cînd am pornit şi cinci corăbii. Acum nu mai sîntem decît nouă !

— N-a fost vina lui că flota s-a răzleţit. N-a fost vina lui că furtuna ne-a aruncat pe toţi...

— Dacă n-ar fi fost el, noi am fi rămas în Lumea Nouă. El a spus că putem să ajungem în Japonii. Şi, pentru Dumnezeu, priviţi unde sîntem acum !

— Noi am fost de acord să încercăm să ajungem în Japonii. Toţi am fost de acord, spuse van Nekk obosit. Toţi am votat.

— Da, dar el a fost cel care ne-a convins.

— Priviţi ! Ginsel arătă spre samuraiul care începuse să se mişte şi să se vaite. Sonk se strecură rapid spre el şi-i trase un pumn în falcă. Omul leşină din nou.

— La dracu ! De ce l-au lăsat ticăloşii aici ? Puteau foarte uşor să-l care cu ei. Oricum, noi n-am fi putut face nimic.

— Socoteşti că l-au crezut mort ?

— Habar n-am ! De văzut, în orice caz, l-au văzut. Doamne, ce-aş mai bea o bere rece, spuse Sonk.

— Nu-l mai lovi, Sonk. E ostatic. Croocq se uită la Vinck, care stătea înghesuit în perete scîncind, închis în ura faţă de sine însuşi. Doamne, ajută-ne ! Ce-or să-i facă lui Pieterzoon ? Nouă ce-or să ne facă ?

— Numai pilotul e de vină, spuse Jan Roper. Numai el.

Van Nekk se uită plin de milă spre Blackthorne.

— Nu mai contează acum. Nu-i aşa ? A cui e vina sau a cui a fost.

Maetsukker se ridică în picioare clătinîndu-se, sîngele încă curgîndu-i din braţ.

— Sînt rănit, ajutaţi-mă !

Salamon făcu un garou dintr-o fîşie de cămaşă şi opri sîngele. Tăietura în bicepşii lui Maetsukker era adîncă, dar nici o venă sau arteră nu fusese atinsă. Muştele începură să roiască deasupra rănii.

— Blestemate muşte ! Şi blestemat fie pilotul, iadul să-l înghită ! spuse Maetsukker. Se căzuse de acord. Dar nu ! El a trebuit să-l salveze pe Vinck ! Acum mîinile lui sînt mînjite cu sîngele lui Pieterzoon şi noi toţi o să suferim din pricina lui.

— Tacă-ţi fleanca ! El a spus că nimeni din echipajul lui...

Se auziră paşi deasupra. Chepengul se deschise. Sătenii începură să toarne în pivniţă hîrdaie cu măruntaie de peşte şi apă de mare. Cînd apa ajunse de un lat de palmă de la pămînt, se opriră.

*

* *

Ţipetele începură cînd luna se afla sus, în înaltul cerului.

Yabu stătea cu picioarele strînse sub el, în grădina interioară a locuinţei lui Omi. Nemişcat. Privea lumina lunii în pomul înflorit, mănunchiul de ramuri proiectat pe cerul luminos, florile strînse ciorchine, cu o vagă tentă de culoare. O petală se desprinse, descriind spirale largi în cădere, şi el medită :

Frumuseţea
este aceeaşi

cînd cade
la adierea vîntului.

O altă petală se desprinse. Vîntul adie uşor şi mai luă una. Pomul abia dacă era de înălţimea unui om, crescut între pietre acoperite cu muşchi, ce păreau să se desprindă direct din pămînt, atît de meşteşugit fuseseră aşezate.

Îi trebui lui Yabu toată voinţa să-şi adune gîndurile asupra pomului şi florilor, asupra cerului şi nopţii, să simtă mîngîierea vîntului şi dulcele-i miros de mare, să cugete la poezii şi totuşi să-şi ţină urechea trează la chinurile morţii. Simţi o moleşeală în şira spinării. Numai voinţa îi dădea o tărie de piatră. Gîndul acesta îi aducea o desfătare ce nu putea fi cuprinsă în cuvinte. Şi-n noaptea asta ea era mai puternică şi mai violentă ca oricînd.

Înăuntru, în casă, mama lui Omi întrebă în şoaptă, speriată :

— Omi-san, cît are să stea stăpînul nostru acolo ?

— Nu ştiu.

— Ţipetele sînt îngrozitoare. Cînd or să se oprească ?

— Nu ştiu, spuse Omi.

Stăteau după un paravan, în cea de-a doua cameră bună. Cea mai bună, a mamei lui, fusese dată lui Yabu şi ambele camere aveau ferestrele spre grădina pe care el o aranjase cu atîta trudă. Îl vedeau pe Yabu printre zăbrele, pomul proiectîndu-i adevărate arabescuri pe faţă şi mînerele săbiilor scînteind sub lumina lunii. Purta un *haori,* o jachetă, de culoare închisă peste chimonoul sobru.

— Vreau să mă duc la culcare, spuse femeia tremurînd. Dar nu pot să dorm cu tot zgomotul ăsta. Cînd o să se oprească ?

— Nu ştiu. Ai răbdare, mamă, spuse Omi blînd. O să înceteze curînd. Mîine seniorul Yabu o să se întoarcă la Yedo. Te rog, ai răbdare. Dar Omi ştia că tortura va continua pînă-n zori. Aşa fusese plănuită.

Încercă să se concentreze. Pentru că seniorul său medita în vacarmul ţipetelor, căută şi el din nou să-i urmeze pilda. Dar următorul ţipăt îi întrerupse meditaţia. Nu pot, gîndi. Eu nu pot, nu încă. N-am stăpînirea, nici puterea lui.

Să fie putere, oare ? se întrebă.

Vedea limpede chipul lui Yabu. Încercă să desluşească gîndurile de pe faţa *daimyo*-ului său : buzele pline şi moi strînse uşor, cu o pată de salivă la colţuri, ochii pironiţi în întuneric, două tivituri, mişcîndu-se doar o dată cu petalele. Era ca şi cum abia atinsese o trăire de o intensitate supremă — sau chiar acum o atingea —, complet desprins de sine. Să fie, oare, cu putinţă ?

Era pentru prima oară cînd Omi se afla alături de unchiul său, pentru că el era o verigă foarte măruntă în încrengătura familiei, iar feuda sa din Anjiro şi din împrejurimi era săracă şi neînsemnată. Omi era cel mai tînăr dintre cei trei fraţi, iar tatăl său, Mizuno, avea şase fraţi. Yabu era fratele cel mai mare şi conducătorul clanului Kasigi, tatăl său urmînd imediat ca vîrstă. Omi împlinise douăzeci şi unu de ani şi avea un copil.

— Unde e nenorocita de nevastă-ta ? se plînse bătrîna veşnic nemulţumită. Vreau să-mi maseze spatele şi umerii.

— A trebuit să se ducă să-şi vadă tatăl, nu-ţi aminteşti ? E foarte bolnav, mamă. Lasă-mă pe mine s-o fac.

— Nu. Nevastă-ta n-are pic de respect. Putea să fi aşteptat cîteva zile. Am bătut atîta cale din Yedo ca să vă văd ! Două săptămîni de drum groaznic şi, poftim, sînt aici doar de o săptămînă şi ea pleacă ! Trebuia să aştepte! Nu e bună de nimic, asta e. Tatăl tău a făcut o mare greşeală aranjînd să te-nsori cu ea. Ar trebui să-i spui să stea mereu plecată, las-o o dată pentru totdeauna pe nătînga asta ! Nu e-n stare nici măcar să-mi maseze spatele ca lumea ! Măcar de i-ai da o mamă de bătaie ! Şi ţipetele astea îngrozitoare ? De ce nu încetează ?

— Au să înceteze. Foarte curînd.

— Ar trebui să-i dai o bătaie bună.

— Da.

Omi se gîndi la soţia sa, Midori, şi inima-i tresări. E atît de frumoasă, bună, blîndă şi deşteaptă, are o voce atît de limpede şi ştie să cînte tot atît de bine ca oricare curtezană din Izu.

— Midori-san, trebuie să pleci imediat, îi spusese el, cînd erau doar ei doi.

— Omi-san, tata nu e chiar atît de bolnav şi locul meu e aici, s-o servesc pe mama ta, *neh* ? îi răspunsese ea.

Dacă soseşte seniorul nostru, *daimyo*, casa trebuie pregătită. O, Omi-san, aşţa e atît de important, e cea mai însemnată perioadă din slujba ta, *neh* ? Dacă seniorul Yabu e impresionat, poate o să-ţi dea o feudă mai bună, o meriţi atît de mult ! Dacă s-ar întîmpla ceva cît sînt plecată, nu mi-aş ierta-o niciodată, asta e prima oară cînd ai prilejul să fii preţuit şi trebuie să izbuteşti. El *trebuie* să vină. Te rog, sînt atît de multe de făcut.

— Da, dar eu aş vrea ca tu să pleci imediat, Midorisan. Stai doar două zile, apoi te-ntorci degrabă acasă.

Ea stăruise, dar el o ţinuse morţiş pe-a lui şi ea plecase. El voia ca ea să fie plecată din Anjiro, înainte ca Yabu să sosească, şi pe tot timpul cît era oaspete în casa lui. Nu că *daimyo*-ul ar îndrăzni s-o atingă, fără să aibă îngăduinţa — asta era de neconceput, pentru că el, Omi, ar fi avut atunci, prin lege, dreptul, cinstea şi datoria să-l omoare pe *daimyo*. Dar băgase de seamă că Yabu se uitase lung la ea chiar după ce se căsătoriseră în Yedo şi voia să îndepărteze o pricină de supărare, orice ar fi putut să-l tulbure sau să-l stînjenească pe seniorul său în timpul şederii lui aici. Era atît de important ca el să-l impresioneze pe Yabu-sama cu credinţa sa filială, cu previziunea şi cu sfatul său. Pînă acum totul mersese de minune, dincolo de aşteptări. Corabia fusese o comoară descoperită din întîmplare şi echipajul alta. Totul era perfect.

— L-am rugat pe *kami*-ul nostru să vegheze asupra ta, spusese Midori chiar înainte de plecare; vorbind despre spiritul *shinto* care avea grijă de casa lor, şi-am trimis danii templului budist pentru rugăciuni. I-am spus lui Suwo să se-ntreacă pe sine şi i-am trimis vorbă lui Kikusan. O, Omi-san, te rog lasă-mă să rămîn.

El zîmbise şi o făcuse să plece. Lacrimile îi stricaseră fardul.

Omi era trist fără ea, dar bucuros că plecase. Ţipetele ar fi îndurerat-o tare mult.

Mama lui tresări auzind gemetele purtate de vînt şi se mişcă uşor ca să-şi domolească durerea din umeri, încheieturile junghiind-o în noaptea asta. Briza mării de apus e de vină, gîndi ea. Totuşi e mai bine aici decît în Yedo. Acolo e prea mlăştinos şi sînt prea mulţi ţînţari.

Ea abia zărea contururile şterse ale lui Yabu în grădină. În adîncul inimii îl ura şi-l voia mort. Odată Yabu

mort, Mizuno, soțul ei, ar fi *daimyo* de Izu și ar conduce clanul. Asta ar fi grozav, își zise. Atunci toți ceilalți frați, cu soțiile și copiii lor, ar fi la cheremul ei și, bineînțeles, cînd Yabu ar fi mort și dus pentru totdeauna, Mizuno-san l-ar face pe Omi moștenitor.

O altă durere în ceafă o făcu să se miște ușor.

— Am s-o chem pe Kiku-san, spuse Omi, referindu-se la curtezana care-l aștepta răbdătoare pe Yabu în camera alăturată, împreună cu băiatul. Ea e foarte, foarte pricepută.

— Mă simt bine, doar un pic obosită, *neh* ? Da, foarte bine. Ea știe să mă maseze.

Omi se duse în camera alăturată. Totul era pregătit : cuverturi matlasate pentru așternut și învelit, numite *futon*, așezate pe dușumeaua acoperită cu rogojini. Kiku se înclină, încercă să zîmbească și spuse că ar fi o mare cinste pentru ea să poată fi de folos, cu puțina sa pricepere, preaonoratei stăpîne a casei. Era chiar mai palidă ca de obicei și Omi își putu da seama că urletele o răvășiseră și pe ea. Băiatul încerca să nu-și arate teama.

Cînd începuseră țipetele, Omi trebuise să-și folosească toată priceperea ca s-o convingă să rămînă.

— O, Omi-san, nu pot să suport, e cumplit. Îmi pare rău, vă rog, lăsați-mă să plec, vreau să-mi astup urechile, dar țipetele trec și prin mîini. Bietul om, e-ngrozitor, spusese ea.

— Te rog, Kiku-san, te rog fii înțeleaptă. Yabu-sama a hotărît asta, *neh* ? Nu e nimic de făcut. O să înceteze curînd.

— E prea mult, Omi-san. Nu pot să îndur.

Printr-o tradiție ce nu putea fi încălcată, o fată nu putea fi cumpărată cu bani dacă ea, sau patroana ei, nu voia să accepte clientul, indiferent cine ar fi fost. Kiku era o curtezană de prima clasă, cea mai renumită din Izu și, deși Omi știa că ea nu era nici măcar cît o curtezană de mîna a doua din Yedo, Osaka sau Kyoto, totuși, aici n-avea egal, așa că, pe bună dreptate, era mîndră și greu de luat. Și, deși el se înțelesese cu patroana ei, *mama*-san Gyoko, să plătească de cinci ori prețul obișnuit, tot nu era sigur că ea avea să rămînă.

Acum el îi urmărea degetele agile mișcîndu-se pe gîtul mamei lui. Era frumoasă, micuță, pielea-i era aproape

translucidă şi atît de catifelată ! De obicei era plină de viaţă. Dar cum putea această femeie destinată plăcerii să fie fericită sub canonada de urlete ? se întrebă el. Îi făcea plăcere s-o privească, îl încîntau trupul şi căldura ei...

Brusc, urletele încetară.

Omi ascultă cu gura pe jumătate deschisă, încordat, să prindă cel mai vag zgomot, aşteptînd. Observă că degetele lui Kiku se opriseră, fără ca mama lui să se plîngă, ascultînd şi ea la fel de încordată. Se uită la Yabu printre zăbrele. *Daimyo*-ul stătea nemişcat ca o statuie.

— Omi-san ! strigă Yabu în cele din urmă.

Omi se ridică, se duse în veranda strălucind de curăţenie şi se înclină.

— Da, stăpîne.

— Du-te şi vezi ce s-a întîmplat.

Omi se înclină din nou şi plecă, traversă grădina şi ieşi în drumul bine pietruit, care cobora dealul şi ajungea în sat şi pe ţărm. Hăt departe zărea un foc lîngă unul din debarcadere şi oameni în jurul lui. În piaţa ce dădea spre mare erau chepengul de la groapă şi cele patru străji.

Cînd se îndreptă spre sat, văzu că nava barbară era ancorată în siguranţă, iar pe punţile ei şi în bărcile cuibărite în jur se zăreau lămpi cu ulei. Sătenii — bărbaţi, femei şi copii — încă mai descărcau şi era un du-te-vino de bărci de pescuit, aidoma unui roi de licurici. Mormane de baloturi şi lăzi erau stivuite cu grijă pe ţărm. Şapte tunuri se aflau deja acolo, altul fiind coborît cu frînghii dintr-o barcă pe o rampă şi, de aici, pe nisip.

Îl trecură fiorii, deşi vîntul care adia nu era răcoros. De obicei, sătenii cîntau cînd munceau, atît de bucurie, cît şi pentru a-şi coordona mişcările. Dar, în seara asta, satul era neobişnuit de tăcut, deşi nu era casă să nu fie trează şi toată mîna de lucru fusese adunată, chiar şi cei bolnavi. Oamenii se grăbeau încoace şi-ncolo, se înclinau şi iar o porneau grăbiţi. Fără să scoată o vorbă. Pînă şi cîinii amuţiseră.

N-a fost niciodată aşa, gîndi el, mîna încordîndu-i-se zadarnic pe sabie. Parcă toţi *kami* din satul nostru ne-ar fi părăsit.

Mura, înştiinţat încă din clipa cînd Omi trecuse de poarta grădinii, veni dinspre ţărm să-l întîmpine. Se înclină.

— Bună seara, Omi-sama. Corabia o să fie descărcată pe la amiază.

— Barbarul a murit ?

— Nu știu, Omi-sama. Mă duc să văd.

— Poți să vii cu mine.

Supus, Mura îl urmă, la jumătate de pas după el. În mod ciudat, Omi era bucuros să fie însoțit.

— Pe la amiază, zici ? întrebă Omi, nemaisuportînd liniștea.

— Da. Totul merge bine.

— Dar lucrurile, cum le-ați ascuns ?

Mura arătă spre grupurile de bătrîni și copii de pe lîngă una din casele de pescari, care împleteau rogojini groase, printre ei fiind și Suwo.

— Am putea să demontăm tunurile și să le învelim. O să avem nevoie de cel puțin zece oameni ca să care unul. Igurashi-san a mai trimis după hamali în satul vecin.

— Bine.

— Mă tem că n-o să poată fi ținut secretul, Alteță.

— Igurashi-san va ști cum să-i facă să priceapă că trebuie, *neh ?*

— Omi-sama, va fi nevoie să folosim toți sacii noștri pentru orez, toate coșurile, plasele și toate rogojinile.

— Și ?

— Atunci cu ce-o să mai prindem pește sau în ce-o să mai punem roadele ?

— O să găsești tu ceva. Vocea lui Omi se înăspri. Deocamdată taxele vi s-au mărit cu încă jumătate. Yabu-san a poruncit-o în seara asta.

— Noi deja ne-am plătit taxele pe anul ăsta și pe anul care vine.

— Asta e datoria unui țăran, Mura. Să pescuiască, să lucreze pămîntul, să strîngă recoltele și să plătească taxe. Nu e așa ?

Mura spuse calm :

— Da, Omi-sama.

— Un staroste care nu-și poate stăpîni satul e un obiect nefolositor, *neh ?*

— Da, Omi-sama.

— Săteanul acela a fost un prost și un obraznic. Mai sînt și alții ca el ?

— Nici unul, Omi-sama.

— Nădăjduiesc să fie aşa. Proastele purtări sînt de neiertat. Familia lui e amendată cu valoarea unui *koku* de orez, în peşte, orez, grîne sau orice altceva. Să plătească în trei luni.

— Da, Omi-sama.

Atît Mura, cît şi samuraiul Omi ştiau că această sumă depăşea toate posibilităţile familiei respective. Barca de pescuit şi o jumătate de hectar de orez, asta era tot ce aveau cei trei fraţi Tamazaki — acum numai doi, împreună cu soţiile lor şi cei patru băieţi şi trei fete, precum şi văduva lui Tamazaki, cu trei copii. Un *koku* de orez era, aproximativ, cantitatea necesară unei familii pe timp de un an. În jur de cinci baniţe. Cam o sută optzeci de kilograme de orez. Toate veniturile din împărăţie erau măsurate în *koku*. Şi toate taxele.

— Unde ar ajunge acest Pămînt al Zeilor dacă noi am uita bunele purtări ? întrebă Omi. Atît faţă de cei mai de jos decît noi, cît şi faţă de cei de deasupra noastră.

— Da, Omi-sama.

Mura se gîndea de unde să obţină acel *koku*, pentru că satul trebuia să plătească dacă familia nu putea. Şi de unde să mai facă rost de saci pentru orez, coşuri şi plase ? Cîte ceva putea fi salvat de la acest transport. Banii trebuiau împrumutaţi. Starostele satului vecin îi era îndatorat. Aha, stai aşa ! Fiica cea mai mare a lui Tamazaki nu e o frumuseţe la şase ani şi nu e asta vîrsta cea mai potrivită ca o fată să vie vîndută ? Şi cea de-a treia vară a mătuşii-mi — cotoroanţa aia bătrînă, hulpavă de bani, ce-ţi ridică părul măciucă-n cap cînd o vezi — nu e ea cel mai bun telal de copii din Izu ? Mura oftă ştiind că acum îl aştepta un şir nesfîrşit de tocmeli lungi şi sîcîitoare. N-are a face, gîndi. Poate copila o să aducă chiar doi *koku*. Fără îndoială, ea valorează mult mai mult.

— Îmi pare rău pentru purtarea necuviincioasă a lui Tamazaki şi vă cer iertare, spuse el.

— Purtarea necuviincioasă a fost a lui, nu a ta, răspunse Omi la fel de politicos.

Dar amîndoi ştiau că Mura purta răspunderea şi era de dorit să nu mai fie şi alţi Tamazaki. Totuşi, amîndoi erau mulţumiţi. Scuzele fuseseră cerute şi, deşi respinse, erau totuşi primite. Astfel onoarea ambilor bărbaţi era mulţumită.

Dădură colțul debarcaderului și se opriră. Omi șovăi, apoi îi făcu semn lui Mura să se-ndepărteze. Căpetenia satului se înclină și plecă mulțumit.

— Barbarul e mort, Zukimoto ?

— Nu, Omi-san. A leșinat iar.

Omi se îndreptă spre cazanul mare de fier pe care satul îl folosea să scoată untura din balenele pe care le prindeau uneori departe în mare, în lunile de iarnă, sau ca să scoată clei din pește — un meșteșug local.

Barbarul era cufundat pînă la umeri în apa din care ieșeau aburi. Fața îi era roșie-vînătă, iar buzele-i răsfrînte și crăpate lăsau să se vadă dinții stricați.

La apusul soarelui, Omi îl privise pe Zukimoto cum se umfla în pene, plin de importanță, în timp ce supraveghea cum barbarul era legat cu brațele în jurul genunchilor și palmele lăsate slobode și pus în apă rece. Tot timpul micul barbar cu părul roșu, cu care Yabu voise să-nceapă, bolborosise, rîsese și plînsese — pentru început fiind de față acolo și preotul creștin care-și spunea, pe o voce monotonă, rugile blestemate.

Apoi începuseră să întețească focul fără întrerupere. Yabu nu se găsea pe țărm, dar poruncile lui fuseseră clare și urmate cu stricteță. Barbarul începuse să strige și să delireze, apoi încercase să-și facă zob capul de buza cazanului, dar fusese oprit. Urmaseră rugăminți, plînsete, leșinuri, treziri, țipete îngrozite și abia după aceea începuse adevărata durere. Omi încercase să privească așa cum te-ai uita la chinurile unei muște, căutînd să nu vadă omul. Dar nu izbutise și plecase cît putuse de repede. Descoperise că nu-i făcea nici o plăcere tortura. Nu era nici o demnitate în ea, hotărîse el, bucuros că avusese prilejul să afle adevărul, pentru că nu mai văzuse așa ceva niciodată pînă atunci. Nu era nici o demnitate, nici pentru victimă, nici pentru călău. Lipsea moartea de demnitate, ori, fără această demnitate, care e țelul ultim al vieții ? se întrebă el.

Calm, Zukimoto înțepă cu un băț carnea pe jumătate fiartă de pe picioarele bărbatului, așa cum ai încerca peștele care fierbe să vezi dacă e gata.

— O să-și revină curînd. E uluitor cît de mult a rezistat. Nu cred că sînt făcuți la fel ca noi. Foarte interesant, nu ? spuse Zukimoto.

— Nu, spuse Omi, privindu-l cu ură.

Pe dată Zukimoto luă aminte şi mieroşenia îi reveni.

— N-am vrut să spun nimic, Omi-san, zise el cu o plecăciune adîncă. Chiar nimic.

— Bineînţeles. Seniorul Yabu e încîntat că ai făcut totul atît de bine. Îţi trebuie o mare pricepere, ca focul să nu fie nici prea mare şi totuşi să fie îndeajuns.

— Sînteţi foarte amabil, Omi-san.

— Ai mai făcut-o pînă acum ?

— Nu în felul ăsta, dar seniorul Yabu mă onorează cu cinstea acordată. Încerc doar să-i fiu pe plac.

— El vrea să ştie cît o să mai trăiască barbarul.

— Pînă-n zori. Cu grijă.

Omi cercetă cazanul, dus pe gînduri. Apoi porni de-a lungul ţărmului, spre piaţă. Toţi samuraii se ridicară în picioare şi se înclinară.

— Jos totu-i liniştit, Omi-san, spuse unul din ei rîzînd şi arătînd cu degetul spre chepeng. La început a fost ceva vorbă — semăna a mînie — şi cîteva izbituri. Mai tîrziu, doi sau poate mai mulţi scînceau precum copiii înspăimîntaţi. Dar acum e linişte de multă vreme.

Omi ascultă. Se auzeau mormăieli îndepărtate şi pleşcăit de apă. Din cînd în cînd cîte un oftat.

— Şi Masijiro ? întrebă, numindu-l pe samuraiul care, la ordinul lui, fusese lăsat în groapă.

— Nu ştim, Omi-san. E sigur că el n-a strigat. Pesemne că e mort.

Cum a îndrăznit Masijiro să fie atît de netrebnic ? gîndi Omi. Să fii doborît de oameni neînarmaţi şi mai toţi bolnavi ! Dezgustător ! Mai bine să fie mort.

— Mîine nu le daţi nici hrană, nici apă. La prînz scoateţi cadavrele, *neh ?* Apoi vreau să-l aduceţi pe conducător. Singur.

— Da, Omi-san.

Omi se întoarse la foc şi aşteptă pînă barbarul deschise ochii. Apoi se înapoie în grădină şi raportă ce-i spusese Zukimoto.

— Te-ai uitat în ochii barbarului ?

— Da, Yabu-sama.

Omi îngenunche în spatele *daimyo*-ului, la zece paşi de el. Yabu rămăsese nemişcat. Lumina lunii arunca umbre pe chimonoul său şi închipuia un falus din mînerul sabiei.

— Ce... ce-ai văzut ?

— Nebunie. Temeiurile adînci ale nebuniei. Niciodată n-am văzut asemenea ochi. Şi groază nemărginită.

Trei petale căzură uşor.

— Fă un poem despre el.

Omi încercă să-şi pună mintea la lucru. Apoi, dorind să fie cît mai exact, spuse :

Ochii lui
Erau chiar sfîrşitul
Infernului,
Durerea toată,
Rostită-ntr-un cuvînt.

Ţipetele veneau aduse de vînt, mai slabe acum, distanţa părînd a le face şi mai dureroase.

După o clipă, Yabu spuse :

Dacă laşi
Deznădejdea lor să te cuprindă
Ajungi la fel ca ei,
În marea, adînca genune,
Mută.

Omi rămase meditînd îndelung la cele spuse, în frumuseţea nopţii.

Capitolul 5

Chiar înainte de prima geană de lumină ţipetele încetară.

Acum mama lui Omi dormea. Şi Yabu

În zori satul era în fierbere. Mai trebuiau aduse pe ţărm încă patru tunuri, cincizeci de butoiaşe cu praf de puşcă, o mie de obuze.

Kikú zăcea sub cuvertură privind umbrele proiectate pe pereţii-*shoji*. Nu dormise deloc, deşi era mai sfîrşită ca oricînd. Sforăiturile puternice ale bătrînei din camera de alături acopereau respiraţia calmă, profundă a *daimyo*-ului de lîngă ea. Băiatul dormea liniştit în celălalt aşter-

nut, cu un braţ aşezat peste ochi ca să se ferească de lumină.

Yabu tresări în somn şi Kiku îşi ţinu respiraţia. Dar el nu se trezi şi asta o încîntă, pentru că ştia că foarte curînd va putea să plece fără să-l deranjeze. În timp ce aştepta răbdătoare, se străduí să se gîndească la lucruri plăcute. Cuvintele primului ei profesor îi rămăseseră adînc întipărite în minte :

— Copilă, totdeauna să-ţi aminteşti că, într-adevăr, cel mai uşor lucru de pe lume e să te gîndeşti la ceva rău. Dacă-ţi laşi mintea în voia ei, o să aluneci din nefericire în nefericire. Totuşi, să te gîndeşti la lucruri bune cere efort. Iată de ce există disciplina, educaţia. Aşa că educă-ţi mintea să poposească pe dulci miresme, pe atingerea tandră, catifelată a picăturilor de ploaie pe *shoji*, pe armonia acestui aranjament floral, pe liniştea zorilor. Şi apoi, în cele din urmă, n-o să mai trebuiască să faci un asemenea efort, atunci îţi vei fi ţie de mare folos, precum şi profesiunii noastre, şi ai să aduci cinste lumii noastre, Lumea Sălciilor...

Se gîndi la voluptatea băii ce avea s-o facă în curînd şi care va alunga oboseala acestei nopţi, iar după aceea, mîngîierea odihnitoare a mîinilor lui Suwo. Se gîndi cît o să rîdă cu celelalte fete şi cu Gyoko-san — *mama-san* —, cînd fiecare îşi va deşerta sacul cu bîrfe, zvonuri şi istorioare, apoi se gîndi la elegantul, o, atît de elegantul chimonou pe care o să-l poarte diseară, cel auriu cu flori galbene şi verzi, şi la panglicile din păr asortate cu el. După baie o să-şi aranjeze părul, iar din banii pentru noaptea trecută foarte mulţi vor merge la patroana ei, Gyoko-san, pentru plata datoriei, o parte îi va trimite, prin zaraf, tatălui ei, care era ţăran, dar tot va mai rămîne ceva şi pentru ea. Curînd o să-şi vadă iubitul şi o să fie o seară desăvîrşită.

Viaţa e grozavă, gîndi.

Da, dar e foarte greu să te prefaci că n-auzi urletele. Cu neputinţă. Celelalte fete vor fi tot pe-atît de nefericite, la fel şi biata Gyoko-san ! Dar n-are importanţă. Mîine vom pleca cu toate din Anjiro şi ne vom duce acasă, în minunata noastră casă de ceai din Mishima, cel mai mare oraş din Izu, ce se întinde de jur împrejurul celui mai important castel al *daimyo*-ului de Izu, acolo unde începe şi este adevărata viaţă.

Îmi pare rău că doamna Midori a trimis după mine.

Fii serioasă, Kiku, îşi spuse dojenitor. Nu trebuie să-ţi pară rău. Nu-ţi pare rău, *neh* ? A fost o cinste să-l slujeşti pe stăpînul nostru. Acum că ţi s-a făcut această onoare, tu o să fii mai preţuită ca oricînd de Gyoko-san, *neh* ? A fost o încercare şi acum ai să fii cunoscută ca Doamna Nopţii cu Urlete, iar dacă eşti norocoasă, cineva are să scrie o baladă despre tine şi poate balada va fi cîntată chiar în Yedo. O, asta ar fi grozav ! Atunci precis iubitul tău are să-ţi cumpere contractul, iar tu ai să fii liniştită şi mulţumită, şi ai să-i aduci pe lume fii.

Zîmbi în sinea ei. A, ce poveşti or să facă rapsozii despre noaptea asta, ce se vor spune în fiecare casă de ceai de pe tot cuprinsul ţinutului Izu. Despre nobilul *daimyo* care a stat nemişcat în mijlocul urletelor, sudoarea curgînd pe el valuri-valuri. Ce-a făcut el ? or să vrea toate să afle. Şi de ce băiatul ? Cum a fost la aşternut ? Ce-a făcut şi ce-a spus doamna Kiku şi ce-a făcut şi ce-a spus seniorul Yabu ? A fost Făloşenia lui Nepreţuită de nimic sau plină de vlagă ? S-a întîmplat de două ori sau deloc ? Nu s-a întîmplat nimic ?

Mii de întrebări, dar niciodată vreuna pusă direct ori dînd un răspuns direct. Aşa e înţelept, gîndi Kiku. Legea de căpătîi din Lumea Sălciilor era secretul absolut, niciodată să nu vorbeşti despre un client sau despre obiceiurile lui, sau despre cît a plătit, ca în acest fel să fii demnă de toată încrederea. Dacă altcineva vorbea, ei bine, asta-l privea, dar cu pereţii de hîrtie, cu casele atît de mici şi oamenii care sînt aşa cum sînt, poveştile treceau întotdeauna ca vîntul din pat în baladă, niciodată adevărul adevărat, totdeauna sporit, pentru că oamenii sînt oameni, *neh* ? Dar nimic de la acea doamnă. O sprînceană înălţată, poate, o ridicare şovăielnică din umeri, o atingere delicată a coafurii impecabile sau a faldurilor chimonoului, asta era tot ce se îngăduia. Şi totdeauna de ajuns dacă fata era deşteaptă.

Cînd urletele încetaseră, Yabu rămăsese ca o statuie în lumina lunii o vreme ce păruse mai lungă decît o veşnicie, şi apoi se ridicase. Imediat ea se grăbise să se întoarcă în cealaltă cameră, chimonou-i de mătase foşnind ca marea în miez de noapte. Băiatul era speriat, încercînd să n-o arate, şi-şi şterse lacrimile pricinuite de tortură. Ea-i zîmbise să-i dea curaj, străduindu-se să arate un calm ce nu-l avea.

Apoi Yabu apăruse în cadrul uşii. Era lac de sudoare, cu faţa încordată şi ochii pe jumătate închişi. Kiku îl ajutase să-şi scoată săbiile, apoi chimonoul leoarcă de transpiraţie şi fîşia de pînză din brîu. Îl ştersese, îl ajutase să-şi pună un chimonou proaspăt spălat, uscat şi călcat la soare[1] şi-i legase cingătoarea de mătase. Cînd ea începuse să-i spună obişnuitele formule de politeţe, el îi pusese delicat un deget pe buze.

Apoi mersese la fereastră şi balansîndu-se uşor de pe un picior pe altul privise, ca dus, luna ce pălea. Ea rămăsese liniştită, fără să se mai teamă, pentru că, ce-ar fi fost acum de temut ? El era bărbat şi ea femeie, educată să fie femeie, să aducă bucurii în orice chip. Dar nu să pricinuiască sau să i se pricinuiască dureri. Erau alte curtezane care ştiau asemenea lucruri. O vînătaie icicolo, poate o muşcătură, asta mai mergea, făcea parte din bucuria şi durerea posesiunii şi dăruirii de sine, dar totdeauna cu măsură, pentru că era implicată onoarea, iar ea era o doamnă de primă clasă din Lumea Sălciilor, cu care niciodată nu trebuia să te porţi urît, ci totdeauna să o cinsteşti. Dar parte din educaţia ei era să ştie şi cum să îmblînzească bărbatul, cu măsură. Uneori bărbatul devenea sălbatic şi atunci era cumplit. Pentru că doamna era singură. Fără nici o apărare.

Coafura ei era fără greş, afară doar de cîţiva cîrlionţi slobozi la urechi, lăsaţi anume în voia lor. Chimonoul exterior, în carouri negre cu roşu, bordat cu cel mai pur verde, care-i accentua albeaţa pielii, era strîns în jurul taliei mici cu o eşarfă lată, rigidă, un *obi*, de un verde irizat. Acum se puteau auzi valurile, care se spărgeau de ţărm, şi adierea vîntului în grădină.

În cele din urmă, Yabu se întorsese şi se uitase la ea şi apoi la băiat.

Băiatul avea cincisprezece ani. Era fiul unui pescar de prin partea locului, şi-şi făcea ucenicia la o mînăstire din vecinătate, la un preot budist, un adevărat artist, pictor şi ilustrator de cărţi. Băiatului îi plăcea să cîştige bani de la cei care se distrau cu băieţi, nu cu femei.

---

[1] Hainele spălate se întindeau pe o scîndură lustruită să nu facă cute. Astfel se uscau şi rămîneau întinse, fără a mai trebui călcate.

Yabu îi făcuse semn. Ascultător, băiatul, căruia-i trecuse teama, își dezlegase eșarfa chimonoului cu o eleganță studiată. Nu purta obișnuita fîșie de pînză din brîu, ci o jupă de femeie, lungă pînă la pămînt. Trupu-i era catifelat, cu forme rotunjite și aproape fără păr.

Kiku își aminti ce liniște fusese în cameră, toți trei învăluiți laolaltă de tăcere și de absența țipetelor, ea și băiatul așteptînd ca Yabu să arate pe care-l dorea. Yabu stînd în picioare între ei, balansîndu-se ușor, plimbîndu-și privirea de la unul la celălalt.

În cele din urmă, Yabu îi făcuse ei semn. Cu grație, ea-și dezlegase șnurul de la *obi*, îl desprinsese din brîu cu gesturi molatice și-l lăsase să cadă. Faldurile celor trei chimonouri subțiri ca pînza de păianjen se îndepărtaseră ușor, lăsînd să se vadă jupa ce-i scotea în evidență coapsele. El se lungise pe cuverturi și, la semnul lui, se întinseseră și ei alături, fiecare de cîte-o parte. Le luase mîinile și le-așezase pe el, susținîndu-le deopotrivă. Se încălzise repede, arătîndu-le cum să-și apese unghiile în pîntecele lui, zorindu-i, mai repede și mai repede, fața fiindu-i ca o mască, și apoi urmă strigătul său violent, cutremurător, de durere. Pentru o clipă, rămase așa, respirînd greu, cu ochii închiși, pieptul umflîndu-i-se și coborînd, apoi se întorsese și adormise aproape imediat.

În tăcerea ce se lăsase, ei își țineau respirațiile, încercînd să-și ascundă uimirea. Totul se petrecuse atît de repede.

Băiatul își ridicase o sprînceană a mirare.

— N-am fost la-nălțime, Kiku-san ? Vreau să zic că totul a fost atît de repede, șoptise el.

— Noi am făcut tot ce-a vrut, spusese ea.

— Precis a atins Norii și Ploaia, spuse băiatul. Credeam c-o să se dărîme casa.

Ea zîmbise.

— Da.

— Sînt bucuros. La început am fost tare înfricoșat. E mare lucru să placi.

Amîndoi îl șterseseră ușor pe Yabu și-l acoperiseră cu o cuvertură, apoi băiatul se lungise la loc, galeș, proptit pe jumătate în cot și-și înăbușise un căscat.

— De ce nu dormi și tu ? spusese ea.

Băiatul își strînsese chimonoul mai mult în jurul lui. Și-și schimbase poziția, așezîndu-se în genunchi în fața ei.

Ea stătea lîngă Yabu, mîngîind uşor cu mîna dreaptă braţul *daimyo*-ului, domolindu-i somnul agitat.

— N-am mai fost niciodată pînă acum cu un bărbat şi cu o doamnă în acelaşi timp, Kiku-san, şoptise băiatul.

— Nici eu.

Băiatul se încruntase. Apoi spusese :

— Şi nici cu o fată. Vreau să spun că n-am împărţit niciodată perna cu nici una.

— Ţi-ar plăcea să o faci cu mine ? întrebase ea politicos. Dacă aştepţi puţin, sînt sigură că stăpînul nostru n-o să se trezească.

Băiatul se încruntase. Apoi spusese :

— Da, te rog.

După aceea, el zisese :

— A fost foarte ciudat, doamnă Kiku.

Ea zîmbise în sinea ei.

— Care-ţi place mai mult ?

Băiatul se gîndise îndelung, aşa cum stăteau liniştiţi, unul în braţele celuilalt.

— Asta cere efort, nu glumă.

Ea-şi îngropase capul în umărul lui şi-l sărutase pe ceafă ca să-şi ascundă zîmbetul.

— Tu eşti un băiat minunat, şoptise ea. Acum trebuie să dormi, după atîta efort.

Ea-l mîngîiase ca s-adoarmă, apoi plecase de lîngă el şi se dusese în celălalt aşternut. Locul se răcise. Nu se apropiase de Yabu, unde era cald, ca să nu-l trezească. Curînd se încălzise şi locul ei.

Umbrele de pe *shoji* se lungeau. Bărbaţii sînt ca nişte copii, gîndi ea. Plini de mîndrie prostească. Tot chinul acestei nopţi pentru ceva atît de trecător ! Pentru o pasiune care nu e în sine decît o iluzie, *neh* ?

Băiatul tresări în somn. De ce i-ai făcut propunerea ? se întrebă ea. Pentru plăcerea lui, pentru el, nu pentru mine, totuşi m-a bine dispus, ne-a trecut timpul şi lui i-a dat liniştea de care avea nevoie. De ce nu dormi şi tu puţin ? Mai tîrziu. Am să dorm mai tîrziu, îşi spuse.

Cînd se făcu timpul, ea se strecură din căldura plăcută a aşternutului şi se ridică în picioare. Chimonourile i se desfăcură cu un foşnet uşor şi aerul rece îi înfioră pielea. Se înfăşură repede şi cu îndemînare şi-şi legă *obi*-ul în talie. Îşi aranjă cu grijă părul şi machiajul.

Nu făcu nici un zgomot cînd plecă.

Samuraiul de pază de la intrarea în verandă se înclină, ea îi răspunse tot cu o plecăciune și ieși în soarele dimineții. Slujnica o aștepta.

— Bună dimineața, Kiku-san.

— Bună dimineața.

Soarele-i făcea bine și-i ștergea din minte noaptea. E minunat să fii în viață, gîndi.

Își strecură picioarele în sandale, își deschise umbrela purpurie și străbătu grădina, ieșind în drumul ce cobora spre sat, traversa piața și ajungea la casa de ceai, unde era locuința ei vremelnică. Slujnica venea în urmă.

— Bună dimineața, Kiku-san, strigă Mura, înclinîndu-se.

Pentru moment, se odihnea în veranda casei sale, bînd *cha*, ceaiul verde pal al Japoniei. Mama lui i-l servea.

— Bună dimineața, Kiku-san, repetă ea ca un ecou.

— Bună dimineața, Mura-san. Bună dimineața, Saiko-san, ce bine arătați, răspunse Kiku.

— Ce mai faci ? întrebă mama, sfredelind fata cu ochii-i foarte, foarte bătrîni. Ce noapte cumplită ! Te rog, ia cu noi un ceai. Arăți tare palidă, copilă.

— Mulțumesc, dar vă rog să mă iertați, acum trebuie să merg acasă. Îmi faceți o prea mare cinste. Poate mai tîrziu.

— Bineînțeles, Kiku-san. Tu faci o mare onoare satului nostru, aflîndu-te aici.

Kiku se prefăcu că nu vede privirile lor iscoditoare. Și, ca să sporească farmecul zilei, atît pentru ei cît și pentru ea, se prefăcu că are o ușoară durere în părțile de jos.

Asta o să facă înconjurul satului, gîndi fericită, în timp ce se înclina, apoi se mai chirci o dată și se îndepărtă ca și cum ar fi îndurat cu tărie o durere cumplită. Falduriile chimonourilor se mișcau cu o unduire desăvîrșită, iar umbrela-i era aplecată atîta doar cît să-i dea cea mai minunată lumină. Era foarte bucuroasă că-și luase acest chimonou exterior și această umbrelă. Pe o zi mohorîtă n-ar mai fi avut același farmec.

— O, biata, biata copilă ! e atît de frumoasă, *neh* ? Ce păcat ! Îngrozitor ! spuse mama lui Mura, cu un oftat ce-ți sfîșia inima.

— Ce e-ngrozitor, Saiko-san ? întrebă soția lui Mura, venind în verandă.

— N-ai văzut sfîrşeala bietei fete ? N-ai văzut cu cît curaj încerca s-o ascundă ? Biata copilă. Doar şaptesprezece ani şi să fie nevoită să treacă prin toate astea !

— Are optsprezece ani, spuse Mura sec.

— Toate ce, stăpînă ? întrebă una din servitoare pe nerăsuflate, venind lîngă ele.

Bătrîna se uită în jur, să fie sigură că toată lumea ascultă şi şopti destul de tare :

— Am auzit — coborî apoi vocea — am auzit că ea... ea n-o să mai poată face nimic... timp de trei luni.

— O, nu ! Biata Kiku-san ! O ! Dar de ce ?

— El şi-a folosit dinţii. O ştiu din cea mai sigură sursă.

— O !

— O !

— Dar de ce şi băiatul, stăpînă ? Cu siguranţă că el nu...

— Of ! Ştergeţi-o de-aici ! Înapoi la lucru, neisprăvitelor ! Asta nu e pentru urechile voastre ! Haideţi, plecaţi toate de-aici ! Eu şi stăpînul avem de vorbit.

Le goni pe toate din verandă. Chiar şi pe soţia lui Mura. Apoi sorbi din ceai, senină şi foarte mulţumită.

Mura sparse tăcerea :

— Dinţii ?

— Dinţii. Se spune că urletele îl învigorează, pentru că a fost speriat de un balaur cînd era mic, zise ea dintr-o suflare. Întotdeauna are un băiat cu el ca să-i aducă aminte de cînd era copil şi a înlemnit de groază, dar, de fapt, băiatul e acolo doar ca să se culce cu el, să se istovească, altfel ar sfîşia totul cu dinţii. Biata fată !

Mura oftă. Se duse în căsuţa de lîngă poartă şi scăpă un vînt cînd începu să se uşureze în găleată. Mă întreb ce s-a întîmplat, de fapt, îşi zise el stîrnit. De ce avea Kiku-san durerile ? Poate că *daimyo*-ul îşi foloseşte într-adevăr dinţii ! Nemaipomenit !

Ieşi afară scuturîndu-se ca să fie sigur că nu şi-a pătat fîşia de pînză din brîu şi se îndreptă spre piaţă adîncit în gînduri. Ehei, ce mi-ar plăcea să fiu o noapte cu doamna Kiku ! Cărui bărbat nu i-ar plăcea ? Cît o avea Omi-san de plătit patroanei — ceea ce tot noi o să plătim pînă la urmă ? Doi *koku* ? Se spune că *mama-san* a ei, Gyoko-san, a cerut şi a primit de zece ori cît se obişnuieşte. Să cîştige ea cinci *koku* pentru o noapte ? Kiku-san ar merita-o

cu siguranţă, *neh* ? Se spune că e tot atît de pricepută la optsprezece ani cît o femeie care are de două ori vîrsta ei Face minuni, nu alta... Ehei ! Dac-aş fi fericitul, cum aş începe ?

Absent, îşi potrivi fîşia de pînză din brîu şi picioarele-l duseră pe poteca bine bătătorită, prin piaţă, apoi către cîmpul funerar.

Rugul fusese pregătit. Cinci bărbaţi din sat se aflau deja acolo.

Acesta era locul cel mai încîntător din sat, briza mării fiind aici cea mai răcoroasă în timpul verii, iar priveliştea cea mai frumoasă. În apropiere se găsea sanctuarul *shinto* al satului, un acoperiş micuţ, de paie, deasupra unui piedestal, pentru *kami*, spiritul care locuia acolo sau poate că voia să locuiască acolo, dacă-i făcea plăcere. Un arbore de tisă strîmb, care fusese sădit înainte de întemeierea satului, se pleca în bătaia vîntului.

Mai tîrziu apăru pe potecă Omi. Era însoţit de Zukimoto şi patru gărzi. Rămase în picioare, mai la o parte. Cînd se aplecă ceremonios către rug şi către trupul aproape descompus, acoperit cu un linţoliu, toţi se înclinară, spre a onora barbarul care murise ca ortacii lui să poată trăi.

La semnul său, Zukimoto înaintă şi aprinse rugul. Zukimoto îi ceruse lui Omi acest hatîr şi i se acordase această cinste. Omi se înclină pentru ultima oară. Apoi, cînd focul era în toi, toţi plecară.

*
* *

Blackthorne cufundă cana în apa rămasă pe fundul hîrdăului, o umplu atent pînă la jumătate şi i-o dădu lui Sonk. Sonk încercă să bea doar cîte o înghiţitură, s-o facă să ţină mai mult, mîna tremurîndu-i, dar nu izbuti. Înghiţi cu lăcomie lichidul călîu, părîndu-i rău c-o făcuse, chiar în momentul în care apa trecuse de gîtleju-i uscat, apoi îşi croi drum istovit spre locul lui de la perete, păşind peste cei cărora le venise rîndul să se lungească. Pe jos era acum o clisă groasă, iar mirosul şi muştele deveniseră de nesuportat. Raze plăpînde de soare pătrundeau în groapă prin şipcile de la chepeng.

Vinck fu următorul la rînd la apă. Își luă cana, se uită lung la ea, așezîndu-se lîngă hîrdău, Spillbergen aflîndu-se de cealaltă parte.

— Mulțumesc, mormăi el posomorît.

— Grăbește-te, spuse Jan Roper. Rana din obraz deja îi supura. El era ultimul la apă și, fiind atît de aproape, gîtul nu-i dădea pace. Grăbește-te, Vinck, pentru Dumnezeu.

— Iartă-mă. Poftim, ia-o, mormăi Vinck, întinzîndu-i cana, fără să bage în seamă mușteie ce-l năpădeau.

— Bea-o tu, prostule ! E ultima pe care o primești pînă la asfințitul soarelui. Bea-o ! Jan Roper puse înapoi cana în mîinile bărbatului. Vink se supuse mohorît și se întoarse iar în propriu-i infern.

Jan Roper își luă cana de apă de la Blackthorne. Închise ochii și spuse în gînd o rugăciune. Era dintre cei care stăteau în picioare și toți mușchii-l dureau. Cana abia dacă-i ajunse pentru două înghițituri.

Acum, cînd fiecare își primise porția, Blackthorne își muie buzele și sorbi cîte o înghițitură, mulțumit. Își simțea gura și limba aspre, pline de praf, și arzîndu-i. Era plin de muște, năduşeală și murdărie. Pieptul și spatele îi erau numai vînătăi.

Se uită la samuraiul care fusese lăsat în pivniță. Omul era înghesuit în perete, între Sonk și Croocq, ocupînd cît mai puțin loc, și nu se mișcase de ceasuri. Stătea cu privirea ațintită în gol, n-avea pe el decît fîșia de pînză din brîu, tot trupul îi era acoperit de vînătăi urîte, una, în jurul gîtului, din cale afară de mare.

Cînd Blackthorne își revenise prima oară în simțiri, era întuneric-beznă în pivniță. Urletele umpleau groapa, iar el crezuse că era mort și se găsea în adîncurile sufocante ale iadului. Simțea cum e-nghițit de nămolul lipicios care îi făcea carnea să se-nfioare pe el, și strigase, și se agitase cuprins de disperare, nemaiputînd să respire, pînă ce, după o veșnicie, auzise : „E-n ordine, pilotule, nu ești mort, e-n ordine. Trezește-te, trezește-te, pentru Dumnezeu, nu sîntem în iad, dar e aproape la fel. O Doamne, ajută-ne !"

Cînd își revenise pe deplin, ei îi povestiseră despre Pieterzoon și despre hîrdaiele cu apă de mare.

— O Doamne, scoate-ne de aici ! scîncise cineva.

— Ce-i fac bietului Pieterzoon ? Ce-i fac ? O Doamne, ajută-ne ! Nu mai pot să îndur urletele !

— O Doamne, fă-l pe bietul om să moară ! Fă-l să moară !

— Doamne, Dumnezeule, oprește urletele ! Te rog, Doamne, oprește-le !

Groapa în care se aflau și urletele lui Pieterzoon le arătaseră tuturor adevărata lor măsură, îi forțaseră să privească în ei înșiși. Și nimănui nu-i plăcuse ce văzuse.

Întunericul face ca totul să pară și mai cumplit, gîndi Blackthorne.

Fusese o noapte fără de sfîrșit.

În zori, încetaseră și țipetele. O dată cu primele raze de lumină prelinse pînă la ei, îl văzuseră și pe samuraiul părăsit.

— Ce-o să facem cu el ? întrebase van Nekk.

— Nu știu. Arată la fel de înspăimîntat ca și noi, spusese Blackthorne, inima bătîndu-i cu putere.

— Ar face bine să n-o mai ia de la capăt, pentru Dumnezeu.

— O Doamne, scoate-mă de aici... Vocea lui Croocq urca în crescendo. *Ajutooor !*

Van Nekk, care era lîngă el, îl scuturase și-l mîngîiase ușor.

— E-n ordine, băiete. Sîntem în mîinile Domnului. El veghează asupra noastră.

— Uită-te la brațul meu, se văita Maetsukker. Rana începe deja să mustească.

Blackthorne stătea în picioare clătinîndu-se.

— Dacă nu ne dau drumul de aici, într-o zi, două, înnebunim cu toții, spusese el, fără să se adreseze cuiva anume.

— Apa e pe sfîrșite, spuse van Nekk.

— Împărțim ce mai este. Unii acum, alții la prînz. Cu puțin noroc, o să ajungă pentru trei ture. Lua-v-ar dracu de muște !

Atunci găsise el cana și le dăduse apa cu porția, iar acum și-o sorbea pe a lui, pe îndelete, încercînd s-o facă să țină cît mai mult.

— Ce facem cu el, cu japonezul ? spuse Spillbergen. Căpitanul general o dusese mai bine decît toți peste noapte, pentru că își astupase urechile cu puțin nămol ca să nu mai audă urletele și, fiind lîngă hîrdăul cu apă, își potolise cu grijă setea. Ce-o să facem cu el ?

— Ar trebui să-i dăm şi lui puţină apă, spuse van Nekk.

— La naiba, spuse Sonk. Eu zic să nu-i dăm deloc. Au pus la vot şi s-a hotărît să nu i se dea nimic.

— Nu sînt de acord, spuse Blackthorne.

— Tu nu eşti de acord cu nimic din ce spunem noi, zise Jan Roper. El e duşmanul. E un diavol necredincios şi a fost cît pe-aci să te omoare.

— Şi tu ai fost gata-gata să mă omori. De cîteva ori. Dacă ţi se descărca muscheta la Santa Magdalena, mi-ai fi zburat creierii.

— Nu te ochisem pe tine. Ţintisem în ticăloşii lui Satan.

— Ei erau preoţi neînarmaţi. Şi timp aveai berechet.

— Nu te ochisem pe tine.

— Tu aproape că m-ai omorît de nu ştiu cîte ori cu furia ta blestemată, cu habotnicia ta afurisită şi cu neghiobia ta nenorocită.

— Blasfemia e un păcat de moarte. Să iei numele Domnului în deşert e un păcat. Noi sîntem în mîinile Lui, nu într-ale tale. Tu nu eşti rege şi asta nu este corabie. Tu nu eşti stăpîn...

— Ba o să faci ce-ţi spun eu !

Jan Roper se uită roată în jur, căutînd sprijin în zadar.

— Fă ce vrei, spuse el ursuz.

— Am să fac.

Samuraiul era la fel de însetat ca ei, dar clătină din cap spre cana oferită. Blackthorne şovăi, duse cana la buzele umflate ale samuraiului, dar omul o azvîrli cît colo dintr-o lovitură, împrăştiind apa şi spuse ceva pe un ton dur. Blackthorne se pregăti să pareze lovitura următoare, dar nu se mai întîmplă nimic. Omul nu mai făcu nici o mişcare, se uita doar în gol.

— E nebun. Toţi sînt nebuni, spuse Spillbergen.

— Rămîne mai multă apă pentru noi. E bine, spuse Jan Roper. Să-l înghită iadul, după cum o merită.

— Care ţi-e numele ? *Namu* ? întrebă Blackthorne. O spuse din nou, în diferite moduri, dar samuraiul părea că nici nu-l aude.

Îl lăsară în pace, dar se uitau la el de parcă era un scorpion. El nu-i privea. Blackthorne era sigur că omul încerca să se hotărască la ceva, dar habar n-avea ce putea fi.

Ce e-n mintea lui ? se întrebă Blackthorne. De ce să refuze apa ? De ce-a fost lăsat aici ? Să fie o greşeală a lui Omi ? Puţin probabil. Are un plan ? Puţin probabil. L-am putea folosi ca să ieşim de aici ? Puţin probabil. Totul e puţin probabil, dar e foarte probabil c-o să rămînem aici pînă ce ei *au să ne lase* să ieşim afară... dacă o să ne lase. Şi dacă ne scot de aici, ce urmează ? Ce s-a întîmplat cu Pieterzoon ?

O dată cu căldura zilei, muştele veniră grămadă.

O, Doamne, aş vrea să pot sta lungit, aş vrea să pot intra în baia aceea, acum n-ar mai trebui să mă ducă acolo pe sus. Niciodată nu mi-am dat seama cît de importantă e o baie. Bătrînul acela orb, cu degetele lui de oţel ! Ce bine mi-ar prinde acum, pentru un ceas sau două.

Ce pierdere ! Toate corăbiile noastre şi oamenii şi efortul. Un chix. Sau aproape. Cîţiva sîntem încă în viaţă.

— Pilotule ! Van Nekk îl zgîlţîia. Ai adormit. El, el se-nclină spre tine de un minut sau mai mult. Arătă spre samuraiul care îngenunchease în faţa lui cu capul aplecat.

Blackthorne îşi frecă achii să-ndepărteze oboseala. Făcu un efort şi-şi înclină şi el capul.

— *Hai* ? întrebă el scurt, amintindu-şi cuvîntul japonez pentru „da".

Samuraiul luă eşarfa de la chimonou-i făcut ferfeniţă şi-o înfăşură în jurul gîtului. Rămînînd încă în genunchi, îi dădu un capăt lui Blackthorne şi celălalt lui Sonk, îşi înclină capul şi le făcu semn să tragă.

— Se teme c-o să-l strangulăm, spuse Sonk.

— Dumnezeule, cred că tocmai asta vrea să facem. Blackthorne lăsă să-i cadă eşarfa din mînă şi clătină din cap. *Kinjiru,* spuse el, gîndind cît de folositor era acest cuvînt. Cum să-i spui unui om, care nu vorbeşte limba ta, că este împotriva legii tale să faci o crimă, să omori un om neînarmat, că nu eşti călău, că sinuciderea este un păcat în faţa lui Dumnezeu ?

Samuraiul vorbi iar, fiind foarte clar că-l roagă, dar, din nou, Blackthorne dădu din cap.

— *Kinjiru.*

Omul privi crunt de jur împrejur. Fără de veste fu în picioare şi-şi cufundă adînc capul în găleata-latrină încercînd să se înece. Jan Roper şi Sonk îl traseră imediat afară, abia mai respirînd şi zbătîndu-li-se-n mîini.

— Lăsați-l, porunci Blackthorne. Ei îl ascultară. Arătă spre latrină : Samurai, dacă asta vrei, dă-i drumul !

Omul se căznea să vomite, dar înțelese. Privi găleata puturoasă și știu că n-avea puterea să-și țină îndeajuns capul acolo. Într-o stare vrednică de plîns, samuraiul se întoarse la locul lui de lîngă perete.

— Doamne, murmură cineva.

Blackthorne umplu pe jumătate cana cu apă din hîrdău, se ridică în picioare, încheieturile-i trosnindu-i, și se duse spre japonez și i-o oferi. Ochii samuraiului priveau dincolo de cană.

— Mă întreb cît are să reziste, spuse Blackthorne.

— O veșnicie, spuse Jan Roper. Sînt animale. Nu sînt oameni.

— Pentru Dumnezeu, cît au să ne mai ție aici ? întrebă Ginsel.

— Cît or vrea.

— Va trebui să facem orice vor ei, spuse van Nekk. Trebuie, dacă vrem să rămînem în viață, să ieșim din iadul ăsta de groapă. Nu, pilotule ?

— Da. Blackthorne măsură umbra lăsată de soare. E miezul zilei, se schimbă cartul, zise el.

Spillbergen, Maetsukker și Sonk începură să se plîngă, dar îi sculă în picioare înjurîndu-i și el se întinse mulțumit. Noroiul era scîrbos și mușteie mai rele ca oricînd, dar bucuria de a putea să te întinzi cît ești de lung era fără margini.

Ce i-au făcut lui Pieterzoon ? se întrebă în timp ce simțea că oboseala pune stăpînire pe el. O, Doamne, ajută-ne să scăpăm de aici. Sînt atît de speriat.

Se auziră pași deasupra. Chepengul se deschise. Preotul stătea acolo, înconjurat de samurai.

— Pilotule, trebuie să vii sus. Trebuie să vii sus singur, spuse el.

Capitolul 6

Toți ochii din groapă se îndreptară spre Blackthorne.

— Ce vor cu mine ?

— Nu știu, spuse părintele Sebastio grav. Dar trebuie să vii imediat.

Blackthorne știa că n-avea de ales, dar nu părăsi peretele protector, încercînd să-și adune puterile.

— Ce s-a întîmplat cu Pieterzoon ?

Preotul îi povesti. Blackthorne tălmăci pentru cei care nu știau portugheza.

— Dumnezeu să-l ierte, șopti van Nekk în tăcerea plină de spaimă. Bietul om ! Bietul om !

— Îmi pare rău. N-am putut face nimic, spuse preotul cu o mare tristețe. Nu cred că m-a recunoscut, n-a mai știut nimic din clipa în care l-au băgat în apă. Mintea i se rătăcise. I-am dat dezlegarea de păcate și m-am rugat pentru el. Poate Dumnezeu se-ndură... *In nomine Patris et Filii et Spiritus Sancti.* Amin. Făcu semnul crucii către ei. Vă rog pe toți să renunțați la ereziile voastre și o să fiți primiți înapoi în credința Domnului. Pilotule, trebuie să vii.

— Nu ne părăsi, pilotule, pentru Dumnezeu, strigă Croocq.

Vinck porni împleticindu-se spre scară și începu să urce.

— Pot să mă ia pe mine, nu pe pilot. Pe mine, nu pe el. Spune-i... Se opri neajutorat, cu ambele picioare pe trepte. O suliță lungă era în dreptul inimii. Încercă s-o înșface, dar samuraiul era pregătit și, dacă Vinck nu sărea jos, ar fi fost străpuns.

Samuraiul arătă spre Blackthorne și, încruntat, îi făcu semn să urce. Totuși, Blackthorne nu se mișcă. Un alt samurai coborî în pivniță un fel de cange și încercă să-l tragă pe Blackthorne afară. Nimeni nu se clinti să-l ajute pe Blackthorne în afară de samuraiul din pivniță. El prinse cangea rapid și spuse ceva pe un ton tăios omului de deasupra, care șovăi, apoi privi spre Blackthorne, ridică din umeri și vorbi.

— Ce-a zis ?

Preotul răspunse :

— E un proverb japonez : „Soarta e soartă și viața nu e decît o părere".

Blackthorne dădu din cap către samurai, se îndreptă spre scară, fără să se uite înapoi, și o urcă. Cînd ajunse în plin soare, clipi repede din cauza strălucirii dureroase, genunchii i se înmuiară și se rostogoli pe pămîntul nisipos.

Omi era alături. Preotul și Mura stăteau lîngă cei patru samurai. La o oarecare depărtare, cîțiva săteni se uitară pentru o clipă, apoi își văzură de drum.

Nimeni nu-l ajută.

O, Doamne, dă-mi putere, se rugă Blackthorne. Trebuie să mă ridic în picioare și să mă prefac că sînt puternic. E singurul lucru pe care-l respectă. Să fii puternic. Să le arăți că nu ți-e teamă de nimic. Te rog, ajută-mă.

Scrîșni din dinți, împinse în pămînt să se ridică în picioare clătinîndu-se ușor.

— Ce dracu vrei cu mine, scîrbă nenorocită ? spuse el adresîndu-se direct lui Omi, apoi adăugă către preot : Spune-i porcului de cîine că eu sînt *daimyo* în țara mea, de ce se poartă așa ? Spune-i că noi n-avem nici o neînțelegere cu el. Spune-i să ne scoată de aici, altfel o să fie rău pentru el. Spune-i că sînt *daimyo,* jur. Sînt moștenitorul lui Sir William de Micklehaven, sper ca ticălosul să fi murit demult. Spune-i !

Noaptea fusese cumplită pentru părintele Sebastio. Dar, cît stătuse de veghe, ajunsese să simtă prezența lui Dumnezeu și fusese cuprins de o seninătate pe care n-o încercase niciodată pînă atunci. Acum știa că putea fi o unealtă a Domnului împotriva păgînilor, că era un scut împotriva lor și a vicleniei pilotului. Într-un fel, știa că noaptea asta fusese o pregătire, o răscruce pentru el.

— Spune-i.

Preotul spuse în japoneză :

— Piratul zice că el este un nobil în propria lui țară. Apoi ascultă răspunsul lui Omi. Omi-san zice că lui nu-i pasă nici dacă ești rege în țara ta. Aici ești la bunul plac al seniorului Yabu — tu și toți oamenii tăi.

— Spune-i că e un rahat.

— Ar trebui să te feresti să-l insulți.

Omi începu să vorbească din nou.

— Omi-san spune că ți se va permite să faci baie. Ți se va da mîncare și de băut. Dacă te porți cum se cuvine, nu te vei mai întoarce în pivniță.

— Ce se va întîmpla cu oamenii mei ?

Preotul îl întrebă pe Omi.

— Vor rămîne în groapă.

— Atunci să se ducă la dracu !

Blackthorne se îndreptă spre scară ca să se întoarcă iar în groapă. Doi samurai îl opriră şi, deşi se luptă cu ei, îl imobilizară cu uşurinţă.

Omi vorbi preotului, apoi oamenilor săi. Ei îi dădură drumul şi el aproape căzu.

— Omi-san zice că, dacă nu te porţi cum se cuvine, va mai fi luat încă unul din oamenii tăi. Lemne de foc sînt destule şi apă aşijderea.

Dacă sînt de acord acum, gîndi Blackthorne, înseamnă că le-am oferit calea prin care să pună stăpînire asupră-mi şi am să fiu la cheremul lor pentru totdeauna. Dar ce contează, pînă la urmă va trebui să fac ce vor ei. Van Nekk avea dreptate. Va trebui să fac orice.

— Ce vrea de la mine ? Ce-nseamnă „să mă port cum se cuvine" ?

— Omi-san spune că-nseamnă să dai ascultare. Să faci ceea ce ţi se cere. Să mănînci rahat dacă trebuie.

— Spune-i să se ducă dracului. Spune-i că fac ceva pe el, pe toată ţara lui şi pe *daimyo*-ul lui.

— Te sfătuiesc să fii de acord cu ce...

— Spune-i ce ţi-am zis, cuvînt cu cuvînt, pentru Dumnezeu !

— Foarte bine, dar eu te-am prevenit, pilotule.

Omi îl ascultă pe preot. Încheieturile degetelor de la mîna de pe sabie se albiră. Toţi oamenii săi se mişcară neliniştiţi, săgetîndu-l cu privirile pe Blackthorne.

Apoi Omi dădu calm un ordin.

Imediat doi samurai coborîră în pivniţă şi-l aduseră pe Croocq, musul. Îl tîrîră spre cazan, îi legară mîinile şi picioarele, în timp ce alţii aduseră lemne şi apă. Îl puseră pe musul înlemnit în cazanul plin ochi şi aprinseră focul.

Blackthorne îl privi pe Croocq cum înghiţea apă fără să scoată vreun sunet şi văzu groaza care pusese stăpînire pe el. Viaţa n-are absolut nici un preţ pentru oamenii ăştia, gîndi. Blestemaţii, e tot atît de sigur că au să-l fiarbă pe Croocq, pe cît sînt eu că mă aflu pe-acest pămînt uitat de Dumnezeu.

Fumul se-nvălătucea deasupra nisipului. Pescăruşii ţipau în jurul bărcilor de pescuit. O bucată de lemn căzu de pe foc şi un samurai o împinse la loc cu piciorul.

— Spune-i să înceteze, zise Blackthorne. Cere-i să-i oprească.

— Omi-san întreabă : Eşti de acord să te porţi cum se cuvine ?

— Da.

— El zice : Ai să asculţi toate ordinele ?

— Atît cît îmi e în putinţă, da.

Omi vorbi din nou. Părintele Sebastio puse o întrebare şi Omi încuviinţă din cap.

— El vrea ca tu să-i răspunzi direct. Cuvîntul japonez pentru „da" este *hai*. El întreabă : Ai să asculţi toate ordinele ?

— Cît îmi stă în putinţă, *hai*.

Focul începea să încălzească apa şi un geamăt, ce-ţi întorcea măruntaiele pe dos, ţîşni din gura musului. Flăcările din focul făcut în vatra de cărămizi de sub cazanul de fier încingeau metalul. Fură puse şi mai multe lemne pe foc.

— Omi-san zice : Culcă-te la pămînt. Imediat.

Blackthorne făcu cum i se poruncise.

— Omi-san spune că el nu te-a insultat şi nici n-a existat vreun motiv ca tu să-l insulţi. Pentru că eşti barbar şi încă neinstruit, n-ai să fii omorît. Dar ai să fii învăţat bunele purtări. Înţelegi ?

— Da.

— Vrea să-i răspunzi direct.

Musul scoase un urlet înfiorător. Şi încă unul, şi iar unul, şi apoi leşină. Unul din samurai îi ţinu capul deasupra apei.

Blackthorne îşi ridică privirea spre Omi. Aminteşte-ţi, îşi porunci, aminteşte-ţi că musul e numai în mîinile tale, vieţile întregului tău echipaj sînt în mîinile tale. Da, începu demonul din el, dar n-ai nici o chezăşie că ticălosul o să-şi ţină făgăduiala.

— Înţelegi ?

— *Hai*.

Îl văzu pe Omi săltîndu-şi chimonoul şi scoţîndu-şi penisul de sub fîşia de pînză din brîu. Se aşteptase ca omul să urineze pe faţa lui, dar Omi n-o făcu. Urină pe spatele lui. Pe bunul Dumnezeu, îşi jură Blackthorne, am să ţin minte ziua asta şi, mai devreme ori mai tîrziu, într-un fel sau altul, Omi mi-o va plăti.

— Omi-san spune : Sînt proaste purtări să spui că urinezi pe cineva. Foarte proaste. Proaste purtări şi mare tîmpenie să spui aşa ceva cînd eşti neînarmat. Foarte

proaste purtări şi o tîmpenie şi mai mare s-o spui cînd eşti neînarmat, fără putere şi nepregătit să-ţi laşi prietenii, familia sau pe oricine altcineva să moară înaintea ta.

Blackthorne nu spuse nimic. Nu-şi desprinse privirea de pe Omi.

—*Wakarimasu ka* ? spuse Omi.

— El zice : Înţelegi ?

— *Hai.*

— *Okiro.*

— El spune să te ridici.

Blackthorne se ridică, durerea sfredelindu-i capul. Ochii-i erau pironiţi într-ai lui Omi şi Omi îi susţinu privirea.

— Ai să mergi cu Mura şi ai să te supui ordinelor lui.

Blackthorne nu răspunse.

— *Wakarimasu ka* ? spuse Omi tăios.

— *Hai.*

Blackthorne măsură distanţa dintre el şi Omi. Era gata să-şi înfigă unghiile în gîtul şi faţa lui, şi se ruga să fie destul de rapid şi puternic ca să-i scoată ochii lui Omi înainte ca samuraii lui să-l tragă de pe el.

— Cum rămîne cu musul ? zise el.

Preotul îi vorbi lui Omi poticnindu-se.

Omi se uită la cazan. Apa abia dacă era călduţă. Băiatul leşinase, dar nu păţise nimic.

— Scoateţi-l de acolo, ordonă el. Aduceţi un doctor, dacă e nevoie.

Oamenii săi făcură cum li se poruncise. Îl văzu pe Blackthorne cum se duse la băiat şi-i ascultă inima.

Omi făcu semn preotului.

— Spune-i căpeteniei că şi tînărul poate să rămînă astăzi afară. Dacă şi conducătorul se poartă cum se cuvine, şi tînărul la fel, *s-ar putea* ca un alt barbar să iasă din groapă. Apoi un altul. Probabil. Sau poate mai mulţi. Depinde de cum se poartă cei de deasupra. Dar tu — şi privi direct spre Blackthorne — tu răspunzi de cea mai mică încălcare a vreunei reguli sau ordin. Înţelegi ?

După ce preotul tălmăci, Omi îl auzi pe barbar spunînd „da" şi văzu cum o parte din furia din ochii lui, care-ţi îngheţa sîngele-n vine, dispăruse. Dar ura rămăsese. Ce tîmpenie, gîndi Omi, şi cît de naiv să-ţi laşi gîndurile să ţi se vadă pe faţă. Mă întreb ce-ar fi făcut dacă-i jucam un renghi —, prefăcîndu-mă că-mi iau făgăduiala înapoi ?

— Preotule, care e numele lui ? Spune-l rar.

Îl ascultă pe preot spunînd numele de mai multe ori, dar tot ca o încîlceală suna.

— Tu poţi să-l zici ? îl întrebă pe unul din oamenii săi.

— Nu, Omi-san.

— Preotule, spune-i că de acum înainte numele lui este Anjin — Pilot — *neh* ? Cînd are s-o merite va fi numit Anjin-san. Explică-i, în limba noastră nu există sunete ca să-i pronunţăm numele cum trebuie. Omi adăugă sec : Fă-l să înţeleagă că asta nu vrea să-nsemne o insultă. La revedere, Anjin, deocamdată.

Toţi se înclinară spre el. El le răspunse politicos la salut şi plecă. Cînd se îndepărtase bine de piaţă şi era sigur că nu-l vedea nimeni, îşi permise un zîmbet larg. Să îmblînzească pe şeful barbarilor atît de repede ! Să-şi dea seama imediat cum poate să-l stăpînească şi să-i stăpînească !

Ce nemaipomeniţi sînt barbarii ăştia, gîndi. Ehei, cu cît mai curînd Anjin o să vorbească limba noastră, cu atît mai bine. Atunci vom şti cum să-i distrugem pe barbarii creştini, o dată pentru totdeauna !

*

* *

— De ce n-ai urinat în faţa lui ? îl întrebă Yabu.

— La început avusesem de gînd s-o fac, stăpîne. Dar pilotul este încă un animal neîmblînzit, întru totul periculos. S-o fac în faţa lui, ei bine, la noi, să-ţi baţi joc de obrazul unui om e cea mai rea dintre insulte, *neh* ? M-am gîndit că s-ar fi putut să-l jignesc atît de tare încît să-şi iasă din fire. Aşa că am urinat pe spatele lui, ceea ce cred eu că va fi de-ajuns.

Ei stăteau în veranda casei lui Omi, pe nişte perne de mătase. Mama lui Omi le servea ceaiul, cu tot ceremonialul pe care-l cunoştea, şi ea fusese bine educată în tinereţe. Cu o plecăciune, îi oferi ceaşca lui Yabu. El se înclină şi, politicos, i-o oferi lui Omi, care, bineînţeles, o refuză cu o plecăciune şi mai adîncă ; apoi o acceptă şi sorbi din ceai cu plăcere, simţindu-l desăvîrşit.

— Sînt foarte impresionat de tine, Omi-san, spuse el. Ai o judecată deosebită. Felul în care ai plănuit şi ai mînuit toată treaba asta a fost strălucit.

— Sînteţi mult prea îngăduitor faţă de mine, Alteţă. Strădaniile mele ar fi putut fi mult mai bune, mult mai bune.

— Unde ai învăţat atît de multe despre mintea barbarilor ?

— Cînd aveam paisprezece ani, am avut ca profesor, timp de un an, un călugăr care se numea Jiro. Cîndva fusese preot creştin, sau cel puţin novice, dar, din fericire, şi-a dat seama de greşelile prostiei sale. Totdeauna mi-am amintit un lucru pe care mi l-a spus el. Zicea că religia creştină este şubredă, pentru că adepţii ei sînt învăţaţi că principala lor zeitate, Isus, a spus că toţi oamenii trebuie „să se iubească" unul pe altul ; el nu i-a învăţat nimic despre onoare sau datorie, ci doar despre iubire. Şi, de asemeni, că viaţa este sfîntă — „Să nu ucizi", *neh* ? Şi alte tîmpenii. Aceşti noi barbari îşi zic şi ei creştini, deşi preotul o neagă, aşa că eu am judecat că ei sînt, poate, doar o sectă diferită şi asta e pricina duşmăniei lor, la fel cum unele secte budiste se urăsc între ele. M-am gîndit că, dacă ei „îşi iubesc aproapele", l-am putea face pe conducătorul lor să joace cum vrem noi, luînd viaţa sau numai ameninţînd cu luarea vieţii unuia din oamenii lui.

Omi ştia că această conversaţie era periculoasă din cauza morţii prin tortură, o moarte infamă. Îşi simţea mama prevenindu-l pe tăcute.

— Mai doriţi ceai, Yabu-sama ? întrebă mama lui.

— Mulţumesc, spuse Yabu. E foarte, foarte bun.

— Mulţumesc, Alteţă, dar, Omi-san, barbarul e înfrînt pentru totdeauna ? întrebă mama lui, schimbînd vorba. Poate că ar trebui să-i spui stăpînului nostru dacă tu crezi că e vremelnică sau pentru totdeauna.

Omi şovăi.

— Vremelnică. Dar cred că trebuie să înveţe limba noastră cît mai curînd cu putinţă. Asta e foarte important pentru Domnia voastră, Alteţă. Poate că va trebui să terminaţi cu unul sau doi din oamenii lui, ca să-i ţineţi pe el şi pe ceilalţi sub ascultare, dar, pînă atunci, el va fi învăţat să se poarte cum se cuvine. O dată ce-o să puteţi vorbi direct cu el, Yabu-sama, o să puteţi să-i folosiţi şi cunoştinţele. Şi, dacă ce spune preotul e adevărat — că

el a adus nava aici de la zece mii de *ri* —, înseamnă că el este mai mult decît doar isteț.

— Tu ești mai mult decît doar isteț, rîse Yabu. Ți se lasă în seamă animalele. Omi-san, dresor de oameni!

Omi rîse cu el.

— Am să încerc, stăpîne.

— Ți se mărește feuda de la cinci sute de *koku* la trei mii. Domeniul tău se va întinde pe douăzeci de *ri*. Un *ri* reprezenta aproximativ o milă. Iar ca o dovadă în plus a afecțiunii mele, cînd am să mă întorc la Yedo, am să-ți trimit doi cai, douăzeci de chimonouri de mătase, o armură completă, două săbii și arme îndeajuns ca să echipezi încă o sută de samurai pe care ți-i vei strînge. Cînd va începe războiul, vei fi numit imediat *hatamoto* în statul meu major.

Yabu era într-o foarte bună dispoziție : *hatamoto* era o persoană foarte importantă din suita unui *daimyo*, care avea drept de acces la stăpînul său și căruia i se îngăduia să poarte săbiile în prezența acestuia. Yabu era încîntat de Omi și se simțea odihnit, chiar renăscut. Dormise excelent. Cînd se deșteptase, fusese singur, ceea ce era de așteptat, pentru că nu-i ceruse nici fetei, nici băiatului să rămînă. Băuse puțin ceai și mîncase cumpătat din fiertura de orez. Urmase baia și masajul lui Suwo.

A fost o experiență minunată, gîndi. Niciodată nu m-am simțit atît de aproape de natură, pe pomi, de munți, de pămînt, de tristețea de nespus a trecătoarei vieți. Urletele desăvîrșiseră totul.

— Omi-san, am o piatră în grădina mea din Mishima, pe care mi-ar face plăcere s-o primești spre a celebra cele întîmplate, noaptea asta minunată și soarta care a fost bună cu noi. Am să ți-o trimit cu celelalte lucruri, spuse. Piatra este din Kyushu. Am numit-o „Piatra care Așteaptă", pentru că, atunci cînd am găsit-o, noi așteptam ca seniorul, *taikō*, să ordone un atac. Asta a fost, ehei, acum cincisprezece ani. Eu am făcut parte din armata lui care a nimicit rebelii și a pus stăpînire pe insulă.

— Îmi faceți o mare cinste.

— De ce să n-o pui aici, în grădina ta, și să-i dai un alt nume ? De ce să n-o numești Piatra Liniștii Barbaru-

lui, spre a celebra noaptea în care barbarul şi-a aşteptat liniştea la nesfîrşit.

— Mi s-ar putea permite s-o numesc Piatra Fericirii, să-mi amintească, mie şi urmaşilor mei, de cinstea pe care mi-o faci, unchiule ?

— Nu, mai bine spune-i simplu doar Barbarul care Aşteaptă. Da, aşa îmi place. Asta ne uneşte, pe el şi pe mine, pentru totdeauna. El aştepta, după cum şi eu aşteptam. Eu trăiesc, el a murit. Yabu privi visător spre grădină. Bun. Barbarul care Aşteaptă ! Îmi place. Pe o faţă a pietrei sînt nişte pete mici, curioase, ce-mi aduc aminte de lacrimi, şi nişte vene de cuarţ, de un albastru amestecat cu roşietic, ce-mi amintesc de carne, de vremelnicia ei ! Yabu oftă savurîndu-şi melancolia. Apoi adăugă : E bine ca omul să aşeze o piatră în grădina lui şi să-i dea un nume. Barbarului i-a trebuit mult timp ca să moară, *neh ?* Poate că se va reîntrupa în japonez, spre a-i fi răsplătită suferinţa. N-ar fi minunat ? Apoi, într-o zi, poate că urmaşii lui au să-i vadă piatra şi vor fi fericiţi.

Omi nu mai contenea cu mulţumirile din adîncul inimii, spunînd că nu e vrednic de o asemenea binefacere. Yabu ştia că mărinimia nu era mai mare decît cea meritată. Putea foarte uşor să fi dat şi mai mult, dar îşi amintise un vechi proverb care zicea că oricînd poţi să măreşti o feudă, dar, dac-o micşorezi, duce la duşmănie. Şi la trădare.

— Oku-san, se adresă el bătrînei cu numele de prea cinstită mamă, fratele meu trebuia să-mi fi spus mai de mult despre calităţile cu totul deosebite ale fiului său mai mic. Omi-san ar fi ajuns pînă acum cu mult mai departe. Fratele meu e prea retras şi nu se gîndeşte destul.

— Soţul meu se gîndeşte numai la Înălţimea ta, stăpîne, să nu te supere, răspunse ea înţelegînd dojana ascunsă în vorbele lui. Mă bucur că fiul meu a avut prilejul să vă slujească şi că v-a mulţumit. Fiul meu şi-a făcut doar datoria, *neh ?* Este datoria noastră — a lui Mizunosan şi a noastră, a tuturor — să vă slujim.

Se auzi tropăit de cai urcînd dealul. Igurashi, şeful suitei lui Yabu, înainta cu paşi mari prin grădină.

— Totul e pregătit, Alteţă. Dacă vreţi să vă întoarceţi cît mai degrabă la Yedo, trebuie să plecăm acum.

— Bun. Omi-san, tu şi oamenii tăi veţi însoţi convoiul şi-l veţi ajuta pe Igurashi să ajungă cu el în bună stare la castel. Yabu văzu o umbră de nemulţumire pe faţa lui Omi. Ce-i ?

— Mă gîndesc la barbari.

— Lasă cîteva străji pentru ei. Faţă de celelalte lucruri, sînt neimportanţi. Fă ce vrei cu ei, aruncă-i înapoi în groapă, fă ce doreşti. Dacă obţii ceva folositor de la ei, atunci trimite-mi vorbă.

— Da, stăpîne, răspunse Omi. Voi lăsa zece samurai şi ordine clare pentru Mura, în cinci sau şase zile n-o să se întîmple nimic. Ce doriţi să facem cu nava ?

— Păstreaz-o aici în siguranţă. Tu dai seamă de asta, bineînţeles. Zukimoto a trimis scrisori unui neguţător din Nagasaki, oferind-o spre vînzare portughezilor. Portughezii pot să vină s-o ia.

Omi şovăi.

— Poate că ar trebui să păstraţi corabia, Alteţă, şi să-i puneţi pe barbari să-i înveţe pe cîţiva dintre marinarii noştri s-o conducă.

— Ce nevoie am eu de nave barbare ? Yabu rîse ironic. S-ajung un împuţit de negustor ?

— Bineînţeles că nu, Alteţă, adăugă Omi repede. Mă gîndeam doar că Zukimoto ar putea să-i găsească o întrebuinţare.

— Ce nevoie să am eu de o navă de negoţ ?

— Preotul a spus că asta e o navă de război, Alteţă. El părea chiar speriat de ea. Cînd începe bătălia, o navă de război ar putea...

— Războiul nostru se va duce pe uscat. Marea e pentru negustori şi ei toţi sînt cămătari împuţiţi, piraţi sau pescari.

Yabu se ridică şi începu să coboare treptele spre poarta grădinii, unde un samurai îi ţinea calul de căpăstru. Se opri şi se uită ţintă spre mare. Genunchii i se tăiară.

Omi îi urmări privirea.

O navă ocolea promontoriul. Era o galeră mare, cu o mulţime de lopeţi, cea mai rapidă din navele de coastă japoneze, pentru că nu depindea nici de vînt, nici de flux, nici de reflux. Steagul din vîrful catargului purta însemnele lui Toranaga.

Capitolul 7

Toda Hiro-matsu, senior al provinciilor Sagami şi Kozuké, generalul şi sfetnicul cel mai de încredere al lui Toranaga, comandant suprem al tuturor armatelor lui, cobora cu paşi mari schela de bord, îndreptîndu-se singur spre chei. Era înalt pentru un japonez, puţin sub un metru optzeci, un bărbat ca un taur, cu fălci puternice, care-şi purta cei şaizeci şi şapte de ani cu strălucire. Chimonoul său militar era din mătase maro, fără nimic altceva pe el decît cele cinci minuscule însemne ale lui Toranaga — trei ramuri de bambus înmănuncheate. Purta o platoşă poleită şi cotiere de oţel. La cingătoare n-avea decît sabia scurtă. Cealaltă, sabia lungă, o avea în mînă. Era gata s-o scoată din teacă imediat şi să omoare pe loc ca să-şi apere suveranul. Acest obicei îi intrase în sînge încă de cînd avea cincisprezece ani.

Nimeni, nici chiar *taikō*, nu reuşise să-l schimbe.

Cu un an în urmă, cînd *taikō* murise, Hiro-matsu ajunsese vasalul lui Toranaga. Toranaga îi dăduse Sagami şi Kozuké, două din cele opt provincii ale sale, să le guverneze, cinci sute de mii *koku* anual şi, de asemeni, îl lăsase-n pace cu obiceiurile lui. Hiro-matsu era neîntrecut în mînuirea sabiei.

Acum erau adunaţi pe ţărm toţi sătenii — bărbaţi, femei, copii — în genunchi, cu capetele-n ţărînă. În faţă se aflau rînduiţi samuraii. În fruntea lor se găsea Yabu cu locotenenţii săi.

Dacă Yabu ar fi fost femeie sau un bărbat mai slab din fire, cu siguranţă că s-ar fi apucat cu mîinile de piept, s-ar fi jelit şi şi-ar fi smuls părul din cap. Era prea de tot ca să fie doar o întîmplare. Dacă faimosul Toda Hiro-matsu se afla aici, chiar în această zi, însemna că Yabu fusese trădat — fie în Yedo, de unul din oamenii săi, fie aici în Anjiro, de Omi, sau de unul din oamenii lui Omi, sau de unul din săteni.

Fusese prins nesupus la poruncă. Un duşman trăsese folos de pe urma grijii sale pentru corabie.

Îngenunche, îşi înclină capul, urmat de toţi samuraii, şi blestemă nava şi pe toţi cei care veniseră cu ea.

— O, Yabu-sama, îl auzi pe Hiro-matsu spunînd şi-l văzu îngenunchind pe rogojina aşezată pentru el şi răspunzîndu-i la salut.

Dar plecăciunea era mai puțin adîncă decît se cerea și Hiro-matsu nu mai așteptă ca el să se încline din nou, așa că știu, fără să i se fi spus, că era în mare primejdie. Îl văzu pe general așezîndu-se la loc pe călcîie. Pumn de Fier i se spunea pe ascuns. Numai Toranaga sau unul din cei trei sfetnici aveau dreptul de a înălța steagul lui Toranaga. De ce-a trimis un general atît de important să mă prindă plecat din Yedo ?

— Mă onorați, Hiro-matsu, venind într-unul din satele mele amărîte, spuse el.

— Stăpînul meu mi-a poruncit să vin aici.

Hiro-matsu era cunoscut pentru firea lui dură și fără ocolișuri. N-avea nici șiretenie, nici abilitate, ci doar o credință absolută față de suveranul său.

— Sînt onorat și foarte bucuros, spuse Yabu. Am venit aici de la Yedo din pricina acestei nave barbare.

— Seniorul Toranaga a invitat pe toți prietenii *daimyo* să-l aștepte în Yedo pînă se întoarce din Osaka.

— Cum se simte stăpînul nostru ? Nădăjduiesc că totul merge bine.

— Cu cît mai curînd seniorul Toranaga se află în siguranță în propriu-i castel din Yedo, cu atît mai bine. Cu cît mai curînd va izbucni pe față gîlceava cu Ishido, iar armatele noastre vor mărșălui croindu-și drum spre castelul Osaka și-l vor distruge din temelli, cu atît va fi mai bine. Obrajii bătrînului se înroșeau pe măsură ce îngrijorarea-i pentru Toranaga creștea ; detesta să fie departe de el. *Taikō* construise castelul Osaka spre a fi de necucerit. Era cel mai puternic din împărăție, cu o încrengătură de fortificații, șanțuri cu apă, turnuri și poduri, între zidurile lui încăpeau optzeci de mii de soldați. Iar de jur-împrejurul zidurilor și al orașului erau alte armate, la fel de disciplinate și la fel de bine instruite, toate avînd un devotament orb față de Yaemon, moștenitorul.

— I-am spus de zeci de ori că e nebun să se lase în mîinile lui Ishido. Nebun de legat !

— Seniorul Toranaga a trebuit să se ducă, ***neh*** ? N-a avut de ales.

Taikō ordonase Consiliului Regenților, care guverna în numele lui Yaemon, să se întîlnească pentru zece zile, de cel puțin două ori pe an și, totdeauna, între zidurile castelului Osaka, aducîndu-și cu ei o suită de cel mult cinci

sute de oameni. Şi tot de două ori pe an, toţi ceilalţi *daimyo* erau, în egală măsură, obligaţi să vină cu familiile lor la castel, ca să-şi prezinte omagiile faţă de moştenitor. În acest chip, toţi erau sub control şi lipsiţi de apărare o bună parte din an.

— Întîlnirea fusese hotărîtă, *neh* ? Dacă nu se ducea, ar fi însemnat trădare, *neh* ?

— Trădare faţă de cine ? se înroşi Hiro-matsu şi mai mult. Ishido încearcă să-l lase de unul singur pe stăpînul nostru. Ascultă, dacă eu l-aş avea pe Ishido în puterea mea, aşa cum el îl are pe seniorul Toranaga, n-aş şovăi nici o clipă, oricît ar fi de primejdios... De mult i-ar fi zburat lui Ishido capul de pe umeri, acum sufletul şi-ar fi aşteptat reîncarnarea. Absent, generalul răsucea teaca uzată a sabiei ce o purta în mîna stîngă. Mîna dreaptă, noduroasă şi plină de bătături, îi stătea în poală pregătită de apărare. Se uita cercetător spre *Erasmus*.

— Unde sînt tunurile ?

— Le-am adus pe ţărm, pentru mai multă siguranţă. Toranaga-sama o să cadă la învoială cu Ishido ?

— Cînd am plecat din Osaka, era linişte. Consiliul urma să se întîlnească peste trei zile.

— Gîlceava o să se dea pe faţă ?

— Mi-ar plăcea să fie aşa, dar ştiu eu ce va hotărî stăpînul meu ? Dacă el vrea, o să facă o învoială. Hiro-matsu îşi întoarse privirea spre Yabu. Pînă cînd se-ntoarce, a poruncit ca toţi *daimyo*-ii aliaţi să-l aştepte la Yedo. Acesta nu e Yedo.

— Da, mi-am dat seama că nava e destul de importantă pentru cauza noastră şi am cercetat-o imediat.

— Nu era nevoie, Yabu-san. Dumneata ar trebui să ai mai multă încredere. Nimic nu se întîmplă fără ştirea stăpînului nostru. El ar fi trimis pe cineva s-o cerceteze. Întîmplător m-a trimis pe mine. De cîtă vreme eşti aici ?

— De o zi şi o noapte.

— Ai făcut doar două zile din Yedo ?

— Da.

— Ai venit foarte repede. Trebuieşti lăudat.

Ca să cîştige timp, Yabu începu să-i vorbească lui Hiro-matsu despre marşul lui forţat, dar mintea-i era la lucruri mult mai importante. Cine era iscoada ? Cum de primise Toranaga veşti despre navă tot atît de repede ca

şi el ? Şi cine îl înştiinţase pe Toranaga despre plecarea lui ? Cum ar putea acum să-l mînuiască şi s-o scoată la capăt cu Hiro-matsu ?

Hiro-matsu îi ascultă toată povestea, apoi spuse fără cruţare :

— Seniorul Toranaga a poprit nava şi tot ce are în ea.

O tăcere apăsătoare cuprinse ţărmul. Acesta era Izu, feuda lui Yabu, şi Toranaga n-avea nici un drept aici. Nici Hiro-matsu n-avea nici un drept să dea vreun ordin. Mîna lui Yabu se încordă pe sabie.

Hiro-matsu aşteptă cu un calm desăvîrşit. Făcuse exact cum îi poruncise Toranaga şi acum n-avea de ales. Însemna, fără doar şi poate, să omoare sau să fie omorît.

Yabu ştia că acum trebuia să aleagă. Nu mai era nimic de aşteptat. Dacă ar refuza să dea corabia, ar trebui să-l omoare pe Hiro-matsu, Pumn de Fier, pentru că Hiro-matsu, Pumn de Fier, nu ar fi plecat niciodată fără ea. Erau probabil două sute de samurai de prima mînă pe galera ancorată în port. Şi ei trebuiau să moară. Ar putea să-i invite pe ţărm, să-i momească cu ceva şi apoi, în cîteva ore, ar izbuti uşor să strîngă destui samurai din Anjiro ca să-i nimicească pe toţi, pentru că el era un maestru în ambuscade. Dar asta l-ar forţa pe Toranaga să trimită armate împotriva Izu-lui. Ai să fii înghiţit, îşi spuse, dacă Ishido nu-ţi vine în ajutor. Şi de ce te-ar ajuta Ishido, de vreme ce duşmanul tău, Ikawa Jikkyu, e rubedenia lui Ishido şi vrea Izu pentru el însuşi ? Omorîndu-l pe Hiro-matsu, vor începe luptele, pentru că este datoria de onoare a lui Toranaga să se îndrepte împotriva ta, ceea ce ar forţa mîna lui Ishido şi Izu ar fi primul cîmp de bătălie.

Cum rămîne cu armele mele ? Minunatele mele arme şi strălucitul meu plan ? Voi pierde pentru totdeauna şansa nemuririi, dacă va trebui să le îndrept asupra lui Toranaga.

Mîna-i era pe sabia Murasama şi-şi simţea sîngele pulsînd în braţul care-o mînuia. Furia începuse să-l orbească. Îndepărtase din capul locului gîndul de a nu aminti de muşchete. Dacă fusese dată-n vileag ştirea despre navă, cu siguranţă că fusese dezvăluită şi încărcătura ei. Dar cum a aflat Toranaga atît de repede ? Printr-un porumbel

călător. Ăsta e singurul răspuns. Din Yedo sau de aici ? Cine are porumbei călători aici ? De ce n-am şi eu un astfel de serviciu ? Asta e greşeala lui Zukimoto, el trebuia să se fi gîndit la aşa ceva, *neh* ?

Hotărăşte-te. Război sau nu ?

Yabu se rugă fierbinte ca blestemele lui Buddha, ale tuturor spiritelor *kami*, ale tuturor zeilor, care au existat vreodată sau aveau să existe, să se abată asupra bărbatului sau bărbaţilor care l-au trădat, asupra părinţilor şi asupra urmaşilor lor pentru zece mii de generaţii. Se hotărî să se dea bătut.

— Seniorul Toranaga nu poate popri nava, pentru că îi este deja dăruită. Am dictat o scrisoare pentru aceasta. Nu-i aşa, Zukimoto ?

— Da, Alteţă.

— Bineînţeles, dacă seniorul Toranaga doreşte s-o considere confiscată, poate s-o facă. Însă ea urma să fie un dar. Yabu era încîntat să-şi audă vocea sunînd atît de nepăsătoare. Seniorul Toranaga o să fie fericit de pradă.

— Îţi mulţumesc în numele stăpînului meu.

Hiro-matsu fu din nou uimit de previziunea lui Toranaga. El prezisese că aşa o să se-ntîmple şi că n-o să fie nici o luptă.

— Nu cred, îi spusese Hiro-matsu lui Toranaga. Nici un *daimyo* n-ar suporta o asemenea uzurpare a drepturilor sale. Yabu n-o să poată. Eu, cu siguranţă, n-aş putea. Nici chiar faţă de Alteţa voastră.

— Dar tu ai fi dat ascultare poruncilor şi mi-ai fi spus despre navă. Yabu trebuie mînuit, *neh* ? Am nevoie de violenţa şi viclenia lui : el îi pune stavilă lui Ikawa Jikkyu şi mă apără dintr-o aripă.

Aici, pe plajă, sub soarele blînd, Hiro-matsu făcu în silă o plecăciune politicoasă, urîndu-şi propria-i făţărnicie.

— Seniorul Toranaga va fi încîntat de generozitatea dumitale.

Yabu îl privea cu atenţie.

— Nu este o navă portugheză.

— Da, aşa am auzit şi noi.

— Este o navă pirat. Văzu ochii generalului îngustîndu-se.

— Ei ?

În timp ce-i povestea ce spusese preotul, Yabu reflecta. Dacă asta e o noutate pentru tine, aşa cum a fost pentru

mine, nu înseamnă că ştirea a pornit din acelaşi loc pentru Toranaga ca şi pentru mine ? Dar, dacă ştii ce încărcătură are nava, atunci iscoada e Omi, sau unul din samuraii lui, sau un sătean.

— Sînt o grămadă de ţesături. Ceva monezi. Muschete, praf de puşcă şi ghiulele.

Hiro-matsu şovăi. Apoi spuse :

— Ţesăturile sînt mătăsuri chinezeşti ?

— Nu, Hiro-matsu-san, spuse el folosind deliberat „san".

Ei erau doi *daimyo* de acelaşi rang, dar acum că el „dăruia" cu mărinimie nava, se simţea destul de tare ca să folosească cuvîntul mai puţin ceremonios. Fu încîntat să vadă că termenul nu trecuse neobservat de bătrîn. Eu sînt *daimyo* de Izu, prin voia soarelui, a lunii şi a stelelor!

— E un material foarte neobişnuit, greu, gros, complet nefolositor pentru noi, spuse el. Am adus pe ţărm tot ce merita salvat.

— Bine. Te rog să încarci totul pe corabia mea.

— Cum ? Yabu aproape că-şi ieşi din fire.

— Totul. Şi imediat.

— Acum.

— Da. Îmi pare rău, dar cred că înţelegi că vreau să mă întorc la Osaka cît mai repede cu putinţă.

— Da, dar... dar va fi loc destul pentru totul ?

— Duci tunurile înapoi pe corabia barbară şi o sigilezi ! În trei zile vor sosi bărci s-o tragă spre Yedo. Cît priveşte muschetele, praful de puşcă şi ghiulele, e... Brusc, Hiro-matsu se opri evitînd capcana, care-i fusese pregătită.

— Este loc destul pe galeră pentru cinci sute de muschete, îi spusese Toranaga, pentru tot praful de puşcă şi pentru cei douăzeci de mii de dubloni de argint. Lasă tunurile pe puntea navei şi baloturile în cală. Lasă-l pe Yabu să vorbească şi dă-i ordine, nu-i da timp să gîndească. Dar să nu te-nfurii sau să-ţi pierzi răbdarea. Am nevoie de el, dar vreau şi armele şi nava. Fii atent la încercările lui de a te atrage în cursă, ca să te facă să dezvălui ce ştii despre încărcătura navei, pentru că el nu trebuie să afle cine e iscoada noastră.

Hiro-matsu îşi blestemă nepriceperea de a jongla cu aceste şiretlicuri.

— Dacă e loc sau nu, spuse el scurt, poate c-o să-mi spui dumneata. Mai precis, care e încărcătura ? Cîte muschete, ghiulele şi ce lucruri aţi mai găsit ? Iar tezaurul e în lingouri sau în monezi, în aur sau argint ?

— Zukimoto !

— Da, Yabu-sama.

— Adu lista cu încărcătura navei. O să mă ocup eu de tine mai tîrziu, gîndi Yabu.

Zukimoto plecă în grabă.

— Trebuie să fii obosit, Hiro-matsu-san. Poate vrei puţin ceai ? Locuinţa pentru dumneata a fost pregătită, aşa cum sînt ele pe aici. Chiar dacă nu poţi face o baie ca lumea aici, cît de cît o baie o să te înviioreze totuşi.

— Mulţumesc. Te-ai gîndit bine. Puţin ceai şi o baie au să fie foarte bune. Mai tîrziu. Întîi spune-mi tot ce s-a întîmplat de cînd a sosit nava.

Yabu îi relată faptele, omiţînd partea cu băiatul şi curtezana, care era neimportantă. La ordinul lui Yabu, Omi îşi spuse şi el povestea, în afară de vorbele schimbate în taină cu Yabu. Şi Mura o spuse pe a lui, omiţînd partea cu baia lui Anjin, care, gîndi el, deşi era interesantă, l-ar fi putut ofensa pe Hiro-matsu. La vîrsta lui asemenea întîmplări puteau fi puţine şi rare.

Hiro-matsu privea spre pala de fum, care încă se mai ridica din rug.

— Cîţi piraţi au mai rămas ?

— Zece, Alteţă, cu căpetenia lor, spuse Omi.

— Unde e acum conducătorul ?

— În casa lui Mura.

— Ce-a făcut ? Care a fost primul lucru pe care l-a făcut după ce-a ieşit din groapă ?

— S-a dus direct la baie, Alteţă, răspunse Mura repede. Acum doarme, de zici că-i mort, Alteţă.

— De data asta n-a mai trebuit să-l căraţi pe sus ?

— Nu, Alteţă.

— Pare să înveţe repede. Hiro-matsu îşi întoarse privirea spre Omi. Crezi că pot fi învăţaţi să se poarte cum se cuvine ?

— Nu. Nu e sigur, Hiro-matsu-sama.

— Ai putea să cureţi urina unui duşman de pe spatele tău ?

— Nu, Alteţă.

— Nici eu. Niciodată. Barbarii sînt foarte ciudaţi. Hiromatsu se gîndi din nou la corabie. Cine va supraveghea încărcarea ?

— Nepotul meu, Omi-san.

— Bine. Omi-san, vreau să plec înainte de revărsatul zorilor. Căpitanul meu o să te-ajute să meargă foarte repede. Preţ de trei *beţe*, cel mult.

Ca unitate de timp era folosit intervalul necesar unui băţ obişnuit de esenţă parfumată ca să ardă complet, ceea ce însemna aproximativ o oră pentru fiecare.

— Da, stăpîne.

— De ce n-ai veni şi dumneata cu mine la Osaka, Yabu-san ? spuse Hiro-matsu de parcă acum i-ar fi trecut prin minte gîndul. Seniorul Toranaga ar fi încîntat să primească toate aceste lucruri din mîinile dumitale. Te rog, este loc destul. Cînd Yabu începu să protesteze, îl lăsă să vorbească, aşa cum poruncise Toranaga şi apoi spuse exact cum ordonase Toranaga : Eu insist. Insist în numele seniorului Toranaga. Generozitatea ta trebuie răsplătită.

Cu pămînturile şi capul meu ? se întrebă Yabu cuprins de amărăciune, ştiind că nu mai era nimic de făcut acum decît să accepte plin de recunoştinţă.

— Mulţumesc. Aş fi onorat.

— Bun. Deci ne-am înţeles, spuse Pumn de Fier cu o vădită uşurare. Acum puţin ceai şi o baie.

Foarte politicos, Yabu îl conduse peste deal, spre casa lui Omi. Bătrînul fu spălat şi frecat, apoi zăcu mulţumit în apa fierbinte. Mai tîrziu, mîinile lui Suwo îl făcură să se simtă ca un nou-născut. Apoi mîncă cumpătat puţin orez, peşte crud şi legume murate. Sorbi ceai pe îndelete din porţelanuri fine şi trase un pui de somn fără vise.

După trei ceasuri uşa glisantă se deschise. Garda personală ştia că este mai bine aşa, decît să intre în cameră nechemat ; Hiro-matsu era deja sculat cu sabia pe jumătate scoasă din teacă, în gardă.

— Yabu-sama aşteaptă afară, Alteţă. Spune că nava este încărcată.

— Excelent.

Hiro-matsu ieşi în verandă şi se uşură în găleată.

— Oamenii tăi sînt foarte harnici, Yabu-san.

— Oamenii Domniei tale i-au ajutat. Despre ei, harnici e puţin zis.

Da, ar face bine să fie la fel și cînd soarele te toropește, gîndi Hiro-matsu, apoi spuse bine dispus :

— Nimic mai plăcut ca un urinat dintr-o băşică plină, atîta vreme cît e destulă forţă în spatele jetului. *Neh ?* Te face să te simţi iar tînăr. La vîrsta mea ai nevoie să te simţi tînăr. Îşi potrivi fîşia de pînză din brîu, aşteptînd ca Yabu să facă vreo remarcă politicoasă, să fie de acord cu cele spuse, dar nu mai urmă nimic. Iritarea începu să-i crească, dar şi-o domoli. Duceţi conducătorul pirat pe nava mea.

— Cum ?

— Ai fost destul de generos să dăruieşti nava cu totul. Echipajul face parte din ea. Aşa că-l iau pe conducătorul pirat la Osaka. Seniorul Toranaga doreşte să-l vadă. Bineînţeles, cu restul faci ce vrei. Dar, cît lipseşti, te rog, ia seama ca oamenii tăi să fi înţeles că barbarii sînt proprietatea stăpînului meu şi că trebuie să fie nouă la număr, sănătoşi şi teferi, cînd el o să-i ceară.

*

* *

Yabu plecă grăbit spre debarcaderul unde se afla Omi.

Mai devreme, îl lăsase pe Hiro-matsu în baie şi urcase drumul în meandre ce trecea pe lîngă cîmpul funerar. Acolo făcuse o plecăciune scurtă în faţa rugului şi mersese mai departe pe lîngă cîmpurile de grîu şi livezile în terase, ajungînd, în cele din urmă, pe un mic platou, sus, deasupra satului. Un altar îngrijit, pentru *kami,* păzea acest loc de tihnă. Un arbore străvechi îşi răspîndea de veacuri umbra şi liniştea. El se dusese acolo să-şi potolească mînia şi să se gîndească. Nu îndrăznise să meargă la corabie, sau la Omi, ori la oamenii săi, pentru că ştia că le-ar fi ordonat, aproape la toţi, să-şi facă *seppuku,* ceea ce ar fi fost o pierdere zadarnică, şi-ar fi măcelărit tot satul, ceea ce ar fi fost o altă nebunie, pentru că numai ţăranii prindeau peşte şi cultivau orez, asigurînd astfel averea samurailor.

Cît stătuse făcîndu-şi sînge rău de unul singur şi încercînd să-şi ascută mintea, soarele coborîse mult şi-mprăştiase pîcla de deasupra mării. Norii dinspre apus, ce-nvăluiseră munţii din depărtare, se spărseseră pentru o clipă şi el văzuse frumuseţea piscurilor înveşmîntate în zăpadă, ce se avîntau spre cer. Priveliştea îl liniştise şi el începuse să se domolească, să gîndească şi să facă planuri.

Pune-ţi iscoadele să afle trădătorul, îşi spuse. Nimic din ce-i zisese Hiro-matsu nu-i dezvăluia dacă trădarea plecase de aici sau din Yedo. În Osaka ai prieteni puternici, însuşi seniorul Ishido este printre ei. Poate că vreunul o să-l dibuie pe ticălos. Dar trimite degrabă o solie de taină soţiei tale, în caz că iscoada e acolo. Cum rămîne cu Omi ? Să-l pui să găsească iscoada aici ? Să fie el iscoada ? Asta e puţin probabil, dar nu imposibil. Mai degrabă trădarea a pornit din Yedo. Timpul ţi-o spune clar. Dacă Toranaga ar fi primit vestea despre navă la Osaka imediat după sosirea ei, Hiro-matsu ar fi ajuns aici primul. Tu ai iscoade în Yedo. Pune-i să-şi dovedească isteţimea.

Iar barbarii ? Acum ei sînt singurul tău cîştig de pe urma navei. Cum să te serveşti de ei ? Aşteaptă, nu ţi-a dat Omi răspunsul ? Ai putea să le foloseşti cunoştinţele despre mare şi despre corăbii şi să-i dai lui Toranaga în schimbul armelor, *neh ?*

O altă posibilitate : primeşte să fii *vasalul* lui Toranaga. Oferă-i planul tău. Cere-i să-ţi îngăduie să conduci regimentul de puşcaşi — spre gloria *lui.* Dar *un vasal nu trebuie să se aştepte niciodată ca stăpînul lui să-i recompenseze serviciile sau chiar să i le recunoască : este o datorie să slujeşti, datorie înseamnă samurai, samurai înseamnă nemurire.* Aceasta ar fi cea mai bună ieşire, într-adevăr cea mai bună, gîndi Yabu. Pot eu, de fapt, să fiu *vasalul* lui ? Sau al lui Ishido ?

Nu, asta e de neconceput. Aliat, da, vasal, nu.

Bun, deci pînă la urmă barbarii sînt totuşi o comoară. Omi are din nou dreptate.

Se simţise mai liniştit şi apoi, cînd se făcuse vremea şi un mesager adusese ştirea că nava e încărcată, plecase la Hiro-matsu şi descoperise că acum pierdea pînă şi barbarii.

Fierbea cînd ajunse la debarcader.

— Omi-san !

— Da, Yabu-sama ?

— Adu-l aici pe conducătorul barbarilor. Îl iau la Osaka. Cît despre ceilalţi, vezi să fie bine îngrijiţi cît sînt plecat. Vreau să-i găsesc în bună stare şi să-nveţe să se poarte cum se cuvine. Foloseşti groapa dacă e nevoie.

De cînd sosise galera, mintea lui Omi se aflase într-o permanentă agitaţie şi el fusese plin de nelinişte pentru viaţa lui Yabu.

— Lăsaţi-mă să vin cu Domnia voastră. Poate c-aş izbuti să vă fiu de folos.

— Nu, acum vreau să ai grijă de barbari.

— Vă rog. Poate că într-o mică măsură aş putea să răscumpăr bunătatea arătată faţă de mine.

— Nu e nevoie, spuse Yabu mai blînd decît ar fi vrut-o. Îşi aminti că-i ridicase lui Omi leafa la trei mii de *koku* şi-i mărise feuda tocmai din pricina tezaurului şi armelor. Care acum dispăruseră. Dar văzuse îngrijorarea de care era cuprins tînărul şi se înmuiase fără voia lui. Cu vasali ca acesta o să-mi clădesc un imperiu, îşi promise. Omi va conduce una din unităţi, cînd am să-mi recapăt armele.

— Cînd o să înceapă războiul, o să am o slujbă foarte importantă pentru tine, Omi-san. Acum du-te şi adu-l pe barbar.

Omi luă cu sine patru gărzi şi pe Mura ca să tălmăcească.

*
* *

Blackthorne fusese sculat cu forţa din somn. Îi trebuise un minut să se dezmeticească. Cînd îşi reveni din buimăceală, Omi se uita ţintă în jos, spre el.

Unul din samurai trăsese cuvertura de pe el, altul îl zgîlţîise să se trezească, alţi doi purtau beţe subţiri, ciudate, de bambus. Mura avea în mînă o funie scurtă, încolăcită.

Mura îngenunche şi se înclină :

— *Konnichi wa.* Bună ziua.

— *Konnichi wa.* Blackthorne se aşeză pe genunchi şi, deşi era gol, se înclină cu egală politeţe.

E doar o politeţe, îşi spuse Blackthorne. E obiceiul lor, iar ei se înclină din bună-cuviinţă, aşa că nu e nici o ruşine în asta. Goliciunea nu e băgată-n seamă şi nu e o ruşine, ăsta-i tot obiceiul lor.

— Anjin. Te rog, îmbracă, spuse Mura.

Anjin ? A, îmi amintesc acum. Preotul mi-a spus că ei nu-mi pot pronunţa numele, aşa că mi-au dat numele ăsta. „Anjin-san" — domnule pilot, cînd o s-o merit.

Nu te uita la Omi, îşi spuse. Nu încă. Nu-ţi aminti acum de piaţa satului, de Omi, de Croocq şi de Pieterzoon. Fie-

care lucru la timpul lui. Asta ai de făcut. Aşa ai jurat în faţa lui Dumnezeu să faci : fiecare lucru la timpul lui ! Mă voi răzbuna, jur.

Blackthorne văzu că hainele îi fuseseră curăţate din nou şi binecuvîntă pe cel care o făcuse. Îşi lepădase hainele în camera de baie de parcă ar fi fost infestate de ciumă. De trei ori îi pusese să-i frece spatele. Cel mai aspru burete şi cu piatra de baie. Dar tot mai simţea urina arzîndu-i pielea.

Îşi desprinse privirea de pe Mura şi se uită spre Omi. Simţi o plăcere perversă ştiindu-şi duşmanul aproape şi în viaţă.

Se înclină cum văzuse că o fac egalii între ei şi-şi menţinu plecăciunea.

— *Konnichi wa,* Omi-san, spuse.

Nu e nici o ruşine să le vorbeşti limba, nici să spui „bună ziua" sau să te înclini primul, aşa cum cere obiceiul lor.

Omi se înclină la rîndul lui.

Blackthorne observă că nu era o înclinare chiar egală, dar era destul pentru moment.

— *Konnichi wa,* Anjin, spuse Omi.

Tonul era politicos, dar nu îndeajuns.

— Anjin-*san* ! Blackthorne îl privi drept în ochi.

Voinţele li se încleştară şi Omi fusese întrebat aşa cum întrebi un bărbat la cărţi sau la zaruri. Unde ţi-e buna creştere ?

— *Konnichi wa,* Anjin-*san,* spuse Omi, în cele din urmă, cu un zîmbet fugar.

Blackthorne se îmbrăcă rapid.

Purta pantaloni largi şi o pungă-buzunar în faţă, şosete, cămaşă şi haină, părul lung îi era strîns într-o coadă îngrijită şi barba şi-o potrivise cu foarfecele pe care i le împrumutase bărbierul.

— *Hai,* Omi-san ? întrebă Blackthorne cînd era îmbrăcat, simţindu-se mai bine, dar foarte supravegheat, dorindu-şi să ştie mai multe cuvinte ca să le poată folosi.

— Te rog, mîna, spuse Mura.

Blackthorne nu înţelese şi o arătă prin semne. Mura îşi ridică propriile mîini şi imită legarea lor.

— Mîna, te rog.

— Nu. Blackthorne i-o spuse direct lui Omi şi-şi clătină capul. Nu e nevoie, spuse el în engleză, nu e nevoie

deloc. Mi-am dat cuvîntul. Își menținu vocea blîndă și potolită și apoi se adresă aspru, imitîndu-l pe Omi : *Wakarimasu ka*, Omi-san ? Înțelegi ?

Omi rîse, apoi spuse :

— *Hai*, Anjin-san. *Wakarimasu*. Se întoarse pe călcîie și plecă.

Mura și ceilalți rămaseră holbîndu-se la el, încremeniți. Blackthorne îl urmă pe Omi afară, la soare. Cizmele îi fuseseră curățate. Înainte ca s-apuce să și le pună, slujnica, „Onna", se afla deja acolo, în genunchi, și-l ajută.

— Mulțumesc, Haku-san, spuse el, amintindu-și numele ei adevărat. Care e cuvîntul pentru „mulțumesc" ? se întrebă.

Ieși pe poartă, Omi înaintea lui.

Sînt în urma ta, tu, ticălos bleste... Stai puțin ! Nu-ți amintești ce ți-ai promis ? Și de ce să-l înjuri, chiar și numai în gînd ? El nu te-a înjurat. Înjurăturile sînt pentru cei slabi sau pentru proști. Nu-i așa ? Fiecare lucru la timpul lui. E destul că ești lîngă el. Tu o știi clar și el la fel. Să nu faci nici o greșeală, el știe foarte limpede totul.

* * *

Cei patru samurai îl flancau pe Blackthorne în timp ce coborau dealul. Portul încă nu se zărea, Mura mergea discret la zece pași în urma lor, iar Omi în față.

Au de gînd să mă ducă din nou în groapă ? se întrebă. De ce-au vrut să-mi lege mîinile ? N-a spus Omi ieri — Doamne, ieri a fost ? — „Dacă te porți cum se cuvine vei fi scos din groapă. Dacă te porți cuviincios, mîine un alt om va ieși de acolo. Probabil. Poate mai mulți." Nu asta a spus ? M-am purtat cum se cuvine ? Mă întreb ce face Croocq. Flăcăul trăia cînd l-au cărat în casa în care a stat echipajul prima oară.

Blackthorne se simțea mai bine astăzi. Baia, somnul și hrana proaspătă începuseră să-l pună pe picioare. Știa că, dacă se îngrijea, se odihnea, dormea și mînca, într-o lună ar fi putut să alerge sau să înoate o milă, să comande o navă de război și să facă cu ea înconjurul pămîntului.

Nu te gîndi încă la asta ! Astăzi cruță-ți doar puterile. Nu poți spera prea multe doar după o lună, nu ?

Coborîtul dealului și mersul prin sat îl obosiră. Ești mai slab decît gîndeai... Nu, ești mai puternic decît gîndeai, își porunci.

Catargele navei *Erasmus* țîșniră deasupra acoperișurilor de țiglă și inima începu să-i bată mai tare. În față, strada făcu o cotitură, urmînd conturul dealului, coborî în piață și se termină. Un palanchin cu perdeluțe stătea în soare. Cei patru purtători, doar cu bucata de pînză înfășurată în brîu, stăteau pe vine lîngă el, scobindu-se nepăsători în dinți. Cînd îl văzură pe Omi, toți se așezară în genunchi aplecîndu-se pînă la pămînt. Omi abia dacă făcu un semn din cap cînd trecu pe lîngă ei, dar chiar atunci o fată ieși pe poartă îndreptîndu-se spre palanchin și el se opri.

O slujnică tînără alerga să țină o umbrelă verde în dreptul fetei. Omi se înclină, se înclină și fata, și amîndoi începură să sporovăiască fericiți, trufia dispărînd de pe chipul lui Omi.

Fata purta un chimonou de culoarea piersicii, o eșarfă lată, aurie și papuci în curele, aurii. Blackthorne o văzu aruncîndu-și privirea spre el. Era clar că ea și Omi discutau despre el. Nu știa cum să reacționeze sau ce să facă, așa că nu făcu nimic, așteptă doar liniștit, bucurîndu-se de apariția, de puritatea și căldura prezenței ei. Se întrebă dacă ea și Omi sînt amanți, sau dacă ea e nevasta lui Omi, și apoi gîndi : Să fie oare aievea ?

Omi o întrebă ceva și ea răspunse fluturîndu-și evantaiul verde, care străluci și dansă în lumina soarelui. Rîsu-i era melodios și grația desăvîrșită. Omi zîmbea și el, apoi se întoarse pe călcîie și se îndepărtă, devenind iar samurai.

Blackthorne îl urmă. Cînd trecu pe lîngă ea, privirea ei era fixată asupra lui și el spuse :

— *Konnichi wa.*

— *Konnichi wa,* Anjin-san, răspunse ea și vocea ei îl impresionă.

Ea abia dacă avea un metru și jumătate, dar era desăvîrșită. Cînd se înclină ușor, briza îi îndepărtă chimonoul exterior, de mătase, dezvelindu-i marginile chimonoului de dedesubt, de culoarea purpurei, pe care el îl găsi surprinzător de ispititor.

Parfumul fetei încă-l învăluia cînd dădu colțul străzii. Văzu chepengul și pe *Erasmus.* Și galera. Fata dispăru din mintea lui.

De ce ambrazurile pentru tun sînt goale ? Unde sînt tunurile noastre ? Ce naiba caută o galeră de sclavi aici şi ce s-a întîmplat în groapă ?

Fiecare lucru la timpul lui. Mai întîi *Erasmus :* vîrful arborelui trinchet, rupt de furtună, arată îngrozitor. Asta nu contează, gîndi el. Am putea să-l scoatem în larg uşor. Am dezlega parîmele, curenţii de aer din timpul nopţii şi reflexul ne-ar scoate fără zgomot, şi am putea s-o canarisim mîine pe celălalt ţărm al acelui petic de insulă. Jumătate de zi, atît ne-ar trebui să instalăm arborele de rezervă, apoi, toate pînzele sus, şi pornim în larg. Poate că ar fi mai bine să nu ancorăm, ci să zburăm spre ape mai sigure. Dar cine o s-o manevreze ? Nu te poţi descurca de unul singur.

De unde a venit galera aceea cu sclavi ? Şi de ce este aici ? Zărea grupuri de samurai şi marinari jos, la debarcader. Galera cu şaizeci de vîsle — treizeci pe fiecare latură — era bine îngrijită, de o ordine desăvîrşită, ramele aşezate meticulos, gata de plecare imediată, şi-l trecură fiorii fără să vrea. Ultima oară cînd văzuse o galeră fusese cu doi ani în urmă pe Coasta de Aur, cînd flota lui se pregătea să iasă în larg, toate cele cinci corăbii laolaltă. Era o galeră comercială portugheză de coastă, bogată, ce zburase pe lîngă el împotriva vîntului, *Erasmus* n-a putut s-o prindă, s-o captureze sau s-o scufunde.

Blackthorne ştia bine coasta de nord a Africii. Fusese pilot şi căpitan de vas timp de zece ani la Societatea Londoneză a Negustorilor Berberi, societate ce angaja negustori şi luptători ca să străpungă blocada spaniolă şi să facă negoţ pe Coasta Berberă. Navigase de-a lungul coastei de vest şi de nord a Africii, spre sud, pînă la Lagos, şi spre nord-est prin periculoasa Strîmtoare Gibraltar — tot timpul patrulată de spanioli —, pînă la Salerno, în Regatul Neapolelui. Mediterana era periculoasă pentru corăbiile engleze şi olandeze. Acolo se aflau în număr mare nave de război ale duşmanului, spaniole şi portugheze, iar, ce era şi mai rău, otomanii, turcii necredincioşi, împînzeau apele cu galere cu sclavi şi cu nave de război.

Aceste călătorii fuseseră foarte bănoase pentru el şi îşi cumpărase propria sa navă, un bric de o sută cincizeci de tone, ca să facă pe cont propriu negoţ. Dar acesta

se scufundase şi pierduse totul. Fuseseră prinşi la adăpost, în apele fără vînt ale Sardiniei, cînd o galeră otomană apăruse din senin. Lupta fusese cruntă şi, spre apusul soarelui, nava duşmană a trecut la abordaj... N-a uitat niciodată strigătele de „Alaaaaah" scoase de corsari, în timp ce escaladau parapeţii navei sale. Erau înarmaţi cu săbii şi cu muschete. Îşi regrupase oamenii, primul atac fusese respins, dar al doilea a fost nimicitor. El a ordonat atunci să se dea foc depozitului de muniţii. Corabia lui era în flăcări şi a hotărît că e mai bine să moară decît să fie pus la vîsle. Întotdeauna avusese o grijă cumplită să nu fie prins viu şi făcut sclav pe galeră, soartă deloc neobişnuită pentru un marinar prizonier.

Cînd depozitul de muniţii a sărit în aer, explozia a distrus fundul navei sale şi o parte din galera corsară, iar în învălmăşeală, el a reuşit să înoate pînă la barcaz şi a scăpat cu patru oameni din echipaj. Pe cei care n-au putut să înoate pînă la el a trebuit să-i lase. Îşi amintea încă strigătele lor de ajutor, implorîndu-l pe Dumnezeu. Dar, în ziua aceea, Dumnezeu îşi întoarsese faţa de la ei, aşa că au pierit, sau au ajuns la rame. Dar atunci Dumnezeu nu-şi întorsese faţa de la Blackthorne şi de la ceilalţi patru şi, astfel, ei au izbutit să ajungă la Cagliari, în Sardinia, iar de acolo făcuseră drumul spre casă fără nici un ban.

Asta a fost acum opt ani, în acelaşi an în care izbucnise iarăşi ciuma în Londra. Ciuma, foametea şi răzvrătirile celor care nu aveau de lucru şi mureau de foame. Fratele său mai mic cu familia lui fuseseră seceraţi. Propriul său fiu, primul născut, pierise. Dar, în timpul iernii, ciuma încetase, iar el obţinuse cu uşurinţă o nouă navă şi plecase pe mare să-şi refacă averea. La început în slujba Societăţii Londoneze a Negustorilor Berberi, apoi o călătorie spre Indiile de Vest, în urmărirea spaniolilor. După asta, ceva mai bogat, în slujba lui Kees Veerman, olandezul, în cea de a doua lui călătorie în căutarea legendarei Căi de Nord-Est către Catai şi Insulele cu Mirodenii ale Asiei, cale ce se credea a fi în Mările de Gheaţă, la nord de Rusia ţaristă. Au căutat timp de doi ani, apoi Kees Veerman a murit în pustietăţile îngheţate, laolaltă cu mai bine de trei sferturi din echipaj, iar Blackthorne s-a întors şi a condus restul de oameni spre casă.

Apoi, acum trei ani, fusese rugat de nou înființata Companie Olandeză a Indiei de Est să conducă prima lor expediție spre Lumea Nouă. Se șoptea în mare taină că ei făcuseră rost, la un preț fabulos, de o carte de drum portugheză, de contrabandă, care, probabil, dezvăluia secretele Strîmtorii Magellan pe care ei voiau s-o verifice. Bineînțeles, negustorii olandezi ar fi preferat să folosească unul din propriii lor piloți, dar nu exista nici unul ca englezii, instruiți de deținătoarea monopolului, Trinity House, iar valoarea colosală a acestei cărți de drum îi obligase să-și încerce norocul cu Blackthorne. El era o alegere desăvîrșită : era cel mai bun pilot protestant în viață, mama lui fusese olandeză și el vorbea olandeza la perfecție. Blackthorne primise plin de entuziasm și se-nvoise ca plata să fie a cincisprezecea parte din toate profiturile și, așa cum era obiceiul, jurase solemn, în fața lui Dumnezeu, credință față de Companie, se legase să le conducă flota pînă la capătul drumului și să le-o aducă înapoi acasă.

Pe Dumnezeul meu, am să-o duc pe *Erasmus* acasă, gîndi Blackthorne. Cu atîția oameni cîți El o să-i lase în viață.

Acum ei traversau piața, iar el își desprinse ochii de pe galeră și văzu trei samurai păzind chepengul. Mîncau cu-ndemînare din castronașe, cu bețe de lemn, pe care Blackthorne văzuse că ei le foloseau deseori, dar cu care el nu reușise să se descurce.

— Omi-san ! Prin semne îi arătă că voia să meargă la chepeng doar să-și strige prietenii. Numai pentru o clipă.

Dar Omi dădu din cap, spuse ceva ce el nu înțelese și-și continuă drumul prin piață, în jos, spre plajă, pe lîngă cazan și mai departe pînă la debarcader. Blackthorne îl urmă ascultător. Fiecare lucru la timpul lui, își spuse. Fii liniștit.

Odată ajunși la debarcader, Omi se întoarse și strigă spre samuraii de pază de la chepeng. Blackthorne îi văzu ridicînd chepengul și uitîndu-se scrutător în jos. Unul din ei făcu un semn spre niște țărani care aduseră scara și un hîrdău cu apă proaspătă pe care-l duseră în groapă. Cel gol îl luară înapoi sus. La fel și hîrdăul-latrină.

Liniştește-te ! Dacă ai răbdare şi le faci jocul, după legile lor, poţi să-ţi ajuţi echipajul, gîndi mulţumit.

Grupuri de samurai erau adunate lîngă galeră. Un bătrîn înalt stătea deoparte. Din respectul pe care *daimyo*-ul Yabu i-l arăta şi din felul cum ceilalţi săreau la cel mai mic semn al lui, Blackthorne îşi dădu imediat seama de importanţa lui. Să fie regele lor ? se întrebă.

Omi îngenunche cu umilinţă. Bătrînul se înclină pe jumătate şi-şi întoarse ochii spre Blackthorne.

Adunîndu-şi toată priceperea de care era capabil, Blackthorne îngenunche şi-şi lipi mîinile de nisipul debarcaderului, aşa cum făcuse Omi plecîndu-şi capul la fel de jos ca el.

— *Konnichi wa,* Sama, spuse politicos.

Îl văzu pe bătrîn înclinîndu-se din nou.

Urmă o discuţie între Yabu, bătrîn şi Omi. Yabu îi vorbi lui Mura. Mura arătă spre galeră.

— Anjin-san. Te rog. Acolo.

— De ce ?

— *Isogi !* comandă Omi, făcînd semn cu mîna spre galeră.

— Nu, nu merg la...

Imediat Omi dădu un ordin şi patru samurai se aruncară asupra lui Blackthorne şi-i imobilizară braţele. Mura scoase funia şi începu să-i lege mîinile la spate.

— Ticăloşilor, strigă Blackthorne. Nici nu mă gîndesc să urc la bordul blestematei ăleia de nave de sclavi !

— Sfînta Fecioară ! Lăsaţi-l în pace ! Hei, voi maimuţe scîrboase, lăsaţi nenorocitul ăla în pace ! *Kinjiru, neh ?* E pilotul ? Anjin, *ka ?*

Lui Blackthorne aproape că nu-i venea să-şi creadă urechilor. Avalanşa de înjurături în portugheză venise de pe puntea galerei. Apoi îl văzu pe bărbat, coborînd schela de bord. Era la fel de înalt ca el şi cam de aceeaşi vîrstă, dar cu păr negru, ochi negri şi îmbrăcat neglijent în haine de marinar cu floretă la şold şi pistoale la cingătoare. Un crucifix bătut în pietre scumpe îi atîrna de gît. Purta o beretă elegantă şi un zîmbet larg îi brăzda faţa.

— Tu eşti pilotul ? Pilotul olandezilor ?

— Da, se auzi Blackthorne răspunzînd.

— Bine. Bine. Eu sînt Vasco Rodrigues, pilotul acestei galere !

Se întoarse spre bătrîn şi-i vorbi într-un amestec de japoneză şi portugheză, numindu-l Maimuţă-sama şi uneori Toda-sama, dar, după cum pronunţa el, suna a Toady-sama. [1] De două ori scoase pistolul, îl îndreptă cu emfază spre Blackthorne şi-l băgă iar în cingătoare ; vorbea o japoneză garnisită cu vulgarităţi picante într-o portugheză de maidan, pe care numai marinarii o puteau înţelege.

Hiro-matsu vorbi scurt, samuraii îi dădură drumul lui Blackthorne şi Mura îl dezlegă.

— Aşa-i mai bine. Ascultă, pilotule, omul ăsta e ca un rege. I-am spus că răspund de tine şi c-o să-ţi zbor creierii imediat după ce vom da o duşcă pe gît împreună ! Rodigues se înclină spre Hiro-matsu, apoi zîmbi spre Blackthorne. Înclină-te spre Ticălosu-sama. Ca în vis, Blackthorne făcu cum i se spusese.

— Te înclini ca un japonez, zise Rodrigues cu o grimasă. Tu eşti într-adevăr pilot ?

— Da.

— Care e latitudinea Capului Lizard ?

— Patruzeci şi nouă grade, cincizeci şi şase minute nord, şi atenţie la recifurile ce apar la sud, sud-vest.

— Zău că da, tu eşti pilotul ! Rodrigues îi strînse mîna lui Blackthorne cu căldură. Hai la bord. E de mîncare, şi rachiu, şi vin, şi grog, şi toţi piloţii trebuie să se iubească unii pe alţii, că ei sînt sămînţa pămîntului. Amin ! Corect ?

— Da, spuse Blackthorne slab.

— Cînd am auzit c-o să ducem un pilot înapoi cu noi, mi-am zis : straşnic ! Sînt ani de cînd n-am mai avut plăcerea să vorbesc cu un pilot adevărat. Hai la bord. Cum te-ai strecurat prin Malacca ? Cum ai scăpat de caraulele noastre din Oceanul Indian, zi-i ? A cui carte de drum ai furat ?

— Unde mă duci ?

— La Osaka. Înălţimea sa, Marele Călău în persoană, vrea să te vadă.

Blackthorne simţi cum îl cuprinde iar panica.

— Cine ?

— Toranaga ! Stăpînul celor Opt Provincii, ştie-le dracu unde sînt ! *Daimyo*-ul cel mai mare al Japoniei ; un *daimyo* e ca un rege sau ca un senior feudal, ba chiar mai mult. Toţi sînt nişte tirani.

[1] Lingău (engl.).

— Ce vrea de la mine ?

— Nu știu, dar de-asta sîntem noi aici și, dacă Toranaga vrea să te vadă pe tine, pilotule, are să te vadă. Se zice că are un milion de apucați de-ăștia cu ochi piezișsi, care ar fi în stare să moară pentru cinstea de a-l șterge la fund, dacă asta ar fi plăcerea lui ! „Toranaga vrea ca tu să aduci înapoi pilotul, Vasco“ a spus tălmaciul lui. „Să-l aduci pe pilot și încărcătura navei. Du-l pe bătrînul Toda Hiro-matsu acolo să cerceteze nava...“ O, da, pilotule, totul e pus la poprire, așa am auzit, corabia ta și tot ce e în ea !

— La poprire ?

— Se poate să fie un zvon. Japonezii uneori opresc cu o mînă și le dau înapoi cu celalaltă sau se prefac că n-au dat niciodată ordinul. E greu să-i înțelegi pe ticăloșii ăștia !

Blackthorne simți ochii reci ai japonezilor sfredelindu-l și încercă să-și ascundă teama. Rodrigues îi urmări privirea.

— Da, începe să devină neliniștiți. Avem destul timp să vorbim. Hai la bord.

Se întoarse, dar Blackthorne îl opri.

— Ce-i cu prietenii mei, cu echipajul meu ?

— Ce ?

Blackthorne îi spuse pe scurt despre groapă. Rodrigues îl întrebă pe Omi într-o japoneză amestecată cu portugheză.

— Spune c-o să fie bine cu ei. Ascultă, nici eu, nici tu nu mai putem face nimic acum. Va trebui să ai răbdare, niciodată nu poți să știi la ce să te aștepți cu un japonez. Ei au șase fețe și trei inimi. Rodrigues se înclină ca un curtean european spre Hiro-matsu. Așa ne înclinăm noi în Japonia. De parcă am fi la curtea stricatului de Filip al II-lea, Dumnezeu să-l ducă pe spaniolul ăla cît mai devreme la groapă.

Se îndreptă spre punte. Spre uluirea lui Blackthorne, nu erau nici lanțuri, nici sclavi.

— Ce-i cu tine ? Ți-e rău ? întrebă Rodrigues.

— Nu, am crezut că e o galeră cu sclavi.

— Nu există sclavi în Japonia, nici măcar în ocnă. Țicniți, dar asta e ! Așa nebuni n-ai mai văzut tu niciodată și eu am străbătut lumea de vreo trei ori. Avem samurai la rame. Sînt soldați, soldații ticălosului bătrîn

și n-ai văzut niciodată sclavi care să tragă mai bine la rame, sau bărbați care să lupte mai bine. Rodrigues rîse. Își pun fundurile la treabă și eu îi îmboldesc doar ca să-i văd pe ticăloși cum îi trec toate apele. Nu pleacă de la vîsle niciodată. Am făcut tot drumul de la Osaka — cam trei sute de mile marine — în patruzeci de ceasuri. Hai jos. Plecăm îndată. Sigur ți-e bine ?

— Da. Da, cred că da. Blackthorne privea spre *Erasmus*. Era ancorată la o sută de iarzi mai încolo. Pilotule, ce zici, nu e nici o șansă să mergem pe navă ? Nu m-au mai lăsat să mă întorc la bord, n-am haine și ei au sigilat-o în momentul în care am sosit. Te rog.

Rodrigues privi cu atenție corabia.

— Cînd ai pierdut arborele trinchet ?

— Chiar înainte de-a acosta aici.

— Mai ai unul de rezervă la bord ?

— Da.

— În ce port e înregistrată ?

— Rotterdam.

— A fost construită acolo ?

— Da.

— Am fost acolo. Bancuri de nisip rele, dar un port dat dracului. Are parîme bune, nava ta. E nouă, pînă acum n-am mai văzut alta ca ea. Ehei, trebuie să fie rapidă, foarte rapidă. Greu de mînuit. Rodrigues își îndreptă privirile spre el. Poți să-i mînuiești tachelajul ușor ? Întoarse clepsidra de jumătate de oră, care se găsea lîngă cea de o oră, amîndouă prinse de habitaclu.

— Da.

Blackthorne încerca să nu i se citească pe față speranța care-i creștea.

— Cu o tocmeală, pilotule. Nici o armă ascunsă în mînecă sau în altă parte. Cuvîntul tău de pilot. Le-am spus maimuțoilor că răspund de tine.

— De acord. Blackthorne privea nisipul scurgîndu-se încet prin gîtul clepsidrei.

— Dacă încerci cea mai mică înșelăciune, îți zbor creierii, fie ei de pilot au ba, sau îți tai beregata. *Dacă* mă-nvoiesc.

— Îți dau cuvîntul meu, de la pilot la pilot, jur. Și să-i ia ciuma pe spanioli !

Rodrigues zîmbi și-l bătu prietenos pe spate.

— Începi să-mi placi, englezule.

— De unde știi că sînt englez ? întrebă Blackthorne, fiind sigur că portugheza lui era fără cusur și că nimic din ceea ce spusese nu l-ar fi deosebit de un olandez.

— Sînt un ghicitor. Nu toți piloții sînt ? rîse Rodrigues.

— Ai vorbit cu preotul ? Părintele Sebastio ți-a spus ?

— Nu stau de vorbă cu popii, dacă nu-i musai. O dată pe săptămînă e mai mult decît destul pentru orice bărbat. Rodrigues scuipă într-un canal de scurgere și se îndreptă spre pasarela dinspre chei. Toady-sama ! *Ikimasho ka* [1] ?

— *Ikimasho,* Rodrigu-san. *Ima.*

— *Ima,* să trăiți. Rodrigues se uită căzut pe gînduri la Blackthorne. *Ima* înseamnă „acum", „imediat". Trebuie să plecăm imediat, englezule.

Nisipul se strînsese deja într-o mică grămăjoară aproape perfectă pe fundul clepsidrei.

— Vrei să-l întrebi, te rog, dacă pot să merg la navă ?

— Nu, englezule. N-o să-l întreb tîmpenia asta.

Dintr-o dată Blackthorne se simți gol pe dinăuntru. Și foarte bătrîn. Îl urmări pe Rodrigues cum se îndrepta spre balustrada dunetei și strigă spre un marinar mic de statură, elegant, care stătea pe punte.

— Hei, căpitan-san. *Ikimasho* ? Toți samuraii la bord. *ima ! Ima, wakarimasu ka ?*

— *Hai,* Anjin-san.

Imediat Rodrigues trase zdravăn clopotul navei de șase ori, iar căpitan-san începu să-și strige ordinele către marinarii și samuraii de pe țărm și de pe navă. Marinarii de jos urcară în grabă pe punte să facă pregătirile de plecare și, în învălmășeala disciplinată, controlată, Rodrigues îl luă încet pe Blackthorne de braț și-l împinse spre pasarela de la tribord, îndepărtîndu-l de mal.

— Jos e o bărcuță, englezule. Nu fugi, nu te uita în jur și nu da nici o atenție la nimeni, afară de mine. Dacă îți spun să te întorci, fă-o rapid.

Blackthorne traversă puntea, coborî schela de bord și se îndreptă spre mica barcă japoneză. Apoi auzi voci mînioase în urma lui și-și simțea părul făcîndu-i-se măciucă, pentru că pretutindeni pe navă erau o mulțime de samurai, unii înarmați cu arcuri și săgeți, cîțiva cu muschete.

---

[1] Plecăm (jpn.).

— Nu trebuie să-ţi faci griji în privinţa lui, căpitan-san, eu răspund de el. Eu, Rodrigu-san, *ichi ban* [1] Anjin-san jur ! *Wakarimasu ka* ? se auzi peste celelalte voci, dar ele deveneau tot mai mînioase.

Blackthorne era gata să urce în bărcuţă şi văzu că n-avea suporturi pentru rame. Nu ştiu să vîslesc ca ei, îşi spuse. Nu pot folosi barca ! E prea departe ca să înot. Sau poate că nu e ?

Şovăi, măsurînd distanţa. Dacă ar fi fost în plină forţă n-ar fi aşteptat nici o clipă. Dar acum ?

În spatele lui se auzeau paşi coborînd cu zgomot pasarela şi trebui să-şi înfrîngă impulsul de a se întoarce.

— Aşează-te la pupa, îl auzi imediat pe Rodrigues. Grăbeşte-te !

Făcu cum i se spusese şi Rodrigues sări sprinten în barcă, înşfăcă ramele şi, rămînînd tot în picioare, vîsli cu mare îndemînare.

Un samurai era în capul scării de bord, foarte neliniştit, şi alţi doi erau lîngă el cu arcurile pregătie. Căpitanul samurai strigă, făcîndu-le semne clare să se întoarcă.

La cîţiva iarzi de navă, Rodrigues întoarse capul.

— Mergem doar pînă acolo, îi strigă căpitanului, arătînd spre *Erasmus*. Strînge samuraii pe galeră ! Îşi întoarse hotărît spatele spre nava lui şi continuă să vîslească, mînuind ramele în stil japonez, stînd în picioare în mijlocul bărcii.

— Să-mi spui dacă-şi pun săgeţi în arcuri, englezule ! Urmăreşte-i foarte atent. Ce fac acum ?

— Căpitanul e foarte furios. N-o să dai de bucluc, ce zici ?

— Dacă nu ieşim în larg la-ntorsul clepsidrei, bătrînul Toady ar putea găsi pricină să se plîngă. Ce fac cei cu arcurile ?

— Nimic. Ascultă ce le spune căpitanul. El pare nehotărît. Nu... Acum unul din ei scoate o săgeată.

Rodrigues se pregăti să se oprească.

— Dumnezeule, ţintesc al dracului de bine şi nu poţi merge la noroc... E deja în arc ?

— Da... dar stai puţin ! Căpitanul a... cineva a venit la el, un marinar, cred. Parcă l-ar întreba ceva despre navă. Căpitanul se uită spre noi. Îi spune ceva omului cu săgeata.

---

[1] Primul (jpn.).

Acum omul o pune înapoi în tolbă. Marinarul arată spre punte.

Rodrigues trase repede cu coada ochiului ca să fie sigur şi respiră mai uşurat.

— Ăsta e unul din ofiţeri. O să-i trebuiască o jumătate de ceas să-şi aranjeze vîslaşii.

Blackthorne aşteptă, distanţa creştea.

— Căpitanul priveşte din nou spre noi. Nu, sîntem în siguranţă. A plecat, dar unul din samurai ne urmăreşte.

— Treaba lui. Rodrigues se linişti, dar nu slăbi ritmul, nici nu se uită înapoi. Nu-mi place să fiu cu spatele spre samurai, mai cu seamă cînd au armele-n mîini, dar cred că nu am văzut niciodată pe vreunul din ei neînarmat. Toţi sînt nişte ticăloşi !

— De ce ?

— Le place să omoare, englezule. E obiceiul lor, dorm cu săbiile lîngă ei. Asta e o ţară grozavă, dar samuraii sînt periculoşi ca viperele, ba ceva şi mai şi.

— De ce ?

— Nu ştiu de ce, englezule, dar aşa sînt ei, răspunse Rodrigues bucuros să steă de vorbă cu unul de-al său. Bineînţeles, toţi japonezii sînt deosebiţi de noi — nu simt durerea sau frigul ca noi —, dar samuraii sînt chiar mai rău. Nu se tem de nimic, de moarte, cel mai puţin. De ce ? Numai Dumnezeu ştie, dar ăsta-i adevărul. Dacă superiorii lor spun „omoară", ei omoară ; dacă spun „mori", ei se aruncă în săbii sau îşi despică burţile. Ei omoară sau mor cu aceeaşi uşurinţă cu care noi ne facem nevoile. Şi femeile sînt samurai, englezule. Ele omoară ca să-şi apere stăpînii, aşa-şi numesc ele soţii, sau îşi pun capăt zilelor, dacă li se porunceşte. O fac tăindu-şi beregata. Aici un samurai poate să-i ordone soţiei sale să se omoare şi ea trebuie s-o facă, e lege. Pe Dumnezeul meu, femeile sînt totuşi altceva, o altă specie, englezule, nimic pe pămînt nu e ca ele, dar bărbaţii... samuraii sînt reptile şi cel mai bine e să-i ţii de şerpi veninoşi. Te simţi bine acum ?

— Da, mulţumesc. Niţel vlăguit, dar e-n ordine.

— Cum a fost călătoria ta ?

— Grea. Spune-mi, ei, samuraii, cum ajung să fie samurai ? E destul să-şi pună cele două săbii şi să-şi facă tunsoarea aia ?

— Trebuie să te naşti samurai. Bineînţeles, există mai multe ranguri de samurai, de la *daimyo*-ii din vîrful mormanului de bălegar pînă la ceea ce noi am numi pifani. E mai mult un rang care se moşteneşte, ca la noi. Mai de mult, aşa am auzit, era şi aici ca în Europa : ţăranii puteau s-ajungă soldaţi şi soldaţii ţărani, cu urmaşi cavaleri şi nobili, chiar şi regi. Unii soldaţi ţărani s-au ridicat pînă la cel mai înalt cin. *Taikō* a fost unul.

— Cine ?

— Marele Despot, guvernatorul întregii Japonii, Marele Ucigaş al tuturor timpurilor, o să-ţi povestesc într-o zi despre el. A murit în urmă cu un an şi acum arde în fundul iadului. Rodrigues scuipă peste bord. Acum, ca să fii samurai, trebuie să te naşti astfel. Totul se moşteneşte, englezule. Sfîntă Fecioară, habar n-ai tu ce mare preţ pun ei pe moştenire, familie, rang şi pe altele de felul ăsta. Ai văzut cum se pleacă Omi în faţa dracului ăluia de Yabu şi cum amîndoi se tîrăsc în patru labe în faţa bătrînului Toady-sama. „Samurai" vine de la un cuvînt japonez, care înseamnă „a sluji". Dar, oricît se înclină şi fac plecăciuni în faţa celui de deasupra, ei tot samurai rămîn, cu anume înlesniri de samurai. Ce mai e pe punte ?

— Căpitanul sporovăieşte cu un alt samurai şi arată spre noi. Ce înlesniri au ?

— Aici samuraii guvernează totul, stăpînesc totul. Au codul lor de onoare şi tablele lor de legi. Trufaşi ? Sfîntă Fecioară, nici nu-ţi poţi tu închipui cît ! Cel mai de jos dintre ei poate, după lege, să omoare pe orice ne-samurai, pe *orice* bărbat, femeie sau copil, pentru orice pricină sau fără nici una. Pot să omoare, după lege, doar ca să-şi încerce tăişul spurcatelor lor de săbii, i-am văzut cu ochii mei, şi au cele mai bune săbii din lume. Mai bune decît oţelul de Damasc. Ce mai face scîrba aia ?

— Ne priveşte, şi-atît. Acum ţine arcul pe spate. Blackthorne fu scuturat de un fior.

— Îi urăsc pe ticăloşii ăştia mai mult decît pe spanioli. Rodrigues rîse iar, în timp ce trăgea la vîsle. De-ar şti adevărul, m-ar face chisăliţă ! Dar, dacă vrei să te îmbogăţeşti repede, trebuie să lucrezi cu ei, pentru că ei stăpînesc totul. Sigur ţi-e bine ?

— Da, mulţumesc. Ce spuneai ? Samuraii stăpînesc totul ?

— Da. Întreaga ţară e împărţită în caste, ca în India.

Samuraii, în vîrf, ţăranii vin după ei. Rodrigues scuipă peste bord. Numai ţăranii pot să *aibă* pămînt. Înţelegi ? Dar samuraii au toate produsele. Ei au toată recolta de orez, care este cea mai importantă, iar o parte din ea o dau înapoi ţăranilor. Numai samurailor li se îngăduie să poarte arme. Oricine atacă un samurai, afară de un alt samurai, este socotit răzvrătit şi este pedepsit pe loc cu moartea. Şi, dacă cineva vede un astfel de atac şi nu dă de ştire imediat, devine la fel de vinovat. O dată cu ei sînt vinovaţi şi nevestele lor, chiar şi copiii. Întreaga familie e condamnată la moarte dacă unul din ei nu anunţă. Pe Dumnezeul meu că samuraii sînt stirpea lui Satan ! Am văzut copii ciopîrţiţi, făcuţi bucăţele. Rodrigues tuşi şi scuipă. Dar chiar şi aşa, dacă ştii un lucru sau două, ţara asta e raiul pe pămînt. Îşi aruncă privirea spre galeră, să se încredinţeze cu proprii-i ochi, apoi zîmbi larg. Ei, englezule, nimic nu e mai grozav ca o plimbare cu barca în jurul portului, nu ?

Blackthorne rîse. Povara anilor dispăruse în timp ce se lăsa furat de mişcarea atît de familiară a valurilor, de mirosul sărat al mării, pescăruşii strigînd şi jucîndu-se deasupra lor, de senzaţia de libertate şi sentimentul izbînzii mult aşteptate.

— Am crezut că n-o să-m-ajuţi s-ajung la *Erasmus !*

— Asta-i nenorocirea cu voi toţi, englezule. N-aveţi nici un pic de răbdare. Ascultă, aici nu-i *rogi* nimic pe japonezi, samurai sau altceva, ei sînt toţi la fel. Dacă o faci, au să şovăie, apoi îl întreabă pe mai marele lor. Aici trebuie să *acţionezi.* Bineînţeles, rîsu-i viguros pluti peste valuri, uneori poţi să fii omorît dacă acţionezi greşit.

— Vîsleşti foarte bine. Mă gîndeam cum să folosesc ramele cînd ai venit tu.

— Doar nu credeai c-am să te las să te duci singur, nu? Cum te cheamă ?

— Blackthorne. John Blackthorne.

— Ai fost vreodată în nord, englezule ? În nordul îndepărtat ?

— Am fost cu Kees Veerman pe nava *Der Lifle.* Acum opt ani. A fost a doua mea călătorie în căutarea Căii de Nord-Est. De ce ?

— Mi-ar plăcea să-mi povesteşti despre asta şi despre toate locurile pe unde-ai fost. Crezi c-au să-l găsească vreodată ? Drumul de nord, către Asia, prin est sau vest ?

— Da. Voi şi spaniolii blocaţi ambele rute de sud, aşa că noi trebuie să-l găsim. Noi sau olandezii. De ce ?

— Şi-ai pilotat şi pe Coasta Berberă, nu ?

— Da. De ce ?

— Şi Tripoli îl ştii ?

— Mai toţi piloţii au fost acolo. De ce ?

— Am ştiut eu că te-am mai văzut cîndva. Da, s-a întîmplat la Tripoli. Cineva mi te-a arătat. Faimosul pilot englez ! Care a mers cu exploratorul olandez Kees Veerman, în Mările de Gheaţă, şi care, cîndva, a fost căpitan în escadra lui Drake, nu ? Cînd cu Armada. Cîţi ani aveai atunci ?

— Douăzeci şi patru. Ce făceai la Tripoli ?

— Pilotam un vas englez de corsari. Corabia mea fusese luată în Indii de acest pirat, Morrow, Henry Morrow era numele lui. El mi-a ars corabia pînă la linia de plutire, după ce-o prădase, şi mi-a oferit slujba de pilot — omul lui era nepriceput, aşa a spus el —, ştii cum e. Voia ca să mergem de acolo — noi făcusem plinul de apă şi plecam din Hispaniola, cînd m-a prins —, să mergem spre sud, de-a lungul Continentului Spaniol [1], apoi înapoi, peste Atlantic, să încercăm să capturăm, lîngă Canare, transportul anual de aur către Spania şi, dacă ne scăpa, s-o pornim, prin Gibraltar spre Tripoli, pentru a încerca alte jafuri şi apoi din nou spre nord, către Anglia. A făcut oferta obişnuită, să-mi elibereze ortacii, să le dea hrană şi bărci, dacă eu primeam să le fiu pilot. Am spus : „Bineînţeles, de ce nu ? Numai să nu atacăm nici o navă portugheză, să mă debarcaţi lîngă Lisabona şi să nu-mi furaţi cărţile de drum." Ne-am tîrguit, am mai dat eu, a mai lăsat el, ca de obicei, ştii cum e. Apoi eu am jurat pe Dumnezeul meu şi amîndoi pe cruce şi asta a fost. Am avut o călătorie bună şi ne-au căzut în mînă cîţiva negustori spanioli bogaţi. Cînd am ajuns la Lisabona, el m-a rugat să rămîn pe navă, mi-a spus obişnuitele vorbe ale bunei regine Bess [2], precum că ea va da o răsplată de prinţ oricărui pilot portughez care trece în slujba ei şi-i va învăţa şi pe ceilalţi din Trinity House tot ce ştie el, şi că-i va plăti cinci mii de guinee pentru cartea de drum a Strîmtorii Magellan sau a Capului Bunei Speranţe. Zîmbetul lui Rodrigues era larg, dinţii albi şi puternici, barba şi mustaţa bine îngrijite. Nu

[1] Coasta de nord-est a Americii de Sud.

[2] Elisabeta I, regina Angliei (1558—1603).

le-aveam. Cel puţin aşa i-am spus. Morrow şi-a ţinut cuvîntul, aşa cum ar trebui să facă toţi piraţii. M-a lăsat la ţărm cu cărţile mele de drum — bineînţeles că pusese să-i fie copiate, deşi el însuşi nu ştia să citească sau să scrie şi chiar mi-a dat partea mea din banii jefuiţi. Ai navigat vreodată cu el, englezule ?

— Nu. Regina i-a dat titlul de cavaler acum cîţiva ani. N-am fost niciodată pe vreuna din corăbiile lui. Mă bucur c-a fost cinstit cu tine.

Erau lîngă *Erasmus*. Samuraii se uitau în jos, spre ei, curioşi.

— Asta a fost pentru a doua oară cînd am pilotat pentru eretici. Prima oară n-am fost aşa de norocos.

— Da ?

Rodrigues puse vîslele la locul lor, barca făcu o uşoară mişcare laterală şi el apucă parîmele de abordaj.

— Mergem sus, dar mă laşi pe mine să vorbesc.

Blackthorne începu să urce, în timp ce pilotul celălalt lega bine barca. Rodrigues fu primul pe punte. Se înclină ca un curtean.

— *Konnichi wa* pentru toţi blestemaţii de sama !

Erau patru samurai pe punte. Blackthorne recunoscu pe unul din ei care făcuse de pază la chepeng. Încurcaţi, se înclinară băţoşi către portughez. Blackthorne îl imită, simţindu-se stînjenit, deoarece ar fi preferat să facă o plecăciune corectă.

Rodrigues se îndreptă direct spre scara din tambuchi. Sigiliile erau în ordine la locul lor. Unul din samurai i se aşeză în cale.

— *Kinjiru, gomen nasai.* Este interzis, îmi pare rău.

— *Kinjiru,* da ? spuse portughezul vădit neimpresionat. Eu sînt Rodrigu-san, *anjin* pentru Toda Hiro-matsu-sama. Sigiliul ăsta, spuse el arătînd spre pecetea roşie acoperită cu o scriere ciudată, e al lui Toda Hiro-matsu-sama ?

— *Iyé* [1], spuse samuraiul clătinînd din cap. Kasigi Yabu-sama !

— *IYÉ* ? spuse Rodrigues. Kasigi Yabu-sama ? Eu vin din partea lui Toda Hiro-matsu-sama, care e un rege mai mare decît ticălosul vostru, şi Toady-sama vine din partea lui Toranaga-sama, care e cel mai mare ticălos-sama de pe suprafaţa pămîntului. *Neh* ? Rupse sigiliul de la uşă şi-şi

[1] Nu (jpn.).

duse mîna la unul din pistoale. Săbiile erau pe jumătate scoase din teacă şi el îi spuse încet lui Blackthorne : Fii gata să părăseşti nava. Apoi se adresă samurailor, pe un ton mînios : Toranaga-sama ! Arătă cu mîna stîngă spre steagul care flutura pe propriu-i catarg : *Wakarimasu ka ?*

Samuraii şovăiră, cu săbiile pregătite. Blackthorne era numai ochi şi urechi, gata să se-arunce peste bord.

— Toranaga-sama ! Rodrigues izbi uşa cu piciorul, clanţa sări zornăind şi uşa zbură la perete. *WAKARIMASU KA ?*

— *Wakarimasu,* Anjin-san.

Samuraii îşi băgară săbiile-n teacă, se înclinară şi Rodrigues porni primul în jos pe scară şi spuse răguşit :

— Aşa-i mai bine.

— Doamne, Rodrigues, rosti Blackthorne, cînd erau pe puntea inferioară. Aşa faci întotdeauna şi-ţi iese bine mereu ?

— N-o fac decît rareori, spuse portughezul, ştergîndu-şi sudoarea de pe frunte, şi, chiar şi atunci, aş vrea să nu fi încercat deloc.

Blackthodne se rezemă de peretele navei.

— Mă simt de parcă cineva mi-ar fi tras un picior în burtă.

— E singura cale. Trebuie să te porţi ca un rege. Chiar şi aşa, niciodată nu ştii la ce să te aştepţi de la un samurai. Sînt la fel de periculoşi ca un popă împuţit, aşezat c-o lumînare-n fund pe un butoiaş plin pe jumătate cu praf de puşcă.

— Ce le-ai spus ?

— Toda Hiro-matsu e cel mai mare sfetnic al lui Toranaga, el e un *daimyo* mai mare decît cel de aici. Din pricina asta au dat ei înapoi.

— Cum e Toranaga ?

— E-o poveste lungă, englezule. Rodrigues se aşează pe o treaptă, îşi trase cizma şi-şi frecă glezna. Aproape că mi-am rupt piciorul în împuţita ta de uşă.

— Nu era încuiată. Puteai s-o deschizi pur şi simplu.

— Ştiu, dar n-ar fi fost acelaşi lucru. Pe Dumnezeul meu, mai ai o grămadă de-nvăţat !

— Vrei să mă-nveţi ?

Rodrigues îşi trase din nou cizma pe picior.

— Asta depinde, spuse el.

— De ce ?

— O să vedem noi, nu ? Numai eu am vorbit pînă acum, cea ce e corect : eu sînt sănătos, tu nu. Curînd o să vină rîndul tău. Care ţi-e cabina ?

Blackthorne îl studie pentru o clipă. De sub punţi venea un miros fetid, greu de suportat.

— Mulţumesc că m-ai ajutat să vin pe navă.

Se îndreptă spre pupa. Uşa de la cabina lui era neîncuiată. Cabina fusese scotocită şi tot ce se putea mişca de la locul lui fusese luat. Nu mai erau nici cărţi, nici haine, nici instrumente, nici pene de scris. Lădiţa pe care şi-o luase cu el pe mare era, de asemeni, descuiată. Şi goală.

Alb de furie, intră în cabina principală, Rodrigues urmărindu-l foarte atent. Chiar şi compartimentul secret fusese găsit şi prădat.

— Au luat totul. Ticăloşii !

— La ce te aşteptai ?

— Nu ştiu. Am crezut... cu toate sigiliile alea...

Blackthorne se îndreptă spre încăperea tezaurului. Era goală. La fel şi magazia de muniţii. În cale nu mai erau decît baloturile de postav.

— Să-i ia dracu pe toţi japonezii ! Se întoarse în cabina lui şi închise trîntînd cu putere capacul cufărului de drum.

— Unde sînt ? întrebă Rodrigues.

— Ce ?

— Cărţile tale de drum. Unde sînt ?

Blackthorne îi aruncă o privire tăioasă.

— Nici un pilot nu se sinchiseşte de haine. Tu ai venit pentru cărţile de drum. Nu-i aşa ?

— Da.

— De ce eşti aşa mirat, englezule ? Pentru ce crezi c-am venit pe navă ? Să te-ajut să iei cîteva bulendre ? Oricum sînt jerpelite şi-ţi trebuiesc altele. Am destule ca să-ţi dau. Dar unde sînt cărţile de drum ?

— Au dispărut. Erau în ladă.

— N-am de gînd să ţi le fur, englezule. Vreau doar să le citesc şi să le copiez, dacă e nevoie. Am să le păzesc ca pe ochii din cap, aşa că n-ai de ce te teme. Vocea i se înăspri. Te rog, scoate-le, englezule, nu ne-a rămas decît foarte puţin timp.

— N-am de unde. Au dispărut. Erau în lada mea de drum.

— Nu se poate să le fi lăsat acolo, intrînd într-un port străin. N-aveai cum să uiți legea de căpătîi pentru un pilot : să le-ascunzi cu grijă și să le lași la vedere doar pe cele false. Grăbește-te !

— Le-au furat !

— Nu te cred. Precis că le-ai ascuns foarte bine. Le-am căutat două ore și n-am dat peste nici o urmă nenorocită.

— Ce ?

— De ce ești așa de mirat, englezule ? Ți-a căzut capu-n nădragi ? Firește c-am venit aici din Osaka să-ți cercetez cărțile de drum !

— Ai fost deja pe navă ?

— Doamne Dumnezeule ! spune Rodrigues neliniștit. Da, bineînțeles, în urmă cu două sau trei ceasuri, cu Hiromatsu, care voia să se uite. El a rupt sigiliile și apoi, cînd am plecat, *daimyo*-ul de aici le-a pus din nou. Grăbește-te, pentru Dumnezeu, adăugă el. Timpul e pe sfîrșite.

— *Au fost furate !* Blackthorne îi povesti cum sosiseră aici și cum se trezise pe țărm. Apoi izbi cu piciorul lădița de drum și o trimise în celălalt capăt al cabinei, furios pe cei care-i jefuiseră nava. Mi le-au furat ! Toate hărțile mele ! Toate cărțile de drum ! Am unele copii în Anglia, dar cartea mea de drum cu această călătorie nu mai e și... Se opri.

— Și cartea de drum portugheză ? Hai, englezule, n-avea cum să fie decît portugheză.

— Da, și cea portugheză nu mai e aici.

Stăpînește-te, își spuse. S-a terminat cu ele și asta e. La cine să fie ? La japonezi ? Sau ei le-au dat preotului ? Fără cărți de drum și fără hărți nu poți ajunge acasă... Asta nu-i adevărat. Poți să-ți duci nava acasă, cu grijă și cu foarte mult noroc... Nu fi caraghios ! Ai jumătate de glob de străbătut, ești pe pămînt dușman, în mîini dușmane și n-ai nici carte de drum, nici hărți. O, Doamne Dumnezeule, dă-mi putere !

Rodrigues îl urmărea încordat. În cele din urmă spuse :

— Îmi pare rău pentru tine, englezule. Știu ce simți, mi s-a întîmplat și mie o dată. Hoțul era un englez, scufunda-i-s-ar nava și el să ardă pe veci în fundul iadului. Haide, hai să ne-ntoarcem pe galeră.

* * *

Omi şi ceilalţi rămaseră pe chei pînă ce galera ocoli promontoriul şi dispăru. Spre apus umbrele nopţii învăluiau deja cerul de purpură. Spre răsărit, noaptea unise şi cer şi mare laolaltă, iar linia orizontului dispăruse.

— Mura, cît îţi trebuie ca să duci toate tunurile înapoi pe navă ?

— Dacă muncim toată noaptea, mîine la amiază am fi gata, Omi-san. Dacă începem în zori, am isprăvi la apusul soarelui. Ar fi mai sigur dacă am munci pe timp de zi.

— Lucraţi la noapte. Adu-l pe preot la groapă imediat.

Omi aruncă o privire spre Igurashi, şeful gărzii lui Yabu, care rămăsese privind spre promontoriu, cu faţa încordată. Cicatricea ce-i acoperea orbita goală era umbrită sinistru.

— Eşti bine-venit la noi, Igurashi-san. Casa mea este modestă, dar poate c-o să reuşim să te facem să te simţi bine.

— Mulţumesc, răspunse bătrînul, întorcîndu-se spre el, dar stăpînul nostru a spus să mă-ntorc la Yedo imediat, aşa că mă şi pornesc. Îngrijorarea i se citea şi mai mult pe chip. Aş vrea să fiu pe galera aceea.

— Da.

— Nu-mi convine că Yabu-sama se află acolo avînd doar doi oameni cu el. Gîndul ăsta mă-nnebuneşte.

— Da.

Arătă spre *Erasmus*.

— Nava diavolului, asta este ! Atîta bogăţie şi apoi nimic !

— Chiar nimic, crezi ? Seniorul Toranaga n-o să fie bucuros de darul seniorului Yabu ?

— Cărpănosul ăla nesătul de bani e aşa de plin de el, încît nici măcar n-o să bage de seamă cît argint a furat de la stăpînul nostru. Unde-ţi sînt minţile ?

— Cred că numai neliniştea din pricina primejdiei ce-l poate paşte pe stăpînul nostru te-a îndemnat să spui asemenea vorbe.

— Ai dreptate, Omi-san. N-am vrut să ofensez pe nimeni. Ai fost foarte înţelept şi un ajutor nepreţuit pentru stăpînul nostru. Poate că ai dreptate şi cu Toranaga, spuse Igurashi, dar în sinea lui gîndea : Bucură-te de noua-ţi bo-

găţie, tu, biet nebun. Eu îmi cunosc mai bine stăpînul decît tine, iar feuda mărită n-o să-ţi aducă nici un folos. Înălţarea ta ar fi fost o răsplată cinstită pentru navă, monezi şi arme. Dar ele s-au dus de-acum. Din pricina ta stăpînul meu e în mare primejdie. Tu ai trimis vestea şi tu ai spus : „Vedeţi mai întîi barbarii", ademenindu-l. Noi trebuia să fi plecat de ieri. Da, acum stăpînul meu ar fi fost departe, în siguranţă, cu bani şi arme. Să fii un trădător? Lucrezi pentru tine, pentru prostul de taică-tău, sau pentru un duşman ? Pentru Toranaga, poate ? N-are importanţă. Poţi să-mi dai crezare, Omi, tu, tînăr nebun care vorbeşti aiurea ; tu şi ramura ta din familia Kasigi n-o să mai faceţi multă vreme umbră pămîntului. Aş putea să ţi-o spun în faţă, dar atunci ar trebui să te omor şi-ar însemna să fi nesocotit încrederea stăpînului meu. Nu eu, ci el trebuie să spună cînd.

— Îţi mulţumesc pentru ospitalitate, Omi-san, spuse. Aştept să te văd curînd, dar acum voi porni la drum.

— Ai vrea să faci ceva pentru mine, te rog ? Du-i tatălui meu urările mele de bine. Ţi-aş rămîne foarte îndatorat.

— Voi fi bucuros s-o fac. E un om de treabă. Şi nu te-am felicitat încă pentru noua feudă.

— Eşti foarte amabil.

— Mulţumesc încă o dată, Omi-san. Ridică mîna într-un salut prietenesc, făcu semn oamenilor săi şi-şi conduse falanga de călăreţi afară din sat.

Omi se duse la groapă. Preotul era acolo. Omi văzu că preotul era furios şi trăgea nădejde c-o să-şi iasă cumva din fire în faţa mulţimii şi atunci o să pună să-l bată în văzul lumii.

— Preotule, spune barbarilor că or să vină sus, unul cîte unul. Spune-le că seniorul Yabu a zis că pot să trăiască din nou în lume. Omi folosea intenţionat un limbaj simplu. Însă la cea mai mică încălcare a legii doi dintre ei vor fi aruncaţi înapoi în groapă. Trebuie să se poarte cum se cuvine şi să asculte toate poruncile. E clar ?

— Da.

Omi îl puse pe preot să repete spusele lui. Cînd fu sigur că omul reţinuse totul exact, îl puse să vorbească celor din groapă.

Oamenii urcară unul cîte unul. Toţi erau înspăimîntaţi. Cîţiva trebuiră să fie ajutaţi. Unul dintre ei avea dureri foarte mari şi urla ori de cîte ori cineva îi atingea braţul.

— Trebuie să fie nouă.

— Unul e mort. Cadavrul e acolo jos, în groapă, spuse preotul.

Omi se gîndi o clipă.

— Mura, să arzi cadavrul şi să pui cenuşa împreună cu a celuilalt barbar. Pe oamenii aceştia să-i duci în aceeaşi casă în care au mai stat. Dă-le legume din belşug şi peşte. Supă de orz şi fructe. Să fie spălaţi. Put de trăsnesc. Preotule, spune-le că, dacă se poartă cum se cuvine şi se supun poruncilor, vor avea mîncare tot timpul.

Omi privi şi ascultă atent. Îi văzu pe toţi reacţionînd cu recunoştinţă şi gîndi mulţumit : Ce tîmpenie ! Îi închid doar două zile, apoi le dau o nimica toată şi acum sînt în stare să-mi lingă şi-ncălţările. Cu siguranţă că ar face-o.

— Mura, învaţă-i să se încline cum se cuvine şi ia-i de-aici ! Apoi se întoarse spre preot : Ei bine ?

— Acum plec. Duc la casa mea. Plec din Anjiro.

— Ai face bine să pleci şi să stai departe pentru totdeauna, tu şi orice preot de-al vostru. Poate că rîndul viitor, cînd unul ca tine o să vină pe domeniul *meu*, eu voi crede că unora din ţăranii sau vasalii mei creştini le umblă mintea la trădare, spuse el cu ameninţarea surdă şi cu şiretenia pe care samuraii anti-creştini le foloseau spre a opri răspîndirea nesăbuită a dogmei străine pe feuda lor, pentru că, deşi preoţii străini erau apăraţi de lege, convertiţii lor japonezi nu erau.

— Creştini, buni japonezi. Totdeauna. Buni vasali. Niciodată n-au avut gînduri rele. Nu.

— Sînt bucuros s-o aud. Nu uita că feuda mea se întinde pe douăzeci de *ri* în orice direcţie. Înţelegi ?

— Înţeleg. Da. Înţeleg foarte bine.

Privi cum omul se înclină rigid — chiar şi preoţii barbari ar trebui să aibă bune maniere — şi plecă.

— Omi-san ? spuse unul din samuraii săi. Era tînăr şi foarte chipeş.

— Da.

— Vă rog, iertaţi-mă, ştiu că n-aţi uitat, dar Masijiro-san este încă în groapă.

Omi se îndreptă spre chepeng şi se uită scrutător în jos, spre samurai. Imediat omul fu în genunchi, plecîndu-se cu mult respect.

Cele două zile îl îmbătrîniseră. Omi îi cîntări serviciile din trecut, apoi luă pumnalul din cingătoarea samuraiului tînăr şi-l aruncă în groapă.

La capătul scării, Masijiro se uita la pumnal fără să-şi creadă ochilor. Lacrimi începură să-i curgă pe obraz.

— Nu merit această onoare, Omi-san, spuse el cu umilinţă.

— Da.

— Mulţumesc.

Tînărul samurai de lîngă Omi spuse :

— Pot să vă rog să i se îngăduie să-şi facă *seppuku* aici, pe plajă ?

— Nu şi-a îndeplinit datoria în groapă. În groapă să rămînă. Porunceşte sătenilor s-o astupe. Să nu se mai cunoască nici urmă din ea. Barbarii au pîngărit-o.

* * *

Kiku rîse şi dădu din cap.

— Nu, Omi-san, îmi pare rău, dar, te rog, pentru mine nu mai vreau nici un strop de *saké* în plus, c-o să mi se strice coafura, şi-o să cad pe jos, şi-atunci ce-o să se-ntîmple cu noi ?

— O să cad şi eu cu tine, o să împărţim perna amîndoi, şi-o să fim în nirvana, dincolo de noi înşine, spuse Omi fericit, capul învîrtindu-i-se din cauza vinului.

— Da, dar eu o să sforăi şi tu n-o să poţi să-mparţi perna cu o fată beată, îngrozitoare, care sforăie, şi n-o să ai nici o bucurie. Cu siguranţă că nu, îmi pare tare rău. O, nu, Omi-sama, stăpîn al noii şi uriaşei feude, tu meriţi mai mult decît atît ! Turnă încă un degetar de vin cald în ceaşca micuţă de porţelan şi-o oferi cu ambele mîini, degetul mare şi arătătorul de la mîna stîngă ţinînd delicat ceaşca, iar arătătorul de la mîna dreaptă sprijinind-o de dedesubt. Poftim, e pentru tine, pentru că eşti minunat !

El o luă şi sorbi cîte puţin, savurîndu-i căldura şi aroma.

— Sînt aşa de bucuros că am putut să te conving să mai rămîi o zi, *neh* ? Eşti atît de frumoasă, Kiku-san.

— Tu eşti minunat şi bucuria e a mea. Ochii-i dansau în lumina răspîndită de un lampion în formă de floare, care atîrna de grinda de cedru. Acestea erau cele mai frumoase camere din casa de ceai de lîngă piaţă. Ea se apleacă să-l mai servească cu puţin orez din bolul simplu, de lemn, care se afla pe masa joasă, neagră şi lăcuită, din faţa lui, dar el clătină din cap.

— Nu, nu, mulţumesc.

— Un bărbat aşa de puternic ca tine ar trebui să mănînce mai mult.

— Sînt ghiftuit, crede-mă.

El nu-i oferi nimic, pentru că ea abia dacă se atinsese de porţia mică de salată — felii subţiri de castraveţi şi ridichi tăiate mărunt şi murate în oţet dulce — singurul lucru pe care l-ar accepta din întreaga masă. Li se aduseseră felii de peşte crud pe găluşti de orez, supă, salată şi zarzavaturi proaspete, servite cu un sos picant din soia şi ghimbir. Şi orez.

Ea bătu uşor din palme şi imediat uşa glisantă fu trasă de slujnica ei.

— Da, doamnă ?

— Suisen, ia toate astea de-aici şi mai adu *saké*, ceai şi fructe. *Saké*-ul să fie mai cald decît ultima oară. Grăbeşte-te, gură-cască ! Încerca să pară autoritară.

Suisen avea paisprezece ani, era drăgălaşă, dornică să se facă plăcută şi se pregătea să ajungă curtezană. De doi ani Kiku răspundea de instruirea ei.

Cu greu, Kiku îşi dezlipi ochii de pe orezul alb, imaculat, pe care ar fi dorit să-l mănînce, şi-şi alungă foamea. Ai mîncat înainte de a veni şi o să mănînci mai tîrziu, îşi aminti ea. Da, dar chiar şi atunci, a fost puţin. „O, dar doamnele au puţină poftă de mîncare, foarte puţină", obişnuia profesorul ei să spună. „Musafirii mănîncă şi beau, cu cît mai mult, cu atît mai bine. Doamnele nu ; şi niciodată cu musafirii. Cum pot doamnele să discute, sau să distreze oaspeţii, să cînte la *samisen*, sau să danseze, dacă au gura plină ? Tu ai să mănînci mai tîrziu, ai răbdare. Concentrează-ţi toată atenţia asupra musafirului tău."

În timp ce-o urmărea pe Suisen cu un ochi scrutător, cîntărindu-i priceperea, îi povesti lui Omi tot felul de istorioare ca să-l facă să rîdă şi să uite lumea de-afară. Tînăra fată îngenunche lîngă Omi, aranjă micile boluri şi beţişoare pe tava lăcuită, ca să încînte privirea, aşa cum fusese învăţată. Apoi luă butelca goală de *saké*, turnă ca să se asigure că este goală — să fi clătinat butelca ar fi însemnat maniere foarte proaste —, apoi se ridică cu tava, ducînd-o fără nici un zgomot pînă la uşa glisantă, puse tava jos, deschise uşa, se ridică, trecu pragul, îngenunche

iar; scoase tava afară, o puse din nou jos, tot fără nici un zgomot, şi închise bine uşa.

— Sigur va trebui să-mi iau altă slujnică, spuse Kiku, fără a-i fi displăcut însă fata.

Culoarea asta i se potriveşte, gîndi ea. Trebuie să trimit la Yedo să-mi mai aducă mătase din asta. Ce păcat că e aşa de scumpă ! N-are importanţă, cu toţi banii ce i s-au dat lui Gyoko-san pentru noaptea trecută şi pentru noaptea asta, va fi mai mult decît de ajuns ca să cumpăr din partea mea douăzeci de chimonouri pentru micuţa Suisen. E o copilă atît de drăgălaşă şi, într-adevăr, foarte graţioasă.

— Face atîta zgomot, deranjează toată camera, îmi pare tare rău.

— Nici n-am observat-o. Numai pe tine te văd, spuse Omi terminîndu-şi vinul.

Kiku îşi flutură evantaiul, zîmbetul luminîndu-i faţa.

— Tu mă faci să mă simt foarte bine, Omi-san. Da. Şi iubită.

Suisen aduse imediat *saké*-ul. Şi ceaiul. Stăpîna ei îi turnă lui Omi puţin vin şi i-l dădu. Tînăra fată umplu discret ceştile. Nu vărsă nici o picătură şi gîndi că sunetul pe care-l scotea lichidul turnat în ceaşcă era exact sunetul ce trebuia, aşa că oftă în sinea ei cu o mare uşurare, se aşeză înapoi pe călcîie şi aşteptă.

Kiku spunea o poveste amuzantă, pe care o auzise de la una din prietenele ei din Mishima, şi Omi rîdea. În timp ce povestea, luă o portocală şi, folosindu-şi unghiile lungi, o desfăcu de parcă ar fi fost o floare ; fructul era asemeni petalelor, iar coaja, asemeni frunzelor. Îndepărtă o pojghiţă albă şi-i oferi aşa de firesc lui Omi portocala cu ambele mîini, de parcă în felul acesta o doamnă îşi servea de obicei musafirul cu fructe.

— Vrei o portocală, Omi-san ?

Primul gînd a lui Omi fu să spună : Nu pot să distrug o asemenea frumuseţe. Dar asta ar fi fost nepotrivit, gîndi Omi uluit de măiestria ei. Cum aş putea să-i aduc o laudă ei şi necunoscutului ei profesor ? Cum aş putea să-i întorc fericirea pe care mi-a dat-o, lăsîndu-mă să-i privesc degetele creînd ceva atît de minunat şi totuşi atît de vremelnic ?

Pentru o clipă, ţinu floarea în mîini, apoi scoase uşor patru felii, la distanţe egale una de alta şi le mîncă cu plă-

cere. Rămase o nouă floare. Mai îndepărtă alte patru felii, creînd un al treilea model floral. Apoi mai luă o felie şi o mută pe a doua, astfel încît cele trei rămase formau totuşi o nouă floare.

Apoi luă două felii şi-i schimbă locul ultimei, aşezînd-o de-a latul, în mijlocul căuşului din cojile de portocală, de parcă era un Crai Nou în mijlocul unui soare.

Mîncă o felie foarte încet. Cînd termină, o puse pe cealaltă în podul palmei şi i-o oferi.

— Pe-aceasta trebuie s-o iei, pentru că este penultima. Acesta este darul meu pentru tine.

Suisen abia dacă mai respira. Pentru cine era ultima ?

Kiku luă felia şi o mîncă. Era cea mai bună pe care-o mîncase vreodată.

— Aceasta, ultima, spuse Omi-san, punînd grav floarea în palma mîinii sale drepte, aceasta e darul meu către zei, oricine sînt şi oriunde sînt ei. Niciodată n-o să mai mănînc din acest fruct, dacă nu va fi din mîinile tale.

— Asta-i prea mult, Omi-sama, spuse Kiku. Eu te eliberez de jurămînt ! L-ai făcut sub puterea spiritului *kami* care sălăşluieşte în toate sticlele de *saké !*

— Nu primesc să fiu dezlegat.

Erau foarte fericiţi împreună.

— Suisen, spuse ea, acum poţi să pleci. Şi te rog, copilă, încearcă s-o faci cu graţie.

— Da, doamnă!

Tînăra fată se duse în camera alăturată şi cercetă aşternuturile, care trebuiau să fie imaculate, ustensilele erotice şi mărgelele plăcerii la-ndemînă, iar florile într-un aranjament desăvîrşit. O cută imperceptibilă fu netezită de pe cuvertură. Apoi, satisfăcută, Suisen se aşeză jos, oftă uşurată, îşi răcori faţa cu evantaiul violaceu şi aşteptă mulţumită.

În camera alăturată, care era cea mai bună din toate camerele casei de ceai, singura cu grădină proprie, Kiku luă *samisen*-ul cu corzi lungi. Era un fel de chitară cu trei corzi şi prima atingere avîntată a corzii umplu încăperea. Apoi Kiku începu să cînte din gură. Mai întîi domol, apoi în triluri, din nou blînd, apoi mai tare, iar mai domol şi, oftînd suav, tot mai suav, ea cîntă despre iubire, despre iubire neîmpărtăşită, despre fericire şi tristeţe.

* * *

— Doamnă ? Şoapta n-ar fi putut trezi nici pe omul cu somnul cel mai uşor, dar Suisen ştia că stăpîna ei prefera să nu doarmă după Nori şi Ploaie, oricît de mare i-ar fi fost dezlănţuirea. Îi plăcea să se odihnească în linişte, pe jumătate trează.

— Da, Sui-chan ? şopti Kiku la fel de încet, folosind „chan" cum se obişnuia pentru copilul favorit.

— Soţia lui Omi-san s-a întors. Palanchinul ei a trecut adineauri pe potecă-n sus, către casă.

Kiku îşi aruncă privirea spre Omi. Gîtul i se odihnea comod pe perna de lemn [1] şi îşi ţinea braţele încrucişate. Trupu-i era puternic şi frumos, fără semne, iar pielea netedă şi aurie. Ea-l mîngîie uşor, atît cît atingerea s-o simtă-n vis, dar nu destul de tare ca să-l trezească. Apoi se strecură de sub cuvertură, strîngîndu-şi pe ea chimonourile.

Kiku îşi refăcu repede fardul, în timp ce Suisen îi pieptănă şi-i perie părul şi i-l strînse din nou în stil *shimoda*. Apoi stăpîna şi slujnica porniră fără zgomot pe coridor, ieşiră în verandă şi, traversînd grădina, se îndreptară spre piaţă. Bărci, ca nişte licurici, se mişcau într-un du-te-vino de la nava barbară la debarcader, unde mai erau încă şapte tunuri de încărcat. Era încă în plină noapte, cu mult înainte de revărsatul zorilor.

Cele două femei se strecurară de-a lungul aleii înguste, străjuită de un pîlc de case şi începură să urce poteca.

În vîrful dealului, în faţa casei lui Omi, purtătorii de palanchin, istoviţi şi leoarcă de sudoare, îşi trăgeau sufletul. Kiku nu bătu în poarta grădinii. În casă lumînările erau aprinse şi servitorii alergau încoace şi-ncolo. Ea-i făcu semn lui Suisen, care porni imediat spre verandă, lîngă uşa din faţă, ciocăni şi aşteptă. Într-o clipă uşa se deschise. O slujnică dădu din cap şi dispăru. În clipa următoare, slujnica se reîntoarse, îi făcu semn lui Kiku şi se plecă adînc cînd aceasta trecu repede pe lîngă ea. O altă slujnică o luă la fugă înainte şi deschise uşa glisantă de la camera cea mai bună.

---

[1] În Japonia erau folosite la dormit suporturi din lemn sau suluri umplute cu rumeguş sau cu tărîţe de orez. Astfel, gîtul se reazemă pe pernă şi capul rămîne suspendat.

Patul mamei lui Omi nu fusese atins. Ea stătea dreaptă şi bătoasă lîngă firida cu aranjamentul floral. O mică fereastră-*shoji* era deschisă spre grădină. În faţa bătrînei se afla Midori, soţia lui Omi.

Kiku îngenunche. Seara trecută mă aflam aici, cuprinsă de groază, în Noaptea cu Urlete. Se înclină mai întîi către mama lui Omi, apoi către soţie, simţind încordarea dintre cele două femei, şi se întrebă : De ce este întotdeauna atîta ură între soacră şi noră ? N-ajunge şi nora, la vremea ei, soacră ? Atunci de ce-şi tratează propria-i noră cu o limbă şfichiuitoare, făcîndu-i viaţa un chin, şi de ce fata aceea, la rîndul ei, procedează la fel ? Nici una din ele nu-nvaţă nimic ?

— Îmi pare rău că vă deranjez, stăpînă-san.

— Eşti bine venită, Kiku-san, răspunse bătrîna. Sper că nu e nici un necaz, nu ?

— O nu, dar n-am ştiut dacă aţi vrea să-l trezesc sau nu pe fiul dumneavoastră, îi spuse ea, ştiind deja răspunsul. Am crezut c-ar fi mai bine să vă-ntreb pe dumneavoastră, precum şi pe dumneata, Midori-san, de vreme ce te-ai înapoiat. Se întoarse, zîmbi şi se aplecă uşor spre Midori, pe care o plăcea tare mult.

Bătrîna răspunse :

— Eşti foarte drăguţă, Kiku-san, şi foarte grijulie. Nu, lasă-l să doarmă.

— Foarte bine. Vă rog să mă scuzaţi că v-am deranjat, dar m-am gîndit că e mai bine să-ntreb. Midori-san, sper că n-ai făcut o călătorie prea rea.

— A fost îngrozitoare, spuse Midori. Mă bucur că m-am întors şi nu mi-a plăcut deloc să fiu plecată. Soţul meu e bine ?

— Da, foarte bine. A rîs mult în seara asta şi pare să fie fericit. A mîncat şi a băut cumpătat şi acum doarme dus.

— Stăpîna-san începuse să-mi spună cîte ceva despre lucrurile cumplite care s-au întîmplat în lipsa mea şi...

— Nu trebuia să fi plecat. Era nevoie de tine aici, o întrerupse bătrîna cu venin în glas. Sau poate că nu. Poate că trebuia să fi rămas acolo pentru totdeauna. Poate că tu ai adus un *kami* rău în casa noastră o dată cu rufele tale proaste.

— N-aş face niciodată asta, stăpînă-san, răspunse Midori răbdătoare. Vă rog, credeţi-mă, mai degrabă m-aş

omorî decît să aduc cea mai mică pată bunului vostru renume. Vă rog să mă iertaţi că am plecat şi dacă am greşit. Îmi pare rău.

— De cînd a venit aici nava aia diavolească, n-avem decît necazuri. Asta înseamnă un *kami* rău. Foarte rău. Şi unde-ai fost cînd era nevoie de tine aici ? Stăteai la bîrfă în Mishima, te îndopai şi beai *saké*.

— Tatăl meu a murit, stăpînă-san. Cu o zi înainte de sosirea mea.

— Of, n-ai avut nici măcar buna-cuviinţă sau prevederea de a fi la căpătîiul tatălui tău în ceasul morţii. Cu cît pleci mai curînd şi pentru totdeauna din casa noastră, cu atît mai bine pentru noi toţi. Vreau puţin ceai. Avem un musafir şi tu nici măcar nu ţi-ai amintit bunele purtări ca să-i oferi ceva răcoritor.

— Am poruncit, chiar în clipa în care...

— N-a fost adus imediat !

Shoji se deschise. O servitoare aduse speriată ceai şi prăjituri. Midori o servi mai întîi pe bătrînă, care nu mai contenea să blesteme slujnica şi molfăia cu gura-i ştirbă o prăjitură, sorbindu-şi cu zgomot ceaiul.

— Trebuie s-o scuzi pe slujnică, Kiku-san, spuse bătrîna. Ceaiul n-are nici un gust. Nici un gust ! Şi frige. Cred că la altceva nu te poţi aştepta în casa asta.

— Poftiţi, luaţi-l pe-al meu. Midori suflă uşor în ceai ca să-l răcească.

Bătrîna-l luă în silă.

— De ce n-a fost cum trebuia de la început ? Căzu apoi într-o tăcere posacă.

— Ce zici despre toate astea ? o întrebă Midori pe Kiku. Nava, Yabu-sama şi Toda Hiro-matsu-sama ?

— Nu ştiu ce să cred. Cît despre barbari, cine poate şti ? Ei sînt, fără doar şi poate, nişte oameni cu totul aparte... Iar marele *daimyo*, Pumn de Fier ? E foarte curios că el a sosit aproape o dată cu seniorul Yabu, *neh* ? Acum trebuie să mă ierţi, nu, te rog, pot să mă descurc singură pînă la poartă.

— O, nu, Kiku-san, nici să n-aud de asta.

— Poftim, vezi, Midori-san, le întrerupse bătrîna arţăgoasă. Musafirul nostru nu s-a simţit bine şi ceaiul a fost îngrozitor.

— O, nu, stăpînă-san, ceaiul a fost destul de bun, într-adevăr. Dar, dacă n-o să vă fie cu supărare, sînt puţin

obosită. Poate că mîine, înainte de a pleca, îmi veţi îngădui să vă văd. Întotdeauna este o mare plăcere pentru mine să stau de vorbă cu dumneavoastră.

Bătrîna se lăsă măgulită şi Kiku o urmă pe Midori în verandă şi apoi în grădină.

— Kiku-san, eşti atît de înţeleaptă, îi spuse Midori ţinînd-o de braţ, înviorată de frumuseţea ei. A fost foarte drăguţ din partea ta, mulţumesc.

Pentru o clipă, Kiku îşi aruncă privirea înapoi spre casă şi fu străbătută de un fior.

— Întotdeauna e aşa ?

— În noaptea aceasta a fost politicoasă, faţă de alte dăţi. Dacă n-ar fi Omi şi fiul meu, jur c-aş pleca fără să-mi pese, m-aş rade în cap şi m-aş face călugăriţă. Dar îi am pe ei şi asta mă ajută să învinge orice. Mulţumesc la toţi *kami*. Din fericire, stăpînei-san îi place mai mult la Yedo şi nu poate lipsi de-acolo foarte multă vreme. Midori zîmbi trist. Te-nveţi să n-auzi ce zice, ştii cum e. Oftă. Era desăvîrşit de frumoasă în lumina lunii. Dar asta nu e important, spune-mi ce s-a întîmplat de cînd am plecat.

De fapt, din pricina asta venise Kiku degrabă, pentru că, firește, nici mama, nici nevasta n-ar fi vrut ca somnul lui Omi să fie tulburat. Ea venise să-i spună totul încîntătoarei doamne Midori, ca aceasta să-l poată apăra pe Kasigi Omi, aşa cum ea însăşi încerca să o facă. Îi povesti tot ce ştia, în afară de cele întîmplate în cameră cu Yabu. Adăugă şi zvonurile pe care le auzise şi poveştile pe care celelalte fete le aflaseră de la alţii sau le născociseră. Relată tot ce-i spusese Omi — speranţele, temerile şi planurile lui — şi absolut totul despre el, afară doar de ce se întîmplase în cameră, în noaptea aceea. Ştia că nu era important pentru soţia lui.

— Mă tem, Kiku-san, mă tem pentru soţul meu.

— Toate sfaturile pe care le-a dat au fost înţelepte, doamnă. Cred că tot ce-a făcut a fost corect. Seniorul Yabu nu răsplăteşte pe nimeni cu uşurinţă şi trei mii de *koku* reprezintă o mărire importantă.

— Dar nava şi toţi banii aceia sînt acum ai seniorului Toranaga.

— Da, dar ca Yabu-sama să ofere nava în dar, a fost o idee genială. Omi-san l-a sfătuit astfel pe Yabu. Cu si-

guranță, numai acest sfat și merita o răsplată, *neh* ? Omi-san trebuie să fie recunoscut ca un vasal cu mult deasupra celorlalți.

Kiku răstălmăcise puțin adevărul, știind că Omi era în mare primejdie, ca și toată familia lui. Ce-o să fie o să fie, își spuse. Dar nu faci nici un rău dacă descrețești puțin fruntea unei femei frumoase.

— Da, îmi dau seama de asta, spuse Midori. De-ar fi adevărat, se rugă ea. Dea zeii să fie adevărat. Îmbrățișă fata, ochii umplîndu-i-se de lacrimi. Mulțumesc. Ești atît de bună, Kiku-san, atît de bună.

Ea avea doar șaptesprezece ani.

Capitolul 8

— Ce crezi, englezule ?

— Cred c-o să fie furtună.

— Cînd ?

— Înainte de apusul soarelui.

Era aproape de prînz și ei stăteau în picioare pe puntea superioară a galerei. Aceasta era cea de-a doua zi pe mare și cerul se întunecase.

— Dacă ar fi nava ta, ce-ai face ?

— Mai e mult pînă debarcăm ? întrebă Blackthorne.

— După apusul soarelui.

— Cît e pînă la cel mai apropiat țărm ?

— Patru sau cinci ceasuri, englezule. Dar ca s-alerg după adăpost ne trebuie o jumătate de zi și nu-mi pot îngădui. Tu ce-ai face ?

Blackthorne se gîndi o clipă. În timpul primei nopți galera înaintase cu viteză spre sud, de-a lungul coastei răsăritene a peninsulei Izu, ajutată de vela mare de la catargul din centru. Cînd ajunseseră în dreptul celui mai sudic promontoriu, Capul Ito, Rodrigues se îndreptase spre vest-sud și părăsise siguranța coastei, ieșind în larg, pentru a debarca la Capul Shinto, la două sute de mile mai departe.

— De obicei, cu astfel de galere, noi navigăm în apropierea coastei, pentru mai multă siguranță, îi spuse Rodrigues, dar ne-ar lua prea multă vreme și acum timpul e important. Toranaga mi-a cerut să-l duc pe Toady la Anjiro

şi înapoi. Rapid. Mi se plăteşte în plus dacă mergem foarte repede. Unul din piloţii lor ar fi la fel de bun pe un vas atît de mic ca ăsta, dar nenorocitul ar fi speriat de moarte ducînd un *daimyo* atît de important ca Toady, mai cu seamă dacă nu are pămînt la orizont. Ei, japonezii, nu sînt oameni de ocean. Sînt mari piraţi, şi luptători, şi navigatori de coastă. Dar oceanul îi înspăimîntă. Bătrînul *taikō* chiar a dat o lege ca puţinele nave de ocean care sînt în Japonia să aibă întotdeauna piloţi portughezi la bord. Legea a rămas neschimbată pînă-n ziua de azi.

— De ce-a făcut-o ?

Rodrigues ridicase din umeri.

— Poate că i-a spus-o cineva.

— Cine ?

— Englezule, cartea ta de drum, furată, cea portugheză, a cui a fost ?

— Nu ştiu. Nu era nici un nume pe ea, nici o semnătură.

— De unde o ai ?

— De la negustorul şef al Companiei Olandeze a Indiei Orientale.

— El de unde-o avea ?

Blackthorne ridicase din umeri.

Rîsul lui Rodrigues n-avea deloc haz.

— Bine, nu m-am aşteptat niciodată să-mi spui dar, oricine-a furat-o, nădăjduiesc să-l ardă focul iadului în veci !

— Eşti în slujba acestui Toranaga, Rodrigues ?

— Nu. Eu tocmai vizitam Osaka, eu şi căpitanul meu. Asta a fost doar o favoare făcută lui Toranaga. Căpitanul meu m-a îndemnat. Eu sînt pilot pe... Rodrigues se opri. Tot uit că tu ne eşti duşman, englezule.

— Portugalia şi Anglia au fost aliate secole de-a rîndul.

— Dar acum nu mai sîntem. Du-te jos, englezule. Eşti obosit, şi eu sînt obosit, iar oamenii obosiţi fac greşeli. Vino pe punte cînd eşti odihnit.

Aşa că Blackthorne coborîse în cabina pilotului şi se lungise pe pat. Cartea de drum a lui Rodrigues se afla pe masa ţintuită în podea, după cum era şi scaunul pilotului pe dunetă. Cartea de drum avea coperţi de piele şi era ponosită, dar Blackthorne n-o deschise.

— De ce-o laşi aici ? îl întrebase mai-nainte.

— Dacă n-aş lăsa-o, ai scotoci după ea. Dar acolo, n-o s-o atingi, nici măcar n-ai să te uiţi la ea nepoftit : Tu eşti pilot, nu un hoţ împuţit de negustor, sau un soldat.

— Am s-o citesc. Şi tu ai face-o !

Blackthorne privise cartea pentru o clipă, apoi închisese ochii. Dormise buştean, toată ziua şi parte din noapte. Puţin înaintea zorilor se trezise, ca de obicei. Îi trebuise timp să se obişnuiască cu mişcarea ciudată a galerei şi cu bătaia tobei care menţinea ramele mişcîndu-se la unison. Stătea în întuneric, lungit comod pe spate, cu braţele sub cap. Se gîndea la propria-i navă şi nu mai era îngrijorat de ce-o să i se-ntîmple cînd vor ajunge la ţărm şi în Osaka. Fiecare lucru la timpul lui. Gîndeşte-te la Felicity, la Tudor şi la casa ta. Nu, nu acum. Gîndeşte-te că, dacă şi alţi portughezi sînt ca Rodrigues, ai noroc. O să ai o navă ca să ajungi acasă. Piloţii nu sînt duşmani, şi celelalte lucruri să le ia dracu ! Dar nu poţi să spui asta, băiete. Tu eşti englez, eretic hulit şi anticrist. Catolicii stăpînesc această lume. *Au stăpînit-o.* Acum noi şi olandezii o să-i facem zob.

Ce tîmpenie-i totul ! Catolici, protestanţi, luterani, calvini şi toate celelalte aiureli. Tu trebuia să te fi născut catolic. Numai soarta l-a dus pe tatăl tău în Olanda, unde a întîlnit o femeie, pe Anneke van Droste, care i-a devenit soţie, şi-atunci i-a văzut prima oară pe catolicii spanioli, pe preoţii spanioli şi inchiziţia. Mă bucur că şi-a deschis bine ochii, gîndi Blackthorne. Mă bucur că şi eu i-am deschis pe-ai mei.

Apoi urcase pe punte. Rodrigues era în scaunul lui cu ochii înroşiţi de nesomn, iar doi marinari japonezi se aflau la timonă, ca înainte.

— Pot să fac de cart în locul tău ?

— Cum te simţi, englezule ?

— Odihnit. Pot să fac de cart în locul tău ? Blackthorne îl văzu pe Rodrigues măsurîndu-l. Am să te trezesc dacă se schimbă vîntul, sau se întîmplă ceva.

— Mulţumesc, englezule. Da, am să dorm puţin. Ţine drumul ăsta. Cînd întorci clepsidra, ia patru grade spre vest şi la următoarea întoarcere alte şase spre vest. Va trebui să-i arăţi pe compas noul drum timonierului. *Wakarimasu ka ?*

— *Hai !* Blackthorne rîse. Patru grade spre vest, am înţeles. Du-te jos, pilotule, patul tău e odihnitor.

Dar Vasco Rodrigues nu coborîse. Se-nfăşurase mai bine în manta şi se cufundase adînc în somn. Chiar înainte de întoarcerea clepsidrei de o oră, se trezise pentru o clipă şi verificase schimbarea drumului, fără să se mişte de pe locul lui, după care adormise imediat. Se mai trezise o dată cînd vîntul îşi schimbase direcţia şi apoi, cînd văzuse că nu e nici un pericol, se culcase iar.

Dimineaţa, Hiro-matsu şi Yabu urcaseră pe punte. Blackthorne le observase uimirea văzîndu-l pe el la cîrmă şi pe Rodrigues dormind. Nu-i vorbiseră, se reîntorseseră la conversaţia lor şi mai tîrziu plecaseră jos.

Către prînz Rodrigues se ridicase din scaunul lui, rămînînd cu ochii pironiţi spre nord-est, adulmecînd vîntul, cu toate simţurile încordate. Amîndoi bărbaţii cercetau marea, cerul şi norii care se îmbulzeau.

— Ce-ai face, englezule, dacă asta ar fi nava ta ? întrebă Rodrigues din nou.

— Aş goni spre ţărm, dacă aş şti unde este rada cea mai apropiată. Corabia asta ia repede multă apă şi, cu siguranţă, o să fie furtună. Mai încolo, cam peste vreo patru ceasuri.

— Nu poate să fie *tai-fun,* murmură Rodrigues.

— Ce ?

— *Tai-fun.* Uragane, cele mai rele furtuni din cîte-ai văzut vreodată. Dar acum nu sîntem în anotimpul *tai-fun*-urilor.

— Cînd e asta ?

— Nu acum, duşmanule. Rodrigues rîse. Nu, nu acum. Dar treaba asta poate să fie destul de împuţită, aşa că-ţi urmez sfatul tău ticălos. Viraţi la nord prin vest.

În timp ce Blackthorne arătă noul drum timonierului, care vră lin nava, Rodrigues se îndreptă spre balustradă şi strigă la căpitan :

— *Isogi !* Căpitan-san. *Wakarimasu ka ?*

— *Isogi, hai !*

— Ce-nseamnă ? Grăbeşte-te ?

Rodrigues rîse amuzat, făcînd creţuri la coada ochilor.

— Nu-i rău s-o rupi un pic în japoneză, nu ? Bine-înţeles, englezule, *isogi* înseamnă a se grăbi. Tot ce-ţi trebuie aici e să ştii cam zece cuvinte şi atunci poţi să-i faci praf pe ticăloşi, dacă vrei. Firește, dacă sînt cuvintele potrivite şi dacă ei sînt în toane bune. Mă duc jos să fac ceva de mîncare.

— Ştii şi să găteşti ?

— În Japonia orice bărbat civilizat trebuie să gătească sau să-l înveţe el personal pe unul din maimuţoii ăştia să gătească, altfel mori de foame. Ei nu mănîncă decît peşte crud şi legume crude, murate în oţet dulce. Da, aici viaţa poate fi dată dracului, dacă ştii cum s-o faci.

— „Dată dracului" înseamnă bine sau rău ?

— Mai întotdeauna foarte bine, dar uneori cumplit de rău. Totul depinde de cum simţi tu şi..., ia vezi, că pui prea multe întrebări.

Rodrigues se duse jos. Zăvorî uşa cabinei şi cercetă cu atenţie lacătul de la lada lui de drum. Firul de păr pus cu atîta băgare de seamă era tot acolo. Şi celălalt fir, de pe coperta cărţii de drum, la fel de invizibil pentru oricine, în afară de el, era, de asemeni, neatins.

Trebuie să fii tare prevăzător pe lumea asta, gîndi Rodrigues. E vreun pericol dacă el ştie că eşti pilotul lui *Nao del Trato,* uriaşa Corabie Neagră din acest an, din Macao ? Posibil. Pentru că atunci va trebui să-i explici că ea e un colos, una din cele mai mari şi mai bogate nave din lume, mai mare de o mie şase sute de tone. Ai putea fi ispitit să-i vorbeşti de încărcătura ei, de negoţ, despre Macao şi despre tot felul de lucruri lămuritoare, care sînt foarte, foarte importante şi foarte, foarte secrete. Dar noi sîntem în război, noi, portughezii, împotriva englezilor şi olandezilor.

Descuie lacătul bine uns şi scoase cartea sa de drum, ca să verifice cîteva relevmente pentru cea mai apropiată radă şi ochii i se opriră pe pachetul sigilat pe care părintele Sebastio i-l dăduse chiar înainte de a pleca din Anjiro.

Să fie oare în el cărţile de drum ale englezului ? se întrebă din nou.

Cîntări pachetul şi privi sigiliile iezuite, teribil de ispitit să le rupă şi să se convingă singur. Blackthorne îi spusese că escadra olandeză venise prin Strîmtoarea Magellan şi nimic altceva. Englezul pune o mulţime de întrebări, dar nu spune nimic despre el, gîndi Rodrigues. E viclean, deştept şi periculos.

Să fie cărţile de drum sau nu ? Şi dacă sînt, la ce-s bune pentru sfinţii părinţi ?

Se înfioră gîndindu-se la iezuiți, la franciscani, la dominicani și la toți călugării, preoții, și la inchiziție. Sînt preoți buni și preoți răi, iar cei mai mulți sînt răi, dar sînt totuși preoți. Biserica trebuie să aibă preoți ca să se roage pentru noi și fără ei am rămîne turma rătăcită în lumea lui Satan. O, Doamne, apără-mă de toate relele și de preoții răi !

Rodrigues se afla în cabina lui cu Blackthorne, în portul Anjiro, cînd ușa se deschisese și părintele Sebastio intrase nepoftit. Ei mîncaseră și băuseră, iar ce le rămăsese se afla în bolurile de lemn.

— Împarți pîinea cu ereticii ? îl întrebase preotul. E periculos să mănînci cu ei. Sînt molipsitori. Ți-a spus că e pirat ?

— Doar e creștinește, părinte, să fii mărinimos cu dușmanii tăi. Cînd am căzut în mîinile lor, și ei au fost de treabă cu mine. Îngenunchease și sărutase crucea preotului. Apoi se ridicase și, oferindu-i vin, îi spusese : Cu ce vă pot fi de folos ?

— Vreau să merg la Osaka. Cu nava.

— Îi întreb îndată.

Plecase și-l întrebase pe căpitan și cererea fusese transmisă lui Toda Hiro-matsu, care a răspuns că Toranaga nu-i zisese nimic despre aducerea unui preot străin din Anjiro, așa că-i părea rău, dar nu-l putea lua pe preot.

Părintele Sebastio voise să discute cu el între patru ochi, așa că-l trimisese pe englez pe punte și, în singurătatea cabinei, preotul scosese pachetul sigiliat.

— Aș vrea să-l dai Părintelui Superior.

— Nu știu dacă Eminența sa va mai fi în Osaka, atunci cînd ajung eu acolo. Lui Rodrigues nu-i plăcea să fie curierul secretelor iezuite. S-ar putea să fie nevoie să mă întorc la Nagasaki. Căpitanul meu general poate că a lăsat ordine pentru mine.

— Atunci i-l dai părintelui Alvito. Fii însă absolut sigur că l-ai lăsat numai în mîinile lui.

— Foarte bine, spusese el.

— Cînd ai fost ultima oară la spovedanie, fiule ?

— Duminică, părinte.

— Ai vrea să te spovedești acum ?

— Da, mulțumesc.

Fusese recunoscător că preotul întrebase, pentru că niciodată nu ştii ce ţi se întîmplă cînd viaţa îţi depinde de mare şi, după aceea, se simţise mult mai bine.

Acum, în cabină, Rodrigues puse la loc pachetul, ispita fiind foarte mare. De ce părintele Alvito ? Părintele Martin Alvito era mai marele în afacerile de negoţ şi fusese mulţi ani tălmaciul lui *taikō* şi, ca atare, apropiat tuturor *daimyo*-ilor influenţi. Părintele Alvito mergea ades între Nagasaki şi Osaka, era unul dintre foarte puţinii oameni, şi singurul european, care avusese intrare liberă oricînd la *taikō*. Era un om teribil de deştept, care vorbea perfect japoneza şi ştia mai multe despre ei şi modul lor de viaţă decît oricine în Asia. Acum era cel mai influent mediator între portughezi şi Consiliul Regenţilor, Ishido şi Toranaga, în mod special.

Încrede-te în iezuiţi, de vreme ce-şi au unul din oamenii lor într-o poziţie atît de importantă, gîndi Rodrigues cuprins de teamă. E sigur că, dacă n-ar fi fost Societatea lui Isus, flagelul ereziei n-ar fi fost oprit niciodată, Portugalia şi Spania ar fi putut ajunge protestante şi noi ne-am fi pierdut nemurirea sufletului pentru totdeauna. Doamne Dumnezeule !

— De ce te gîndeşti la preoţi tot timpul ? se întrebă Rodrigues cu voce tare. Ştii că asta te scoate din sărite !

Da, chiar şi aşa, de ce părintele Alvito ? Dacă în pachet sînt cărţile de drum, înseamnă că pachetul este pentru unul din *daimyo*-ii creştini, sau pentru Ishido, ori Toranaga, ori chiar pentru Eminenţa sa, Părintele Superior însuşi, nu ? Ori pentru căpitanul meu general ? Sau cărţile de drum au să fie trimise la Roma pentru spanioli ? De ce părintele Alvito ? Părintele Sebastio putea foarte bine să spună să-l dau unuia din ceilalţi iezuiţi.

Şi de ce Toranaga îl vrea pe englez ?

În adîncul inimii ştiu că ar trebui să-l omor pe Blackthorne. E duşman, e un eretic. Dar mai e încă ceva. Simt că acest englez e periculos pentru noi toţi. De ce oare gîndesc aşa ? El e pilot, şi pilot de primă mînă. Puternic. Inteligent. Un om de treabă. N-am de ce mă teme. Atunci de ce mi-e frică ? E el primejdios ? Îmi place de el foarte mult, dar simt c-ar trebui să-l omor repede şi, cu cît mai curînd, cu atît mai bine. Nu de furie. Doar ca să-i apăr pe-ai noştri. De ce ?

Mi-e teamă de el.

Ce să fac ? Să las totul în voia Domnului ? Furtuna vine şi-o să fie cumplită.

— Să mă ia naiba, eu şi capul meu prost ! De ce nu ştiu cu uşurinţă cum e mai bine să fac ?

* * *

Furtuna veni înainte de apusul soarelui şi-i prinse în largul mării. Pămîntul era la zece mile depărtare. Golful spre care alergau, cînd depăşiseră linia orizontului, era un refugiu destul de bun şi se afla chiar în faţa lor. Nu erau nici bancuri de nisip, nici recifuri, ca să rişti să intri în ele, dar zece mile rămîneau zece mile şi valurile se înălţau cu repeziciune, purtate de vînt şi de ploaie.

Furtuna lovea dinspre nord-est, direct în tribord şi-şi schimba îndrăcit direcţia, rafalele venind în vîrtej, dinspre nord sau dinspre est, de-a valma, iar marea era o urgie. Ei se îndreptau spre nord-vest, aşa că hula-i lovea transversal, rotindu-i năprasnic, cînd pe creasta valului, cînd în adîncul lui. Galera era o navă cu pescaj mic, construită pentru viteză şi ape liniştite şi, deşi vîslaşii erau destoinici şi foarte disciplinaţi, era greu să-şi ţină ramele în apă şi să tragă cum trebuie.

— O să fie nevoie să armaţi ramele şi să navigaţi cu vînt din pupa, strigă Blackthorne.

— Poate, dar nu încă ! Unde ţi-e bărbăţia, englezule ?

— Acolo unde trebuie să fie, pentru Dumnezeu, şi unde vreau să rămînă !

Amîndoi ştiau că, dacă s-ar fi întors cu prora în vînt, n-ar fi reuşit niciodată să-şi croiască drum împotriva furtunii, iar refluxul şi vîntul i-ar fi dus departe de refugiu, în largul mării. Dacă mergeau cu vîntul din pupa, refluxul şi vîntul i-ar fi dus tot departe de refugiu şi în largul mării, numai că mai repede. Către sud era oceanul imens. Pe o mie de mile spre sud, sau, dacă n-aveai noroc, pe o mie de leghe, nu era nici urmă de pămînt.

Aveau saule de siguranţă fixate de habitaclu, ceea ce le prindea bine, pentru că puntea se înclina şi se clătina. Se agăţau şi de copastie, înfruntînd valurile.

Pînă acum, nava nu luase apă, dar era foarte încărcată şi se afunda prea tare în mare. Rodrigues făcuse toate

pregătirile necesare în orele de aşteptare. Totul fusese închis, oamenii preveniţi. Hiro-matsu şi Yabu spuseseră că aveau să stea jos o vreme şi apoi or să urce pe punte. Rodrigues ridicase din umeri şi le spusese răspicat c-o să fie foarte periculos. Era sigur că n-au înţeles.

— Ce-or să facă ? îl întrebase Blackthorne.

— Cine ştie, englezule ? N-or să plîngă de frică, de-asta poţi să fii sigur.

În cocpitul punţii principale vîslaşii trăgeau din răsputeri. În mod normal, erau doi bărbaţi la fiecare ramă, dar Rodrigues ordonase trei, pentru forţă, siguranţă şi viteză. Alţii aşteptau sub punţi, ca să-i schimbe, cînd dădea el ordin. Căpitanul vîslaşilor, un om cu experienţă, era pe puntea prora şi loviturile lui erau lente, în cadenţa valurilor. Galera înainta totuşi, deşi de fiecare dată înclinarea părea şi mai puternică, iar revenirea se făcea mai încet. Apoi rafalele deveniră tot mai haotice şi căpitanul vîslaşilor nu-şi mai putu cadenţa loviturile.

— Atenţie în prora ! strigară Blackthorne şi Rodrigues aproape într-un glas. Galera se înclină înspăimîntător, douăzeci de rame loviră aerul în loc să lovească apa şi haosul puse stăpînire pe navă. Primul brizant se năputise şi copastia babord era măturată de valuri. Luptau din răsputeri să nu se scufunde.

— Înainte, ordonă Rodrigues. Armaţi jumătate din rame, în fiecare bord ! Haideţi, mai repede, mai repede !

Blackthorne ştia că, fără saula de siguranţă, putea fi aruncat cu uşurinţă peste bord. Dar ramele trebuiau armate, altfel erau pierduţi.

Desfăcu nodul, înaintă cu greu de-a lungul punţii alunecoase şi în tangaj, coborî pasarela scurtă ce ducea la puntea principală. Brusc, galera se răsuci şi el fu aruncat spre partea înclinată, fiind tras de picioare de unii din vîslaşi, care îşi desfăcuseră şi ei saulele de siguranţă, încercînd cu disperare să-şi pună ramele în ordine. Copastia era sub apă şi un om fu aruncat peste bord. Blackthorne simţi că se duce şi el. Prinse c-o mînă parapetul, tendoanele gata să-i plesnească, dar nu-i dădu drumul, apoi apucă cu cealaltă mînă balustrada şi, abia mai respirînd, se trase înapoi. Picioarele-i găsiră puntea, se sălţă mulţumind cerului şi-şi zise : „Iată, cea de-a şaptea viaţă ţi s-a dus". Alban Caradoc totdeauna spunea că un pilot trebuie să fie ca o pisică, afară doar că pilotul e musai

să aibă cel puțin zece vieți, pe cînd pisica se mulțumește cu nouă.

Un om era la picioarele lui și-l trase din ghearele mării, îl ținu pînă fu în siguranță, apoi îl ajută s-ajungă la locul lui. Se uită înapoi spre dunetă să-l blesteme pe Rodrigues, pentru că lăsase să-i scape timona. Rodrigues îi făcu semn cu mîna, arătă spre ceva și strigă, dar strigătul îi fu înghițit de furtună. Blackthorne văzu că-și schimbaseră drumul. Acum mergeau aproape în vînt și-și dădu seama că deplasarea laterală fusese intenționată. Deștept, gîndi. Asta o să ne dea un răgaz să ne rînduim, dar ticălosul putea să mă fi prevenit. Nu-mi place să-mi pierd una din vieți fără rost.

Îi făcu și el semn înapoi cu mîna și se apucă de aranjatul vîslelor. Toate ramele se opriseră, afară de cele două din față de la proră, care menținеau nava cu prora în vînt. Prin semne și țipînd, Blackthorne reuși să armeze toate vîslele, dublă oamenii pe lîngă cei care lucrau și se îndreptă din nou spre pupa. Nimeni nu se văicărea și, deși unora le era foarte rău, stăteau și așteptau ordinul următor.

Golful era mai aproape, dar tot părea la un milion de leghe. Spre nord-est cerul era întunecat. Ploaia îi biciuia și rafalele se întețeau. Pe *Erasmus* Blackthorne n-ar fi avut de ce se teme. Ar fi putut face escală ușor, sau s-ar fi putut întoarce fără grijă la adevărata lor rută, îndreptîndu-se către locul propriu-zis de debarcare. Nava lui era construită și armată pentru furtună. Galera, nu.

— La ce te gîndești, englezule ?

— Tu tot ce vrei o să faci, orice gîndesc eu, îi strigă împotriva vîntului, dar să nu ia multă apă, c-o să ne ducem la fund ca un bolovan și data viitoare, cînd merg la prora, spune-mi că faci volta în vînt. Sau mai bine fă-o cînd am saula de siguranță și atunci vom ajunge amîndoi în port.

— A fost mîna Domnului, englezule. A izbit un val și i-a rotit pupa.

— Aproape că m-a aruncat peste bord.

— Am văzut.

Blackthorne măsură deriva.

— Dacă menținem drumul ăsta n-o să ajungem niciodată în golf. O să zburăm pe lîngă promontoriu la o milă sau chiar mai mult.

— Am de gînd să rămîn cu prora în vînt. Apoi, cînd ne vine bine, o să tăiem direct spre țărm. Știi să înoți ?

— Da.

— Bine. Eu n-am învățat niciodată. E prea periculos. Mai bine să te înec repede decît cu-ncetul, nu ? Rodrigues fu străbătut de un fior fără să vrea. Doamne, apără-mă, să nu-mi fie apa mormîntul ! Tîrfa asta de galeră cu burtă de scroafă trebuie să fie în port în seara asta. Neapărat. Nasul meu îmi spune că, dacă ne întoarcem și ne zorim, o încurcăm. Sîntem mult prea încărcați.

— Ușureaz-o. Aruncă încărcătura peste bord.

— Regele Toady n-o să fie niciodată de acord. El trebuie să ajungă cu ea sau, la fel de bine, poate să nu ajungă deloc.

— Întreabă-l.

— Doamne, ești surd? Ți-am spus ! Știu că n-o să se învoiască ! Rodrigues se duse mai aproape de cîrmaci și se asigură c-au înțeles că trebuie să rămînă cu prora în vînt, fără să dea greș.

— Supraveghează-i, englezule ! Ai cîrma.

Își desfăcu saula de siguranță și coborî pasarela, sigur pe picioarele lui. Vîslașii îl priveau încordați, în timp ce se îndrepta spre teugă, la căpitan-san, pentru a-i explica prin semne și cuvinte planul pe care-l avea în minte. Hiromatsu și Yabu urcară pe punte. Căpitan-san le explică planul. Amîndoi erau palizi, dar rămaseră imperturbabili și nici unul n-a vomat. Priveau spre țărm prin ploaie, apoi ridicară din umeri și plecară iar jos.

Blackthorne se uita țintă spre golf, ca să întoarcă cîrma la babord. Știa că planul era periculos. Trebuia să aștepte pînă ajungeau chiar lîngă promontoriu, apoi să cadă sub vînt, să se îndrepte din nou spre nord-vest și să tragă zdravăn ca să-și salveze viețile. Corabia n-o să-i ajute. Va trebui să se bizuie numai pe propria lor forță. Pe latura sudică a golfului erau stînci colțuroase și recifuri. Dacă socoteau greșit clipa, aveau să fie mînați de valuri drept acolo și se vor zdrobi de stînci.

— Englezule, treci la prora ! Portughezul îi făcu semn.

Blackthorne plecă.

— Ce-ai zice de velă ? strigă Rodrigues.

— Nu. Mai mult o să ne-ncurce decît să ne-ajute.

— Atunci stai aici. Dacă cumva căpitanul nu reuşeşte să facă volta contra vîntului, sau dacă-l pierdem, preiei tu. E-n ordine ?

— N-am mai navigat niciodată pe una din astea pînă acum, nu sînt deprins cu ramele, dar o să-ncerc.

Rodrigues se uită spre ţărm. Promontoriul apărea şi dispărea prin rafalele de ploaie. Curînd va trebui să taie direct. Valurile creşteau şi berbecii înspumaţi curgeau năvalnic. Întrecerea între promontorii părea îndrăcită. De data asta o să fie rău de tot, gîndi. Apoi scuipă şi se hotărî.

— Mergi la pupa, englezule. Treci la timonă. Cînd fac semn, virează vest-nord-vest, spre punctul acela. Îl vezi ?

— Da.

— Nu şovăi şi ţine drumul ăla. Urmăreşte-mă atent. Semnul ăsta înseamnă banda stînga, ăsta — banda dreapta, ăsta — drept aşa.

— Foarte bine.

— Juri c-o să-mi aştepţi ordinele şi-o să le îndeplineşti întocmai ?

— Vrei să trec la timonă sau nu ?

Rodrigues ştia că n-avea de ales.

— Trebuie să am încredere în tine, englezule, şi nu-mi place că sînt nevoit s-o fac. Du-te la pupa, spuse. Văzu că Blackthorne îi citise gîndurile şi plecase. Apoi îşi schimbă hotărîrea şi strigă după el : Hei, tu, pirat obraznic ! Du-te cu Dumnezeu !

Blackthorne se întoarse mulţumit.

— Şi tu, spaniolule !

— Să-i ia dracu pe toţi spaniolii şi trăiască Portugalia !

— Drept aşa !

*

* *

Au intrat în port, dar fără Rodrigues. Fusese luat de valuri cînd i se rupsese saula de siguranţă.

Nava se găsise la un pas de izbîndă, cu toate că luase multă apă şi-l pierduseră pe căpitanul japonez. Atunci venise talazul uriaş dinspre nord şi fuseseră luaţi de valuri şi duşi înapoi către ţărmul plin de stînci.

Blackthorne îl văzu pe Rodrigues cum fu luat de val, cum gîfîia şi se lupta în marea agitată. Furtuna şi refluxul îi duseseră mult către latura sudică a golfului, foarte

aproape pe stînci, toţi fiind siguri că nava era pierdută.

Cînd Rodrigues fu luat de val, Backthorne îi aruncă un colac de salvare din lemn. Portughezul se zbătu după colacul de salvare, dar marea i-l luă, fără ca el să-l mai poată prinde. O vîslă îl izbi cu putere şi el îşi repezi mîna spre ea. Ploaia cădea în torenţe şi ultimul lucru pe care îl văzu Blackthorne fu braţul lui Rodrigues şi rama ruptă şi, chiar în faţă, brizantul năpustindu-se asupra malului chinuit. Ar fi putut să se-arunce peste bord, să-noate spre el şi poate că l-ar fi salvat, poate că ar fi avut şi timp, dar prima şi ultima lui datorie era către navă, iar nava *lui* era în pericol.

Aşa că îi întoarse spatele lui Rodrigues.

Valul luase cîţiva vîslaşi cu el şi ceilalţi se luptau să completeze locurile goale. Un ofiţer îşi desfăcu curajos saula de siguranţă. Sări pe puntea prora, se asigură şi reluă cadenţa. Începu şi toboşarul, iar vîslaşii încercau să pună o oarecare ordine în mişcările haotice.

— *Isogiiiii !* strigă Blackthorne, amintindu-şi cuvîntul. Se lăsă cu toată greutatea pe timonă ca să aducă nava cu prora mai în vînt, apoi merse la balustradă şi bătu măsura, strigînd : Unu-Doi-Unu-Doi, încercînd să încurajeze echipajul.

— Haideţi, ticăloşilor, trageţi !

Galera era aproape pe stînci, care păreau chiar lîngă pupa, şi la babord, şi la tribord. Ramele se cufundară în apă şi se înălţară, dar nava nu făcu nici o mişcare, căci vîntul şi refluxul, fiind mai puternice, o trăgeau vizibil înapoi.

— Haideţi, trageţi, ticăloşilor ! strigă din nou Blackthorne, bătînd cu mîna măsura.

Vîslaşii prinseră puteri însufleţiţi de el.

Întîi reuşiră să ţină piept mării, apoi o învinseră.

Nava se îndepărtă de stînci. Blackthorne menţinu drumul spre coasta de sub vînt. Curînd ajunseră în ape mai calme. Vîntul era încă puternic în văzduh. Încă mai era furtună, dar departe, în larg.

— Aruncaţi ancora de la tribord !

Nimeni nu înţelese cuvintele, dar toţi marinarii ştiau ce voia. Alergară să-i execute ordinul. Ancora plescăi aruncată peste bord. El lăsă nava să cadă uşor sub vînt ca să încerce dacă ţine ancora, ofiţerul şi vîslaşii pricepîndu-i manevra.

— Aruncați ancora de la babord !

Cînd nava-i fu în siguranță, el se uită spre pupa. Linia țărmului neprimitor abia se vedea prin ploaie. Cercetă marea și cîntări posibilitățile.

Cartea de drum a portughezului e jos, gîndi istovit. Pot să conduc nava pînă la Osaka. Aș putea s-o duc înapoi la Anjiro. Dar ai făcut bine că nu l-ai ascultat ? Eu nu i-am încălcat, totuși, ordinele lui Rodrigues. Eram pe dunetă. Singur.

— Cîrma spre sud, îi strigase Rodrigues cînd vîntul și refluxul îi purtau primejdios lîngă stînci. Întoarce și mergi cu vînt din pupa !

— Nu ! îi strigase la rîndul lui, convins că în largul mării ar fi fost pierduți și că singura lor șansă era să încerce să intre în port. O să izbutim !

— Să te blesteme Dumnezeu, o să ne omori pe toți !

Dar n-am omorît pe nimeni, gîndi Blackthorne. Rodrigues, tu știai, după cum și eu știam, că eu trebuia să iau o hotărîre, dacă venea timpul luării unei hotărîri. Eu am avut dreptate. Nava este teafără. Nimic altceva nu contează.

Îi făcu semn ofițerului, care se grăbi să vină de pe teugă. Amîndoi cîrmacii se prăbușiseră, cu brațele și picioarele aproape scoase din încheieturi. Vîslașii erau ca niște cadavre, căzuți neputincioși peste rame. Alții veneau împleticindu-se de jos, să dea o mînă de ajutor. Hiromatsu și Yabu, amîndoi foarte zduncinați, fură ajutați să urce pasarela, dar, odată ajunși pe punte, amîndoi *daimyo*-ii rămaseră țanțoși în picioare.

— *Hai, Anjin-san* ? întrebă ofițerul. Era un bărbat de vîrstă mijlocie, cu dinți albi, puternici și o față mare, arsă de soare. Avea o vînătaie urîtă în obraz, acolo unde marea îl trîntise de parapet.

— Te-ai descurcat foarte bine, îi spuse Blackthorne, fără să se sinchisească de faptul că n-o să-i fie înțelese cuvintele. Știa că tonul și zîmbetul vor fi de ajuns. Da, foarte bine. Acum ești căpitan-san. *Wakarimasu* ? Tu ! Căpitan-san !

Omul se uita la el cu gura căscată, apoi se înclină ca să-și ascundă și uimirea și încîntarea.

— *Wakarimasu,* Anjin-san. *Arigato goziemashita* [1].

[1] Mulțumesc (jpn.).

— Ascultă, căpitan-san, spuse Blackthorne. Dă-le oamenilor mîncare şi băutură. Mîncare fierbinte. O să rămînem aici peste noapte. Blackthorne se făcu înţeles prin semne.

Imediat noul căpitan se întoarse şi strigă cu altă autoritate. Pe loc marinarii alergară să-i execute ordinele. Plin de mîndrie, noul căpitan îşi întoarse privirea spre dunetă. Aş vrea să pot vorbi limba ta barbară, gîndi el fericit. Atunci aş putea să-ţi mulţumesc, Anjin-san, pentru că ai salvat nava şi, o dată cu ea, viaţa stăpînului nostru, Hiro-matsu. Ai făcut minuni şi ne-ai dat tuturor forţă şi curaj. Fără tine am fi încurcat-o. Oi fi tu pirat, dar eşti un marinar de primă mînă şi, atîta vreme cît eşti pilot, îţi voi da ascultare cu preţul vieţii. Nu merit să fiu căpitan, dar am să-ncerc să fiu vrednic de încrederea ta.

— Ce vreţi să fac mai departe ? îl întrebă.

Blackthorne privea peste bord. Fundul mării era întunecat. Calculă în gînd poziţia în care se aflau şi, cînd avu certitudinea că ancorele erau bine fixate şi marea sigură, spuse :

— Lăsaţi o barcă la apă şi aduceţi un vîslaş bun !

Din nou Blackthorne se făcu înţeles prin semne şi prin cuvinte.

Imediat barca fu lăsată la apă şi echipată de plecare.

Blackthorne se îndreptă spre parapet şi, cînd era gata să coboare, o voce aspră îl opri. Privi în jur. Hiro-matsu şi Yabu erau acolo.

Bătrînul avea vînătăi mari pe gît şi pe umeri, dar nu renunţase la sabia-i lungă. Lui Yabu îi curgea sînge din nas, faţa-i era numai vînătăi, chimonoul plin de pete şi încerca să oprească sîngele cu o cîrpă. Amîndoi erau calmi, părînd că nici nu bagă-n seamă rănile sau şfichiuirea vîntului.

Blackthorne se înclină politicos.

— *Hai,* Toda-sama ?

Urmară din nou cuvintele aspre şi bătrînul arătă cu sabia spre barcă, clătinînd din cap.

— Rodrigu-san e acolo ! Blackthorne arătă spre ţărmul sudic. Merg să văd !

— *Iyé !* Hiro-matsu dădu iar din cap şi vorbi mult, fiind clar că-i refuza permisiunea, din cauza pericolului.

— Sînt Anjin-san-ul acestei corăbii blestemate şi, dacă eu vreau să mă duc la ţărm, mă duc. Blackthorne îşi

menţinu vocea foarte respectuoasă, dar puternică şi era tot atît de clar ce voia să spună. Ştiu că barca nu rezistă în largul acestei mări. *Hai !* Mă duc la ţărm, acolo, lîngă punctul acela. Vezi punctul acela, Toda Hiro-matsu-sama ? Lîngă stînca aceea mică. Vreau să-mi croiesc drum în jurul promontoriului, acolo. N-am nici o grabă să mor şi n-am unde să fug. Vreau să găsesc cadavrul lui Rodrigu-san. Ridică un picior peste parapet. Hiro-matsu trase sabia din teacă. Blackthorne înlemni, dar privirea lui rămase calmă şi faţa neclintită.

Hiro-matsu era în încurcătură. Înţelegea dorinţa piratului de a găsi cadavrul lui Rodrigues, dar era periculos să se ducă acolo, chiar şi mergînd pe ţărm, iar seniorul Toranaga îi ordonase să-l aducă pe barbar teafăr. Însă era tot atît de limpede că marinarul acela avea de gînd să plece.

Îl privise în timpul furtunii, stînd pe puntea în tangaj, ca un *kami* răufăcător al mării, neînfricat, ca la el acasă, totuna cu furtuna ; atunci gîndise furios : mai bine să-l ţinem pe acest om şi pe toţi barbarii ca el pe uscat, unde putem să-i stăpînim. Pe mare noi sîntem în puterea lor.

Vedea că piratul e nerăbdător. Ce neciopliţi sînt, îşi spuse. Chiar şi aşa, eu trebuie să-ţi mulţumesc. Toţi spun că numai datorită ţie nava a fost adusă în port, că pilotul Rodrigu şi-a pierdut cumpătul şi că el ne-ar fi dus departe de ţărm, dar tu ai menţinut drumul. Da, dacă am fi mers în larg, ne-am fi scufundat cu siguranţă şi atunci n-aş fi îndeplinit porunca stăpînului meu. O, Buddha, apără-mă de una ca asta !

Toate încheieturile-l dureau şi hemoroizii-i erau inflamaţi. Era dărîmat de efortul de a rămîne nepăsător în faţa oamenilor săi, a lui Yabu, a echipajului şi chiar în faţa acestui barbar. O, Buddha, sînt atît de obosit. Aş vrea să pot să stau lungit într-o baie, să nu mă mai satur de apă şi să am o zi de odihnă, fără dureri. Doar o singură zi. Opreşte-ţi nesăbuitele gînduri de muiere ! Ai avut dureri aproape şaizeci de ani. Ce e durerea pentru un bărbat ? Un privilegiu ! Stăpînirea durerii este măsura unui bărbat. Mulţumeşte-i lui Buddha că eşti încă în viaţă, ca să-ţi aperi stăpînul, deoarece ai fi putut să fii mort de o sută de ori.

Dar urăsc marea. Urăsc frigul. Urăsc durerea.

— Stai unde eşti, Anjin-san, spuse el, trist şi amuzat de flăcările albastre cu reflexe de gheaţă din ochii bărbatului, şi îi făcu semn cu sabia băgată în teacă spre a se face înţeles. Cînd fu sigur că omul pricepuse, privi spre ofiţer. Unde sîntem ? A cui e feuda asta ?

— Nu ştiu, Alteţă. Cred că sîntem undeva în provincia Ise. Am putea trimite pe cineva la ţărm, la cel mai apropiat sat.

— Poţi să ne duci la Osaka ?

— Da, dacă ne ţinem foarte aproape de coastă, Alteţă, şi dacă mergem încet, cu mare grijă. Eu nu cunosc aceste ape şi n-aş putea să mă pun chezaş pentru salvarea voastră. N-am destule cunoştinţe şi nimeni de pe navă nu le are. În afară de acest pilot. Dac-ar fi după mine, v-aş sfătui să mergem pe uscat. V-am putea aduce cai şi palanchine.

Hiro-matsu clătină din cap iritat. Să meargă pe uscat era exclus. Le-ar fi luat mult prea multă vreme — locul era muntos şi drumurile puţine — şi ar fi trebuit să străbată multe ţinuturi ale aliaţilor lui Ishido, duşmanul lor. În plus faţă de aceste pericole, mai erau şi nenumăratele cete de tîlhari care împînzeau trecătorile. Ar fi trebuit să-şi ia toţi oamenii. Putea să-şi croiască drum luptînd cu bandiţii, dar n-ar fi reuşit niciodată să forţeze o trecătoare dacă Ishido, sau aliaţii lui, şi-ar pune în minte să-l oprească. Toate acestea l-ar întîrzia şi mai mult, iar ordinele erau să aducă încărcătura, barbarul şi pe Yabu rapid şi în siguranţă.

— Dacă mergem de-a lungul coastei, cît timp ne-ar trebui ?

— Nu ştiu, Alteţă. Patru sau cinci zile, poate mai mult. Aş fi foarte nesigur pe mine, eu nu sînt căpitan, iertaţi-mă.

Asta înseamnă, gîndi Hiro-matsu, că va trebui să fiu ajutat de barbar. Ca să-l opresc să meargă pe ţărm, va trebui să-l leg. Oare mă va ajuta legat ?

— Cît o să stăm aici ?

— Pilotul spunea că o noapte.

— O să înceteze furtuna pînă atunci ?

— Ar trebui, Alteţă, dar nu se ştie niciodată.

Hiro-matsu cercetă coasta muntoasă, apoi pilotul, încă nehotărît.

— Îmi îngăduiţi să vă dau un sfat, Hiro-matsu-san ? întrebă Yabu.

— Da, da, bineînţeles, răspunse el morocănos.

— De vreme ce se pare că avem nevoie de ajutorul pilotului ca să ajungem la Osaka, de ce să nu-l lăsăm să meargă la ţărm, dar să trimitem oameni cu el să-l apere şi să le ordonaţi să se întoarcă înainte de lăsarea întunericului. Cît priveşte drumul pe uscat, sînt de acord c-ar fi prea periculos pentru Domnia ta şi nu mi-aş ierta-o niciodată, dacă vi s-ar întîmpla ceva. O dată ce furtuna se va fi domolit, o să fiţi mai în siguranţă pe navă şi-o să ajungeţi la Osaka mult mai repede, *neh* ? Precis, mîine pe la apusul soarelui.

Hiro-matsu încuviinţă din cap, fără tragere de inimă. Făcu un semn către un samurai.

— Takatashi-san ! Vei lua şase oameni şi vei merge cu pilotul. Aduceţi cadavrul portughezului, dacă-l găsiţi, dar, dacă e atins chiar şi numai un fir de păr al acestui barbar, tu şi oamenii tăi vă veţi face *seppuku* pe loc.

— Da, stăpîne.

— Trimite doi oameni la cel mai apropiat sat ca să afle unde sîntem şi a cui e feuda.

— Da, stăpîne.

— Cu îngăduinţa Domniei tale, Hiro-matsu-san, am să conduc eu grupul la ţărm, spuse Yabu. Dacă am ajunge la Osaka fără pirat, aş fi atît de umilit încît m-aş simţi dator să-mi fac *seppuku*. Aş fi onorat să îndeplinesc poruncile Domniei tale.

Hiro-matsu încuviinţă din cap, uimit că Yabu înfrunta un asemenea pericol, apoi plecă.

Cînd Blackthorne înţelese că Yabu mergea cu el pe ţărm, pulsul i se acceleră. Nu am uitat nimic : nici pe Pieterzoon, nici echipajul meu, nici groapa, nici urletele, nici pe Omi. Nu am uitat nimic din tot ce s-a întîmplat. Păzeşte-ţi viaţa, ticălosule.

Capitolul 9

Au ajuns repede la ţărm. Blackthorne avea de gînd să meargă în frunte, dar Yabu îi luă locul şi fixă un pas atît de rapid, încît abia se putea ţine după el. Ceilalţi şase samurai nu-l slăbeau deloc din ochi. N-am unde să fug,

proștilor, gîndi el, interpretînd greșit îngrijorarea lor, în timp ce privirea-i alerga automat în toate părțile cuprinzînd golful, căutînd bancuri de nisip sau recifuri ascunse, apreciind direcții și unghiuri. Mintea lui înregistra lucrurile importante de pe coastă pentru a le însemna într-o carte de călătorie.

Drumul îi duse mai întîi de-a lungul țărmului acoperit cu pietriș, apoi urcară pe stîncile netezite de valuri și ajunseră într-o potecă ce mergea de-a lungul țărmului stîncos, înconjurînd spre sud promontoriul periculos și abrupt. Ploaia se oprise, dar nu și furtuna. Cu cît se apropiau mai mult de limba de pămînt expusă valurilor, cu atît mai înalți erau brizanții ce se năpusteau asupra stîncilor de dedesubt și apoi se împrăștiau în aer. În scurt timp erau uzi pînă la piele.

Deși Blackthorne se simțea înghețat, Yabu și ceilalți, cu chimonourile lor ușoare, prinse neglijent în cingătoare, nu păreau să se sinchisească de frig sau de hainele ude. Trebuie să fie așa cum îi spusese Rodrigues, gîndi, teama revenindu-i. Japonezii sînt altfel plămădiți decît noi. Nu *simt* frigul, ori foamea, ori lipsurile, ori rănile la fel ca noi. Seamănă mai mult cu animalele. Au simțurile amorțite.

Stînca se înălța la două sute de picioare deasupra lor, iar țărmul era la cincizeci de picioare dedesubt. Mai departe și de jur-împrejur, erau munți și nu se zărea nici o casă sau colibă în toată zona golfului. Nu era de mirare, pentru că nu se găsea nici un petic de pămînt bun de arat, țărmul prundos se continua imediat cu stînci, la care nu ajungeau valurile, apoi cu munți de granit cu mulți copaci spre culmi.

Poteca urca și cobora pe malul abrupt, nesigur și sfărîmicios. Blackthorne înainta cu greu, încovoindu-se împotriva vîntului și observă că picioarele lui Yabu erau puternice și vînjoase. Alunecă, ticălosule, gîndi el. Cazi, alunecă pe stîncile de dedesubt. Ai țipa ? Ce te-ar face pe tine să urli de durere ?

Își desprinse cu greu privirea de pe Yabu și se reîntoarse să cerceteze țărmul : fiecare crăpătură, fiecare văioagă, fiecare făgaș. Vîntul turbat venea în rafale și ochii-i lăcrimau. Valurile se aruncau cu furie spre țărm și se retrăgeau, se zbăteau năprasnic și se învolburau. Știa că speranța de a-l găsi pe Rodrigues era foarte mică, fiind prea

multe scobituri şi locuri ascunse, la care nu se putea ajunge niciodată. Dar el avea datoria să vină pe ţărm şi să-l caute. Rodrigues merita această încercare. Toţi piloţii se roagă cu disperare să aibă parte de o moarte pe uscat şi să fie îngropaţi în pămînt. Toţi au văzut prea multe cadavre umflate de apă, mîncate de peşti, sau ciopîrţite de crabi.

Ocoliră promontoriul şi se opriră, în sfîrşit, pe coasta bătută de vînt. Nu mai avea rost să meargă mai departe. Cadavrul dacă nu se afla aici, atunci era ascuns, sau înghiţit de ape, sau dus deja în largul mării, în adîncuri. La jumătate de milă se vedea un mic sat de pescari, cuibărit pe ţărmul înspumat. Yabu făcu semn către doi samurai. Imediat se înclinară şi plecară în fugă într-acolo. O ultimă cercetare, apoi Yabu îşi şterse ploaia de pe faţă, se uită spre Blackthorne făcînd semn să se întoarcă. Blackthorne încuviinţă din cap şi porniră din nou — Yabu în frunte, ceilalţi samurai urmărindu-i mişcările cu atenţie — şi iarăşi se gîndi cît de proşti erau.

Apoi, cînd făcuseră jumătate de cale, îl văzură pe Rodrigues.

Corpul era prins într-o despicătură dintre două stînci mari, deasupra valurilor. Un braţ era întins înainte, celălalt era încă încleştat pe rama ruptă, care se mişca uşor, o dată cu fluxul şi refluxul. Această mişcare îi atrăsese atenţia lui Blackthorne, cînd se aplecase din cauza vîntului, înaintînd anevoie, în urma lui Yabu.

Singurul drum în jos era peste o stîncă mică. Urcuşul ar fi fost doar de cincizeci sau şaizeci de picioare, dar era aproape pe verticală şi n-aveai pe unde pune piciorul.

Ce-i cu mareea ? se întrebă Blackthorne. E flux, nu reflux. Înseamnă c-o să-l ia apa din nou în largul mării. Dumnezeule, e periculos acolo jos. Ce-i de făcut ?

Merse mai aproape de margine şi imediat Yabu i se aşeză în cale, clătinînd din cap şi ceilalţi samurai îl înconjurară.

— Încerc doar să mă uit mai bine, pentru Dumnezeu, spuse el. Nu încerc să fug ! Unde dracu pot să fug !

Se trase puţin mai înapoi şi se uită cu atenţie în jos. Ei îi urmăriră privirea şi începură să discute între ei, Yabu vorbind cel mai mult.

Nu se putea face nimic, hotărî el. Este prea periculos. Ne vom reîntoarce mîine în zori cu funii. Dacă o să mai fie

aici, o să-l îngrop pe țărm. Fără tragere de inimă se întoarse și, în aceeași clipă, marginea malului se rupse și el începu să alunece. Imediat Yabu și ceilalți îl înhățară, trăgîndu-l în sus, și pe loc își dădu seama că singura lor grijă era viața lui. Ei încearcă să mă apere !

De ce mă vor teafăr ? Din pricina lui Tora... Care e numele lui ? Toranaga ? Din cauza lui ? Da, dar și pentru că nu mai e nimeni pe navă care să-i ducă pe mare. Din pricina asta m-au lăsat să vin pe țărm și mi-au cîntat în strună ? Da, asta trebuie să fie. Așa că acum am putere asupra navei, asupra bătrînului *daimyo* și asupra acestor ticăloși. Cum pot să folosesc acest avantaj ?

Se liniști și le mulțumi, lăsîndu-și privirile să rătăcească peste locul de dedesubt.

— Trebuie să-l aducem, Yabu-san. *Hai !* Singurul drum este acesta. Pe stîncă. Am să-l aduc eu, Anjin-san ! Înaintă din nou, ca și cum ar fi vrut să coboare, dar iarăși fu oprit și el le spuse cu neliniște prefăcută : Trebuie să-l aducem pe Rodrigu-san. Priviți ! Nu mai avem mult timp, lumina se duce.

— *Iyé*, Anjin-san, spuse Yabu.

Blackthorne stătea drept în picioare, dominîndu-l pe Yabu.

— Dacă nu mă lași pe mine să mă duc, Yabu-san, atunci trimite pe unul din oamenii tăi. Sau du-te tu însuți. Tu !

Vîntul se năpustea asupra lor șuierînd printre stînci. Îl văzu pe Yabu privind în jos, măsurînd panta și lumina ce scădea și știu că Yabu n-avea de ales. Nu mai ai încotro, ticălosule, trufia ta te-a prins în cursă. Dacă o să pornești în jos, o să dai de dracu ! Să nu mori, te rog, zdrobește-ți doar picioarele sau gleznele ! Valurile te vor înghiți după aceea...

Un samurai începu să coboare, dar Yabu îi porunci să se întoarcă.

— Du-te la navă. Adu imediat niște funii, spuse Yabu.

Omul o luă la goană.

Yabu își azvîrli din picioare papucii-n curele. Își scoase săbiile din cingătoare și le puse la adăpost.

— Ai grijă de ele și de barbar. Dacă se-ntîmplă ceva cu el sau cu ele, îți vei face *seppuku !*

— Vă rog, lăsaţi-mă pe mine să cobor, Yabu-sama, spuse Takatashi. Dacă o să fiţi rănit sau o să pieriţi, eu am să...

— Crezi că tu o să izbuteşti acolo unde eu am să dau greş ?

— Nu, Alteţă, bineînţeles că nu.

— Bine.

— Vă rog, atunci aşteptaţi să vină cu funiile. N-am să mi-o iert niciodată dacă o să vi se întîmple ceva.

Takatashi era scurt şi îndesat, cu o barbă stufoasă.

De ce să nu aştept după funii ? se întrebă Yabu. Ar fi mai cuminte, dar nu şi o treabă deşteaptă. Privi spre barbar şi dădu scurt din cap. Ştia că fusese provocat. Se aşteptase la asta. O şi sperase. De aceea m-am şi oferit pentru această treabă, Anjin-sān, îşi spuse el, amuzîndu-se în sinea lui. Eşti într-adevăr foarte simplu. Omi a avut dreptate.

Yabu îşi dezbrăcă chimonoul ud şi, rămînînd doar cu fîşia de pînză din brîu, se îndreptă spre marginea stîncii şi o încercă cu talpa şosetei *tabi* [1] de bumbac. Mai bine să nu mi le scot, gîndi, învingînd frigul ce-l pătrundea, voinţa şi trupul fiindu-i călite de educaţia de o viaţă, pe care toţi samuraii trebuiau să o aibă. Şosetele o să te împiedice să aluneci, pentru o vreme. O să ai nevoie de toată puterea şi îndemînarea ta ca să ajungi jos în viaţă. Crezi că merită ?

În timpul furtunii, cînd o tăiaseră spre golf, venise pe punte şi, neobservat de Blackthorne, se aşezase la rame. Îşi folosise bucuros forţa alături de vîslaşi, detestînd miasmele de dedesubt şi greaţa ce i se făcuse. Hotărîse că era mai bine să moară la aer decît sufocat dedesubt.

În timp ce muncea alături de ceilalţi în frigul ce se înteţea, începuse să-i urmărească pe piloţi. Văzuse foarte clar că, pe mare, nava şi tot ce era la bord se aflau în puterea acestor doi oameni. Piloţii erau în elementul lor, călăreau punţile în tangaj tot atît de firesc cum călărea el un cal în galop. Nici un japonez de pe galeră nu le era pe potrivă, ca îndemînare sau cunoştinţe. Şi, treptat, conştiinţa acestui fapt zămislise o idee măreaţă : vedea nave barbare moderne, pline cu samurai, pilotate de samurai, cu samurai căpitani şi marinari. Samuraii *săi*.

[1] Şosete speciale din fir gros, cu degetul mare separat, spre a putea fi trecută, printre el şi restul degetelor, cureaua încălţării.

Dac-aş avea pentru început trei nave barbare, aş putea supraveghea cu uşurinţă drumul pe mare între Yedo şi Osaka. Stabilit în Izu, aş putea strangula toată navigaţia, sau aş lăsa-o să treacă. Deci aş putea supraveghea aproape tot transportul de orez şi mătase. N-aş fi atunci arbitru între Toranaga şi Ishido ? Sau cel puţin o balanţă între ei ?

Nici un *daimyo* nu s-a îndeletnicit pînă acum cu navigaţia pe mare.

Nici un *daimyo* nu are nave sau piloţi.

În afară de mine.

Am o navă — am avut o navă — şi acum *aş putea* să capăt nava înapoi, dacă voi fi deştept. Am un pilot, deci are cine să-i instruiască pe piloţi, dacă-l pot lua de la Toranaga şi dacă-l pot îmblînzi.

O dată ce-mi va fi vasal din proprie învoială, îmi va pregăti şi oamenii şi va construi nave.

Dar cum să-l fac un adevărat vasal ? Groapa nu i-a înfrînt cerbicia.

Mai întîi desparte-l de ceilalaţi şi ţine-l singur, nu asta a spus Omi ? Atunci acest pilot ar putea fi făcut să se poarte cum se cuvine şi-ar învăţa japoneza. Da, Omi e foarte deştept. Prea deştept, poate, am să mă gîndesc la Omi mai tîrziu. Concentrează-te asupra pilotului. Cum să îmblînzeşti un barbar, un creştin împuţit ?

Ce spunea Omi ? „Ei pun mare preţ pe viaţă. Zeul lor principal, Isus Cristos, îi învaţă să se iubească unul pe celălalt şi să pună preţ pe viaţă". Cum aş putea să-i dăruiesc viaţa ? Salvează-i-o, da, asta ar fi foarte bine. Cum să-l supun ?

Yabu fusese aşa de prins de propria-i exaltare că abia dacă mai băgase în seamă mişcarea navei ori marea. Un val venise în cascadă peste el. Îl văzuse prăvălindu-se şi asupra pilotului, dar nu citi absolut nici o teamă pe chipul lui. Yabu era uluit. Cum putea cineva, care îngăduise umil unui duşman să-i urineze pe spate pentru a salva viaţa unui vasal oarecare, cum putea acest om să aibă tăria să uite o aşa dezonoare şi să stea acolo, pe dunetă, înfruntînd zeii mării asemeni unui erou legendar, spre a-i salva pe aceiaşi duşmani ? Apoi, cînd valul uriaş îl luase pe portughez şi ei erau în mare pericol, Anjin-san înfruntase moartea şi le insuflase puterea să se smulgă dintre stînci.

N-am să-i înţeleg niciodată, gîndi.

Pe marginea stîncii, Yabu privi înapoi pentru ultima oară. O, Anjin-san, știu că gîndești că mă duc la moarte, că m-ai prins în cursă. Știu că tu însuți nu te-ai fi dus acolo, jos. Te-am urmărit foarte atent. Dar eu am crescut în munți și aici, în Japonia, noi urcăm din mîndrie sau din plăcere. Așa că eu îmi măsor acum puterile în condițiile impuse de *mine* și nu de tine. Voi încerca și, dacă mor, n-are a face. Dar, dacă izbutesc, atunci tu, ca om, vei ști că sînt mai bun decît tine, în condițiile impuse de *tine*. Și îmi vei rămîne și îndatorat, dacă aduc cadavrul sus.

— *Ai să-mi fii vasal, Anjin-san !*

Cobora peretele stîncii cu mare îndemînare. Cînd ajunse la jumătatea drumului, alunecă. Mîna stîngă se prinse de un colț de stîncă. Aceasta-i opri căderea și el se balansă între viață și moarte. Degetele-i scormoneau cu disperare după un alt punct de sprijin și atunci simți strînsoarea mîinii cedînd, dar își propti vîrful picioarelor într-o crăpătură. Cînd stînga i se desprinse, degetele picioarelor rămaseră în crăpătură și el, încă dezechilibrat, se lipi de stîncă disperat, apăsînd-o cu tot trupul, căutînd puncte de sprijin. Apoi și picioarele cedară. Izbuti să se prindă de un alt colț de stîncă, cu ambele mîini, la zece picioare mai jos, și rămase acolo atîrnat pentru o clipă. Cu toate acestea și ciotul acela cedă. Alunecă vreo douăzeci de picioare pînă la poalele stîncii.

Se pregătise cît putuse de bine și căzu în picioare, ca pisica, făcu o tumbă pe partea înclinată a stîncii, ca să amortizeze șocul, veni de-a dura și se opri gîfîind. Își duse mîinile sfîșiate deasupra capului, ca să se apere de avalanșa de pietre ce ar fi putut urma. Dar nu căzu nici una. Își clătină capul să se dezmeticească și se ridică. O gleznă îi era scrîntită. O durere ascuțită îl străpunse din talpă pînă-n măruntaie și începură să-l treacă sudorile. Degetele de la picioare îi sîngerau, dar asta era de așteptat.

Nu te doare nimic. N-o să simți nici o durere. Ridică-te ! Barbarul te privește.

O trombă de apă îl udă și răceala ei îi alină durerea. Cu grijă, se lăsă să alunece pe lespezile de piatră acoperite cu plante marine și trecu încet peste crăpături, apoi fu lîngă cadavru.

Deodată, Yabu își dădu seama că omul era încă în viață. Se încredință de asta, apoi se opri pentru o clipă. Îl vreau viu sau mort ? Cum e mai bine ?

Un crab o zbughi de sub o piatră și se aruncă în mare. Valurile se năpustiră spre țărm. Simți sarea deschizîndu-i rănile. Cum e mai bine, viu sau mort ?

Se ridică în picioare clătinîndu-se și strigă :

— Takatashi-san ! Pilotul ăsta încă trăiește ! Du-te la corabie, adu o targă și un doctor, dacă e vreunul pe navă !

Cuvintele lui Takatashi abia se desluşeau, venind împotriva vîntului :

— Da, stăpîne. Și apoi spuse către oamenii săi, cînd se pornise deja pe fugă : Aveți grijă de barbar, să nu lăsați să i se întîmple ceva !

Yabu se uită țintă spre galera ancorată ce se legăna ușor pe valuri. Celălalt samurai, pe care-l trimisese după frînghii, era deja lîngă bărci. Văzu cînd omul sări într-una din ele și porni. Zîmbi în sinea lui și privi înapoi. Blackthorne venise la marginea stîncii și striga stăruitor spre el. Ce vrea să-mi spună ? se întrebă Yabu. Îl văzu pe pilot arătînd spre mare, dar asta nu însemna nimic pentru el. Marea era furioasă și dezlănțuită, dar cu nimic diferită față de mai înainte.

În cele din urmă, Yabu renunță să mai încerce să înțeleagă și își întoarse atenția spre Rodrigues. Îl trase anevoie din bătaia valurilor, în sus, pe stînci. Respirația portughezului era poticnită, dar inima părea să-i fie puternică. Avea o mulțime de vînătăi. Un os rupt ieșea prin pielea gambei stîngi. Umărul drept părea dislocat. Yabu îl cercetă să vadă dacă are răni sîngerînde, dar nu era nici una. Dacă n-are răni interioare, atunci poate c-o să trăiască, gîndi.

Daimyo-ul fusese rănit de prea multe ori și văzuse prea mulți răniți și muribunzi ca să nu fi cîștigat o oarecare pricepere în punerea unui diagnostic. Dacă Rodrigues poate fi încălzit, hotărî el, cu *saké*, cu ierburi puternice și cu foarte multe băi calde, are să trăiască. E posibil să nu mai poată umbla, dar are să trăiască. Da, vreau ca omul ăsta să trăiască. Dacă n-o să mai meargă, n-are importanță. Asta poate c-ar fi mai bine. O să am un pilot de rezervă, acest om îmi datorează numai mie viața. Dacă piratul n-o să vrea să mă sprijine, pesemne am să-l

pot folosi pe omul ăsta. Ar merita să mă prefac că vreau să devin creştin ? I-ar aduce asta pe amîndoi de partea mea ?

Omi ce-ar face ?

Omi e deştept. Da. Prea deştept, oare ? Omi vede prea multe şi prea repede. Dacă mintea-i merge atît de departe, trebuie să-şi dea seama că, prin dispariţia mea, tatăl lui ar conduce familia, fiul meu e prea crud ca să răzbească singur, iar după tată, ar urma Omi însuşi. *Neh ?*

Ce să fac cu Omi ?

Dacă l-aş da pe Omi barbarului ? Ca o jucărie.

Ce zici de asta ?

Se auziră strigăte neliniştite de sus. Apoi înţelese spre ce arătase barbarul. Fluxul ! Fluxul venea rapid. Deja luase cu asalt stînca. Se ridică anevoie şi durerea din gleznă îl săgetă de-l trecură fiorii. Toate posibilităţile de salvare de-a lungul ţărmului erau blocate de mare. Văzu că stînca intrase sub apă mai mult de un stat de om.

Se uită spre barcă. Era lîngă navă. Takatashi era încă în plină goană pe ţărmul înalt. Funiile n-au să sosească la timp, îşi spuse.

Ochii îi cercetau locul atent şi stăruitor. Nu era nici o cale în sus pe stîncă. Nici o lespede nu-i oferea un adăpost. Nici o scobitură. În apă se vedeau ieşituri de stînci, dar nu putea ajunge la ele. Nu ştia să-noate şi nu era nimic care să fie folosit drept plută.

Oamenii de sus îl priveau. Barbarul arăta spre stîncile din mare şi făcea mişcări imitînd înotul, dar el clătină din cap. Cercetă din nou foarte atent. Nimic.

Nu e nici o scăpare, gîndi. Acum eşti sortit morţii. Pregăteşte-te.

Karma [1], îşi spuse şi-şi întoarse faţa de la ei, aşezîndu-se mai comod, bucurîndu-se de nemărginita seninătate ce se lăsase asupra lui. Ultima zi, ultima mare, ultima lumină, ultima bucurie, ultima... Ce frumoasă e marea, şi cerul, şi frigul, şi sarea ! Începu să se gîndească la cel din urmă cîntec-poem pe care trebuia să-l compună acum,

[1] Noţiune principală a filozofiei idealiste indiene, recunoscută şi în budism, care desemnează renaşterile şi reîncarnările succesive ale sufletelor, migraţia lor după moarte, precum şi forţa mistică generatoare şi diriguitoare a acestora. Conform doctrinei *karma*, soarta omului în prezentul şi în viitorul lui îndepărtat, este determinată automat de faptele sale din diferite ipostaze ale existenţei.

conform obiceiului. Se simțea norocos. Avea timp să gîndească clar.

Blackthorne striga :

— Ascultă, ticălos nenorocit. Găsește o stîncă, trebuie să fie o stîncă pe undeva !

Samuraii îi stăteau în cale uitîndu-se la el ca la un apucat. Pentru ei era limpede că nu exista nici o scăpare și că Yabu se pregătea, pur și simplu, pentru o moarte plăcută, așa cum ar fi făcut și ei, dacă ar fi fost în locul lui. Aceste aiureli îi sîcîiau, după cum știau că și pe Yabu l-ar sîcîi.

— Priviți în jos ! Poate că există o stîncă !

Unul din ei merse pînă-n buza prăpastiei și privi cu atenție în jos, ridică din umeri, vorbi cu tovarășii lui, ridicară și ei din umeri. De fiecare dată cînd Blackthorne încerca să ajungă mai către margine, ca să caute o scăpare, ei îl opreau. Putea foarte ușor să îmbrîncească pe unul din ei, să-l trimită în brațele morții și chiar era ispitit s-o facă. Dar îi înțelegea, și le înțelegea problemele. Gîndește-te la ceva să-l ajuți pe ticălosul ăla. Trebuie să-l salvezi, ca să-l salveze și el pe Rodrigues.

— Hei, tu, japonez ticălos, netrebnic și mișel ! Hei *Kasigi Yabu !* Unde-ți e *bărbăția ?* Numai lașii se dau bătuți ! Bărbat ești tu ori muiere !

Dar Yabu nu-i dădea nici o atenție. Era la fel de nemișcat ca stînca pe care stătea.

Blackthorne luă o piatră și o aruncă spre el. Căzu neobservată în apă și samuraii strigau la Blackthorne furioși. Știa că-n orice clipă au să se repeadă asupra lui și au să-l lege fedeleș, dar cu ce-ar face-o ? N-au nici o funie...

— Funie ! Aduceți o funie ! Puteți să faceți una ?

Ochii îi căzură pe chimonoul lui Yabu. Începu să-l rupă în fîșii, încercîndu-le tăria. Mătasea era foarte rezistentă.

— Haideți ! ordonă samurailor, scoțîndu-și propria cămașă. Faceți o funie. *Hai ?*

Ei pricepură. Își dezlegară rapid eșarfele, își scoaseră chimonourile și-l imitară. El începu să le lege cap la cap.

În timp ce ei terminau funia, Blackthorne se lăsă cu grijă pe burtă și înaintă puțin cîte puțin spre marginea prăpastiei, punîndu-i pe doi din ei să-l țină de glezne pentru siguranță. Nu avea nevoie de ajutorul lor, dar voia să-i liniștească.

Își scoase capul dincolo de buza prăpastiei, cît se putea, știindu-le neliniștea, apoi începu să cerceteze în jur așa cum făcea pe mare, folosindu-și privirea pătrunzătoare.

Privi tot ce-l înconjura, dar nu văzu nimic.

Încă o dată.

Nimic.

Din nou.

Ce-i asta ? Chiar deasupra nivelului apei ? E o spărtură în stîncă ? Sau o umbră ?

Blackthorne își schimbă poziția, conștient de faptul că marea acoperise aproape toată piatra pe care stătea Yabu, și mai toate pietrele din spatele lui, și piciorul stîncii. Acum putea să vadă mai bine și arătă cu mîna.

— Acolo ! Ce-i aia ?

Unul din samurai era pe brînci și urmări degetul lui Blackthorne, dar nu văzu nimic.

— Acolo ? Aceea nu e o scobitură în stîncă ?

Din căușul mîinii făcu un fel de platformă, iar din două degete un om. Sugeră prin gesturi că omul se așează pe platformă. Cu un alt deget făcu o boccea mare pe umerii bărbatului, astfel încît să se înțeleagă că bărbatul stătea acum pe o platformă, *platforma aceea* — cu un altul pe umerii lui.

— Repede ! *Isogi !* Făceți-l să înțeleagă. Kasigi Yabusama ! *Wakarimasu ka ?*

Omul gesticulă, vorbi grăbit cu ceilalți și priviră și ei. Acum vedeau cu toții locul acela și începură să strige. Totuși nici o mișcare din partea lui Yabu. Părea ca o stană de piatră. Strigară mai departe și Blackthorne li se alătură, dar era ca și cum ei n-ar fi scos absolut nici un sunet.

Unul din ei vorbi scurt către ceilalți, toți încuviințară din cap și se înclinară. Se înclină și el la rîndul lui. Apoi, cu un strigăt ascuțit de *„Bansaiiiiiii*[1] *!"*, se aruncă de pe stîncă și căzu mort. Yabu ieși violent din transă, se răsuci și se mișcă.

Ceilalți samurai gesticulau și arătau cu mîna, dar Blackthorne nu mai auzea și nu mai vedea nimic decît cadavrul făcut zob, care zăcea jos și care era luat de apă. Ce fel de oameni sînt ăștia ? gîndi neajutorat. A fost

---

[1] Ura (jpn.).

curaj sau doar nebunie ? Omul s-a sinucis cu bună știință, ca să atragă atenția celuilalt bărbat, care renunțase. N-are nici un sens ! N-ai cum să-i pricepi.

Îl văzu pe Yabu împleticindu-se. Se aștepta ca el să se cațere să se salveze, părăsindu-l pe Rodrigues. Eu așa aș fi făcut. Oare ? Nu știu. Dar Yabu porni, mai mult de-a bușilea și alunecînd, dar, trăgînd după el bărbatul inconștient pe prundișul împroșcat de valuri, către vîrful stîncii. Găsi platforma care abia dacă era lată de un cot. Cu greu îl așeză acolo pe Rodrigues, o dată aproape că-l scăpă, apoi se cățără și el.

Funia era mai scurtă cu douăzeci de coți. Samuraii adăugară rapid și fîșiile de pînză ce le aveau în brîu. Acum, dacă Yabu stătea în picioare, putea să-i atingă capătul.

Ei strigau spre a-l încuraja și începură să aștepte.

În ciuda urii ce i-o purta, Blackthorne trebui să-i admire curajul lui Yabu. De cîteva ori valurile aproape că-l înghițiră. De două ori îl scăpă pe Rodrigues, dar de fiecare dată Yabu îl trase înapoi și-i ținu capul sus, deasupra mării ce l-ar fi înhățat. Blackthorne recunoscuse în sinea lui că, în aceleași condiții, el s-ar fi dat bătut. De unde îți iei curajul, Yabu ? Ești chiar progenitura lui Satan ? Toți sînteți așa ?

În primul rînd, ca să cobori îți trebuia curaj. La început Blackthorne crezuse că Yabu o face pe grozavul, dar curînd văzuse că omul își măsurase priceperea cu stînca și aproape cîștigase. Apoi își amortizase căderea la fel de iscusit ca orice acrobat, iar în cele din urmă, renunțase cu demnitate.

Doamne Dumnezeule, eu îl admir și îl detest pe ticălosul ăsta !

Timp de aproape o oră Yabu se luptă cu marea și cu slăbiciunile propriului trup, apoi, cînd se lăsase deja întunericul, sosi Takatashi cu frînghiile. Făcură un leagăn și-l lăsară-n jos pe peretele stîncii, cu o îndemînare pe care Blackthorne n-o văzuse niciodată.

Rodrigues fu adus sus imediat. Blackthorne ar fi încercat să-l ajute, dar un japonez cu părul tuns scurt se afla deja în genunchi lîngă el. Privi cum bărbatul acesta, vădit un doctor, îi examină piciorul rupt. Apoi un samurai îl ținu pe Rodrigues de umeri, în timp ce doctorul se lăsă cu toată greutatea pe piciorul lui, și osul alunecă înapoi

sub carne. I-l cercetă apoi cu degetele, îl împinse, îl puse la loc şi-i legă o atelă. Începu să-i înfăşoare ierburi ciudate în jurul rănii umflate. Atunci fu adus sus Yabu.

Daimyo-ul respinse orice ajutor, îl trimise pe doctor înapoi la Rodrigues, se aşeză jos şi începu să aştepte.

Blackthorne îl privea. Yabu îi simţi privirea. Cei doi bărbaţi se uitau fix unul la celălalt.

— Mulţumesc, spuse în cele din urmă Blackthorne, arătînd spre Rodrigues. Mulţumesc pentru că i-ai salvat viaţa. Mulţumesc, Yabu-san. Făcu o plecăciune după tipic. Asta-i pentru curajul tău, tu, pui de căţea cu ochi de catran.

Yabu se înclină, la rîndul lui, la fel de rigid, dar, în sinea lui, zîmbi.

Cartea a doua

Capitolul 10

Călătoria din golf pînă la Osaka a fost lipsită de peripeţii. Cărţile de drum ale lui Rodrigues erau clare şi foarte precise. În timpul primei nopţi Rodrigues îşi recăpătase cunoştinţa. La început a crezut că era mort, dar, în curînd, durerea l-a convins de contrariu.

— Ei ţi-au aşezat oasele piciorului şi ţi-au pus atele, spuse Blackthorne. Şi umărul îţi este strîns în feşe. Ieşise din articulaţie. N-au vrut cu nici un chip să-ţi ia sînge, oricît de mult am încercat să-i conving.

— Cînd ajung în Osaka, pot s-o facă iezuiţii. Ochii chinuiţi ai lui Rodrigues îl sfredeleau. Cum de sînt aici, englezule ? Îmi amintesc cînd am fost aruncat peste bord şi nimic altceva.

Blackthorne îi povesti.

— Aşa că acum îţi datorez o viaţă. Să te ia naiba !

— De pe dunetă se vedea că putem să intrăm în golf. De la prora, vedeai cu o diferenţă de cîteva grade. Valul a fost ghinionul.

— Nu asta mă nelinişteşte, englezule. Tu ai avut duneta, tu ai avut cîrma. Amîndoi am ştiut-o. Nu, eu te trimit la naiba, pentru că acum îţi datorez o viaţă... Doamne, piciorul !

Lacrimile i se prelingeau pe obraz din cauza durerii şi Blackthorne îi dădu o cană cu grog şi-l veghe peste noapte, pentru că furtuna se mai domolise. Doctorul japonez venise de nenumărate ori şi-l forţase pe Rodrigues să bea o doctorie fierbinte, îi pusese prosoape fierbinţi pe frunte şi deschisese hublourile. De fiecare dată cînd doctorul pleca, Blackthorne le închidea, pentru că oricine ştia că aerul e dăunător la boală, cînd un om era aşa de rău bolnav ca Rodrigues, cu cît cabina era închisă mai bine, cu atît era mai sigur şi mai sănătos.

În cele din urmă, doctorul ţipase la el şi pusese un samurai de pază la hublouri, aşa că ele rămăseseră deschise.

În zori Blackthorne urcă pe punte. Hiro-matsu şi Yabu se aflau amîndoi acolo. Se înclină ca un curtean.

— *Konnichiwa.*[1] Osaka ?

Amîndoi se înclinară.

— Osaka. *Hai,* Anjin-san, spuse Hiro-matsu.

— *Hai ! Isogi,* Hiro-matsu-sama. Căpitan-san ! Vira ancora !

— *Hai,* Anjin-san !

Zîmbi fără să vrea către Yabu. Yabu zîmbi şi el, apoi se îndepărtă şchiopătînd şi Blackthorne gîndi : Ăsta e un om dat dracului, chit că e un ticălos şi un ucigaş. Şi *tu* nu eşti un ucigaş ? Da, dar nu în felul ăsta, îşi spuse.

Blackthorne a condus cu uşurinţă nava spre Osaka. Călătoria a durat ziua aceea, noaptea, iar, în ziua următoare, chiar după ivirea zorilor, se aflau lîngă rada Osaka. Un pilot japonez a venit la bord ca să ducă nava la pontonul ei, aşa că, eliberat de răspundere, Blackthorne coborî bucuros în cabină să doarmă.

Mai tîrziu, căpitanul îl zgîlţîi ca să-l trezească şi, prin gesturi, îi arătă că trebuie să fie gata să plece cu Hiromatsu imediat ce intrau în port.

— *Wakarimasu ka,* Anjin-san ?

— *Hai.*

Marinarul plecă. Blackthorne se întinse, dezmorţindu-şi spatele, apoi îl văzu pe Rodrigues privindu-l.

— Cum te simţi ?

— Bine, englezule. Atîta doar că piciorul îmi ia foc, capul îmi plesneşte, vreau să-mi deşert băşica udului şi în gură parcă am fiere.

Blackthorne îi aduse ţucalul, apoi îl goli prin hublou. Umplu din nou stacana cu grog.

— Nu prea te descurci ca soră, englezule. Eşti prea negru la inimă.

Rodrigues rîse şi era plăcut să-l auzi rîzînd din nou. Privirea i se îndreptă spre cartea de drum, care era deschisă pe masă, şi spre lada sa de călătorie. Văzu că fusese descuiată.

— Ţi-am dat eu cheia ?

— Nu. Eu am scotocit. Trebuia să am cartea de drum, cea adevărată. Ţi-am spus cînd ţi-ai revenit în prima noapte.

— Asta-i corect. Nu-mi amintesc, dar e cinstit. Ascultă, englezule, întreabă orice iezuit unde-l găseşte pe Vasco Ro-

---

[1] Bună dimineaţa (jpn.).

drigues şi o să-ţi spună unde dai de mine. Vino să mă vezi, atunci o să poţi să faci o copie după cartea mea de drum, dacă doreşti.

— Mulţumesc. Am făcut deja una. Cel puţin, am copiat ce-am putut şi am citit cu foarte mare atenţie restul.

— Mama ta ! spuse Rodrigues în spaniolă.

— Şi a ta.

Rodrigues o întoarse iar în portugheză.

— Cînd vorbesc în spaniolă, îmi vine să vărs, chit că poţi să înjuri mai abitir în ea decît în orice altă limbă. E un pachet în lada mea de drum. Adu-mi-l, te rog.

— Cel cu sigiliile iezuite ?

— Da.

I-l dădu. Rodrigues îl cercetă pipăind sigiliile intacte, apoi păru să se răzgîndească şi puse pachetul pe pătura aspră, sub care zăcea, lăsîndu-şi din nou capul pe spate.

— O, englezule, viaţa e atît de ciudată.

— De ce ?

— Dacă eu sînt în viaţă, e din mila Domnului şi cu ajutorul unui eretic şi al unui japonez. Trimite ierbivorul jos ca să-i mulţumesc, da ?

— Acum ?

— Mai tîrziu.

— E-n ordine.

— Flota asta a voastră, care pretinzi că va ataca Manila, cea despre care i-ai vorbit părintelui, care-i adevărul cu ea, englezule ?

— Flota noastră de război care va distruge imperiul vostru din Asia, da ?

— Există o flotă ?

— Bineînţeles.

— Cîte nave sînt în flota voastră ?

— Cinci. Celelalte sînt în larg, pentru o săptămînă sau două. Eu am venit înainte să cercetez Japonia şi m-a prins furtuna.

— Minţi, englezule, dar n-are importanţă. Şi eu am spus celor care m-au prins tot atît de multe. Nu mai există nici o navă şi nici o flotă.

— Aşteaptă şi-ai să vezi.

— O să văd.

Rodrigues trase o duşcă zdravănă.

Blackthorne își dezmorți oasele și se îndreptă spre hublou, dorind să pună capăt acestei conversații, și privi afară spre țărm și oraș.

— Credeam că Londra e cel mai mare oraș din lume, dar, pe lîngă Osaka, e un tîrgușor.

— Au zeci de orașe ca ăsta, spuse Rodrigues, bucuros și el să înceteze jocul de-a șoarecele și pisica, pentru că tot n-ar fi dus la nimic bun. Miyako, capitala, sau Kyoto, cum i se zice uneori, e cel mai mare oraș din împărăție, de două ori și mai bine cît Osaka, așa se spune. Apoi urmează Yedo, capitala lui Toranaga. Eu n-am fost niciodată acolo și nici vreun preot sau portughez, Toranaga își ține capitala închisă, e un oraș interzis. Dar, adaugă Rodrigues, lăsîndu-se pe spate și închizînd ochii cu fața trasă din cauza durerii, pretutindeni e la fel. Toată Japonia, după lege, ne este interzisă, cu excepția porturilor Nagasaki și Hirado. Preoții noștri, pe bună dreptate, nu dau mare atenție ordinelor și merg unde le place. Dar noi, marinarii ori negustorii, nu putem dacă nu avem liberă trecere de la regenți sau de la un *daimyo* important, ca Toranaga. Orice *daimyo* poate să ne poprească o navă — cum a făcut Toranaga cu a ta — în afara porturilor Nagasaki și Hirado. Așa e legea la ei.

— Nu vrei să te odihnești acum ?

— Nu, englezule. Mai bine să vorbim. Așa uiți de durere. Doamne, îmi plesnește capul ! Nu pot gîndi limpede. Hai să vorbim pînă te duci la țărm. Mai treci să mă vezi, am o mulțime de lucruri să te-ntreb. Mai dă-mi puțin grog. Mulțumesc, mulțumesc, englezule.

— De ce sînteți opriți să mergeți unde doriți ?

— Ce ? A, aici în Japonia ? *Taikō*, el a început toate belelele. De cînd am venit prima oară aici, în 1542, ca să începem lucrarea Domnului și să le aducem civilizația, noi și preoții noștri ne-am putut mișca în voie, dar cînd *taikō* a luat toată puterea, au început și opreliștile. Mulți cred... poți să-mi muți piciorul, ia pătura de pe el, mă arde... da. O Doamne, fii atent, acolo, mulțumesc, englezule. Da, unde eram ? O, da... mulți cred că *taikō* a fost unealta lui Satan. Acum zece ani, englezule, el a dat edictele contra sfinților părinți și a tuturor celor care voiau să răspîndească cuvîntul Domnului. Și a pedepsit pe toată lumea, cu excepția negustorilor, să tot fie zece, doisprezece ani și mai bine de atunci. Asta s-a întîmplat înainte de a veni

eu în aceste ape — eu sînt aici de şapte ani, cu unele întreruperi. Sfinţii părinţi spun că asta a fost din pricina preoţilor păgîni — budişti — împuţiţii, pizmaşii închinători la idoli, procleţii ăştia, ei l-au aţîţat pe *taikō* împotriva sfinţilor părinţi, i-au zis tot felul de minciuni, atunci cînd aceştia mai-mai că-l convertiseră. Da, chiar sufletul Marelui Ucigaş aproape că fusese salvat. Dar a pierdut prilejul mîntuirii. Da. În orice caz, el a poruncit ca toţi preoţii noştri să părăsească Japonia... Ţi-am spus că asta s-a întîmplat acum vreo zece ani şi mai bine ?

Blackthorne încuviinţă din cap, bucuros să-l lase să bată cîmpii şi bucuros să asculte, în dorinţa lui aprigă de a cunoaşte cît mai multe.

— *Taikō* a pus să-i adune pe toţi preoţii la Nagasaki şi să fie gata de îmbarcare pentru Macao, cu ordine scrise, sub pedeapsa cu moarte, de a nu se mai întoarce niciodată. Apoi, la fel de neaşteptat, i-a lăsat în pace şi n-a mai făcut nimic. Ţi-am mai spus că japonezii sînt cu susul în jos. Da, le-a dat pace şi curînd a fost ca înainte, afară doar că mai toţi preoţii au rămas în Kyushu, unde sîntem bine primiţi. Ţi-am spus că Japonia e formată din trei insule mari : Kyushu, Shikoku şi Honshu ? Şi mii de altele mici. Mai e o altă insulă, departe, spre nord, unii spun că e continent, numită Hokkaido, dar acolo nu trăiesc decît băştinaşi neciopliţi.

Japonia e o ţară cu susul în jos, englezule. Părintele Alvito mi-a spus că apoi totul a fost ca şi cînd nu se întîmplase nimic niciodată. *Taikō* a fost la fel de prietenos ca mai înainte, deşi nu s-a convertit niciodată. Puţin probabil să fi închis vreo biserică, doar a surghiunit doi sau trei *daimyo* creştini, dar asta a fost numai ca să le ia pămînturile, şi niciodată nu i-a alungat pe preoţi din ţară. Apoi, acum trei ani, a înnebunit din nou şi a răstignit pe cruce douăzeci şi şase de preoţi la Nagasaki. Fără nici un motiv. Era un apucat, englezule. Dar după ce i-a omorît pe cei douăzeci şi şase, n-a mai făcut nimic. Curînd după asta a murit şi el. A fost mîna Domnului, englezule. Blestemul lui Dumnezeu a căzut asupra lui şi asupra seminţiei lui. Sînt sigur de asta.

— Aveţi mulţi convertiţi aici ?

Dar Rodrigues nu părea să-l audă, pierdut în propria-i semiconştienţă.

— Sînt animale, japonezii. Ţi-am povestit despre părintele Alvito ? El e tălmaciul, Tsukku-san îl numesc ei, domnul tălmaci. A fost tălmaciul lui *taikō*, englezule, acum e tălmaciul oficial pentru Consiliul Regenţilor, vorbeşte japoneza mai bine ca majoritatea japonezilor şi ştie mai multe despre ei decît orice om de pe pămîntul ăsta. El mi-a spus că e o movilă de pămînt, înaltă de cincizeci de picioare, în Miyako — asta e capitala, englezule. *Taikō* a pus să fie adunate şi înmormîntate acolo nasurile şi urechile tuturor coreenilor omorîţi în război ; Coreea face parte din continent, la vest de Kyushu. E adevărul adevărat ! Pe Dumnezeul meu că n-a fost niciodată un ucigaş ca el, şi toţi sînt la fel de răi.

Ochii lui Rodrigues erau închişi şi sîngele i se urcase în obraji.

— Aveţi mulţi convertiţi ? îl întrebă Blackthorne cu grijă, dorind aprig să afle cîţi duşmani aveau aici.

Spre uimirea lui, Rodrigues spuse :

— Sute de mii şi tot mai mulţi cu fiecare an. De la moartea lui *taikō*, avem mai mulţi ca niciodată şi cei care erau creştini în secret acum merg la biserică fără să se mai ferească. Acum mai toată Insula Kyushu e catolică. Mai toţi *daimyo*-ii din Kyushu sînt convertiţi. Nagasaki, un oraş catolic — iezuiţii îl stăpînesc şi îl conduc, şi ei controlează tot comerţul. Tot negoţul trece prin Nagasaki. Avem o catedrală, zece biserici şi alte zeci răspîndite în tot Kyushu, dar numai cîteva aici, în insula mare, Honshu, şi... Durerea îl făcu să se oprească iar. După o clipă continuă : Numai în Kyushu sînt trei sau patru milioane de oameni, toţi or să fie catolici în curînd. Mai sînt alte douăzeci şi ceva de milioane de japonezi în insule şi curînd...

— Peste poate ! Blackthorne se blestemă pe dată că îi tăiase şirul vorbelor.

— De ce-aş minţi ? S-a făcut o numărătoare acum zece ani. Părintele Alvito a spus că *taikō* a ordonat-o şi el trebuie să ştie, a fost acolo. De ce să mintă ? Ochii lui Rodrigues erau febrili, iar mintea şi vorba o cam luaseră razna. Asta e mai mult decît populaţia a toată Portugalia, toată Spania, toată Franţa, Olanda spaniolă şi Anglia puse laolaltă, şi aproape că ai putea să adaugi şi tot Sfîntul Imperiu Roman ca să ajungi la ceva asemănător !

Doamne, gîndi Blackthorne, întreaga Anglie nu are mai mult de trei milioane de oameni. Şi asta dacă punem şi Ţara Galilor.

Dacă sînt douăzeci de milioane ar însemna că pot să strîngă cu uşurinţă o armată mai numeroasă decît toată populaţia noastră, dacă ar voi s-o facă. Şi dacă toţi sînt la fel de cruzi ca ăia pe care i-am văzut — şi de ce n-ar fi ? — zău că sînt de neînvins. Dacă parte din ei sînt deja catolici şi dacă iezuiţii sînt puternici aici, numărul lor va creşte şi nu există nimeni mai habotnic decît un habotnic creştinat — atunci ce şanse avem noi şi olandezii în Asia ?

Nici una.

— Dacă tu crezi că asta-i mult, spunea Rodrigues, aşteaptă să mergi în China. Acolo toţi oamenii sînt galbeni, toţi au părul negru şi ochii negri. O, englezule, îţi spun că ai aşa de multe de învăţat. Anul trecut am fost în Canton, la vînzările de mătase. Canton-ul e un oraş-cetate în sudul Chinei, pe rîul Pearl, la nord de oraşul nostru întru numele Domnului, Macao. Numai între acele ziduri trăiesc un milion de păgîni spurcaţi. China are mai multă populaţie decît tot restul lumii laolaltă. Aşa cred. Gîndeşte-te la asta ! Durerea-l săgetă şi Rodrigues îşi duse mîna teafără la stomac. Am avut vreo hemoragie ? Pe undeva ?

— Nu. Am controlat. E doar piciorul şi umărul. N-ai răni pe dinăuntru, Rodrigues, cel puţin nu cred să ai.

— Cît de grav e piciorul ?

— A fost spălat de mare. Fractura a fost curată şi pielea nu are nimic acum.

— Aţi turnat rachiu pe rană şi aţi ars-o ?

— Nu. N-au vrut să mă lase cu nici un chip, mi-au ordonat să nu m-amestec. Dar se pare că doctorul ştie ce face. Oamenii tăi au să vină pe navă repede ?

— Da. Imediat ce acostăm. E mai mult ca sigur.

— Bun. Ce spuneai ? Despre China şi Canton ?

— Am spus prea multe, poate. E timp destul să vorbim despre ele.

Blackthorne privi mîna teafără a portughezului care se juca cu pachetul sigilat şi se întrebă din nou ce-nsemna acel pachet.

— Piciorul o să fie bine. O să vezi într-o săptămînă.

— Da, englezule.

— Nu cred c-o să facă cangrenă, nu-i nici un pic de puroi, gîndeşti clar, deci mintea ţi-e teafără. O să fie bine, Rodrigues.

— Totuşi îţi datorez o viaţă. Portughezul fu străbătut de un fior. Cînd mă scufundam, nu mă puteam gîndi la altceva decît la crabii care or să urce spre ochii mei. Îi simţeam sfîrtecîndu-mă, englezule. E pentru a treia oară cînd sînt aruncat peste bord şi de fiecare dată e mai rău.

— Eu am fost aruncat de patru ori. De trei ori de spanioli.

Uşa de la cabină se deschise şi căpitanul se înclină şi îl chemă prin semne pe Blackthorne sus.

— *Hai !* Blackthorne se ridică. Nu-mi datorezi nimic, Rodrigues, spuse blînd. Mi-ai dat putere şi m-ai ajutat cînd eram fără nădejde şi-ţi mulţumesc pentru asta. Sîntem chit.

— Poate, dar ascultă, englezule, iată cîteva adevăruri pentru tine, ca răsplată, într-un fel : Să nu uiţi niciodată că japonezii au şase feţe şi trei inimi. Ei au un proverb, care zice că un om are o inimă făţarnică în gură, ca toată lumea s-o vadă, o alta în piept, pe care s-o arate prietenilor lui foarte apropiaţi şi familiei, iar cea adevărată, cea tainică, pe care n-o ştie nimeni, niciodată, în afară de el însuşi, e ascunsă într-un loc ştiut doar de Dumnezeu. Sînt vicleni cum nici nu-ţi închipui şi ticăloşi pînă-n măduva oaselor.

— De ce vrea Toranaga să mă vadă ?

— Nu ştiu. Jur. Nu ştiu. Mai treci pe la mine dacă poţi.

— Da. Noroc, spaniolule !

— Sămînţa dracului ! Chiar şi aşa, du-te cu Dumnezeu.

Blackthorne îi zîmbi larg şi apoi urcă pe punte ; mintea i se învîrtea văzînd Osaka, cu vastitatea ei, cu furnicarul de oameni care mişunau în toate părţile şi cu castelul grandios care domina oraşul. Din imensitatea castelului ţîşnea frumuseţea elansată a donjonului — turnul central — de şase sau opt caturi, la fiecare cat frontoane ascuţite, cu acoperişuri curbate, ţiglele toate aurite şi pereţii albaştri.

Acolo traebuie să fie Toranaga, gîndi, străbătut brusc de un fior de gheaţă prin măruntaie.

A fost duş într-un palanchin închis la o casă mare. Acolo a făcut baie şi a mîncat, ca de obicei, ciorbă de peşte, peşte crud şi afumat, legume murate şi apă fierbinte cu

ierburi. În loc de fiertura de grîu, în această casă i s-a dat un bol cu orez. Văzuse cîndva orez la Neapole. Era alb şi frumos, dar pentru el n-avea nici un gust. Stomacu-i urla după carne şi pîine rumenă, abia scoasă din cuptor, cu unt din belşug şi o halcă de friptură, şi mazăre, şi pui, şi bere, şi ouă.

Ziua următoare a venit după el o slujnică. Hainele pe care i le dăduse Rodrigues fuseseră spălate şi călcate. Ea-l privi în timp ce se îmbrăca şi-l ajută să-şi pună noile şosete-*tabi*. Afară era altă pereche de saboţi în curele. Cizmele lui lipseau. Ea dădu din cap, arătă spre încălţări şi apoi spre palanchinul cu perdeluţe. Un grup de samurai îl înconjură. Conducătorul îi făcu semn să se grăbească şi să intre înăuntru.

Plecară imediat. Perdeluţele erau trase complet. După un timp ce i se păru o veşnicie, palanchinul se opri.

— Să nu-ţi fie frică, spuse cu voce tare, şi coborî din palanchin.

Poarta uriaşă, de piatră, a castelului se afla în faţa lui. Era tăiată într-un zid de treizeci de picioare, cu creneluri, bastioane şi fortificaţii exterioare. Uşa enormă, placată în fier, era deschisă şi grilajul cu ţepi, din fier forjat, era ridicat. Dincolo se vedea un pod de lemn, lat de douăzeci de paşi şi lung de două sute, care trecea peste şanţul cu apă şi se termina la un pod mobil, foarte mare, şi urma o altă poartă, într-un al doilea zid, la fel de uriaş.

Sute de samurai, pretutindeni. Toţi purtau aceeaşi uniformă gri închis — chimonouri prinse-n cingătoare, fiecare cu cinci însemne mici, circulare, cîte unul pe fiecare braţ, pe fiecare piept şi unul în mijlocul spatelui. Însemnul era albastru, semănînd cu o floare sau cu o ghirlandă de flori.

— Anjin-san !

Hiro-matsu stătea nemişcat într-un palanchin deschis, purtat de patru oameni în uniformă. Chimonoul lui era maro şi scrobit, cingătoarea neagră, la fel cu cei cincizeci de samurai care-l înconjurau. Şi chimonourile lor aveau cinci însemne, dar acestea erau stacojii, aceleaşi care fluturaseră în vîrful catargului, blazonul lui Toranaga. Aceşti samurai purtau suliţe lungi, strălucitoare, cu mici fanioane în vîrf.

Blackthorne se înclină automat, uluit de măreţia lui Hiro-matsu. Bătrînul se plecă la rîndul lui ceremonios, cu

sabia-i lungă, desprinsă din cingătoare, în poală, şi-i făcu semn să-l urmeze.

Ofiţerul de la poartă înaintă cîţiva paşi. Urmă o citire protocolară a hîrtiei pe care i-o înmînă Hiro-matsu şi o mulţime de plecăciuni şi priviri aruncate spre Blackthorne, apoi au fost lăsaţi să-şi continue drumul pe pod, însoţiţi de o suită în uniforme gri.

Apa din şanţul adînc era la cincizeci de picioare dedesubt şi se întindea cam pe trei sute de paşi, de-o parte şi alta, apoi, cînd ei cotiră spre nord, apărură zidurile şi Blackthorne gîndi : Doamne, nu mi-ar plăcea să încerc un asalt aici. Asediaţii ar putea lăsa garnizoana de pe zidul din afară să piară şi să dea foc la pod, şi ei să rămînă în siguranţă înăuntru. Doamne, zidul din afară trebuie să aibă aproape o milă pătrată şi, ia te uită, trebuie să fie gros de douăzeci, treizeci de picioare, cel dinăuntru aşijderea. E făcut din blocuri imense de piatră. Fiecare trebuie să fie de zece picioare pe zece ! Pe puţin ! Tăiate perfect şi aşezate fără mortar. Trebuie să cîntărească cel puţin cincizeci de tone. Mai bune decît orice am putea face noi. Armele de asediu ? Cu siguranţă ar putea lua cu asalt zidurile exterioare, dar armele celor asediaţi le-ar răspunde pe măsură. Ar fi greu să le aducem pînă aici sus şi nu e nici un punct mai înalt de unde să trimiţi ghiulelele asupra castelului. Dacă zidul exterior ar fi luat, asediaţii ar izbuti să-i zboare pe atacanţi de pe parapeţi. Dar chiar dacă armele de asediu ar putea fi urcate acolo şi-ar fi îndreptate asupra zidului următor dezlănţuind un foc puternic asupra lui, tot nu l-ar distruge. Ar dărîma poarta, dar ce-ar cîştiga cu asta ? Cum ar putea fi trecut şanţul de împrejmuire ? E prea mare pentru tipicul obişnuit. Castelul — cu destui soldaţi — trebuie să fie de necucerit. Cîţi soldaţi sînt oare aici ? Cîţi oameni să fie între zidurile cetăţii ?

Turnul Londrei pare o cocină faţă de ce e aici. Şi tot Hampton Court ar încăpea într-un ungher !

La poarta următoare — o altă verificare ceremonioasă a hîrtiilor şi drumul o coti imediat la stînga, coborînd într-o alee largă, străjuită de case puternic fortificate, în spatele unor ziduri mai înalte sau mai joase, uşor de apărat, după care se ramifică într-un labirint de trepte şi drumuri. Apoi urmă o altă poartă cu şi mai multe verificări, un alt grilaj cu ţepi şi un şanţ cu apă, imens, şi noi meandre şi cotituri pînă ce Blackthorne, care era un observator

iscusit, cu o memorie extraordinară și simț al orientării, fu complet rătăcit în labirintul făcut cu bună-știință. Și tot timpul, un număr nesfîrșit de uniforme gri se zgîiau la ei de pe escarpe, metereze, creneluri și bastioane. *Jos*, erau și mai mulți păzind, mărșăluind, făcînd instrucție sau ducînd caii în grajdurile neacoperite. Soldați pretutindeni, cu miile. Toți bine înarmați și îmbrăcați îngrijit.

Se blestemă pentru că nu fusese destul de deștept să afle mai multe de la Rodrigues. În afară de informațiile despre *taikō* și cei creștinați, care erau deja uluitoare, Rodrigues fusese cu lacăt la gură, așa cum trebuie să fie un bărbat — cum ai fost și tu, de altfel, evitîndu-i întrebările.

Concentrează-te. Caută puncte cheie. Ce e deosebit la această cetate ? E foarte mare. Nu, ceva e altfel. Ce ?

Sînt uniformele gri ostile față de cele maro ? Nu-mi dau seama, toți sînt atît de serioși.

Blackthorne îi privi cu atenție și se concentră asupra detaliilor. La stînga era o grădină într-un nojan de culori, aranjată cu multă grijă, cu poduri mici și un pîrîiaș. Spațiile dintre ziduri erau acum mai mici, drumurile mai înguste. Se aflau lîngă donjon. Locuitorii cetății nu se vedeau nicăieri, ci doar sute de servitori și... *Nu există tunuri !* Asta era !

N-ai văzut nici un tun. Nici unul.

Dumnezeule mare, nici un tun — deci nu există arme de asediu !

Dacă ai arme moderne și asediații n-au deloc, ai putea să dobori zidurile, porțile și să trimiți o ploaie de ghiulele asupra cetății, să-i dai foc și s-o cucerești ?

Ai putea să treci de primul șanț cu apă care înconjoară cetatea.

Cu arme de asediu n-ar fi greu să-i prinzi la strîmtoare pe asediați, dar ei te-ar putea ține afară pentru totdeauna, dacă garnizoana ar fi dîrză, dacă ar fi destui, cu suficientă hrană, apă și muniții..,

Cum să traversezi șanțurile cu apă ? Cu barca ? Cu plutele ?

Mintea lui încerca să născocească un plan cînd palanchinul se opri. Hiro-matsu coborî. Erau într-o fundătură îngustă. O poartă imensă de lemn, ferecată în fier, se afla în zidul de douăzeci de picioare, care se contopea cu fortificațiile exterioare ale turnului de deasupra, totuși la

distanță de donjon, care, de aici, aproape că nu se mai vedea. Spre deosebire de celelalte porți, aceasta era păzită de samurai în maro, singurii pe care Blackthorne îi văzuse în interiorul cetății. Se vedea clar că erau mai mult decît încîntați de sosirea lui Hiro-matsu.

Uniformele gri făcură stînga-mprejur și plecară. Blackthorne observă privirile ostile pe care le primiseră din partea uniformelor maro.

Deci sînt dușmani !

Poarta se deschise și el îl urmă pe bătrîn înăuntru. Singur. Ceilalți samurai rămaseră afară.

Curtea interioară era păzită de mai multe uniforme maro, la fel și grădina, ce venea în continuare. Străbătură grădina și intrară în bastion. Hiro-matsu își scoase încălțările și Blackthorne făcu la fel.

Coridorul era acoperit complet cu *tatami*, aceleași covorașe din papură, curate și plăcute la picior, care se puneau pe podeaua tuturor caselor, afară doar de cele mai sărace. Blackthorne observase mai înainte că aveau aceeași mărime, cam șase picioare pe trei. Gîndește-te la asta, își spuse, n-am văzut niciodată covoare de aceeași formă și de aceeași mărime. Și n-a fost nici o cameră de o formă mai neobișnuită ! Nu sînt toate camerele exact pătrate sau dreptunghiulare ? Bineînțeles ! Asta înseamnă că toate casele — sau camerele — trebuie să fie construite astfel ca să se potrivească unui număr exact de covorașe. Deci toate au aceeași mărime ! Ce ciudat !

Urcară scări întortocheate, bune pentru apărare, apoi merseră de-a lungul unui coridor și din nou pe scări. Erau mai mulți soldați de pază, îmbrăcați numai în uniforme maro. Razele de soare ce pătrundeau prin ambrazuri formau modele bizare. Blackthorne văzu că acum se aflau sus, deasupra celor trei ziduri principale ce înconjurau cetatea. Orașul și portul erau dedesubt, aidoma unei cuverturi mozaicate.

Coridorul o coti brusc și la cincizeci de pași mai departe se termină.

Blackthorne își simțea gura amară ca fierea. Nu te speria, își spuse, ai hotărît ce-ai de făcut. N-ai de ales.

O masă compactă de samurai, cu tînărul lor ofițer în față, apăra ultima ușă — fiecare cu mîna dreaptă pe mînerul sabiei și stînga pe teacă, nemișcați și gata să acționeze, cu ochii pironiți pe cei doi bărbați care se apropiau.

Hiro-matsu se mai convinse o dată de promptitudinea lor. El personal alesese aceste străji. Ura castelul şi se gîndi iar ce primejdios era pentru Toranaga să se lase în mîinile duşmanului. Acostase ieri şi alergase într-un suflet la Toranaga să-i spună ce se întîmplase şi să afle dacă se petrecuse ceva neplăcut în absenţa lui. Dar peste tot era încă linişte, deşi iscoadele lor şopteau despre pregătiri periculoase ale duşmanului la nord şi la răsărit şi despre principalii lor aliaţi, regenţii Onoshi şi Kiyama, cei mai importanţi *daimyo* creştini, că au de gînd să treacă de partea lui Ishido. Schimbase garda şi parolele şi-l rugase din nou, stăruitor, pe Toranaga să plece, dar degeaba.

La zece paşi de ofiţer, se opri.

Capitolul 11

Yoshi Naga, ofiţerul de pază, era un tînăr de şaptesprezece ani, irascibil, periculos.

— Bună dimineaţa, Alteţă. Bine aţi venit.

— Mulţumesc. Seniorul Toranaga mă aşteaptă.

— Da.

Chiar dacă Hiro-matsu n-ar fi fost aşteptat, Naga l-ar fi lăsat totuşi să intre. Toda Hiro-matsu era una din cele trei persoane, singurele pe lume, care erau admise la Toranaga, ziua sau noaptea, fără audienţă fixată în prealabil.

— Percheziţionaţi-l pe barbar, spuse Naga.

El era cel de al cincelea fiu al lui Toranaga, de la una din concubine, şi-şi venera tatăl.

Blackthorne se lăsă controlat, fără nici o împotrivire, înţelegînd ce făceau. Cei doi samurai erau foarte pricepuţi. Nu le-ar fi scăpat nimic.

Naga făcu semn oamenilor săi. Ei se dădură la o parte. El însuşi deschise uşa masivă.

Hiro-matsu intră în imensa sală de audienţe. Imediat ce trecu pragul, îngenunche, îşi puse săbiile jos, în faţa lui, îşi aşeză mîinile lipite de pămînt, lîngă ele, şi-şi plecă capul adînc, rămînînd în aşteptare, în poziţia asta umilitoare.

Naga, totdeauna foarte atent, îi făcu semn lui Blackthorne să procedeze la fel.

Blackthorne păşi înăuntru. Camera era pătrată, cu latura de patruzeci de paşi şi înaltă de zece, iar pe jos covoraşe *tatami* — impecabile, de cea mai bună calitate şi groase de patru degete. În peretele din celălalt capăt erau două uşi. Lîngă podium, într-o nişă, se găsea un mic vas de ceramică cu o singură ramură de cireş înflorit şi aceasta umplea camera de prospeţime şi culoare.

Ambele uşi erau păzite. La zece paşi de podium, de jur împrejur, se aflau alţi douăzeci de samurai, aşezaţi cu picioarele încrucişate şi cu faţa spre podium.

Toranaga stătea pe o singură pernă pe podium. Încerca să pună la loc o pană ruptă din aripa unui şoim cu tot atîta migală ca un gravor în fildeş.

Nici el, nici altcineva din cameră nu-i răspunse lui Hiro-matsu şi nu-i dădu nici o atenţie lui Blackthorne cînd intră înăuntru şi se opri lîngă bătrîn. Dar, spre deosebire de Hiro-matsu, Blackthorne se înclină aşa cum îi arătase Rodrigues, apoi, trăgînd adînc aer în piept, se aşeză cu picioarele încrucişate şi privi fix spre Toranaga.

Toţi ochii scăpărară spre Blackthorne.

În cadrul uşii, mîna lui Naga se oprise pe sabie. Hiro-matsu deja o înşfăcase pe-a lui, deşi capul îi era încă aplecat.

Blackthorne se simţea gol-puşcă, dar zarurile fuseseră aruncate şi acum nu putea face nimic decît să aştepte. Rodrigues îi spusese : „Cu japonezii trebuie să te porţi ca un rege“ şi, deşi asta nu era purtare de rege, era totuşi suficient de demnă.

Toranaga îşi ridică încet privirea.

O broboană de sudoare apăru pe tîmpla lui Blackthorne cînd observă că tot ce-i povestise Rodrigues despre samurai părea să se întruchipeze în acest singur bărbat. Simţi picătura de sudoare prelingîndu-i-se pe obraz către bărbie. Îşi forţă ochii albaştri să rămînă hotărîţi, fără să clipească, şi faţa calmă.

Privirea lui Toranaga era neclintită.

Blackthorne simţi puterea aproape copleşitoare a bărbatului ajungînd pînă la el. Se forţă să numere încet pînă la şase, apoi îşi înclină capul şi, din nou, se plecă uşor şi schiţă un vag surîs calm.

Toranaga îl privi scurt, cu chipu-i impasibil, apoi îşi coborî iar privirea şi se concentră asupra muncii lui. Tensiunea din cameră se mai domoli.

Era un şoim călător foarte tînăr. Dresorul, un samurai bătrîn, cu faţa brăzdată, îngenunche în faţa lui Toranaga, ţinînd pasărea de parcă era o dantelărie de sticlă. Toranaga tăie pana ruptă, cufundă acul fin de bambus în clei şi-l introduse în cotorul penei, apoi luă delicat partea nou tăiată şi le puse cap la cap. Le potrivi pînă se îmbinară perfect şi le legă cu un fir de mătase. Clopoţeii minusculi de la picioare zornăiră şi el mîngîie pasărea ca să-i îndepărteze teama.

Yoshi Toranaga, senior de Kwanto — cele Opt Provincii — capul clanului Yoshi, general şef al Armatelor de Răsărit, preşedintele Consiliului Regenţilor, era un bărbat scund, cu un pîntece proeminent şi nas mare. Sprîncenele îi erau stufoase şi negre, iar barba şi mustaţa sure şi rare. Ochii îi dominau chipul. Avea cincizeci şi opt de ani, fiind în putere pentru vîrsta lui. Chimonoul îi era simplu, o uniformă obişnuită maro, eşarfa din brîu de bumbac. Dar săbiile-i erau cele mai bune din lume.

— Linişteşte-te, frumoasa mea, îi spuse el cu o tandreţe de îndrăgostit. Acum eşti iar teafără. Mîngîie pasărea cu o pană, în timp ce ea stătea cu capişonul pe cap, pe pumnul înmănuşat al dresorului. Ea tremura şi-şi ciugulea mulţumită penele cu ciocul. Peste o săptămînă o s-o lăsăm să zboare.

Dresorul se înclină şi plecă.

Toranaga îşi întoarse privirea spre cei doi bărbaţi de la uşă.

— Bine ai venit, Pumn de Fier, sînt încîntat să te văd, spuse. Deci acesta e faimosul tău barbar ?

— Da, stăpîne.

Hiro-matsu veni mai aproape, lăsîndu-şi săbiile la uşă, cum era obiceiul, dar Toranaga insistă să le ia cu el.

— Nu m-aş simţi în largul meu dacă nu le-ai avea în mînă, spuse.

Hiro-matsu îi mulţumi. Chiar şi aşa, rămase la cinci paşi mai departe. Prin tradiţie, nimeni nu putea să stea înarmat mai aproape de Toranaga, fără să păţească ceva. În rîndul din faţă al străjilor era Usagi, soţul nepoatei lui Hiro-matsu şi favoritul lui, căruia îi făcu un semn scurt din cap. Tînărul se plecă adînc, onorat şi încîntat că a fost observat. Poate că am să-l înfiez după lege, îşi spuse Hiromatsu fericit, încălzit de gîndul la nepoata lui preferată

şi la primul lui strănepot pe care i-l aduseseră să-l vadă anul trecut.

— Ce-ţi mai fac şalele ? întrebă Toranaga plin de bunăvoinţă.

— Bine, mulţumesc, stăpîne. Dar trebuie să-ţi spun că sînt bucuros că am plecat de pe nava aia şi mă aflu din nou pe uscat.

— Aud că ai o nouă ibovnică cu care îţi mai iroseşti vremea, *neh* ?

Bătrînul izbucni în hohote de rîs.

— Pot doar să-ţi spun, stăpîne, că ceasurile n-au fost irosite în zadar. De ani n-am fost aşa în formă.

Rîse şi Toranaga cu el.

— Atunci ar trebui s-o răsplătesc. Sănătatea ta este importantă pentru mine. Pot să-i trimit o dovadă a recunoştinţei mele ?

— O, Toranaga-sama, eşti atît de bun. Hiro-matsu deveni serios. Ai putea să ne răsplăteşti pe toţi, Alteţă, părăsind cuibul ăsta de viespi imediat, şi să te-ntorci la castelul tău din Yedo, unde vasalii tăi te pot apăra. Aici sîntem descoperiţi. În orice clipă Ishido ar putea...

— Am s-o fac. Imediat ce se ţine întrunirea Consiliului Regenţilor. Toranaga se întoarse şi-i făcu semn portughezului cu faţă uscăţivă, care stătea liniştit în spatele lui. Vrei să tălmăceşti pentru mine, prietene ?

— Bineînţeles, Alteţă.

Preotul cu tonsură veni în faţă, lîngă podium, îngenunche în stil japonez, cu graţia dată de o practică îndelungată. Avea trupul la fel de uscăţiv ca faţa, ochii negri şi umezi, cu un aer de meditaţie senină pe chip. Purta şosete-*tabi* şi un chimonou bogat, care venea pe el ca turnat. Un şirag de mătănii şi o cruce de aur îi atîrnau la cingătoare. Îl salută pe Hiro-matsu ca pe un egal apoi aruncă o privire blîndă spre Blackthorne.

— Căpitane pilot, numele meu este Martin Alvito şi fac parte din Ordinul lui Isus. Seniorul Toranaga m-a rugat să-i fiu tălmaci.

— Mai întîi spune-i că sîntem duşmani şi că...

— Toate la timpul lor, îl întrerupse părintele Alvito blînd. Apoi adăugă : Putem vorbi în portugheză, în spaniolă, sau, bineînţeles, în latină, care-ţi convine.

Blackthorne nu-l văzuse pe preot pînă ce el nu venise în faţă. Podiumul şi ceilalţi samurai îl acoperiseră vederii

sale. Dar se aşteptase să-l întîlnească, fusese prevenit de Rodrigues, şi ura ceea ce vedea : eleganţa, nimbul de forţă şi fireasca putere a iezuiţilor. Crezuse că preotul are să fie mult mai în vîrstă, ţinînd cont de poziţia-i influentă şi de felul cum Rodrigues vorbise despre el. Dar, de fapt, el şi iezuitul erau de aceeaşi vîrstă. Poate că preotul avea cîţiva ani mai mult.

— Portugheza, spuse el, sperînd cu-nverşunare că asta i-ar putea oferi un oarecare avantaj. Eşti portughez ?

— Am această onoare.

— Eşti mai tînăr decît m-am aşteptat.

— *Senhor* Rodrigues este foarte amabil. Îmi acordă mai mult credit decît merit. El mi te-a descris perfect. La fel şi curajul tău.

Blackthorne îl văzu întorcîndu-se şi vorbind o vreme cu Toranaga, curgător şi politicos, şi asta-l nelinişti şi mai mult. Numai Hiro-matsu din toţi bărbaţii din cameră asculta şi privea atent. Ceilalţi, stane de piatră, îşi aveau privirile aţintite în gol.

— Acum, căpitane pilot, o să începem. Te rog să asculţi, fără întreruperi, tot ce spune seniorul Toranaga, i se adresă părintele Alvito. Apoi vei răspunde. De acum înainte eu voi tălmăci ce spui aproape deodată cu tine, aşa că te rog fii cu băgare de seamă ce zici.

— Ce rost are ? N-am încredere în tine !

Imediat părintele Alvito îi tălmăci spusele şi Toranaga se întunecă vădit.

Fii atent, gîndi Blackthorne, el te joacă pe degete ! Pun pariu trei guinee de aur pe o para nenorocită că te poate doborî la pămînt oricînd doreşte. Fie că tălmăceşte exact sau nu, tu trebuie să-i creezi o impresie corectă lui Toranaga. Aceasta s-ar putea să fie singura şansă pe care o vei avea vreodată.

— Poţi să ai încredere-n mine că tălmăcesc exact ce spui, pe cît pot de bine. Vocea preotului era blîndă, întru totul stăpînă pe sine. Aceasta este curtea seniorului Toranaga. Eu sînt tălmaciul oficial al Consiliului Regenţilor, al seniorului şi generalului Toranaga şi al seniorului şi generalului Ishido. Seniorul Toranaga mă onorează cu încrederea sa de mulţi ani. Îţi sugerez să spui adevărul, pentru că pot să te încredinţez că el este un om foarte ager la minte. De asemeni, trebuie să-ţi atrag atenţia că eu nu sînt părintele Sebastio, poate prea plin de zel şi, din pă-

cate, fără multă experienţă în Japonia. Prezenţa ta neaşteptată a alungat harul Domnului din el şi, din nefericire, s-a lăsat copleşit de amintiri — părinţii, fraţii şi surorile i-au fost masacraţi în chipul cel mai crunt de-ai voş... de soldaţii prinţului de Orania. Te rog să ai milă şi înţelegere faţă de el. Zîmbi blajin. Cuvîntul japonez pentru „duşman" este *teki*. Poţi să-l foloseşti dacă doreşti. Dacă arăţi spre mine şi foloseşti cuvîntul, seniorul Toranaga va înţelege clar ce vrei să spui. Da, eu sînt duşmanul tău, căpitane-pilot John Blackthorne. Întru totul adevărat. Dar nu ucigaşul tău. Doar tu însuţi ai putea fi.

Blackthorne îl văzu explicîndu-i lui Toranaga ce spusese şi auzi cuvîntul *teki* folosit de mai multe ori şi se întrebă dacă însemna într-adevăr „duşman". Bineînţeles că da, îşi spuse. Omul ăsta nu e ca celălalt.

— Te rog, acum uită că exist, spuse părintele Alvito. Eu sînt, pur şi simplu, o unealtă care face cunoscute răspunsurile tale seniorului Toranaga, tot aşa cum voi face cu întrebările *sale* pentru tine. Părintele Alvito se aşeză mai comod, se întoarse spre Toranaga şi se înclină politicos.

Toranaga vorbi scurt. Preotul începu să tălmăcească aproape în acelaşi timp, vocea sa fiind o oglindă stranie a nuanţelor şi sensurilor interioare.

— De ce eşti duşmanul lui Tsukku-san, prietenul şi tălmaciul meu, care nu este duşmanul nimănui ?

Părintele Alvito explică în continuare :

— Tsukku-san este porecla mea, pentru că japonezii nu pot să pronunţe nici numele meu. Sunetele „l" sau „th" nu există în limba lor. Tsukku este un derivat din cuvîntul japonez *tsuyaku* — „a tălmăci". Te rog, răspunde la întrebare.

— Noi sîntem duşmani, pentru că ţările noastre sînt în război.

— Da ? Care e ţara ta ?

— Anglia.

— Unde vine asta ?

— E un regat, o insulă, la o mie de mile spre nord de Portugalia. Portugalia e o parte dintr-o peninsulă din Europa.

— De cîtă vreme sînteţi în război cu Portugalia ?

— De cînd Portugalia a devenit un stat *supus* Spaniei. Asta a fost în 1580, acum douăzeci de ani. Spania a cucerit Portugalia. Noi am fost, de fapt, în război cu Spania de aproape treizeci de ani.

Blackthorne observă surpriza lui Toranaga şi privirea scurtă, cercetătoare aruncată părintelui Alvito, care se uita senin în depărtare.

— Zici că Portugalia e o parte din Spania ?

— Da, mărite Toranaga. Un stat vasal. Spania a cucerit Portugalia şi acum ele sînt, de fapt, o singură ţară, cu un singur rege. Dar portughezii sînt supuşi Spaniei în mai toate părţile lumii şi conducătorii lor sînt socotiţi fără valoare în tot Imperiul spaniol.

Urmă o tăcere prelungită. Apoi Toranaga vorbi direct iezuitului, care zîmbi şi răspunse pe larg.

— Ce-a spus ? întrebă Blackthorne tăios.

Părintele Alvito nu-i răspunse, dar tălmăci ca-nainte, aproape simultan, imitîndu-i inflexiunile vocii, fiind un maestru desăvîrşit în arta tălmăcirii.

Toranaga i se adresă direct, cu voce aspră, neîndurătoare :

— Ce-am spus nu te priveşte pe tine. Cînd voi dori ca tu să ştii ceva, îţi voi spune.

— Vă rog să mă iertaţi, mărite Toranaga, n-am vrut să fiu nepoliticos. Pot să vă spun că noi am venit în bună pace...

— Nu-mi poţi spune nimic acum. Ai să-ţi ţii gura pînă îţi cer eu să-mi răspunzi. E clar ?

— Da.

Greşeala numărul unu. Fii atent. Nu-ţi poţi îngădui să faci greşeli, îşi spuse.

— De ce sînteţi în război cu Spania ? Şi cu Portugalia ?

— În parte, pentru că Spania e pusă pe cucerirea lumii, iar noi, englezii, şi aliaţii noştri, olandezii, nu vrem să fim cuceriţi. Pe de altă parte, din cauza religiilor noastre.

— A ! Un război religios ? Care e religia ta ?

— Sînt creştin. Biserica noastră...

— Portughezii şi spaniolii sînt creştini ! Ai spus că religia ta este alta. Care e religia ta ?

— Creştină. E greu de explicat repede şi în cîteva cuvinte, mărite Toranaga. Amîndouă...

— Nu este nevoie să te grăbeşti, domnule pilot, trebuie să fii doar corect. Am timp berechet. Am foarte multă răbdare. Eşti un om cultivat — sigur nu un ţăran — aşa că poţi să fii simplu sau complicat, după cum doreşti, numai să vorbeşti desluşit. Dacă te abaţi de la drum, am să te-aduc la loc. Ce spuneai ?

— Religia mea e creştină. Sînt două religii principale creştine, protestantă şi catolică. Majoritatea englezilor sînt protestanţi.

— Veneraţi aceeaşi divinitate, Fecioara şi Pruncul ?

— Nu, Alteţă. Nu în felul în care-o fac catolicii.

Ce vrea să ştie ? se întrebă Blackthorne. E catolic ? Ce să-i răspunzi, ce crezi că doreşte el să afle sau ce gîndeşti tu că ar fi adevărul ? E împotriva creştinilor ? Nu l-a numit el pe iezuit „prietenul meu" ? Îi are Toranaga pe catolici la inimă sau are de gînd să devină catolic ?

— Crezi că Isus e Dumnezeu ?

— Cred în Dumnezeu, răspunse cu grijă.

— Nu încerca să scapi de o întrebare directă ! Crezi că Isus este Dumnezeu ? Da sau nu ?

Blackthorne ştia că-n orice tribunal catolic din lume ar fi fost condamnat de multă vreme pentru erezie ; chiar şi în majoritatea, dacă nu în toate tribunalele protestante. Numai şovăiala, înainte de a răspunde la o asemenea întrebare, însemna admiterea îndoielii. Îndoială însemna erezie.

— Nu poţi răspunde la întrebări despre Dumnezeu cu un simplu „da" sau „nu". Sînt nuanţe între „da" şi „nu". Nu-l poţi cunoaşte pe Dumnezeu decît după moarte. Da, cred că Isus a fost Dumnezeu, dar nu voi şti cu siguranţă decît după moarte.

— De ce-ai făcut ţăndări crucea preotului cînd ai ajuns prima oară în Japonia ?

Blackthorne nu se aşteptase la această întrebare. Ştie Toranaga tot ce s-a întîmplat de cînd am venit ?

— Am... am vrut să-i arăt *daimyo*-ului Yabu că iezuitul, părintele Sebastio — singurul tălmaci de acolo —, era duşmanul meu, că nu trebuia crezut, cel puţin după părerea mea. Pentru că eram sigur că el, dinadins, n-o să tălmăcească exact, aşa cum face acum părintele Alvito. El ne-a acuzat, de exemplu, că sîntem piraţi. Noi nu sîntem piraţi, noi venim cu bună pace.

— A, da ! Piraţi. Am să mă-ntorc la piraterie pe dată. Zici că amîndouă bisericile sînt creştine, amîndouă-l venerează pe Isus Cristos ? Miezul învăţăturii lui nu este : „Iubiţi-vă ca fraţii" ?

— Da.

— Atunci cum puteţi fi duşmani ?

— Credinţa lor, felul lor de creştinism, este o tălmăcire strîmbă a Scripturilor.

— Aha ! În sfîrşit, am ajuns undeva. Deci sînteţi în război din pricina părerilor diferite despre ce este sau nu este Dumnezeu ?

— Da.

— Asta e un motiv prostesc ca să te războieşti.

Blackthorne spuse :

— Sînt de acord. Îşi îndreptă privirile spre preot. Sînt de acord din toată inima.

— Cîte nave sînt în flota ta ?

— Cinci.

— Şi tu eşti pilotul şef ?

— Da.

— Unde sînt celelalte ?

— În largul mării, spuse Blackthorne cu grijă, mergînd pe aceeaşi minciună, presupunînd că Toranaga fusese stîrnit de Alvito să pună anume întrebări. Furtuna ne-a despărţit şi ne-a împrăştiat. Unde anume sînt, nu ştiu, Alteţă.

— Navele tale sînt englezeşti ?

— Nu, Alteţă. Olandeze. Din Ţările de Jos.

— De ce comandă un englez nave olandeze ?

— Nu e neobişnuit, Alteţă. Noi sîntem aliaţi, chiar şi piloţii portughezi comandă uneori nave şi flote spaniole. Înţeleg că piloţii portughezi sînt, prin lege, la cîrma cîtorva din navele voastre de ocean.

— Piloţi olandezi nu există ?

— Din belşug, Alteţă. Dar pentru o călătorie atît de lungă, englezii au mai multă experienţă.

— Dar de ce tu ? De ce au ţinut ei ca *tu* să le conduci corăbiile lor ?

— Pesemne pentru că mama mea era olandeză şi eu vorbesc bine limba şi am experienţă. Eu am fost bucuros de norocul pe care l-am avut.

— De ce ?

— Acesta a fost primul meu prilej de a naviga în aceste ape. Nici o navă englezească nu a plănuit vreodată să vină atît de departe. Aceasta însemna să pot face ocolul lumii.

— Tu însuţi, pilotule, te-ai alăturat flotei din pricina religiei tale şi a războiului împotriva duşmanilor voştri, Spania şi Portugalia ?

— Eu sînt pilot, Alteţă, în primul rînd şi mai presus de orice. Nici un englez sau olandez n-a fost pe aceste mări pînă acum. Noi sîntem mai presus de toate o flotă de comerţ, deşi avem scrisori de împuternicire să atacăm duşmanul din Lumea Nouă. Am venit în Japonia ca să facem negoţ.

— Ce sînt scrisorile de împuternicire ?

— Autorizaţii legale date de Coroană, sau de guvern, care-ţi dau împuternicirea de a lupta cu duşmanul.

— Aha, şi duşmanii tăi sînt aici. Ai de gînd să te lupţi cu ei aici ?

— N-am ştiut la ce să ne-aşteptăm cînd am ajuns aici, Alteţă. Noi am venit doar pentru negoţ. Ţara Domniei voastre este aproape necunoscută, e o legendă. Portughezii şi spaniolii sînt cu lacăt la gură în ce priveşte partea asta de lume.

— Răspunde la întrebare : Duşmanii tăi sînt aici. Ai de gînd să te războieşti cu ei aici ?

— Dacă ei se războiesc cu mine, da !

Toranaga se mişcă încruntat.

— Ce faceţi voi pe mare sau în propriile voastre ţări vă priveşte. Dar aici există o singură lege pentru toţi, iar străinii se află pe pămîntul nostru doar prin bunăvoinţa noastră. *Orice* ticăloşie sau ceartă în public se pedepseşte imediat cu moartea. Legile noastre sînt clare şi trebuiesc respectate. Înţelegi ?

— Da, Alteţă. Dar noi venim cu gînduri paşnice. Am venit aici să facem negoţ. Am putea să discutăm despre negoţ, Alteţă ? Am nevoie să-mi carenez nava şi să fac reparaţii, plătim pentru orice. Apoi mai e ...

— Cînd am să vreau să discut despre negoţ, despre orice altceva, am să-ţi spun. Între timp, te rog, mulţumeşte-te să răspunzi la întrebări. Deci te-ai alăturat expediţiei ca să faci negoţ, pentru cîştig, nu de dragul datoriei sau al credinţei ? Pentru bani ?

— Da. Aşa-i obiceiul la noi, Alteţă. Să fii plătit şi să ai partea ta din ja... din tot negoţul şi din toate bunurile capturate de la duşman.

— Deci eşti mercenar ?

— Am fost angajat ca pilot şef să conduc expediţia. Da.

Blackthorne simţea ostilitatea lui Toranaga, dar nu-i înţelegea pricinile. Ce-am zis greşit ? N-a spus preotul că am să-mi fiu propriul ucigaş ?

— E un lucru obişnuit la noi, Toranaga-sama, repetă el.

Toranaga începu să vorbească cu Hiro-matsu, schimbînd păreri într-un acord evident. Blackthorne gîndi că nu se citea decît dezgust pe chipurile lor. De ce ? Categoric e ceva legat de „mercenar", gîndi. Ce-i greşit în asta ? Nu fiecare este plătit ? Cum altfel să cîştigi destui bani ca să-ţi duci viaţa mai departe ? Chiar dacă ai moştenit pămînt, tot...

— Ai spus mai devreme că ai venit aici ca să faci negoţ în bună pace, spunea Toranaga. De ce atunci ai atîtea tunuri, atîta praf de puşcă, atîtea muschete şi ghiulele ?

— Duşmanii noştri spanioli şi portughezi sînt foarte puternici şi numeroşi, mărite Toranaga. Trebuie să ne apărăm şi...

— Zici că armele tale sînt doar pentru apărare ?

— Nu. Le folosim nu numai ca să ne apărăm ci şi să ne atacăm duşmanii. Şi facem arme în cantităţi mari pentru negoţ, de cea mai bună calitate din lume. Poate că aici am putea să facem negoţ cu ele sau cu alte bunuri pe care le-am adus.

— Ce este un pirat ?

— Un om în afara legii. Un om care răpeşte, omoară sau pradă pentru propriu-i cîştig.

— Mercenar nu este acelaşi lucru ? Nu asta eşti tu ? Un pirat şi un conducător de piraţi ?

— Nu. Adevărul e că navele mele au scrisori de împuternicire de la conducătorii de drept ai Olandei prin care sîntem autorizaţi să ducem război în toate mările şi în toate locurile stăpînite pînă acum de duşmanii noştri. Şi să găsim pieţe pentru bunurile noastre. Pentru spanioli — şi pentru majoritatea portughezilor — da, noi sîntem piraţi şi eretici, dar vă repet, adevărul e că nu sîntem.

Părintele Alvito termină de tălmăcit şi începu să discute liniştit dar ferm, direct cu Toranaga.

Ce n-aş da să pot vorbi şi eu la fel, fără tălmaci, gîndi Blackthorne, blestemînd. Toranaga privi spre Hiro-matsu şi bătrînul puse cîteva întrebări iezuitului, care răspunse pe larg. Apoi Toranaga se întoarse spre Blackthorne şi vocea lui deveni chiar mai severă.

— Tsukku-san spune că Olanda, Ţările de Jos, au fost vasale ale regelui spaniol pînă acum cîţiva ani. Este adevărat ?

— Da.

— Atunci Ţările de Jos, aliaţii voştri, sînt răzvrătiţi împotriva regelui lor de drept ?

— Ei luptă împotriva spaniolilor, da. Dar...

— Asta nu e răzvrătire ? Da sau nu ?

— Da. Dar sînt anume împrejurări. Foarte serioa...

— Nu există nici o „împrejurare" cînd este vorba de răzvrătire împotriva suveranului de drept.

— Numai dacă nu cîştigi.

Toranaga îl privi scrutător. Apoi izbucni într-un rîs tumultos. Îi spuse ceva lui Hiro-matsu printre cascadele de rîs şi Hiro-matsu încuviinţă din cap.

— Da, domnule Străin cu nume imposibil, da. Ai numit-o pe *singura*. Alte rîsete care dispărură la fel de brusc cum începuseră. O să cîştigaţi ?

— *Hai.*

Toranaga vorbi din nou, dar preotul nu tălmăci imediat. Zîmbea ciudat cu ochii pironiţi asupra lui Blackthorne. Oftă şi spuse :

— Eşti foarte sigur ?

— Asta a spus-o el sau tu ?

— Seniorul Toranaga a spus-o. Eu... el a spus-o.

— Da. Spune-i că da, sînt foarte sigur. Te rog, pot să-l lămuresc de ce ?

Părintele Alvito vorbi cu Toranaga mult mai mult decît i-ar fi trebuit să tălmăcească acea simplă întrebare. Eşti la fel de calm pe cît o arăţi ? voia Blackthorne să-l întrebe. Care e cheia cu care să ajung la tine ? Cum te pot distruge ?

Toranaga vorbi şi-şi scoase un evantai din mînecă.

Părintele Alvito începu iar să tălmăcească cu acelaşi glas neprietenos, mohorît, încărcat de ironie.

— Da, pilotule, poţi să-mi spui de ce crezi c-o să cîştigaţi acest război.

Blackthorne încercă să rămînă sigur de sine, conştient că preotul îl domina.

— În momentul de faţă stăpînim mările din Europa — mai toate mările din Europa, spuse corectîndu-se. Nu te îndepărta. Spune adevărul. Răsuceşte-l puţin, atîta doar cît, în mod sigur, o face şi iezuitul, dar spune adevărul. Noi, englezii, am distrus două armade invadatoare ale portughezilor şi spaniolilor şi e puţin probabil ca ei să mai poată pregăti altele. Mica noastră insulă e o fortăreaţă şi noi sîntem în siguranţă acum. Forţele noastre navale stăpînesc marea. Corăbiile noastre sînt mai iuţi, mai noi şi mai bine înarmate. Spaniolii nu i-au înfrînt pe olandezi după mai bine de cincizeci de ani de teroare, inchiziţie şi vărsare de sînge. Aliaţii noştri sînt puternici şi te poţi bizui pe ei şi, în plus, ei fac să sîngereze de moarte Imperiul Spaniol. Vom cîştiga pentru că stăpînim mările şi pentru că regele spaniol, în trufia-i deşartă, n-o să lase un popor străin să fie liber.

— Voi stăpîniţi mările ? Şi mările noastre ? Cele de jur împrejurul ţărmurilor noastre ?

— Nu, bineînţeles că nu, Toranaga-sama. N-am vrut să par obraznic. Am vrut să spun, bineînţeles, mările europene, deşi...

— Bine, mă bucur că asta-i clar. Ce spuneai ? Deşi...?

— Deşi, în curînd vom mătura duşmanul din *toate* mările deschise, spuse Blackthorne răspicat.

— Ai spus „duşmanul". Poate că şi noi vă sîntem duşmani. Atunci ce-o să se întîmple ? O să încerci să scufunzi corăbiile noastre şi să ne pustieşti ţărmurile ?

— Nu mă pot vedea ca fiind duşmanul vostru.

— Eu pot, foarte uşor. Atunci ce-o să fie ?

— Dacă aţi veni împotriva ţării mele, v-aş ataca şi-aş încerca să vă înfrîng, spuse Blackthorne.

— Şi dacă conducătorul tău îţi ordonă să ne ataci aici?

— Aş da sfat împotriva acestui lucru. Cu tărie. Regina noastră ar asculta. Ea e...

— Voi sînteţi conduşi de o regină, nu de un rege ?

— Da, mărite Toranaga. Regina noastră este înţeleaptă. Ea n-ar... ea n-ar putea să dea o poruncă atît de nechibzuită.

— Şi dacă ea ar face-o ? Sau dacă conducătorul vostru ar face-o ?

— Atunci mi-aş încredinţa sufletul lui Dumnezeu, pentru că, sigur, aş muri. Într-un fel sau altul.

— Da. Ai muri. Tu şi toate oştile tale. Toranaga făcu o scurtă pauză. Apoi : Cît ţi-a trebuit ca să ajungi aici ?

— Aproape doi ani. Exact un an, unsprezece luni şi două zile. O distanţă pe mare, cam de patru mii de leghe, leghea a cîte trei mile.

Părintele Alvito tălmăci, apoi adăugă o scurtă precizare. Toranaga îşi făcea vînt cu evantaiul, căzut pe gînduri.

— Am transformat timpul şi distanţa, căpitane pilot Blackthorne în unităţile lor de măsură, spuse prèotul politicos.

— Mulţumesc.

Toranaga vorbi din nou, direct :

— Cum ai ajuns aici ? Pe unde ?

— Prin Strîmtoarea Magellan. Dacă aş avea hărţile şi cărţile mele de drum, v-aş putea arăta exact, dar mi-au fost furate — au fost luate de pe corabia mea, cu scrisorile de împuternicire şi toate hîrtiile mele. Dacă aţi...

Blackthorne se opri căci Toranaga îi spuse ceva lui Hiro-matsu, şi el la fel de tulburat.

— Pretinzi că toate hîrtiile ţi-au fost luate... furate ?

— Da.

— Asta e grav, dacă e adevărat. Noi, în Niponia, Japonia, urîm furtul. Furtul se pedepseşte cu moartea. Se va cerceta pe dată. Pare de necrezut ca vreun japonez să facă un asemenea lucru, deşi ici-colo mai sînt bandiţi nenorociţi şi piraţi.

— Poate că au fost mutate de la locul lor, spuse Blackthorne. Şi puse spre păstrare undeva. Dar ele sînt de mare preţ, mărite Toranaga. Fără hărţile mele de drum aş fi un orb în deşert. Aţi dori să vă spun drumul meu ?

— Da, dar mai tîrziu. Mai întîi spune-mi *de ce* ai străbătut toată distanţa asta ?

— Am venit să facem negoţ în bună pace, repetă Blackthorne, abia stăpînindu-şi nerăbdarea. Să facem negoţ şi să ne întoarcem acasă. Să vă facem şi pe voi mai bogaţi şi pe noi. Şi să încercăm...

— Voi mai bogaţi şi noi mai bogaţi ? Care este mai important ?

— Amîndouă părţile trebuie să aibă un cîştig, bineînţeles, şi negoţul trebuie să fie cinstit. Noi vrem să facem

negoţ ani la rînd şi o să vă oferim condiţii mai bune decît vă oferă portughezii şi spaniolii. Noi o să vă fim de mai mult folos. Negustorii noştri...

Blackthorne se opri auzind voci ridicate afară. Hiromatsu şi jumătate din gardă ajunseră imediat la uşă şi ceilalţi formară un paravan compact în jurul podiumului. Samuraii de la uşile interioare erau şi ei pregătiţi.

Toranaga nu se mişcase. Îi vorbi părintelui Alvito.

— Trebuie să vii aici, căpitane Blackthorne, departe de uşă, spuse părintele Alvito cu o grabă mascată cu grijă. Dacă ţii la viaţa ta, nu te mişca brusc şi nu spune nimic. Se duse apoi încet spre uşa interioară din stînga şi se aşeză lîngă ea.

Blackthorne se înclină uşor către Toranaga, care nu-l băgă în seamă, şi se îndreptă prudent către preot, pe deplin lămurit că, în ceea ce-l privea, întrevederea era un dezastru.

— Ce se-ntîmplă ? şopti, cînd se aşeză.

Gărzile din apropiere se încruntară ameninţător şi preotul le spuse ceva foarte repede spre a-i linişti.

— Rîndul viitor cînd ai să mai scoţi o vorbă ai să fii un om mort, îi spuse lui Blackthorne : şi gîndi, cu cît mai repede, cu atît mai bine.

Cu o încetineală măsurată îşi scoase o batistă din mînecă şi-şi şterse transpiraţia de pe mîini. Îi trebuise toată educaţia şi toată tăria de caracter ca să rămînă calm şi amabil în timpul interogării ereticului, care se dovedise chiar mai rea decît se aşteptaseră, el şi Părintele Superior.

— Trebuie neapărat să fii de faţă ? îl întrebase Părintele Superior noaptea trecută.

— Toranaga m-a rugat în mod deosebit.

— Cred că e foarte periculos pentru tine şi pentru noi toţi. Ai putea să invoci o boală. Dacă eşti acolo va trebui să tălmăceşti ce spune piratul — şi, din ce scrie părintele Sebastio, el e diavolul pe pămînt, e tot atît de viclean ca un evreu.

— E mult mai bine să fiu acolo, Eminenţă. Cel puţin am să pot să împiedic minciunile mai puţin sfruntate ale lui Blackthorne.

— De ce-a venit el aici ? De ce acum cînd totul se aranja din nou spre binele nostru ? Să aibă ei, într-adevăr, alte nave în Pacific ? E posibil ca ei să fi trimis o escadră împotriva Manilei spaniole ? Nu că m-aş sinchisi cît de

cît de orașul ăla mizerabil, sau de vreuna din coloniile spaniole din Filipine, dar o escadră a dușmanului în Pacific ! Asta ar avea urmări teribile pentru noi aici, în Asia. Și, dacă reușește să-l facă pe Toranaga să-și plece urechea la el, sau pe Ishido, sau pe oricare din *daimyo*-ii mai puternici, ei bine, atunci ar fi foarte rău, ca să mă opresc doar la atît.

— Blackthorne e o realitate. Din fericire putem să-l manevrăm.

— Dumnezeu mi-e martor, dar, dacă n-aș ști bine, aproape că aș crede că spaniolii — sau mai degrabă lacheii lor dezmățați, franciscanii și benedictinii — l-au trimis dinadins aici doar să ne dezbine.

— Poate că ei au făcut-o, Eminență. Călugării nu se dau în lături de la nimic ca să ne distrugă. Dar asta-i doar invidie, pentru că noi izbutim acolo unde ei dau greș. Sigur că Domnul are să le-arate greșeala căilor lor ! S-ar putea ca englezul să se „lichideze" singur înainte de a face vreun rău. Cărțile lui de drum dovedesc că el este ce este. Un pirat și un conducător de pirați !

— Citește-i-le lui Toranaga, Martin. Părțile unde descrie devastarea localităților lipsite de apărare, din Africa pînă-n Chile, și listele cu jafuri și cu toate omorurile.

— Poate că ar trebui să așteptăm, Eminență. Oricînd putem să aducem cărțile de drum. Să sperăm că el o să-și semneze sentința fără să ne folosim de ele.

Părintele Alvito își șterse palmele din nou. Simțea privirea lui Blackthorne ațintită asupra lui. Dumnezeu să aibă milă de tine, gîndi. Pentru ce i-ai spus azi lui Toranaga, viața ta nu face nici două parale și ce-i mai rău, sufletul tău nu mai poate fi mîntuit. Ești răstignit chiar și fără mărturia cărților tale de drum. Să i le trimitem înapoi părintelui Sebastio ca el să le poată da îndărăt lui Mura ? Ce-ar face Toranaga dacă hîrtiile nu s-ar mai găsi niciodată ? Nu, asta ar fi prea periculos pentru Mura.

Ușa de la celălalt capăt al încăperii se deschise.

— Seniorul Ishido dorește să vă vadă, Alteță, anunță Naga. E... e aici în coridor și dorește să vă vadă. Pe dată, zice.

— Duceți-vă toți înapoi la locurile voastre, spuse Toranaga oamenilor săi.

Imediat fu ascultat. Dar toţi samuraii stăteau cu faţa spre uşă, cu săbiile uşor scoase din teacă iar Hiro-matsu în fruntea lor.

— Naga-san, spune-i seniorului Ishido că este întotdeauna bine venit. Poftește-l să intre.

Bărbatul înalt înaintă cu paşi mari în cameră. Zece samurai de-ai săi — în uniforme gri — îl urmară, dar rămaseră la uşă şi, la semnul lui, se aşezară jos cu picioarele încrucişate.

Toranaga se înclină exact cum cerea ceremonialul şi plecăciunea fu întoarsă la fel.

Părintele Alvito îşi binecuvîntă norocul de a fi prezent. Ciocnirea de neînlăturat dintre cei doi comandanţi vrăjmaşi ar putea înrîuri adînc mersul împărăţiei şi viitorul sfintei biserici în Japonia, aşa că orice semn sau mărturie directă, care ar putea să-i ajute pe iezuiţi să hotărască spre cine să se îndrepte, ar fi de o importanţă covîrşitoare. Ishido era zen-budist şi împotriva creştinilor, Toranaga era zen-budist şi făţiş de partea lor. Dar cei mai mulţi dintre *daimyo*-ii creştini îl susţineau pe Ishido, temîndu-se — pe bună dreptate, gîndea părintele Alvito — de ascensiunea lui Toranaga. *Daimyo*-ii creştini simţeau că, dacă Toranaga ar înlătura influenţa lui Ishido asupra Consiliului Regenţilor, ar lua puterea în mîinile sale. Şi deţinînd puterea, credeau ei, avea să pună în aplicare edictele de expulzare ale lui *taikō* şi va termina cu adevărata credinţă. Dacă, totuşi, Toranaga ar fi înlăturat, succesiunea, o succesiune slabă, ar fi asigurată şi sfînta biserică ar prospera.

Aşa cum *daimyo*-ii creştini oscilau în alegerea lor, la fel se întîmpla cu toţi ceilalţi *daimyo* din ţară şi balanţa puterii între cei doi conducători era schimbătoare, aşa că nimeni nu ştia cu certitudine care era, de fapt, partea cea mai puternică. Pînă şi el, părintele Alvito, cel mai informat european din împărăţie, nu putea spune sigur de partea cui vor trece chiar *daimyo*-ii creştini sau ce partidă va ieşi învingătoare cînd va izbucni războiul.

Îl privi pe Toranaga coborînd de pe podium în cercul proteguitor format de străjile sale.

— Fii bine venit, senior Ishido. Te rog, ia loc. Toranaga arătă spre singura pernă de pe podium. Vreau să te simţi ca acasă.

— Nu, mulţumesc, senior Toranaga.

Ishido Kazunari era slab, oacheş şi foarte dur. Avea cu un an mai puţin decît Toranaga. Ei erau duşmani vechi. Optzeci de mii de samurai din castelul Osaka şi împrejurimi îi executau ordinele, pentru că el era comandantul garnizoanei — şi, ca atare, comandantul gărzii personale a moştenitorului —, generalul şef al Armatelor de Apus, cuceritorul Coreei, membru al Consiliului Regenţilor şi inspector general oficial al tuturor armatelor răposatului *taikō*, ceea ce, legal, însemna armatele a toţi *daimyo* din întreaga ţară.

— Nu, mulţumesc, repetă el. M-aş simţi stînjenit, eu să stau bine şi tu nu, *neh* ? Am să-ţi iau eu perna într-o zi, dar nu azi.

Un val de mînie cuprinse uniformele maro la ameninţarea ascunsă în vorbele lui Ishido, dar Toranaga răspunse politicos :

— Ai venit la momentul cel mai potrivit. Tocmai isprăvisem cercetarea barbarului. Tsukku-san, spune-i să se ridice în picioare.

Preotul făcu precum i se ceruse. Simţi ostilitatea lui Ishido faţă de el. În afară că era anticreştin, Ishido fusese totdeauna foarte pornit împotriva tuturor europenilor şi voia ca graniţele împărăţiei să fie întru totul închise pentru ei.

Ishido privi spre Blackthorne cu o scîrbă vădită.

— Am auzit că e periculos, dar nu mi-am dat seama cît anume. Se zvoneşte că e pirat. Aşa-i ?

— Ai putea să te-ndoieşti de asta ? Şi mai e şi mincinos pe deasupra.

— Atunci, înainte de a-l pune pe cruce, te rog, lasă-mi-l pentru jumătate de zi. S-ar putea să-l amuze pe moştenitor să-l vadă-ntîi cu capul pe umeri. Ishido rîse grosolan. Sau poate ar trebui să fie învăţat să danseze ca un urs şi apoi să-l arăţi în toată împărăţia : „Monstrul de la răsărit".

Deşi era adevărat că Blackthorne era singurul care apăruse din mările de la răsărit — spre deosebire de portughezi, care întotdeauna au venit din sud şi, ca atare, erau numiţi barbarii din sud —, Ishido dădea vădit de înţeles că Toranaga, care stăpînea provinciile de răsărit, era adevăratul monstru.

Dar Toranaga schiță doar un zîmbet ca și cum n-ar fi înțeles.

— Ești un om cu mult haz, mărite Ishido, spuse el. Dar sînt de acord că, pe cît de repede terminăm cu barbarul, pe atît de bine. E vorbă lungă, îngîmfat, zgomotos, o ciudățenie, da, dar una de mică valoare, și lipsit de orice purtări alese. Naga-san, trimite niște oameni să-l ducă la criminalii de rînd. Tsukku-san, spune-i să-i urmeze.

— Căpitane pilot, trebuie să-i urmezi pe oamenii aceia.

— Unde mă duc ?

Părintele Alvito șovăi. Era bucuros că ieșise învingător, dar adversarul lui era curajos și avea un suflet care putea fi salvat.

— O să fii închis, spuse el.

— Pentru cîtă vreme ?

— Nu știu, fiule. Pînă hotărăște seniorul Toranaga.

Capitolul 12

În timp ce-l privea pe barbar părăsind încăperea, Toranaga își desprinse gîndurile cu părere de rău de la întrevedere și se concentră pentru o încleștare mult mai dură, cea cu Ishido.

Toranaga hotărîse să nu-l alunge pe preot din cameră, știind că asta avea să-l înfurie și mai mult pe Ishido, chiar dacă era la fel de sigur că prezența în continuare a preotului putea fi periculoasă. Cu cît sînt mai puțini străini, cu atît mai bine. Cu cît fiecare știa mai puțin, cu atît mai bine, gîndi. O să-i influențeze Tsukku-san pe *daimyo* creștini în favoarea mea sau împotriva mea ? Pînă azi aș fi avut toată încrederea în el, dar au fost cîteva clipe în înfruntarea cu barbarul pe care încă nu le înțeleg.

În mod intenționat, Ishido nu urmă obișnuitele fraze de politețe, ci intră direct în subiect :

— Din nou trebuie să te-ntreb, care îți e răspunsul pentru Consiliul Regenților ?

— Și eu din nou îți repet : ca președinte al Consiliului Regenților nu cred că e necesar vreun răspuns. Am

făcut unele legături de rudenie lipsite de importanță. Nu e nevoie de nici un răspuns.

— Îți logodești fiul, pe Naga-san, cu fiica seniorului Masamune ; îți căsătorești pe una din nepoate cu fiul și moștenitorul seniorului Zataki ; pe o altă nepoată cu fiul seniorului Kiyama. Toate căsătoriile sînt cu seniori feudali, sau cu rudele lor apropiate și, ca atare, nu sînt deloc neînsemnate și sînt împotriva poruncilor stăpînului nostru.

— Regretatul nostru stăpîn, *taikō*, este mort de un an. Din nenorocire. Da, regret moartea cumnatului meu, l-aș fi preferat în viață ca să conducă încă destinele împărăției. Toranaga adăugă încîntat, răsucind cuțitul într-o veche rană : Dacă el ar trăi, nu e nici o îndoială că ar aproba aceste legături de familie. Poruncile lui se refereau la căsătorii care amenințau succesiunea casei *sale*. Eu nu sînt o amenințare pentru casa sa, sau pentru nepotul meu, Yaemon, moștenitorul. Eu sînt mulțumit ca senior de Kwanto. Nu caut alte pămînturi. Sînt în pace cu vecinii mei și vreau ca pacea lui să dureze. Jur pe Buddha că nu eu voi fi primul care să stric pacea.

De șase secole împărăția fusese măcinată de un permanent război civil. Cu treizeci și cinci de ani în urmă, un *daimyo* minor, numit Goroda, cucerise Kyoto, încurajat, în special, de Toranaga. În următoarele două decenii acest războinic supusese în chip miraculos jumătate din Japonia, făcuse un munte de tigve și se autodeclarase dictator — totuși nu încă suficient de puternic ca să-i ceară împăratului care domnea să-i acorde titlul de *shōgun*, deși el descindea, într-o oarecare măsură, dintr-o ramură a familiei Fujimoto. Apoi, acum șaisprezece ani, Goroda fusese asasinat de unul din generalii săi și puterea fusese luată de principalul său vasal și un foarte strălucit general, țăranul Nakamura.

Într-un răstimp scurt de patru ani, generalul Nakamura — ajutat de Toranaga, Ishido și alții — i-a înlăturat pe descendenții lui Goroda și a adus întreaga Japonie sub controlul său unic și absolut ; era prima oară în istorie cînd un bărbat cucerea toată împărăția. A mers în triumf la Kyoto ca să se închine în fața lui Go-Nijo, Fiul Cerului. Acolo, pentru că era născut țăran, Nakamura a trebuit să accepte rangul mai mic de *kampaku*, prim sfet-

nic, la care mai tîrziu a renunțat în favoarea fiului său, luîndu-și pentru el cinul de *taikō*. Dar orice *daimyo* se închina în fața lui, chiar și Toranaga. Oricît ar fi părut de necrezut, fusese pace nesmintită timp de doisprezece ani. Cu un an în urmă *taikō* murise.

— Jur pe Buddha, spuse din nou Toranaga. Nu voi fi eu primul care să stric pacea.

— Dar ai să mergi la război ?

— Un om înțelept se pregătește împotriva trădării, *neh* ? Oameni răi sînt în orice provincie. Unii sînt în slujbe înalte. Amîndoi știm cît de nemărginită e trădarea în inimile oamenilor. Vocea lui Toranaga se înăspri. În vreme ce *taikō* ne-a lăsat moștenire buna înțelegere, acum noi sîntem împărțiți în partea mea de răsărit și a ta de apus. Consiliul Regenților e dezbinat. *Daimyo*-ii se învrăjbesc între ei. Un Consiliu nu poate conduce un cătun în care a intrat dihonia, ce să mai vorbim de o împărăție. Cu cît mai curînd fiul lui *taikō* împlinește vîrsta majoratului, cu atît mai bine. Cu cît mai repede avem un alt *kampaku*, cu atît mai bine.

— Sau poate un *shōgun* ? insinuă Ishido.

— *Kampaku*, sau *shōgun*, sau *taikō*, puterea e aceeași, spuse Toranaga. Ce valoare, are, de fapt, un titlu ? Puterea este singurul lucru important. Goroda n-a ajuns niciodată *shōgun*. Nakamura a fost mai mult decît mulțumit cu *kampaku* și mai tîrziu cu *taikō*. El a cîrmuit și asta e cel mai important lucru. Ce contează că, odată, cumnatul meu a fost țăran ? Ce contează că tu ești născut într-o castă de jos ? Ești general, senior și faci parte chiar din Consiliul Regenților.

Contează foarte mult, gîndi Ishido. O știi foarte bine. Și eu o știu. Orice *daimyo* o știe. Chiar și *taikō* a știut-o.

— Yaemon are șapte ani. Peste șapte ani ajunge *kampaku*. Pînă atunci...

— Peste opt, generale Ishido. Asta e legea noastră de veacuri. Cînd nepotul meu împlinește cincisprezece ani, devine adult și-și preia drepturile de moștenitor. Pînă atunci, noi, cei cinci regenți, conducem în numele lui. Acesta a fost legatul răposatului nostru stăpîn.

— Da. Și el a mai poruncit ca regenții să nu ia ostatici, unii împotriva altora. Doamna Ochiba, mama moștenitorului, este ostatică în castelul tău din Yedo, ca zălog pentru

siguranța ta aici și asta e, de asemeni, o încălcare a testamentului său. Tu te-ai învoit să te supui poruncilor sale, așa cum au făcut toți regenții. Ai semnat chiar cu sîngele tău.

Toranaga nu căzu în cursă.

— Doamna Ochiba este în vizită la Yedo, unde unica ei soră e-n chinurile facerii. Sora ei este măritată cu fiul și moștenitorul meu. Locul fiului meu este în Yedo, atîta vreme cît eu mă aflu aici. Nu e firesc ca o soră să-și viziteze sora într-o împrejurare ca asta ? Nu i se dau onorurile cuvenite ? Poate c-o să am primul nepot, *neh* ?

— Mama moștenitorului este cea mai importantă doamnă din împărăție. Ea n-ar trebui să fie — Ishido voia să spună „în mîinile dușmanului", dar se răzgîndi — într-un oraș în care nu stă de obicei. Făcu o pauză, apoi adăugă răspicat : Consiliul ar dori să-i dai astăzi ordin să se întoarcă acasă.

Toranaga nu căzu în cursă.

— Îți repet, doamna Ochiba nu este ostatică, așa că nu este sub ordinele mele și n-a fost niciodată.

— Atunci s-o zic altfel. Consiliul o vrea în Osaka, imediat.

— Cine anume ?

— Eu. Seniorul Sugiyama, seniorul Onoshi și seniorul Kiyama. În plus, am căzut cu toții de acord să așteptăm aici pînă ce ea se întoarce la Osaka. Poftim semnăturile lor.

Toranaga era livid. El acționase în Consiliu astfel încît totdeauna votul să fie de doi la trei. Niciodată nu reușise să cîștige patru la unu împotriva lui Ishido, dar nici Ishido împotriva lui. Patru la unu însemna izolare și dezastru. De ce trădase Onoshi ? Dar Kiyama ? Amîndoi erau dușmani de moarte chiar înainte de a fi trecut la religia străină. Și ce putere avea acum Ishido asupra lor ?

Ishido știa că-și descumpănise dușmanul. Mai rămînea o singură mișcare ca victoria să fie completă. Așa că puse în aplicare planul asupra căruia el și Onoshi căzuseră la învoială.

— Noi, regenții, am căzut de acord cu toții c-a venit vremea să terminăm cu acei care plănuiesc să uzurpe puterea stăpînului meu și să-l omoare pe moștenitor. Trădătorii vor fi condamnați. Vor fi expuși pe străzi, ca oricare criminal de rînd, cu toate progeniturile lor și apoi vor fi

executați ca oricare criminal de rînd, cu toate neamurile lor. Fujimoto, Takashima, nobili sau nu n-are importanță. Chiar și Minowara !

O exclamație de indignare țîșni din partea fiecărui samurai al lui Toranaga, pentru că asemenea batjocorire a familiilor semiregale era de neconceput ; apoi tînărul samurai Usagi, soțul nepoatei lui Hiro-matsu, fu în picioare roșu de mînie. Smulse sabia lungă din teacă și sări la Ishido, gata pentru lovitura cu ambele mîini.

Ishido era pregătit pentru lovitura mortală și nu făcu nici o mișcare să se apere. Asta și plănuise, asta sperase și oamenii lui primiseră ordine să nu intervină pînă nu era mort. Dacă el, Ishido, era omorît aici, acum, de către un samurai de-al lui Toranaga, toată garnizoana din Osaka avea tot dreptul să se arunce asupra lui Toranaga și să-l omoare, indiferent de ostatică. Atunci doamna Ochiba ar fi ucisă de fiii lui Toranaga și regenții rămași ar fi forțați să se unească împotriva clanului Yoshi, care, acum izolat, ar fi șters de pe fața pămîntului. Numai atunci succesiunea moștenitorului ar fi garantată și el, Ishido, și-ar fi făcut datoria față de *taikō*.

Dar lovitura nu veni. În ultima clipă, Usagi își veni în fire și, tremurînd, băgă sabia în teacă.

— Îmi cer iertare, stăpîne Toranaga, spuse el îngenunchind cu umilință. N-am putut să îndur rușinea ca Înălțimea ta să audă asemenea ...asemenea vorbe de ocară. Cer învoirea să-mi fac imediat *seppuku* pentru că nu pot trăi cu o asemenea rușine.

Deși Toranaga rămăsese nemișcat, el fusese pregătit să oprească lovitura și știa că și Hiro-matsu era gata, după cum și ceilalți ar fi fost gata și că, probabil, Ishido ar fi fost doar rănit. Înțelegea, de asemeni, de ce Ishido fusese atît de provocator și jignitor. Am să ți-o plătesc cu vîrf și îndesat, Ishido, își promise în gînd.

Toranaga își îndreptă atenția asupra tînărului îngenuncheat.

— Cum îndrăznești să zici că spusele seniorului Ishido au vrut să fie în vreun fel o insultă la adresa *mea* ! Bineînțeles că el n-ar fi niciodată atît de nepoliticos. Cum îndrăznești să asculți convorbiri ce nu te privesc ? Nu, nu ți se va permite să-ți faci *seppuku*. Asta e o onoare. Tu n-ai nici onoare, nici stăpînire de sine. O să fii pus pe cruce astăzi, ca un criminal de rînd. Săbiile tale vor fi rupte

şi îngropate într-un sat *eta*. Fiul tău va fi îngropat într-un sat *eta*. Capul îţi va fi pus în ţeapă ca toată lumea să te batjocorească, cu o tăbliţă pe care va fi scris : „Acest om s-a născut samurai din greşeală. Numele lui a încetat să mai existe !"

Cu un efort suprem Usagi îşi controlă respiraţia, dar picăturile de sudoare curgeau şi ruşinea lor îl tortura. Se înclină spre Toranaga, acceptîndu-şi soarta cu un calm desăvîrşit.

Hiro-matsu înaintă şi smulse ambele săbii din cingătoarea nepotului său.

— Stăpîne Toranaga, spuse grav, cu îngăduinţa ta voi veghea eu însumi ca poruncile tale să fie îndeplinite.

Toranaga încuviinţă din cap.

Tînărul se plecă pentru ultima oară şi apoi dădu să se ridice, dar Hiro-matsu îl împinse din nou la pămînt.

— Samuraii merg, spuse. La fel şi oamenii. Dar tu nu eşti nici una, nici alta. Ai să mergi spre moarte tîrîndu-te în patru labe.

Tăcut, Usagi se supuse.

Şi toţi din cameră fură mişcaţi de stăpînirea de sine a tînărului şi de măsura curajului său. Se va renaşte samurai, îşi spuseră ei mulţumiţi.

Capitolul 13

În noaptea aceea Toranaga nu izbuti să doarmă. Aceasta i se întîmpla rar, pentru că, de obicei, putea să amîne cea mai grabnică problemă pînă a doua zi, ştiind că, dacă era odihnit, în ziua următoare avea s-o rezolve cît se putea de bine. Trecuse multă vreme de cînd descoperise că un somn bun aducea dezlegare la mai toate încurcăturile şi, dacă nu, ce mai conta, de fapt ? Nu era viaţa o picătură de rouă într-o altă picătură de rouă ?

Dar în noaptea asta erau prea multe probleme încîlcite la care trebuia să se gîndească.

Ce să fac cu Ishido ?

De ce a trecut Onoshi la duşman ?

Cum am să manevrez Consiliul ?

Şi-au băgat iar coada preoţii creştini ?
De unde va veni următoarea încercare de asasinat ?
Cînd va trebui să mă ocup de Yabu ?
Ce trebuie să fac cu barbarul ?
A spus el adevărul ?

Curios, cum a apărut barbarul din mările de la răsărit chiar acum. Să fie asta vreun semn ? E *karma* lui să fie el scînteia ce va aprinde butoiul de pulbere ?

Karma era un cuvînt indian adoptat de japonezi, aparţinînd filozofiei budiste, care se referea la soarta unui individ în această viaţă, soartă determinată imuabil de faptele sale dintr-o existenţă anterioară, faptele bune conferindu-i o poziţie mai bună în această viaţă, iar cele rele reversul. La fel după cum faptele din această existenţă aveau să afecteze întru totul viitoarea renaştere. O persoană se renăştea mereu în această lume de lacrimi pînă ce, după suferinţi, îndurări şi învăţăminte trase de-a lungul atîtor vieţi, atingea, în cele din urmă, perfecţiunea, ajungînd în *nirvana, Locul Liniştii Desăvîrşite*, fără să mai trebuiască vreodată să sufere o nouă renaştere.

Curios că Buddha sau un alt zeu, sau poate chiar *karma* l-a dus pe Anjin-san pe feuda lui Yabu. Curios că el a acostat chiar în satul unde Mura, căpetenia secretă a reţelei de iscoade din Izu, fusese strecurat cu mulţi ani în urmă, chiar sub nasul lui *taikō* şi al sifiliticului de tată al lui Yabu. Curios că Tsukku-san era aici, în Osaka, ca să tălmăcească şi nu la Nagasaki, unde stătea de fapt. De asemeni şi că preotul cel mai mare al creştinilor se află aici, în Osaka, la fel şi căpitanul general al portughezilor. Curios că pilotul, Rodrigues, a fost, de asemeni, liber ca să-l ducă pe Hiro-matsu la Anjiro la timp, încît să-l prindă viu pe barbar şi să ia armele. Apoi mai e Kasigi Omi, fiul bărbatului ce-mi va oferi capul lui Yabu, numai să-i fac un semn.

Cît de frumoasă e viaţa şi cît de tristă ! Cît de vremelnică, fără trecut, fără viitor, doar cu nemărginitul *acum*.

Toranaga oftă. Un lucru e cert : barbarul nu va pleca niciodată de aici. Nici viu, nici mort. Aparţine împărăţiei pentru totdeauna.

Urechile-i prinseră paşi aproape imperceptibili ce se apropiau şi sabia-i era pregătită. În fiecare noapte îşi schimba, la întîmplare, camera de dormit, străjile şi pa-

rola, fiindcă ucigaşii erau mereu în aşteptare. Paşii se opriră de cealaltă parte a uşii glisante. Apoi auzi vocea lui Hiro-matsu şi începutul parolei :

— „Dacă Adevărul este deja clar, ce rost mai are meditaţia ?“

— „Şi dacă Adevărul este ascuns ?“ spuse Toranaga.

— „E deja clar“, răspunse Hiro-matsu corect.

Citatul era dintr-un vechi dascăl budist, Saraha.

— Intră.

Numai cînd Toranaga văzu că era, cu adevărat, sfetnicul său, îşi descleştă mîna de pe sabie.

— Ia loc.

— Am auzit că nu dormi. M-am gîndit că poate ai nevoie de ceva.

— Nu. Mulţumesc. Toranaga observă cutele adînci din jurul ochilor bătrînului. Mă bucur că ai venit, prietene, spuse.

— Sigur totul e-n ordine ?

— O, da.

— Atunci te las. Îmi pare rău că te-am tulburat, stăpîne.

— Nu, te rog, rămîi, sînt bucuros că eşti aici. Ia loc.

Bătrînul se aşează lîngă uşă şi-şi înalţă privirea.

— Am dublat gărzile.

— Bine.

După o vreme, Hiro-matsu spuse :

— Cît despre nebunul ăla, totul a fost făcut cum ai poruncit. Totul.

— Mulţumesc.

— Soţia lui, nepoata mea, de-ndată ce a aflat sentinţa, mi-a cerut permisiunea să se omoare ca să-şi însoţească soţul şi fiul în Marele Necunoscut. Am refuzat şi i-am poruncit să aştepte aprobarea ta.

Inima lui Hiro-matsu sîngera. Ce teribilă e viaţa !

— Bine ai făcut.

— Îţi cer învoirea să-mi pun capăt zilelor. Ceea ce a făcut el te-a pus într-un pericol de moarte, dar vina a fost a mea. Eu trebuia să-i fi aflat slăbiciunile. Ţi-am înşelat încrederea.

— N-ai voie să-ţi faci *seppuku.*

— Te rog, Alteţă.

— Nu. Am nevoie de tine viu.

— Îţi voi da ascultare. Dar, te rog, stăpîne, să-mi primeşti scuzele.

— Scuzele îţi sînt acceptate.

După o vreme Toranaga spuse :

— Ce se întîmplă cu barbarul ?

— Multe, Alteţă. Unu : Dacă astăzi n-ai fi aşteptat barbarul, ai fi fost la vînătoare cu şoimul de la prima geană de lumină şi Ishido nu te-ar fi prins niciodată în plasa unei atît de scîrbavnice întîlniri. Acum n-ai de ales, decît să-i declari război, dacă poţi să scapi din castelul ăsta şi să te-ntorci la Yedo.

— Al doilea ?

— Şi al treilea şi al patruzeci şi treilea şi al o sută patruzeci şi treilea ? De deştept, nu sînt nici la degetul tău cel mic, stăpîne Toranaga, dar pînă şi eu mi-aş putea da seama că tot ce ne-au făcut să credem barbarii de la miazăzi nu este adevărat. Hiro-matsu era bucuros să stea de vorbă. Îşi uşura inima. Dar, dacă sînt *două* religii creştine, care se urăsc una pe alta, şi dacă portughezii fac parte dintr-o naţie mai mare, spaniolă, şi dacă ţara acestui nou barbar — indiferent cum s-o chema — se războieşte cu amîndouă şi le înfrînge, şi dacă această ţară e o insulă la fel ca a noastră şi, cel mai mare „dacă" din toate, dacă el spune adevărul, şi dacă preotul a tălmăcit întocmai ce spunea barbarul... Ei bine, tu poţi pune laolaltă toţi aceşti „dacă" şi să le găseşti un înţeles şi să faci un plan. Eu nu sînt în stare, îmi pare rău. Eu ştiu doar ce-am văzut la Anjiro şi la bordul navei. Acest Anjin-san e foarte destoinic la minte — slab la trup acum, deşi asta ar fi din pricina drumului lung, şi e atotputernic pe mare. Eu nu mai înţeleg nimic despre el. Cum poate să fie astfel şi să lase totuşi un om să-i urineze pe spate ? De ce i-a salvat viaţa lui Yabu, după cîte i-a făcut acesta, la fel şi viaţa duşmanului recunoscut de el însuşi, portughezul Rodrigues ? Mi se-nvîrte capul de atîtea întrebări de parcă m-am prostit de băutură. Hiro-matsu făcu o pauză. Era foarte îngrijorat. Dar eu zic că ar trebui să-l ţinem pe uscat şi la fel pe toţi cei ca el, dacă mai urmează şi alţii, şi să-*i* omorîm pe toţi foarte repede.

— Ce zici de Yabu ?

— Porunceşte-i să-şi facă *seppuku* în noaptea astă.

— De ce ?

— N-are nici o bună-cuviinţă. Ai prevăzut întocmai ce-o să facă cînd ajung eu în Anjiro. Avea de gînd să-ţi fure dreptul tău. Şi e un mincinos. Nu te osteni să-l vezi mîine, după cum ai aranjat. Mai bine lasă-mă pe mine să-i duc acum ordinul tău. Va trebui să-l omori, mai devreme sau mai tîrziu. Mai bine acum cînd îţi e la-ndemînă, fără nici unul din vasalii lui în preajmă. Te povăţuiesc : nici o zăbavă.

Se auzi un uşor ciocănit în uşa din interior.

— Tora-chan ?

Toranaga zîmbi ca întotdeauna la acea voce cu totul aparte şi la diminutivul acela deosebit.

— Da, Kiri-san ?

— Mi-am luat îngăduinţa, stăpîne, de-a aduce ceai pentru tine şi oaspetele tău. Pot să intru, te rog ?

— Da.

Amîndoi bărbaţii îi răspunseră la plecăciune. Kiri închise uşa şi se ocupă de servitul ceaiului. Matroană a doamnelor de onoare ale lui Toranaga, cea mai vîrstnică dintre doamnele de la curtea lui, Kiritsubo-noh-Toshhiko, poreclită Kiri, avea cincizeci şi trei de ani şi era destul de robustă. Păru-i era cărunt, talia groasă, dar faţa-i era luminată de o permanentă bucurie.

— N-ar trebui să fii treaz la ora asta din noapte, Tora-chan ! Curînd o să se crape de ziuă şi cred că atunci ai să fii afară pe dealuri cu şoimii, *neh* ? Trebuie să dormi !

— Da, Kiri-chan ! Toranaga o bătu uşor şi afectuos peste fundu-i mare.

— Te rog, nu mă lua pe mine cu Kiri-chan ! rîse Kiri. Sînt o femeie-n vîrstă şi mi se cuvine mai mult respect. Şi-aşa celelalte doamne ale tale îmi dau destul de furcă. Dacă nu ţi-e cu supărare, mă cheamă Kiritsubo-Toshiko-san, stăpînul meu, Yoshi Toranaga-noh-Chikitada !

— Uite, vezi, Hiro-matsu. După douăzeci de ani, tot mai încearcă să mă ţină sub papuc.

— Îmi pare rău, sînt mai bine de treizeci de ani, Tora-sama, spuse ea cu mîndrie. Şi ai fost la fel de uşor de condus, atunci, pe cît eşti şi acum !

Cînd Toranaga avea douăzeci şi ceva de ani, fusese şi el ostatic la tiranul Ikawa Tadazaki, senior de Suruga şi Totomi, tatăl lui Ikawa Jikkyu, duşmanul lui Yabu. Samuraiul răspunzător de buna purtare a lui Toranaga abia o luase pe Kiritsubo ca a doua soţie. Pe-atunci ea

avea şaptesprezece ani. Amîndoi, acest samurai şi soţia lui, Kiri, îl trataseră pe Toranaga cu cinste, îi dăduseră sfaturi înţelepte şi apoi, cînd Toranaga se ridicase împotriva lui Tadazaki şi i se alăturase lui Goroda, el îl urmase cu mulţi războinici şi luptase curajos de partea lui. Mai tîrziu, în lupta pentru cucerirea capitalei, soţul lui Kiri fusese omorît. Toranaga o rugase dacă vrea să devină una din concubinele lui şi ea acceptase bucuroasă. Pe vremea aceea nu era grasă. Dar era la fel de proteguitoare şi la fel de înţeleaptă. Ea avea nouăsprezece ani şi el douăzeci şi patru şi, de atunci pînă azi, ea rămăsese capul gospodăriei lui. Kiri era foarte iscusită şi foarte destoinică. De ani de zile îi conducea gospodăria şi o ţinuse departe de necazuri.

Departe de necazuri atît cît putea să fie vreodată orice gospodărie cu femei, gîndi Toranaga.

— Te-ngraşi, te-ngraşi, spuse el, fără să se sinchisească, de altfel, că era grasă.

— Se poate, stăpîne Toranaga ! S-o spui în faţa seniorului Toda ! O, îmi pare rău, va trebui să-mi fac *seppuku* — sau cel puţin să mă rad în cap, să mă fac călugăriţă, şi eu, care credeam că sînt atît de tînără şi zveltă ! Izbucni în rîs. De fapt, e drept că am fundul mare, dar ce pot să fac ? Atîta doar că-mi place să mănînc şi asta e problema lui Buddha şi asta mi-e *karma, neh* ? Le servi ceaiul. Poftiţi. Acum am să plec. Aţi dori s-o trimit pe doamna Sazuko ?

— Nu, grijulia mea Kiri-san, nu, mulţumesc. Noi o să mai stăm de vorbă puţin, apoi o să mă culc.

— Noapte bună, Tora-sama. Somn uşor, fără vise. Se înclină către el şi Hiro-matsu şi apoi dispăru.

Îşi sorbiră pe-ndelete ceaiul, savurîndu-l.

Toranaga spuse :

— Totdeauna mi-a părut rău că n-am avut un fiu de la Kiri-san. O dată a rămas grea, dar nu l-a putut ţine. Asta s-a întîmplat cînd cu bătălia de la Nagakudé.

— A, aceea.

— Da.

Asta a fost chiar după ce dictatorul Goroda fusese asasinat, cînd generalul Nakamura — viitorul *taikō* — încerca să ia toată puterea în mîinile sale. La vremea aceea sorţii de izbîndă erau îndoielnici, pentru că Toranaga îl sprijinea pe unul din fiii lui Goroda, moştenitorul de drept. Nakamura a venit împotriva lui Toranaga lîngă micul sat

Nagakudé şi armata lui a fost înfrîntă şi pusă pe fugă, iar el a pierdut bătălia. Toranaga s-a retras inteligent, urmărit de o nouă armată, acum comandată de Hiro-matsu, din partea lui Nakamura. Dar Toranaga a evitat capcana şi a ajuns în provinciile lui cu toată oastea nevătămată, gata să lupte din nou. Cincizeci de mii de oameni au murit la Nagakudé, foarte puţini dintre ei au fost ai lui Toranaga. În înţelepciunea sa, viitorul *taikō* a oprit războiul civil împotriva lui Toranaga, deşi ar fi cîştigat. Nagakudé a fost singura bătălie pe care a pierdut-o *taikō* vreodată şi Toranaga singurul general care l-a înfrînt vreodată.

— Sînt bucuros că nu ne-am încleştat niciodată în luptă, Alteţă, spuse Hiro-matsu.

— Da.

— Ai fi cîştigat.

— Nu. *Taikō* a fost cel mai mare general şi cel mai înţelept şi mai chibzuit bărbat care a existat vreodată.

Hiro-matsu zîmbi.

— Da. În afară de tine.

— Nu. Te-nşeli. Din pricina asta am devenit vasalul lui.

— Îmi pare rău că e mort.

— Da.

— Şi Goroda, şi el a fost un bărbat straşnic, *neh* ? Atîţia oameni buni morţi. Din obişnuinţă, Hiro-matsu întoarse şi răsuci teaca uzată. O să trebuiască să porneşti împotriva lui Ishido. Asta va forţa pe fiecare *daimyo* să aleagă o dată şi pentru totdeauna, de partea cui este. Pînă la urmă o să cîştigăm războiul. Apoi poţi să desfiinţezi Consiliul şi să ajungi *shōgun*.

— Nu caut această onoare, spuse Toranaga tăios. De cîte ori trebuie să ţi-o spun ?

— Îmi cer iertare, Alteţă. Ştiu, dar simt că ar fi cel mai bine pentru Japonia.

— Asta-i trădare.

— Faţă de cine, stîpîne ? Faţă de *taikō* ? El e mort. Faţă de ultima lui dorinţă şi faţă de testamentul lui ? Asta e o bucată de hîrtie. Faţă de copilul Yaemon ? Yaemon e fiul unui ţăran, care a uzurpat puterea şi moştenirea unui general, pe ai cărui urmaşi i-a ucis. Noi am fost aliaţii lui Goroda, apoi vasalii lui *taikō*. Da. Dar amîndoi sînt morţi pentru totdeauna.

— Ai da sfatul ăsta dacă ai fi unul din regenţi ?

— Nu, dar eu nu sînt unul din regenţi şi sînt foarte bucuros de asta. Sînt doar vasalul tău. Alegerea am făcut-o acum un an. Am făcut-o de bună voie şi nesilit de nimeni.

— De ce ? Toranaga nu-l întrebase niciodată pînă acum.

— Pentru că eşti un adevărat bărbat, eşti un Minowara şi pentru că vei face ceea ce e înţelept. Ceea ce i-ai spus lui Ishido e drept : noi nu sîntem un popor care să ne lăsăm conduşi de mai mulţi. Noi avem nevoie de un conducător. Pe cine ar fi trebuit să aleg să-l slujesc din cei cinci regenţi ? Pe seniorul Onoshi ? Da, el e un om foarte înţelept şi un bun general, dar e creştin şi şchiop şi carnea îi e aşa de mîncată de lepră că pute de la cincizeci de paşi. Seniorul Sugiyama ? El e cel mai bogat *daimyo* din ţară, familia lui e la fel de veche ca a ta, dar e un om de nimic, se dă după cum bate vîntul şi amîndoi îl cunoaştem de-o viaţă. Seniorul Kiyama ? Înţelept, viteaz, un mare general şi un vechi camarad, dar şi el e creştin şi eu cred că avem destui zei ai noştri în această Ţară a Zeilor ca să nu fim atît de îngîmfaţi şi să ne închinăm doar la unul. Ishido? L-am urît pe ţăranul ăsta împuţit şi perfid de cînd îl cunosc şi singurul motiv pentru care nu l-am omorît a fost că era cîinele lui *taikō*. Faţa-i tăbăcită de vreme i se destinse într-un surîs. Aşa că vezi, Yoshi Toranaga-noh-Minowara, n-am avut de-ales.

— Şi dacă eu merg împotriva sfatului tău ? Dacă manevrez Consiliul Regenţilor, chiar pe Ishido, şi-i dau puterea lui Yaemon ?

— Orice faci e înţelept. Dar toţi regenţii te-ar vrea mort. Ăsta e adevărul. Eu sînt pentru război imediat. *Imediat*. Înainte ca ei să te lase singur. Sau, mult mai probabil, să te omoare.

Toranaga se gîndea la duşmanii lui. Erau puternici şi numeroşi.

I-ar trebui trei săptămîni bune să se întoarcă la Yedo călătorind pe şoseaua Tokaidō, principalul drum care urma coasta, între Yedo şi Osaka. Ca să plece pe mare era mai periculos şi i-ar lua mai mult timp, afară doar dacă mergea cu galera, care putea să navigheze împotriva vîntului şi curenţilor marini.

Mintea lui Toranaga mai trecu o dată peste planul pe care-l hotărîse. Nu-i găsea nici un cusur.

— Am auzit, ieri, în mare taină, că mama lui Ishido îşi vizitează nepotul în Nagoya, spuse el şi Hiro-matsu îşi

ciuli imediat urechile. Nagoya era un imens oraş-stat, care, pînă acum, nu se angajase de nici o parte. Doamna ar trebui să fie „invitată" de stareţ să viziteze templul Johji. Să vadă florile de cireş.

— Îndată, spuse Hiro-matsu. Printr-un porumbel călător.

Templul Johji era renumit pentru trei lucruri : aleea cu cireşi, caracterul războnic al călugărilor săi zen-budişti, şi credinţa declarată şi statornică în Toranaga, care, cu ani în urmă, plătise pentru construirea templului şi de atunci continuase să se ocupe de întreţinerea lui.

— Florile vor fi cam pe trecute, dar ea va fi acolo mîine. Nu mă-ndoiesc că venerabila doamnă are să vrea să stea cîteva zile, e aşa de odihnitor acolo. Trebuie să meargă şi nepotul ei, *neh* ?

— Nu, doar ea. Altfel „invitaţia" stareţului prea ar bate la ochi. Mai departe : trimiţi un mesaj secret fiului meu, Sudara : „Plec din Osaka în clipa cînd Consiliul îşi încheie întrunirea, peste patru zile". Trimite-l printr-un curier şi mîine-l întăreşti printr-un porumbel călător.

Dezapobarea lui Hiro-matsu era vădită.

— Atunci pot să ordon la zece mii de oameni să vină imediat ? La Osaka ?

— Nu. Oamenii de aici sînt destui. Mulţumesc, bătrîn prieten. Cred că am să mă culc acum.

Hiro-matsu se ridică şi-şi dezmorţi umerii. Apoi, în prag :

— Pot să-i dau lui Fujiko, nepoata mea, permisiunea să se omoare ?

— Nu.

— Dar Fujiko e samurai, şi ştii cum sînt mamele cînd e vorba de fii lor. Copilul a fost primul ei născut.

— Fujiko poate să aibă mulţi copii. Ce vîrstă are ? Optsprezece, cel mult nouăsprezece ? Am să-i găsesc un alt soţ.

Hiro-matsu clătină din cap.

— N-o să vrea nici unul. O cunosc prea bine. Dorinţa ei, din adîncul inimii, e să-şi pună capăt vieţii. Vă rog.

— Spune-i nepoatei tale că nu îngădui o moarte fără rost.

În cele din urmă Hiro-matsu se înclină şi dădu să plece.

— Cît crezi c-ar trăi barbarul în închisoarea aia ? întrebă Toranaga.

Hiro-matsu nu se întoarse din drum.

— Depinde cît de grozav luptător e.

— Mulţumesc. Noapte bună, Hiro-matsu. Cînd fu sigur că este singur, spuse încet : Kiri-san ?

Uşa interioară se deschise, ea intră şi îngenunche.

— Trimite imediat un mesaj lui Sudara : „Totul e bine". Trimite-l prin porumbei călători. Dă drumul la trei deodată, în zori. La prînz fă acelaşi lucru.

— Da, stăpîne.

Kiri plecă.

Unul din ei trebuie să ajungă, gîndi Toranaga. Cel puţin patru vor cădea pradă săgeţilor, iscoadelor sau şoimilor. Dar, dacă Ishido n-a descifrat codul nostru, mesajul nu-i va spune nimic.

Cifrul era foarte secret. Patru oameni îl ştiau. Fiul său cel mare, Noboru ; cel de-al doilea fiu al său şi moştenitor, Sudara ; Kiri ; şi el însuşi. Mesajul însemna : „Nu băga în seamă toate celelalte mesaje. Pune în aplicare Planul Cinci". Aceasta însemna să adune imediat pe toţi conducătorii clanului Yoshi şi sfetnicii lor cei mai apropiaţi şi de încredere, în capitala sa, Yedo, şi să facă mobilizare de război. Cuvîntul codificat pentru război era „Cer de Purpură". Asasinarea sau prinderea sa în captivitate făcea inevitabil „Cerul de Purpură" şi declanşa războiul — un atac imediat, fanatic asupra capitalei, Kyoto, condus de Sudara, moştenitorul său, cu *toate* legiunile, spre a pune stăpînire pe acel oraş şi pe împăratul marionetă. Acesta ar fi însoţit de răzmeriţe, plănuite în taină şi pînă la cel mai mic amănunt, în cincizeci de provincii, care fuseseră pregătite de-a lungul anilor pentru o asemenea împrejurare. Toate locurile, toate trecătorile, oraşele, castelele, podurile fuseseră alese de multă vreme. Erau din belşug şi arme, şi oameni, şi curaj spre a duce planul la îndeplinire.

E un plan bun, gîndi Toranaga. Dar are să dea greş dacă nu conduc eu. Sudara va da greş. Nu din lipsă de strădanii, de curaj, de inteligenţă, sau din pricina trădării. Pur şi simplu pentru că Sudara n-are încă destulă experienţă şi destule cunoştinţe şi nu poate să atragă de partea lui destui din *daimyo*-ii independenţi. Şi, de asemeni, din pricina castelului Osaka şi a moştenitorului, Yaemon, care stau în

cale, de neînvins — izvor a toată dușmănia și pizma cu care m-am ales în cei cincizeci și doi de ani de război.

Războiul lui Toranaga începuse cînd avea șase ani și fusese dat ca ostatic în tabăra dușmanului, apoi eliberat, și din nou prins de alți dușmani și luat ca zălog, pînă ce a ajuns de doisprezece ani. La doisprezece ani condusese prima sa patrulă și cîștigase prima bătălie.

Atîtea bătălii. Nici una pierdută. Dar atîția dușmani. Și acum se adună cu toții laolaltă.

Sudara n-o să izbutească. Tu ești singurul care ai putea să cîștigi cu „Cer de Purpură", probabil. *Taikō* ar fi reușit. Dar ar fi mai bine să nu trebuiască să fie pus în aplicare „Cer de Purpură".

Capitolul 14

Pentru Blackthorne zorii au fost un iad. Era încleștat într-o luptă pe viață și pe moarte cu un pușcăriaș, prețul fiind o cană de fiertură de ovăz. Amîndoi bărbații erau goi. Cînd un deținut era adus în acest uriaș cvartal de celule de lemn, cu un singur cat, hainele-i erau luate. Un om îmbrăcat ocupa loc mai mult și în haine se puteau ascunde arme.

Camera întunecată și sufocantă era lungă de cincizeci de pași, lată de zece și ticsită cu japonezi goi, lac de sudoare. Cu greu cîte un fir de lumină se filtra printre scîndurile și bîrnele din care erau făcuți pereții și tavanul jos.

Blackthorne abia dacă putea să stea în picioare. Pielea-i era tumefiată și zgîriată de la unghiile rupte ale bărbatului și de la așchiile din pereții de scînduri. În cele din urmă îi dădu o lovitură cu capul peste mutră, îl înșfăcă cu mîinile de gît și-l izbi cu capul de bîrne pînă omul rămase leșinat. Apoi îi aruncă trupul în lături și-și croi drum prin grămada de oameni, șiroind de sudoare, către locul din colț, pe care-l voise, și se pregăti pentru un nou atac.

În zori era timpul de masă și paznicii începuseră să le dea cănile de fiertură de ovăz și apă prin mica deschizătură din perete. Era prima mîncare și apă de cînd fusese băgat

aici, ieri, în amurg. Alinierea pentru hrană şi apă fusese neobişnuit de liniştită. Fără disciplină nimeni nu-şi căpăta mîncarea. Apoi bărbatul ăsta ca o maimuţă — nebărbierit, murdar, plin de păduchi — îi arsese una peste rinichi şi-i luase raţia, pe cînd ceilalţi aşteptau să vadă ce-o să se întîmple. Blackthorne fusese în prea multe încăierări pe mare ca să fie doborît dintr-o lovitură mişelească, aşa că se prefăcuse neajutorat, ca apoi să-i ardă una zdravănă cu piciorul şi lupta începuse. Acum, în colţul lui, Blackthorne văzu, spre uluirea sa, că unul din bărbaţi îi oferea cana cu fiertură de ovăz şi apa pe care le crezuse pierdute. Le luă şi-i mulţumi.

Colţurile erau locurile cele mai căutate. O bîrnă era aşezată pe pămînt, de-a lungul încăperii, împărţind-o în două. În fiecare parte erau trei şiruri de oameni — două şiruri, unii cu faţa la alţii şi cu spatele spre perete, sau bîrnă, iar celălalt rînd era între ei. Numai cei slabi şi bolnavi ocupau şirul din centru. Cînd cei mai puternici din şirurile exterioare voiau să-şi întindă picioarele trebuiau s-o facă peste cei din mijloc.

Blackthorne văzu două cadavre umflate şi pătate de muşte într-unul din şirurile din mijloc. Dar bărbaţii din preajmă, secătuiţi de puteri şi pe moarte, păreau să le ignore.

El nu putea să vadă departe în întunericul înăbuşitor. Lemnul se încinsese deja de la soare. Găleţi-latrină existau dar mirosul era cumplit, pentru că bolnavii făcuseră şi acolo unde stăteau ghemuiţi.

Din cînd în cînd paznicii deschideau uşa de fier şi strigau diverse nume. Oamenii se înclinau către ortacii lor şi plecau, dar în curînd erau aduşi alţii şi locul se ocupa din nou. Toţi cei închişi păreau să-şi fi acceptat soarta şi încercau, pe cît puteau, să trăiască în pace cu vecinii din imediata apropiere.

Un bărbat de lîngă perete începu să vomite. Rapid fu împins în rîndul din mijloc şi leşină, sufocat în mare parte sub greutatea picioarelor celorlalţi.

Blackthorne trebui să-şi închidă ochii şi să lupte să-şi înfrîngă groaza. Porc de cîine ce-mi eşti, Toranaga ! Deie cerul să am norocul să te bag aici într-o zi.

Paznici ticăloşi ! Seara trecută, cînd îi porunciseră să se dezbrace, se luptase cu ei cu o deznădejde înverşunată,

ştiind că era înfrînt, luptînd doar pentru că refuza să se predea fără nici o împotrivire. Şi apoi fusese băgat cu forţa pe uşă.

Erau patru grupuri de astfel de barăci. Se aflau la marginea oraşului, pe un teren pavat, împrejmuit cu ziduri înalte de piatră. Dincolo de ziduri, lîngă rîu, era un petic de pămînt bătătorit, îngrădit cu funii. Acolo se înălţau cinci cruci. Patru bărbaţi goi şi o femeie fuseseră legaţi de încheieturile mîinilor şi de glesne şi răstigniţi pe cruci şi, cînd Blackthorne trecuse pe-acolo, urmîndu-şi gărzile-samurai, văzuse călăii cu săbii lungi sfîrtecînd piepturile victimelor, în vreme ce mulţimea spunea vorbe de batjocură. Apoi cei cinci fuseseră daţi jos şi urcaţi alţi cinci, iar samuraii veniseră în faţă şi le ciopîrţiseră leşurile cu săbiile lor lungi, rîzînd tot timpul.

Lepădăturile dracului şi ticăloşi împuţiţi !

Nebăgat de nimeni în seamă, bărbatul cu care se luptase Blackthorne începea să-şi revină. Zăcea pe rîndul din mjiloc. Sîngele i se închegase pe-o parte a feţei şi nasu-i era făcut zob. Sări brusc la Blackthorne, uitînd de oamenii care-i erau în drum.

Blackthorne îl văzu venind în ultimul moment, pară violent lovitura şi-l trînti grămadă la pămînt. Puşcăriaşii peste care căzu îl înjurară şi unul din ei, mătăhălos şi cu mutră de buldog, îl lovi zdravăn cu latul palmei peste dreava gîtului. Urmă un zgomot sec şi capul omului atîrna ca o cîrpă.

Bărbatul cu mutră de buldog apucă de moţul pipernicit capul plin de păduchi şi-l lăsă să cadă. Îşi ridică privirile spre Blackthorne, spuse ceva gutural, zîmbi cu gingiile-i goale, fără dinţi şi înălţă din umeri.

— Mulţumesc, spuse Blackthorne, abia trăgîndu-şi sufletul, bucuros că cel care-l atacase n-avusese priceperea lui Mura la luptele fără arme.

— *Namu* meu, Anjin-san, spuse arătînd spre sine. Tu ?

— *Ah, so desu !* Anjin-san ! Buldogul arătă spre el însuşi şi trase aer în piept. Minikui.

— Minikui-san ?

— *Hai,* şi adăugă un potop de cuvinte în japoneză.

Blackthorne ridică din umeri obosit.

— *Wakarimasen.* Nu înţeleg.

— *Ah, so desu !*

Buldogul avu un scurt schimb de cuvinte cu vecinii săi. Apoi ridică din nou din umeri, iar Blackthorne înălţă şi el din umeri şi laolaltă îl luară pe bărbatul mort şi-l puseră lîngă celelalte cadavre. Cînd se întoarseră în colţ, nimeni nu le ocupase locurile.

Mai toţi deţinuţii dormeau sau încercau să doarmă pe apucate. Blackthorne se simţea îngrozitor, murdar şi gata să moară. Nu te speria, îşi spuse, ai cale lungă de mers pînă a muri... Nu, nu pot trăi multă vreme în iadul ăsta de temniţă. Sîntem prea mulţi, claie peste grămadă. O, Doamne, scoate-mă de aici ! De ce se-nvîrte camera cu mine şi ăla e Rodrigues care se-nalţă plutind din adîncuri cu cleşti, care se mişcă, în loc de ochi ? Nu pot să respir. Trebuie să ies de aici, te rog, te rog, nu mai pune lemne pe foc şi ce faci aici, Croocq, flăcăule, am crezut că te-au lăsat să pleci. Am crezut că te-ai întors în sat, dar acum noi sîntem aici, în sat, şi cum am ajuns eu aici ? E aşa de frig şi mai e fata aceea, aşa de drăguţă, jos, în port, dar de ce o trag ei cu forţa spre ţărm, samuraiul gol şi Omi, acolo, care rîde ? De ce jos, pe nisip, apar urme de sînge. Toţi sînt goi, eu sînt gol, şi cotoroanţe, şi săteni, şi copii, şi iată cazanul, şi noi sîntem în cazan, şi nu, nu mai puneţi lemne, nu mai puneţi lemne, mă înec în zoaie, o Doamne, o Doamne, o Doamne, mor, mor, mor !

— *În nomine Patris et Filii et Spiritus Sancti.*

Asta e ultima împărtăşanie, şi tu eşti catolic, şi noi toţi sîntem catolici, şi tu ai să arzi sau ai să te îneci în urină, şi o să arzi în foc, foc, foc...

Se trezi cu greu din coşmar, răsunîndu-i în urechi finalul cutremurător şi dătător de pace al ultimei împărtăşanii. Pentru o clipă nu ştiu dacă era treaz sau dormea, pentru că urechile-i neîncrezătoare auzeau din nou binecuvîntarea în latină şi ochii-i sceptici vedeau o momîie de european, bătrînă, zbîrcită, aplecată peste rîndul din mijloc, la cincisprezece paşi mai departe. Bătrînul ştirb avea părul lung, murdar, o barbă sură, unghii rupte şi purta o sutană ponosită, jerpelită. Ridică o mînă ca o gheară de vultur şi ţinu crucea de lemn deasupra trupului ce se vedea doar pe jumătate. O rază de soare îl lumină pentru o clipă. Apoi închise ochii celui mort, murmură o rugăciune şi-şi ridică privirea. Îl văzu pe Blackthorne holbîndu-se la el.

— Sfîntă Născătoare, eşti aievea au ba ? bolborosi omul într-o spaniolă rurală, de rînd, făcîndu-şi semnul crucii.

— Da, răspunse Blackthorne în spaniolă. Cine eşti ?

Bătrînul îşi făcu drum pe bîjbîite, mormăind pentru el însuşi. Ceilalţi puşcăriaşi îl lăsară să treacă sau să păşească pe ei sau peste ei, fără să-i zică o vorbă. Se uită lung la Blackthorne cu ochii-i urduroşi, iar faţa-i era plină de negi.

— O Sfîntă Fecioară, acest *señor* este aievea. Cine eşti ! Eu sînt... eu sînt călugăr... călugărul Domingo... Domingo din Ordinul... Ordinul sacru al sfîntului Francisc... Ordinul... Apoi, pentru o vreme, cuvintele lui fură un amestec de japoneză, latină şi spaniolă. Capul i se bălăbănea şi el îşi ştergea saliva ce i se prelingea necontenit pe barbă. Sînteţi aievea ?

— Da, sînt aievea. Blackthorne se ridică în capul oaselor.

Preotul murmură iar un Ave Maria, lacrimile curgîndu-i de-a lungul obrajilor. Sărută crucea de nenumărate ori şi-ar fi căzut în genunchi dacă ar fi fost loc.

„Buldogul" îşi mişcă vecinul ca să-l trezească. Amîndoi se aşezară pe vine şi făcură atîta loc cît să poată sta şi preotul.

— Pe binecuvîntatul sfînt Francisc, rugăciunile mi-au fost ascultate. Tu, tu, tu, am crezut că văd o altă arătare, *señor*, o nălucă. Da, duh necurat. Am văzut aşa de multe... aşa de multe... De cîtă vreme sînteţi aici ? E greu să vezi în întuneric şi ochii mei nu mai sînt buni... De cîtă vreme ?

— De ieri. Dar tu ?

— Nu ştiu, *señor*. De multă vreme. Am fost adus în septembrie, era în anul Domnului nostru o mie cinci sute nouăzeci şi opt.

— Acum sîntem în mai. O mie şase sute.

— O mie şase sute ?

Un geamăt de durere îi abătu atenţia călugărului. Se ridică şi-şi croi drum peste trupuri ca un paianjen, mîngîind pe unul aici, încurajînd pe altul dincolo, într-o japoneză fluentă. Nu-l putu găsi pe muribund, aşa că-şi rosti rugăciunile pe un glas monoton către patrea aceea a încăperii şi binecuvîntă pe toată lumea, dar nimeni nu se sinchisi.

— Vino cu mine, fiule.

Fără să aştepte, călugărul înaintă cu greu prin încăpere, peste grămada de oameni, prin întuneric. Blackthorne şovăi, nevoind să-şi părăsească locul. Apoi se ridică şi-l urmă. După zece paşi se uită în urmă. Locul lui dispăruse. Părea de necrezut ca el să fi fost vreodată acolo.

Continuă să meargă de-a lungul chiţimiei. În colţul din extremitatea cealaltă, să nu-ţi crezi ochilor, era un loc gol. Doar atît cît să se poată lungi un om mărunt. Acolo erau cîteva oale, cîteva castronaşe şi o rogojină de paie veche de cînd lumea.

Părintele Domingo păşi printre trupuri, în spaţiul liber, şi-i făcu semn să vină. Japonezii din jur îl priviră în tăcere pe Blackthorne, lăsîndu-l să treacă.

— Ei sînt turma mea, *señor*. Toţi sînt fiii mei întru binecuvîntatul Domnul nostru Isus. Am convertit atîţia aici ! Acesta e John şi iată-i pe Mark şi Methuselah... Preotul se opri să-şi tragă sufletul. Sînt atît de obosit. Obosit... Eu... trebuie, eu trebuie... Cuvintele i se pierdură şi adormi.

În amurg li se aduse mai multă hrană. Cînd Blackthorne dădu să se ridice, unul din japonezii din apropiere îi făcu semn să stea pe loc şi-i aduse un castron plin-ochi. Un altul îl bătu uşor pe preot pe umăr să-l trezească, oferindu-i hrana.

— *Iyé,* spuse bătrînul, clătinînd din cap, cu un zîmbet pe faţă şi puse înapoi castronul cu mîncare în mîinile bărbatului.

— *Iyé,* Farddah-sama.

Preotul se lăsă înduplecat şi mîncă puţin, apoi se sculă, încheieturile trosnindu-i, şi dădu castronul său unuia din rîndul din mijloc. Bărbatul acesta îşi atinse fruntea de mîna preotului, iar el îl binecuvîntă.

— Sînt aşa de bucuros să văd pe unul de-al meu, spuse preotul, cu vocea-i groasă şi şuierătoare de ţăran, şi se aşează iar lîngă Blackthorne. Făcu un gest vag cu mîna spre celălalt capăt al celulei : Unul din turma mea mi-a spus că aţi folosit cuvîntul „pilot", „anjin". *Señor,* sînteţi pilot ?

— Da.

— *Señor,* mai sînt şi alţii din echipaj aici ?

— Nu, sînt singur. De ce te afli aici ?

— *Señor,* sînteţi singur... aţi venit din Manila ?

— Nu. Pînă acum n-am mai fost niciodată în Asia, spuse Blackthorne cu grijă, într-o spaniolă excelentă.

Aceasta a fost prima mea călătorie ca pilot. Am vrut să ies în lume. De ce te afli aici ?

— Iezuiţii m-au băgat, fiule. Iezuiţii şi minciunile lor împuţite. *Señor* aţi vrut să ieşiţi în lume ? Nu sînteţi spaniol, nu, nici portughez ?... Călugărul se uită atent şi suspicios, iar Blackthorne fu învăluit de respiraţia lui urît mirositoare. Nava a fost portugheză ? Spuneţi adevărul, juraţi !

— Nu, părinte. N-a fost portugheză. Jur !

— O, Doamne, îţi mulţumesc. Vă rog, *señor,* iertaţi-mă. Îmi era teamă... sînt bătrîn, prost şi bolnav. Nava a fost spaniolă, dar de unde ? Sînt aşa de bucuros. *Señor,* de unde sînteţi de loc ? Flandra spaniolă ? Sau ducatul de Branderburg poate ? Din vreuna din provinciile noastre din Imperiul german ? O, e aşa de bine să vorbesc iar în binecuvîntata mea limbă de acasă ! *Señor,* aţi naufragiat ca noi ? Şi apoi aţi fost aruncat mişeleşte în această închisoare, acuzat pe nedrept de diavolii de iezuiţi ? Fie blestemaţi şi Domnul să le-arate greşelile ticăloşiei lor ! Ochii îi străluceau de înverşunare. *Señor* aţi spus că n-aţi mai fost niciodată pînă acum în Asia ?

— Da.

— Dacă n-aţi mai fost pînă acum în Asia, înseamnă că sînteţi ca un prunc aruncat în sălbăticie. Da, sînt aşa multe de spus ! *Señor,* ştiţi că iezuiţii sînt negustori, cotrabandişti de arme şi cămătari ? Că ei controlează tot negoţul de aici şi tot negoţul cu China ? Că transportul anual cu Corabia Neagră are preţ de un milion în aur ? Că ei l-au forţat pe Sanctitatea sa. Papa, să le dea putere deplină asupra Asiei, lor şi slugilor lor, portughezii ? Că toate celelalte religii sînt interzise aici ? Că iezuiţii fac negoţ cu aur, vînzînd şi cumpărînd pentru cîştig... pentru ei înşişi şi pentru păgîni — împotriva ordinelor directe ale Sanctităţii sale, Papa Clement, ale regelui Filip şi împotriva legilor acestei ţări ? Că aduc pe ascuns arme în Japonia pentru regii creştini de aici, pe care-i aţîţă la răzvrătire ? Că se amestecă în politică şi codoşesc pentru regi, mint şi înşală şi depun mărturii false împotriva noastră ! Că însuşi Părintele lor Superior a trimis un mesaj secret vicerege-lui nostru spaniol din Luzon, rugîndu-l ca să cucerească ţara conchistadorii şi au cerut o invazie spaniolă ca să acopere mai multe greşeli de-ale portughezilor. Toate necazurile noastre pornesc de la ei, *señor.* Iezuiţii sînt cei care

mint și înșală și răspîndesc otravă împotriva Spaniei și preaiubitului nostru rege, Filip ! Minciunile lor m-au băgat pe mine aici și au făcut ca douăzeci și șase de sfinți călugări să fie torturați ! Ei cred că eu nu pricep, doar pentru că am fost cîndva țăran... dar eu știu să scriu și să citesc, *señor*, știu să scriu și să citesc ! Am fost unul din secretarii Excelenței sale, viceregele. Ei cred că noi, franciscanii, nu înțelegem... Aici trecu iar pe o amestecătură bombastică de spaniolă și latină.

Lui Blackthorne îi revenise curajul și curiozitatea-i fusese aţîţată de spusele preotului. Ce arme ? Ce aur ? Ce negoț ? Ce Corabie Neagră ? Un milion ? Ce invazie ? Ce regi creștini ?

Nu-i înșeli tu încrederea sărmanului bătrîn ? se întrebă. El te crede prieten, nu dușman.

Nu l-am mințit.

Dar n-ai dat de înțeles că-i ești prieten ?

I-am răspuns deschis.

Dar nu i-ai dat nici-o lămurire despre tine ?

Nu.

Asta e corect ?

Asta e legea de căpătîi ca să supraviețuiești în ape dușmane : nu dai nimic de bună voie.

Valul de furie al călugărului luă proporții. Japonezii din jur se mișcară neliniștiți. Unul din ei se ridică, îl mișcă ușor pe preot și-i vorbi. Treptat călugărul Domingo își ieși din criză, ochii i se limpeziră. Se uită spre Blackthorne, recunoscîndu-l, răspunse japonezului și îi potoli pe ceilalți.

— Cer iertare, *señor*, spuse cu respirația tăiată. Ei... ei au crezut că sînt furios pe... pe Domnia ta, *señor*. Dumnezeu să-mi ierte furia prostească ! A fost doar... *que va*, iezuiții vin din iad, laolaltă cu ereticii și păgînii. Pot să vă spun multe despre ei. Călugărul își șterse saliva de pe bărbie și încercă să se calmeze. Își apăsă pieptul să-și aline durerea. Ce spuneați *señor* ? Nava a fost aruncată pe țărm ?

— Da. Într-un fel. Am fost aruncați pe țărm, spuse Blackthorne. Își întinse picioarele cu grijă. Oamenii care priveau și ascultau îi făcură mai mult loc. Unul se ridică și-i făcu semn să se lungească. Mulțumesc, îi spuse imediat. O, cum se spune „mulțumesc", părinte ?

— *Domo.* Uneori spui *arigato.* O femeie trebuie să fie foarte politicoasă, *señor.* Ea spune *arigato goziemashita.*

— Mulţumesc. Cum îl cheamă ? Blackthorne arătă spre omul care se ridicase.

— Ăsta e Gonzales.

— Dar care e numele lui japonez ?

— A, da ? El e Akabo. Dar asta înseamnă „hamal", *señor.* Ei n-au nume. Doar samuraii au nume.

— Cum ?

— Numai samuraii au nume, nume de familie şi nume mic. E legea lor, *señor.* Toţi ceilalţi trebuie să se descurce cu ceea ce sînt : hamal, pescar, bucătar, gîde, ţăran şi toate celelalte. Fiii şi fiicele sînt cel mai adesea Prima Fiică, A Doua Fiică şi aşa mai departe. Uneori îl numesc pe un bărbat „pescarul care locuieşte lîngă ulm" sau „pescarul care nu vede bine". Călugărul ridică din umeri şi-şi înăbuşi un căscat. Japonezilor de rînd nu li se îngăduie să aibă nume. Tîrfele îşi dau singure nume, cum ar fi : Crap, sau Lună, sau Petală, sau Ţipar, sau Stea. E ciudat, *señor,* dar asta e legea lor. Noi le dăm nume creştine, nume adevărate, cînd îi botezăm şi le aducem mîntuirea sufletelor şi cuvîntul Domnului... Vorbele i se pierdură şi adormi.

— *Domo,* Akabo-san, îi spuse Blackthorne hamalului.

Omul zîmbi timid, se înclină şi trase aer în piept.

Mai tîrziu călugărul se trezi, spuse o rugăciune scurtă şi o luă de la capăt :

— Doar de ieri, aţi spus, *señor* ? Aţi venit aici doar de ieri ? Ce s-a întîmplat ?

— Cînd am acostat, era acolo un iezuit, spuse Blackthorne. Dar tu, părinte, spuneai că ei te-au acuzat ? Ce s-a întîmplat cu tine şi corabia ta ?

— Corabia noastră ? *Señor,* aţi întrebat de corabia noastră ? Veneaţi din Manila ca noi ? Sau... o, ce prost sînt ! Îmi amintesc acum, *señor...* aţi plecat de acasă în lume. Şi n-aţi mai fost niciodată în Asia. Pe bunul Dumnezeu, e aşa de bine să mai stau de vorbă cu un om civilizat, în binecuvîntata mea limbă maternă ! *Que va,* a trecut atîta vreme. Capul mă doare, mă doare, *señor.* Corabia noastră ? Noi ne îndreptam, în sfîrşit, spre casă. Veneam din Manila la Acapulco, în ţara lui Cortes, în Mexic şi de acolo, pe uscat, la Vera Cruz. Mai departe, o altă corabie ne ducea peste Atlantic şi, în cele din urmă,

am fi ajuns *acasă*. Satul meu este pe lîngă Madrid. Se cheamă Santa Veronica. De patruzeci de ani sînt plecat, *señor*. În Lumea Nouă, în Mexic şi în Filipine. Totdeauna cu glorioşii noştri conchistadori, Dumnezeu să-i ocrotească ! Am fost în Luzon, cînd l-am nimicit pe regele de acolo, un păgîn, Lumalon, şi am cucerit Luzonul. Aşa am adus cuvîntul Domnului în Filipine. Mulţi dintre convertiţii noştri japonezi au luptat alături de noi, chiar de atunci, *señor*. Ce luptători ! Asta a fost în 1575. Sfînta biserică a prins bine rădăcini acolo, fiule, şi nu s-a văzut niciodată nici picior de iezuit împuţit sau de portughez. Eu venisem în Japonia de aproape doi ani, apoi a trebuit să plec iar la Manila, cînd ne-au trădat iezuiţii.

Călugărul se opri şi închise ochii furat de somn. Mai tîrziu se trezi iar şi, aşa cum fac uneori bătrînii, continuă de parcă n-ar fi dormit deloc.

— Nava mea a fost marele galion *San Felipe*. Transportam o încărcătură de mirodenii, aur, argint şi monezi în valoare de un milion şi jumătate de *pesos*. O furtună năprasnică ne-a luat şi ne-a aruncat pe ţărm, la Shikoku. Nava noastră şi-a sfărîmat pupa într-un banc de nisip — în cea de a treia zi —, dar pînă atunci noi deja descărcasem lingourile şi mai toată încărcătura. Apoi mi s-a spus că totul este pus la popreală de însuşi *taikō*, că eram piraţi şi... Se opri, făcîndu-se brusc linişte.

Uşa de fier a celulei se deschise.

Paznicii începură să strige nume de pe o listă. Buldogul, bărbatul care se împrietenise cu Blackthorne, fu printre cei strigaţi. Ieşi fără să se uite înapoi. Fu strigat şi unul din oamenii din grupul călugărului, Akabo. Akabo îngenunche în faţa călugărului, care-l binecuvîntă şi făcu semnul crucii deasupra lui şi-i dădu repede ultima împărtăşanie. Omul sărută crucea şi plecă.

Uşa se închise din nou.

— Au să-l execute ? întrebă Blackthorne.

— Da, Golgota lui este dincolo de uşă. Fie ca Dumnezeu să-i ia repede sufletul şi să-l primească în împărăţia Lui.

— Ce-a făcut omul ăsta ?

— A încălcat legea, legea lor, *señor*. Japonezii sînt un popor simplu. Şi foarte sever. Ei, cu adevărat, au o singură pedeapsă : moartea. Pe cruce, prin strangulare sau prin decapitare. Pentru dat foc cu gînd anume îi aşteaptă

moartea pe rug. Aproape că n-au alte pedepse — surghiun, uneori, tăierea părului la femei, cîteodată. Dar — bătrînul oftă —, dar mai întotdeauna pedeapsa e moartea.

— Ai uitat temniţa.

Absent, călugărul îşi scărpină cu unghiile coaja rănilor de pe braţ.

— Nu face parte din pedepsele lor, fiule. Pentru ei, închisoarea e doar un loc vremelnic unde-l ţin pe om pînă-i hotărăsc soarta. Aici vin doar vinovaţii. Doar pentru foarte scurt timp.

— Asta-i fără noimă. Dar cu tine ce-i ? Eşti aici de un an, aproape de doi.

— Într-o bună zi au să vină şi după mine, ca după toţi ceilalţi. Acesta nu e decît un loc de zăbavă între iadul de pe pămînt şi gloria vieţii veşnice.

— Nu te cred.

— Nu te teme, fiule. Asta e voia Domnului. Eu sînt aici şi pot să-ţi ascult confesiunea, *señor*, să-ţi dau dezlegarea de păcate şi să fii fără prihană ; gloria vieţii eterne nu e nici la o sută de paşi de la uşa aceea. Ai dori, *señor*, să-ţi ascult acum confesiunea ?

— Nu, nu, mulţumesc. Nu acum. Blackthorne privi spre uşa de fier. A încercat vreodată cineva să scape de aici ?

— De ce-ar face-o ? Nu ai unde să fugi, nu ai unde să te ascunzi. Legile sînt foarte aspre. Cine ajută un puşcăriaş fugit sau pe un om care face o crimă... Arătă vag spre uşa maghernitei. Gonzales — Akabo — omul care a plecat. El e un *kaga*. Mi-a povestit...

— Ce e un *kaga* ?

— O, hamali, *señor*, bărbaţi care duc palanchine sau o lectică mai mică, ce seamănă cu un hamac ce se balansează pe o prăjină purtată de doi oameni. El ne-a povestit că tovarăşul lui a furat o eşarfă de mătase de la un client, bietul om, şi, pentru că el însuşi n-a dezvăluit furtul, trebuie să plătească şi el cu viaţa. *Señor*, poţi să mă crezi, să încerci să fugi sau chiar să ajuţi pe cineva să fugă, ar însemna să-ţi pierzi viaţa, a ta şi a familiei tale. Ei sînt foarte aspri, *señor*.

— Atunci toţi merg la moarte ca oile ?

— N-au de ales. Este voia Domnului.

Nu te înfuria şi nu te pierde cu firea, se preveni Blackthorne. Fii calm. Te poţi gîndi la o cale. Nu tot ce spune

preotul e adevărat. El e ţicnit. Cine n-ar fi, după atîta amar de vreme ?

— Închisorile astea sînt noi pentru ei, *señor*, spunea călugărul. *Taikō* a înfiinţat închisorile aici, acum cîţiva ani, aşa povestesc ei. Înaintea lui, n-a existat nici una. Mai demult, cînd omul era prins, îşi mărturisea vina şi era executat.

— Şi dacă nu mărturisea ?

— Fiecare mărturiseşte : cu cît mai curînd, cu atît mai bine, *señor*. Şi la noi este la fel dacă eşti prins.

Călugărul dormi puţin, scărpinîndu-se în somn şi bolborosind. Cînd se trezi, Blackthorne întrebă :

— Spune-mi, te rog, părinte, cum au pus blestemaţii de iezuiţi un slujitor de-al Domnului în bîrlogul ăsta nenorocit ?

— Nu-s multe de spus şi totuşi destule. După ce oamenii lui *taikō* au venit şi ne-au luat toate lingourile şi bunurile, căpitanul nostru general a ţinut morţiş să mergem în capitală să protestăm. Nu aveau nici un temei să ni le ia. Nu eram noi slujitorii celei mai ilustre maiestăţi catolice, regele Filip al Spaniei, conducătorul celui mai mare şi mai bogat imperiu din lume ? Nu le eram noi prieteni ? N-a rugat *taikō* Manila spaniolă să facă negoţ direct cu Japonia, să distrugă monopolul împuţiţilor de portughezi ? Totul n-a fost decît o greşeală, confiscarea. N-avea cum să nu fie.

Eu am mers cu căpitanul nostru general, pentru că ştiam puţină japoneză — nu multă pe vremea aceea. *Señor, San Felipe* se împotmolise şi eşuase în octombrie 1597. Iezuiţii — unul se numea părintele Martin Alvito — au avut îndrăzneala să se ofere să negocieze pentru noi, acolo, în Kyoto, capitala. Neobrăzare ! Părintele nostru Superior, franciscan, călugărul Braganza, era în capitală şi el era ambasador — un ambasador adevărat din Spania, la curtea lui *taikō* ! Preafericitul călugăr Braganza se afla acolo, în capitală, în Kyoto, de cinci ani, *señor*. Chiar *taikō* însuşi îl rugase pe viceregele nostru din Manila să trimită în Japonia călugări franciscani şi un ambasador. Aşa că a venit preasfinţitul călugăr Braganza. Şi noi, *señor*, cei de pe *San Felipe*, ştiam că el avea să fie crezut, nu ca iezuiţii.

După multe, foarte multe zile de aşteptare, *taikō* ne-a primit — era un bărbat scund, firav, urît, *señor* — iar

noi ne-am cerut înapoi lucrurile şi o altă navă, sau o transbordare, pentru care căpitanul nostru general s-a oferit să plătească cu vîrf şi îndesat. Întrevederea a mers bine, am crezut noi, şi *taikō* ne-a trimis acasă. Ne-am dus la mînăstirea noastră din Kyoto şi am adăstat. Apoi, de-a lungul lunilor următoare, cît am aşteptat hotărîrea lui, am continuat să aducem cuvîntul Domnului printre barbari. Ne ţineam slujbele în văzul tuturor, nu ca hoţii pe furiş, noaptea, cum fac iezuiţii. Vocea părintelui Domingo era plină de dispreţ. Noi ne ţineam obiceiurile şi portul, n-am mers mascaţi în preoţi băştinaşi, aşa cum fac ei. Noi am adus cuvîntul Domnului oamenilor de rînd, nevolnicilor, bolnavilor şi săracilor, nu ca iezuiţii, care se-nsoţesc doar cu prinţii. Congregaţia noastră a crescut. Aveam un spital pentru leproşi, propria noastră biserică, iar turma noastră a propăşit, *señor*. Din cale afară. Eram gata-gata să convertim pe mulţi dintre regii lor şi apoi, într-o bună zi, am fost trădaţi.

Într-o zi, în ianuarie, noi, franciscanii, am fost aduşi cu toţii în faţa judelui şi acuzaţi, sub sigiliul personal al lui *taikō, señor,* acuzaţi că le-am încălcat legile, le-am tulburat pacea şi am fost condamnaţi la moarte prin crucificare. Noi eram patruzeci şi trei. Bisericile noastre de pe întreg cuprinsul ţării urmau să fie distruse, toate congregaţiile noastre spulberate în patru vînturi — cele franciscane, nu iezuite, *señor*. Numai ale noastre, *señor*. Fusesem acuzaţi pe nedrept. Iezuiţii otrăviseră urechile lui *taikō,* precum că noi sîntem conchistadori, că vrem să cotropim aceste meleaguri, cînd, de fapt, iezuiţii l-au rugat pe Excelenţa sa, viceregele nostru, să trimită o armată din Manila. Am văzut cu ochii mei scrisoarea ! De la Părintele lor Superior ! Ei sînt diavoli, care zic că slujesc biserica şi pe Dumnezeu, dar nu se slujesc decît pe ei înşişi. Sînt însetaţi de putere, putere cu orice preţ. Se ascund în spatele sărăciei şi pioşeniei, dar, pe din dos, se hrănesc ca nişte regi şi adună averi. *Que va, señor,* adevărul e că au fost pizmaşi pe congregaţiile noastre, pe biserica noastră, pe adevărul şi felul nostru de viaţă. *Daimyo*-ul de Hizen, *don* Francisco — numele lui japonez e Harima Tadao, dar a fost botezat *don* Francisco — a pus vorbă pentru noi. El e ca un rege, toţi *daimyo*-ii sînt un fel de regi, iar el e franciscan şi a pus o vorbă bună pentru noi, dar fără nici un folos.

În cele din urmă, douăzeci şi şase au fost martirizaţi. Şase spanioli, şaptesprezece dintre învăţăceii noştri japonezi şi alţi trei. Preafericitul Braganza a fost unul dintre ei şi, printre învăţăcei, au fost trei băieţi. O, *señor,* în ziua aceea credincioşii au fost cu miile acolo. Cincizeci, o sută de mii de oameni au privit sfîntul martiriu de la Nagasaki, aşa mi s-a povestit. Era o zi geroasă de februarie, într-un an plin de amărăciuni. A fost anul cutremurelor şi taifunurilor, al apelor ieşite din matcă, a fost furtună şi foc, cînd mîna Domnului s-a lăsat necruţătoare asupra Marelui Ucigaş şi i-a făcut pulbere chiar şi uriaşul lui castel, Fushimi, cînd El a cutremurat din temelii pămîntul. A fost înfricoşător, dar şi minunat de privit, Degetul Domnului pedepsind păgînii şi păcătoşii.

Aşa că au fost torturaţi, *señor,* şase spanioli cinstiţi. Turma şi biserica noastră s-au risipit, iar spitalul a fost închis. Faţa bătrînului era istovită. Eu... eu am fost unul dintre cei aleşi pentru martiriu, dar... dar n-a fost să fie cinstea mea. Ne-au pus să mărşăluim din Kyoto şi, cînd am ajuns în Osaka, ne-au dus pe cîţiva dintre noi la una din mînăstirile noastre de aici şi ceilalţi... la ceilalţi li s-a tăiat cîte o ureche, apoi i-au perindat pe străzi ca pe nişte criminali de rînd. După asta, blagosloviţii fraţi au fost puşi să meargă spre apus. Timp de o lună. Slăvita lor călătorie s-a terminat pe un deal numit Nishizaki, care străjuia marele port Nagasaki. L-am rugat pe samurai în genunchi să mă lase cu ei, dar, *señor,* el mi-a poruncit să mă-ntorc la misiune, aici, în Osaka. Fără nici un temei. Şi apoi, cîteva luni mai tîrziu, am fost puşi în această temniţă. Eram trei, cred că trei, dar eu eram singurul spaniol. Ceilalţi erau noi convertiţi, fraţi de-ai noştri, japonezi. Cîteva zile mai tîrziu, paznicii le-au strigat numele. Dar numele meu nu l-au strigat niciodată. Poate că e voia Domnului, *señor,* sau poate că împuţiţii ăia de iezuiţi m-au lăsat în viaţă doar ca să mă chinuie — ei, care mi-au luat bucuria martiriului laolaltă cu ceilalţi fraţi. E greu, *señor,* să fii liniştit. Foarte greu...

Bătrînul călugăr închise ochii, se rugă şi plînse pînă adormi.

Oricît îşi dorea Blackthorne, nu putea să doarmă, deşi se făcuse noapte. Pielea-l mînca din pricina păduchilor. Capul i se învălmăşea de groază.

Ştia, cu o claritate teribilă, că nu era nici o cale să scape de aici. Era copleşit de zădărnicie şi se simţea la un pas de moarte. În toiul nopţii spaima-l birui şi, pentru prima oară în viaţa lui, se dădu bătut şi plînse.

— Da, fiule, murmură călugărul. Ce este ?

— Nimic, nimic, spuse Blackthorne, inima bătîndu-i cu putere în piept. Culcă-te.

— N-ai de ce te teme. Toţi sîntem în mîinile Domnului, spuse călugărul şi se culcă iar.

Groaza cea mare îl părăsi pe Blackthorne. În locul ei rămase o spaimă cu care se putea trăi. Am să ies într-un fel de aici, îşi spuse, încercînd să se mintă.

În zori li se aduse mîncare şi apă. Acum Blackthorne se simţea mai puternic. E o prostie să te dai bătut aşa, se mustră singur. O tîmpenie, o slăbiciune şi un lucru foarte periculos. Să nu mai faci asta din nou, c-o să te distrugi, o să-nnebuneşti şi sigur ai să mori. Au să te pună în rîndul al treilea şi ai să mori. Fii atent, ai răbdare şi supraveghează-te.

— Cum te simţi azi, *señor* ?

— Bine, mulţumesc, părinte. Dar tu ?

— Destul de bine, mulţumesc.

— Cum spun asta în japoneză ?

— *Domo, genki desu.*

— *Domo, genki desu.* Părinte, ieri vorbeai despre Corăbiile Negre portugheze... Cum arată ? Ai văzut vreuna ?

— O, da, *señor.* Sînt cele mai mari nave din lume, aproape de două mii de tone. Trebuiesc nu mai puţin de două sute de marinari şi muşi ca să manevreze una, *señor,* şi, cu echipaj şi călători, ar fi cu totul aproape o mie de suflete. Mi s-a spus că aceste corăbii navighează bine cu vîntul din pupa, dar se mişcă anevoie cu vîntul din travers.

— Cîte tunuri au ?

— Uneori douăzeci sau treizeci, pe trei punţi.

Părintele Domingo era bucuros să răspundă la întrebări, să vorbească şi să povăţuiască, iar Blackthorne era tot atît de bucuros să asculte şi să înveţe. Cunoştinţele dezlînate ale călugărului erau de nepreţuit şi nu la îndemîna oricui.

— Nu, *señor,* spunea el acum. *Domo* înseamnă mulţumesc şi *dozo,* te rog. Apă se spune *mizu.* Totdeauna să-ţi aminteşti că japonezii pun mare preţ pe bunele pur-

tări şi tipic. Odată, cînd eram în Nagasaki... Of, de-aş avea cerneală, o pană şi hîrtie ! A, ştiu, uite, scrie cuvintele în ţărînă, asta are să te-ajute să le ţii minte...

— *Domo,* spuse Blackthorne. Apoi, după ce memoră încă vreo cîteva cuvinte, întrebă : De cîtă vreme sînt portughezii aici ?

— O, ei au descoperit pămîntul ăsta în 1542, *señor,* anul în care m-am născut eu. Au fost trei bărbaţi, da Mota, Peixoto şi celălalt nume nu pot să mi-l amintesc. Toţi erau negustori portughezi care făceau negoţ pe coastele Chinei, într-o joncă chinezească, dintr-un port din golful Siam. *Señor,* aţi fost în Siam ?

— Nu.

— O, sînt multe de văzut în Asia. Aceşti bărbaţi făceau negoţ, dar au fost prinşi de o mare furtună, un taifun, şi-au fost abătuţi de la drumul lor, şi au acostat cu bine la Tanegashima, în Kyushu. Atunci a fost pentru prima oară cînd un european a pus piciorul pe pămîntul Japoniei şi imediat a început negoţul. Cîţiva ani mai tîrziu, Francis Xavier, unul dintre fondatorii ordinului iezuit, a ajuns aici. Asta a fost în 1549... un an greu pentru Japonia, *señor.* Dacă ar fi fost primul unul din fraţii noştri, atunci am fi moştenit noi acest pămînt, nu portughezii. Francis Xavier a murit trei ani mai tîrziu în China, singur şi părăsit... *Señor* v-am spus că deja se află un iezuit la curtea împăratului Chinei, într-un loc care se cheamă Beijing ?... O, trebuie să vezi Manila, *señor,* şi Filipinele ! Noi avem patru catedrale, şi aproape trei mii de conchistadori, şi şase mii de soldaţi japonezi răspîndiţi în insule, şi trei sute de fraţi...

Mintea lui Blackthorne era burduşită cu fapte, cu multe cuvinte şi expresii japoneze. Începu să întrebe despre viaţa din Japonia, despre *daimyo* şi samurai, despre negoţ şi Nagasaki, despre război şi pace, despre iezuiţi şi franciscani, despre portughezii din Asia şi despre Manila spaniolă şi cît mai multe despre Corabia Neagră, care pleca anual din Macao. Trei zile şi trei nopţi Blackthorne a rămas cu părintele Domingo. A întrebat, şi a ascultat, şi a învăţat, şi a avut nopţi de coşmar. Se trezea şi punea din nou întrebări ca să afle cît mai multe.

Apoi, în a patra zi, a fost strigat numele său :

— Anjin-san !

Capitolul 15

În tăcerea desăvîrşită, Blackthorne se ridică în picioare.

— Spovedania, fiule, spune-o repede.

— Eu... eu nu cred... eu...

Cu mintea înceţoşată, Blackthorne îşi dădu seama că vorbea englezeşte, aşa că-şi strînse buzele şi începu să meargă. Călugărul o porni în grabă în urma lui, crezînd că vorbele fuseseră în olandeză sau germană ; îl prinse de mînă şi înaintă poticnindu-se alături de el.

— Repede, *señor*. Îţi voi da dezlegarea de păcate. Fă-o degrabă, pentru nemurirea sufletului tău. Spune-o iute, pentru că numai în faţa Domnului, *señor*, mărturiseşti toate păcatele trecute şi de azi...

Erau lîngă uşa de fier acum şi, călugărul se agăţa de Blackthorne cu o putere surprinzătoare.

— Spune-o acum ! Dumnezeu o să te aibă în pază !

Blackthorne îi îndepărtă braţul şi spuse răguşit în spaniolă :

— Du-te cu Dumnezeu, părinte.

Uşa se închise cu zgomot în urma lui.

Ziua era incredibil de răcoroasă şi plăcută, norii şerpuiau, purtaţi de un vînt uşor ce adia dinspre sud-est.

Trase adînc în piept aerul curat şi binecuvîntat, iar sîngele îi clocoti în vine. Setea de viaţă puse stăpînire pe el.

În curte erau numeroşi puşcăriaşi goi, şi alături de ei, un reprezentant al autorităţilor, precum şi temniceri cu suliţe, *eta*, şi un grup de samurai. Slujbaşul era îmbrăcat într-un chimonou sobru şi peste el o haină de ceremonii cu umeri largi, drepţi, ca nişte aripi, purtînd pe cap o pălărie mică, de culoare închisă. Acest bărbat stătea în faţa primului puşcăriaş, citind de pe un sul delicat de hîrtie, şi, cînd termină, fiecare se porni abia tîrîndu-şi paşii după grupul lui de temniceri către porţile mari ale curţii. Blackthorne era ultimul. Spre deosebire de ceilalţi, lui i s-a dat fîşia de pînză de pus în brîu, un chimonou de bumbac şi saboţi în curele. Paznicii lui erau samurai.

Hotărîse s-o ia la sănătoasa imediat ce iese pe poartă, dar cu cît se apropiau, samuraii se strînseră în jurul lui

şi-l încercuiră. Ajunseră la poartă în grup compact. Era o mulţime de privitori, îmbrăcaţi curat şi îngrijit, cu umbrele de soare galbene, aurii şi roşii ca focul. Un bărbat deja fusese legat pe cruce şi crucea se înălţa profilîndu-se pe cer. Lîngă fiecare cruce aşteptau doi *eta* cu suliţe lungi, strălucind în soare.

Blackthorne îşi încetini pasul. Samuraii se strînseră şi mai mult în jurul lui, grăbindu-l. Gîndi paralizat că ar fi mai bine să moară acum, repede, aşa că-şi încordă mîna pregătindu-se să se năpustească spre cea mai apropiată sabie. Dar nu mai avu cînd, pentru că samuraii se îndepărtară de locul de execuţie, pornind-o în direcţia străzilor ce duceau către oraş şi castel.

Blackthorne aşteptă, cu respiraţia aproape oprită, voind să fie sigur. Trecură prin mulţimea ce se trăgea la o parte şi se înclina, apoi ajunseră în stradă. Acum nu se mai putea înşela.

Blackthorne simţi că prinde iar viaţă.

Cînd putu să vorbească spuse : „Unde mergem ?", fără să-i pese că vorbele n-aveau să-i fie înţelese sau că erau în engleză. Blackthorne parcă plutea. Paşii de-abia i-atingeau pămîntul, curelele încălţărilor nu-i mai erau incomode, chimonoul nu-l mai supăra. De fapt, te simţi chiar bine în el, gîndi. Puţin răcoros, poate, dar, pe o zi frumoasă ca asta, e exact îmbrăcămintea cea mai nimerită pentru dunetă !

— Pe Dumnezeul meu, e minunat să vorbeşti din nou englezeşte, le spuse el samurailor. Zău că am crezut că sînt un om mort. Asta e cea de a opta viaţă ce mi s-a dus. Ştiaţi voi asta, fîrtaţilor ? Acum nu mi-a mai rămas decît una. Ei bine, n-are importanţă ! Piloţii au zece vieţi, cel puţin aşa spunea Alban Caradoc.

Samuraii păreau tot mai sîcîiţi de vorbăria lui de neînţeles.

Potoleşte-te, îşi spuse. Nu-i face să se apropie mai mult de tine.

Acum îşi dădu seama că toţi samuraii erau în uniforme gri. Oamenii lui Ishido. Îl întrebase pe părintele Alvito numele bărbatului care se înfrunta cu Toranaga. Alvito spusese „Ishido". Asta fusese chiar înainte de a i se ordona să se ridice şi apoi fusese luat. Toate uniformele gri sînt

oamenii lui Ishido ? Aşa cum cei din maro sînt oamenii lui Toranaga ?

— Unde mergem ? Acolo ? Arătă spre castelul care se înalţa ameninţător deasupra oraşului. Acolo, *hai* ?

— *Hai.*

Conducătorul încuviinţă din capu-i ca o ghiulea, cu barba sură.

Ce vrea Ishido de la mine ? se întrebă Blackthorne.

Conducătorul o coti pe o altă stradă, îndepărtîndu-se tot mai mult de port. Atunci îl văzu, era un bric mic, portughez, cu pavilionul albastru cu alb fluturînd în vînt. Zece tunuri pe puntea principală şi tunuri cu ghiulele de douăzeci de livre la prora şi pupa. *Erasmus* ar putea să-l ia cu uşurinţă, îşi spuse Blackthorne. Ce-o fi cu echipajul meu ? Ce-or fi făcînd acolo, în sat ? Zău c-aş vrea să-i văd. Atunci am fost atît de bucuros să-i părăsesc şi să mă întorc la casa mea, unde Onna... Haku... casa era a lui... cum îl chema ? A, da, Mura-san. Şi ce-i cu fata, cea din aşternutul meu de pe duşumea şi cealaltă, frumuseţea aceea îngerească, care stătea de vorbă în ziua aceea cu Omi-san ? Cea care mi-a apărut în vis, care era şi ea în cazan.

Dar de ce-ţi aminteşti toate aiurelile astea ? Îţi slăbesc judecata.

„Trebuie să ai minte zdravănă, ca să supravieţuieşti pe mare", îi spusese Alban Caradoc. Bietul Alban.

De atîţia ani Alban Caradoc îi apăruse întotdeauna aşa de impunător şi asemeni unui zeu, atotştiutor, atotvăzător. Dar el murise în chinuri cumplite. Fusese în cea de a şaptea zi a Armadei. Blackthorne comanda o corabie de o sută de tone, echipată cu cängi, care transporta din Portsmouth arme, praf de puşcă, ghiulele şi hrană pentru galioanele de război ale lui Drake din apele oraşului Dover, în timp ce ele hărţuiau şi se năpusteau asupra flotei duşmane, care lupta cu înverşunare croindu-şi drum spre Dunkerque, unde se aflau legiunile spaniole, aşteptînd să facă transbordarea pentru cucerirea Angliei.

Marea flotă spaniolă fusese lovită de furtuni şi de navele de război construite de Drake şi Howard, mult mai rapide, mai suple, mai uşor de manevrat.

Blackthorne se afla în mijlocul unui atac îndrăcit, lîngă nava amiral *Renown* a lui Howard, cînd vîntul se

schimbase, devenind uragan, cu rafale monstruoase, şi el trebuise să se hotărască dacă să-ncerce să navigheze în volte, contra vîntului — ca să scape flancul navei, care altfel ar fi fost distrus de marele galion *Santa Cruz,* ce se găsea chiar în faţă —, sau să navigheze cu vîntul din pupa, singur, prin escadra inamicului, pentru că restul navelor lui Howard îşi schimbaseră deja direcţia, tăind-o mult spre nord.

— Mergi spre nord, în direcţia vîntului ! îi strigase Alban Caradoc !

El se îmbarcase ca secund la comandă. Blackthorne era căpitan pilot şi răspundea direct, iar aceasta era prima lui comandă. Alban Caradoc ţinuse morţiş să vină la luptă, deşi n-avea nici un drept să fie la bord, atîta doar că era englez şi toţi englezii aveau voie să se îmbarce în aceste vremuri de mare restrişte.

— Luaţi volta ! comandase Blackthorne şi rotise cîrma spre sud, îndreptîndu-se în inima flotei duşmane, ştiind că celălalt drum i-ar lăsa în voia tunurilor de pe galionul care acum se înălţa deasupra lor.

Aşa că merseseră spre sud, navigînd cu vîntul din pupa, printre galioane. Focul de artilerie de pe cele trei punţi ale navei *Santa Cruz* a trecut pe deasupra lor, lăsîndu-i nevătămaţi şi el trăsese în ea două salve dintr-un bord, pişcături de purice, pentru un galion atît de mare, şi apoi trecuseră ca o nălucă prin mijlocul duşmanului. Galioanele de ambele părţi n-au vrut să deschidă focul în această navă singuratică, pentru că ar fi putut să-şi distrugă unul celuilalt flancurile, aşa că tunurile au rămas mute. Nava lui reuşise să scape, cînd focurile de artilerie de pe cele trei punţi ale galionului *Madre de Dios* îi nimeriseră în plin. Ambele lor catarge zburaseră ca săgeţile, oamenii fuseseră prinşi sub vele şi parîme. Jumătate din puntea principală de la tribord dispăruse, erau morţi şi muribunzi pretutindeni.

Îl văzuse pe Alban Caradoc zăcînd peste un afet de tun făcut ţăndări, nu-ţi venea să-ţi crezi ochilor cît era de mic, aşa, fără picioare. Îl luase în braţe pe bătrînul marinar ai cărui ochi aproape că-i ieşiseră din orbite şi strigătele-i erau îngrozitoare ; „O Doamne, nu vreau să mor, nu vreau să mor, ajutor, ajutaţi-mă, ajutaţi-mă, ajutaţi-mă, o Doamne, mă doare, *ajutooor !*" Blackthorne ştia că nu pu-

tea face decît un singur lucru pentru Alban Caradoc. Ridicase o cavilă şi lovise cu toată puterea.

Apoi, cîteva săptămîni mai tîrziu, trebuise să-i spună lui Felicity că tatăl ei era mort. Nu-i zisese decît că Alban Caradoc fusese omorît pe loc. Nu-i spusese că mîinile lui erau pătate de sînge ce n-avea să se şteargă niciodată...

Blackthorne şi samuraii mergeau acum pe o stradă largă, şerpuită. Nu erau deloc prăvălii, doar case una lîngă alta, fiecare cu curte şi garduri înalte. Atît casele, cît şi gardurile şi drumul erau uluitor de curate.

Această curăţenie, Blackthorne nu şi-o credea ochilor, pentru că în Londra şi în oraşele mari şi mici ale Angliei — şi în Europa — gunoiul, rahatul şi urina erau aruncate pe străzi, ca să fie strînse de măturători, sau erau lăsate să se îngrămădească pînă ce nici oameni, nici căruţe, nici cai nu mai puteau să circule. Mai toate oraşele, abia atunci luau măsuri de curăţenie. Gunoierii Londrei erau cirezile de porci, mînate pe străzile principale în timpul nopţii. De obicei şobolanii, haitele de cîini vagabonzi şi pisici şi incendiile făceau curăţenie în Londra.

Şi muştele.

Dar Osaka era atît de diferită. Cum reuşesc ei s-o facă ? se întrebă. Nici gropi, nici grămezi de bălegar, nici făgaşe de roţi, nici gunoaie sau resturi, de nici un fel. Doar pămînt bine bătătorit, măturat şi curat. Pereţi de lemn şi case de lemn, frumoase şi îngrijite. Unde sînt cetele de cerşetori şi de schilozi, plaga oricărui oraş al creştinătăţii ? Şi bandele de tîlhari şi tineri smintiţi care stau la pîndă în întuneric ?

Trecătorii se înclinau politicos, unii îngenuncheau. Hamalii-*kaga* se grăbeau cu palanchinele sau cu lecticile-hamac pentru un singur pasager. Grupuri de samurai — în uniforme gri, niciodată maro — se plimbau nepăsători pe străzi.

Treceau pe lîngă o stradă străjuită de prăvălii, cînd picioarele lui cedară. Căzu ca un bolovan, sprijinindu-se în mîini şi-n genunchi.

Samuraii îl ajutară să se ridice, dar puterile-l părăsiră şi nu mai putea să meargă.

— *Gomen nasai, dozo ga matsu.* Îmi pare rău, vă rog aşteptaţi, spuse, picioarele fiindu-i ca paralizate.

Își frecă mușchii gambei prinși de cîrcei și-l binecuvîntă pe călugărul Domingo pentru nepreţuitele lui învăţături.

Conducătorul samurailor privi spre el și-i vorbi mult și bine.

— *Gomen nasai, nihon go ga hanase-masen.* Îmi pare rău, nu vorbesc japoneza, răspunse Blackthorne, rar, dar foarte clar. *Dozo, ga matsu.*

— *Ah ! So desu,* Anjin-san. *Wakarimasu,* spuse bărbatul înţelegîndu-l. Dădu o comandă scurtă, tăioasă și unul din samurai plecă grăbit. După o vreme Blackthorne se ridică, încercă să meargă poticnit, dar conducătorul samurailor îi spuse : *Iyé* și-i făcu semn să aștepte.

Curînd samuraiul se întoarse cu patru oameni-*kaga,* pe jumătate goi, cu lectica-hamac. Samuraiul îi arătă lui Blackthorne cum să se așeze și cum să se ţină de cureaua atîrnată de bara din mijloc.

Convoiul se porni din nou. Curînd Blackthorne își recăpătă puterea și-ar fi mers iar pe jos, dar știa că era încă slăbit. Trebuie să mă odihnesc cît de cît, gîndi. Nu mai am pic de forţă. Trebuie să fac o baie și să mănînc ceva. Hrană adevărată.

Acum urcau niște trepte largi, care făceau legătura între două străzi, și intrară într-o nouă zonă de locuinţe, la marginea unei păduri dese, cu pomi înalţi, străbătută de alei. Blackthorne găsi teribil de plăcut să se afle în afara străzilor, să simtă iarba moale, bine îngrijită, sub picioare, poteca șerpuind printre copaci.

Cînd erau adînc în pădure, un alt grup de vreo treizeci și ceva de uniforme gri se apropie, venindu-le din faţă, de după o cotitură. Ajungînd lîngă ei, se opriră și, după ceremonialul obișnuit de saluturi între căpitanii lor, toţi ochii se întoarseră spre Blackthorne. Urmă un torent de întrebări și răspunsuri și apoi, cînd noii sosiţi începură să se regrupeze ca să plece, conducătorul lor își trase sabia calm și-l înjunghie pe conducătorul samurailor lui Blackthorne. Totodată noul grup se aruncă asupra celorlalţi samurai care-l însoţeau pe Blackthorne. Ambuscada a fost așa de bruscă și așa de bine organizată că aproape în aceeași clipă toţi cei zece samurai în gri erau morţi. Nici unul n-a avut timp măcar să-și tragă sabia.

Purtătorii de palanchin erau în genunchi, înspăimîntaţi, cu frunţile lipite de iarbă. Blackthorne stătea lîngă

ei. Samuraiul-căpitan, un bărbat solid, pîntecos trimise santinele la fiecare capăt al potecii. Ceilalţi strîngeau săbiile oamenilor morţi. În tot acest timp, nimeni nu-i dădu absolut nici o atenţie lui Blackthorne, pînă ce el începu să se tragă înapoi. Imediat căpitanul şuieră o comandă, ceea ce însemna clar să stea unde se afla.

La o altă comandă, noii sosiţi în uniforme gri îşi scoaseră chimonourile-uniformă. Dedesubt era un talmeş-balmeş de haine peticite, multicolore şi chimonouri vechi. Toţi îşi puseră măştile pe care le aveau deja legate de gît. Un bărbat adună uniformele gri şi dispăru cu ele în pădure.

Trebuie să fie bandiţi, gîndi Blackthorne. Pentru ce altceva măştile ? Ce vor de la mine ?

Bandiţii şuşoteau între ei, urmărindu-l, în timp ce-şi ştergeau săbiile de hainele samurailor morţi.

— Anjin-san ? *Hai* ? Ochii căpitanului ce-l priveau prin masca de cîrpă erau rotunzi, negri şi pătrunzători.

— *Hai,* răspunse Blackthorne, făcîndu-i-se pielea de găină.

Omul arătă spre pămînt, fiind clar că spune să nu se mişte.

— *Wakarimasu ka ?*

— *Hai.*

Îl măsură din cap pînă-n picioare. Apoi una din santinelele din avanpost — fără să mai poarte uniformă gri, dar cu mască, la fel ca toţi ceilalţi — ieşi din tufişuri pentru o clipă, la o sută de paşi mai departe. Făcu semn cu mîna şi dispăru din nou.

Imediat bărbaţii îl înconjurară pe Blackthorne, pregătindu-se de plecare. Banditul-căpitan îşi pironi ochii asupra purtătorilor de palanchin, care tremurau ca nişte cîini în faţa unui stăpîn nemilos şi-şi înfundaseră capetele şi mai adînc în iarbă.

Apoi banditul-conducător urlă un ordin. Cei patru îşi ridicară încet capetele, neîncrezători. Repetă aceeaşi comandă şi ei le plecară la loc, începînd să se tîrască în patru labe de-a-ndăratelea ; apoi, toţi ca unul o luară la sănătoasa şi dispărură în tufişuri.

Banditul zîmbi cu dispreţ şi-i făcu semn lui Blackthorne să pornească înapoi spre oraş.

Plecă cu ei, neavînd încotro. Nu era nici o cale de scăpare.

Se aflau aproape de marginea pădurii, cînd se opriră. În față se auzeau zgomote și un alt grup de treizeci de samurai apăru la cotitură. Uniforme gri și maro, cele maro în frunte, conducătorul lor în palanchin, urmați de cîteva perechi de cai. Se opriră imediat. Ambele grupuri se așezară în poziție de bătaie, privindu-se unii pe alții cu ură, șaptezeci de pași între ei. Conducătorul-bandit păși în spațiul dintre ei cu mișcări repezite și strigă mînios spre ceilalți samurai, arătînd spre Blackthorne și apoi mai departe, în spate, unde avusese loc încăierarea. Își scoase sabia, o ținu sus amenințător, fiind clar că spunea celuilalt grup să plece din cale.

Toate săbiile oamenilor săi șuierară scoase din teacă. La ordinul lui, unul din bandiți se postă în spatele lui Blackthorne, cu sabia ridicată gata să lovească, și din nou conducătorul îndrugă ceva adversarului.

Pentru o clipă nu se întîmplă nimic, apoi Blackthorne văzu bărbatul din palanchin coborînd și imediat îl recunoscu. Era Kasigi Yabu. Yabu strigă spre conducătorul-bandit, dar acesta își mișcă sabia furios poruncindu-le să se dea la o parte. În cele din urmă, tirada lui încetă. Apoi Yabu dădu un ordin scurt și atacă cu un strigăt de luptă ascuțit, cu sabia ridicată, șchiopătînd ușor, oamenii lui năvălind o dată cu el, iar uniformele gri venind în spatele lor.

Blackthorne se lăsă la pămînt ca să scape de sabia ce l-ar fi tăiat în două, dar lovitura fusese prost țintită și conducătorul-bandit se întoarse și dispăru în tufișuri urmat de oamenii săi.

Uniformele gri și maro veniră repede lîngă Blackthorne, care se ridică anevoie în picioare. Cîțiva dintre samurai dădură năvală în tufișuri după bandiți, alții alergară pe potecă în sus și restul se împrăștie în poziție de apărare. Yabu se opri la marginea hățișului, dădu ordine autoritar, apoi se întoarse încet, șchiopătînd mai tare.

— *So desu,* Anjin-san, spuse gîfîind din cauza efortului.

— *So desu,* Kasigi Yabu-san, răspunse Blackthorne folosind aceeași expresie, care însemna ceva asemănător cu „bine", sau „o, într-adevăr", sau „e adevărat ?". Arătă în direcția în care fugiseră bandiții. *Domo.* Se înclină politicos, ca de la egal la egal și-l mai binecuvîntă o dată pe călugărul Domingo. *Gomen nasai, nihon go ga hanasemasen.* Îmi pare rău, nu vorbesc japoneza.

— *Hai,* spuse Yabu impresionat şi adăugă ceva ce Blackthorne nu înţelese.

— *Tsuyaku ga imasu ka ?* întrebă Blackthorne. Ai un tălmaci ?

— *Iyé,* Angin-san. *Gomen nasai.*

Blackthorne se simţea puţin mai în largul lui. Acum putea să comunice direct. Vocabularul lui era sărac, dar era un început.

Ehei, aş vrea să am, într-adevăr, un tălmaci, gîndea Yabu cu ardoare. Buddha mi-e martor !

Aş vrea să ştiu ce s-a întîmplat cînd l-ai întîlnit pe Toranaga, Anjin-san, ce întrebări ţi-a pus şi ce i-ai răspuns, ce i-ai spus despre sat şi despre arme, despre încărcătură şi despre navă, despre galeră şi despre Rodrigues. Aş vrea să ştiu tot ce s-a discutat, şi cum, şi pe unde ai fost, şi de ce te afli aici. Atunci mi-aş face o părere despre ce e în mintea lui Toranaga, la ce se gîndeşte. Atunci aş putea să-mi fac un plan, cu ce să-i spun astăzi. Dar, aşa, cum stau lucrurile acum, n-am nici o putere.

De ce Toranaga te-a văzut pe *tine* imediat ce am sosit şi pe *mine* nu ? De ce, de cînd am debarcat şi pînă astăzi nu mi-a adresat nici un cuvînt şi nu mi-a dat nici un ordin, decît cuvenitele saluturi de politeţe şi „Aştept cu nerăbdare să te văd cît de curînd" ? De ce-a trimis astăzi după mine ? De ce întrevederea noastră a fost amînată de două ori ? Pentru că i-ai spus tu ceva ? Sau Hiro-matsu ? Sau a fost doar o amînare firească, pricinuită de toate celelalte griji ale lui ?

O, da, Toranaga, tu ai greutăţi aproape de netrecut. Puterea lui Ishido se răspîndeşte ca focul. Şi ştii, oare, de trădarea seniorului Onoshi ? Ştii că Ishido mi-a oferit capul şi provincia lui Ikawa Jikkyu, dacă trec acum de partea lui în taină ?

De ce-ai ales ziua de azi ca să trimiţi după mine ? Ce *kami* bun m-a adus aici ca să salvez viaţa lui Anjin-san, doar ca să-şi rîdă de mine că nu pot vorbi direct cu el, sau măcar prin altcineva, ca să aflu cheia secretelor tale ? De ce l-ai trimis la închisoare ca să fie executat ? De ce Ishido l-a vrut afară din temniţă ? De ce tîlharii au încercat să pună mîna pe el pentru răscumpărare ? Răscumpărare plătită de cine ? Şi de ce Anjin-san este încă în viaţă ? Banditul acela ar fi putut foarte uşor să-l spintece în două.

Yabu observă cutele adînci ce nu fuseseră pe faţa lui Blackthorne cînd îl văzuse prima oară. Pare lihnit de foame, gîndi Yabu. E ca un cîine neîmblînzit. Dar nu unul din haită, ci conducătorul haitei, *neh ?*

O, da, pilotule, aş da o mie de *koku* chiar acum pentru un tălmaci demn de crezare.

Am de gînd să-ţi fiu stăpîn. Ai să-mi construieşti nave şi ai să-mi instruieşti oamenii. Trebuie să-l fac pe Toranaga să joace cum vreau eu, într-un fel sau altul. N-are însemnătate dacă nu voi reuşi. Am să fiu mai bine pregătit în viaţa următoare.

— Bun cîine ! spuse Yabu cu voce tare către Blackthorne şi zîmbi uşor. Nu-ţi trebuie decît o mînă hotărîtă, cîteva oase şi cîteva bice, atît. Mai întîi am să te predau seniorului Toranaga, după ce vei face o baie. Puţi, domnule pilot !

Blackthorne nu înţelese cuvintele, dar simţi prietenie în ele şi văzu surîsul lui Yabu. Zîmbi şi el la rîndul lui.

— *Wakarimasen.* Nu înţeleg.

— *Hai,* Anjin-san.

Daimyo-ul se întoarse şi privi în direcţia banditilor. Îşi făcu mîinile pîlnie şi strigă. Pe loc, toţi samuraii în maro se-ntoarseră spre el. Şeful samurailor în gri stătea în mijlocul potecii şi porunci şi el încetarea urmăririi. Nu fusese prins nici un bandit.

Cînd căpitanul samurailor în gri veni la Yabu, urmă o lungă ciorovăială şi nenumărate semne spre oraş şi spre castel, neînţelegerea dintre ei fiind vădită.

În cele din urmă, Yabu nu mai ţinu seamă de el şi, cu mîna pe sabie, îi făcu semn lui Blackthorne să urce în palanchin.

— *Iyé,* spuse căpitanul.

Cei doi bărbaţi începură să ia poziţie de bătaie şi samuraii în gri şi în maro se mişcară neliniştiţi.

— Anjin-san, *desu shunjin* Toranaga-sama [1].

Blackthorne prinse cîte un cuvînt ici-colo. *Watakushi* însemna „eu", dacă adăugai *hitachi* însemna „noi", *shunjin* însemna „prizonier". Şi apoi îşi aminti ce-i spusese Rodrigues, aşa că-şi clătină capul şi-i întrerupse tăios :

— *Shunjin, iyé ! Watakushi va* Anjin-san ! [2]

---

[1] Anjin-san e prizonierul lui Toranaga-sama (jpn.).

[2] Prizonier, nu ! Eu sînt Anjin-san (jpn.).

Amîndoi bărbaţii se holbau spre el.

Blackthorne sparse tăcerea şi adăugă într-o japoneză poticnită, ştiind că vorbele-i erau incorecte gramatical şi rostite ca de un copil, dar spera că-l vor înţelege :

— Eu prieten. Nu prizonier. Vă rog, înţelege la mine. Prieten. Îmi pare rău, prieten vrea baie. Baie, înţelege la voi ? Obosit. Foame. Baie. Arăta spre donjonul castelului. Merge acolo ! Acum, vă rog. Seniorul Toranaga — unu, Ishido — doi. Merge acuma.

Şi cu un plus de autoritate pe ultimul *ima,* se urcă cu stîngăcie în palanchin, se întinse pe perne, picioarele ieşindu-i mult în afară.

Yabu rîse şi toţi izbucniră în rîs.

— *Ah so,* Anjin-sama ! spuse Yabu cu o plecăciune, în derîdere.

— *Iyé,* Yabu-sama. Anjin-*san.* Blackthorne îl corectă mulţumit. Acum ştiu şi eu cîteva lucruri, dar pe tine nu te-am uitat. Şi-n curînd am să-ţi joc tontoroiul pe mormînt.

Capitolul 16

— Senior Ishido, poate că ar fi fost mai bine să mă întrebi, înainte de a lua prizonierul de sub oblăduirea *mea,* spunea Toranaga.

— Prizonierul era în închisoarea de drept comun, cu oameni de rînd. În chip firesc, am socotit că nu te mai interesează, altfel n-aş fi pus să-l scoată de acolo. Bineînţeles, n-am avut niciodată de gînd să mă bag în afacerile Domniei tale.

Ishido era în aparenţă calm şi respectuos, dar pe dinăuntru fierbea. Ştia că fusese prins cu minciuna. Era adevărat că trebuia să-l fi întrebat mai întîi pe Toranaga. Simpla politeţe o cerea. Şi asta tot n-ar fi avut nici o importanţă, dacă l-ar fi avut măcar pe barbar în puterea lui şi pe domeniile lui. Dacă lucrurile ar fi stat aşa l-ar fi predat liniştit pe străin atunci cînd l-ar fi cerut Toranaga. Dar ca să fie opriţi din drum oamenii lui şi omorîţi ruşinos, iar ca apoi *daimyo*-ul Yabu şi cîţiva din oamenii lui Toranaga să-l ia viu pe barbar de la oamenii săi mai numeroşi, asta schimba cu totul situaţia. Însemna că el

își pierduse onoarea ; ori, tot planul lui, ca să-l scadă pe Toranaga în ochii celorlalți, era să-l aducă tocmai pe el în această împrejurare.

— Din nou îmi cer iertare.

Toranaga privi spre Hiro-matsu avînd încă în urechi sunetul plăcut al scuzelor. Amîndoi bărbații știau cît îl costa asta pe Ishido, cît sîngera pe dinăuntru. Se aflau în marea sală de audiențe. Potrivit înțelegerii, cei doi rivali aveau cu ei doar cîte cinci străji, oameni de toată încrederea. Ceilalți așteptau afară. Și Yabu aștepta afară. Iar barbarul fusese dus la baie. Bun, gîndi Toranaga, simțindu-se foarte mulțumit de el însuși. Zăbovi cu mintea pentru o clipă asupra lui Yabu și hotărî să nu-l vadă nici azi, dar să se joace în continuare cu el de-a șoarecele și pisica. Așa că-i ceru lui Hiro-matsu să-i spună să plece și el se întoarse iar spre Ishido :

— Bineînțeles, scuzele îți sînt acceptate. Din fericire, nu s-a produs nici o pagubă.

— Atunci, pot să-l duc pe barbar la moștenitor, imediat ce va fi gata ?

— Îl voi trimite eu de-ndată ce nu mai am nevoie de el.

— Pot să te-ntreb cînd o să fie asta ? Moștenitorul îl așteaptă în această dimineață.

— N-ar trebui să fim prea preocupați de asta, Domnia ta și cu mine, *neh* ? Yaemon are doar șapte ani. Sînt sigur că un băiat de șapte ani poate să aibă răbdare, *neh* ? Răbdarea este o formă a disciplinei și se cere exersată. Nu-i așa ? Am să-i explic eu însumi această neînțelegere. În dimineața asta îi dau iar o lecție de înot.

— O ?

— Da. Și Domnia ta ar trebui să înveți, senior Ishido. Este un exercițiu foarte bun și s-ar putea să-ți fie foarte folositor în război. Toți samuraii mei știu să înoate. Țin neapărat ca toți să învețe această artă.

— Ai mei își trec vremea cu tragerea cu arcul, cu mînuirea sabiei, la călărie și vînătoare.

— Ai mei se preocupă și de poezie, caligrafie, aranjarea florilor, ceremonia ceaiului. Un samurai trebuie să fie foarte priceput în artele păcii ca să fie puternic în arta războiului.

— Cei mai mulți dintre oamenii mei sînt deja mai mult decît pricepuți în această artă, spuse Ishido, știind

că propria-i scriere era jalnică şi învăţătura limitată. Samuraii sînt născuţi pentru război. Eu înţeleg războiul foarte bine. Asta mi-e de ajuns acum. Războiul şi supunerea faţă de testamentul stăpînului nostru.

— Lecţia de înot a lui Yaemon este la Ora Calului.

Ziua şi noaptea erau fiecare împărţite în şase părţi egale. Ziua începea cu Ora Iepurelui, de la 5 la 7 dimineaţa, apoi a Dragonului, de la 7 la 9 dimineaţa. Urmau orele Şarpelui, Calului, Caprei, Maimuţei, Cocoşului, Porcului, Şobolanului, Bivolului şi ciclul se termina cu Ora Tigrului, între 3 şi 5 dimineaţa.

— N-ai vrea să ni te-alături la lecţie ?

— Mulţumesc, nu. Sînt prea bătrîn că să-mi schimb obiceiurile, răspunse Ishido scurt.

— Am auzit că i s-a poruncit căpitanului oamenilor dumitale să-şi facă *seppuku.*

— Firește. Banditii trebuiau să fie prinşi. Cel puţin unul din ei să fi fost prins. Atunci i-am fi găsit şi pe ceilalţi.

— Sînt uimit că asemenea lepădături au putut să atace atît de aproape de castel.

— Şi eu. Poate că barbarul ar putea să ne spună cum arătau.

— Ce-ar putea să ştie un barbar ? rîse Toranaga. Cît despre banditi, au fost *ronini,* nu ? Sînt o mulţime de *ronini* printre oamenii dumitale. Ar trebui făcute nişte cercetări acolo, s-ar putea dovedi foarte rodnice, *Neh ?*

— Se fac cercetări grabnice. În multe direcţii.

Ishido trecu peste împunsătura voalată în legătură cu *ronînii,* samurai-mercenari, aproape proscrişi, care se adunaseră cu miile sub steagul moştenitorului, cînd Ishido răspîndise vestea că el le va accepta credinţa, în numele moştenitorului şi al mamei moştenitorului, şi — de necrezut — le va ierta şi le va uita păcatele ori trecutul, iar cu timpul, le va răsplăti loialitatea cu dărnicia unui *taikō.* Ishido ştia că aceasta fusese o mişcare strălucită. Ea-i oferea o rezervă imensă de samurai instruiţi pe care să-i folosească ; credinţa le era garantată, pentru că *roninii* ştiau că niciodată n-or să mai aibă o asemenea şansă ; îi aducea în tabăra lui pe toţi nemulţumiţii, dintre care mulţi ajunseseră *ronini* prin cuceririle lui Toranaga şi ale aliaţilor lui. Şi, în ultima instanţă, îndepărtase un pericol ce ameninţa ţara — creşterea numărului bandi-

ţilor —, pentru că aproape singura posibilitate de a trăi a unui samurai, care nu avea norocul să ajungă *ronin*, era să devină călugăr sau tîlhar.

— Sînt multe lucruri pe care nu le înţeleg la această încăierare, spuse Ishido pe o voce ce-i trăda iritarea. Da. De ce, bunăoară, să încerce banditii să pună mîna pe acest barbar pentru răscumăpare ? Sînt atîţia alţii în oraş, mult mai importanţi. N-a spus aşa banditul ? Ceea ce voiau ei era răscumpărarea. Răscumpărare plătită de cine ? Ce valoare are barbarul ? Nici una. Şi de unde au ştiut unde avea el să fie ? Abia ieri am dat ordin să fie adus la moştenitor, gîndind că asta o să-l amuze pe băiat. Foarte curios...

— Foarte, spuse Toranaga.

— Apoi mai e şi potriveala ca seniorul Yabu să se afle în apropiere chiar atunci, cu cîţiva din oamenii dumitale şi dintr-ai mei. Foarte curios.

— Foarte. Bineînţeles, el se afla acolo pentru că eu trimisesem după el, iar oamenii dumitale erau acolo pentru că noi am căzut la învoială — la gîndul Domniei tale — că ar fi bine şi am putea drege ruptura dintre noi, dacă oamenii dumitale i-ar însoţi pe-ai mei oriunde se duc, atîta timp cît eu mă aflu în această vizită.

— Şi mai e curios că banditii, care au fost destul de curajoşi şi bine organizaţi încît i-au omorît pe primii zece samurai fără nici o luptă, s-au purtat precum coreenii, atunci cînd au venit oamenii noştri. Cele două părţi erau egale ca forţă. De ce banditii n-au luptat, sau de ce nu l-au dus pe barbar imediat peste dealuri, în loc să stea ca tîmpiţii pe drumul care ducea la castel ? Foarte curios.

— Foarte. Eu, cu siguranţă, îmi voi dubla garda mîine cînd merg la vînătoare. Pentru orice o fi să fie. E neplăcut să ştii că banditii sînt atît de aproape de castel. Da. Poate că ai vrea şi Domnia ta să vii la vînătoare ? Trimiţi unul din şoimii dumitale împotriva şoimului meu? Eu am să vînez pe dealurile din nord.

— Mulţumesc, nu. Mîine am treabă. Poate poimîine ? Am poruncit ca douăzeci de mii de oameni să cerceteze palmă cu palmă toate crîngurile, pădurile şi mlaştinile din preajma Osakăi. În zece zile nu va mai fi picior de bandit pe o întindere de douăzeci de *ri*. Asta ţi-o pot garanta.

Toranaga ştia că Ishido folosea bandiţii ca un pretext să-şi mărească numărul trupelor din împrejurimi. Dacă el spune douăzeci, înseamnă că sînt cincizeci. Laţul cursei se strînge, îşi spuse. De ce atît de curînd ? Am fost din nou trădat ? De ce Ishido e aşa de sigur pe el ?

— Bun. Atunci pe poimîine, nobile Ishido. Ai să-ţi ţii oamenii departe de zona mea de vînătoare ? N-aş vrea să-mi fie tulburat vînatul, adăugă scurt.

— Bineînţeles. Şi barbarul ?

— El este şi a fost întotdeauna proprietatea mea. Precum şi corabia lui. Dar îl vei avea atunci cînd voi termina eu cu el. După aceea poţi să-l trimiţi pe terenul de execuţie, dacă doreşti.

— Mulţumesc. Da, o voi face. Ishido îşi închise evantaiul şi-i dădu drumul în buzunarul din mînecă. El e neimportant. Ceea ce e important şi, de altfel, motivul pentru care am venit să te văd este că... ei, bine că mi-am adus aminte, am auzit că doamna, mama mea, vizitează mînăstirea Johji.

— Da ? Credeam că timpul nu-i prea nimerit pentru privitul florilor de cireş. Acum, desigur, s-au cam trecut.

— Şi eu zic la fel. Dar, dacă ea vrea să le vadă, de ce nu ? Cu bătrînii nu ştii niciodată, judecă altfel şi văd lucrurile diferit, *neh* ? Dar sănătatea ei e cam şubredă. Mă îngrijorează. Trebuie să fie foarte atentă, răceşte foarte uşor.

— Şi cu mama mea e la fel . Trebuie să fii cu mare băgare de seamă cu sănătatea bătrînilor.

Toranaga îşi dădu seama că trebuie trimis un mesaj urgent stareţului spre a-i aminti să vegheze asupra sănătăţii bătrînei cu foarte mare grijă. Dacă s-ar întîmpla ca ea să moară în mînăstire, urmările ar fi cumplite. S-ar acoperi de ruşine în faţa întregii împărăţii. Toţi nobilii *daimyo* şi-ar da seama că, în lupta pentru putere, el se folosise de o bătrînă neajutorată, mama duşmanului său, şi că dăduse greş. Luarea de ostatici era într-adevăr o treabă periculoasă.

Ishido aproape că-şi ieşise din minţi de furie cînd auzise că venerata sa mamă se afla în fortăreaţa lui Toranaga, la Nagoya. Aveau să cadă capete. Grăbise imediat planurile de distrugere a lui Toranaga şi luase ho-

tărîrea fermă să împresoare Nagoya şi să termine cu *daimyo*-ul Kazamaki — în a cărui grijă, se pare, că ea se aflase cînd au început ostilităţile. În cele din urmă, fusese trimis, prin soli, un mesaj personal stareţului, precum că, dacă ea nu era scoasă teafără, în douăzeci şi patru de ore, din mînăstire, atunci, Naga, unicul fiu al lui Toranaga, care era la îndemînă, şi oricare din femeile lui care puteau fi prinse au să se trezească, din nefericire, în satul de leproşi. Acolo le vor da să mănînce şi să bea leproşii şi vor fi serviţi de una din tîrfele lor. Ishido ştia că, atîta vreme cît mama lui era în puterea lui Toronaga, el trebuia să umble cu grijă. Dar dăduse clar de înţeles că, dacă ea nu era lăsată să plece, el avea să treacă împărăţia prin foc şi sabie.

— Ce mai face doamna, mama Domniei tale, senior Toranaga ? întrebă el politicos.

— E foarte bine, mulţumesc. Toranaga lăsă să i se citească fericirea, atît cu gîndul la mama lui, cît şi ştiind furia neputincioasă a lui Ishido. E chiar foarte bine pentru cei şaptezeci şi patru de ani ai săi. Atîta nădăjduiesc, să fiu şi eu la fel de puternic la vîrsta ei.

Ai cincizeci şi opt, Toranaga, dar n-o să ajungi în veci la cincizeci şi nouă, îşi promise Ishido.

— Te rog transmite-i cele mai bune urări din partea mea şi ani mulţi, fericiţi. Mulţumesc încă o dată şi-mi pare rău pentru cele întîmplate. Se înclină cu o politeţe adîncă şi apoi, reţinîndu-şi cu greu plăcerea fără margini, adăugă : A, da, treaba importantă pentru care voiam să te văd e că ultima întîlnire a regenţilor a fost amînată. Nu ne mai întîlnim diseară la apusul soarelui.

Toranaga îşi păstră zîmbetul pe chip, dar în sinea lui se cutremură.

— Da ? De ce ?

— Seniorul Kiyama e bolnav. Seniorul Sugiyama şi seniorul Onoshi au fost de acord cu amînarea. Eu la fel. Cîteva zile nu contează, nu-i aşa, cînd e vorba de lucruri atît de importante ?

— Putem să ţinem întrunirea fără seniorul Kiyama.

— Noi am fost de acord să n-o ţinem. Ochii lui Ishido erau batjocoritori.

— Cu toţii ?

— Poftim cele patru semnături cu peceţile noastre.

Toranaga clocotea. Orice amînare însemna pentru el o primejdie nemăsurată. Putea oare să facă un troc, cu mama lui Ishido, în schimbul unei adunări imediate ? Nu, pentru că ar trebui prea mult timp ca ordinele să se ducă încoace şi-ncolo şi ar însemna să piardă un foarte mare avantaj, fără să aibă nimic în schimb.

— Cînd o să se ţină întîlnirea ?

— Înţeleg că seniorul Kiyama ar trebui să fie bine mîine sau poate poimîine.

— Bun. Am să trimit medicul meu personal să-l vadă.

— Sînt sigur că are să-ţi fie recunoscător pentru asta. Dar medicul lui a interzis orice vizitator. S-ar putea ca boala să se ia, *neh* ?

— Ce boală ?

— Nu ştiu. Atîta mi s-a spus.

— Doctorul e barbar ?

— Da. Înţeleg că e cel mai mare doctor al creştinilor. Un preot-doctor creştin, pentru un *daimyo* creştin. Ai noştri nu sînt atît de buni pentru un *daimyo* atît de... atît de important, spuse Ishido cu un surîs batjocoritor.

Îngrijorarea lui Toranaga crescu. Dacă doctorul era japonez, erau multe lucruri pe care le-ar fi putut face. Dar cu un doctor creştin — fără doar şi poate un preot iezuit — era mai greu. Dacă ar fi contrazis pe unul din ei, sau dacă se băga peste unul din ei, ar fi putut să-i îndepărteze pe toţi *daimyo*-ii creştini, şi nu putea să se joace cu asta.

Ştia că prietenia lui cu Tsukku-san nu l-ar fi putut ajuta împotriva *daimyo*-ilor creştini Onoshi sau Kiyama. Era în interesul creştinilor să fie cît mai uniţi. Curînd va trebui să vorbească cu ei, cu preoţii barbari, să cadă la învoială, să afle preţul sprijinului lor. Dacă Ishido îi are, într-adevăr, pe Onoshi şi Kiyama de partea lui — toţi *daimyo* creştini i-ar urma pe aceştia doi, dacă ei ar acţiona unit —, atunci sînt singur, gîndi. Atunci nu-mi mai rămîne decît o singură cale : „Cer de Purpură."

— Am să-l vizitez pe seniorul Kiyama poimîine, spuse numind termenul limită.

— Dar molipsirea ? Senior Toranaga, nu mi-aş ierta-o niciodată dacă ţi s-ar întîmpla ceva cît timp te afli aici, în Osaka. Domnia ta eşti oaspetele nostru, în grija mea. Trebuie să stărui să nu te duci.

— Poţi să stai liniştit, nobilul meu Ishido, boala molipsitoare ce-o să mă răpună pe mine nu s-a născut încă, *neh* ? Ai uitat prezicerea ghicitorului ?

Cînd, în urmă cu şase ani, venise la *taikō* solia chineză ca să încerce să pună capăt războiului chino-coreano-japonez, printre ei fusese şi un astrolog vestit. Acest chinez prezisese multe lucruri care, cu timpul, se adeveriseră. La unul din ospeţele nemaipomenit de bogate ale lui *taikō*, acesta îi ceruse ghicitorului să prezică moartea cîtorva din sfetnicii lui. Astrologul spusese că Toranaga avea să moară de sabie pe la mijlocul vieţii ; Ishido, faimosul cuceritor al Coreei — sau Pămîntul Ales, cum îi spuneau chinezii acestei ţări —, avea să moară fără să zacă, dar bătrîn, cu picioarele bine înfipte în pămînt, fiind cel mai faimos bărbat al vremii sale. *Taikō* însuşi avea să moară în patul lui, de bătrîneţe, respectat şi venerat, lăsînd un fiu sănătos care să-i urmeze. Aceasta îi plăcuse mult lui *taikō*, care pe atunci n-avea copii, încît hotărîse să lase solia să se întoarcă în China şi să nu-i omoare, aşa cum plănuise, pentru neobrăzările lor de mai înainte. În loc să negocieze pacea, aşa cum se aşteptase *taikō*, împăratul chinez, prin solii lui, se oferise doar „să-l învestească rege al Ţării Wa", aşa cum numeau chinezii Japonia. Aşa că el îi trimisese acasă vii, şi nu în coşciugele mici ce fuseseră deja pregătite pentru ei, şi pornise iar războiul împotriva Coreei şi Chinei.

— Nu, nobile Toranaga, n-am uitat, spuse Ishido amintindu-şi foarte bine. Dar boala molipsitoare poate fi neplăcută. De ce să nu te simţi bine ? Ai putea să iei sifilisul, ca fiul tău Noboru, sau să ajungi lepros, ca seniorul Onoshi. El e încă tînăr, dar suferă. O, da, suferă.

Pentru moment Toranaga fu descumpănit. El ştia prea bine ravagiile pe care le făceau ambele boli. Noboru, fiul lui cel mai mare luase sifilisul chinezesc cînd avea şaptesprezece ani — acum zece ani — şi toate leacurile doctorilor japonezi, chinezi, coreeni şi creştini nu izbutiseră să-i uşureze boala, care deja îi pocise faţa, dar n-avea să-l omoare. Dacă o s-ajung să am toată puterea, îşi promise Toranaga, poate că am să izbutesc să stăpînesc boala asta. Vine ea într-adevăr de la femei ? Cum o iau femeile ? Cum poate fi vindecată ? Bietul Noboru, gîndi Toranaga. Dacă n-ai fi avut sifilis, tu ai fi fost moştenitorul meu, pentru că eşti un soldat strălucit, un

administrator mai bun decît Sudara şi un om foarte abil. Pesemne că ai făcut multe lucruri rele într-o viaţă trecută ca să trebuiască să duci atîtea poveri în asta.

— Pe bunul Buddha, n-aş dori-o pe nici una din ele nimănui, spuse.

— Şi eu zic la fel, spuse Ishido, fiind convins că Toranaga i le-ar fi dorit lui pe amîndouă, dacă i-ar sta în putere. Se înclină din nou şi plecă.

Toranaga sparse tăcerea :

— Ei bine ?

Hiro-matsu spuse :

— Dacă rămîi sau pleci, acum e totuna — adică o nenorocire, pentru că ai fost trădat şi eşti singur, Alteţă, Dacă rămîi pentru adunare, n-o să ai o adunare înainte de o săptămînă. Ishido are să-şi strîngă trupele în jurul Osakăi şi n-ai să scapi niciodată, orice i s-ar întîmpla doamnei Ochiba în Yedo. E limpede că Ishido e hotărît să rişte, ca să te prindă pe tine. Se vede cît de colo că eşti trădat şi că cei patru regenţi vor lua o hotărîre împotriva ta. Patru voturi contra unu în Consiliu te vor nimici. Dacă pleci, ei tot or să dea ordinele pe care le doreşte Ishido. Eşti legat să sprijini hotărîrea de patru la unu. Ai jurat s-o faci. Nu poţi să-ţi calci jurămîntul de regent.

— Aşa-i.

Se lăsă tăcere. Hiro-matsu aştepta cu nelinişte crescîndă :

— Ce-ai de gînd să faci ?

— Mai întîi am de gînd să înot, spuse Toranaga cu o uimitoare voie bună. Apoi am să-l văd pe barbar.

*

* *

Femeia trecea abia auzit prin grădina lui Toranaga, din aripa lui de castel, către coliba mică, acoperită cu paie, atît de încîntător aşezată, într-un luminiş de arţari. Chimonou-i de mătase şi *obi*-ul erau cele mai simple şi totuşi cele mai elegante din cîte le puteau face cei mai vestiţi meşteri din China. Purta părul după ultima modă din Kyoto, strîns sus în creştet şi prins cu ace lungi, de argint. O umbrelă colorată îi apăra pielea fină. Era micuţă, doar de cinci picioare, dar perfect proporţionată. În jurul gîtului avea un lănţişor fin de aur şi de el atîrna un mic crucifix de aur.

Kiri aştepta în verandă. Se aşeză anevoie la umbră, fundul revăsîndu-i-se peste pernă, şi privi femeia care se apropia păşind pe dalele de piatră, atît de meşteşugit puse în muşchi, încît păreau să fi crescut acolo.

— Eşti mai frumoasă ca oricînd, mai tînără ca oricînd, Toda Mariko-san, spuse Kiri fără pizmă, întorcîndu-i plecăciunea.

— Aş vrea să fie adevărat, Kiritsubo-san, răspunse Mariko zîmbind. Se aşeză în genunchi pe o pernă, aranjîndu-şi, cu un gest automat şi cu un rafinament desăvîrşit, poalele chimonoului.

— E adevărat. Cînd ne-am întîlnit noi ultima oară ? Acum doi-trei ani ? Nu te-ai schimbat cîtuşi de puţin în douăzeci de ani. Trebuie să fie aproape douăzeci de ani de cînd ne-am cunoscut. Îţi aminteşti ? A fost la o petrecere dată de seniorul Goroda. Tu aveai paisprezece ani, erai abia măritată şi fără asemănare.

— Şi speriată.

— Nu, nu tu. Nici vorbă de speriată.

— A fost acum şaisprezece ani, Kiritsubo-san, nu douăzeci. Da, îmi amintesc foarte bine.

Prea bine, gîndi mîhnită. A fost ziua cînd fratele meu mi-a spus în taină că el bănuia că veneratul nostru tată avea de gînd să se răzbune pe seniorul său, dictatorul Goroda, că avea de gînd să-l asasineze. *Pe seniorul său !*

O, da, Kiri-san, îmi amintesc ziua aceea şi anul acela şi ora aceea .A fost începutul tuturor nenorocirilor. N-am recunoscut niciodată faţă de nimeni că am ştiut ce-avea să se-ntîmple, înainte de a se fi întîmplat. Nu mi-am prevenit niciodată soţul, sau pe Hiro-matsu, tatăl lui — amîndoi vasali credincioşi ai dictatorului — că trădarea fusese pusă la cale de unul din cei mai vestiţi generali ai lui. Ba mai rău, nu l-am prevenit deloc pe Goroda, seniorul meu. Aşa că nu mi-am îndeplinit îndatoririle faţă de suveranul meu, faţă de soţul meu şi faţă de familia lui, care, prin căsătorie, este singura mea familie. O, Doamne, iartă-mi păcatul, ajută-mă să mă izbăvesc. Am păstrat tăcere ca să-mi apăr preaiubitul tată, care pîngărea onoarea a o mie de ani. O, Doamne, mîntuieşte acest păcătos de osînda veşnică...

— Era acum şaisprezece ani, spuse Mariko calm.

— În anul acela purtam în pîntece copilul stăpînului Toranaga, spuse Kiri şi gîndi : Dacă suveranul Goroda

n-ar fi fost trădat mișelește și omorît de tatăl tău, stăpînul meu Toranaga n-ar fi trebuit niciodată să ia parte la lupta de la Nagakudé și eu n-aș fi răcit acolo și nu mi-aș fi pierdut copilul. Poate, își zise. Dar poate că nu. N-a fost decît *karma, karma* mea, orice s-a întîmplat, *neh* ? O Mariko-san, spuse, fără nici o răutate, asta a fost cu atîta vreme în urmă că pare aproape ca-ntr-o altă viață. Dar peste tine parcă nici n-au trecut anii. De ce n-am și eu chipul tău, părul tău frumos și mersul tău grațios ? Kiri rîse. Răspunsul e simplu : Pentru că mănînc prea mult !

— Ce contează ? Tu te bucuri de prețuirea seniorului Toranaga, *neh* ? Așa că ți-e viața împlinită. Ești înțeleaptă, blîndă, sănătoasă și fericită în sufletul tău.

— Mai bine-aș fi subțire, ca să mă bucur de bunăvoința lui, și totuși să pot să mănînc, spuse Kiri. Dar tu ? Tu nu ești fericită în sufletul tău ?

— Eu nu sînt decît o unealtă pentru stăpînul meu, Buntaro, de care să se folosească. Dacă stăpînul, soțul meu, e fericit, atunci, bineînțeles, și eu sînt fericită. Plăcerea lui e și plăcerea mea. Așa cum e și la tine, spuse Mariko.

— Da. Dar nu la fel.

Kiri își mișca evantaiul, mătasea aurie reflectînd soarele după-amiezii. Sînt așa de fericită că nu sînt în locul tău, Mariko, cu toată frumusețea, strălucirea, curajul și învățătura ta. Nu ! Eu n-aș putea să suport să fiu măritată cu bărbatul acela hîd, odios, trufaș, violent nici o singură zi, ce să mai vorbim de șaptesprezece ani. E atît de diferit de tatăl lui, seniorul Hiro-matsu. Da, el e un om minunat. Dar Buntaro ? Cum pot tații să aibă fii atît de îngrozitori ? Aș vrea să am un fiu, o, cît aș vrea ! Dar tu, Mariko, cum ai suportat să se poarte cu tine atît de rău toți acești ani ? Cum ai putut îndura atît ? Pare peste poate să nu fi lăsat nici o urmă pe fața ta sau în sufletul tău.

— Ești o femeie nemaipomenită, Toda Buntaro Mariko-san.

— Mulțumesc, Kiritsubo Toshiko-san. O, Kiri-san, mă bucur atît de mult că te văd,

— Și eu. Ce face fiul tău ?

— Minunat — minunat — minunat. Saruji are cincisprezece ani, poți să-ți închipui ? E înalt și puternic,

exact ca şi tatăl său, iar stăpînul Hiro-matsu i-a dăruit lui Saruji domeniul său şi el... ştiai c-o să se-nsoare ?

— Nu, cu cine ?

— Ea e nepoata seniorului Kiyama. Stăpînul Toranaga a aranjat totul atît de bine. O căsătorie foarte bună pentru familia noastră. Aş vrea doar ca fata să fie... să fie mai atentă cu fiul meu, mai demnă de el. Ştii că ea... Mariko rîse, cu o oarecare sfială. Poftim, sînt ca o soacră, cum sînt toate de cînd lumea şi pămîntul. Dar cred c-ai să-mi dai dreptate, ea, într-adevăr nu e încă pregătită.

— O să ai timp să faci tu asta.

— O, nădăjduiesc că da. Sînt norocoasă că n-am o soacră. Nu ştiu ce-aş face.

— Ai încînta-o şi-ai struni-o, aşa cum îţi struneşti toată gospodăria, *neh ?*

— Ehei, aş vrea să fie aşa. Mîinile lui Mariko zăceau nemişcate în poală. Privea o libelulă care se oprise pentru o clipă şi îşi luă apoi zborul. Soţul meu mi-a poruncit să vin aici. Seniorul Toranaga doreşte să mă vadă ?

— Da. Vrea să-i slujeşti de tălmaci.

Mariko era uimită.

— Cu cine ?

— Cu noul barbar.

— O ! Dar ce-i cu părintele Tsukku-san ? E bolnav ?

— Nu. Kiri se juca cu evantaiul. Cred că nu ne rămîne decît să ne mirăm de ce stăpînul Toranaga te vrea pe tine aici şi nu pe preot, ca la prima întîlnire. De ce trebuie, Mariko-san, ca noi să ne îngrijim de toţi banii, să plătim toate cheltuielile, să instruim servitorii, să cumpărăm toată hrana şi toate bunurile din gospodărie — şi de cele mai multe ori chiar şi haine pentru stăpînii noştri — cînd ei nu ne spun, de fapt, nimic, nu ?

— Poate că pentru asta şi sîntem făcute.

— Probabil. Privirea lui Kiri era calmă şi prietenoasă. Dar aş înclina să cred că asta are să fie o treabă foarte secretă. Aşa că tu ai să juri pe Dumnezeul tău creştin că n-ai să spui absolut nimic despre această întîlnire. Nimănui.

Ziua părea să se mai răcorească.

— Bineînţeles, spuse Mariko încurcată.

Ea înţelegea foarte bine ce voia Kiri să spună, că nu trebuia să zică nimic soţului ei, sau tatălui lui, sau con-

fesorului ei. Cum soţul îi poruncise să vină aici, evident la cererea seniorului Toranaga, datoria faţă de suveranul ei, Toranaga, stătea deasupra datoriei faţă de confesorul ei ? Putea ea să nu-i spună acestuia nimic ? Şi de ce era ea tălmaciul şi nu părintele Tsukku-san ? Înţelese că, din nou, împotriva voinţei ei, era amestecată în acel fel de urzeli, ce-i făcuseră viaţa un iad, şi dori încă o dată ca familia ei să nu fi fost veche şi Fujimoto, iar ea să nu se fi născut cu darul vorbirilor, care-i îngăduise să înveţe limbi aproape de neînţeles — portugheza şi latina —, şi mai bine să nu se fi născut deloc. Dar atunci, gîndi, nu mi-aş fi văzut niciodată fiul, n-aş fi aflat despre Dumnezeu, sau Adevărul Său, sau despre viaţa veşnică.

Asta-i *karma* ta, Mariko, îşi spuse amărîtă, doar *karma*.

— Foarte bine, Kiri-san. Apoi adăugă cuprinsă de presimţiri grele : Jur pe Dumnezeul meu că n-am să dezvălui nimic din cele spuse azi aici sau oricînd am să tălmăcesc pentru suveranul meu.

— Şi aş mai înclina să cred că ar trebui să nu ţii seama de unele din simţămintele tale şi să tălmăceşti exact ce se spune. Acest nou barbar e ciudat şi spune lucruri ciudate. Sînt sigură că stăpînul meu te-a ales pe tine, din toţi ceilalţi, pentru anume pricini.

— Aparţin seniorului Toranaga, care face cu mine ceea ce doreşte. Nu trebuie să se teamă niciodată de credinţa mea.

— N-a fost niciodată pusă la îndoială, doamnă. N-am avut nici un gînd rău.

Se abătu o ploaie de primăvară şi presără cu stropi petalele, muşchiul şi frunzele. Trecu repede, lăsînd în urma ei o şi mai mare frumuseţe.

— Ţi-aş cere o favoare, Mariko-san. Te rog, ai putea să-ţi pui crucifixul sub chimonou ?

Degetul lui Mariko ţîşni spre el protejuitor.

— De ce ? Seniorul Toranaga nu s-a împotrivit niciodată creştinării mele, nici stăpînul Hiro-matsu, şeful familiei mele. Soţul meu mi-a... soţul meu îmi dă voie să-l păstrez şi să-l port.

— Da. Dar crucifixurile îl scot din minţi pe acest barbar şi stăpînul meu, Toranaga, nu-l vrea ieşit din minţi, îl vrea liniştit.

* * *

Blackthorne nu văzuse niciodată o persoană atît de micuţă.

— *Konnichi wa,* spuse. *Konnichi,* Toranaga-sama. Se înclină, ca un curtean, dădu din cap spre băiatul ce îngenunche lîngă Toranaga, făcînd ochii mari, şi spre femeia grasă, care stătea în spatele lui.

Se aflau cu toţii în veranda ce înconjura coliba minusculă. Coliba avea o singură cămăruţă, cu paravane rustice, cu bîrne cioplite şi acoperiş de paie şi o bucătărie în spate. Era aşezată pe piloni de lemn, înălţîndu-se cam la un picior, deasupra unui covor de nisip alb, imaculat. Aceasta era o casă pentru *cha-no-yu* [1], construită cu mari cheltuieli, cu materiale rare, destinată numai acestui scop, deşi uneori, pentru că aceste case erau izolate, în luminişuri de pădure, erau folosite pentru întîlniri şi convorbiri tainice.

Blackthorne îşi strînse chimonoul în jurul său şi se aşeză pe o pernă ce fusese pusă jos, pe nisip, în faţa lor.

— *Gomen nasai,* Toranaga-sama, *nihon go ga hanasemasen, Tsuyaku go imasu ka ?* [2]

— Sînt tălmaciul domniei tale, *senhor,* spuse imediat Mariko, într-o portugheză aproape fără cusur. Dar vorbiţi japoneza ?

— Nu, *senhorita,* doar cîteva cuvinte sau expresii, răspunse Blackthorne luat prin surprindere.

El se aşteptase ca părintele Alvito să fie tălmaci, iar Toranaga să fie însoţit de samurai şi poate de *daimyo*-ul Yabu. Dar nu era nici un samurai prin preajmă, deşi mulţi încercuiau grădina.

— Stăpînul meu, Toranaga, întreabă unde... mai întîi, poate, ar trebui să vă-ntreb dacă preferaţi să vorbim în latină ?

— Cum doriţi dumneavoastră, *senhorita.*

Ca orice om instruit, Blackthorne ştia să scrie, să citească şi să vorbească în latină, pentru că latina era singura limbă de studiu în întreaga lume civilizată.

---

[1] Ceremonia ceaiului (jpn.).

[2] Vă rog să mă scuzaţi, Toranaga-sama, nu ştiu japoneza. Aveţi un tălmaci (jpn.).

Cine e femeia asta ? De unde a învăţat o portugheză atît de bună ? Şi latina ! Unde altundeva decît la iezuiţi, gîndi. Într-una din şcolile lor. O, ei sînt atît de deştepţi ! Primul lucru pe care îl fac e să înfiinţeze o şcoală.

Nu erau decît şaptezeci de ani de cînd Ignatius Loyola înfiinţase Ordinul lui Isus şi acum şcolile lor, cele mai bune din creştinătate, s-au răspîndit în întrega lume şi influenţa lor a ridicat sau a doborît regi. Ei sînt urechile Papei. Au oprit cuvîntul Reformei şi acum recîştigă teritorii imense pentru biserica lor.

— Atunci o să vorbim în portugheză, spunea ea. Stăpînul meu doreşte să ştie de unde ai învăţat „cele cîteva cuvinte şi expresii" în limba noastră ?

— În închisoare era un călugăr, *senhorita*, un călugăr franciscan şi el m-a învăţat. Lucruri ca : hrană, prieten, baie, a merge, a veni, adevărat, fals, aici, acolo, eu, tu, te rog, mulţumesc, vreau, prizonier, da, nu şi aşa mai departe. E numai un început, din păcate. Aţi vrea să-i spuneţi seniorului Toranaga că acum sînt mai bine pregătit să răspund întrebărilor sale, să-i fiu de folos şi sînt mai mult decît încîntat că am ieşit din închisoare.

Blackthorne o privi cum se întoarse şi-i tălmăci lui Toranaga. Ştia că va trebui să vorbească simplu, de preferat în fraze scurte şi să fie atent, pentru că, spre deosebire de preot, care tălmăcea simultan, această femeie aştepta pînă ce el termina, apoi dădea un rezumat sau o versiune a ceea ce se spusese — obişnuita problemă a tuturor tălmacilor, cu excepţia celor foarte buni, deşi chiar şi ei, ca-n cazul iezuitului, lăsau, cu voie sau fără voie, ca propriile lor personalităţi să influenţeze cele tălmăcite. Baia, masajul, hrana şi cele două ore de somn îl refăcuseră considerabil. Slugile de la baie, toate femei solide şi puternice, îl frecaseră zdravăn şi-i spălaseră părul, împletindu-i-l într-o coadă îngrijită, iar bărbierul îi potrivise barba. I se dăduse o fîşie de pînză curată la brîu, chimonou, eşarfă, şosete-*tabi* şi saboţi în curele. Aşternuturile pe care dormise fuseseră foarte curate, la fel şi camera. Totul păruse un vis şi, trezindu-se din somnul profund, se întrebase, pe moment, care era visul : acesta sau închisoarea.

Aşteptase nerăbdător sperînd că va fi dus iarăşi la Toranaga, plănuind ce să spună şi ce să dezvăluie, cum să fie mai şiret decît părintele Alvito şi cum să cîştige

trecere în fața lui și în fața lui Toranaga. Pentru că știa, fără nici o îndoială, bazîndu-se pe cele spuse de călugărul Domingo despre negoțul și politica portughezilor și japonezilor, că acum putea să-l ajute pe Toranaga, care, în schimb, putea cu ușurință să-i dea bogățiile dorite.

Și acum, fără nici un preot cu care să lupte, se simțea și mai plin de încredere în el. Am nevoie doar de puțin noroc și răbdare.

Toranaga asculta concentrat tălmaciul care semăna cu o păpușă.

Blackthorne gîndea : Aș putea s-o ridic cu o singură mînă și, dacă i-aș cuprinde mijlocul cu palmele, degetele mele s-ar întîlni. Ce vîrstă să aibă oare ? E desăvîrșită ! Măritată ? Nici o verighetă. A, asta-i interesant. Nu poartă bijuterii de nici un fel. Afară doar de acele de argint din păr. Nici cealaltă femeie, cea grasă, nu poartă.

Își scrută memoria. Nici celelalte două femei din sat nu avuseseră vreo bijuterie și nu văzuse nici una la nimeni din casa lui Mura. De ce ?

Și cine e femeia grasă ? Soția lui Toranaga ? Sau doica băiatului ? Să fie flăcăul fiul lui Toranaga ? Sau nepotul, poate ? Călugărul Domingo spusese că japonezii au o singură soție, dar oricîte concubine poftesc.

Să fie tălmaciul concubina lui Toranaga ?

Cum o fi să ai o astfel de femeie în pat ? Mi-ar fi frică să n-o fac fărîme. Nu, nu s-ar face. Sînt femei în Anglia aproape tot atît de firave, dar nu ca ea.

Băiatul era micuț, cu o expresie serioasă pe chip, ochii rotunzi, iar părul negru era strîns într-o coadă scurtă, fără să fie ras în cap. Curiozitatea lui părea imensă.

Fără să se gîndească, Blackthorne îi făcu cu ochiul. Băiatul tresări, apoi rîse, o întrerupse pe Mariko, arătă cu mîna și vorbi fără sfială, toți ascultîndu-l îngăduitori și nimeni nu-l sîsîi să tacă. Cînd termină, Toranaga vorbi scurt către Blackthorne.

— Seniorul Toranaga întreabă de ce ai făcut asta, *senhor* ?

— O, doar ca să-l fac să rîdă pe flăcău. E un copil ca toți copiii și copiii din țara mea ar rîde dacă le-ai face așa. Fiul meu trebuie să aibă cam anii lui acum. Fiul meu are șapte ani.

— Moştenitorul are şapte, spuse Mariko după o pauză, apoi tălmăci ce spusese el.

— Moştenitor ? Asta-nseamnă că băiatul e unicul fiu al seniorului Toranaga ? întrebă Blackthorne.

— Seniorul Toranaga mi-a poruncit să-ţi spun că Domnia ta să te mărginești, te rog, la a răspunde întrebărilor pentru moment. Apoi adăugă : Sînt sigură, căpitane pilot Blackthorne, că, dacă ai răbdare, ţi se va oferi prilejul să întrebi orice dorești, mai tîrziu.

— Foarte bine.

— Pentru că numele Domniei tale e foarte greu de pronunţat, *senhor,* limba noastră neavînd sunetele necesare, pot să folosesc pentru seniorul Toranaga numele dumitale japonez, Anjin-san ?

— Bineînţeles.

Blackthorne voia s-o întrebe numele ei, dar îşi aminti ce-i spusese şi-şi mai bägă încă o dată în cap să aibă răbdare.

— Mulţumesc. Stăpînul meu întreabă, mai ai alţi copii ?

— O fiică. S-a născut chiar înainte de-a pleca eu de acasă, din Anglia. Aşa că ea are acum aproape doi ani.

— Ai o soţie sau mai multe ?

— Una. Aşa e obiceiul la noi. La fel ca la portughezi şi spanioli. Noi nu avem concubine — concubine oficiale.

— Aceasta e prima dumitale soţie, *senhor* ?

— Da.

— Vă rog, ce vîrstă aveţi ?

— Treizeci şi şase.

— Unde locuiţi în Anglia ?

— În Chatham. E un port mic, lîngă Londra.

— Londra este principalul vostru oraş ?

— Da.

— Dînsul întreabă, ce limbi vorbiţi ?

— Engleza, portugheza, spaniola, olandeza şi, bineînţeles, latina.

— Ce e „olandeza" ?

— E o limbă vorbită în Europa, în Olanda. E foarte asemănătoare cu germana.

Ea se încruntă.

— Olandeza e o limbă păgînă ? La fel şi germana ?

— Amîndouă sînt ţări necatolice, răspunse el cu grijă.

— Iertaţi-mă, nu e acelaşi lucru cu păgîn ?

— Nu, *senhorita.* Creştinismul e împărţit în două religii foarte deosebite : catolică şi protestantă. Sînt două variante ale creştinismului. Confesiunea din Japonia e catolică. În momentul de faţă, cele două religii sînt vrăjmaşe. Observă uimirea ei şi cum îi creşte nerăbdarea lui Toranaga, pentru că fusese lăsat în afara conversaţiei. Fii atent, se autoavertiză. Ea cu siguranţă e catolică. Treci la lucruri concrete. Şi fii cît mai simplu. Poate că seniorul Toranaga nu doreşte să vorbim despre religie, *senhorita,* mai cu seamă că, în parte, problema a fost lămurită la prima noastră întîlnire.

— Domnia ta eşti creştin-protestant ?

— Da.

— Şi creştinii-catolici sînt duşmanii Domniei tale ?

— Cei mai mulţi m-ar considera eretic şi duşmanul lor, da.

Ea şovăi, se întoarse spre Toranaga şi vorbi pe larg.

Erau multe străji de jur împrejurul grădinii. Toate erau destul de departe şi toate în uniforme maro. Apoi Blackthorne observă zece în uniforme gri, aşezate într-un grup ordonat la umbră, toţi cu ochii aţintiţi asupra băiatului. Ce să-nsemne astă ? se întrebă.

Toranaga îi puse o întrebare lui Mariko, apoi i se adresă direct lui Blackthorne.

— Stăpînul meu doreşte să ştie despre Domnia ta şi familia Domniei tale, începu Mariko. Despre ţara Domniei tale, despre regina ei şi conducătorii dinainte, despre felul de a fi, obiceiuri şi istorie. La fel şi despre toate celelalte ţări, în mod deosebit, Portugalia şi Spania. Totul despre lumea în care trăieşti. Despre navele voastre, arme, hrană, negoţ. Despre luptele şi războaiele voastre şi cum se conduce o navă şi cum ai condus Domnia ta nava şi ce s-a întîmplat în această călătorie. Vrea să înţeleagă... scuzaţi-mă, de ce rîdeţi ?

— Doar pentru că asta pare să fie chiar despre tot ce ştiu, *senhorita.*

— Asta e exact ceea ce doreşte stăpînul meu. „Exact" e cuvîntul corect ?

— Da, *senhorita.* Pot să vă felicit pentru portugheza fără cusur ?

Evantaiul ei flutură uşor.

— Mulţumesc, *senhor*. Da, stăpînul meu ar vrea să afle *adevărul* despre toate, care e realitatea şi care ar fi părerea Domniei tale.

— Aş fi bucuros să-i spun. Ne-ar lua însă ceva timp. Blackthorne privi spre Toranaga.

— *Wakarimasu.*

— Vă rog să mă iertaţi, *senhor,* stăpînul meu îmi porunceşte să-ţi spun că accentul Domniei tale e puţin greşit. Mariko îi arătă cum să spună, iar el repetă şi-i mulţumi. Eu sînt *senhora* Mariko Buntaro, nu *senhorita.*

— Da, *senhora.* Blackthorne aruncă o privire spre Toranaga. De unde ar dori să-nceap ?

Ea-l întrebă. Un zîmbet fugar străbătu chipul dîrz al lui Toranaga.

— Dînsul zice, cu începutul.

Blackthorne ştia că asta era o altă piatră de încercare. Cu ce să-nceapă, din tot noianul de posibilităţi ? Cui să i se adreseze ? Lui Toranaga, băiatului sau femeii ? Evident, dacă ar fi fost de faţă numai bărbaţi, lui Toranaga. Dar în cazul acesta ? De ce se aflau de faţă femeile şi băiatul ? Asta trebuie să aibă un tîlc.

Hotărî să-şi fixeze privirile asupra femeilor şi băiatului.

— În timpurile de demult, ţara mea era guvernată de un mare rege, care avea o sabie vrăjită, numtiă Excalibur şi regina lui era cea mai frumoasă femeie din ţară. Sfetnicul lui cel mai de încredere era un vrăjitor, Merlin, şi regele se numea Arthur, începu el cu multă convingere, spunînd legenda pe care tatăl lui o depăna atît de bine în îndepărtata lui tinereţe. Capitala regelui Arthur se numea Camelot şi erau vremuri fericite, fără războaie şi cu recolte bogate şi... Brusc îşi dădu seama de enormitatea greşelii lui. Miezul poveştii era despre Guenievra şi Lancelot, o regină adulteră şi un vasal necredincios, despre Mordred, fiul nelegitim al lui Arthur, care porneşte mişeleşte la război împotriva tatălui său şi despre un tată care-l omoară pe acest fiu în luptă, ca-n aceeaşi clipă să fie şi el rănit de moarte de către fiul său. O, Doamne, cum am putut să fiu atît de tîmpit ! Nu este Toranaga exact ca un mare rege ? Nu sînt acestea doamnele lui ? Nu este acesta fiul lui ?

— Nu vă simţiţi bine, *senhor* ?

— Nu... nu, iertați-mă, a fost doar...

— Spuneați, *senhor*, despre acest rege și recolta bună.

— Da... Ca-n mai toate țările, trecutul nostru e-nvăluit în mituri și legende, dintre care cele mai multe sînt neimportante, spuse poticnindu-se, încercînd să cîștige timp.

Ea se uita la el uimită. Ochii lui Toranga se făcură și mai sfredelitori și băiatul căscă.

— Ce spuneați, *senhor* ?

— Eu... ei bine... Apoi avu o scînteie de inspirație. Poate că cel mai bun lucru pe care l-aș putea face, *senhora*, ar fi să desenez o hartă a lumii, așa cum o știm noi, spuse grăbit. Ați dori s-o fac ?

Ea tălmăci și el văzu un licăr de interes din partea lui Toranaga, nimic pe fața băiatului și a femeilor. Cum să-i intereseze și pe ei ?

— Stăpînul meu spune da. Voi trimite după hîrtie...

— Mulțumesc. Dar pentru moment, asta e destul. Mai tîrziu, dacă o să-mi dați cele necesare scrisului, vă pot desena una mai exactă.

Blackthorne se sculă de pe pernă și îngenunche. Începu să deseneze cu degetul o hartă sumară pe nisip, cu susu-n jos, ca ei să poată vedea mai bine.

— Pămîntul e rotund, ca o portocală, dar harta aceasta e precum coaja ei, tăiată în ovale de la nord la sud, desfășurată plat și lățită puțin la capătul de jos și sus. Un olandez numit Mercator a născocit acest fel de a înfățișa pămîntul, acum douăzeci de ani. A fost prima hartă exactă a lumii. Putem chiar să navigăm cu ea — sau cu globurile lui. Schiță, sigur de el, continentele. Acesta este nordul și acesta este sudul, acolo estul și acolo vestul. Japonia e aici, țara mea e la celălalt capăt al lumii, acolo. Toată partea aceasta e necunoscută și neexplorată... Mîna lui elimină totul din America de Nord, la nord de linia ce unea Mexicul cu Terra Nova, totul din America de Sud, afară de Peru și o fîșie îngustă de coastă, în jurul continentului, apoi totul la nord și răsărit de Norvegia, totul la răsărit de Moscova, toată Asia, tot interiorul Africii, totul la sud de Java și capătul Americii de Sud. Cunoaștem zonele de coastă, dar mai nimic altceva. Interiorul Africii, Americilor și Asiei e aproape un mister. Se opri să-i dea ei timp să-l ajungă.

Ea tălmăcea acum cu mai multă uşurinţă şi el simţi cum interesul lor creştea. Băiatul se mişcă şi veni ceva mai aproape.

— Moştenitorul doreşte să ştie unde ne aflăm noi pe hartă.

— Aici. Aici cred că e Kitaiul, China. Nu ştiu cît de departe ne aflăm noi de coastă. Mi-au trebuit doi ani ca să navighez de aici, aici.

Toranaga şi femeia grasă îşi întinseră gîturile să vadă mai bine.

— Moştenitorul întreabă de ce împărăţia noastră e aşa de mică pe harta Domniei tale.

— E o chestiune de scară, *senhora*. Pe continentul acesta, de la Terra Nova, aici, pînă în Mexic, aici, sînt aproape o mie de leghe a cîte trei mile. De aici pînă la Yedo sînt aproape o sută de leghe.

Urmă o pauză, după care ei vorbiră între ei.

— Seniorul Toranaga doreşte să-i arăţi pe hartă cum ai venit în Japonia.

— Pe acest drum. Acesta este Pasul Magellan — sau Strîmtoarea Magellan — aici, în josul Americii de Sud. Se numeşte aşa după navigatorul portughez care l-a descoperit, acum optzeci de ani. De atunci portughezii şi spaniolii au ţinut drumul secret, folosindu-l numai ei. Noi am fost primii străini în Strîmtoare. Eu am avut una din cărţile lor secrete de drum, un fel de hartă, dar chiar şi aşa, a trebuit totuşi să aştept şase luni ca să trec prin ea din cauza vînturilor potrivnice.

Ea tălmăci ce spusese el. Toranaga îşi ridică privirile, nevenindu-i să creadă.

— Stăpînul meu zice că greşeşti. Toţi bar... toţi portughezii vin din sud. Acesta e drumul lor, singurul drum.

— Da. E adevărat că portughezii preferă drumul acela — Capul Bunei Speranţe îl numim noi — pentru că ei au zeci de forturi de-a lungul tuturor acestor coaste — Africa, India şi Insulele Mirodeniilor —, unde să se aprovizioneze şi unde să ierneze. Şi galioanele, navele lor de război, patrulează şi stăpînesc căile de navigaţie. Totuşi, spaniolii folosesc strîmtoarea Magellan să ajungă în coloniile lor americane din Pacific şi în Filipine sau traversează pe aici, prin istmul îngust Panama, mergînd pe uscat, ca să scurteze distanţa cu luni de călătorie. Pentru noi a fost mai sigur să navigăm prin Strîmtoarea Magellan,

altfel ar fi trebuit să trecem prin tot şirul acela de forturi portugheze duşmane. Vă rog, spuneţi-i seniorului Toranaga că eu ştiu poziţia multora din ele acum. Pentru că veni vorba, pot să vă spun că mai toate folosesc trupe japoneze, adăugă, subliniind în mod special. Călugărul care mi-a dat toate acestea în închisoare era spaniol şi vrăjmaş portughezilor şi tuturor iezuiţilor.

Blackthorne observă o reacţie imediată pe faţa ei şi, tălmăcind, şi pe faţa lui Toranaga. Dă-i ei timp şi fii tot aşa, cît mai simplu, se autopreveni.

— Trupe japoneze ? Vrei să spui samurai ?

— Cred că *ronini* li s-ar potrivi mai bine.

— Ai zis o hartă „secretă". Stăpînul meu doreşte să ştie cum ai obţinut-o.

— Un bărbat numit Pieter Suyderhof, din Olanda, a fost secretarul particular al Primatului de Goa — acesta este titlul preotului catolic cel mai mare în rang şi Goa este capitala Indiei Portugheze. Ştiţi, bineînţeles, că portughezii încearcă să pună stăpînire pe continent prin forţă. Ca secretar particular al acestui arhiepiscop, care pe atunci era şi vice-rege portughez, îi treceau prin mînă tot felul de documente. După mulţi ani, el a obţinut unele din cărţile lor de drum — hărţi — şi le-a copiat. Acestea au dezvăluit secretele drumului prin Strîmtoarea Magellan şi, de asemeni, cum să ocoleşti Capul Bunei Speranţe şi bancurile de nisip şi recifurile din Goa pînă-n Japonia, prin Macao. Cartea mea de drum a fost cea a lui Magellan. Se găsea printre hîrtiile mele de pe navă, ce s-au pierdut. Ele sînt pentru mine ca lumina ochilor şi ar putea să fie de foarte mare preţ pentru seniorul Toranaga.

— Stăpînul meu spune că a trimis porunci să fie căutate. Continuaţi, vă rog.

— Cînd Suyderhof s-a întors în Olanda, le-a vîndut Companiei Negustorilor Indiei de Est, care făcea comerţ cu Orientul Îndepărtat.

Ea-l privea cu răceală.

— Acest bărbat a fost o iscoadă plătită ?

— El a fost plătit pentru hărţile lui, da. Acesta e obiceiul lor, aşa răsplătesc ei un om. Nu cu un titlu sau cu pămînt, numai cu bani. Olanda e republică. Bineînţeles, *senhora*, ţara mea şi aliaţii noştri, Ţările de Jos, sînt în război cu Spania şi Portugalia şi asta de ani. Veţi înţe-

lege, *senhora*, că, în război, e absolut necesar să afli secretele dușmanilor.

Mariko se întoarse și vorbi îndelung.

— Stăpînul meu întreabă de ce acest arhiepiscop a luat ca secretar un dușman ?

— Pieter Suyderhof spune că pe acest arhiepiscop, care era iezuit, îl interesa numai comerțul. Suyderhof le-a dublat veniturile, așa că s-a bucurat de „mare trecere". El era un negustor extrem de deștept — olandezii, de obicei, sînt mai buni negustori decît portughezii, așa că scrisorile lui de recomandare n-au fost controlate cu foarte mare băgare de seamă. De asemeni, mulți bărbați cu ochi albaștri și păr blond, germani sau alți europeni, sînt catolici. Blackthorne aștepta pînă ce toate acestea fură tălmăcite, apoi adăugă cu grijă : El a fost șeful iscoadelor din Asia, pentru Olanda, un soldat al țării lui și a pus cîțiva din oamenii săi pe navele portugheze. Vă rog, spuneți-i seniorului Toranaga că, fără negoțul joponez, India Portugheză n-ar putea trăi multă vreme.

Toranaga nu-și dezlipi ochii de pe hartă tot timpul cît vorbi Mariko. Nu se vedea nici o reacție pe chipul lui la ce-i spusese ea. Blackthorne se întrebă dacă ea-i tălmăcise totul.

Apoi :

— Stăpînul meu ar dori o hartă amănunțită a lumii, pe hîrtie, cît de curînd, cu toate bazele portugheze însemnate și numărul *ronin*-ilor de la fiecare. Dînsul zice să continui, te rog.

Blackthorne știa că făcuse un pas uriaș mai departe. Dar băiatul căsca, așa că hotărî să schimbe drumul, deși ducea la același port.

— Lumea noastră nu e totdeauna ce pare. De exemplu, la sud de această linie, pe care noi o numim ecuator, anotimpurile sînt inverse. Cînd la noi e vară, la ei e iarnă ; cînd la noi e vară, ei îngheață.

— De ce e așa ?

— Nu știu, dar e adevărat. Drumul către Japonia e printr-una din aceste două strîmtori din sud. Noi, englezii, încercăm să aflăm un drum de nord, fie prin nord-est, peste Siberii, fie prin nord-vest peste Americi. Eu am fost la nord pînă aici. Acolo tot pămîntul e o întindere nesfîrșită de gheață și zăpadă și e așa de frig mai tot timpul anului că degetele îți îngheață într-o clipită, dacă nu

porți mănuși de blană cu un singur deget. Oamenii care locuiesc acolo se numesc laponi. Hainele lor sînt făcute din piei de animale netăbăcite. Bărbații vînează și femeile fac toată munca. Una din îndeletnicirile femeilor e să facă hainele. Pentru aceasta, ele trebuie, mai tot timpul, să bată pieile cu maiul să le facă mai moi, ca să le poată coase.

Mariko rîse din toată inima.

Blackthorne îi zîmbi, simțindu-se mai stăpîn pe el acum.

— E adevărat, *senhora* : E *honto*.

— *Sorewa honto desu ka* ? întrebă Toranaga nerăbdător. Ce e adevărat ?

Printre hohote de rîs, ea-i povesti ce se spusese. Începură și ei să rîdă.

— Am trăit printre ei aproape un an. Am fost prinși între ghețuri și a trebuit să așteptăm dezghețul. Se hrănesc cu pește, foci, uneori urși polari și balene pe care le mănîncă crude. Mîncarea cea mai grozavă la ei este untura crudă de balenă.

— O, glumești, Anjin-san !

— E adevărat. Și ei locuiesc în case mici, rotunde, făcute numai și numai din zăpadă și nu fac baie niciodată.

— Cum niciodată ? izbucni ea.

El clătină din cap și hotărî să nu-i spună că baia era rară în Anglia, chiar mai rară decît în Spania și Portugalia, care erau țări calde.

Ea tălmăci. Toranaga clătină capul neîncrezător.

— Stăpînul meu spune că asta e prea de tot. Nimeni nu poate trăi fără baie. Chiar și oamenii necivilizați.

— Asta e adevărul : *honto*, spuse el calm și ridică mîna. Jur pe Dumnezeu și pe sufletul meu, jur că e adevărat.

Ea-l privi în tăcere.

— Totul ?

— Da. Seniorul Toranaga a dorit adevărul. De ce-aș minți ? Viața mea e în mîinile lui. E ușor de dovedit adevărul — nu, ca să fiu cinstit, ar fi greu de dovedit ce-am spus —, ar trebui să mergeți acolo și să vedeți cu ochii voștri. Bineînțeles că portughezii și spaniolii, care sînt dușmanii mei, n-or să mă susțină. Dar seniorul Toranaga a cerut adevărul. Poate să mă creadă că i-l spun.

Mariko se gîndi o clipă. Apoi tălmăci cu conștiinciozitate ce spusese el. După care :

— Seniorul Toranaga spune că e de necrezut că o ființă omenească ar putea trăi fără să facă baie.

— Da. Dar acelea sînt ținuturi reci. Obiceiurile lor sînt diferite de ale voastre și de ale mele. Bunăoară, în țara mea, toată lumea crede că băile sînt vătămătoare pentru sănătate. Bunica mea, bunicuța Jacoba, spunea : „O baie cînd te naști și alta cînd mori îți sînt de-ajuns pînă treci prin Porțile Cerului."

— Asta-i greu de crezut.

— Unele din obiceiurile voastre sînt foarte greu de crezut. Dar e adevărat că, în scurtul răstimp de cînd mă aflu la voi, am făcut mai multe băi decît în mai toți anii dinainte. Recunosc deschis că mă simt mai bine în urma lor. Zîmbi larg. Nu mai cred că băile sînt dăunătoare. Deci am ieșit în cîștig venind aici, nu ?

După o pauză, Mariko încuviință și tălmăci cele spuse.

Kiri zise :

— El e uluitor... uluitor, *neh* ?

— Care e părerea ta despre el, Mariko-san ? întrebă Toranaga.

— Sînt sigură că spune adevărul sau crede că-l spune. Pare limpede că ar putea avea mare preț pentru Înălțimea ta, stăpîne. Noi știm atît de puține despre lumea din afară. Are asta importanță pentru Înălțimea ta ? Nu știu. Dar aproape pare ca și cum el ar fi coborît din stele sau ar fi venit de dincolo de adîncurile mării. Dacă el e dușmanul portughezilor și spaniolilor, atunci lămuririle lui, dacă sînt de crezut, ar putea fi de neprețuit pentru interesele Înălțimii tale, *neh* ?

— Tu ce crezi, Yaemon-sama ?

— Și eu cred la fel, spuse Kiri.

— Eu, unchiule ? O, cred că el e urît și nu-mi plac părul lui auriu și ochii lui de pisică, și nu arată deloc ca o ființă omenească, răspunse pe nerăsuflate. Sînt bucuros că nu m-am născut barbar ca el, ci samurai ca tatăl meu ; putem merge să mai înotăm, te rog ?

— Mîine, Yaemon, spuse Toranaga supărat că nu poate să discute direct cu pilotul.

În timp ce ei sporovăiau, Blackthorne hotărî că acum se ivise prilejul. Apoi Mariko se întoarse din nou spre el.

— Stăpînul meu te întreabă de ce-ai fost în nord ?

— Eram pilot pe o navă. Noi încercăm să găsim o cale de trecere prin nord-est, *senhora*. Multe din lucrurile pe care vi le pot spune, au să vă pară de rîs, ştiu, începu el. De exemplu, acum şaptezeci de ani regii Spaniei şi Portugaliei au semnat o înţelegere sfîntă, prin care îşi împărţeau între ei stăpînirea asupra Lumii Noi, lumea nedescoperită încă. Cum ţara voastră cade în jumătatea portugheză, după lege, ea aparţine Portugaliei — seniorul Toranaga, Domnia ta, toţi, acest castel cu tot ce e în el au fost date Portugaliei.

— O, te rog, Anjin-san. Iartă-mă, asta e o aiureală !

— Sînt de acord că trufia lor e de necrezut. Dar e adevărat.

Imediat ea începu să tălmăcească şi Toranaga rîse batjocoritor.

— Stăpînul Toranaga spune că şi el ar putea tot atît de bine să împartă cerurile între Înălţimea sa şi împăratul Chinei, *neh?*

— Te rog, spune-i seniorului Toranaga că-mi pare rău, dar asta nu-i acelaşi lucru, spuse Blackthorne ştiind că se află pe muchie de cuţit. Aceasta stă scris în documente legale, care dau dreptul fiecărui rege să ia pentru sine orice pămînt necatolic, descoperit de supuşii lui, să înlăture cîrmuirea existentă şi să o înlocuiască cu o cîrmuire catolică. Degetul său trasă pe hartă o linie de la nord la sud, care împărţea în două Brazilia. Tot ce este la răsărit de această linie aparţine Portugaliei, tot ce e la apus, Spaniei. Pedro Cabral a descoperit Brazilia în 1500, aşa că acum Portugalia stăpîneşte Brazilia, a nimicit cultura băştinaşă şi i-a ucis pe conducătorii legiuiţi şi s-a îmbogăţit cu aurul şi argintul luat din minele şi din templele jefuite. Tot restul Americilor descoperit pînă acum e stăpînit de spanioli — Mexic, Peru, aproape tot acest continent de sud. Au şters de pe faţa pămîntului triburile incaşe, le-au distrus cultura, şi-au înrobit sute de mii. Conchistadorii au arme moderne, băştinaşii nimic. Cu conchistadorii vin şi preoţii. Curînd cîţiva prinţi sînt creştinaţi şi se trag foloase din vrăjbele dintre ei. Apoi prinţii se ridică unul împotriva celuilalt şi regatul e înghiţit cît ai zice peşte. Acum Spania e cea mai bogată ţară din lumea noastră, prin aurul şi argintul jefuit de la incaşi şi mexicani şi trimis apoi în Spania.

Mariko era acum foarte gravă. Înţelesese rapid unde bătea Blackthorne. La fel şi Toranaga.

— Stăpînul meu spune că astea-s vorbe fără noimă. Cum ar putea ei să ia cu de la sine putere asemenea drepturi ?

— Nu ei şi le-au luat, spuse Blackthorne grav. Papa le-a dat aceste drepturi, însuşi locţiitorul lui Cristos pe pămînt. În schimbul răspîndirii cuvîntului Domnului.

— Nu cred, exclamă ea.

— Vă rog, tălmăciţi ce-am spus, *senhora*. E *honto*.

Ea dădu ascultare şi tălmăci cu de-amănuntul, vădit tulburată. Apoi :

— Stăpînul meu... stăpînul meu spune că Domnia ta... că Domnia ta încerci doar să-l otrăveşti împotriva duşmanilor dumitale. Care e adevărul ? Jură pe viaţa Domniei tale, *senhor*.

— În 1493, Papa Alexandru al VI-lea a stabilit primul hotar, începu Blackthorne, binecuvîntîndu-l pe Alban Caradoc, care-i burdusise capul cu atîtea fapte, cînd era tînăr, şi pe călugărul Domingo, care-i atrăsese luarea aminte despre mîndria japoneză şi-i dăduse cheia spre a ajunge la minţile lor. În 1506, Papa Iulius al II-lea a întărit schimbările înţelegerii de la Tordesillas, semnate de Spania şi Portugalia în 1494, care mişcau puţin hotarul. În 1529, abia dacă sînt şaptezeci de ani de atunci, Papa Clement al VII-lea a întărit tratatul de la Saragossa, care stabilea un al doilea hotar pe aici — degetul lui desenă pe nisip o linie de longitudine, care trecea prin extremitatea sudică a Japoniei. Aceasta îi dă numai Portugaliei dreptul asupra ţării voastre, asupra tuturor acestor ţări, începînd cu Japonia. China, pînă-n Africa, în felul în care v-am spus. Să fie exploatate — *prin orice mijloace* — în schimbul răspîndirii catolicismului.

El aşteptă din nou şi femeia şovăi, foarte tulburată şi el simţi iritarea crescîndă a lui Toranaga, dat fiind că trebuia să aştepte ca ea să tălmăcească.

Mariko îşi forţă buzele să vorbească şi repetă spusele lui. Apoi îl ascultă din nou pe Blackthorne, detestînd ce auzea. Să fie într-adevăr posibil ? se întrebă ea. Cum ar putea Sanctitatea sa să spună asemenea lucruri ? Să dea ţara noastră portughezilor ? Trebuie să fie o minciună. Dar pilotul a jurat pe bunul Dumnezeu.

— Stăpîne, pilotul spune, începu ea, că în vremurile cînd au fost luate aceste hotărîri de către Sanctitatea sa,

Papa, toată lumea lor, şi ţara lui Anjin-san, era creştină, catolică. Despărţirea nu... nu se produsese încă. Aşa că aceste... aceste hotărîri papale ar fi, bineînţeles, obligatorii pentru... pentru toate naţiile. Chiar şi aşa, el mai spune că, deşi numai portughezii au drept de a *exploata* Japonia, totuşi Spania şi Portugalia se ceartă fără încetare asupra *dreptului de proprietate* din pricina bogăţiei comerţului nostru cu China.

— Care-i părerea ta, Kiri-san ? spuse Toranaga, la fel de uluit ca şi ceilalţi. Singur băiatul se juca cu evantaiul, fără să-l intereseze.

— El e convins că spune adevărul, rosti Kiri. Da, aşa gîndesc. Dar cum să dovedeşti, dacă nu totul, măcar o parte ?

— Tu cum ai dovedi-o, Mariko-san ? întrebă Toranaga foarte tulburat de reacţia lui Mariko la cele spuse, dar bucuros că fusese de acord s-o folosească pe ea drept tălmaci.

— L-aş întreba pe părintele Tsukku-san, spuse. Apoi aş trimite pe cineva — un vasal de încredere — în lume, să vadă. Poate împreună cu Anjin-san.

Kiri zise :

— Dacă preotul nu întăreşte aceste spuse, nu-nseamnă neapărat că Anjin-san minte, *neh* ?

Kiri era încîntată că ea dăduse ideea să fie folosită Mariko drept tălmaci, cînd Toranaga căuta pe altcineva în locul lui Tsukku-san. Ea ştia că puteai să ai încredere în Mariko şi că, o dată ce ea jurase pe zeul ei străin, avea să rămînă tăcută în veci la întrebările foarte severe ale oricărui preot creştin. Cu cît diavolii aceia ştiu mai puţine, cu atît mai bine, gîndi Kiri. Şi ce comoară de lucruri noi e barbarul ăsta !

Kiri văzu că băiatul cască din nou şi era bucuroasă. Cu cît băiatul înţelegea mai puţine, cu atît mai bine, îşi zise. Apoi spuse :

— De ce nu trimiţi după mai-marele preoţilor creştini şi să-l întrebi despre aceste fapte ? Vezi ce spune. Mai întotdeauna le citeşti gîndurile pe faţă, ei aproape sînt lipsiţi de orice agerime a minţii.

Toranaga încuviinţă din cap, neslăbind-o pe Mariko din ochi.

— Din ce ştii tu despre barbarii din sud, Mariko-san, ce-ai zice, ordinul unui Papă ar fi ascultat ?

— Fără nici o îndoială.

— Poruncile lui ar fi socotite drept vocea Dumnezeului creştin, care le-ar vorbi ?

— Da.

— Toţi creştinii catolici i-ar asculta ordinele ?

— Da.

— Chiar şi creştinii noştri de aici ?

— Aş zice că da.

— Chiar şi tu ?

— Da, Alteţă. Dacă ar fi un ordin al Sanctităţii sale direct pentru mine. Da, pentru mîntuirea sufletului meu. Privirea ei era hotărîtă. Dar, pînă atunci, nu voi da ascultare unui alt om decît seniorului meu, şefului familiei mele, sau soţului meu. Eu sînt japoneză, creştină într-adevăr, dar înainte de toate sînt samurai.

— Atunci cred că această Sanctitate ar fi bine să stea cît mai departe de fruntariile noastre. Toranaga rămase o clipă pe gînduri. Apoi hotărî ce să facă cu barbarul, Anjin-san. Spune-i... Se opri.

Toţi ochii se îndreptară spre potecă şi spre bătrîna care se apropia. Purta sutană cu glugă, de călugăriţă budistă. Patru samurai în gri o însoţeau. Uniformele se opriră şi ea înaintă singură.

Capitolul 17

Toţi se înclinară adînc. Toranaga observă că barbarul îl imită şi nu se ridică, nici nu rămîne cu ochii holbaţi, cum ar fi făcut, după obiceiul lor, toţi barbarii, în afară de Tsukku-san. Pilotul învaţă repede, gîndi, mintea clocotindu-i încă de ceea ce auzise. Zeci de mii de întrebări îl luau cu asalt, dar, conform cu propria-i disciplină, le îndepărtă pentru moment spre a se concentra asupra pericolului actual.

Kiri se repezise să-i ofere bătrînei perna ei, şi-o ajută să se aşeze, apoi îngenunche lîngă ea, într-o aşteptare nemişcată.

— Mulţumesc, Kiritsubo-san, spuse femeia reîntorcîndu-le plecăciunea. Numele ei era Yodoko. Era văduva lui *taikō* şi acum, de la moartea lui, călugăriţă budistă. Îmi

pare rău că am venit nepoftită şi că v-am întrerupt, nobile Toranaga.

— Domnia ta nu eşti niciodată nebinevenită sau nepoftită, Yodoko-sama.

— Da, mulţumesc, îţi mulţumesc. Aruncă o privire spre Blackthorne şi clipi des, încercînd să vadă mai bine. Dar cred, că, într-adevăr, v-am întrerupt. Nu văd cine... E un barbar ? Ochii mă lasă tot mai mult. Nu e Tsukku-san, nu-i aşa ?

— Nu, e noul barbar, spuse Toranaga.

— O, el ! Yodoko îl cercetă mai de-aproape. Te rog, spune-i că nu văd foarte bine, de aici şi lipsa mea de bună cuviinţă.

Mariko făcu precum i se ceruse.

— El zice că mulţi oameni din ţara lui au vederea slabă, Yodoko-sama, dar poartă ochelari. Întreabă dacă noi avem. I-am spus că da, unii de la noi au — de la barbarii din sud. Că Domnia ta purtai, dar că acum nu-i mai porţi.

— Da. Îmi place mai mult ceaţa ce mă înconjoară. Da, nu-mi plac multe ce văd în zilele noastre. Yodoko se întoarse şi privi spre băiat prefăcîndu-se că abia acum îl văzuse. O ! Fiule ! Deci iată-te ! Te căutam. Ce bine-i să-l vezi pe *kampaku* ! Se înclină plină de respect.

— Mulţumesc, mamă bună. Yaemon strălucea de bucurie şi se înclină la rîndul lui. O, trebuia să-l fi auzit pe barbar. Ne-a desenat o hartă a lumii şi ne-a spus lucruri cu haz despre oameni care nu fac baie deloc ! Niciodată în toată viaţa lor şi locuiesc în case de zăpadă, şi poartă piei de animale pe ei precum *kami* cei răi.

Bătrîna vorbi cu dispreţ :

— Fiul meu, cred că ei cu cît vin mai puţin pe aici, cu atît e mai bine. Nu i-am putut înţelege niciodată şi tot timpul miros atît de urît. N-am putut pricepe niciodată cum preaslăvitul *taikō*, tatăl tău, i-a putut îngădui. Dar el era bărbat şi voi aveţi mai multă răbdare decît o biată femeie. Tu ai un dascăl bun, Yaemon-sama. Ochii-i bătrîni alunecară iar spre Toranaga. Seniorul Toranaga are mai multă răbdare decît oricine din împărăţie.

— Răbdarea e importantă pentru un bărbat, e izvor de viaţă pentru un conducător, spuse Toranaga. Şi setea de cunoaştere este şi ea o însuşire de seamă, nu, Yaemon-sama ? Şi cunoaşterea o dobîndeşti din locuri ciudate.

— Da, unchiule. O, da, spuse Yaemon. Are dreptate, nu, mamă bună ?

— Da, da. Aşa-i. Dar eu sînt bucuroasă că sînt femeie şi nu trebuie să-mi fac griji cu aceste lucruri, *neh* ? Yodoko strînse cu putere la piept băiatul ce venise să se aşeze lîngă ea. Deci, fiul meu, de ce mă aflu eu aici ? Să-l iau pe *kampaku*. De ce ? Deoarece *kampaku* întîrzie la masă şi nu-şi scrie temele la timp.

— Nu-mi place să-mi scriu temele şi vreau să-not !

Toranaga spuse cu o gravitate prefăcută :

— Cînd eram de vîrsta ta, nici mie nu-mi plăcea să scriu. Dar mai tîrziu, cînd am avut douăzeci de ani, a trebuit să las luptele şi să mă întorc la şcoală. Asta şi mai abitir nu mi-a plăcut.

— Să te întorci la şcoală, unchiule ? După ce o părăsişeşi pentru totdeauna ? O, ce îngrozitor !

— Un conducător trebuie să scrie bine, Yaemon-sama. Nu doar citeţ, ci frumos, iar *kampaku* mai bine decît oricine altul. Cum altfel ar putea să-i scrie Maiestăţii sale imperiale sau marilor *daimyo* ? Un conducător trebuie să facă multe lucruri care sînt dificile.

— Da, unchiule. E foarte greu să fii *kampaku*. Yaemon se încruntă plin de importanţă. Cred că eu am să-mi fac lecţiile acum şi nu la douăzeci de ani, pentru că atunci o să am treburi importante de stat.

Toţi erau foarte mîndri de el.

— Eşti foarte înţelept, fiule, spuse Yodoko.

— Da, mamă bună. Sînt înţelept ca tatăl meu, după cum zice mama. Cînd se întoarce mama acasă ?

Yodoko se uită fix la Toranaga.

— Curînd.

— Nădăjduiesc că foarte curînd, spuse Toranaga.

El ştia că Yodoko venise să ia băiatul trimisă de Ishido. Toranaga adusese copilul şi străjile direct în grădină ca să-şi scoată şi mai mult duşmanul din sărite. De asemeni, şi să-i arate băiatului pe ciudatul pilot, lipsindu-l astfel pe Ishido de bucuria de a i-l fi arătat el primul.

— E foarte obositor să mi se ceară socoteală pentru fiul meu, spunea Yodoko. Ar fi foarte bine s-o avem din nou acasă, aici, în Osaka, pe doamna Ochiba, atunci eu m-aş putea reîntoarce în templu, *neh* ? Ea cum se simte şi ce face doamna Genjiko ?

— Amîndouă se bucură de o sănătate excelentă, îi spuse Toranaga, fericit în sinea lui.

Cu nouă ani în urmă, într-o manifestare neobişnuită de prietenie, *taikō* îi propusese să se însoare cu doamna Genjiko, sora mai tînără a doamnei Ochiba, concubina lui favorită.

— Atunci casele noastre vor fi unite pentru totdeauna, *neh ?* îi spusese *taikō*.

— Da, Alteţă. Mă voi supune, deşi nu merit această cinste, răspunse Toranaga plin de respect, dorind legătura cu *taikō*. Dar ştia că, deşi Yodoko, soţia lui *taikō*, putea să fie de acord, totuşi concubina lui, Ochiba, îl ura şi avea să-şi folosească puterea imensă ce o avea asupra lui *taikō* ca să împiedice căsătoria. Şi, în acelaşi timp, era mai înţelept să se ferească s-o aibă pe sora Ochibei de nevastă, pentru că asta i-ar da ei puteri nemărginite asupra lui şi, ceea ce nu era cîtuşi de puţin de neglijat, i-ar da cheile de la averea lui. Dar, dacă ea s-ar mărita cu fiul lui, Sudara, atunci Toranaga, ca şef suprem al familiei, ar avea putere deplină. Îi trebuise toată priceperea să pună la cale căsătoria dintre Sudara şi Genjiko, dar izbutise şi acum Genjiko îi era o pavăză de nepreţuit împotriva Ochibei, pentru că Ochiba îşi adora sora.

— Nora mea nu este încă în chinurile facerii — se aşteptau să înceapă ieri —, dar bănui că doamna Ochiba va pleca imediat ce nu mai e nici un pericol.

— După trei fete e timpul ca Genjiko să-ţi dea un nepot, *neh ?* Am să mă rog pentru naşterea lui.

— Mulţumesc, spuse Toranaga, fiindu-i dragă Yodoko ca întotdeauna, ştiind că-l voia într-adevăr, deşi el nu reprezenta nimic altceva decît pericol pentru casa ei.

— Aud că doamna ta, Sazuko, aşteaptă un copil ?

— Da. Sînt foarte norocos.

Toranaga era încîntat gîndindu-se la cea mai nouă concubină a sa, la tinereţea, la vigoarea şi la înfocarea ei. Nădăjduiesc să am un fiu, îşi spuse. Da, asta ar fi foarte bine. Şaptesprezece ani e o vîrstă potrivită să ai primul copil, dacă ai o sănătate perfectă ca a ei.

— Da. Sînt foarte norocos.

— Buddha te-a binecuvîntat.

Yodoko simţi o undă de invidie. Părea atît de nedrept ca Toranaga să aibă cinci fii în viaţă, patru fiice şi deja cinci nepoate, fără să mai pui la socoteală acest copil al

lui Sazuko ce-o să vină-n curînd, iar el, cu atîţia ani de plină vigoare şi cu numeroasele concubine din casa lui, poate să aibă şi mai mulţi fii. Ori, toate speranţele ei erau puse în acest unic copil de şapte ani, tot aşa de mult copilul ei cît şi al Ochibei. Da, Yaemon este tot pe-atît şi fiul meu, gîndi. Cît am urît-o la început pe Ochiba...

Văzu că toate privirile erau aţintite asupra ei şi tresări.

— Da ?

Yaemon se încruntă :

— Am spus : putem să mergem să-mi fac lecţiile, mamă bună ? Am spus-o, de două ori.

— Îmi pare rău, fiule, mă furaseră gîndurile. Aşa se întîmplă cînd îmbătrîneşti. Da, hai să plecăm atunci.

Kiri o ajută să se ridice. Yaemon alergă, luînd-o înainte. Samuraii în gri erau deja în picioare şi unul din ei îl prinse şi-l urcă cu dragoste în cîrcă. Cei patru samurai care o însoţiseră pe Yodoko aşteptau deoparte.

— N-ai vrea, te rog, să faci cîţiva paşi cu mine, senior Toranaga ? Am nevoie de un braţ puternic de care să mă sprijin.

Toranaga fu în picioare cu o sprinteneală uimitoare. Ea îl luă de braţ, dar nu se folosi de puterea lui.

— Da. Am nevoie de un braţ puternic. Şi Yaemon are nevoie. La fel şi împărăţia.

— Sînt totdeauna gata să vă slujesc, spuse Toranaga.

Cînd se îndepărtară de ceilalţi, ea spuse încet :

— Fii regent unic. Ia puterea şi cîrmuieşte tu singur. Pînă cînd Yaemon împlineşte vîrsta.

— Testamentul lui *taikō* o interzice — chiar dacă eu aş dori-o —, dar n-o doresc. Eu nu umblu să iau puterea de unul singur. N-am umblat niciodată.

— Tora-chan, spuse ea folosind numele pe care i-l dăduse *taikō* cu mulţi ani în urmă, noi avem cîteva secrete, tu şi cu mine. Ai putea s-o faci, dacă ai vrea. Eu îmi iau răspunderea pentru doamna Ochiba. Ia puterea pentru cît trăieşti. Fii *shōgun* şi fă...

— Doamnă, ceea ce spuneţi înseamnă trădare. Eu — nu — caut — să ajung — *shōgun.*

— Bineînţeles, dar te rog, ascultă-mă, pentru ultima oară. Proclamă-te *shōgun,* fă-l pe Yaemon *singurul* tău moştenitor... singurul tău moştenitor. El ar putea să fie *shōgun,* după tine. Nu e linia lui de sînge Fujimoto — prin

doamna Ochiba, prin bunicul ei, Goroda, şi mai departe pînă în timpuri străvechi ? Fujimoto !

Toranaga rămase cu privirea aţintită asupra ei.

— Credeţi că *daimyo*-ii ar fi de acord cu asemenea cerere, sau că Alteţa sa, Fiul Cerului, ar putea să aprobe numirea ?

— Nu. Nu pentru Yaemon singur. Dar, dacă tu ai fi *shōgun* mai întîi şi l-ai adopta, tu ai putea să-i convingi pe ei, pe toţi. Noi te vom sprijini, eu şi doamna Ochiba.

— A fost ea de acord cu asta ? întrebă Toranaga uluit.

— Nu, n-am discutat niciodată. E ideea mea. Dar ea va fi de acord. Răspund eu pentru ea. Dinainte.

— Asta nu se poate discuta, doamnă.

— Tu poţi să te descurci cu Ishido şi cu toţi ceilalţi. Totdeauna te-ai descurcat. Mi-e frică de ce-aud, Torachan, zvonuri de luptă, împărţiri pe tabere şi vremurile de întuneric pornindu-se iar. Cînd o să-nceapă războiul, o să ţină la nesfîrşit şi Yaemon va fi înghiţit.

— Da. Şi eu cred asta. Da, dacă o să-nceapă, o să dureze la nesfîrşit.

— Atunci ia puterea ! Fă ce vrei, oricui şi oricum vrei. Yaemon e un băiat de ispravă. Ştiu că-l placi. Are mintea tatălui său şi, sub îndrumarea ta, am avea toţi de cîştigat. Trebuie să-şi capete moştenirea.

— Eu nu mă opun lui sau succesiunii lui. De cîte ori trebuie s-o spun ?

— Moştenitorul va fi distrus dacă tu nu-l sprijini în fapt.

— Dar eu îl sprijin ! spuse Toranaga. Pe orice cale. Aşa m-am învoit cu *taikō*, regretatul Vostru şoţ.

Yodoko oftă şi se înfăşură mai bine în sutană.

— Oasele astea bătrîne sînt rebegite de frig. Atît de multe secrete şi bătălii, trădări, moarte, victorii, Torachan. Eu sînt doar o femeie şi foarte, foarte singură. Sînt bucuroasă că mi-am închinat viaţa lui Buddha şi că mai toate gîndurile mele sînt acum îndreptate spre Buddha şi viaţa mea viitoare. Dar în viaţa asta trebuie să-mi apăr fiul şi să-ţi spun aceste lucruri. Sper c-ai să-mi ierţi necuviinţa.

— Întotdeauna vă caut şi mă bucură sfatul Vostru.

— Mulţumesc. Îşi îndreptă puţin spatele. Ascultă, cît trăiesc eu, nici moştenitorul, nici doamna Ochiba n-au să meargă niciodată împotriva ta.

— Da.

— Ai să te gîndeşti la ce ţi-am spus ?

— Testamentul fostului meu stăpîn o interzice. Nu pot să merg împotriva a ceea ce m-am legat prin jurămînt sfînt, ca regent.

Îşi continuă drumul în tăcere. Apoi Yodoko oftă.

— De ce n-o iei pe ea de nevastă ?

Toranaga rămase pironit locului.

— Pe Ochiba ?

— De ce nu ? E o alegere politică întru totul potrivită. O alegere perfectă pentru tine. E frumoasă, tînără, viguroasă, linia ei de sînge e cea mai bună, parte Fujimoto, parte Minowara, soarele [1] dansează în vinele ei şi are o sete de viaţă de nestăvilit. Tu acum nu ai nici o soţie legitimă — aşa că, de ce nu ? Asta ar rezolva problema succesiunii şi împărăţia n-ar mai fi sfîşiată în bucăţi. Cu siguranţă c-o să ai alţi fii de la ea. Yaemon o să te urmeze pe tine, apoi fii lui sau ceilalţi fii ai ei. Ai putea să ajungi *shōgun*. Ai avea putere în stat şi putere de tată, aşa că l-ai putea forma pe Yaemon după cum doreşti. L-ai adopta după lege şi el ar fi fiul tău la fel ca oricare din fiii tăi. De ce să nu te-nsori cu doamna Ochiba ?

Pentru că ea e o pisică sălbatică, o tigroaică perfidă, cu chip şi trup de zeiţă, care se crede împărătească şi se poartă ca o împărătească, îşi spuse în sinea lui Toranaga. N-ai putea niciodată să ai încredere în ea să ţi-o aduci în pat. Ar fi în stare chiar să-ţi străpungă ochii cu acul, în timp ce dormi, ca şi cînd te-ar mîngîia. O, nu, nu ea ! Chiar dacă m-aş însura cu ea numai cu numele — ceea ce ea n-ar primi niciodată — o, nu ! E cu neputinţă ! Pentru tot felul de motive, nu mai puţin acela că ea m-a urît şi a uneltit căderea mea şi a casei mele întotdeauna, de cînd a născut prima oară, acum unsprezece ani.

Chiar atunci, chiar la şaptesprezece ani, ea se legase să mă distrugă. O, atît de suavă pe dinafară ca prima piersică coaptă a verii şi la fel de înmiresmată. Dar pe dinăuntru e sabie de oţel, cu o minte pe măsură, urzindu-şi vrăjile, făcîndu-l, în curînd, pe *taikō* nebun după ea şi îndepărtîndu-le pe toate celelalte. Da, ea-l îmbrobodise pe *taikō* de pe cînd avea cincisprezece ani, cînd a luat-o pen-

[1] Ambele familii sînt de origine imperială, iar împăratul, conform tradiţiei, descinde din zeiţa Soarelui, Amaterasu.

tru prima oară concubină. Da, şi nu uita că, de fapt, chiar de atunci, ea l-a avut pe el la aşternut, nu el pe ea, oricît de mult ar fi crezut-o el. Da, chiar la cincisprezece ani Ochiba ştia ce voia şi cum s-o obţină. Apoi s-a întîmplat miracolul, dîndu-i lui *taikō* un fiu, în sfîrşit, ea, singura din toate femeile pe care le-a avut la viaţa lui. Cu cîte a împărţit perna? O sută pe puţin, el, o hermină care şi-a lăsat mai multă Sevă a Bucuriei în mai multe Lăcaşuri Cereşti decît zece bărbaţi obişnuiţi ! Da. Femei de toate vîrstele, de toate castele, întîmplătoare sau concubine oficiale, de la prinţese Funjimoto pînă la curtezane de ultima clasă. Dar nici una n-a rămas niciodată grea, deşi, mai tîrziu, multe din ele, pe care *taikō* le-a îndepărtat sau de care a divorţat, ori le-a găsit soţi, au avut copii de la alţi bărbaţi. Nici una, în afară de doamna Ochiba.

Dar ea i-a dat primul fiu cînd el avea cincizeci şi trei de ani, un copil pricăjit, bolnăvicios, care a murit curînd, *taikō* smulgîndu-şi hainele, aproape nebun de durere, învinovăţindu-se pe el, nu pe ea. Apoi, patru ani mai tîrziu, în chip miraculos, ea a născut iar, printr-o minune — un alt băiat, surprinzător de sănătos de data asta, ea avînd acum douăzeci şi unu de ani. Neasemuita Ochiba, o numise *taikō*.

A fost *taikō* tatăl lui Yaemon ? Ehei, ce n-aş da să ştiu adevărul. O să-l ştim vreodată ? Pesemne că nu, dar ce n-aş da pentru o dovadă, fie că a fost, fie că n-a fost.

Ciudat că *taikō*, atît de deştept în toate celelalte, n-a fost şi-n privinţa Ochibei, îndrăgind-o pe ea şi pe Yaemon la nebunie. Ciudat ca, din toate femeile, ea să ajungă mama moştenitorului său, ea, al cărui tată, şi tată vitreg, şi mamă au murit din pricina lui *taikō*.

O fi avut deşteptăciunea să-mpartă perna cu un alt bărbat, să-i ia sămînţa, apoi să-l şteargă de pe faţa pămîntului ca să fie în siguranţă ? Nu o dată, ci de două ori ?

Ar putea să fie atît de vicleană ? O, da !

Să mă-nsor cu Ochiba ? Niciodată.

— Sînt onorat că aţi făcut o asemenea propunere, spuse Toranaga.

— Eşti *bărbat*, Tora-chan. Ai putea să mînuieşti asemenea femeie cu uşurinţă. Eşti singurul om din împărăţie care ar putea, *neh* ? Ea ar fi o partidă minunată pentru tine. Priveşte-o cum se luptă să apere interesele fiului ei

şi ea e doar o femeie, lipsită de ocrotire. Ar fi o nevastă demnă de tine.

— Nu cred că ea s-ar gîndi vreodată la asta.

— Şi dacă ar face-o ?

— Aş vrea s-o aflu. În taină. Da, asta ar fi o nepreţuită cinste.

— Multă lume crede că numai tu eşti adevărata ameninţare pentru succesiunea lui Yaemon.

— Mulţi oameni sînt nebuni.

— Da. Dar tu nu eşti, Toranaga-sama. Nici doamna Ochiba.

Nici tu, doamna mea, gîndi el.

Capitolul 18

Cînd întunericul nopţii era în toi, asasinul sări zidul în grădină. Aproape că nu-l zăreai : purta haine negre, strîns lipite de trup, şosetele-*tabi* îi erau negre şi capu-i era acoperit cu o glugă şi o mască. Era un bărbat mărunt şi alerga fără zgomot spre faţada de piatră a fortăreţei interioare, oprindu-se chiar lîngă zidurile înalte. La cincizeci de iarzi mai încolo, doi samurai în uniformă maro păzeau poarta principală. Aruncă îndemînatic o gheară de pisică învelită-n cîrpe, de care era prinsă o funie subţire de mătase. Gheara de pisică se prinse de marginea de piatră a ambrazurii. El se căţără pe frînghie, se strecură prin deschizătură şi dispăru înăuntru.

Coridorul era liniştit şi luminat de lumînări. Se grăbi de-a lungul lui, fără să facă vreun zgomot, deschise o uşă exterioară şi ieşi afară pe parapet. O altă aruncare îndemînatică şi o scurtă căţărare şi el se afla în coridorul de deasupra. Santinelele de la colţurile parapetului nu-l auziră, deşi erau numai ochi şi urechi.

Se vîrî într-o nişă în zid cînd alţi samurai în maro trecură fără zgomot pe lîngă el, făcîndu-şi rondul. Cînd se îndepărtară, se strecură uşor de-a lungul acestui coridor. La colţ se opri. Se uită atent de jur împrejur. Un samurai păzea uşa de la celălalt capăt. Lumînările pîlpîiau în tăcere. Santinela stătea cu picioarele încrucişate, apoi căscă, îşi rezemă spatele de zid şi-şi dezmorţi oasele. Ochii i se

închiseră pentru o clipă. Imediat asasinul ţîşni înainte. Fără cel mai mic zgomot. Făcu un laţ la funia de mătase, ce-o avea în mîini, o aruncă pe gîtul santinelei şi smuci zdravăn. Degetele strajei încercară să îndepărteze laţul, dar deja moartea punea stăpînire pe el. O lovitură scurtă cu pumnalul între vertebre, la fel de iscusită ca a unui chirurg, şi straja rămase nemişcată.

Bărbatul împinse uşor uşa. Sala de audienţe era goală, uşile interioare nepăzite. Trase cadavrul înăuntru şi închise uşa la loc. Fără nici o şovăială, traversă încăperea şi alese uşa interioară din stînga. Era din lemn şi puternic ferecată. Îşi schimbă pumnalul în mîna dreaptă. Ciocăni uşor.

— „În zilele împăratului Shirakawa...", spuse, dînd prima parte a parolei.

De cealaltă latură a uşii se auzi un şuierat de sabie trasă din teacă şi răspunsul :

— „...acolo locuia un om înţelept numit Enraku-ji..."

— „...care a scris cea de-a treizeci şi una sutră." Am un mesaj urgent pentru seniorul Toranaga.

Uşa se deschise şi asasinul dădu buzna înăuntru. Pumnalul intră în gîtul primului samurai, chiar sub bărbie, şi ieşi afară tot atît de repede îngropîndu-se la fel în cea de a doua strajă. O uşoară răsucire şi din nou fu tras afară. Amîndoi bărbaţii rămaseră morţi în picioare. Prinse pe unul din ei şi-l lăsă să cadă uşor ; celălalt se prăbuşi, dar fără zgomot. Sîngele curgea din ei pe podea şi trupurile se răsuceau în chinurile morţii.

Bărbatul se grăbi de-a lungul acestui coridor interior. Lumina era slabă. Apoi se deschise un *shoji*. Îngheţă şi-şi roti încet privirea.

Kiri se uita cu gura căscată la el, zece paşi mai departe. Ţinea o tavă în mîini.

El văzu că cele două ceşti de pe tavă erau nefolosite şi mîncarea neatinsă. Un fir de abur ieşea din ceainic. Lîngă el licărea o lumînare. Apoi tava căzu, iar mîinile ei se opriră în *obi* şi ieşiră cu un pumnal, gura i se mişca, dar nu scotea nici un sunet. El deja alerga către colţ. La celălalt capăt se deschise o uşă şi un samurai năuc de somn se zgîia de-a lungul coridorului.

Asasinul trecu val-vîrtej printr-o uşă pe care-o găsi în dreapta. Kiri ţipă, alarma fusese dată şi el alergă în întuneric, sigur pe picioarele lui, traversă camera, zbură

pe lîngă femeile trezite din somn şi pe lîngă slujnicele lor, direct în coridorul cel mai tainic, din cealaltă latură.

Aici era întuneric beznă, dar el, în zarva care creştea, înainta pipăind ca să afle uşa. Împinse uşa glisantă şi se aruncă asupra omului care zăcea în aşternuturi. Dar braţul cu stiletul îi fu prins ca-ntr-o menghină şi peste cîteva clipe se zvîrcolea luptîndu-se pe duşumea. Era priceput la luptă, se eliberă şi lovi iar cu pumnalul dar nu nimeri, încurcat de cuvertură. O azvîrli cît colo şi se aruncă cu pumnalul pregătit pentru lovitura mortală. Dar omul se răsuci cu agilitate neaşteptată şi-i dădu o lovitură zdravănă în vintre. Durerea-l paraliză, iar victima ţîşni-glonţ din calea lui.

Apoi samuraii se îmbulziră în pragul uşii, unii cu felinare, iar Naga, avînd pe el doar fîşia de pînză din brîu, cu părul răvăşit, păşi între el şi Blanckthorne, cu sabia ridicată.

— Predă-te !

Asasinul se prefăcu a sări la atac, strigă : *„Namu Amida Butsu"* — În numele lui Buddha Amida —, dar îndreptă pumnalul asupra sa şi cu ambele mîini şi-l împlîntă în gît, trăgîndu-l în sus, pînă sub bărbie. Sîngele ţîşni şi el căzu grămadă în genunchi. Naga lovi o singură dată, — sabia lui un arc rotitor — şi capul se rostogoli.

În tăcere Naga îi ridică încet capul şi-i smulse masca. Chipul era comun, ochii încă clipeau. Ţinea capul de moţul din creştet, tunsura fiind de samurai.

— Îl cunoaşte cineva ?

Nimeni nu răspunse. Naga îl scuipă în faţă, aruncă furios capul unuia din oamenii săi, sfîşie hainele negre şi ridică braţul drept al cadavrului, găsind ce căuta. Micul tatuaj — semnul chinezesc pentru Amida, un Buddha anume — era desenat la subţioară.

— Cine e ofiţerul de strajă ?

— Eu, stăpîne. Omul era alb ca varul din pricina celor întîmplate.

Naga ţîşni spre el şi ceilalţi se dădură în lături. Ofiţerul nu făcu nici o încercare să evite lovitura cumplită de sabie, care-i zbură capul, o parte din umăr şi un braţ.

— Haybusa-san, toţi oamenii din această strajă să fie în curte, spuse Naga unui ofiţer. Dublaţi garda pentru paza următoare. Scoate-ţi cadavrul de aici. Ceilalţi sînteţi... Se opri văzînd-o pe Kiri în prag, cu pumnalul încă în mînă.

Ea se uită la cadavru, apoi la Blackthorne.

— Anjin-san e rănit ? întrebă ea.

Naga îşi aruncă privirea spre bărbatul mult mai înalt decît el, care abia mai respira. Nu vedea nici răni, nici sînge. Doar un om cu părul răvăşit de somn, care fusese la un pas de moarte. Faţa-i era albă ca varul, dar nici urmă de teamă pe ea.

— Eşti rănit, pilotule ?

— Nu înţeleg.

Naga veni lîngă el şi-i desfăcu chimonoul de dormit să vadă dacă fusese rănit.

— A, înţeleg acum. Nu. Nu rănit, îl auzi pe uriaş spunînd şi-l văzu clătinînd din cap.

— Bine, spuse. Pare să nu fie rănit, Kiritsubo-san.

Îl văzu pe Anjin-san arătînd spre cadavru şi spunînd ceva.

— Nu te înţeleg, răspunse Naga. Anjin-san, tu stai aici. Şi apoi către unul din oamenii săi : Adu-i ceva de mîncare şi băutură, dacă doreşte.

— Asasinul a avut un tatuaj Amida, *neh ?* întrebă Kiri.

— Da, doamnă Kiritsubo.

— Diavoli... diavoli.

— Da.

Naga se înclină spre ea, apoi privi spre unul din samuraii îngroziţi.

— Urmează-mă. Ia şi capul !

Se îndreptă întrebîndu-se cum avea să-i spună tatălui său. O, Buddha, îţi mulţumesc pentru că mi-ai păzit tatăl.

* * *

— Era *ronin*, spuse Toranaga scurt. Niciodată n-o să-i dai de urmă, Hiro-matsu-san.

— Da. Dar Ishido e răspunzător. N-are pic de onoare, *neh ?* Nici un pic. Să folosească lepădăturile astea de asasini ! Te rog, te rog stăruitor, lasă-mă să strîng acum legiunile. Am să pun capăt ticăloşiei ăsteia o dată pentru totdeauna.

— Nu. Toranaga îşi întorse privirea spre Naga : Eşti sigur că Anjin-san nu e rănit ?

— Da, Alteţă.

— Hiro-matsu-san, ai să-i faci soldaţi de rînd pe toţi din straja asta pentru neîndeplinirea datoriei. Li se inter-

zice să-şi facă *seppuku*. Li se porunceşte să trăiască cu această ruşine printre oamenii mei, ca soldaţi de cea mai joasă speţă. Santinelele moarte să fie tîrîte de picioare prin castel şi prin oraş pînă la terenul de execuţie. Să fie lăsaţi hrană cîinilor.

Privi spre fiul său, Naga. În seara asta, mai devreme, sosise mesaj urgent de la mînăstirea Johji din Nagoya despre ameninţarea lui Ishido faţă de Naga. Toranaga poruncise imediat ca fiul său să rămînă prin preajmă, să fie înconjurat de străji şi ceilalţi membri ai familiei din Osaka — Kiri şi doamna Sazuko — să fie la fel de bine păziţi. Mesajul de la staret mai spunea că el crede că e înţelept s-o elibereze imediat pe mama lui Ishido şi s-o trimită înapoi în oraş împreună cu slujnicele ei. „Nu cutez să pun prosteşte în primejdie viaţa unuia din iluştrii tăi fii. Ceea ce e mai rău e că starea sănătăţii ei nu e bună. A răcit. E mai bine să moară la casa ei şi nu aici."

— Naga-san, şi tu eşti la fel de răspunzător pentru intrarea asasinului, spuse Toranaga pe o voce aspră şi dură. Fiecare samurai e răspunzător, fie că era de strajă sau nu, fie că era treaz sau dormea. Ţi se taie jumătate din venitul anual.

— Da, stăpîne, spuse tînărul surprins că i se permitea să mai păstreze ceva, inclusiv capul. Te rog, fă-mă şi pe mine soldat de rînd spuse. Nu pot trăi cu această ruşine. Nu merit nimic decît dispreţ pentru propria-mi neizbîndă, stăpîne.

— Dacă voiam, aş fi făcut-o. Ţi se porunceşte să pleci la Yedo imediat. Vei porni la noapte cu douăzeci de oameni şi te vei prezenta la fratele tău. S-ajungi acolo în cel mai scurt timp ! Pleacă ! Naga se înclină şi se îndreptă cu faţa albă ca varul. Apoi, către Hiro-matsu, spuse la fel de aspru : Dublează-mi gărzile. Amînă vînătoarea de azi şi de mîine. Pe dată după întîlnirea regenţilor, plec din Osaka. Vei face toate pregătirile şi, pînă atunci, voi sta aici. Nu voi primi pe nimeni nechemat. Pe absolut nimeni. Le făcu mînios semn cu mîna să plece. Puteţi pleca. Hiro-matsu, tu rămîi.

Camera se goli. Hiro-matsu era bucuros că umilirea lui avea să fie fără martori, pentru că, dintre toţi, el, comandantul gărzii personale, era cel mai vinovat.

— N-am nici o scuză, stăpîne. Nici una.

Toranaga era pierdut în gînduri. Nici un pic de mînie nu i se citea acum pe chip.

— Dacă ai vrea să te folosești de serviciile celor din Amida Tong, cum i-ai găsi ? Cum ai ajunge la ei ?

— Nu știu, stăpîne.

— Cine-ar putea ști ?

— Kasigi Yabu.

Toranaga privi afară prin ambrazură. La răsărit zorii se-ngînau cu întunericul nopții.

— Adu-l aici la revărsat de ziuă.

— Crezi că știe ceva ?

Toranaga nu răspunse, ci se întoarse iar la gîndurile lui.

În cele din urmă, bătrînul soldat nu mai suportă tăcerea :

— Te rog, stăpîne, lasă-mă să dispar din fața ochilor tăi. Mi-e atît de rușine de neizbînda noastră...

— E aproape cu neputință să prevezi o asemenea încercare, spuse Toranaga.

— Da. Dar noi trebuia să-l fi prins afară, nicidecum lîngă tine.

— Sînt de acord. Dar nu te fac pe tine răspunzător.

— Eu mă fac direct răspunzător. E ceva ce trebuie să-ți spun, stăpîne, pentru că eu *răspund* de viața ta pînă te întorci la Yedo. Vor mai fi și alte încercări asupra ta și toate iscoadele noastre ne vestesc mișcări mari de trupe. Ishido își strînge armata.

— Da, spuse Toranaga calm. După Yabu vreau să-l văd pe Tsukku-san, apoi pe Mariko-san. Dublează străjile la Anjin-san.

— Mesajele venite astă-seară spun că seniorul Onoshi are o sută de mii de oameni care-i întăresc fortificațiile din Kyushu, spuse Hiro-matsu, copleșit de neliniște pentru securitatea lui Toranaga.

— Am să-l întreb despre asta cînd ne întîlnim.

Hiro-matsu își ieși din fire :

— Nu te înțeleg deloc. Trebuie să-ți spun că riști totul prosteste. Da, prosteste. Nu-mi pasă că-mi iei capul pentru că ți-o spun, dar ăsta e adevărul. Dacă Kiyama și Onoshi votează cu Ishido, ai să fii acuzat de înaltă trădare ! Ești un om mort — ai riscat tot venind aici și ai pierdut ! Scapă cît mai poți. Cel puțin o să ai capul pe umeri !

— Nu sînt încă în primejdie.

— Atacul din noaptea asta nu înseamnă nimic pentru tine ? Dacă nu ţi-ai fi schimbat din nou camera, ai fi fost mort acum.

— Da, poate, dar probabil că nu, spuse Toranaga. În noaptea asta s-au aflat multe străji în faţa uşilor *mele*, la fel noaptea trecută. Şi ai fost şi tu de pază în noaptea asta. Nici un asasin n-a putut să ajungă lîngă mine. Nici chiar acesta care era aşa de bine pregătit. El a ştiut drumul, chiar şi parola, *neh* ? Kiri-san spune că l-a auzit folosind-o. Aşa că eu cred că ştia şi-n ce cameră mă aflam. Nu eu eram prada. Era Anjin-san.

— Barbarul ?

— Da.

Toranaga bănuise că vor mai fi şi alte pericole pentru barbar, după dezvăluirile extraordinare din dimineaţa asta. În mod vădit Anjin-san era prea periculos pentru ūnii ca să fie lăsat în viaţă. Dar lui Toranaga nu-i trecuse niciodată prin gînd că avea să fie pus la cale un atac în locuinţa sa personală şi încă atît de repede. Cine mă trădează ? Nicicum Kiri sau Mariko. Dar se gîndi că grădinile şi castelele au avut întotdeauna locuri secrete pentru tras cu urechea. Mă aflu în inima cetăţii duşmanului şi, acolo unde eu am o iscoadă, Ishido — şi ceilalţi — vor avea douăzeci. Pesemne c-a fost doar o iscoadă.

— Dublează gărzile la Anjin-san. Pentru mine el valorează cît zece mii de oameni.

După ce doamna Yodoko plecase în dimineaţa asta, el se întorsese în grădina casei de ceai şi băgase imediat de seamă starea de slăbiciune a lui Anjin-san, ochii lui sticloşi şi oboseala istovitoare. Aşa că-şi stăpînise propria-i nerăbdare şi nevoia aproape covîrşitoare de a cerceta şi mai adînc şi-l lăsase să plece spunînd că au să continue mîine. Anjin-san fusese dat în grija lui Kiri, cu instrucţiuni de a-i aduce un doctor să-l întremeze, să i se pregătească mîncare de-a barbarilor, dacă voia, să i se dea chiar camera de dormit pe care însuşi Toranaga o folosise mai toate nopţile. „Dă-i orice crezi că e necesar, Kiri-san", îi spusese între patru ochi. „Am nevoie de el ca să fie în perfectă stare, foarte repede, şi la minte şi la trup."

Apoi Anjin-san îl rugase să-l elibereze azi pe călugăr din închisoare, pentru că omul era bătrîn şi bolnav. Îi răspunsese c-o să se gîndească la asta şi-l lăsase să plece mulţumindu-i, fără să-i spună că poruncise deja unui sa-

murai să se ducă la închisoare imediat şi să-l aducă pe acest călugăr, care era pesemne tot atît de valoros, atît pentru el cît şi pentru Ishido.

Toranaga ştiuse de mult timp despre preot, că e spaniol şi ostil portughezilor. Dar omul fusese pus acolo din ordinul lui *taikō*, aşa că era deţinutul lui *taikō*, iar el, Toranaga, nu avea nici un drept asupra nimănui din Osaka. Îl trimisese special pe Anjin-san în închisoarea aceea, nu numai ca să se prefacă faţă de Ishido că străinul n-are nici o valoare, dar şi în speranţa că energicul pilot o să poată să-l tragă de limbă pe călugăr.

Prima încercare asupra vieţii lui Anjin-san în celulă fusese dejucată şi imediat se crease în jurul lui o pavăză de apărare. Toranaga îl răsplătise pe vasalul şi iscoada lui, Minikui, un purtător de palanchin, scoţîndu-l de acolo şi dîndu-i patru palanchine şi dreptul ereditar de a folosi din şoseaua Tokaidō — marea arteră ce unea Yedo şi Osaka — porţiunea cuprinsă între a doua şi a treia oprire, care se găsea pe domeniile lui, lîngă Yedo, şi-l trimisese pe ascuns din Osaka din prima zi. În zilele următoare, celelalte iscoade ale lui trimiseseră ştiri cum că cei doi erau acum prieteni, călugărul vorbind şi Anjin-san punînd întrebări şi ascultînd. Faptul că şi Ishido avea pesemne iscoade în celulă nu-l deranja. Anjin-san era apărat şi în siguranţă. Apoi, pe neaşteptate, Ishido, cine ştie de cine sfătuit, încercase să-l răpească.

Toranaga îşi aminti cît se amuzaseră el şi Hiro-matsu plănuind o ambuscadă — „banditii-*ronini*" fiind unul din grupurile mici, izolate, din propriii lui samurai, care fuseseră tainic aduşi în Osaka şi-n împrejurimi — şi aranjînd ca Yabu să treacă pe acolo din întîmplare, tot în acelaşi timp. Acesta, nebănuind nimic, contribuise la „salvare". Rîseseră amîndoi pe înfundate, ştiind că, încă o dată, îl folosiseră pe Yabu drept marionetă ca să-i dea lui Ishido peste nas cu propria lui ticăloşie.

Totul mersese de minune. Pînă azi.

Astăzi samuraiul pe care-l trimisese să-l aducă pe călugăr se întorsese cu mîinile goale. „Preotul e mort", raportase omul. „Cînd a fost strigat numele lui, n-a apărut, stăpîne Toranaga. Am mers înăuntru să-l aduc, dar era mort. Puşcăriaşii din preajmă au spus că, atunci cînd temnicerii i-au strigat numele, el s-a prăbuşit. Cînd l-am întors, era mort. Cer iertare, stăpîne, m-aţi trimis după el

şi eu nu v-am îndeplinit porunca. Văzînd că era un barbar, nu ştiam dacă-i voiaţi numai capul sau şi trupul, aşa că am adus trupul cu cap cu tot. Unii din criminalii din preajmă spuneau că el i-a creştinat. Voiau să păstreze cadavrul şi au încercat s-o facă, aşa că am omorît cîţiva şi am adus hoitul. Pute şi e înfiorător, dar e în curte, Alteţă."

De ce-a murit călugărul ? se întrebă din nou Toranaga. Apoi îl văzu pe Hiro-matsu uitîndu-se la el întrebător.

— Da ?

— Am întrebat cine l-ar vrea pe pilot mort ?

— Creştinii.

* * *

Kasigi Yabu îl urma pe Hiro-matsu de-a lungul coridorului, simţindu-se minunat în zori. Briza avea o aromă plăcută, sărată, şi-i aducea aminte de Mishima, oraşul lui de-acasă. Era bucuros că, în cele din urmă, avea să-l vadă pe Toranaga şi că aşteptarea luase sfîrşit. Făcuse baie şi-şi alesese îmbrăcămintea cu grijă. Ultimele scrisori, către soţia şi mama lui, fuseseră scrise şi ultimul testament fusese pecetluit, în caz că întrevederea se întorcea împotriva lui. Astăzi purta sabia Murasama în teaca ei de ceremonie.

Mai dădură un alt colţ, apoi pe neaşteptate, Hiro-matsu deschise o uşă ferecată în fier şi-l conduse în sus, pe treptele de piatră, în donjonul central din această parte de fortificaţii. Străjile erau numeroase şi Yabu simţi pericolul.

Scările urcau în spirală şi se terminau cu o redută uşor de apărat. Gărzile deschiseră uşa de fier. Ieşiră afară pe parapet.

I s-a spus lui Hiro-matsu să-mi dea un brînci de-aici sau mi se va porunci să sar ? se întrebă fără să-i fie teamă.

Spre surprindera lui, Toranaga era acolo şi, de necrezut, se ridică să-l întîmpine cu o politeţe plină de bunăvoinţă, la care nu avea nici un drept să se aştepte, pentru că, la urma urmelor, Toranaga era seniorul celor Opt Provincii, pe cînd el nu era decît senior de Izu. Pernele fuseseră aşezate cu grijă. Un ceainic era învelit într-o fîşie de mătase. O fată cu faţa patrată, nu prea frumoasă, îmbrăcată somptuos se înclină adînc. Se numea Sazuko şi

era cea de-a şaptea din concubinele oficiale ale lui Toranaga, cea mai tînără şi vădit în ultimele luni de sarcină.

— Ce plăcere să te văd, Kasigi Yabu-san. Îmi pare aşa de rău că te-am făcut să aştepţi.

Acum Yabu era sigur că Toranaga hotărîse să-l lase fără cap, într-un fel sau altul, pentru că, după obicei, duşmanul niciodată nu e mai politicos cu tine decît atunci cînd pune la cale, sau a pus deja, distrugerea ta. Îşi scoase ambele săbii, le aşeză cu grijă pe dalele de piatră şi se lăsă condus spre locul de onoare.

— M-am gîndit c-ar fi interesant să privim revărsatul zorilor, Yabu-san. Cred că de-aici priveliştea e minunată, chiar mai frumoasă decît cea de pe donjonul moştenitorului. *Neh* ?

— Da, e minunată, spuse Yabu cu înflăcărare, căci nu mai fusese niciodată atît de sus în castel. Era sigur acum că spusele lui Toranaga despre „moştenitor" dădeau de bănuit că negocierile lui secrete cu Ishido erau cunoscute. Sînt onorat că mi se permite ca s-o privesc alături de Domnia ta.

Sub ei, oraşul adormit, portul şi insulele Awaji spre vest. Linia de coastă se îngroşa spre est, iar lumina crescîndă a cerului de răsărit biciuia norii cu stropi de purpură.

— Ţi-o prezint pe doamna mea, Sazuko. Sazuko, el e aliatul meu, faimosul senior de Izu, Kasigi Yabu, *daimyo* care ne-a adus barbarul şi nava cu comori !

Ea se înclină şi-l felicită, se înclină şi el şi ea-i întoarse iarăşi plecăciunea. Ea-i oferi lui Yabu prima ceaşcă de ceai, dar el, politicos, refuză onoarea, începînd ritualul, şi o rugă să i-o dea lui Toranaga, care refuză şi insistă ca el s-o accepte. În cele din urmă, continuînd ritualul, ca oaspete de onoare, se lăsă convins. Hiro-matsu acceptă cea de a doua ceaşcă, degetele lui noduroase ţinînd porţelanul cu stîngăcie, cealaltă mînă strînsă ghem pe mînerul sabiei scoase din teacă şi aşezate în poală. Toranaga acceptă cea de a treia ceaşcă şi sorbi pe îndelete din ceai, apoi se lăsară cu toţii furaţi de natură şi priviră răsăritul de soare, sub cupola de linişte a cerului.

Pescăruşii ţipau. Zgomotul oraşului începu. Se făcuse ziuă.

— Aflîndu-mă la o asemenea înălţime şi văzînd atîta frumuseţe, mă face să mă simt ca o zeiţă, *neh* ? E aşa de

trist că s-a sfîrşit pentru totdeauna, Alteţă. Atît de trist, *neh ?*

— Da, spuse Toranaga.

Cînd soarele fu la jumătate de suliţă deasupra zării, ea se înclină şi plecă. Spre surprinderea lui Yabu, plecară şi gărzile. Acum erau singuri. Ei trei.

— Am fost încîntat să primesc darul tău, Yabu-san. A fost foarte generos, întreaga navă cu tot din ea, spuse Toranaga.

— Tot ce am îţi aparţine, spuse Yabu, încă profund impresionat de ivirea zorilor. Aş vrea să am mai mult timp, gîndi. Ce elegant din partea lui Toranaga să facă asta ! Să-mi ofere o clipă de asemenea măreţie ! Mulţumesc pentru acest răsărit de soare !

— Da, spuse Toranaga. A fost rîndul meu. Sînt încîntat că ţi-a plăcut darul meu, după cum şi mie mi-a plăcut darul tău.

Se făcu tăcere.

— Yabu-san, ce ştii despre Amida Tong ?

— Doar ce ştie mai toată lumea : că este un fel de ordin secret de cîte zece — grupuri de zece —, un conducător şi nouă oameni — niciodată mai mulţi —, bărbaţi şi femei. Sînt legaţi prin cele mai sacre şi secrete jurăminte faţă de zeul Buddha Amida, cel care împarte iubirea eternă, întru supunere, celibat şi moarte ; să-şi petreacă viaţa pregătindu-se să ajungă o armă perfectă pentru o singură ucidere : să omoare doar la ordinul conducătorului şi, dacă nu reuşesc să ucidă persoana aleasă, fie bărbat, femeie sau copil, să-şi ia viaţa imediat. Sînt nişte apucaţi, siguri că se duc din această viaţă direct în împărăţia lui Buddha. Nici unul din ei n-a fost prins vreodată viu. Yabu ştia despre încercarea de ucidere a lui Toranaga. Toată Osaka ştia deja şi mai ştia că seniorul de Kwanto, cele Opt Provincii, se închisese între gratii de oţel ca să fie în siguranţă. Ei omoară rar, secretul e desăvîrşit. N-ai sorţi de izbîndă, dacă ai vrea să te răzbuni pe ei pentru că nimeni nu ştie cine sînt, unde locuiesc sau unde se pregătesc.

— Dacă ai vrea să-i foloseşti, cum ai face ?

— Aş da zvon în trei locuri — la mînăstirea Heinan, la porţile altarului lui Amida şi la mînăstirea Johji. În zece zile, dacă eşti socotit un client de încredere, vei fi înştiinţat prin misiţi. Totul e atît de secret şi întortocheat că, şi dacă ai vrea să-i trădezi sau să-i prinzi, n-ar fi cu

putință niciodată. În cea de a zecea zi ei cer o sumă de bani, în argint, suma depinzînd de persoana ce trebuie asasinată. Nu există nici o tîrguială, plătești ceea ce-ți cer dinainte. Ei îți garantează doar că, în zece zile, unul din membrii lor va încerca să omoare. Legenda spune că, dacă omorul nu izbutește, asasinul se întoarce la templu și apoi, cu mare ceremonie, se sinucide după datină.

— Atunci crezi că n-o să putem afla niciodată cine a plătit pentru atacul de astăzi ?

— Nu.

— Crezi că va mai fi altul ?

— Poate da. Poate nu. Ei fac învoiala pentru o singură încercare, o singură dată, *neh* ? Dar ar fi înțelept să-ți sporești măsurile de siguranță — printre samurai, cît și printre femeile tale. Se spune că femeile Amida sînt pregătite să folosească otrava, precum și pumnalul și lațul.

— I-ai folosit vreodată ?

— Nu.

— Dar tatăl tău ?

— Nu știu, nu cu certitudine. Mi s-a spus că *taikō* i-a cerut o dată să ia legătura cu ei.

— Atacul a izbutit ?

— Orice a făcut *taikō* a fost cu izbîndă. Într-un fel sau altul.

Yabu simți pe cineva în spatele lui și presupuse că trebuie să fie gărzile care se întorceau pe furiș. Măsură distanța pînă la săbiile lui. Să încerc să-l omor pe Toranaga ? se întrebă iar. Hotărîsem că da și acum nu știu. M-am răzgîndit. De ce ?

— Cît ar trebui să le plătești pentru capul meu ? îl întrebă Toranaga.

— Nu e destul argint în toată Asia să mă ispitească să-i folosesc ca să facă asta.

— Altcineva cît ar trebui să plătească ?

— Douăzeci de mii de *koku*... cincizeci de mii... o sută... poate mai mult, nu știu.

— Ai plăti o sută de mii de *koku* ca să ajungi *shōgun* ? Linia ta de sînge se trage din familia Takashima, *neh* ?

Yabu spuse cu mîndrie :

— N-aș plăti nimic. Banii sînt un gunoi, o jucărie pentru femei, cu care să-și treacă vremea, și pentru împuțiții de negustori. Dar, dacă ar fi cu putință, ceea ce nu este, mi-aș da viața, a mea, a nevestei, a mamei, și a tot

neamului, cu excepţia fiului meu, şi viaţa tuturor samurailor mei din Izu, cu toate femeile şi copiii lor, ca să fiu o singură zi *shōgun*.

— Şi ce-ai da pentru cele Opt Provincii ?

— Totul ca mai înainte, în afară de viaţa nevestei, a mamei şi-a fiului meu.

— Dar pentru provincia Suruga ?

— Nimic, spuse Yabu cu dispreţ. Ikawa Jikkyu nu valorează doi bani. Dacă nu-i iau capul, lui şi progeniturilor lui, în această viaţă, o voi face într-alta. Fac ceva pe el şi pe seminţia lui pentru zece mii de vieţi.

— Şi dacă ar fi ca eu să ţi-l ofer ? Şi toată Suruga, poate şi provincia alăturată, Totomi ?

Brusc Yabu se simţi obosit de jocul de-a şoarecele şi pisica şi de discuţia despre Amida.

— Dacă ai hotărît să-mi iei capul, nobile Toranaga, foarte bine, sînt pregătit. Îţi mulţumesc pentru acest revărsat de zori. Dar nu doresc să întinez un lucru atît de frumos cu alte discuţii, aşa că să terminăm odată.

— Dar n-am hotărît să-ţi iau capul, Yabu-san, spuse Toranaga. Ce te-a făcut să ai un asemenea gînd ? Ţi-a otrăvit vreun duşman sufletul ? Poate Ishido ? Nu eşti tu aliatul meu favorit ? Crezi că te-aş fi primit aici fără gărzi, dacă te credeam ostil ?

Yabu se întoarse încet. Se aşteptase să vadă samurai în spatele lui, cumpănind săbiile. Nu era nici unul. Privi înapoi spre Toranaga.

— Nu înţeleg.

— Te-am adus aici ca să putem sta de vorbă între patru ochi şi ca să privim zorile. Ai vrea să fii stăpînul provinciilor Izu, Suruga şi Totomi, dacă eu nu pierd acest război ?

— Da. Foarte mult, spuse Yabu, speranţele crescîndu-i.

— Ai deveni vasalul meu ? M-ai accepta ca seniorul tău ?

Yabu nu şovăi.

— Niciodată, spuse. Aliat, da. Conducător, da. Totdeauna sub comanda Domniei tale, da. Cu viaţa mea şi tot ce am de partea ta, da. Dar Izu este al meu. Sînt *daimyo* de Izu şi niciodată nu voi ceda nimănui puterea asupra acestei provincii. Am făcut acest jurămînt faţă de tatăl meu şi faţă de *taikō*, care a recunoscut ca ereditară feuda noastră, întîi pentru tatăl meu, apoi pentru mine. *Taikō*

a spus că Izu este al meu şi al urmaşilor mei, pentru totdeauna. El a fost seniorul nostru şi eu am jurat să nu am niciodată altul pînă moştenitorul lui nu atinge vîrsta majoratului.

Hiro-matsu îşi răsuci uşor sabia în mînă. De ce nu mă lasă Toranaga să termin cu el, o dată pentru totdeauna ? Ne-am înţeles doar. De ce toată vorbăria asta fără rost ? Toate mă dor, vreau să-mi uşurez băşica udului şi-ar trebui să mă-ntind un pic.

Toranaga se scărpină pe burtă.

— Ce ţi-a oferit Ishido ?

— Capul lui Jikkyu, cînd al Domniei tale va cădea, şi provincia lui.

— În schimbul a ce ?

— Sprijin, cînd începe războiul. Să-ţi atac aripa de miazăzi.

— Ai primit ?

— Mă cunoşti doar mai bine.

Iscoadele lui Toranaga din casa lui Ishido spuseseră că tîrgul fusese încheiat şi că Yabu luase asupra sa şi asasinarea celor trei fii ai lui, Noboru, Sudara şi Naga.

— Nimic mai mult ? Doar sprijin ?

— Prin toate mijloacele care-mi stau la îndemînă, spuse Yabu cu jumătate de gură.

— Inclusiv asasinatul ?

— Am de gînd să iau parte la război, cînd începe, cu toată armata mea. Pentru aliatul meu. În orice caz, pot să-i aduc izbînda. Avem nevoie de un singur regent cît Yaemon e minor. Războiul între dumneata şi Ishido e mai mult ca sigur. Altă cale nu există.

Yabu încerca să ghicească ce era în mintea lui Toranaga. Dispreţuia nehotărîrea lui Toranaga, ştiind că el era totuşi bărbatul cel mai bun, că Toranaga avea nevoie de sprijinul lui şi că, pînă la urmă, el avea să-l doboare. Dar, între timp, ce trebuie să fac ? se întrebă şi-şi dori ca Yuriko, soţia lui, să fie aici ca să-i dea un sfat. Ea ar şti care e calea cea mai înţeleaptă.

— Pot să-ţi fiu foarte folositor. Pot să te-ajut s-ajungi regent unic, spuse, hotărîndu-se să-şi încerce norocul.

— De ce-aş dori să fiu regent unic ?

— Cînd atacă Ishido, pot să te-ajut să-l birui. Cînd o să încalce pacea, spuse Yabu.

— Cum ?

Le spuse planul său cu armele.

— Un regiment de cinci sute de samurai înarmați ? izbucni Hiro-matsu.

— Da. Gîndiți-vă la puterea focului. Toți, bărbați aleși pe sprînceană, pregătiți să lupte ca un singur om. Plus cele douăzeci de tunuri.

— E un plan prost. Scîrbos, spuse Hiro-matsu. Niciodată nu l-ai putea ține secret. Dacă noi începem, are să înceapă și inamicul. Asemenea grozăvie n-o să se termine niciodată. Planul tău e lipsit de onoare și de viitor.

— Nobile Hiro-matsu, războiul care bate la ușă nu e singurul lucru care ne preocupă ? răspunse Yabu. Nu sîntem noi îngrijorați doar pentru viața seniorului Toranaga ? Nu asta e datoria aliaților și vasalilor lui ?

— Da.

— Tot ceea ce trebuie să facă seniorul Toranaga e să cîștige această mare bătălie. Asta îi va oferi capetele tuturor dușmanilor săi — și putere. Eu zic că această strategie are să-i aducă victoria.

— Eu zic că nu. E un plan mîrșav, lipsit de orice onoare.

Yabu se întoarse spre Toranaga :

— Vremurile noi cer o gîndire limpede în legătură cu sensul onoarei.

Un pescăruș trecu în zbor pe deasupra capetelor lor, țipînd.

— Ce-a spus Ishido despre planul tău ? întrebă Toranaga.

— Nu i-am vorbit despre el.

— De ce ? Dacă crezi că planul tău este bun pentru mine, ar fi la fel de bun și pentru el. Poate chiar mai bun.

— Domnia ta mi-ai oferit un revărsat de zori. Nu ești țăran ca Ishido. Ești conducătorul cel mai înțelept, cu cea mai mare experiență din împărăție.

Care e adevăratul motiv ? se întreba Toranaga. Sau i l-a spus și lui Ishido ?

— Dacă ar fi ca acest plan să fie urmat, oamenii ar fi jumătate ai tăi și jumătate ai mei ?

— Da. Eu i-aș comanda.

— Al doilea la comandă ar putea fi un om numit de mine ?

— Mă-nvoiesc. Aș avea nevoie de Anjin-san să-mi pregătească oamenii ca pușcași și ca tunari.

— Dar el ar rămîne tot în proprietatea mea şi tu l-ai venera aşa cum îl venerezi pe moştenitor ? Ai să fii întru totul răspunzător de el şi ai să faci cu el tot ce-ţi spun ?

— Mă-nvoiesc.

Toranaga îşi îndreptă privirea pentru o clipă spre norii purpurii. Tot planul ăsta e o prostie, gîndi. Eu însumi va trebui să declar „Cer de Purpură" şi să mă arunc spre Kyoto în fruntea tuturor legiunilor mele. O sută de mii împotriva unui număr de zece ori mai mare.

— Cine va fi tălmaciul ? N-o pot ţine pe Toda Mariko-san pentru totdeauna.

— Doar pentru cîteva săptămîni, Alteţă ? Mă voi îngriji ca barbarul să înveţe limba noastră.

— I-ar trebui ani. Singurii barbari care au învăţat-o vreodată sînt preoţii creştini, *neh* ? Le-a luat ani. Tsukku-san se află aici de aproape treizeci de ani, *neh* ? El n-o să înveţe destul de repede, nu mai repede decît putem noi să învăţăm limbile lor dezgustătoare.

— Da, dar eu îţi făgăduiesc că acest Anjin-san are să înveţe foarte repede.

Yabu le spuse planul pe care i-l sugerase Omi ca şi cum ar fi fost propriul lui plan.

— Ar putea fi prea periculos.

— L-ar face să înveţe rapid, *neh* ? Şi-apoi el e îmblînzit.

După o pauză, Toranaga spuse :

— Cum ai să păstrezi secretul în timpul pregătirilor ?

— Izu e o peninsulă, acolo sînt în deplină siguranţă. Voi face tabăra lîngă Anjiro, mult la sud, departe de Mishima şi de hotar, ca să fie mai sigur.

— Bine. Vom face legătura între Osaka şi Yedo prin porumbei călători.

— Minunat. Am nevoie doar de cinci sau şase luni şi...

— Vom fi norocoşi dacă avem şase zile ! pufni cu dispreţ Hiro-matsu. Zici c-ai împînzit tot locul cu faimoasa ta reţea de iscoade, Yabu-san ? Ai primit cu siguranţă rapoarte ? Ishido nu strînge oaste ? Onoshi nu strînge şi el ? Aici nu sîntem încercuiţi ?

Yabu nu răspunse.

— Ei ? spuse Toranaga.

Yabu spuse :

— Rapoartele spun că toate astea se întîmplă şi chiar mai mult. Dacă sînt doar şase zile, atunci atîtea sînt şi asta e *karma*. Dar eu cred că Domnia ta eşti mult prea deştept ca să fii prins în cursă aici. Sau împins într-un război înainte de vreme.

— Dacă sînt de acord cu planul tău, m-ai recunoaşte drept conducător ?

— Da. Şi cînd cîştigi aş fi onorat să primesc Suruga şi Totomi ca parte din feuda mea pentru totdeauna.

— Tatomi ar depinde de reuşita planului tău.

— De acord.

— Îmi vei da ascultare ? Pe cinstea ta ?

— Da. Pe *bushido*, pe slăvitul Buddha, pe viaţa mamei mele, a nevestei şi a urmaşilor mei.

— Bine, spuse Toranaga. Hai să pecetluim tîrgul.

Merse spre parapet. Puse un picior pe marginea ambrazurii, apoi chiar pe parapet. La şaptezeci de picioare dedesubt se afla grădina interioară. Lui Hiro-matsu i se tăie respiraţia, uluit de îndrăzneala fără rost a stăpînului său. Îl văzu întorcîndu-se şi făcîndu-i semn lui Yabu să stea lîngă el. Yabu îi dădu ascultare. Cea mai mică atingere îi putea trimite pe amîndoi de-a rostogolul la pieire.

Toranaga îşi desfăcu chimonoul şi dădu la o parte fîşia de pînză din brîu, la fel şi Yabu. Amîndoi urinară, îşi împreunară jeturile şi priviră stropii ce udau grădina de dedesubt.

— Ultima învoială pe care am pecetluit-o în acest chip a fost cu însuşi *taikō*, spuse Toranaga, foarte uşurat că-şi putuse goli băşica udului. Asta a fost cînd el s-a hotărît să-mi dea ca feudă Kwanto, cele Opt Provincii. Bineînţeles, atunci, duşmanul Hojo încă le stăpînea, aşa că mai întîi a trebuit să le cuceresc. Erau ultimele provincii care ni se mai împotriveau. Bineînţeles, onoarea îmi cerea să renunţ imediat la feudele mele ereditare : Imagawa, Owari şi Ise. Chiar şi aşa, am fost de acord şi am urinat pe învoială. Îşi desfăcu picioarele pe parapet cu uşurinţă, potrivindu-şi mai bine fîşia de pînză din brîu, de parcă se afla chiar în grădină şi nu cocoţat ca un vultur la o asemenea înălţime. A fost o înţelegere bună pentru amîndoi. L-am învins pe Hojo şi-am luat cinci mii de capete în acel an. Am terminat cu el şi cu tot clanul lui. Poate că ai dreptate, Kasigi Yabu-san. Poate că tu mă poţi ajuta aşa

cum eu l-am ajutat pe *taikō*. Fără mine *taikō* n-ar fi ajuns niciodată *taikō*.

— Te pot ajuta să ajungi regent unic, Toranaga-sama, dar nu *shōgun*.

— Bineînțeles. Aceasta e singura onoare pe care n-o caut, oricît de mult ar spune dușmanii mei că da. Toranaga sări pe lespezile de piatră, fiind din nou la adăpost. Privi înapoi spre Yabu, care încă stătea pe parapetul îngust aranjîndu-și eșarfa. Fu grozav de ispitit să-i dea iute un brînci pentru obrăznicia lui. Dar se așeză jos. Ce-ți face bășica udului, Pumn de Fier ?

— Istovită, stăpîne, foarte istovită.

Bătrînul merse la margine și se ușură și el peste parapet, mulțumit, dar nu se urcă acolo unde se cocoțaseră Toranaga și Yabu. Era bucuros că nu trebuise să pecetluiască tîrgul cu Yabu. Ăsta e un tîrg pe care eu n-o să-l onorez niciodată. Niciodată.

— Yabu-san, toate astea trebuie să rămînă secrete. Cred că ar fi necesar să pleci în următoarele două sau trei zile, spuse Toranaga.

— Da. Cu armele și cu barbarul, Toranaga-sama ?

— Da. Vei pleca pe mare. Toranaga privi spre Hiromatsu : Pregătești galera.

— Nava e gata. Armele și praful de pușcă sînt încă în cale, răspunse Hiro-matsu, citindu-i-se dezaprobarea pe chip.

— Bine.

Ai izbutit, voia Yabu să strige. Ai armele, îl ai pe Anjin-san, ai totul. Și cele șase luni. Toranaga nici vorbă să pornească războiul curînd. Chiar dacă Ishido îl asasinează în următoarele cîteva zile, tu ai totuși totul. O, Buddha, apără-l pe Toranaga pînă ajung în largul mării !

— Mulțumesc, spuse, cu vădită sinceritate. Niciodată n-o să ai un aliat mai credincios.

După ce Yabu plecă, Hiro-matsu se întoarse spre Toranaga.

— N-ai făcut bine ce-ai făcut. Mi-e rușine de tîrgul ăsta. Mi-e rușine că sfatul meu contează atît de puțin. E limpede c-am ajuns să nu-ți mai fiu de folos și sînt foarte istovit. Nenorocitul ăla de *daimyo* știe că te sucește ca pe o marionetă. De ce-a avut pînă și nerușinarea să-și poarte sabia Murasama în fața ta ?

— Am băgat de seamă, spuse Toranaga.

— Cred că zeii ţi-au făcut vrăji, stăpîne. Să nu ţii cont de o asemenea batjocură şi să-l laşi să se lăfăie de bucurie în faţa ta. Îi îngădui lui Ishido, fără să te sinchiseşti, să te facă de rîs în faţa noastră, a tuturor. Mă opreşti pe mine şi pe noi toţi să te apărăm. Îi tăgădui nepoatei mele, o doamnă samurai, onoarea şi pacea morţii. Ai pierdut controlul asupra Consiliului, duşmanul tău te-a manevrat cu iscusinţă şi acum urinezi pe un tîrg solemn, care e un plan atît de mîrşav, cum n-am pomenit niciodată, şi faci asta cu un om care se îndeletniceşte cu mişelii, otrăviri şi trădări, cum a făcut şi tatăl lui mai înainte.

Toranaga nu-i răspunse, se uita doar lung şi calm la el, de parcă n-ar fi scos o vorbă.

— Pe toţi *kami*, vii sau morţi, eşti vrăjit, izbucni Hiromatsu. Eu te întreb şi ţip şi te batjocoresc şi tu doar te zgîieşti la mine ! Ai înnebunit, sau eu am înnebunit. Cer îngăduinţa să-mi fac *seppuku*, sau dacă nu-mi dai această pace, am să mă rad în cap şi am să ajung călugăr, fac orice, orice, numai să mă laşi să dispar din faţa ta.

— N-ai să faci nici una, nici alta. Dar ai să trimiţi după preotul barbar Tsukku-san.

Şi apoi Toranaga izbucni în rîs.

Capitolul 19

Părintele Alvito cobora dealul de la castel în fruntea obişnuitului său grup de călăreţi iezuiţi. Toţi erau îmbrăcaţi ca preoţii budişti, afară doar de crucea şi mătăniile din brîu. Erau patruzeci de călăreţi, japonezi, toţi de viţă nobilă, fii de samurai creştini, studenţi de la seminarul din Nagasaki, care-l însoţeau la Osaka. Toţi se ţineau bine în şa, erau gătiţi şi tot atît de disciplinaţi ca suita oricărui *daimyo*.

Uitînd cu totul de căldura soarelui, el călărea în trap săltat prin pădure şi de-a lungul străzilor oraşului către misiunea iezuită, o casă mare, de piatră, în stil european, aflată lîngă debarcader şi dominînd acareturile strînse grămadă în jur — camere pentru tezaur şi depozite de mărfuri, unde se negociau toate mătăsurile din Osaka.

Alaiul trecu tropăind prin porţile mari de fier din zidul înalt de piatră, intră în curtea centrală pavată şi se opri lîngă uşa principală. Servitorii aşteptau deja să-l ajute pe părintele Alvito să descalece. El coborî din şa şi le dădu dîrlogii. Pinteni-i zornăiau pe dalele de piatră, în timp ce înainta cu paşi mari de-a lungul galeriei străjuite de coloane din corpul principal, dădu apoi colţul, trecu pe lîngă capela micuţă şi intră pe sub arcade în curtea interioară, în care erau o fîntînă şi o grădină liniştită. Uşa de la antecameră era deschisă. Îşi alungă neliniştea, îşi luă un aer calm şi păşi înăuntru.

— Este singur ? întrebă.

— Nu, nu, nu este, Martin, spuse părintele Soldi. Era un napolitan mărunt, blajin, ciupit de vărsat, secretar al Părintelui Superior de aproape treizeci de ani, dintre care douăzeci şi cinci în Asia. Căpitanul general Ferriera e cu Eminenţa sa. Da, păunul e cu dînsul. Dar Eminenţa sa a spus ca tu să intri imediat. Ce nu e-n ordine, Martin ?

— Nimic.

Soldi mormăi şi se întoarse la ascuţitul penei sale.

— „Nimic" a spus înţeleptul părinte. Ei, o să aflu eu destul de curînd.

— Da, spuse Alvito, plăcîndu-l pe bătrîn.

Se îndreptă spre uşa din celălalt capăt. Un foc de lemne ardea în cămin luminînd mobila frumoasă şi masivă, patinată de vreme şi strălucind de curăţenie. Un mic tablou de Tintoretto, o Fecioară cu Pruncul, pe care Părintele Superior îl adusese cu el de la Roma şi care totdeauna îi plăcuse lui Alvito, atîrna deasupra căminului.

— L-ai văzut iar pe englez ? strigă după el părintele Soldi.

Alvito nu-i răspunse. Bătu la uşă.

— Intră.

Carlo dell'Aqua, Părintele Superior al Asiei, reprezentantul personal al generalului iezuiţilor, omul cu rangul cel mai mare şi deci cel mai puternic din Asia, era şi cel mai înalt bărbat. Măsura şase picioare şi trei ţoli şi-avea un fizic pe potrivă. Sutana-i era portocalie, crucea splendidă. Avea părul alb, cu tonsură, şaizeci şi unu de ani şi era napolitan de origine.

— A, Martin, intră, intră. Puțin vin ? spuse el, vorbind o portugheză cu o splendidă cursivitate italiană. L-ai văzut pe englez ?

— Nu, Eminență. Doar pe Toranaga.

— Veşti proaste ?

— Da.

— Puțin vin.

— Mulțumesc.

— Cît de proaste ? întrebă Ferriera.

Stătea lîngă foc, în scaunul de piele, cu spătar înalt, mîndru ca un şoim şi tot atît de colorat — era *fidaglio,* căpitanul general de pe *Nao del Trato,* Corabia Neagră a acestui an. Avea în jur de treizeci şi cinci de ani, era zvelt, uscăţiv şi plin de sine.

— Cred că foarte proaste, căpitane general. De pildă, Toranaga a spus că problema negoţului pe anul ăsta poate să aştepte.

— Cu siguranţă că nu poate şi nici eu nu pot, spuse Ferriera. Pornesc cu refluxul.

— N-ai liberă trecere în port. Mi-e teamă că va trebui să aştepţi.

— Am crezut că totul a fost aranjat cu luni în urmă. Din nou Ferriera blestemă legile japoneze care cereau ca toate navele de comerţ, chiar şi ale lor proprii, să aibă autorizaţii de intrare şi de plecare. N-ar trebui să fim legaţi de nişte legi prosteşti ale băştinaşilor. Ai spus că întîlnirea asta nu e decît de formă, că te duci doar să iei autorizaţiile.

— Aşa ar fi trebuit să fie, dar m-am înşelat. Poate că ar fi mai bine să-ţi explic...

— Eu trebuie să mă-ntorc imediat la Macao să pregătesc Corabia Neagră. Am cumpărat deja cele mai bune mătăsuri la tîrgul din februarie, de la Canton, în valoare de un milion ducaţi şi vom transporta pe puţin o sută de mii de uncii de aur chinezesc. Am crezut că am spus-o limpede că fiecare cent din banii gheaţă din Macao, Malacca şi Goa şi fiecare cent pe care negustorii şi mai-marii oraşului îi pot lua cu împrumut sînt investiţi în afacerea plină de riscuri a acestui an. Ca fiecare cent al Domniilor voastre.

— Noi cunoaştem tot atît de bine ca şi tine importanţa ei, spuse dell'Aqua tăios.

— Îmi pare rău, căpitane general, dar Toranaga e președintele regenților și obiceiul este să mergem la el, spuse Alvito. El n-a vrut să discute problema negoțului din acest an, nici a autorizațiilor tale. A spus, de la început, că el nu este de acord cu asasinatul.

— Cine e, părinte ? spuse Ferriera.

— Despre ce vorbește Toranaga, Martin ? întrebă dell' Aqua. Să fie la mijloc vreun șiretlic ? Asasinat ? Ce legătură are asta cu noi ?

— El a spus : „De ce vreți voi, creștinii, să-mi omorîți prizonierul, pilotul ?"

— Ce ?

— Toranaga crede că încercarea de asasinat din noaptea trecută a fost asupra englezului, nu asupra sa. El mai zice c-a mai fost o încercare în închisoare.

Alvito își pironi ochii asupra soldatului.

— De ce mă acuzi, părinte ? spuse Ferriera. O încercare de asasinat ? Eu ? În castelul Osaka ? Asta-i prima oară în viața mea cînd mă aflu în Japonia !

— Tăgădui c-ai avea vreo știre despre asta ?

— Nu tăgădui că, cu cît mai repede îl vedem mort pe eretic, cu atît e mai bine, spuse Ferriera cu răceală. Dacă olandezii și englezii încep să-și răspîndească porcăriile lor în Asia, noi o să avem mari necazuri. Noi toți.

— Avem deja, necazuri, spuse Alvito. Toranaga a început prin a spune că el a înțeles de la englez că sînt obținute profituri de neînchipuit din *monopolul* portughez asupra comerțului cu China, că portughezii umflă peste măsură prețul mătăsurilor, pe care numai ei le pot cumpăra din China, plătind pentru el cu singurul produs pe care chinezii vor să-l accepte la schimb, argintul japonez, argint obținut de portughezi la un preț de nimic. Toranaga a spus : „Dat fiind că se poartă lupte între China și Japonia, iar negoțul direct între noi este interzis, și numai portughezii au permisiunea să facă negoț, atunci trebuie ca portughezii să răspundă oficial — *în scris* — acuzației de camătă a pilotului." El te „invită", Eminență, să înaintezi regenților un raport asupra ratelor de schimb: argint pentru mătase, mătase pentru argint, aur pentru argint. A adăugat că el, bineînțeles, nu se împotrivește ca noi să avem un profit mare, dar să provină de la chinezi.

— Veți refuza, bineînțeles, o cerere atît de obraznică spuse Ferriera.

— Ar fi foarte greu.

— Atunci îi dați un raport fals.

— Asta ar primejdui toată poziția noastră, care se bazează pe încredere, spuse dell'Aqua.

— Poți să ai încredere într-un japonez ? Bineînțeles că nu. Profiturile noastre trebuie să rămînă secrete. Eretic blestemat !

— Îmi pare rău că trebuie s-o spun, dar Blackthorne pare deosebit de bine informat.

Alvito privi involuntar spre dell'Aqua, gura luîndu-l pe dinainte. Părintele Superior nu spuse nimic.

— Ce altceva a mai spus japonezul ? întrebă Ferriera, prefăcîndu-se că nu văzuse schimbul de priviri dintre ei, dorind să afle exact ce știau.

— Toranaga îmi cere să-i aduc pînă mîine după-amiază o hartă a lumii cu hotarele între Portugalia și Spania, numele papilor care au aprobat tratatele și datele lor. El „cere", în trei zile, o explicație în scris privind „cuceririle" noastre din Lumea Nouă. „Pentru curiozitatea sa — au fost exact cuvintele lui — dorește să știe cantitatea de aur și argint luată — de fapt, el a folosit cuvîntul lui Blackthorne „jefuită" — de Spania și Portugalia din Lumea Nouă. De asemeni, mai cere o altă hartă care să arate exact imperiile Spaniei și Portugaliei în urmă cu o sută de ani, cu cincizeci de ani și astăzi, laolaltă cu pozițiile exacte ale bazelor noastre din Malacca pînă în Goa — pe care el le-a numit foarte clar ; erau scrise pe o bucată de hîrtie — și, de asemeni, numărul mercenarilor japonezi folosiți de noi la fiecare din bazele noastre.

Dell'Aqua și Ferriera erau îngroziți.

— Asta categoric trebuie refuzat, explodă soldatul.

— Nu poți să-l refuzi pe Toranaga, spuse dell'Aqua.

— Cred, Eminență, că socotiți prea mare importanța lui, spuse Ferriera. Cred că acest Toranaga nu este decît un rege, despot printre atîția alții, un păgîn însetat de omor, de care sigur nu trebuie să-ți fie teamă. Refuzați-l. Fără Corabia Neagră, ei sînt la pămînt. O să ne roage în genunchi pentru mătăsurile noastre chinezești. Fără mătăsuri, n-au să mai fie chimonouri. Ei au nevoie de negoțul nostru. Eu zic să-l lăsăm pe Toranaga. Putem negocia cu regii creștini, care sînt numele lor ? Onoshi, Kiyama și ceilalți regi creștini din Kyushu. La urma urmelor, Naga-

saki e acolo, noi acolo sîntem puternici, tot negoțul nostru se face acolo.

— Nu putem, căpitane, spuse dell'Aqua. Aceasta este prima ta vizită în Japonia, așa că n-ai nici o idee despre problemele noastre de aici. Da, ei au nevoie de noi, dar noi avem mai multă nevoie de ei. Fără bunăvoința lui Toranaga — și a lui Ishido — o să ne pierdem influența asupra regilor creștini. O să pierdem Nagasaki și tot ce-am construit de peste cincizeci de ani. Ai avut ceva de-a face cu atacul asupra acestui pilot eretic ?

— Eu, de la începutul începutului, i-am spus deschis lui Rodrigues, și oricui a vrut să m-asculte, că englezul e un pirat periculos, care o să molipsească pe oricine, îi vine în preajmă și, ca atare, trebuie îndepărtat cu orice chip. Eminența voastră ați spus același lucru, dar cu alte cuvinte. La fel și dumneata, părinte Alvito. N-a reieșit așa la întrunirea noastră cu Onoshi și Kiyama de acum două zile ? N-ai spus dumneata că acest pirat e periculos ?

— Da. Dar...

— Părinte, fie-mi cu iertare, dar uneori e necesar ca soldații să îndeplinească lucrarea Domnului în cel mai bun chip cu putință. Trebuie să-ți spun că am fost furios pe Rodrigues că n-a pus la cale un „accident" în timpul furtunii. Dintre toți, el trebuia s-o fi știut cel mai bine ! Pe Dumnezeul meu, priviți ce-a făcut deja acel diavol de englez cu însuși Rodrigues. Bietul nătărău îi e recunoscător pentru că i-a salvat viața, cînd ăsta-i cel mai limpede șiretlic de pe lume pentru a cîștiga încrederea cuiva. N-a fost Rodrigues tîmpit lăsîndu-l pe pilotul eretic să-i ia propria-i dunetă și astfel aproape să-l omoare ? Cît privește încercarea de la castel, cine știe ce s-a întîmplat ? Asta trebuie să fi fost poruncită de vreun băștinaș, ăsta e un șiretlic japonez. Nu-mi pare rău c-au încercat, sînt doar scîrbit că n-au izbutit. Cînd voi pune *eu* la cale omorîrea lui, puteți să dormiți liniștiți, că așa se va întîmpla.

Alvito sorbi pe îndelete din vin.

— Toranaga a spus că-l trimite pe Blackthorne în Izu.

— Peninsula din est ? întrebă Ferriera.

— Da.

— Pe uscat sau pe mare ?

— Pe mare.

— Bine. Atunci, îmi pare rău că trebuie să vă spun, dar s-ar putea ca tot echipajul să piară pe mare într-o regretabilă furtună.

Alvito spuse tăios :

— Şi eu regret că trebuie să-ţi spun, căpitane general, că Toranaga a zis, îţi dau întocmai vorbele lui : „Pilotului i se pune gardă personală, Tsukku-san, şi, dacă i se întîmplă vreun accident, acesta va fi cercetat cu toată autoritatea pe care o avem, eu şi regenţii, şi, dacă, din întîmplare, un creştin sau altcineva care are legături, *fie şi pe departe,* cu creştinii se face vinovat, este foarte posibil ca edictele de expulzare să fie reexaminate şi toate bisericile, şcolile şi azilurile creştine vor fi închise imediat".

Dell'Aqua spuse :

— Ferească Dumnezeu să se întîmple asta !

— Vorbe goale ! spuse Ferriera dispreţuitor.

— Nu, te-nşeli, căpitane general. Toranaga este tot atît de deştept ca Machiavelli şi tot atît de necruţător ca hanul Attila. Alvito îşi întoarse privirea spre dell'Aqua : Ar fi uşor să fim învinovăţiţi dacă i se întîmplă ceva englezului.

— Da.

— Poate că ar trebui să mergeţi la originea lucrurilor, spuse Ferriera tăios. Lichidaţi-l pe Toranaga.

— Nu-i timp de glume, spuse Părintele Superior.

— Ceea ce a mers de minune în India, Malaya, Brazilia, Peru, Mexic, Africa, Indiile de Vest şi oriunde altundeva are să meargă şi aici. Eu însumi am făcut-o de zeci de ori în Malacca şi Goa cu ajutorul mercenarilor japonezi, iar eu n-am nici pe departe influenţa şi cunoştinţele Domniilor voastre. Şi putem folosi pe regii creştini. Îl vom ajuta pe unul din ei să-l elimine pe Toranaga, dacă el e problema. Cîteva sute de conchistadori ar fi de-ajuns. Dezbină şi cîrmuieşte. Am să vorbesc cu Kiyama. Părinte Alvito, dacă ai tălmăci...

— Nu-i poţi pune pe japonezi deopotrivă cu indienii sau cu barbarii analfabeţi, ca incaşii. Aici nu poţi să dezbini şi să cîrmuieşti. Japonia nu e ca oricare naţie. Absolut deloc, spuse dell'Aqua obosit. Căpitane general, trebuie să-ţi cer oficial să nu te amesteci în politica acestei ţări.

— De acord. Vă rog iertaţi ce-am spus. A fost nedelicat şi naiv să fiu atît de deschis. Din fericire furtunile sînt ceva firesc în acest timp al anului.

— Dacă se întîmplă o furtună, asta e-n mîinile Domnului. Dar tu *nu*-l vei ataca pe pilot.

— O ?!

— Nu. Nici nu vei ordona nimănui s-o facă.

— Sînt legat prin jurăminte față de regele *meu* să-i distrug dușmanii. Englezul este un dușman al nației mele. Un ticălos, un pirat, un eretic. Dacă hotărăsc să-l elimin asta-i treaba mea. Sînt căpitanul general al Corabiei Negre anul acesta, ca atare guvernator de Macao în acest an, cu puteri de vicerege asupra acestor ape în anul acesta și, dacă eu vreau să-l elimin pe el, sau pe Toranaga, sau pe oricine altcineva, o voi face.

— Atunci ai s-o faci împotriva ordinelor mele directe și ca atare te primejduiești cu excomunicarea imediată.

— Asta e dincolo de puterea Eminenței voastre. E o chestiune lumească, nu ține de biserică.

— Poziția bisericii aici este, din păcate, atît de amestecată cu politica și cu negoțul de mătase, încît totul se răsfrînge asupra siguranței bisericii. Cît trăiesc eu, jur că nimeni nu va pune în primejdie viitorul sfintei biserici aici !

— Mulțumesc, pentru că ați fost atît de explicit. Îmi voi face o datorie din a fi mai cunoscător în problemele japonezilor.

— Îți sugerez s-o faci, de dragul nostru al tuturor. Creștinismul e tolerat aici numai pentru că toți *daimyo* sînt absolut convinși că, dacă ne izgonesc sau ne distrug credința, Corăbiile Negre n-or să se mai întoarcă niciodată. Noi, iezuiții, sîntem căutați și avem o oarecare influență numai pentru că sîntem singurii care vorbim japoneza și portugheza și putem tălmăci și face pe mijlocitorii pentru ei în materie de negoț. *Din păcate* pentru credință, ceea ce gîndesc ei nu e adevărat. Sînt sigur că negoțul are să continue, indiferent de poziția noastră și de poziția bisericii, pentru că neguțătorii portughezi sînt mult mai preocupați de propriile lor interese egoiste decît să-l slujească pe Dumnezeu.

— Pesemne tot atît de limpezi sînt și interesele egoiste ale clericilor care vor să ne forțeze — mergînd pînă la a cere Sanctității sale puteri legale —, să ne forțeze să navigăm în orice port ales de ei și să facem negoț cu orice *daimyo* ales de ei, indiferent de primejdii.

— Ai întrecut măsura, căpitane general !

— Nu. Eu n-am uitat că anul trecut Corabia Neagră s-a pierdut cu tot echipajul, între Japonia şi Malacca, cu peste două sute de tone de aur la bord şi lingouri de argint în valoare de cinci sute de mii de *crusados*, după ce-a fost întîrziată, fără motiv, pînă-n anotimpul prost, la cererea Eminenţei voastre. Sau că această catastrofă a ruinat aproape pe toată lumea, de aici pînă în Goa.

— A fost o măsură necesară din pricina morţii lui *taikō* şi a politicii interne de succesiune.

— N-am uitat că, acum trei ani, Eminenţa voastră i-a cerut viceregelui de Goa să amîne Corabia Neagră, s-o trimită doar cînd şi în ce port hotărîţi, şi că el a respins această cerere socotind-o un amestec sfruntat.

— Asta a fost ca să-l potolim pe *taikō*, ca să-l lipsim de mijloace în miezul războiului său prostesc cu China şi Coreea, a fost din pricina martiriului de la Nagasaki, pe care-l poruncise, din pricina atacului său nebunesc asupra bisericii, din pricina edictelor de expulzare ce-abia le emisese, prin care eram toţi daţi afară din Japonia. Dacă lucrezi cu noi şi ne urmezi sfatul, toată Japonia are să fie creştină într-o singură generaţie ! Ce e mai important, negoţul sau mîntuirea sufletelor ?

— Răspunsul meu e mîntuirea sufletelor. Dar, pentru că m-aţi lămurit în problemele japoneze, daţi-mi voie să pun problemele japoneze în adevărata lor lumină. Numai cu argintul japonez putem avea mătasea şi aurul Chinei. Cîştigurile uriaşe pe care le obţinem şi le trimitem la Malacca şi Goa, şi de acolo la Lisabona, ne susţin întregul nostru imperiu asiatic, toate forturile, toate misiunile, toate expediţiile, toţi misionarii, toate descoperirile, şi asigură plăţile pentru multe, dacă nu chiar pentru toate angajamentele noastre europene, îi împiedică pe eretici să ne domine şi îi ţin departe de Asia, care le-ar oferi toată bogăţia de care au nevoie spre a ne distruge la noi acasă, pe noi şi sfînta credinţă. Ce e mai important, părinte, creştinătatea spaniolă, portugheză şi italiană sau creştinătatea japoneză ?

Dell'Aqua îl străfulgeră pe soldat cu privirea.

— Să fie clar o dată pentru totdeauna : tu — n-ai — să — te — amesteci — în — treburile — acestei — ţări !

Un cărbune căzu din cămin și se împrăștie pe covor. Ferriera, care era cel mai aproape, îi făcu vînt cu piciorul ca să nu ia foc.

— Și, dacă eu sînt... sînt ținut în frîu, ce se va întîmpla cu ereticul ? Sau cu Toranaga ?

Fiind convins că a cîștigat, dell'Aqua se așeză.

— Nu știu, pentru moment. Dar numai gîndul de a-l elimina pe Toranaga e ridicol. El e foarte înțelegător cu noi și foarte înțelegător cu creșterea negoțului — vocea îi deveni mai tăioasă — și, ca atare, cu sporirea profiturilor voastre.

— Și profiturile Domniilor voastre, spuse Ferriera, ieșindu-și iar din fire.

— Profiturile noastre sînt destinate lucrărilor Domnului. După cum bine știi. Dell'Aqua turnă obosit puțin vin, i-l oferi îmbunîndu-l. Haide, Ferriera, să nu ne certăm astfel. Această problemă a ereticului e îngrozitoare, da, dar cearta nu rezolvă nimic. Noi avem nevoie de sfatul tău, de înțelepciunea ta, de puterea ta. Crede-mă, Toranaga este vital pentru noi. Fără el, care-i ține-n frîu pe ceilalți regenți, toată țara asta s-ar întoarce iar la anarhie.

— Da, e adevărat, căpitane, spuse Alvito. Dar eu nu înțeleg de ce el e încă în castel și a fost de acord cu amînarea întrunirii. E de necrezut, dar pare că s-ar fi lăsat manevrat. În mod sigur trebuie să știe că Osaka e închisă mai abitir decît cu centura de castitate a unui cavaler gelos. El trebuia să fi plecat de acum cîteva zile.

Ferriera spuse :

— Dacă el e vital, de ce-i sprijiniți pe Onoshi și Kiyama ? Cei doi n-au trecut contra lui și de partea lui Ishido ? De ce nu-i sfătuiți împotriva acestui lucru ? S-a discutat doar acum două zile.

— Ei ne-au spus ce-au hotărît, căpitane. Noi n-am discutat.

— Atunci poate c-ar fi trebuit s-o faceți, Eminență. Dacă e atît de important, de ce nu le porunciți să-și schimbe hotărîrea ? Sub amenințarea excomunicării.

Dell'Aqua oftă :

— Aș dori să fie atît de simplu. Nu faci lucruri de acest fel în Japonia. Ei nu suportă să te amesteci în problemele lor. Chiar și o sugestie din partea noastră trebuie făcută cu un tact deosebit.

Ferriera dădu pe gît pocalul de argint, îşi mai turnă vin şi se domoli, ştiind că avea nevoie ca iezuiţii să fie de partea lui, pentru că, fără ei ca tălmaci, era neajutorat. Această călătorie trebuie să-ţi fie încununată de succes, îşi spuse. Ai fost soldat şi ai asudat unsprezece ani în serviciul regelui spre a-ţi cîştiga pe drept — ba de douăzeci de ori mai mult — cea mai mare răsplată ce stătea în puterea lui s-o acorde, căpitănia generală, pe timp de un an, a Corabiei Negre şi a zecea parte din cîştig, a zecea parte din toată mătasea, din tot aurul, din tot argintul şi din tot profitul fiecărui schimb de mărfuri. Acum eşti bogat pentru toată viaţa, pentru treizeci de vieţi, dacă le ai, şi totul numai din această singură călătorie. Dacă o duci la bun sfîrşit.

Mîna lui Ferriera se îndreptă spre mînerul floretei, spre crucea de argint filigranată :

— Jur că această Corabie Neagră va naviga la timp din Macao la Nagasaki şi apoi, cu cele mai mari bogăţii din istorie, se va îndrepta spre sud, cu musonul de noiembrie, către Goa şi de acolo acasă ! Dumnezeu mi-e martor că aşa o să se-ntîmple.

Şi apoi adăugă în gînd : Chiar dacă pentru asta trebuie să pîrjolesc toată Japonia, tot Macao şi toată China, pe Dumnezeul meu !

— Rugile noastre sînt alături de tine, bineînţeles că da, răspunse dell'Aqua, dorind-o într-adevăr. Cunoaştem importanţa călătoriei tale.

— Atunci ce-mi sugeraţi ? Fără autorizaţiile portuare şi de negoţ sînt legat de mîini şi de picioare. Nu-i putem evita pe regenţi ? Poate există altă cale.

Dell'Aqua clătină din cap.

— Martin ? Tu eşti cel mai priceput în ale negoţului.

— Îmi pare rău, dar nu e cu putinţă, spuse Alvito. Ascultase schimbul înverşunat de replici, fierbînd de indignare. Cretin nenorocit, arogant şi prost crescut, gîndise atunci, apoi adăugase imediat : O, Doamne, dă-mi răbdare, pentru că fără acest om şi alţii ca el, biserica e pierdută aici. Căpitane general, sînt sigur că într-o zi sau două totul o să fie aranjat. O săptămînă cel mult. Toranaga are probleme foarte importante în acest moment. Totul are să fie în ordine, sînt sigur.

— Am să aştept o săptămînă. Nici o zi în plus. Unda de ameninţare din glasul lui Ferriera era înfricoşătoare. Mi-ar plăcea să pun mîna pe ereticul ăla. Aş scoate cu cleştele adevărul din el. A spus ceva Toranaga despre o presupusă flotă ? O flotă duşmană ?

— Nu.

— Aş vrea să ştiu adevărul, pentru că, la întoarcere, nava mea o să înainteze anevoie, ca un porc îngrăşat pentru tăiere, calele fiindu-i ticsite cu cele mai multe mătăsuri care au fost duse vreodată într-un singur transport. Este una din cele mai mari corăbii din lume, dar n-am nici o escortă, aşa că, dacă o singură fregată duşmană ar fi să ne prindă pe mare, sau tîrfa aia olandeză de navă, *Erasmus,* am fi la mîna ei. M-ar face să mă predau, fără prea multă bătaie de cap. Ar fi de dorit ca englezul să nu-şi aibă nava în larg, cu arme, tunuri şi ghiulele la bord.

— *È vero, è solamente vero* [1], murmură dell'Aqua.

Ferriera îşi termină vinul :

— Cînd urmează să fie trimis Blackthorne la Izu ?

— Toranaga n-a spus, răspunse Alvito. Bănui c-o să fie curînd.

— Astăzi ?

— Nu ştiu. Regenţii se întîlnesc peste patru zile. Aş înclina să cred că ar fi după asta.

Dell'Aqua spuse răspicat :

— Lui Blackthorne nu trebuie să i se facă vreun rău. Nici lui, nici lui Toranaga.

Ferriera se ridică.

— Am să mă întorc pe navă. O să cinaţi cu noi ? Amîndoi ? Avem un clapon grozav, carne de vacă şi vin de Madeira, chiar şi pîine din grîu nou.

— Mulţumesc, eşti foarte amabil. Chipul lui dell'Aqua se lumină uşor. Da, puţină mîncare bună ar pica grozav. Eşti foarte amabil.

— Ai să fii înştiinţat îndată ce o să am o veste de la Toranaga, căpitane general, spuse Alvito.

— Mulţumesc.

După ce Ferriera plecă şi Părintele Superior fu sigur că el şi Alvito nu puteau fi auziţi, spuse neliniştit.

— Martin, ce altceva a mai spus Toranaga ?

---

[1] E adevărat, e absolut adevărat (it.).

— Vrea o explicație, în scris, despre povestea cu contrabanda de arme și cererea de conchistadori.

— *Mamma mia...*

— Toranaga a fost prietenos, chiar amabil, dar... știi, nu l-am văzut niciodată astfel pînă acum.

— Exact, ce-a spus ?

— „Înțeleg, Tsukku-sán, că mai-marele ordinului vostru creștin, cel dinainte, părintele da Cunha, a scris guvernatorilor din Macao și Goa și viceregelui spaniol din Manila, *don* Sisco y Vivera, în iulie 1558, după numărătoarea voastră, cerînd un ajutor de sute de soldați spanioli spre a sprijini cîțiva *daimyo* creștini într-o răscoală pe care preotul creștinilor încerca s-o pună la cale împotriva seniorului lor de drept, fostul meu stăpîn, *taikō*. Cum se numeau acei *daimyo* ? E adevărat că n-au fost trimiși soldați, dar un număr mare de arme a ajuns prin contrabandă din Macao în Nagasaki sub sigiliul vostru creștin ? E adevărat că Părintele Superior, în taină, a pus mîna pe aceste arme, cînd s-a întors în Japonia pentru a doua oară, ca ambasador în Goa, în martie sau aprilie 1590, după numărătoarea voastră și, în taină, le-a trecut, prin contrabandă, cu nava portugheză *Santa Cruz,* din Nagasaki înapoi în Macao ?“ Alvito își șterse transpirația de pe mîini.

— A mai spus altceva ?

— Nimic important, Eminență. N-am avut nici o posibilitate să-i explic, m-a rugat să plec imediat. Rugămintea a fost politicoasă, totuși m-a dat afară.

— De unde-și are blestematul ăla de englez informațiile ?

— Aș vrea s-o știu și eu.

— Toate datele și numele acelea. Nu te-ai înșelat ? Le-a spus chiar așa ?

— Nu, Eminență. Numele erau scrise pe o bucată de hîrtie. Mi-a arătat-o.

— Scrisul lui Blackthorne ?

— Nu. Numele erau scrise fonetic în pajoneză, în *hiragana.* [1]

— Trebuie să aflăm cine tălmăcește pentru Toranaga. Trebuie să fie uluitor de bun. Sigur nu e unul de-ai noș-

[1] Unul din silabarele nipone.

tri ? Nu poate să fie fratele Manuel, nu ? întrebă încruntat, folosind numele de botez al lui Masamanu Jiro.

Jiro era fiul unui samurai creştin, care fusese educat de iezuiţi din copilărie şi, fiind inteligent şi devotat, fusese ales să intre în seminar spre a fi pregătit ca preot, legat prin cele patru jurăminte, cum nu era nimeni pînă acum dintre japonezi. Jiro fusese la iezuiţi timp de douăzeci de ani şi apoi, de necrezut, plecase înainte de a fi hirotonisit, iar acum era un duşman feroce al bisericii.

— Nu. Manuel e încă în Kyushu, arde-l-ar pe veci focul iadului. A rămas un duşman înverşunat al lui Toranaga, nu l-a ajutat niciodată. Din fericire, n-a fost niciodată părtaş la nici un secret politic. Tălmaciul a fost doamna Maria, spuse Alvito, folosind numele de botez al lui Toda Mariko.

— Toranaga ţi-a spus-o ?

— Nu, Eminenţă. Dar s-a întîmplat s-aud că ea se află în vizită la castel şi că a fost văzută cu englezul.

— Eşti sigur ?

— Întru totul.

— Bine, spuse dell'Aqua. Poate că Domnul ne ajută în felul lui de nepătruns. Trimite după ea imediat.

— Am văzut-o deja. Am făcut tot ce-am putut ca s-o întîlnesc ca din întîmplare. Era încîntătoare, ca de obicei, respectuoasă, pioasă, ca de obicei, dar mi-a spus clar înainte de a avea prilejul s-o întreb eu : „Bineînţeles, părinte, împărăţia noastră este o ţară cu totul aparte şi unele lucruri trebuie să rămînă, prin tradiţie, foarte secrete. Nu e la fel şi-n Portugalia, şi-n ordinul iezuiţilor ?"

— Eşti confesorul ei...

— Da. Dar ea n-o să spună nimic.

— De ce ?

— E limpede că a fost prevenită şi i s-a interzis să discute ce s-a întîmplat şi ce s-a spus. Îi cunosc prea bine. În această privinţă, puterea lui Toranaga este mai mare decît a noastră.

— Credinţa ei este atît de slabă ? Pregătirea pe care i-am făcut-o a fost în zadar ? Cu siguranţă că nu. Ea este foarte devotată şi o foarte bună creştină. Într-o zi are să devină călugăriţă, poate chiar prima stareţă japoneză.

— Da, dar acum ea n-o să spună nimic.

— Biserica este în pericol. Asta e important, poate prea important, spuse dell'Aqua. Ea ar înțelege asta. E mult prea inteligentă să n-o înțeleagă.

— Vă rog, nu-i puneți credința la încercare în acest chip. Noi trebuie să pierdem. Ea m-a prevenit. Spusele ei erau tot atît de clare de parcă erau așternute pe hîrtie.

— Poate c-ar fi bine s-o punem la încercare. Pentru propria ei mîntuire.

— Asta depinde de Eminența voastră s-o porunciți sau nu. Dar eu mă tem, Eminență, că ea trebuie să-i dea ascultare lui Toranaga, nu nouă.

— Am să mă gîndesc în legătură cu Maria, spuse dell'Aqua.

Își lăsă privirea să rătăcească deasupra focului, copleșit de greutatea misiunii lui. Biata Maria ! Eretic blestemat ! Cum să evităm capcana ? Cum să acoperim adevărul în legătură cu armele ? Cum a putut un Părinte Superior și un arhiepiscop ca da Cunha, care era atît de bine pregătit, cu atîta experiență, cu șapte ani de ședere în Macao și Japonia, cum a putut să facă o greșeală atît de grosolană ?

— Cum ? întrebă el flăcările.

Pot să răspund, își spuse. E foarte ușor. Intri în panică, sau uiți gloria Domnului, sau ajungi plin de mîndrie, sfidător sau cu inima împietrită. Cine n-ar fi făcut la fel, poate, în aceleași împrejurări ? Să fii primit de *taikō* cu mare cinste, la apusul soarelui, o întîlnire triumfală, cu pompă și ceremonie — aproape ca un act de pocăință din partea lui *taikō*, care părea să fie pe punctul de a se converti. Și apoi să te trezești în mijlocul aceleiași nopți cu edictele de expulzare ale lui *taikō*, care decretau, sub pedeapsa cu moartea, că toate ordinele religioase, în douăzeci de zile, urmau să fie alungate din Japonia, să nu se mai întoarcă niciodată și, ce era mai rău, că tuturor convertiților japonezi din întreaga țară li se ordona să se lepede de credință imediat, sau altfel vor fi exilați, sau condamnați la moarte pe loc.

Împins de deznădejde, Părintele Superior îi sfătuise înnebunit pe *daimyo*-ii creștini din Kyushu — printre ei, Onoshi, Misaki, Kiyama și Harima din Nagasaki — să se răzvrătească spre a salva sfînta biserică și scrisese disperat conchistadorilor să-i ajute pe răzvrătiți.

Flăcările dansau și trosneau în cămin. Da, totul e adevărat, gîndi dell'Aqua. De-aș fi știut măcar, sau dacă da Cunha m-ar fi întrebat întîi pe mine. Dar cum ar fi putut ? E nevoie de șase luni ca să ajungă o scrisoare în Goa și probabil încă șase ca alta să vină înapoi și da Cunha a scris, într-adevăr, imediat, dar el era Părintele Superior, direct răspunzător, și trebuia să facă față pe loc dezastrului.

Deși dell'Aqua se îmbarcase de îndată ce primise scrisoarea, cu împuterniciri ca ambasador, aranjate în grabă, din partea viceregelui din Goa, îi trebuiseră luni să ajungă în Macao, ca aici să afle doar că da Cunha era mort și că lui și tuturor preoților li se interzicea, sub pedeapsa cu moartea, să intre în Japonia.

Dar armele deja plecaseră.

Apoi, după zece săptămîni, venise vestea că biserica nu mai era nimicită în Japonia, că *taikō* nu mai urma noile sale legi. Doar cincizeci de biserici fuseseră incendiate. Numai Takayama fusese făcută una cu pămîntul. Și se șoptea că, deși edictele ar rămîne oficial în picioare, *taikō* era acum gata să lase lucrurile cum fuseseră, doar părinții să facă botezurile mai în secret, convertiții lor să fie mai potoliți și să se poarte cum se cuvine, iar slujbele sau alte servicii religioase să nu se mai țină cu atîta pompă și creștinii habotnici să înceteze cu incendierile de biserici budiste.

Apoi, cînd greaua încercare părea spre sfîrșite, dell' Aqua își amintise că armele plecaseră cu săptămîni în urmă, sub sigiliul Părintelui Superior da Cunha și că ele zăceau încă în magaziile iezuite din Nagasaki.

Au urmat mai multe săptămîni de chin pînă ce armele au fost trecute în taină, prin contrabandă, înapoi în Macao — da, sub sigiliul meu de data asta, își aminti dell' Aqua, nădăjduind din toată inima că secretul a fost înmormîntat pentru totdeauna. Dar secretele astea nu-ți dau niciodată pace, oricît de mult ai dori sau te-ai ruga.

Cît de multe știe ereticul ?

Mai bine de o oră, Eminența sa rămase nemișcat în scaunul de piele, cu spătar înalt, privind focul, fără să-l vadă. Alvito aștepta liniștit lîngă bibliotecă, cu mîinile așezate în poală. Raze de lumină scînteiau din crucifixul de argint de pe peretele din spatele Părintelui Superior.

Pe peretele lateral era un mic tablou al pictorului venețian Tițian, pe care dell'Aqua îl cumpărase în tinerețea sa la Padova, unde fusese trimis de tatăl său să studieze dreptul. Celălalt perete era plin cu Biblii și cărțile lui în latină, portugheză, italiană și spaniolă. Și două rafturi cu cărți și pamflete japoneze din propria tipografie mobilă a ordinului, din Nagasaki, pe care el o comandase și o adusese, la ce preț, din Goa, cu zece ani în urmă : cărți de rugăciuni și catehisme de toate felurile, tălmăcite în japoneză cu atîta trudă de iezuiți, lucrări adaptate din japoneză în latină, încercînd să-i ajute pe prozeliții japonezi să învețe acea limbă ; și, în sfîrșit, două cărți mici, de neprețuit, prima gramatică portughezo-japoneză, opera de o viață a părintelui Sancho Alvarez, tipărită acum șase ani, și perechea ei, încredibilul dicționar portughezo-latino-japonez, tipărit anul trecut cu litere romanice și în scriere *hiragana*. Fusese început din porunca sa în urmă cu douăzeci de ani, primul dicționar de cuvinte japoneze care-a fost alcătuit vreodată.

Părintele Alvito luă cartea și o mîngîie cu drag. Știa că era o operă de artă, unică. De optsprezece ani el însuși lucra la o astfel de carte și sfîrșitul era încă departe. Dar a lui urma să fie un dicționar cu explicații suplimentare și mult mai amănunțit, aproape o prezentare a Japoniei și japonezilor, și el știa, fără lipsă de modestie, că, dacă izbutea s-o termine, avea să fie o capodoperă, în comparație cu lucrarea părintelui Alvarez, și că, dacă era ca numele lui să fie amintit vreodată, avea să fie din pricina cărții sale și a Părintelui Superior, care era singurul tată pe care-l știuse vreodată.

— Vrei să pleci din Portugalia, fiule, și să intri în slujba Domnului ? îi spusese uriașul iezuit în prima zi cînd îl întîlnise.

— O, da, vă rog, părinte, răspunsese, lungindu-și gîtul spre el cu o dorință disperată.

— Cîți ani ai, fiule ?

— Nu știu, părinte, poate zece, poate unsprezece, dar știu să scriu și să citesc, m-a învățat preotul și sînt singur, n-am pe nimeni, nu aparțin nimănui...

Dell'Aqua îl luase la Goa și apoi la Nagasaki, unde intrase în seminarul ordinului iezuit, cel mai tînăr european din Asia, aparținînd, în sfîrșit, cuiva. Au urmat apoi miracolul talentului său la limbi și funcțiile sale de încredere,

ca tălmaci şi sfătuitor în probleme de negoţ, mai întîi pe lîngă Harima Tadao, *daimyo* de Hizen, din Kyushu, unde se găsea Nagasaki, şi apoi, cu timpul, pe lîngă însuşi *taikō*. A fost hirotonisit şi mai tîrziu i s-a acordat şi privilegiul celui de al patrulea jurămînt. Acesta era un jurămînt special, mai presus de jurămintele obişnuite de sărăcie, castitate şi supunere, acordat doar celor mai de seamă iezuiţi, jurămîntul de supunere faţă de Papa ; să fii unealta lui întru lucrarea Domnului, să mergi acolo unde Papa însuşi îţi porunceşte şi să faci ceea ce el doreşte ; să ajungi la fel ca fondatorul ordinului, soldatul basc Loyola, unul din *Regimini Militantis Ecclesiae,* unul din soldaţii aleşi ai Domnului, în slujba locţiitorului Său pe pămînt, Papa.

Am fost norocos, gîndi Alvito. O, Doamne, ajută-mi să fiu de folos.

În cele din urmă, dell'Aqua se ridică, îşi dezmorţi oasele şi se îndreptă spre fereastră. Soarele strălucea pe ţiglele aurite ale donjonului central al castelului, ce se avînta spre cer, eleganţa simplă a construcţiei accentuîndu-i soliditatea. Turn al diavolului, gîndi. Cît timp o să rămînă acolo spre aducere aminte pentru fiecare din noi ? Sînt doar cincisprezece... nu, acum şaptesprezece ani *taikō* a pus patru sute de mii de oameni să sape şi să construiască, aducînd ţara la sapă de lemn ca să plătească pentru acest castel, monumentul lui, apoi, în răstimpul scurt de doi ani, castelul Osaka era terminat. Incredibil om ! Incredibil popor ! Da. Şi străjuieşte acolo de nezdruncinat. Afară doar de degetul Ziditorului. El îi poate distruge semeţia într-o clipită, dacă doreşte. O, Doamne, ajută-mă să-ţi îndeplinesc voia Ta.

— Ei bine, Martin, se pare că avem treabă nu glumă. Dell'Aqua începu să se plimbe în sus şi-n jos, vocea lui fiind acum tot atît de hotărîtă ca şi pasul. În legătură cu pilotul englez : dacă nu-l apărăm, are să fie omorît şi sîntem în primejdie să cădem în dizgraţia lui Toranaga. Dacă reuşim să-l apărăm, curînd are să-şi frîngă singur gîtul. Dar putem cuteza să aşteptăm ? Prezenţa lui e o ameninţare pentru noi şi nu se ştie cît rău poate să mai facă pînă-ntr-acea fericită zi. Sau îl putem ajuta pe Toranaga să-l lichideze. Sau, pînă la urmă, îl convertim.

Alvito clipi.

— Poftim ?

— E inteligent, cunoscător într-ale catolicismului. Nu sînt, de fapt, cei mai mulți englezi catolici în sufletul lor ? Răspunsul este da, dacă regele sau regina lor sînt catolici, și nu, dacă el sau ea sînt protestanți. Englezii nu se sinchisesc de religie. În momentul de față, sînt porniți împotriva noastră, dar nu e asta din pricina Armadei ? Nu-i exclus ca Blackthorne să poată fi convertit. Asta ar fi cel mai bine, întru gloria lui Dumnezeu și pentru salvarea sufletului său eretic de osînda veșnică, ce-l așteaptă cu siguranță.

În ce-l privește pe Toranaga : O să-i dăm hărțile pe care le vrea. Explică-i cum e cu „zonele de influență". De fapt, hotarele nu pentru asta au fost trase, să separe influența portugheză de cea a prietenilor noștri spanioli ? *Si, è vero !* Spune-i că celelalte probleme importante, eu, personal, voi fi onorat să i le pregătesc și că i le voi da cît mai curînd cu putință. Dat fiind că va trebui să verific faptele în Macao, ar putea să-mi dea un mic răgaz ? Și totodată, spune-i că ești încîntat să-i aduci la cunoștință faptul că, în acest an, Corabia Neagră va naviga cu trei săptămîni mai devreme, cu cea mai mare încărcătură de mătăsuri și argint care a fost vreodată, că toată partea noastră de încărcătură... — reflectă un moment — și că cel puțin o treime din întreaga încărcătură va fi vîndută printr-un misit numit de Toranaga însuși.

— Eminență, căpitanului general n-o să-i placă să navigheze mai devreme și n-o să...

— Tu va trebui să obții imediat de la Toranaga autorizația de navigație pentru Ferriera. Du-te la el imediat cu răspunsul meu. Să-l impresionăm cu graba noastră, nu e acesta unul din lucrurile pe care le admiră ? Avînd autorizațiile, Ferriera are să cedeze în privința problemei minore a sosirii mai devreme, cît despre misit, ce importanță are pentru căpitanul general că e un băștinaș sau altul ? Oricum el își va primi partea lui de cîștig.

— Dar, de obicei, seniorii Onoshi, Kiyama și Harima își împart între ei misitia. Nu știu dacă au să se învoiască.

— Atunci, rezolvă problema. Toranaga ne va da răgaz numai cu acest preț. Singurele lucruri de care are nevoie sînt : putere, influență și bani. Noi ce putem să-i

oferim ? Pe acei *daimyo* creştini nu putem să i-i dăm. Noi...

— Nu încă, spuse Alvito.

— Chiar dacă am putea, nu ştiu încă dacă ar trebui sau dacă vrem. Onoshi şi Kiyama se duşmănesc de moarte, dar s-au unit împotriva lui Toranaga pentru că sînt siguri că el are să lichideze biserica — şi pe ei — dacă va obţine vreodată controlul asupra Consiliului.

— Toranaga va sprijini biserica. Ishido e adevăratul nostru duşman.

— Nu-ţi împărtăşesc încrederea, Martin. Nu trebuie să uităm că Onoshi şi Kiyama sînt creştini, toţi vasalii lor, cu zecile de mii, sînt creştini. Nu-i putem jigni. Singura înlesnire pe care i-o putem face lui Toranaga este ceva legat de negoţ. Îi place enorm negoţul, dar n-a izbutit niciodată să participe personal. Prin urmare, favoarea pe care o sugerez eu s-ar putea să-l ispitească şi să ne acorde o amînare, pe care, eventual, o vom transforma într-una permanentă. Ştii cît de mult le place japonezilor acest gen de soluţie.

— După părerea mea, nu e înţelept, din punct de vedere politic, ca seniorul Onoshi şi seniorul Kiyama să se întoarcă împotriva lui Toranaga în acest moment. Ar trebui să urmeze vechea zicală : lasă-ţi totdeauna o portiţă de scăpare, nu ? Aş putea să le sugerez că dacă i-ar da lui Toranaga un sfert — în acest fel fiecare din ei : Onoshi, Kiyama, Harima şi Toranaga avînd părţi egale — ar fi o nimica toată ca să domolească lovitura trecerii lor „temporare" de partea lui Ishido şi împotriva aceluia.

— Atunci Ishido n-o să mai aibă încredere în ei şi are să ne urască şi mai mult cînd o să afle.

— Ishido ne urăşte şi acum peste măsură. Ishido nu are mai multă încredere în ei decît au ei în el şi noi încă nu ştim de ce-au trecut ei de partea lui. Cu acordul lui Onoshi şi Kiyama, am putea să facem propunerea oficială, ca şi cum ar fi, pur şi simplu, ideea *noastră*, spre a ţine balanţa între Ishido şi Toranaga. În secret îl putem informa pe Toranaga de generozitatea lor.

Dell'Aqua cîntări foloasele şi hibele planului.

— Excelent, spuse în cele din urmă. Dă-i drumul.

Acum, în privința ereticului. Dă-i astăzi lui Toranaga cărțile lui de drum. Du-te înapoi la Toranaga imediat. Spune-i că ele ne-au fost trimise în taină.

— Cum să-i explic întîrzierea ?

— Nu-i explici. Spune-i doar adevărul : au fost aduse de Rodrigues, dar nici unul din noi n-a observat că pachetul sigilat conținea cărțile de drum dispărute. De fapt, noi nu le-am deschis timp de două zile. În zarva cu ereticul era firesc să fie uitate. Cărțile de drum dovedesc că Blackthorne este pirat, hoț și trădător. Propriile lui cuvinte au să-i vină de hac, o dată pentru totdeauna, ceea ce, cu siguranță, e justiția divină. Spune-i lui Toranaga adevărul : că Mura i le-a dat părintelui Sebastio, cum s-a întîmplat de fapt, care ni le-a trimis nouă, știind că noi vom ști ce să facem cu ele. Asta-l scapă pe Mura, pe părintele Sebastio și pe oricine. Ar trebui să-i spunem lui Mura printr-un porumbel călător ce am stabilit. Sînt sigur că Toranaga își va da seama că am avut la inimă interesele lui și nu pe-ale lui Yabu. Știe că Yabu a făcut o înțelegere cu Ishido ?

— Aș zice că da, cu siguranță, Eminență. Dar se zvonește că Toranaga și Yabu sînt prieteni acum.

— N-aș avea încredere în progenitura asta a lui Satan.

— Sînt sigur că Toranaga n-are. Mai cu seamă că Yabu nu s-a angajat față de el cu nimic.

Brusc atenția le fu abătută de o ceartă violentă de-afară. Ușa se deschise și un călugăr cu glugă și în picioarele goale intră în cameră, zgîlțîit de părintele Soldi.

— Domnul să vă binecuvînteze, spuse, vocea scrîșnindu-i de dușmănie. Fie ca El să vă ierte păcatele.

— Călugăre Perez, ce cauți aici ? izbucni dell'Aqua.

— M-am întors în haznaua asta să propăvăduiesc iar păgînilor cuvîntul Domnului.

— Dar ți s-a interzis, prin edict, sub pedeapsa cu moartea, să te întorci vreodată, făcîndu-te vinovat de atîțare la răzmeriță. Printr-o minune ai scăpat din martiriul de la Nagasaki și ți s-a poruncit...

— Asta a fost voința Domnului și un împuțit de edict păgîn, al unui nebun mort, n-are nimic de-a face cu mine, spuse călugărul. Era un spaniol scund, subțire, cu o barbă lungă, neîngrijită. Mă aflu aici ca să duc mai departe lucrarea Domnului. Privi spre părintele Alvito. Cum merge negoțul, părinte ?

— Din fericire pentru Spania, foarte bine, răspunse cu răceală Alvito.

— Eu nu-mi petrec timpul în case de negoţ, părinte. Eu mi-l petrec cu turma mea.

— Asta-i lăudabil, răspunse dell'Aqua tăios. Dar petrece-l acolo unde Papa a dat ordin : în afara Japoniei. Aceasta este provincia *noastră*, şi numai a *noastră*. Şi, de asemeni, e teritoriu portughez, nu spaniol. Trebuie să-ţi amintesc că trei Papi au poruncit ca toate ordinele religioase să părăsească Japonia în afară de noi ? Şi regele Filip a ordonat acelaşi lucru.

— Tăcere, Eminenţă. Lucrarea Domnului e mai presus de ordinele pămînteşti. M-am întors şi am să deschid larg uşile bisericilor şi am să rog stăruitor mulţimile să se ridice împotriva necredincioşilor.

— De cîte ori trebuie să te previn ? Nu poţi socoti Japonia un fel de provincie incaşă, locuită de sălbatici din junglă, care n-au nici istorie, nici cultură. Îţi interzic să predici şi stărui să te supui ordinelor Sanctităţii sale.

— O să convertim păgînii. Ascultă, Eminenţă, mai sînt încă o sută de călugări în Manila, care aşteaptă să se îmbarce să vină aici, toţi buni spanioli şi conchistadorii noştri glorioşi sînt cu duiumul ca să ne apere, dacă va fi trebuinţă. O să predicăm mulţimilor şi o să ne purtăm sutanele în văzul tuturor, n-o să ne furişăm în cămăşi de mătase, profanatoare, precum iezuiţii !

— Ţi se interzice să stîrneşti autorităţile, pentru că are să se aleagă praful de sfînta biserică !

— Ţi-o spun verde în faţă c-o să ne întoarcem în Japonia şi-o să rămînem în Japonia. O să predicăm cuvîntul Domnului în ciuda ta — în ciuda oricărui prelat, episcop, rege şi chiar a oricărui Papă, întru gloria Domnului !

Călugărul plecă trîntind uşa în urma lui.

Roşu de mînie, dell'Aqua îşi turnă un pahar de Madeira. Un strop de vin pică pe suprafaţa lustruită a mesei.

— Spaniolii ăştia or să ne distrugă pe toţi. Dell'Aqua bău încet, încercînd să se domolească. În cele din urmă spuse : Martin, trimite cîţiva din oamenii noştri să-l urmărească. Şi-ar fi bine să-i previi pe Kiyama şi Onoshi imediat. Nu se ştie ce-o să se întîmple dacă nebunul ăla o să facă zarvă în public.

— Da, Eminenţă. La uşă şovăi. Mai întîi Blackthorne şi acum Perez. Parcă e prea mare potriveala. Pesemne că spaniolii din Manila au ştiut de Blackthorne şi l-au lăsat să vină aici doar să ne scoată din minţi.

— Poate, dar probabil că nu. Dell'Aqua îşi termină paharul şi-l aşează atent pe masă. În orice caz, cu ajutorul lui Dumnezeu şi cu grija cuvenită nici unul din ei nu va fi lăsat să aducă vreun rău sfintei biserici, oricare ar fi preţul.

Capitolul 20

— Să mă ia naiba, dacă asta nu e viaţă !

Blackthorne zăcea serafic, întins pe burtă pe aşternuturile groase, învelit parţial cu un chimonou de bumbac, cu capul sprijinit pe braţe. Mîinile fetei zăboveau pe spatele lui masîndu-i puternic muşchii şi alinîndu-i trupul şi sufletul, aproape făcîndu-l să geamă de plăcere. O altă fată turna *saké* într-o ceaşcă mică de porţelan. A treia aştepta discret, ţinînd o tavă lăcuită cu un coş de bambus, plin cu peşte prăjit în multă grăsime, în stil portughez, cu încă o butelcă de *saké* şi cîteva beţişoare.

— *Nan desu ka,* Anjin-san ? Ce e, preacinstite pilot, ce-aţi spus ?—

— Nu ştiu s-o spun în *Nihon-go* [1], Rako-san. Zîmbi spre fata care-i oferi *saké.* În schimb, arătă spre ceaşcă : Asta cum se numeşte ? *Namae ka ?*

— *Sabazuki.*

Ea o spuse de trei ori şi el repetă, apoi cealaltă fată, Asa, îl servi cu peşte şi el dădu din cap :

— *Iyé, domo.* Nu ştia cum să spună „acum sînt sătul", aşa că spuse, în schimb, „nu foame acum".

— *Ah ! Ima hara hette wa oranu,* îi explică Asa, corectîndu-l.

El repetă expresia de mai multe ori şi ele rîseră de pronunţia lui, dar, în cele din urmă, izbuti s-o facă să sune corect.

[1] Limba japoneză (jpn.).

N-am să învăţ niciodată limba asta, gîndi. Nu seamănă deloc cu engleza sau cu latina, ori cu portugheza.

— Anjin-san ? Asa îi oferi din nou tava.

Dădu din cap şi-şi puse mîinile pe stomac cu gravitate, dar acceptă *saké*-ul şi-l dădu pe gît. Sono, fata care-i masa spatele, se oprise, aşa că el îi luă mîna şi şi-o puse pe gît şi se prefăcu că geme de plăcere. Ea pricepu imediat şi continuă.

Cum golea ceşcuţa, de-ndată era reumplută. Mai bine ia-o mai uşurel, gîndi, asta e a treia butelcă şi simt cum mi se moaie picioarele.

Cele trei fete sosiseră o dată cu zorii, aducînd ceai, despre care călugărul Domingo îi spusese că e numit uneori de chinezi *t'ee* şi că este băutura specifică Chinei şi Japoniei. Somnu-i fusese agitat după întîlnirea cu asasinul, dar băutura ciudată şi fierbinte începuse să-l învioreze. Ele aduseseră prosoape mici, fierbinţi, făcute sul, uşor parfumate. Deoarece el nu ştiuse la ce se folosesc, Rako, care era mai mare peste fete, îi arătase cum să le întrebuinţeze pentru faţă şi mîini.

Apoi ele îl însoţiseră cu garda sa de patru samurai la baia de aburi, aflată în celălalt capăt al acestei aripi a castelului, şi-l dăduseră în seama slugilor de la baie. Cît ţinuse baia, cît i se potrivise barba, i se spălase părul şi i se făcuse masaj, pe cei patru samurai îi trecuseră toate apele, fără să crîcnească.

După aceea se simţise nou-născut ca prin minune. Îi dăduseră un alt chimonou de bumbac, lung pînă la genunchi şi alte şosete — *tabi* — iar fetele îl aşteptau. Ele-l conduseseră într-o altă încăpere, unde se aflau Kiri şi Mariko. Mariko îi spusese că seniorul Toranaga hotărîse să-l trimită pe Anjin-san, peste cîteva zile, într-una din provinciile sale să se întremeze şi că nobilul Toranaga era foarte încîntat de el, aşa că n-avea de ce să se teamă acum, pentru că se afla în grija Înălţimii sale, Toranaga. Anjin-san ar vrea să înceapă să facă hărţile cu materialele pe care ea o să i le pună la îndemînă ? În curînd au să fie alte întîlniri cu stăpînul şi Înălţimea sa promisese că nu peste multă vreme ea va avea permisiunea să răspundă la orice întrebare pe care ar fi putut s-o aibă Anjin-san. Seniorul Toranaga ţinea foarte mult ca Blackthorne să-i cunoască pe japonezi, după cum el însuşi era nerăbdător să afle despre lumea din afară, despre navigaţie şi dru-

murile pe mare. Apoi Blackthorne fusese dus la doctor. Spre deosebire de samurai, doctorii purtau părul tăiat scurt, fără coadă.

Blackthorne îi ura pe doctori şi se temea de ei, dar acest doctor era diferit. Era blînd şi neînchipuit de curat. Doctorii europeni, mai toţi, erau bărbieri, grosolani şi la fel de plini de păduchi şi murdari ca toţi ceilalţi. Doctorul acesta îl palpase cu grijă, îl privise politicos, îl ţinuse pe Blackthorne de încheietura mîinii ca să-i ia pulsul, îi cercetase ochii, gura, urechile şi-l bătuse uşor pe spate, pe genunchi şi pe tălpi, gesturile şi purtările fiind calme, liniştitoare. Ceea ce voia de obicei un doctor european era să-ţi vadă limba şi spunea : „Unde te doare ?“ ; apoi îţi lua sînge, ca să-ţi îndepărteze stricăciunea din el, şi-ţi dădea un purgativ puternic ca să-ţi cureţe maţele.

Blackthorne nu putea suferi să i se ia sînge şi să i se facă purgaţie, iar de fiecare dată îi era mai rău decît înainte. Dar acest doctor n-avea nici bisturiu, nici castron pentru sîngerare, nici mirosul scîrbos de spiţerie, care-i însoţea de obicei pe doctorii din ţara lui, aşa că-i venise inima la loc şi se liniştise puţin.

Degetele doctorului îi atinseseră cicatricea de pe coapsă. Blackthorne imitase sunetul unei arme, pentru că acolo, cu mulţi ani în urmă, carnea-i fusese străbătută de un glonţ de muschetă. Doctorul spusese : *Ah so desu* şi dăduse din cap. Urmară alte palpări, profunde, dar nedureroase, pe şale şi pe burtă. În cele din urmă, doctorul îi vorbise lui Rako şi ea încuviinţase din cap, se înclinase şi-i mulţumise.

— *Ichi ban ?* întrebase Blackthorne voind să ştie dacă era în ordine.

— *Hai,* Anjin-san.

— *Honto ka ?*

— *Honto.*

Ce cuvînt folositor, *honto* — „E adevărat ?“, „Da, adevărat“ —, gîndi Blackthorne.

— *Domo,* doctor-san.

— *Do itashimashité,* spusese doctorul înclinîndu-se. Pentru nimic, nu-ţi face griji.

Blackthorne se înclinase la rîndul lui. Fetele-l conduseseră afară şi abia acum, cînd zăcea pe aşternuturile matlasate, cu chimonou-i de bumbac desfăcut şi cu Sono masîndu-i uşor spatele, îşi aminti că stătuse gol în faţa

doctorului, a fetelor şi a samurailor, dar că nici nu băgase de seamă şi nici nu se simţise ruşinat.

— *Nan desu ka,* Anjin-san ? întrebă Rako. Ce e preacinstite, pilot ? De ce rîzi ?

Dinţii-i albi îi străluceau şi sprîncenele îi erau smulse şi pictate în semilună. Îşi purta părul negru strîns sus, avea un chimonou cu flori roz şi o eşarfă gri-verde.

— Pentru că sînt fericit, Rako-san. Dar, cum să-ţi spun ? Cum să-ţi zic că am rîs pentru că sînt fericit şi că, pentru prima oară de cînd am plecat de acasă, mi-au dispărut grijile din minte. Pentru că-mi simt spatele şi tot trupul minunat. Pentru că mă bucur de ocrotirea lui Toranaga şi pentru că am dat trei lovituri zdravene blestemaţilor de iezuiţi şi alte şase nemernicilor de portughezi !

Apoi sări în picioare, îşi strînse bine chimonoul pe el şi începu să danseze un dans marinăresc aiurit, cîntînd un cîntec de-al mateloţilor ca să ţină măsura.

Rako şi celelalte fete priveau uluite. Uşa se deschise imediat şi samuraii de pază rămaseră şi ei cu ochii tot pe-atît de holbaţi. Blackthorne dansă şi cîntă pînă nu-l mai ţinură puterile, apoi izbucni în rîs şi se prăbuşi. Fetele băteau din palme şi Rako încerca să-l imite, dar nu izbuti defel, chimonoul ce mătura pămîntul încurcîndu-i mişcările. Celelalte trei fete se ridicară şi-l convinseră să le arate cum să facă şi el încercă, aşezîndu-le în linie, una lîngă alta, cu chimonourile ridicate, urmărindu-i paşii. Dar nu izbutiră şi-n curînd sporovăiau cu toţii, rîzînd şi amuzîndu-se.

Brusc, gărzile deveniră solemne şi se înclinară adînc. Toranaga stătea în prag, flancat de Kiri şi Mariko şi de veşnic prezenţii săi samurai de pază. Fetele toate îngenuncheară, îşi lipiră palmele de pămînt şi se înclinară, dar rîsul nu le dispăruse de pe faţă şi nici nu se citea vreo urmă de teamă pe chipul lor. Se înclină şi Blackthorne politicos, nu atît de adînc ca femeile.

— *Konnichi wa,* Toranaga-sama, spuse Blackthorne.

— *Konnichi wa,* Anjin-san, răspunse Toranaga. Apoi puse o întrebare.

— Stăpînul meu întreabă ce făceaţi, *senhor* ? spuse Mariko.

— A fost doar un dans, Mariko-san, spuse Blackthorne simţindu-se caraghios. Se numeşte *hornpipe.* E un dans marinăresc şi, în timp ce dansăm, cîntăm cîntece de-ale

noastre, marinărești. Eram fericit, atîta tot, pesemne *saké*-ul e de vină. Îmi pare rău, sper că nu l-am deranjat pe Toranaga-sama.

Ea tălmăci.

— Stăpînul meu spune că ar dori să vadă dansul și să audă cîntecul.

— Acum ?

— Bineînțeles că acum.

Imediat Toranaga se așeză jos, cu picioarele strînse sub el și mica sa escortă se răspîndi prin cameră. Toți îl priveau pe Blackthorne așteptînd.

Poftim, nebunule, își spuse Blackthorne. Așa-ți trebuie dacă-ți lași mințile s-o ia razna ! Acum n-ai încotro, știi că ți-ai pierdut glasul și că pașii-ți sînt șovăielnici.

Totuși își legă strîns chimonoul pe el și-și dădu drumul cu frenezie, învîrtindu-se, răsucindu-se, sărind și răcnind cît îl ținea gura.

Tăcere deplină.

— Stăpînul meu spune că n-a văzut niciodată, în viața lui, așa ceva.

— *Arigato goziemashita !* spuse Blackthorne, trecîndu-l sudorile, parte din pricina efortului, parte pentru că se simțea încurcat.

Apoi Toranaga își puse săbiile deoparte, își ridică chimonoul în talie și trecu lîngă el.

— Seniorul Toranaga va dansa împreună cu Domnia ta, spuse Mariko.

— Cum ?

— Te roagă să-l înveți.

Blackthorne începu. Îi arătă mișcarea de bază, apoi o repetă de mai multe ori. Toranaga o prinse repede. Blackthorne era foarte impresionat de agilitatea bătrînului burtos și cu fundul mare.

Apoi Blackthorne începu să cînte și să danseze, iar Toranaga i se alătură, la început de probă, spre amuzamentul privitorilor. Toranaga își scoase chimonoul, își încrucișă brațele și începu să danseze cu o frenezie egală, alături de Blackthorne, care-și aruncă și el chimonoul, cîntă și mai tare și iuți ritmul, amîndoi aproape copleșiți de caraghioslîcul a ceea ce făceau, dar prinși de hazul jocului. În cele din urmă Blackthorne făcu un fel de triplă săritură și se opri. Bătu din palme și se înclină în fața lui Toranaga

şi toţi aplaudară pentru stăpînul lor, care era foarte fericit.

Toranaga se aşeză în mijlocul camerei gîfîind uşor. Imediat Rako se repezi să-i facă vînt cu evantaiul şi celelalte alergară să-i aducă chimonoul, dar Toranaga îşi împinse chimonoul spre Blackthorne şi luă, în schimb, chimonoul simplu.

Mariko spuse :

— Stăpînul meu zice că ar fi încîntat să-l primeşti în dar. Apoi adăugă : Aici se consideră o mare cinste ca seniorul tău să-ţi dea un chimonou, fie el şi foarte vechi.

— *Arigato goziemashita,* Toranaga-sama. Blackthorne se înclină adînc, apoi îi spuse lui Mariko : Da, înţeleg cinstea pe care mi-o face, Mariko-san. Te rog mulţumeşte-i seniorului Toranaga cu vorbele potrivite, pe care eu, din păcate, nu le ştiu încă, şi spune-i că am să-l păstrez ca pe o comoară şi n-am să uit niciodată onoarea mare pe care mi-a făcut-o dansînd alături de mine.

Toranaga era şi mai încîntat.

Cu o plecăciune, Kiri şi celelalte slujnice îl ajutară pe Blackthorne să-şi pună chimonoul stăpînului lor şi-i arătară cum să-şi lege eşarfa. Chimonoul era din mătase maro, cu cinci steme purpurii, iar eşarfa din mătase albă.

— Seniorul Toranaga spune că i-a plăcut dansul. Într-o zi poate că are să-ţi arate unele dintr-ale noastre. Ar vrea ca Domnia ta să înveţi japoneza cît se poate de repede.

— Şi mie mi-ar plăcea. Dar şi mai mult, gîndi Blackthorne, mi-ar plăcea să fiu în propriile mele haine, să-mi mănînc mîncarea în propria-mi cabină, de pe propria-mi navă, cu tunurile amorsate, cu pistoalele-n brîu, iar puntea să se balanseze sub greutatea velelor. Aţi vrea să-l întrebaţi pe seniorul Toranaga cînd îmi pot recăpăta nava ?

— *Senhor ?*

— Nava mea, *senhora.* Vă rog întrebaţi-l cînd îmi pot căpăta corabia înapoi şi echipajul. Toată încărcătura ei a fost mutată, erau douăzeci de mii de monezi în casa de fier. Sînt sigur că va înţelege că noi sîntem negustori şi că, deşi preţuim ospitalitatea sa, am vrea să facem negoţ, cu mărfurile pe care le-am adus cu noi, şi să ne întoarcem acasă. Ne vor trebui aproape optsprezece luni ca să ajungem în ţara noastră.

— Stăpînul meu spune că nu trebuie să-ţi faci griji. Totul se va aranja cît de curînd cu putinţă. Mai întîi tre-

buie să fii sănătos și puternic. Domnia ta vei pleca în amurg.

— *Senhora ?*

— Seniorul Toranaga a spus că Domnia ta urmează să pleci în amurg. M-am exprimat greșit ?

— Nu, nu, absolut deloc, Mariko-san. Dar acum o oră, sau cam așa ceva, mi-ai spus că am să plec peste cîteva zile.

— Da, dar acum el spune c-ai să pleci diseară.

Ea tălmăci toate acestea lui Toranaga, care răspunse din nou.

— Stăpînul meu zice că este mai bine și mai potrivit să pleci diseară. Nu trebuie să-ți faci griji, Anjin-san, te afli în grija sa. Dînsul o trimite pe doamna Kiritsubo la Yedo ca să facă pregătirile pentru întoarcerea lui. Vei pleca cu ea.

— Te rog, mulțumește-i din partea mea. E posibil... pot să-ntreb dac-ar fi cu putință să-l elibereze pe călugărul Domingo ? Omul știe foarte multe.

Ea tălmăci.

— Stăpînul meu spune că-i pare rău, dar omul a murit. Înălțimea sa a trimis după el ieri, imediat după ce l-ai rugat, dar era deja mort.

Blackthorne rămase înmărmurit.

— Cum a murit ?

— Stăpînul meu spune că a murit cînd i s-a strigat numele.

— Bietul om !

— Stăpînul meu spune că viața și moartea sînt totuna. Sufletul preotului va aștepta pînă-n cea de a patruzecea zi, apoi se va naște iar. De ce să ne întristăm ? Asta e legea de nestrămutat a naturii. Începu să spună ceva, dar se răzgîndi, adăugînd doar : Budiștii cred că avem mai multe nașteri sau renașteri, Anjin-san. Pînă ce, în cele din urmă, atingem perfecțiunea și ajungem în nirvana — în ceruri.

Blackthorne își îndepărtă deocamdată tristețea și se concentră asupra lui Toranaga și asupra momentului prezent.

— Pot să-l întreb dacă echipajul meu... Se opri cînd Toranaga își îndreptă privirea spre ușă.

Un samurai tînăr intră în grabă în cameră, se înclină în fața lui Toranaga și aștepta.

Toranaga spuse :

— *Nan ja*[1] ?

Blackthorne nu înțelese nimic din cele spuse, afară doar, gîndi el, c-a auzit porecla părintelui Alvito „Tsukku". Văzu că privirea lui Toranaga zbură spre el cu o licărire veselă în ochi și se întrebă dacă Toranaga trimisese după preot din pricina celor spuse de el. Sper că da, gîndi, și trag nădejde că Alvito e băgat în cofă pînă peste urechi. Blackthorne hotărî să nu-l întrebe pe Toranaga, deși era teribil de curios și ispitit s-o facă.

— *Kare ni matsu yoni*[2], spuse Toranaga scurt.

— *Gyoi.*[3]

Samuraiul se înclină și plecă grăbit. Toranaga se întoarse din nou spre Blackthorne.

— *Nan ja,* Anjin-san ?

— Ce ziceați, căpitane ? spuse Mariko. Despre echipajul Domniei tale ?

— Da. Toranaga-sama poate să-i ia și pe ei sub protecția sa ? să poruncească să fie bine tratați ? Vor fi și ei trimiși la Yedo ?

Ea îl întrebă. Toranaga își puse săbiile la cingătoarea scurtului său chimonou.

— Stăpînul meu spune că, bineînțeles, s-au făcut deja toate pregătirile pentru ei. Nu trebuie să te îngrijorezi în privința lor. Sau în privința navei.

— Corabia mea e în ordine ? S-au îngrijit de ea ?

— Da. Spune că nava este deja la Yedo.

Toranaga se ridică. Toți începură să se-ncline, dar Blackthorne izbucni pe neașteptate :

— Un ultim lucru... Se opri și se blestemă, dîndu-și seama că fusese nepoliticos.

Era clar că Toranaga terminase întrevederea. Ei începuseră să se încline, dar fuseseră opriți de cuvintele lui Blackthorne și acum toți erau încurcați, neștiind dacă să-și continue plecăciunile sau să aștepte, ori să înceapă din nou.

— *Nan ja,* Anjin-san ? Vocea lui Toranaga era iritată și neprietenoasă, pentru că și el, pe moment, fusese descumpănit.

— *Gomen nasai,* îmi pare rău, Toranaga-sama. N-am vrut să fiu nepoliticos. Am vrut doar să întreb dacă i s-ar

---

[1] Ce este (jpn.).
[2] Așa cum îl aștepți și pe el (jpn.).
[3] Bun (jpn.).

permite doamnei Mariko să stea de vorbă cu mine, pentru cîteva clipe, înainte să plec. Mi-ar fi de folos.

Ea-l întrebă.

Toranaga abia dacă mîrîi o încuviinţare autoritară şi plecă urmat de Kiri şi de garda sa.

Sînteţi toţi nişte ticăloşi, îşi spuse Blackthorne. Doamne, trebuie să fiu tot timpul atent. Îşi şterse fruntea cu mîneca şi văzu imediat dezaprobarea de pe faţa lui Mariko. Rako se grăbi să-i ofere o batistă mică din acelea din care ele totdeauna par să le aibă la îndemînă, într-un număr inepuizabil, ascunse undeva în *obi*-uri. Atunci îşi dădu seama că purta chimonoul stăpînului şi că, bineînţeles, nu-ţi ştergi fruntea transpirată cu mîneca stăpînului. Pentru Dumnezeu, ai comis deci o altă blasfemie ! N-am să fiu în stare să învăţ niciodată, Doamne Dumnezeule, niciodată !

— Anjin-san ? Rako îi oferea puţin *saké*.

Îi mulţumi şi-l dădu pe gît. Imediat ea îi umplu din nou ceaşca. Observă că tuturor le străluceau frunţile de transpiraţie.

— *Gomen nasai,* le spuse tuturor, cerîndu-şi iertare, şi luă ceaşca şi i-o oferi lui Mariko glumind : Nu ştiu dacă este politicos sau nu, dar nu doriţi puţin *saké* ? E permis, sau trebuie să mă dau cu capul de pămînt ?

Ea rîse :

— O, da, este foarte politicos, dar te rog să nu-ţi spargi capul. Nu-i nevoie să-mi ceri scuze, căpitane. Bărbaţii nu cer iertare doamnelor. Orice fac ei e corect. Cel puţin aşa credem noi, doamnele. Ea le explică fetelor ce spusese şi ele dădeau din cap tot atît de grav, dar lumini jucăuşe le străluceau în ochi. N-aveai cum să ştii, Anjin-san, continuă Mariko, apoi luă o mică înghiţitură de *saké* şi-i dădu înapoi ceaşca. Mulţumesc, dar nu, n-am să iau mai mult *saké*, mulţumesc. *Saké*-ul mi se duce direct în cap şi-n genunchi. Înveţi repede, dar trebuie să-ţi vină foarte greu. Nu te îngrijora, Anjin-san, seniorul Toranaga mi-a spus că te socoteşte foarte bine înzestrat. Nu ţi-ar fi dat niciodată chimonoul său dacă nu ar fi fost plăcut impresionat.

— A trimis după Tsukku-san ?

— Părintele Alvito ?

— Da.

— Trebuia să-l fi întrebat pe dînsul, căpitane. Mie nu mi-a spus şi a fost foarte înţelept, pentru că femeile n-au minte şi nici pricepere în treburile politice.

— *Ah, so desu ka ?* Aş vrea ca toate femeile noastre să fie tot pe-atît de... înţelepte.

Mariko îşi făcea vînt cu evantaiul şi se aşeză comod, cu picioarele ghemuite sub ea.

— Dansul dumitale a fost foarte frumos, Anjin-san. Doamnele voastre dansează la fel ?

— Nu, numai bărbaţii. Acela a fost un dans pentru un singur bărbat, un dans marinăresc.

— De vreme ce doreşti să-mi pui cîteva întrebări, aş putea să te-ntreb mai întîi eu ceva ?

— Sigur.

— Cum arată doamna, soţia Domniei tale ?

— Are douăzeci şi nouă de ani. E înaltă faţă de dumneata ; după măsurile noastre, eu am şase picioare şi doi ţoli, ea are cinci picioare şi opt ţoli, dumneata ai cam cinci picioare, aşa că ea ar fi cu un cap mai înaltă decît dumneata şi, de asemeni, mai plină, dar bine proporţionată. Părul-i e de culoarea... Arătă spre grinzile de cedru lustruite şi fără pată şi toţi ochii se întoarseră într-acolo, apoi reveniră spre el. Cam de culoarea aceea. Blond bătînd în roşu. Ochii-i sînt albaştri, mult mai albaştri decît ai mei, albaştri-verzi. Poartă părul lung şi slobod mai tot timpul.

Mariko le tălmăci şi ele-şi ţinură respiraţia, priviră la grinzile de cedru şi apoi din nou spre el, străjile samurai ascultînd şi ele foarte atent. Urmă o întrebare din partea lui Rako.

— Rako-san întreabă dacă ea e la fel ca noi la trup.

— Da, dar şoldurile îi sînt mai mari, mai curbate, talia mai pronunţată şi... ei bine, femeile noastre sînt mai rotunde şi au sînii mult mai mari.

— Toate femeile voastre şi bărbaţii sînt mult mai înalţi decît noi ?

— În general, da. Dar unii din oamenii de la noi sînt tot atît de mici ca voi. Eu găsesc micimea voastră încîntătoare. Foarte plăcută.

Asa întrebă ceva şi interesul lor crescu.

— Asa întreabă cum sînt femeile voastre faţă de ale noastre cînd împărţiţi perna cu ele ?

— Îmi pare rău, nu înțeleg.

— O, te rog, iartă-mă. A împărți perna, în vorbirea noastră, înseamnă împreunarea fizică dintre bărbat și femeie. E mult mai politicos decît s-o spui direct.

Blackthorne își depășî stinghereala și spuse :

— Ăă... am avut doar... o singură experiență aici... asta a fost... în sat... și nu mi-o amintesc prea clar, pentru că... eram istovit de drum, așa că am fost pe jumătate treaz, pe jumătate adormit. Dar... mi s-a părut foarte mulțumitoare.

Mariko se încruntă.

— De cînd ai venit aici, ai împărțit perna o singură dată cu o femeie ?

— Da.

— Trebuie să te simți foarte încordat, *neh ?* Una din aceste doamne ar fi foarte încîntată să-mpartă perna cu dumneata, Anjin-san. Sau toate, dacă dorești.

— Cum ?

— Bineînțeles. Dacă n-o vrei pe nici una din ele, nu-ți face griji, sigur n-au să fie jignite. Numai să-mi spui ce fel de femeie ți-ar plăcea și vom face tot ce-i de cuviință.

— Mulțumesc, spuse Blackthorne. Dar acum nu.

— Ești sigur ? Te rog, iartă-mă, dar Kiritsubo-san a dat porunci clare ca să ne-ngrijim de sănătatea dumitale și s-o îmbunătățim. Cum poți să fii sănătos fără să-mparți perna cu cineva ? E foarte important pentru un bărbat, *neh ?* O, da, foarte.

— Mulțumesc, dar sînt... poate... ceva mai încolo...

— Ai avea timp îndeajuns. M-aș bucura să mă-ntorc mai tîrziu. Va fi destulă vreme să stăm de vorbă, dacă dorești. Ai avea cel puțin patru ceasuri, spuse plină de solicitudine. Nu trebuie să pleci înainte de apusul soarelui.

— Mulțumesc, dar nu acum, spuse Blackthorne năucit de francheța și lipsa de pudoare a celor spuse.

— Ele, într-adevăr, ar fi încîntate să-ți fie de folos, Anjin-san. O ! Poate... poate că ai prefera un băiat ?

— Ce ?

— Un băiat. E tot atît de simplu, dacă dorești. Zîmbetul ei era neprefăcut, vocea firească. Ce s-a întîmplat ?

— Vorbești serios cînd îmi propui un băiat ?

— Da, de ce, Anjin-san ? Ce s-a-ntîmplat ? Am spus doar că am trimite un băiat aici, dacă *Domnia ta* ai dori-o.

— Nu-mi trebuie ! Blackthorne simţea cum i se urcă sîngele în obraz. Arăt eu ca un blestemat de sodomit ?

Cuvintele îi răsunară prin încăpere. Toţi se uitau la el încremeniţi. Mariko se înclină cu umilinţă, ţinîndu-şi capul lipit de podea.

— Te rog, iartă-mă, am făcut o greşeală îngrozitoare. Te-am ofensat, dar nu încercam decît să ofer o bucurie. N-am discutat niciodată pînă acum cu un... străin, afară doar de sfinţii părinţi, aşa că n-aveam cum să vă cunosc obiceiurile... obiceiurile voastre trupeşti. Niciodată nu mi s-a vorbit despre ele, Anjin-san... preoţii n-au făcut-o. Aici unii bărbaţi vor cîteodată băieţi — preoţii, din cînd în cînd, ai noştri, şi unii dintr-ai voştri. Eu mi-am închipuit prosteşte că obiceiurile voastre sînt la fel cu ale noastre.

— Eu nu sînt preot şi ăsta nu e obiceiul nostru, în general.

Conducătorul samurailor, Kazu Oan, privea mînios. El fusese însărcinat cu securitatea barbarului şi cu sănătatea lui şi văzuse cu proprii-i ochi nemaipomenita bunăvoinţă pe care seniorul Toranaga i-o arătase lui Anjin-san, iar acum Anjin-san era furios.

— Ce-i cu el ? întrebă ameninţător, pentru că era clar că proasta de femeie spusese ceva ce-l jignise pe foarte importantul său prizonier.

Mariko îi relată cele discutate şi ce răspunsese Anjin-san.

— Eu, zău că nu înţeleg, Oan-san, de ce e el atît de supărat, îi zise.

— E ca un taur ieşit din minţi, doar pentru că i-ai oferit un băiat ?

— Da.

— Îmi cer iertare, dar ai fost politicoasă ? Poate că ai folosit un cuvînt greşit ?

— O, nu, Oan-san, sînt foarte sigură. Mă simt îngrozitor. Sigur eu sînt de vină.

— Trebuie să fie altceva. Ce ?

— Nu, Oan-san. Numai asta a fost.

— Niciodată n-o să-i înţeleg pe barbarii ăştia, spuse Oan exasperat. Pentru binele nostru, te rog, domoleşte-l, Mariko-san. Trebuie să fie şi din pricină că n-a împărţit perna cu nici o femeie de atîta vreme. Tu, îi porunci lui Sono, mai adu *saké, saké* fierbinte şi prosoape fierbinţi !

Tu, Rako, freacă-i gîtul diavolului. Slujnicele alergară să îndeplinească poruncile. Brusc îl străfulgeră un gînd : Mă întreb dacă nu e neputincios şi asta e pricina. Povestea lui cu cele petrecute-n sat a fost destul de încîlcită, *neh* ? Pesemne că bietul om e furios din cauza neputinţei lui şi tu ai adus vorba tocmai despre asta.

— Îmi pare rău, dar nu cred că e aşa. Doctorul a spus că este foarte bine înzestrat.

— Dacă e neputincios, asta ne-ar lămuri, *neh* ? Ar fi destul să mă facă şi pe mine să urlu. Da ! Întreabă-l.

Mariko făcu imediat ceea ce i se porunci şi Oan fu înspăimîntat cînd barbarului i se urcă iar sîngele în obraji şi o ploaie de cuvinte barbare umplu încăperea.

— El... el a spus : Nu. Vocea lui Mariko era aproape o şoaptă.

— Tot potopul ăla de cuvinte înseamnă doar „nu" ?

— Ei... ei, cînd se-nfurie, folosesc tot soiul de blesteme.

Oan începuse să transpire de îngrijorare, pentru că el era direct răspunzător.

— Domoleşte-l !

Unul dintre ceilalţi samurai, un soldat mai în vîrstă, spuse, dornic să fie de ajutor :

— Oan-san, poate că e dintre aceia cărora le plac cîinii, *neh* ? În Coreea, noi am auzit nişte poveşti ciudate despre Mîncăii de Usturoi. Da, lor le plac cîinii şi... da, îmi amintesc acum, cîinii şi raţele. S-ar putea ca aceste capete aurii să fie ca Mîncăii de Usturoi, put la fel ca ei, nu ? Poate că vrea o raţă ?

Oan spuse :

— Mariko-san, întreabă-l ! Nu, poate că e mai bine să nu-l întrebi, dar potoleşte-l... Se opri brusc. Hiro-matsu se apropia din celălalt capăt. Să trăiţi ! spuse milităros, încercînd să nu-i tremure vocea, pentru că bătrînul Pumn de Fier, care, în cele mai bune împrejurări, era un om al disciplinei, în ultima săptămînă fusese ca un tigru ieşit din minţi, iar astăzi se dezlănţuise chiar mai rău. Zece oameni fuseseră retrogradaţi pentru dezordine, toată garda de noapte defilase dezonorată prin tot castelul, la doi samurai li se poruncise să-şi facă *seppuku*, pentru că au întîrziat să se prezinte în post, patru gunoieri de noapte fuseseră aruncaţi peste parapet pentru că li se răsturnase un coş în grădina castelului.

— Se poartă bine, Mariko-san ? îl auzi Oan pe Pumn de Fier întrebînd iritat. Era sigur că proasta de femeie, care stîrnise tot acest necaz, avea să-i trîntească adevărul, ceea ce, cu siguranţă şi pe bună dreptate, le-ar fi zburat capetele de pe umeri.

Spre uşurarea lui o auzi spunînd :

— Da, stăpîne. Totul e bine, mulţumesc.

— Ţi se porunceşte să pleci cu Kiritsubo-san.

— Da, stăpîne.

În timp ce Hiro-matsu îşi continuă inspecţia, Mariko îşi puse zeci de întrebări pentru ce era trimisă. Doar să tălmăcesc pentru Kiri şi barbar în timpul călătoriei ? Cu siguranţă că asta nu e-aşa de important ! Mergeau şi celelalte doamne ale lui Toranaga ? Doamna Sazuko ? Nu e periculos pentru Sazuko să călătorească acum pe mare ? Am să plec singură cu Kiri sau vine şi soţul meu ? Dacă el rămîne — şi-ar fi datoria lui să rămînă cu seniorul său —, cine va avea grijă de casă ? De ce trebuie să mergem cu corabia ? Drumul Tokaidō nu mai e sigur ? Ishido n-o să ne facă nici un rău ? Da, ar putea, ţinînd cont de valoarea noastră ca ostatici : doamna Sazuko, Kiritsubo şi celelalte. Din pricina asta sîntem trimise cu nava ?

Mariko totdeauna urîse marea. Chiar şi numai vederea ei îi făcea rău. Dar, dacă trebuie să plec, o voi face. *Karma.* Gîndurile i se îndreptară din nou la grijile pe care i le dădea barbarul străin şi plin de neprevăzut, care nu-i adusese decît mîhnire.

Cînd Pumn de Fier dispăru după colţ, Oan îşi ridică capul şi toţi oftară uşuraţi. Asa venea în fugă pe coridor cu butelca de *saké,* urmată de Sono cu prosoape fierbinţi.

Îl urmăriră pe barbar în timp ce era servit. Văzură expresia foarte încordată de pe faţa lui şi felul cum acceptă *saké*-ul fără plăcere şi prosoapele fierbinţi cu mulţumiri reci.

— Oan-san, de ce nu trimiţi pe una din femei după raţă ? şopti samuraiul în vîrstă. Dac-o vrea, totul e-n ordine, dacă nu, se preface că n-a văzut-o.

Mariko clătină din cap.

— Poate că n-ar trebui să riscăm. Se pare, Oan-san, că neamul ăsta de barbari e cuprins de mînie cînd se vorbeşte despre împărţitul pernei, *neh ? Este* primul de acest fel venit aici, aşa că trebuie să ne purtăm cu grijă.

— Așa-i, spuse Oan. A fost destul de blînd pînă nu s-a pomenit de treaba asta. Privi încruntat spre Asa.

— Îmi pare rău, Oan-san. Ai toată dreptatea, a fost doar vina mea, spuse Asa imediat, înclinîndu-se, capul aproape atingîndu-i podeaua.

— Da. Voi spune întîmplarea lui Kiritsubo-san.

— O !

— Într-adevăr, cred că ar trebui să i se spună și stăpînei ca să aibă grijă cu acest bărbat în privința discuțiilor despre împărțitul pernei, spuse Mariko cu chibzuială. Ești foarte înțelept, Oan-san. Da, dar poate că, într-un fel, Asa ne-a fost de mare folos, ca doamna Kiritsubo și chiar stăpînul Toranaga să nu fie puși într-o încurcătură îngrozitoare ! Gîndește-te doar ce s-ar fi întîmplat dacă însăși Kiritsubo-san ar fi pus ieri întrebarea în prezența seniorului Toranaga ! Dacă barbarul s-ar fi comportat ca acum în fața lui...

Oan se cutremură.

— Ar fi curs sînge ! Ai dreptate, Mariko-san, ar trebui să-i mulțumim Asei. Am să-i explic lui Kiritsubo-san că ea a fost norocul nostru.

Mariko îi mai oferi lui Blackthorne *saké*.

— Nu, mulțumesc.

— Încă o dată îmi cer scuze pentru prostia mea. Domnia ta voia să-mi pună cîteva întrebări ?

Blackthorne îi urmărise discutînd între ei, înfuriat că n-avea cum să-i priceapă și că nu putea să-i înjure zdravăn pentru insultele lor sau să-i ia pe paznici și să-i dea cap în cap.

— Da. Ai spus că sodomia e socotită ceva firesc aici ?

— O, îmi cer iertare, putem discuta despre altceva ?

— Sigur, *senhora*, dar mai întîi, ca să fie limpede, să terminăm acest subiect. Deci sodomia e normală aici, da ?

— Tot ce are legătură cu împărțitul pernei e normal, răspunse sfidătoare, împinsă de lipsa lui de maniere și de prostia lui evidentă, amintindu-și că Toranaga îi spusese să-i dea informațiile cerute, despre lucruri care n-au legătură cu politica, dar să-i reproducă mai tîrziu toate întrebările puse. De asemeni, trebuia să nu dea atenție oricărei prostii venite din partea lui, pentru că Anjin era totuși un barbar, un pirat probabil, cu o sentință de con-

damnare la moarte, care, în momentul de față, era lăsată la bunul plac al lui Toranaga. Da, să împarți perna cu cineva e foarte firesc, Anjin-san. Cît privește bărbatul care merge cu un alt bărbat este obișnuit la noi în Japonia și nu e nici un rău în asta.

Ce-s eu, gîndi ea, un om de rînd fără carte și fără minte ! ? Un negustor tîmpit, să mă fîstîcesc în fața unui simplu barbar ? Nu. Sînt samurai ! Da, ești Mariko, dar ești și foarte proastă ! Tu ești femeie și trebuie să-l tratezi ca pe oricare bărbat, dacă vrei să-i vii de hac. Măgulește-l, fii de acord cu el. Uiți de armele tale ? De ce te face el să te porți ca un copil de doisprezece ani ?

Voit își îndulci tonul :

— Dar, dacă crezi...

— Sodomia e un păcat dezgustător, ceva rău, o ticăloșie blestemată de Dumnezeu și nenorociții aceia care o urmează sînt scursurile lumii ! Blackthorne se năpusti asupra ei cu un potop de cuvinte, arzîndu-l încă insulta că ea crezuse despre el că ar fi putut fi unul dintre aceia. Doamne, cum a putut să creadă ? Stăpînește-te, își spuse. Ești exact ca un ticălos de puritan calvinist ! De ce ești atît de pornit împotriva lor ? Nu pentru că i-ai întîlnit la tot pasul, pentru că mai toți marinarii au încercat-o, altfel cum ar fi putut să rămînă în toate mințile atîtea luni pe mare ? Nu pentru că și tu ai fost ispitit și te-ai urît pentru asta ? Nu pentru că atunci cînd erai tînăr, a trebuit să te lupți ca să te aperi, iar odată ai fost imobilizat și aproape violat, dar ai izbutit să scapi și l-ai omorît pe unul din ticăloși ? Tu aveai atunci doisprezece ani și ai înfipt cuțitul în gîtul lui. De pe lunga ta listă de crime, aceasta a fost prima. Da, Mariko-san, e un păcat blestemat de Dumnezeu și e cu totul împotriva legilor Domnului și ale omului !

— Cu siguranță, astea sînt cuvinte creștine care se potrivesc și la alte lucruri, răspunse ea înțepat, fără să vrea, iritată de asprimea din vorbele lui. Păcat ? În ce stă păcatul ?

— Ar trebui să știi. Ești catolică, nu ? Ai fost educată de iezuiți, nu ?

— Un sfînt părinte m-a învățat să vorbesc latina și portugheza și să scriu în latină și portugheză. Nu înțeleg ce sens are pentru *dumneata* cuvîntul catolic. Eu sînt

creştină de aproape zece ani, iar ei n-au discutat cu noi despre împărţitul pernei. N-am citit niciodată cărţile voastre despre treaba asta, ci doar cărţi religioase. Să-mparţi perna cu cineva e un păcat ? Cum ar putea să fie ? Cum ar putea ceva ce-i dă omului bucurie să fie un păcat ?

— Întreabă-l pe părintele Alvito !

Aş vrea să pot, gîndi ea îngrijorată, dar mi s-a poruncit să nu vorbesc cu nimeni absolut nimic despre cele discutate decît cu Kiri şi cu seniorul meu, Toranaga. L-am rugat pe Dumnezeu să m-ajute, dar El nu mi-a vorbit. Singurul lucru pe care-l ştiu e că, de cînd ai venit aici, eu n-am avut altceva decît necazuri...

— Dacă e un păcat, aşa cum spui, de ce atît de mulţi din preoţii noştri o fac şi-au făcut-o întotdeauna ? Unele din sectele budiste chiar o recomandă ca pe un fel de ritual. În clipa Norilor şi Ploii nu eşti tot atît de-aproape de cer pe cît poate un muritor să fie ? Preoţii nu sînt oameni răi, nu toţi din ei. Se ştie că şi cîţiva din sfinţii părinţi se dedau cu plăcere la treaba asta. Sînt ei păcătoşi ? Bineînţeles că nu ! De ce să fie lipsiţi de o plăcere obişnuită dacă le sînt interzise femeile ? E o prostie să spui că orice are legătură cu împărţitul pernei este un păcat şi e blestemat de Dumnezeu !

— Sodomia e o ticăloşie, e împotriva tuturor legilor ! Întreabă-ţi confesorul !

Tu eşti un ticălos, căpitane pilot, voia Mariko să strige. Cum îndrăzneşti să fii atît de necioplit şi cum poţi să fii atît de prost ! Împotriva lui Dumnezeu, zici ? Ce neghiobie ! Poate împotriva zeului tău cel rău. Zici că eşti creştin, dar sigur nu eşti. Eşti doar un mincinos şi un şarlatan. Probabil că ştii, într-adevăr, lucruri extraordinare şi-ai fost în locuri ciudate, dar nu eşti creştin şi ce faci tu e blasfemie. Eşti trimis de Satan ? Păcat ? Ce tîmpenie ! Vorbeşti cu îngîmfare despre lucruri fireşti şi te comporţi ca un nebun. Îi tulburi pe sfinţii părinţi, îl tulburi pe seniorul Toranaga, aduci dezbinare între noi, ne zdruncini credinţele şi ne chinui cu vorbe în doi peri despre ce e adevărat şi ce nu e, ştiind că noi nu putem cerceta pe dată adevărul.

Vreau să-ţi spun că te disprețuiesc, pe tine şi pe toţi barbarii. Da, barbarii mi-au schimbat tot cursul vieţii. Nu

l-au urît ei pe tatăl meu pentru că n-avea încredere în ei şi pentru că l-a rugat, în văzul tuturor, pe dictatorul Goroda să-i alunge pe toţi de pe pămîntul nostru ? Nu barbarii i-au otrăvit mintea dictatorului, aşa încît el a început să-l urască pe tatăl meu, generalul lui cel mai credincios, omul care-l ajutase chiar mai mult decît generalul Nakamura sau seniorul Toranaga ? Nu barbarii l-au făcut pe dictator să-l insulte pe tatăl meu, scoţîndu-l pe bietul meu tată din minţi, forţîndu-l să facă lucruri necugetate şi în acest chip să pricinuiască toate nenorocirile mele ?

Da, ei au făcut toate astea şi chiar mai mult. Dar tot ei au adus cuvîntul de nepreţuit al Domnului şi, în clipele mele de restrişte, cînd m-au trimis înapoi din cumplitul exil în şi mai cumplita viaţă, Părintele Superior mi-a arătat calea cea dreaptă, mi-a deschis ochii şi sufletul şi m-a botezat. Calea cea dreaptă mi-a dat putere să îndur, mi-a umplut inima cu o pace nemărginită, m-a eliberat din chinul continuu şi m-a binecuvîntat cu făgăduiala mîntuirii veşnice.

Orice s-ar întîmpla, eu sînt în mîinile Domnului. O, Doamne, dă-mi pacea Ta şi ajută pe-această păcătoasă să-ţi biruie duşmanii.

— Îmi cer iertare pentru obrăznicia mea, spuse ea. Ai dreptate să fii furios. Sînt doar o femeie proastă. Te rog, fii îndurător şi iartă-mă, Anjin-san.

Pe loc mînia lui Blackthorne începu să se domolească. Cum ar putea un bărbat să fie furios multă vreme pe o femeie, dacă ea recunoaşte sincer că a greşit şi că el are dreptate ?

— Eu îmi cer iertare, Mariko-san, spuse el ceva mai calm, dar la noi, să dai de înţeles că un bărbat e sodomit, e cea mai rea ocară.

Atunci sînteţi cu toţii naivi, caraghioşi, ticăloşi şi fără purtări alese, însă la ce te poţi aştepta de la un barbar ? îşi zise în sinea ei. Însă cu glas tare spuse plină de căinţă :

— Bineînţeles că Domnia ta ai dreptate. N-am vrut să jignesc, Anjin-sama, te rog acceptă scuzele mele. O, da, oftă ea îndulcindu-şi uşor vocea, că pînă şi soţul ei, în cea mai proastă dispoziţie, ar fi fost îmblînzit, o, da, a fost numai vina mea. Îmi pare rău.

* *

Soarele atinsese linia orizontului și părintele Alvito încă aștepta în sala de audiențe, cu toate cărțile de drum, grele, în mîini.

Blestematul de Blackthorne, gîndi.

Era pentru prima oară cînd Toranaga îl făcea să aștepte, pentru prima oară în atîția ani cînd aștepta la un *daimyo*, chiar și la *taikō*. În ultimii opt ani de guvernare ai lui *taikō* i se acordase incredibilul privilegiu de acces imediat, exact ca și lui Toranaga. Dar privilegiul fusese cîștigat de la *taikō* din pricina fluenței sale în japoneză și a perspicacității în afaceri. Priceperea sa în tainele negoțului din lume îl ajutase pe *taikō* să-și sporească incredibila avere. Deși *taikō* era aproape analfabet, ușurința lui la limbi străine era mare, iar cunoștințele politice vaste. Așa că Alvito se așezase fericit la picioarele despotului ca să-l instruiască și să se instruiască și, dacă asta era voia Domnului, să-l convertească. Aceasta era sarcina anume pentru care fusese pregătit atît de meticulos de dell 'Aqua, care-i adusese cei mai buni profesori de cunoștințe practice din toți iezuiții și negustorii portughezi din Asia. Alvito ajunsese omul de încredere al lui *taikō*, unul dintre cele patru persoane — și singurul străin — care-a văzut vreodată toate camerele cu tezaurul personal al lui *taikō*.

La cîteva sute de pași se afla donjonul castelului, turnul principal. Avea șapte caturi și era apărat de o mulțime de ziduri și fortificații. La catul al patrulea erau șapte camere cu uși de fier. Fiecare era ticsită cu lingouri de aur și cufere cu monezi de aur. La catul de deasupra se aflau camerele cu argint, pline cu lingouri și lăzi cu monezi. Iar în cel de deasupra lui se găseau mătăsuri rare, ceramică, săbii și armuri — tezaurul împărăției.

La prețurile actuale, gîndi Alvito, valoarea trebuie să fie de cel puțin cincizeci de milioane ducați, mai mult decît venitul anual din tot Imperiul Spaniol, Imperiul Portughez și Europa, laolaltă. Cea mai mare avere în bani lichizi de pe pămînt.

Nu e-acesta lozul cel mare ? reflectă el. Cine stăpînește castelul Osaka nu are în mînă și această incredibilă avere ? Iar această avere nu-i dă, ca atare, putere asupra țării ?

N-a fost făcut castelul Osaka de necucerit tocmai ca să apere această bogăţie ? N-a sîngerat toată ţara ca să construiască acest castel, să-l facă de neatins spre a apăra aurul şi a-l păstra pînă Yaemon va ajunge la majorat ?

Cu a suta parte din el am putea construi cîte o catedrală în fiecare mare oraş, cîte o biserică în fiecare tîrg şi cîte o misiune în fiecare sat de pe tot cuprinsul ţării. Numai de l-am putea obţine, spre a-l folosi întru gloria Domnului.

Taikō iubise puterea şi iubise aurul pentru puterea pe care i-o dădea asupra oamenilor. Bogăţia a fost adunată cu greu, în timpul celor şaisprezece ani de guvernare absolută, din darurile imense, obligatorii, pe care, prin tradiţie, toţi *daimyo* trebuiau să le ofere anual. La acestea se adăugaseră şi proprile lui feude. Prin dreptul cuceritorului, *taikō* avea în stăpînire o pătrime din toată ţara. Venitul lui anual depăşea cheltuielile cu cinci milioane de *koku*. Şi, pentru că era guvernator al întregii Japonii, cu mandat imperial, teoretic îi aparţinea venitul tuturor feudelor. El nu percepea taxe de la nimeni, dar toţi *daimyo*, toţi samuraii, toţi ţăranii, toţi meşteşugarii, toţi negustorii, toţi hoţii, toţi paria, toţi barbarii, chiar şi *eta* achitau voluntar contribuţii considerabile, pentru propria lor siguranţă.

Atîta vreme cît averea e neştirbită, Osaka necucerită şi Yaemon custodele *de facto*, îşi spuse Alvito, Yaemon va guverna cînd va împlini vîrsta, indiferent de Toranaga, Ishido sau oricine altcineva.

Păcat că *taikō* e mort. Cu toate păcatele lui, noi cunoşteam diavolul cu care trebuia să tratăm. De fapt, păcat că Goroda a fost omorît, pentru că el ne-a fost un adevărat prieten. Dar el e mort, la fel şi *taikō*, iar acum noi avem alţi păgîni în faţa cărora trebuie să ne plecăm : Toranaga şi Ishido.

Alvito îşi aminti noaptea în care murise *taikō*. El fusese poftit de *taikō* să stea de veghe — el, împreună cu Yodoko-sama, soţia lui *taikō*, şi doamna Ochiba, concubina lui oficală şi mama moştenitorului. Ei priviseră şi aşteptaseră în noaptea înmiresmată de vară, ce părea să dureze la infinit.

Apoi agonia începuse şi sfîrşitul nu se lăsase mult aşteptat.

— Sufletul lui s-a dus, acum este în mîinile Domnului, spusese el blînd, cînd fusese sigur că totul se terminase. Făcuse semnul crucii şi binecuvîntase trupul neînsufleţit.

— Fie ca Buddha să-mi ia stăpînul în grija lui şi să renască degrabă ca să-şi ia iar împărăţia în mîini, spusese Yodoko printre lacrimi. Era o femeie frumoasă, samurai de viţă nobilă, care-i fusese soţie credincioasă şi sfetnic timp de patruzeci şi patru de ani din toţi cei cincizeci şi nouă ai ei. Îi închisese ochii şi îmbrăcase trupul neînsufleţit într-o ţinută maiestuoasă, acesta fiind privilegiul ei. Se înclinase trist de trei ori şi apoi îi părăsise, pe el şi pe doamna Ochiba.

Moartea fusese uşoară. De luni *taikō* fusese bolnav şi-n seara aceea i se aştepta sfîrşitul. Cu cîteva ore mai devreme, el deschisese ochii şi zîmbise către Ochiba şi Yodoko şi şoptise cu o voce abia auzită :

— Ascultaţi, acesta este poemul meu de moarte :

M-am născut ca un strop de rouă,
Ca roua dispar.
Castelul Osaka şi tot ce-am făcut
Nu e decît un vis
Într-un alt vis.

Un ultim zîmbet, atît de cald, din partea despotului, pentru ele şi pentru el.

— Voi toţi să-mi păziţi fiul.

Şi apoi ochii i se înceţoşaseră pentru totdeauna.

Părintele Alvito îşi aminti cît de mişcat fusese de ultimul lui poem, care i se potrivea atît de bine lui *taikō*. El sperase, dat fiind că fusese poftit acolo ca, în pragul morţii, guvernatorul Japoniei să se căiască şi să primească credinţa şi sfînta împărtăşanie, pe seama cărora glumise de atîtea ori. Dar speranţa nu i se împlinise.

— Ai pierdut pentru totdeauna Împărăţia Domnului, biet păcătos, murmurase trist, pentru că îl admirase pe *taikō*, ca geniu militar şi politic.

— Dar dacă Împărăţia Dumnezeului tău nu e decît un fund de barbar ? spusese doamna Ochiba.

— Poftim ?

El nu fusese sigur că auzise exact, revoltat de răutatea ei şuierată pe neaşteptate. O ştia pe doamna Ochiba de aproape doisprezece ani, de cînd avea cincisprezece ani,

cînd *taikō* o luase concubină oficială. Întotdeauna fusese docilă și lingușitoare, abia scoțînd un cuvînt, totdeauna cu un zîmbet dulce și fericit pe buze. Dar acum...

— Am spus : dacă Împărăția Dumnezeului tău nu e decît un fund de barbar ?

— Dumnezeu să te ierte ! Stăpînul tău nu e mort decît de cîteva clipe...

— Domnul și stăpînul meu e mort, așa că înrîurirea ta asupra lui s-a terminat. *Neh ?* El te-a vrut aici, foarte bine, ăsta a fost dreptul lui, dar acum el se află în Marele Necunoscut și nu mai poruncește. Acum eu poruncesc. Preotule, puți, totdeauna ai puțin și murdăria ta strică aerul. Să pleci imediat din castelul meu și să ne lași cu durerea noastră.

Flacăra luminării îi luminase fața. Era una dintre cele mai frumoase femei din țară. Fără să vrea, el făcuse semnul crucii împotriva răului ce zăcea în ea.

Rîsul ei te îngheța.

— Pleacă, preotule, și să nu te mai întorci niciodată. Zilele îți sînt numărate !

— Nu mai mult decît ale tale. Eu sînt în mîinile lui Dumnezeu, doamnă. Mai bine L-ai lua în seamă și ai putea să ai parte de mîntuire veșnică, dacă crezi.

— Ce ? Tu ești în mîinile lui Dumnezeu ? Zeul creștin, *neh ?* Poate că da. Poate că nu. Ce-ai să te faci, dacă, atunci cînd vei muri, vei afla că nu există Dumnezeu, că nu există iad și nici mîntuirea ta veșnică, ci doar un vis într-un alt vis ?

— Eu cred ! Cred în Dumnezeu și în învierea lui Cristos și în Duhul Sfînt ! spusese tare. Promisiunile creștine sînt adevărate. Sînt adevărate, sînt adevărate... eu cred !

— *Nan ja,* Tsukku-san ?

Pentru o clipă, auzi doar limba japoneză, dar ea nu avea nici un înțeles pentru el.

Toranaga stătea în ușă înconjurat de străji.

Părintele Alvito se înclină adunîndu-și gîndurile. Sudoarea îi curgea pe față și pe spate.

— Îmi cer scuze că am venit neinvitat. Visam... visam cu ochii deschiși. Îmi aminteam c-am avut norocul să fiu martor la atîtea întîmplări aici, în Japonia. Întreaga mea viață pare să se fi petrecut numai aici și nicăieri în altă parte.

— Cîştigul a fost al nostru, Tsukku-san.

Toranaga păşi obosit spre podium şi se aşeză pe o pernă simplă. Tăcute, străjile se aranjară într-un paravan protector.

— Ai venit aici în cel de al treilea an al lui Tensho [1], nu-i aşa ?

— Nu, Alteţă, era al patrulea. În Anul Şobolanului, răspunse folosind numărătoarea lor, pentru care îi trebuiseră luni s-o înţeleagă.

Anii se numărau începînd cu un an anume, ales de împăratul care domnea. O catastrofă sau un eveniment fericit putea să termine o epocă sau să înceapă alta, după bunul lui plac. Învăţaţilor li se poruncea să aleagă un nume, mai ales de bun augur, din cărţile vechi ale Chinei, pentru noua perioadă, care putea să dureze un an sau cincizeci. Tensho însemna „Dreptate Cerească". Anul anterior fusese anul marelui flux, cînd muriseră două sute de mii de oameni. Fiecărui an i se dădea un număr precum şi un nume, în aceeaşi succesiune cu orele zilei : Iepure, Dragon, Şarpe, Cal, Capră, Maimuţă, Cocoş, Cîine, Porc, Şobolan, Bou şi Tigru. Primul an al lui Tensho căzuse în Anul Cocoşului, deci însemna că anul 1576 fusese Anul Şobolanului, în cel de al patrulea an al lui Tensho.

— Multe s-au întîmplat în cei douăzeci şi patru de ani, *neh,* vechiul meu prieten ?

— Da, Alteţă.

— Da. Ridicarea lui Goroda şi moartea lui. Ridicarea lui *taikō* şi moartea lui. Şi acum ?

Cuvintele se auziră ca un ecou.

— Asta e în mîna Celui de Necuprins. Alvito folosi un cuvînt care putea să-nsemne Dumnezeu, dar putea să-nsemne şi Buddha.

— Nici seniorul Goroda, nici senionul *taikō* n-au crezut în vreun zeu sau în Cel de Necuprins.

— Nu spune Buddha că sînt multe poteci ce duc spre nirvana, Alteţă ?

— Ei, Tsukku-san, tu eşti un om înţelept. Cum se poate ca cineva să fie atît de tînăr şi atît de înţelept ?

— Aş vrea din toată inima să fiu, Alteţă. Atunci aş putea fi de mai mult folos.

— Ai vrut să mă vezi ?

---

[1] Perioada Tensho : 1573—1591.

— Da, m-am gîndit că e destul de important ca să vin chiar şi nepoftit.

Alvito scoase cărţile de drum ale lui Blackthorne şi le aşeză pe duşumea, în faţa lui, dînd explicaţiile pe care i le sugerase dell 'Aqua. Văzu că faţa lui Toranaga se întunecă şi fu bucuros de asta.

— Dovada *pirateriei* lui ?

— Da, Alteţă. Cărţile de drum conţin chiar cuvintele exacte din ordinele lor, printre care : „Dacă e necesar, vom debarca în număr mare şi vom cere ca drept al nostru orice teritoriu unde am ajuns, sau pe care l-am descoperit". Dacă doriţi, pot să fac o tălmăcire exactă a tuturor pasajelor necesare.

— Vei tălmăci totul. Repede, spuse Toranaga.

— Mai e încă ceva ce Părintele Superior a considerat că trebuie să ştiţi.

Alvito îi povesti lui Toranaga totul despre hărţi, rapoarte şi Corabia Neagră, după cum fusese stabilit, şi fu bucuros să vadă reacţia de încîntare.

— Excelent, spuse Toranaga. Eşti sigur c-are să plece mai devreme Corabia Neagră ? Absolut sigur ?

— Da, răspunse Alvito hotărît. O, Doamne, fă să fie aşa cum nădăjduim noi !

— Bine. Spune-i mai-marelui tău că aştept cu nerăbdare să-i citesc rapoartele. Cred c-o să-i trebuiască cîteva luni spre a obţine faptele exacte, nu ?

— A spus că va pregăti rapoartele cît de curînd cu putinţă. O să vă trimitem şi hărţile aşa cum aţi dorit. Ar fi posibil pentru căpitanul general să-şi primească autorizaţiile portuare mai curînd ? Ar fi de un foarte mare ajutor, dacă Corabia Neagră urmează să vină mai devreme.

— Te pui chezaş că nava va sosi mai devreme ?

— Nici un om nu poate cînd e vorba de vînt, furtună şi mare, dar nava o să plece din Macao mai devreme.

— Ai să le primeşti înainte de apusul soarelui. Mai ai altceva ? N-am să fiu liber timp de trei zile, pînă după terminarea adunării regenţilor.

— Nu, Alteţă. Mulţumesc. Am să mă rog ca Cel de Necuprins să vă ocrotească aşa cum a făcut întotdeauna.

Alvito se înclină şi se aştepta să i se spună să plece, dar Toranaga, în schimb, îndepărtă străjile. Era pentru prima oară cînd Alvito vedea un *daimyo* fără pază.

— Vino şi stai aici, Tsukku-san. Toranaga îi făcu semn să se aşeze lîngă el pe podium.

Pînă acum Alvito nu fusese niciodată invitat pe podium. Să fie un semn de încredere, sau o condamnare ?

— Războiul bate la uşă, spuse Toranaga.

— Da, răspunse şi gîndi : acest război n-o să se termine niciodată.

— Nobilii creştini Onoshi şi Kiyama se împotrivesc în mod curios dorinţelor mele.

— Nu pot să răspund pentru nici un *daimyo*, Alteţă.

— Zvonurile sînt proaste, *neh* ? În legătură cu ei şi cu ceilalţi *daimyo* creştini.

— Oamenii înţelepţi întotdeauna vor avea interesele împărăţiei la inimă.

— Da, dar între timp, împotriva voinţei mele, împărăţia e dezbinată în două tabere. A mea şi a lui Ishido. Aşa că toate interesele în împărăţie merg într-o parte sau alta. Nu există cale de mijloc. De ce parte sînt interesele creştinilor ?

— De partea păcii. Creştinismul e o religie, Alteţă, nu-i politică.

— Părintele vostru Superior este capul bisericii creştine de aici. Aud că voi vorbiţi... voi puteţi vorbi în numele Papei.

— Ni se interzice să ne amestecăm în problemele ţării Voastre, Alteţă.

— Crezi că Ishido o să vă facă înlesniri ? Vocea lui Toranaga se înăspri. El se opune total religiei voastre. Eu întotdeauna v-am arătat simpatie. Ishido vrea să pună în aplicare edictele de expulzare ale lui *taikō* imediat şi să închidă hotarele pentru toţi barbarii. Eu vreau extinderea negoţului.

— Noi nu-i dirijăm pe nici unul dintre *daimyo*-ii creştini.

— Atunci, cum să-i influenţez ?

— Nu ştiu destule ca să încerc să vă dau un sfat.

— Ştii destule, bătrîn prieten, ca să înţelegi că, dacă Kiyama şi Onoshi mi se vor împotrivi şi se vor alătura lui Ishido şi gloatelor lui, toţi ceilalţi *daimyo* creştini au să-i urmeze curînd, şi atunci vor fi douăzeci contra unui singur om de-al meu.

— Dacă vine războiul, mă voi ruga să cîştigi, Alteţă.

— Am nevoie de mai mult decît rugăciuni, dacă sînt douăzeci contra unui om de-al meu.

— Nu există nici o cale spre a ocoli războiul ? Odată început n-o să se termine niciodată.

— Şi eu cred la fel. Atunci toată lumea va pierde : şi noi, şi barbarii, şi biserica creştină. Dar, dacă toţi *daimyo* creştini trec acum — pe faţă — de partea mea, n-are să fie nici un război. Năzuinţele deşarte ale lui Ishido vor fi curmate pentru totdeauna. Chiar dacă înalţă steagul revoltei, regenţii îl vor strivi ca pe un vierme.

Alvito simţea cum i se strînge laţul de gît.

— Noi ne aflăm aici doar ca să răspîndim Cuvîntul Domnului. Nu să ne amestecăm în politica Domniilor voastre, Alteţă.

— Conducătorul vostru dinainte i-a oferit lui *taikō* serviciile *daimyo*-ilor creştini din Kyushu înainte ca noi să fi supus partea aceea de împărăţie.

— A greşit făcînd aşa. El n-a avut nici o împuternicire din partea acelor *daimyo*.

— El s-a oferit să-i dea lui *taikō* nave, nave portugheze pentru transportarea trupelor noastre în Kyushu, i-a oferit soldaţi portughezi şi arme ca să ne ajute. Chiar şi împotriva Coreei şi împotriva Chinei.

— Din nou, Alteţă, el a procedat greşit, fără să aibă vreo împuternicire de la cineva.

— În curînd fiecare va trebui să aleagă de ce parte este, Tsukku-san. Da, foarte curînd.

Alvito simţi fizic ameninţarea.

— Sînt totdeauna gata să vă slujesc.

— Dacă eu pierd, ai să mori cu mine ? Ai să-ţi faci *jenshi* ; ai să vii cu mine şi ai să mă urmezi în moarte ca un slujitor credincios ?

— Viaţa mea e în mîinile Domnului. La fel şi moartea mea.

— A, da. Dumnezeul vostru creştin ! Toranaga îşi mişcă uşor săbiile, apoi se aplecă în faţă. Dacă Onoshi şi Kiyama trec de partea mea în patruzeci de zile, Consiliul Regenţilor va anula edictele lui *taikō*.

Cît de departe să îndrăznesc să merg ? se întrebă neajutorat Alvito. Cît de departe ?

— Noi nu putem să-i influenţăm aşa cum crede Domnia voastră.

— Poate că ar trebui ca mai-marele vostru să le poruncească. *Să le poruncească !* Ishido o să vă trădeze şi pe voi şi pe ei. Ştiu ce-i poate pielea. La fel va face şi Doamna Ochiba. Nu-l influenţează deja pe moştenitor împotriva voastră ?

Da, voia să strige Alvito. Dar Onoshi şi Kiyama au obţinut în taină de la Ishido un angajament scris prin care-i lasă pe ei să aleagă toţi profesorii pentru moştenitor, dintre care unul va fi creştin. Iar Onoshi şi Kiyama s-au jurat că sînt încredinţaţi că tu ai să trădezi biserica imediat ce-l vei fi eliminat pe Ishido.

— Părintele Superior nu le poate porunci, Alteţă. Ar fi un amestec de neiertat în politica voastră.

— Onoshi şi Kiyama vor fi de partea mea în patruzeci de zile, iar edictele lui *taikō* vor fi anulate, şi gata şi cu ceilalţi preoţi ticăloşi. Regenţii le vor interzice să vină în Japonia.

— Poftim ?

— Numai voi şi preoţii voştri. Nici unul din ceilalţi : cerşetori împuţiţi în sutane negre şi sălbatici desculţi ! Cei care nu strigă decît ameninţări prosteşti şi n-aduc altceva decît necazuri. Puteţi să aveţi toate capetele lor, dacă le doriţi, ale celor care sînt aici.

Toată fiinţa lui Alvito striga să fie cu grijă. Niciodată Toranaga nu-şi deschisese într-atît inima. O singură greşeală, şi ai să-l ofensezi, şi-ai să faci din el duşmanul bisericii pentru totdeauna.

Gîndeşte la ce-ţi oferă Toranaga ! Exclusivitate în întreaga împărăţie ! Singurul lucru care ar garanta extinderea bisericii şi securitatea ei, pe măsură ce-ar ajunge tot mai puternică. Singurul lucru de nepreţuit. Singurul lucru pe care nimeni nu-l poate da, nici chiar Papa ! Nimeni, în afară de Toranaga. Cu Kiyama şi Onoshi sprijinindu-l făţiş. Toranaga ar putea să-l zdrobească pe Ishido şi să domine Consiliul.

Părintele Alvito n-ar fi crezut niciodată că Toranaga ar putea fi atît de deschis, sau ar putea oferi atît de mult. Dacă Onoshi şi Kiyama ar fi fost influenţaţi, şi-ar fi schimbat alegerea ? Cei doi se urăsc unul pe celălalt. Pentru temeiuri cunoscute numai de ei, s-au unit împotriva lui Toranaga. De ce ? Ce i-ar determina să-l trădeze pe Ishido ?

— Nu am împuternicirea să vă răspund, Alteţă, sau să vorbesc într-o asemenea problemă, *neh* ? Vă spun doar că ţelul nostru este să mîntuim sufletele, zise.

— Aud că fiul meu, Naga, este interesat de credinţa creştină.

Toranaga mă ameninţă, sau îmi face oferte ? se întrebă Alvito. Se oferă, oare, să-i permită lui Naga să îmbrăţişeze credinţa — ceea ce ar fi o izbîndă uriaşă —, sau zice : Dacă nu ne ajuţi, am să-i poruncesc să renunţe ?

Brusc Alvito înţelese marea încurcătură căreia trebuia să-i facă faţă Toranaga. E încercuit, trebuie să facă o înţelegere cu noi, gîndi plin de bucurie. Trebuie să încerce ! Indiferent ce dorim, el are să ne dea, dacă *noi* vrem să cădem la învoială cu *el*. În sfîrşit, el recunoaşte deschis că *daimyo*-ii creştini înclină balanţa puterii ! Orice vrem ! Ce altceva am putea avea ? Absolut nimic. Afară de...

Deliberat îşi aruncă un ochi pe cărţile de drum, pe care le aşezase mai înainte în faţa lui Toranaga. Văzu cum întinde mîna şi pune cărţile de drum în siguranţă, în mîneca chimonoului.

— A, da, Tsukku-san, spuse Toranaga pe o voce mohorîtă şi obosită. Mai este noul barbar, piratul, duşmanul ţării voastre. Ei au să vină aici curînd, în număr mare, nu-i aşa ? Pot să fie descurajaţi... sau încurajaţi. Ca acest pirat, *neh* ?

Părintele Alvito ştia că ei acum aveau totul. Să cer capul lui Blackthorne pe o tavă de argint, precum capul sfîntului Ioan Botezătorul ca să pecetluim tîrgul ? Să cer permisiunea ca să construim o catedrală în Yedo între zidurile castelului Osaka ? Pentru prima oară în viaţa lui se simţea încurcat şi-şi pierduse calmul tocmai cînd se afla la nici un pas de putere.

Noi nu ne dorim mai mult decît ni se oferă acum ! Aş vrea să pot încheia tîrgul pe loc ! Dacă ar depinde numai de mine, eu aş încerca. Îl cunosc pe Toranaga şi m-aş încumeta să merg cu el... Aş încerca şi aş face legămînt sfînt. Da, i-aş excomunica pe Onoshi şi Kiyama, dacă n-ar fi de acord, ca să obţin acele concesiuni pentru sfînta biserică. Două suflete pentru zece mii, pentru sute de mii, pentru milioane. E cinstit ! M-aş învoi pentru gloria lui Dumnezeu, dar eu nu pot aranja nimic, după cum bine ştii. Nu sînt decît un mesager şi parte din solia mea...

— Am nevoie de ajutor, Tsukku-san. Am nevoie acum.

— Tot ce pot face, am să fac, Toranaga-sama. Aveţi promisiunea mea.

Apoi Toranaga spuse ferm :

— Am să aştept patruzeci de zile. Da, patruzeci de zile.

Alvito se înclină. Observă că Toranaga întoarse plecăciunea mai adînc şi mai ceremonios decît de obicei, aproape ca şi cum s-ar fi înclinat în faţa lui *taikō* însuşi. Preotul se ridică, clătinîndu-se. Apoi ieşi din cameră şi o porni de-a lungul coridorului. Înteţi paşii, apoi începu să se grăbească şi mai tare.

Toranaga îl urmărea cu privirea pe iezuit prin ambrazură, în timp ce traversa grădina, departe, jos. Uşa se deschise puţin, dar el îşi alungă suduind străjile şi le porunci, sub pedeapsă cu moartea, să-l lase singur. Ochii lui îl urmăriră atent pe Alvito, în timp ce ieşea pe poartă în curtea exterioară, apoi preotul se pierdu în labirintul de fortificaţii.

În tăcerea solitară, Toranaga începu să zîmbească. Îşi suflecă chimonoul şi începu să danseze. Era dansul marinăresc al englezului.

Capitolul 21

Imediat după ce se lăsase întunericul, Kiri coborî scările, cu mişcări nesigure, supărată, însoţită de două slujnice. Se îndreptă spre lectica cu perdeluţe, care aştepta lîngă coliba din grădină. O pelerină imensă îi acoperea chimonoul de călătorie făcînd-o să pară şi mai voluminoasă, iar o pălărie mare, cu boruri largi îi era legată sub bărbie.

Doamna Sazuko, a cărei sarcină era foarte vizibilă, o aştepta liniştită în verandă, cu Mariko prin preajmă. Blackthorne stătea rezemat de perete, lîngă poarta fortificată. Purta un chimonou — uniformă maro, încins în talie, şosete *tabi* şi încălţări militare. În curtea exterioară, dincolo de poartă, o escortă de şaizeci de samurai puternic înarmaţi aştepta aliniată în şiruri ordonate, fiecare al treilea om cu o torţă. În fruntea acestor soldaţi Yabu discuta cu Buntaro — soţul lui Mariko — un bărbat scurt şi îndesat, aproape fără gît. Amîndoi purtau platoşe, arcuri şi tolbe pe umeri,

iar Buntaro avea un coif de război, din oțel, cu un corn. Hamali și oameni-*kaga* așteptau liniștiți, așezați pe vine, într-o tăcere disciplinată, lîngă mulțimea de bagaje.

În briza ușoară se simțea apropierea verii, dar nimeni n-o observa, în afară de Blackthorne, care era totuși conștient de încordarea din jur. Mai era foarte conștient și de faptul că era singurul neînarmat.

Kiri înaintă mișcîndu-se anevoie către verandă.

— Nu trebuie să stai în frig, Sazuko-san. Ai să răcești ! Acum trebuie să te gîndești la copil. Nopțile astea de primăvară sînt totuși foarte umede.

— Nu mi-e frig, Kiri-san. E o noapte minunată și-mi face plăcere să stau afară.

— Totul e în ordine ?

— O, da. Totu-i perfect.

— Aș vrea să nu fi plecat. Nu-mi place plecarea asta.

— N-ai de ce să-ți faci griji, îi spuse Mariko, dîndu-i noi asigurări și venind lîngă ele. Ea purta o pălărie asemănătoare, cu boruri largi, dar a ei era deschisă la culoare, iar a lui Kiri închisă. O să te bucure întoarcerea la Yedo. Stăpînul nostru ne va urma peste cîteva zile.

— Cine știe ce-aduce ziua de mîine, Mariko-san ?

— Ziua de mîine este în mîinile Domnului.

— Mîine va fi o zi minunată și, dacă nu este, nu este ! spuse Sazuko. Cine-și face griji pentru ziua de mîine ? Acum este bine. Tu ești frumoasă și toți o să vă ducem dorul, Kiri-san, și ție, Mariko-san. Privi spre poartă, atenția fiindu-i atrasă de strigătele mînioase ale lui Buntaro către unul din samurai, care scăpase o torță.

Yabu, avînd funcție mai înaltă decît Buntaro, era comandantul grupului. O văzuse pe Kiri sosind și se-ntoarse de la poartă cu pas semeț. Buntaro venea în urma lui.

— O, seniorul Yabu, seniorul Buntaro, spuse Kiri cu o plecăciune agitată. Îmi pare rău că v-am făcut să așteptați. Seniorul Toranaga avea de gînd să coboare, dar, în cele din urmă, s-a răzgîndit. A spus că trebuie să plecați acum. Vă rog primiți scuzele mele.

— Nu trebuie cîtuși de puțin să vă scuzați. Yabu voia să plece din castel cît mai curînd cu putință, să părăsească Osaka și să se întoarcă la Izu. Tot nu-i venea să creadă că rămăsese cu capul pe umeri, cu barbarul, cu armele, cu totul. Trimisese mesaje urgente prin porumbei călători so-

ţiei sale în Yedo, să se asigure că totul e pregătit la Mishima, capitala sa, şi lui Omi, în satul Anjiro. Sînteţi gata ?

Lacrimile străluceau în ochii lui Kiri.

— Doar o clipă să-mi trag sufletul şi apoi am să intru în lectică. O, aş vrea să nu fi trebuit să plec ! Privi în jur căutîndu-l pe Blackthorne, zărindu-l, în cele din urmă, în umbrele nopţii. Cine răspunde de Anjin-san, pînă ajungem la navă ?

Buntaro spuse morocănos :

— I-am ordonat să meargă lîngă lectica soţiei mele. Dacă ea nu-l poate ţine în frîu, am s-o fac eu.

— Senior Yabu, poate că o conduci pe doamna Sazuko...

— *Atenţie gărzi !*

Strigătul de avertisment veni dinspre curtea exterioară. Buntaro şi Yabu ţîşniră prin poarta fortificată, toţi ceilalţi bărbaţi plecară val-vîrtej după ei şi alţii năvăliră din fortificaţiile interioare.

Ishido se apropia pe aleea dintre castel şi ziduri, în fruntea a două sute de uniforme gri. Se opri în curtea exterioară, în faţa porţii şi, deşi nici un om — nici de o parte nici de cealaltă — nu părea ostil, şi nici unul nu-şi avea mîna pe sabie, ori săgeata în arc, toţi erau pregătiţi.

Ishido făcu o plecăciune reverenţioasă.

— E o seară minunată, senior Yabu.

— Da, într-adevăr.

Ishido înclină de formă capul spre Buntaro, care, cu tot atîta nepăsare, îi răspunse cu minimul de politeţe permis. Amîndoi fuseseră generalii favoriţi ai lui *taikō*. Buntaro condusese unul din regimentele din Coreea pe vremea cînd Ishido fusese în comandamentul general. Fiecare îl acuzase pe celălalt de trădare. Numai intervenţia personală şi un ordin direct al lui *taikō* opriseră vărsarea de sînge şi răzbunarea cruntă, ce-ar fi decimat cele două clanuri.

Ishido îi cercetă pe samuraii în uniforme maro. Apoi ochii lui îl descoperiră pe Blackthorne. Îl văzu salutînd cu jumătate de plecăciune şi răspunse printr-o înclinare a capului. Din poartă se vedeau cele trei femei şi cealaltă lectică. Ochii i se opriră iar asupra lui Yabu.

— Ai crede că plecaţi cu toţii la bătălie, Yabu-san, numai a escortă de ceremonie pentru doamna Kiritsubo nu arătaţi...

— Hiro-matsu a poruncit aşa, din pricina asasinului Amida...

Yabu se opri, pentru că Buntaro înainta bătăios cu paşi grei apucînd cu mîinile-i imense mijlocul porţii.

— Noi totdeauna sîntem gata de luptă. Cu sau fără armuri. Primim să ne batem unul contra zece de-ai voştri şi cincizeci de Mîncăi de Usturoi. Niciodată n-o să ne luăm picioarele la spinare, să fugim ca nişte laşi mucoşi, lăsîndu-ne camarazii să fie nimiciţi !

Zîmbetul lui Ishido era plin de dispreţ, vocea sfichiuitoare.

— Da, poate c-o să aveţi norocul cît de curînd să ţineţi piept unor bărbaţi adevăraţi, nu Mîncăilor de Usturoi !

— Cît de curînd ? De ce nu în seara asta ? De ce nu aici ?

Yabu înaintă atent între ei. El fusese în Coreea şi ştia că adevărul e de amîndouă părţile şi că nu puteai să ai încredere în nici unul, în Buntaro poate chiar mai puţin.

— Nu astă-seară, Buntaro-san, pentru că ne aflăm printre prieteni, spuse împăciuitor, dorind cu disperare să evite o încăierare, care i-ar fi închis pe toţi în castel pentru totdeauna. Ne aflăm printre prieteni, Buntaro-san.

— Ce prieteni ? Îmi cunosc prietenii, îmi cunosc şi duşmanii ! Buntaro se-ntoarse iar spre Ishido. Unde e bărbatul... bărbatul ăsta adevărat despre care vorbeşti, Ishido-san ? Sau bărbaţii ? Pune-l, sau pune-i pe toţi să iasă din bîrlog şi să se măsoare cu mine — Toda Buntaro, senior de Sakura — dacă are vreunul curajul !

Toţi erau pregătiţi.

Ochii lui Ishido scoteau flăcări.

Yabu spuse :

— Acum nu e timpul, Buntaro-san. Prieteni sau duş...

— Prieteni ? Unde ? În mormanul ăsta de gunoi ? Buntaro scuipă în ţărînă.

Mîna unui soldat în gri zbură spre mînerul sabiei, zece uniforme maro îl urmară, cincizeci de uniforme gri, din spate, rupseră rîndurile şi acum toţi aşteptau ca Ishido să-şi scoată sabia şi să dea semnalul de atac.

Atunci apăru din întunericul grădinii Hiro-matsu, intrînd în curtea exterioară cu sabia lungă în mîini, pe jumătate scoasă din teacă.

— Uneori poți găsi prieteni în gunoi, fiule, spuse calm. Mîinile se descleștară de pe mînerele săbiilor. Samuraii de pe parapeții de peste drum — uniforme gri și uniforme maro — slăbiră arcurile în care deja fuseseră puse săgeți. Noi avem prieteni pretutindeni în castel. Pretutindeni în Osaka. Da. Stăpînul nostru Toranaga mereu ne spune asta. Stătea ca o stîncă în fața unicului său fiu, citindu-i setea de sînge în ochi. Cînd îl văzuse pe Ishido apropiindu-se, Hiro-matsu își mutase punctul de supraveghere la ușa interioară. Apoi, cînd prima primejdie trecuse, se mișcase cu pași de pisică în întuneric. Îl privea, de la înălțimea lui, pe Buntaro drept în ochi. Nu este așa, fiul meu ?

Cu un efort enorm Buntaro dădu din cap și se trase un pas înapoi. Dar el încă bloca drumul către grădină.

Hiro-matsu își întoarse atenția spre Ishido.

— Nu te așteptam astă-seară, Ishido-san.

— Am venit să-i aduc urările mele doamnei Kiritsubo. Nu mi s-a comunicat decît cu cîteva clipe în urmă că pleacă cineva.

— Are dreptate fiul meu ? Trebuie să ne facem griji că nu sîntem printre prieteni ? Sîntem oare ostatici care trebuie să ceară îngăduință ?

— Nu, dar eu și seniorul Toranaga ne-am învoit asupra rînduielii pe timpul ședерii lui aici. Trebuie să se anunțe cu o zi mai înainte fiecare venire sau plecare a persoanelor de rang înalt, ca eu să pot s-aduc omagiile cuvenite.

— A fost o hotărîre neașteptată a seniorului Toranaga. El n-a socotit trimiterea uneia din doamnele lui înapoi la Yedo destul de importantă ca să te deranjeze, îi spuse Hiro-matsu. Da, seniorul Toranaga nu face altceva decît să-și pregătească propria plecare.

— A fost hotărîtă deja ?

— Da, în ziua cînd se termină întrunirea regenților. Ai să fii înștiințat la vremea cuvenită, după tipic.

— Bun. Bineînțeles, întîlnirea ar putea fi amînată din nou. Seniorul Kiyama este și mai bolnav.

— E amînată, sau nu ?

— N-am spus decît c-ar putea fi. Nădăjduim să avem plăcerea de a-l avea pe seniorul Toranaga în mijlocul nostru multă vreme de acum înainte, *neh* ? O să vină mîine cu mine la vînătoare ?

— I-am cerut să oprească toate vînătorile pînă la întrunire. Socotesc că pe aici nimic nu mai este sigur. Dacă mizerabilii de asasini pot să pătrundă cu atîta uşurinţă printre santinelele tale, cu mult mai uşoară ar fi trădarea în afara zidurilor.

Ishido se făcu că nu bagă de seamă insulta. Jignirile aveau să-i înfurie şi mai mult pe oamenii săi, dar nu era încă momentul potrivit ca să aţîţe focul. Era bucuros că intervenise Hiro-matsu, pentru că el aproape că-şi pierduse firea. Gîndul la capul lui Buntaro aruncat în ţărînă, cu dinţii clănţănind, îl scosese din minţi.

— După cum bine ştii, tuturor comandanţilor de străji din noaptea aceea li s-a poruncit s-ajungă în Marele Necunoscut. Din păcate, cei din Amida îşi au legile lor. Dar, foarte curînd, au să fie şterşi de pe faţa pămîntului. Li se va cere regenţilor să se ocupe de ei o dată pentru totdeauna. Acum cred că aş putea să-mi prezint omagiile lui Kiritsubo-san.

Ishido înaintă. Garda personală de uniforme gri venea în urma lui. Toţi se opriră cutremuraţi. Buntaro avea săgeata pusă în arc şi, deşi era îndreptată spre pămînt, arcul era încordat la limită.

— Uniformelor gri le e interzis să treacă prin această poartă. Aşa s-a căzut la-nvoială.

— Sînt guvernatorul castelului Osaka şi comandantul gărzii personale a moştenitorului ! Am dreptul să merg oriunde !

Din nou Hiro-matsu interveni :

— Aşa-i, dumneata eşti comandantul gărzii personale a moştenitorului şi ai, într-adevăr, dreptul să mergi oriunde, dar numai cinci oameni te pot însoţi prin poarta aceea. Nu aşa v-aţi înţeles, dumneata şi stăpînul meu, pentru vremea şederii lui aici ?

— Cinci sau cincizeci, n-are nici o importanţă ! Insulta asta e de ne...

— Insultă ? Fiul meu nu vrea să insulte pe nimeni. El execută ordinele aprobate de suveranul său şi de dumneata. Cinci oameni. Cinci ! Cuvîntul era un ordin şi Hiromatsu se întoarse cu spatele spre Ishido şi-şi îndreptă privirile către fiu : Seniorul Ishido ne face o onoare dorind să transmită respectele sale doamnei Kiritsubo. Sabia bătrînului era scoasă de două degete din teacă şi nimeni nu

era sigur dacă spre a-l ciopîrți pe Ishido, în caz că începea lupta, sau ca să-i zboare capul fiului său, dacă dădea drumul la săgeată. Toți știau că nu era nici o afecțiune între tată și fiu, numai un respect reciproc pentru violența celuilalt. Ei bine, fiule, ce-i spui comandantului gărzii personale a moștenitorului ?

Sudoarea șiroia pe fața lui Buntaro. După o clipă se dădu la o parte și slăbi încordarea arcului, dar săgeata rămase la locul ei.

Ishido îl văzuse de multe ori pe Buntaro la întreceri aruncînd săgeți la două sute de pași, șase săgeți lansate înainte ca prima să atingă ținta, toate la fel de precis. Ar fi ordonat fericit atacul acum și-ar fi terminat cu cei doi, tată și fiu, și cu toți ceilalți. Dar știa c-ar fi fost o neghiobie să înceapă cu ei și nu cu Toranaga și, în orice caz, poate că atunci cînd o să pornească adevăratul război, Hiromatsu o să fie ispitit să-l părăsească pe Toranaga și să lupte alături de el. Doamna Ochiba spusese că va vorbi cu Pumn de Fier, cînd va sosi ceasul. Ea se jurase că el n-o să-l părăsească niciodată pe moștenitor, că ea o să-l atragă pe Pumn de Fier de partea ei, îndepărtîndu-l de Toranaga, poate chiar să-l facă să-și asasineze stăpînul și, în acest fel, să evite orice înfruntare. Cu ce-l are la mînă, ce știe despre el ? se întrebă din nou Ishido. El poruncise ca doamna Ochiba să plece din Yedo, dacă e cu putință, înainte de adunarea regenților. Viața ei n-ar mai însemna nimic după punerea lui Toranaga sub acuzarea de înaltă trădare, lucru asupra căruia căzuseră de acord toți regenții. Îl punea sub acuzare și apoi urma *seppuku* imediat, cu forța dacă era nevoie. Dacă ea scapă, bine, dacă nu, nu contează. Moștenitorul va guverna peste opt ani.

Intră pe poartă, înaintînd cu pași mari prin grădină, însoțit de Yabu și Hiro-matsu. Cinci străji veneau în urma lor. Se înclină politicos și-i făcu urările de bine lui Kiritsubo. Apoi, mulțumit că totul era cum trebuie, se întoarse și plecă cu toți oamenii lui.

Hiro-matsu respiră ușurat si se scărpină la spate.

— Ai face bine să pleci acum, Yabu-san. Viermele ăla n-o să-ți mai facă nici un necaz.

— Da. Îndată.

Kiri își ștergea transpirația de pe frunte cu batista.

— E un *kami* rău ! Mi-e teamă pentru stăpînul nostru. Începură să-i curgă lacrimile. Nu vreau să plec !

— Nu i se va întîmpla nici un rău seniorului Toranaga, vă promit, doamnă, spuse Hiro-matsu. Trebuie să plecaţi acum !

Kiri încercă să-şi înăbuşe suspinele şi-şi coborî vălul gros, prins de borul pălăriei mari.

— O, Yabu-sama, n-ai vrea s-o însoţeşti pe doamna Sazuko pînă în casă ? Te rog.

— Bineînţeles.

Doamna Sazuko se înclină şi plecă în grabă, urmată de Yabu. Fata urcă în fugă scările. Cînd era aproape de ultima treaptă alunecă şi căzu.

— Copilul ! ţipă Kiri. E rănită ?

Toţi ochii se îndreptară spre fata lungită jos. Mariko alergă la ea, dar Yabu ajunse primul. O ridică. Sazuko era mai mult speriată decît lovită.

— Totul e-n ordine, spuse ea cu respiraţia întretăiată. Nu vă îngrijiţi, nu mi s-a întîmplat nimic. A fost o prostie din partea mea.

Cînd fu într-adevăr sigur că totul e bine, Yabu se întoarse în curtea exterioară, pregătindu-se să plece imediat.

Mariko veni înapoi spre poartă mai liniştită. Blackthorne privea nedumerit spre grădină.

— Ce este ? întrebă ea.

— Nimic, spuse el după o pauză. Ce-a strigat doamna Kiritsubo ?

— A spus : „Copilul ! E rănită ?“ Doamna Sazuko aşteaptă un copil, îi explică ea. Nouă tuturor ne-a fost teamă că s-ar fi putut să i se întîmple ceva căzînd.

— Copilul lui Toranaga-sama ?

— Da, spuse Mariko privind înapoi spre lectică.

Kiri era acum înăuntru, perdelele transparente fiind trase şi vălul lăsat. Biata femeie, gîndi Mariko, ştiind că ea încerca doar să-şi ascundă lacrimile. Şi eu, dacă aş fi în locul ei, aş fi tot atît de înspăimîntată să-mi părăsesc stăpînul.

Ochii i se îndreptară spre Sazuko, care mai făcu o dată cu mîna din capul scărilor, apoi intră înăuntru. Uşa de fier scoase un sunet prelung. Parcă ar trage a moarte, gîndi Mariko. O să-i mai vedem vreodată ?

— Ce-a vrut Ishido ? întrebă Blackthorne.

— El... nu știu cuvîntul exact. Cerceta... făcea o inspecție, fără a da de știre mai dinanite.

— De ce ?

— El e comandantul castelului, spuse ea, nevoind să-i dezvăluie adevăratul motiv.

Yabu, în fruntea coloanei, dădu ordine cu o voce răsunătoare și porni. Mariko urcă în lectică, perdelele trase doar în parte. Buntaro îi făcu semn lui Blackthorne să meargă alături. El îi dădu ascultare.

Așteptară să treacă lectica lui Kiri. Blackthorne se holba spre figura înfofolită, vizibilă pe jumătate, auzindu-i suspinele înăbușite. Cele două slujnice înspăimîntate, Asa și Sono, pășeau alături. Apoi se mai uită în urmă pentru ultima oară. Hiro-matsu stătea singur lîngă coliba micuță, sprijinindu-se în sabie.

Cînd samuraii închiseră ușa fortificată, grădina dispăru din fața ochilor săi. Zăvorul mare, de lemn, fu tras. Acum, în curtea exterioară, nu mai erau străji. Toate se aflau pe ziduri.

— Ce se-ntîmplă ? întrebă Blackthorne.

— Poftim, Anjin-san ?

— Parcă ar fi sub asediu. Uniformele maro împotriva celor gri. Se-așteaptă necazuri ? Alte necazuri ?...

— O, îmi pare rău. E firesc să se-nchidă ușile noaptea, spuse Mariko.

Cînd lectica ei se puse în mișcare, el începu să meargă alături, Buntaro și restul ariergărzii venind în urma lui. Blackthorne privea lectica din față, mersul legănat al purtătorilor și figura dinăuntru văzută ca prin ceață, de după perdele. Era foarte neliniștit, deși încerca s-o ascundă. Cînd Kiritsubo țipase brusc, el se uitase la ea imediat. Toți ceilalți priveau spre fata lungită pe scări. Voise să privească și el tot într-acolo, dar o văzuse pe Kiritsubo zbughind-o brusc, cu o viteză surprinzătoare, înăuntru, în colibă. Pentru o clipă, crezuse că ochii îl înșelau, pentru că, în noapte, pelerina-i neagră, chimonoul negru, pălăria și vălul de culoare închisă o făceau aproape invizibilă. Urmărise figura dispărînd pentru un moment, apoi reapărînd, intrînd în lectică și lăsînd perdelele. Pentru o clipă, ochii li se întîlniseră. Era Toranaga.

Mica suită care însoţea cele două lectici înainta încet prin labirintul castelului şi punctele de control ce nu se mai sfîrşeau. De fiecare dată erau plecăciuni protocolare, documentele fiind din nou examinate cu migală, un alt căpitan şi o grupă de escortă în uniforme gri îi preluau şi apoi erau lăsaţi să treacă. La fiecare punct de control Blackthorne urmărea cu teamă mereu crescîndă cum căpitanul gărzii venea foarte aproape cercetînd atent perdelele lăsate de la lectica lui Kiritsubo. De fiecare dată omul se înclina politicos spre chipul mai mult întrezărit, auzind suspinele înăbuşite şi apoi le făcea semn să plece.

Cine altcineva mai ştie ? se întreba disperat Blackthorne. Slujnicele, asta ar explica de ce sînt aşa de înfricoşate. Hiro-matsu, cu siguranţă, trebuie să fi ştiut şi, la fel, doamna Sazuko, complicele. Mariko ? Nu cred. Yabu ? O avea Toranaga încredere în el ? Maniacul ăla fără gît, Buntaro ? Pesemne că nu.

Fără doar şi poate, asta e o încercare de fugă extrem de secretă. Dar de ce să-şi rişte Toranaga viaţa în afara castelului ? Nu e mai în siguranţă înăuntru ? De ce totul se petrece în mare taină ? De cine fuge ? De Ishido ? De asasini ? sau de altcineva din castel ? Probabil că de toţi, gîndi Blackthorne dorind să se afle în siguranţă pe galeră, în largul mării. Dacă Toranaga e descoperit are să fie prăpăd, lupta va fi pe viaţă şi pe moarte şi n-o să fie nimeni cruţat. Sînt neînarmat şi chiar dacă aş avea o pereche de pistoale sau un tun cu ghiulele de douăzeci de livre şi o sută de băieţi unul şi unul, soldaţii în gri ne-ar face zob. N-am unde să fug şi nici unde să m-ascund. Oricum tot prost e !

— Ai obosit, Anjin-san ? îl întrebă Mariko cu o politeţe exagerată. Dacă vrei, eu pot să merg pe jos şi Domnia ta în lectică.

— Mulţumesc, răspunse posac, simţind lipsa cizmelor, saboţii în curele fiind încă incomozi pentru el. Nu mă dor picioarele. Aş dori numai să fim în siguranţă în largul mării, atît.

— Eşti vreodată în siguranţă pe mare ?

— Uneori, *senhora*. Nu prea des.

Blackthorne abia dacă o auzea. Pe bunul Dumnezeu, gîndea, sper să nu-l dau de gol pe Toranaga. Asta ar fi cumplit ! Ar fi fost mult mai bine dacă nu l-aş fi văzut. N-a fost decît un ghinion, unul din acele accidente care pot da peste cap un plan perfect gîndit şi executat. Drăguţa de ea, Kiritsubo, e o mare actriţă şi tînăra de asemeni. Numai pentru că n-am înţeles ce-a strigat ea, n-am căzut şi eu în capcană. N-a fost decît un ghinion că l-am văzut clar pe Toranaga : cu perucă, machiat, cu chimonou şi pelerină, leit Kiritsubo, dar totuşi Toranaga.

La punctul de control următor, noul căpitan al uniformelor gri veni chiar mai aproape decît înainte, slujnicele cu lacrimile şiroind, făcînd plecăciuni şi stîndu-i în cale fără să-ncerce măcar să pară că nu i-ar sta. Căpitanul se uită ţintă la Blackthorne şi veni spre el. După ce-l privi atent şi neîncrezător, vorbi cu Mariko, care clătină din cap drept răspuns. Omul mormăi, se întoarse la Yabu, îi dădu înapoi hîrtiile şi făcu semn procesiunii să plece.

— Ce-a spus ? întrebă Blackthorne.

— Întreba de unde vii, unde e casa dumitale.

— Dar ai clătinat din cap. Cum a fost asta un răspuns ?

— O, iartă-mă, a spus... se întreba dacă strămoşii îndepărtaţi ai poporului dumitale au vreo legătură cu *kami* — spiritul — care locuieşte în nord, la hotarele Chinei. Pînă nu de mult noi am socotit China singurul loc civilizat de pe pămînt, în afară de Japonia, *neh ?* China e atît de mare încît pare lumea însăşi, spuse ea punînd capăt discuţiei.

De fapt, căpitanul întrebase dacă ea credea că acest barbar se trage din Harimwakairi, *kami* care avea grijă de pisici, pentru că puţea ca un dihor în călduri, aşa cum se bănuia că ar mirosi acel *kami.*

Ea-i răspunsese că nu era de aceeaşi părere, ruşinîndu-se în sinea ei de grosolănia căpitanului, pentru că Anjin-san nu mirosea ca Tsukku-san, sau Părintele Superior, sau barbarii obişnuiţi. Acum el avea un miros plăcut, aproape imperceptibil.

Blackthorne ştia că ea nu-i spusese adevărul. Aş vrea să pot vorbi păsărească lor, gîndi, dar şi mai mult aş vrea să plec din insula asta blestemată, să fiu iar la bordul lui *Erasmus,* cu echipajul pregătit, cu mîncare, băutură, praf de puşcă şi ghiulele din belşug, cu mărfurile vîndute şi din nou în larg, către casă. Cînd o să fie asta ? Toranaga

a spus curînd. Poate fi crezut ? Cum au dus corabia la Yedo ? Remorcată ? Au dus-o portughezii ? Mă întreb ce face Rodrigues. I s-a cangrenat piciorul ? Acum ar trebui să ştie dacă o să trăiască cu două picioare sau cu unul — dacă amputarea n-o să-l omoare —, sau dacă are să dea ortul popii. Doamne, apără-mă de răni şi de toţi doctorii din lume. Şi de preoţi.

Un alt punct de control. În ruptul capului Blackthorne nu putea pricepe cum izbuteau toţi să rămînă atît de politicoşi şi liniştiţi, totdeauna înclinîndu-se, înmînînd şi înapoind actele, totdeauna zîmbind, fără nici o urmă de iritare. Sînt atît de diferiţi faţă de noi.

Privi faţa lui Mariko, în parte ascunsă de văl şi de borurile pălăriei. Gîndi că e forte drăguţă şi era bucuros că lămurise lucrurile cu ea în privinţa greşelii ei. Cel puţin n-o să mă mai piseze cu aiureala aia, îşi spuse. Pederaşti nenorociţi, toţi sînt nişte ticăloşi mînjiţi de sînge !

După ce-i acceptase scuzele în dimineaţa asta, el începuse s-o întrebe despre Yedo, despre obiceiurile japoneze, despre Ishido şi despre castel. Se ferise s-aducă vorba de legăturile trupeşti. Ea-i răspunsese cu de-amănuntul, dar ocolise orice explicaţii politice şi răspunsurile ei erau bogate în informaţii, dar inofensive. Curînd ea şi slujnicele plecaseră să facă pregătirile de drum şi el rămăsese singur cu străjile-samurai.

Avînd tot timpul pe cineva în preajmă, se simţea iritat. Mereu e cineva pe lîngă mine, gîndi. Sînt prea mulţi. Sînt ca furnicile. Mi-ar plăcea tihna unei uşi de stejar zăvorîte, ivărul fiind pe partea mea, nu a lor. Abia aştept s-ajung din nou pe navă, afară, la aer, în largul mării, fie chiar şi în putineiul ăla de galeră cu burtă de scroafă.

Acum, în timp ce străbăteau castelul Osaka, îşi dădu seama c-o să ajungă cu Toranaga pe mare, unde el era rege. O să avem timp destul să stăm de vorbă, Mariko o să tălmăcească şi eu o să am totul aranjat. Încuviinţările pentru negoţ, corabia, argintul nostru dat înapoi şi plata, dacă doreşte să negocieze pentru muschete şi praful de puşcă. Am să aranjez să mă întorc anul viitor cu o încărcătură întreagă de mătase. E cumplit ce s-a întîmplat cu călugărul Domingo, dar am să dau informaţiilor lui o bună întrebuinţare. Cu *Erasmus* o să navighez pe rîul Perlei în

sus, spre Canton şi-o să sparg blocada portugheză şi chineză. Daţi-mi nava înapoi şi sînt un om bogat ! Mai bogat decît Drake ! Cînd am să ajung acasă, am să vorbesc cu toţi lupii de mare, din Plymouth pînă-n Zuider Zee, şi-o să preluăm negoţul cu toată Asia. Dacă Drake i-a pîrlit barba lui Filip, eu o să-l las fără fudulii. Fără mătase, Macao moare, fără Macao, Malacca moare, apoi Goa ! Putem să rulăm Imperiul Portughez ca pe un covor.

— Doriţi negoţul cu India, Maiestatea voastră ? Cu Africa ? Cu Asia ? Cu Japoniile ? Iată cum îl puteţi avea în cinci ani de zile !

— Ridică-te, Sir John !

Da, în sfîrşit, titlul de cavaler era aproape. Poate chiar mai mult. Căpitanii şi navigatorii au ajuns amirali, cavaleri, lorzi, chiar şi conţi. Singura cale pentru un englez, un englez obişnuit, spre siguranţă, spre o poziţie cu adevărat solidă în regat era prin bunăvoinţa reginei, fie binecuvîntată. Iar calea spre bunăvoinţa ei era să aduci bogăţii, s-o ajuţi să plătească războiul împotriva împuţitei de Spanii şi a ticălosului ăluia de Papă.

Trei ani o să-mi aducă trei călătorii, se bucura Blackthorne. O, eu cunosc vînturile musonice şi marile furtuni, dar *Erasmus* o să navigheze cu vînt strîns şi-o să transportăm cantităţi mai mici. Stai puţin, de ce să nu faci un lucru cum trebuie, renunţînd la cantităţile mici ? De ce nu iei Corabia Neagră din acest an ? Atunci o să ai totul !

— Cum ?

Uşor. Dacă n-are escortă, o putem lua ca din oală. Dar n-am destui oameni. Stai, îi găsiţi în Nagasaki ! Nu sînt acolo toţi portughezii ? N-a spus Domingo că este aproape un port portughez ? Rodrigues a spus acelaşi lucru ! Nu sînt totdeauna marinari care au fost nevoiţi sau forţaţi să se îmbarce, totdeauna cineva gata s-o şteargă de pe corabie pentru un profit personal rapid, indiferent de căpitan, indiferent de pavilion ? Cu *Erasmus* şi cu argintul pe care-l avem aş putea angaja un echipaj. Ştiu c-aş putea. Nu-mi trebuiesc trei ani. Doi vor fi de-ajuns. Încă doi ani cu nava mea şi cu un echipaj, apoi voi porni spre casă. Voi fi bogat şi vestit. Şi, în cele din urmă, eu şi marea ne vom despărţi. Pentru totdeauna.

Toranaga e cheia. Cum să-l cîştig de partea mea.

Trecură pe lîngă alt punct de control şi dădură colţul. În faţă era ultimul grilaj cu ţepi şi ultima poartă a

castelului iar, dincolo de ea, ultimul pod mobil şi ultimul şanţ cu apă. La celălalt capăt se afla ultimul punct de pază. Mulţimea de torţe transforma noaptea într-o zi stacojie.

Atunci apăru din întuneric Ishido.

Uniformele maro îl văzură aproape în aceeaşi clipă. Fură cuprinşi de înverşunare. Buntaro aproape că zbură pe lîngă Blackthorne ca să ajungă mai aproape de capul coloanei.

— Ticălosul ăla caută pricină, spuse Blackthorne.

— *Senhor ?* Îmi pare rău, *senhor,* ce-aţi spus ?

— Doar... am spus că soţul dumitale pare... Ishido pare că-l înfurie foarte rău şi foarte iute pe soţul dumitale.

Ea nu răspunse.

Yabu se opri. Îi înmînă nepăsător documentele de liberă trecere căpitanului porţii şi se îndreptă spre Ishido.

— Nu mă aşteptam să te văd din nou. Străjile Domniei tale îşi fac foarte bine datoria.

— Mulţumesc.

Ishido îl urmărea pe Buntaro şi lectica închisă din spatele lui.

— O dată ar trebui să fie destul ca să ne verifice documentele, spuse Buntaro, armele-i zornăind ameninţător. De două ori cel mult. Ce sîntem noi, o cohortă de război ? E insultător !

— Nu voiam să te jignesc, Buntaro-san. Din pricina asasinului am ordonat o pază mai puternică.

Ochii lui Ishido se opriră scurt asupra lui Blackthorne şi se întrebă încă o dată dacă să-l lase să plece sau să-l oprească, aşa cum voiau Onoshi şi Kiyama. Apoi privi din nou spre Buntaro. Mortăciune, gîndi. Curînd capul o să-ţi stea într-o ţeapă. Cum poate o frumuseţe ca Mariko să stea măritată cu un maimuţoi ca tine ?

Noul căpitan verifica meticulos pe fiecare, asigurîndu-se că se potriveau cu lista.

— Totul e-n ordine, Yabu-sama, spuse cînd se întoarse spre capul coloanei. Zapisul nu vă mai face trebuinţă. Îl păstrăm aici.

— Bine. Yabu se întoarse spre Ishido. Ne vom vedea în curînd.

Ishido scoase un sul de pergament din mînecă.

— Voiam s-o rog pe doamna Kiritsubo dac-ar putea să-l ducă nepoatei mele la Yedo. Nu prea cred c-am să merg la Yedo o bucată de vreme.

— Bineînţeles. Yabu întinse mîna să-l ia.

— Nu te deranja, Yabu-san. Am s-o rog eu.

Ishido se îndreptă spre lectică. Slujnicele se grăbiră să-i iasă în cale. Asa întinse mîna.

— Pot să iau eu mesajul, Alteţă ? Stăpîna...?

— Nu.

Spre uimirea lui Ishido şi a celorlalţi din preajmă, slujnicele nu se mişcară din drumul lui.

— Dar stăpî...

— La o parte ! mîrîi Buntaro.

Slujnicele se traseră înapoi cu o umilinţă jalnică, înspăimîntate.

Ishido se înclină în faţa perdelelor lăsate.

— Kiritsubo-san, mă întreb dacă ai să fii atît de bună să duci acest mesaj din partea mea la Yedo, pentru nepoata mea ?

Urmă o uşoară şovăire între suspine şi chipul de după perdele înclină din cap o încuviinţare.

— Mulţumesc. Ishido întinse sulul subţire de pergament la un deget de perdele.

Suspinele încetară. Blackthorne îşi dădu seama că Toranaga era prins în cursă. Politeţea cerea ca Toranaga să ia sulul şi mîna l-ar fi dat de gol.

Toţi aşteptau să apară mîna.

— Kiritsubo-san ?

Nici o mişcare. Apoi Ishido făcu iute un pas înainte, trase perdelele la o parte şi, în aceeaşi clipă, Blackthorne slobozi un răcnet şi începu să danseze încoace şi-ncolo, ca un apucat. Ishido şi ceilalţi se răsuciră spre el cu gurile căscate de uimire.

Pentru o clipă, Toranaga fu la vedere în spatele lui Ishido. Blackthorne gîndi că Toranaga ar putea trece drept Kiritsubo la douăzeci de paşi, dar aici, la cinci, era imposibil, chiar dacă vălul îi acoperea faţa. În secunda fără de sfîrşit în care Toranaga trase perdelele la loc, Blackthorne ştiu că Yabu îl recunoscuse, Mariko cu siguranţă, Buntaro probabil şi, tot ce se poate, şi cîţiva din samurai. Dădu buzna înainte, înşfăcă sulul de pergament, îl vîrî prin crăpătura dintre perdele şi se întoarse bolborosind :

— În ţara mea se spune c-aduce mare nenorocire dacă un prinţ înmînează el însuşi un mesaj ca orice ticălos de rînd... ghinion...

Totul se întîmplase atît de neașteptat și de repede încît Ishido n-apucase să-și tragă sabia din teacă și deja Blackthorne se înclina și sălta în fața lui ca un ieșit din minți. Apoi Ishido își veni în fire și-și îndreptă sabia, într-o lovitură nimicitoare, spre gîtul lui. Ochii disperați ai lui Blackthorne o găsiră pe Mariko :

— Pentru Dumnezeu, ajutor... ghinion... *ghinion !*

Ea slobozi un strigăt disperat. Sabia se opri la un fir de păr de gîtul lui. Mariko îi explică ce spusese Blackthorne. Ishido își lăsă sabia în jos, ascultă o clipă, apoi se revărsă asupra ei cu un potop de vorbe furioase, strigînd cu o mînie crescîndă și-l lovi pe Blackthorne peste față cu dosul palmei.

Blackthorne văzu negru în fața ochilor. Își strînse pumnii mari și se aruncă asupra lui Ishido.

Dacă Yabu n-ar fi fost destul de rapid ca să prindă brațul înarmat al lui Ishido, capul lui Blackthorne s-ar fi rostogolit în țărînă. O clipă mai tîrziu, Buntaro îl înșfăcă pe Blackthorne, care deja își pusese mîinile în jurul gîtului lui Ishido. Patru samurai în maro abia dacă reușiră să-l desprindă de pe Ishido, apoi Buntaro îi trase o lovitură puternică peste drevele gîtului, lăsîndu-l năuc. Uniformele gri săriră în apărarea stăpînului lor, iar uniformele maro îl înconjurară pe Blackthorne și cele două lectici și, pentru moment, stăteau în așteptare. Mariko și slujnicele, cu bună știință, se văitău și strigau în gura mare spre a spori dezordinea și tumultul.

Yabu începu să-l domolească pe Ishido, Mariko, cu lacrimile șiroind, îi repetă de mai multe ori, neliniștită, că nebunul de barbar era convins că încercase să-l salveze pe Ishido, marele comandant pe care el îl credea prinț, de un *kami* rău.

— La ei, e cea mai mare insultă să le atingi fața, la fel ca la noi, și asta l-a scos din minți pe moment. E un barbar fără judecată, dar, în țara lui, e un *daimyo* și el a încercat doar să vă ajute, stăpîne !

Ishido vorbi furios și-i trase un picior lui Blackthorne, care începea să-și revină. Blackthorne auzi tumultul cu inima împăcată. Ochii i se limpezeau. Uniformele gri îi încercuiseră fiind douăzeci contra unul, săbiile fuseseră trase, dar pînă acum nu era nici un mort. Toți așteptau disciplinați.

Blackthorne văzu că toate privirile erau ațintite asupra lui. Dar acum știa că are aliați. Ishido se răsuci din nou spre el și veni mai aproape urlînd. Simți cum uniformele maro îl țineau mai strîns și știa că lovitura va urma, dar, de data asta, în loc să încerce să scape din strînsoare, cum se așteptau și ei, se prăbuși la pămînt, apoi se ridică drept în picioare, se desprinse rîzînd ca un apucat și începu un îndrăcit dans marinăresc. Călugărul Domingo îi spusese că toată lumea în Japonia crede că nebunia e provocată numai de un *kami* și, ca atare, nebunii, la fel ca toți copiii mici și oamenii foarte bătrîni, nu sînt stăpîni pe faptele lor, ba uneori se bucură de privilegii speciale. Așa că dănțuia cu frenezie, cîntînd în același timp pentru Mariko :

— Ajutor... pentru Dumnezeu, am nevoie de ajutor... nu pot s-o țin așa multă vreme... ajutor...

Se comportă cu disperare ca un nebun, știind că era singurul lucru care-i putea salva.

— E nebun... e posedat, strigă Mariko înțelegînd imediat jocul lui Blackthorne.

— Da, spuse Yabu încercînd să-și revină, uimit încă de vederea lui Toranaga, neștiind dacă Anjin-san juca teatru sau înnebunise de-a binelea.

Mariko nu mai înțelegea nimic. Nu știa ce să facă. Anjin-san l-a salvat pe seniorul Toranaga, dar cum de-a știut ? se tot întreba fără rost.

Fața lui Blackthorne era lividă, afară de pata stacojie lăsată de palma lui Ishido. El o ținu tot într-un dans, așteptînd cu disperare ajutor, dar nu veni din nici o parte. Apoi, în tăcere, blestemîndu-i pe Yabu și Buntaro pentru lașitatea lor nenorocită, și pe Mariko pentru prostia și ticăloșia ei, se opri brusc din dans, se înclină în fața lui Ishido ca o marionetă, cu mișcări săltate, și se îndreptă spre poartă, pe jumătate mergînd, pe jumătate dansînd.

— Urmați-mă, urmați-mă ! strigă cu voce aproape sugrumată, încercînd să-i ducă după el precum Cîntărețul Vrăjitor.

Uniformele gri îi tăiară calea. Urlă, simulînd un acces de furie, și le porunci autoritar să-i plece din cale, schimbînd-o imediat pe un rîs isteric.

Ishido înșfăcă un arc. Uniformele gri se împrăștiară, Blackthorne era aproape în poartă. Sub arcadă se întoarse

ştiind că n-are rost să fugă. Disperat îşi începu iar dansul îndrăcit.

— E nebun, cîine turbat ! Cîinii turbaţi nu-i poţi lăsa de capul lor ! Vocea lui Ishido era neîndurătoare. Puse săgeata în arc.

Imediat Mariko ţîşni de lîngă lectica lui Toranaga şi începu să meargă spre Blackthorne.

— Nu te îngrijora, nobile Ishido, strigă ea. N-ai de ce să-ţi faci griji, e o nebunie trecătoare, mi se îngăduie... Cînd se apropie, văzu epuizarea lui Blackthorne, zîmbetul de nebun şi se înspăimîntă fără să vrea. Acum pot să te ajut, Anjin-san, spuse ea grăbit. Trebuie să încercăm să... să ieşim afară. Am să vin după dumneata. Nu-ţi fie teamă, n-o să tragă în noi. Te rog, acum nu mai dansa.

Blackthorne se opri imediat, se întoarse şi începu să meargă liniştit pe pod. Ea venea la un pas în urma lui, după cum era obiceiul, aşteptînd săgeţile, auzindu-le.

O mie de ochi priveau nebunul uriaş şi micuţa femeie înaintînd pe pod.

Yabu îşi reveni.

— Dacă-l vrei mort, lasă-mă pe mine, Ishido-sama. Te înjoseşti luîndu-i dumneata viaţa. Un general nu omoară cu propriile mîini. Alţii trebuie s-o facă pentru el. Veni foarte aproape şi-şi coborî vocea. Lasă-l în viaţă. Nebunia i-a venit de la lovitura dumitale. El e un *daimyo* în ţara lui, după cum a spus Mariko, *neh* ? Ai încredere în mine, el ne e folositor viu.

— Poftim ?

— E mult mai de preţ viu. Ai încredere în mine. Îl poţi avea mort oricînd. Avem nevoie de el viu.

Ishido citi disperare pe chipul lui Yabu şi adevăr. Lăsă arcul jos.

— Foarte bine, dar într-o zi am să-l vreau viu. Am să-l spînzur de picioare deasupra gropii.

Yabu înghiţi în sec şi făcu o jumătate de plecăciune. Nervos, făcu semn coloanei să înainteze, plin de teamă că Ishido are să-şi amintească de lectică şi de „Kiritsubo".

Buntaro, prefăcîndu-se plin de respect, luă iniţiativa şi puse uniformele maro în mişcare. Nu se întrebă cum apăruse printr-o minune Toranaga, ca un *kami* în mijlocul lor. Ştia doar că stăpînul era în primejdie şi aproape cu totul lipsit de apărare. Văzu că Ishido nu-şi desprinsese ochii de pe Mariko şi Anjin-san, cu toate astea, i se înclină

politicos şi se aşează în spatele lecticii lui Toranaga să-l apere de săgeţi, dacă lupta începea aici.

Coloana se apropia acum de poartă. Yabu îşi luă locul în faţă, de unul singur. Aştepta ca-n orice moment convoiul să fie oprit. Cu siguranţă, gîndi, unii din uniformele gri trebuie să-l fi văzut pe Toranaga. Cît de curînd o să-i spună lui Ishido ? N-o să creadă că şi eu am ştiut de fuga ce s-a pus la cale ? Asta n-o să mă distrugă pentru totdeauna ?

La jumătatea podului Mariko privi în urmă pentru o clipă.

— Vin după noi, Anjin-san, amîndouă lecticile trec pe poartă şi acum sînt pe pod !

Blackthorne nu răspunse, nici nu-şi întoarse privirea. Trebuia să-şi adune toată voinţa rămasă ca să se ţină pe picioare. Îşi pierduse sandalele, faţa-i ardea de la lovitură şi capu-i plesnea de durere. Ultimele străji îl lăsară să treacă prin grilajul cu ţepi şi să-şi vadă mai departe de drum. O lăsară apoi şi pe Mariko fără s-o oprească. În urmă veneau lecticile.

Blackthorne mergea în frunte, coborînd panta uşoară, trecînd apoi pe lîngă cîmpul deschis şi peste ultimul pod. Numai cînd se află în pădure, de unde nu se mai zărea castelul deloc, se prăbuşi.

Capitolul 23

— Anjin-san, Anjin-san !

Pe jumătate conştient, el o lăsă pe Mariko să-l ajute să bea puţin *saké*. Coloana se oprise, uniformele maro erau grupate strîns în jurul lecticii cu perdeluţe, iar uniformele gri, de escortă, în faţă şi în spate. Buntaro strigase la una din slujnice, care adusese imediat o butelcă din bagajele hamalilor, le spuse soldaţilor din garda sa personală să-i ţină pe toţi departe de lectica lui „Kiritsubo-san", apoi se grăbi spre Mariko.

— Anjin-san e bine ?

— Da, da, cred că da, răspunse Mariko.

Yabu li se alătură. Încercînd să-l îndepărteze pe căpitanul uniformelor gri, Yabu spuse nepăsător :

— Acum putem porni, căpitane. Vom lăsa aici cîţiva oameni şi pe Mariko-san. Cînd barbarul îşi va reveni, ea şi ceilalţi ne vor putea urma.

— Cu tot respectul, Yabu-san, dar vom aştepta. Am ordin să vă duc pe toţi teferi pe galeră. Într-un singur convoi.

Toţi priveau spre Blackthorne, care înghiţea cîte puţin vin.

— Mulţumesc, bolborosi el. Acum sîntem în siguranţă ? Cine mai ştie că...

— Acum eşti în siguranţă, îl întrerupse Mariko, anume. Stătea cu spatele spre căpitan şi-l prevenea din priviri. Anjin-san, acum eşti în siguranţă şi n-ai de ce să te îngrijorezi. Înţelegi ? Ai avut un fel de atac. Priveşte în jur, eşti în siguranţă acum !

Blackthorne făcu precum îi poruncise. Văzu căpitanul şi uniformele gri şi înţelese. Acum îşi revenea repede în puteri ajutat de vin.

— Îmi pare rău, *senhora.* Cred că a fost doar o spaimă. Trebuie să fie bătrîneţea. M-apucă des nebunia şi niciodată nu-mi pot aminti după aceea ce s-a întîmplat. E obositor să vorbeşti portugheza, nu ? O schimbă pe latină. Mă înţelegi ?

— Da, sigur.

— Limba asta e „mai la-ndemînă"

— Poate, spuse ea uşurată că el înţelesese că trebuia să fie prudent, chiar vorbind latina, care era pentru japonezi o limbă aproape de neînţeles şi imposibil de învăţat. O ştiau doar cîţiva oameni din împărăţie, educaţi de iezuiţi şi mai toţi sortiţi preoţiei. Ea era singura femeie din lumea lor care ştia să vorbească, să citească şi să scrie în latină şi portugheză. Ambele limbi sînt dificile, fiecare are capcane.

— Cine altcineva cunoaşte aceste capcane ?

— Soţul meu şi cel care ne conduce.

— Eşti sigură ?

— Aşa s-ar părea.

Căpitanul uniformelor gri se mişcă neliniştit şi-i spuse ceva lui Mariko.

— Întreabă dacă eşti încă periculos, dacă trebuie să fii legat de mîini şi de picioare. I-am spus că nu. Acum ţi-a trecut.

— Da, spuse el vorbind iar în portugheză. Am deseori crize. Dacă cineva mă loveşte peste faţă, mă scoate din minţi. Îmi pare rău. Niciodată nu-mi pot aminti ce se-ntîmplă în timpul lor. E mîna lui Dumnezeu.

Îl văzu pe căpitan concentrîndu-se asupra buzelor şi gîndi : „Te-am prins, ticălosule, pariez că înţelegi portugheza".

Sono, slujnica, îşi ţinea capul plecat spre perdelele lecticii. Ascultă şi veni la Mariko.

— Iertaţi-mă, Mariko-sama, dar stăpîna vrea să ştie dacă nebunul e destul de bine ca să ne continuăm drumul ? Întreabă dacă n-ai vrea să ne grăbim din pricina refluxului. Tot tărăboiul pe care l-a făcut nebunul a tulburat-o şi mai mult. Dar ştiind că nebunii sînt năpăstuiţi de zei, dînsa are să spună rugi pentru însănătoşirea lui şi îi va da leacuri să se vindece, imediat ce ajungem pe galeră.

Mariko tălmăci.

— Da. Mă simt bine acum. Blackthorne se ridică în picioare clătinîndu-se.

Yabu ţipă o comandă.

— Yabu-san spune că ai să mergi în lectică, Anjin-san. Mariko zîmbi cînd el începu să protesteze. Eu sînt, într-adevăr, foarte puternică şi n-ai de ce să te îngrijorezi, am să merg lîngă dumneata, aşa că poţi vorbi dacă doreşti.

Se lăsă ajutat să urce în lectică. Porniră imediat. Mersul legănat îi făcea bine şi se lăsă pe spate istovit. Aşteptă pînă ce căpitanul uniformelor gri se îndepărtă spre capul coloanei, apoi şopti în latină, avertizînd-o :

— Centurionul acela înţelege cealaltă limbă.

— Da. Şi cred că şi puţină latină, îi răspunse ea în şoaptă, la fel de încet. Pentru moment îşi văzu de drum. Într-adevăr, eşti un om curajos. Îţi mulţumesc pentru că l-ai salvat.

— Dumneata eşti şi mai curajoasă.

— Nu, Dumnezeu mi-a călăuzit paşii şi m-a făcut să fiu cît de cît de folos. Din nou îţi mulţumesc.

Oraşul în noapte era ca un tărîm de basm. Casele bogate aveau multe lampioane colorate, luminate cu untdelemn sau cu lumînări, atîrnînd deasupra porţilor sau în grădini, iar panourile-*shoji* deveneau astfel de o transparenţă încîntătoare. Chiar şi casele sărace erau îmbietoare

din pricina panourilor-*shoji*. Lampioanele luminau drumul pentru trecători, pentru oamenii-*kaga* și pentru samurai, care mergeau călări.

— În case noi folosim opaițe și lumînări, dar o dată cu lăsarea nopții mai toți oamenii se duc la culcare, îi explica Mariko, în timp ce-și continuau drumul pe străzile șerpuitoare, întortocheate, ale orașului. Trecătorii se înclinau, cei foarte săraci îngenuncheau, pînă ce ei treceau, iar marea strălucea sub lumina lunii.

— La fel e și la noi. Cum gătiți ? Pe plită ?

Blackthorne își revenise repede în puteri și nu-și mai simțea picioarele ca o gelatină. Ea refuzase să se urce înapoi în lectică, așa că el stătea lungit înăuntru, bucurîndu-se de aerul proaspăt și de conversație.

— Noi folosim o sobiță cu mangal. Mîncarea noastră e diferită de a voastră, așa că la noi gătitul e mai simplu. Doar orez și puțin pește, de cele mai multe ori crud, sau gătit pe soba cu mangal, cu un sos picant și cu legume murate, și poate puțină supă. Carne deloc, niciodată. Noi sîntem un popor care mîncăm puțin și simplu — n-avem încotro, numai foarte puțin din pămîntul nostru, probabil a cincea parte din sol, poate fi cultivată — și noi sîntem mulți. La noi e o virtute să te mulțumești cu puțin, chiar și cînd e vorba de mîncare.

— Ești curajoasă. Îți mulțumesc. Săgețile n-au zburat, pentru că spatele dumitale mi-a fost pavăza.

— Nu, căpitane de corăbii. Așa a fost voia Domnului.

— Ești curajoasă și ești frumoasă.

Ea merse o bucată de vreme în tăcere. Pînă acum nu mi-a spus nimeni niciodată că sînt frumoasă, nimeni, gîndi.

— Nu sînt curajoasă și nu sînt frumoasă. Săbiile sînt frumoase. Onoarea e frumoasă.

— Curajul e frumos și dumneata îl ai din belșug.

Mariko nu răspunse. Prin minte i se perinda dimineața de astăzi, cu toate cuvintele grele și gîndurile rele. Cum poate un bărbat să fie atît de curajos și atît de prost, atît de blînd și atît de crud, atît de prietenos și atît de nesuferit, toate deodată ? Curajul lui Anjin-san a fost nemărginit, abătîndu-i atenția lui Ishido de la lectică ; a fost foarte deștept simulînd nebunia, scoțîndu-l astfel pe Toranaga din capcană. Cît de înțelept a fost Toranaga să scape în acest chip ! Dar fii atentă, Mariko, se preveni.

Gîndeşte-te la Toranaga şi nu la acest străin. Adu-ţi aminte de răul din el şi stăpîneşte-ţi căldura jilavă din pîntece, pe care n-ai simţit-o niciodată înainte, căldură despre care vorbesc curtezanele şi pe care o descriu romanele şi cărţile ce te-nvaţă cum să-mparţi perna cu bărbatul.

— Da, spuse ea. Curajul e frumos şi dumneata îl ai din plin. Apoi trecu din nou pe portugheză. Latina e o limbă atît de obositoare.

— Ai învăţat-o la şcoală ?

— Nu, Anjin-san, mai tîrziu. După ce m-am măritat, am trăit foarte multă vreme departe, în nord. Eram singură, doar cu slugile şi sătenii, şi unicele cărţi pe care le aveam erau în portugheză şi latină — cîteva gramatici. cărţi religioase şi o Biblie. Învăţînd limbile, timpul trecea mai uşor şi-mi ţinea mintea ocupată. Am fost foarte norocoasă.

— Unde era soţul tău ?

— La război.

— Cîtă vreme ai fost singură ?

— Noi avem o vorbă, că timpul n-are o singură măsură, el poate fi ca gerul sau ca fulgerul, ca lacrima, ca un asediu, ca o furtună, ca un apus de soare sau chiar ca o stîncă.

— E o vorbă înţeleaptă, îi spuse. Apoi adăugă : Portugheza ta e foarte bună, *senhora*. Şi latina. Mai bună decît a mea.

— Ţi-e graiul dulce ca mierea, Anjin-san !

— E *honto* !

— *Honto* e un cuvînt bun. *Honto* e că, într-o bună zi, a venit în sat un părinte creştin. Eram ca două suflete rătăcite. El a stat patru ani, şi m-a ajutat mult. Sînt bucuroasă că vorbesc bine, spuse ea fără vanitate. Tatăl meu a vrut să-nvăţ limbi străine.

— De ce ?

— Gîndea că trebuie să cunoaştem diavolul cu care avem de luptat.

— Era un om înţelept.

— Nu. N-a fost înţelept.

— De ce ?

— Într-o zi am să-ţi spun povestea. E o mare tristeţe.

— De ce-ai fost singură atîta amar de vreme ?

— De ce nu te odihneşti ? Mai avem încă drum lung de mers.

— Vrei să treci în lectică ? Dădu iar să se ridice, dar ea clătină din cap.

— Nu, mulţumesc. Te rog, stai unde eşti. Îmi place să merg pe jos.

— Bine. Dar nu mai vrei să stăm de vorbă ?

— Dacă îţi face plăcere, putem discuta. Ce vrei să ştii ?

— De ce-ai fost singură atîta amar de vreme ?

— Soţul meu m-a trimis departe. Prezenţa mea îl ofensase. A avut perfectă dreptate să facă asta. M-a onorat nedivorţînd de mine. Apoi m-a onorat chiar mai mult, primindu-ne, pe mine şi fiul meu, înapoi acasă. Privirea lui Mariko se opri asupra lui. Fiul meu are acum cincisprezece ani. Sînt într-adevăr bătrînă.

— Nu te cred, *senhora.*

— E *honto.*

— Cîţiva ani aveai cînd te-ai căsătorit ?

— Mulţi, Anjin-san. Foarte mulţi.

— Noi avem o vorbă : vîrsta e ca gerul, sau ca un asediu, sau ca un apus de soare, uneori chiar ca o stîncă. Ea rîse. Tot ce e legat de ea e atît de plin de graţie, gîndi fascinat. La dumneata, preaonorată doamnă, bătrîneţea e o încîntare.

— Pentru o femeie, Anjin-san, bătrîneţea nu e niciodată o încîntare.

— Eşti înţeleaptă, pe cît eşti de frumoasă. Latina îi veni pe buze de la sine şi, deşi suna mai oficial şi mai maiestuos, era mai intimă. Fii atent, gîndi el.

Nimeni nu m-a numit pînă acum frumoasă, îşi repetă ea în gînd. Aş vrea să fie adevărat.

— Aici nu e înţelept să te uiţi la femeia unui alt bărbat, spuse. Obiceiurile noastre sînt foarte severe. De exemplu, dacă o femeie măritată e găsită singură cu un bărbat într-o cameră cu uşa închisă — chiar dacă doar stau de vorbă între patru ochi — prin lege, soţul ei, sau fratele lui, sau tatăl lui are dreptul s-o omoare pe loc. Dacă fata e nemăritată, bineînţeles, tatăl poate întotdeauna să facă cu ea ce poftеşte.

— Asta nu e nici drept, nici civilizat.

Îi păru rău imediat că-l luase gura pe dinainte.

— Noi ne considerăm destul de civilizaţi, Anjin-san.

Mariko era bucuroasă să fie insultată, pentru că destrăma vraja şi alunga căldura. Legile noastre sînt foarte bune. Sînt mult prea multe femei libere, ca un bărbat să ia una care aparţine altuia. De fapt, e în apărarea femeilor. Datoria unei neveste e numai faţă de soţul ei. Ai răbdare. Ai să vezi cît de civilizaţi, cît de înaintaţi sîntem. Femeile au locul lor, bărbaţii au locul lor. Un bărbat nu poate să aibă decît o soţie oficială şi, bineînţeles, mai multe concubine ; însă, din ce mi s-a spus, femeile au mult mai multă libertate aici decît doamnele spaniole sau portugheze. Putem să mergem nestînjenite unde vrem şi cînd vrem. Ne putem părăsi soţii, dacă dorim, divorţăm de ei. Putem să refuzăm să ne căsătorim de la bun început, dacă dorim. Sîntem stăpînele propriilor noastre averi, ale trupurilor şi sufletelor noastre. Avem puteri nemaipomenite, dacă dorim. Cine se îngrijeşte de toată averea, de toţi banii în gopsodăria dumitale ?

— Eu, bineînţeles.

— Aici femeia are grijă de toate. Banii nu reprezintă nimic pentru un samurai. Nu sînt de demnitatea unui bărbat adevărat. Eu mă ocup de toate afacerile soţului meu. El ia toate hotărîrile. Eu îi îndeplinesc dorinţele întru totul şi plătesc ce-i de plată. Asta îi lasă lui toată libertatea să-şi facă datoria faţă de seniorul său, care e unica lui datorie. O, da, Anjin-san, trebuie să ai răbdare, înainte de a vorbi de rău.

— N-am vrut să vorbesc cu păcat, *senhora*. Numai că noi credem în sfinţenia vieţii, nimeni nu poate fi condamnat cu uşurinţă la moarte decît dacă un tribunal — tribunalul reginei — este de acord.

Ea refuză să se lase îmbunată.

— Spui o mulţime de lucruri pe care nu le înţeleg, Anjin-san. Dar n-ai zis dumneata „nu e cinstit şi nu e civilizat" ?

— Da.

— Atunci asta e o critică, *neh* ? Seniorul Toranaga mi-a cerut să-ţi atrag atenţia că e necuviincios să vorbeşti de rău înainte de a cunoaşte. Trebuie să iei aminte că civilizaţia noastră, cultura noastră e veche de mii de ani. Dintre care trei mii sînt dovediţi prin documente. O, da, sîntem un popor străvechi. Tot atît de vechi ca şi chinezii. De cîtă vreme datează cultura voastră.

— Nu mult, *senhora*.

— Împăratul nostru, Go-Nijo, este al o sută şaptelea pe linie neîntreruptă din spiţa sa, ajungînd înapoi direct la Jimmu-tenno, primul muritor coborîtor din cinci generaţii de spirite pămîntene şi, înaintea lor, şapte generaţii de spirite celeste, care purced din Kuni-toko-tachi-noh-Mikoto — spiritul dintîi —, care a apărut cînd pămîntul s-a desprins din ceruri. Nici chiar China nu-şi poate revendica o asemenea istorie. De cîte generaţii guvernează regii ţara Domniei tale ?

— Regina noastră este a treia din dinastia Tudor, *senhora*. Dar ea acum e bătrînă şi fără copii, aşa că e ultima.

— O sută şi şapte generaţii, Anjin-san, şi mai departe către divinitate, repetă plină de mîndrie.

— Dacă crezi asta, *senhora*, cum poţi să spui că eşti catolică ?

O văzu mîniindu-se, apoi ridicînd din umeri.

— Sînt creştină doar de zece ani, deci o începătoare, şi, deşi cred din toată inima în zeul creştin, Dumnezeu Tatăl, şi Fiul, şi Sfîntul Duh, împăratul nostru este mai presus de orice. Da, sînt creştină, dar mai întîi de toate sînt japoneză.

Să fie acesta secretul vostru ? Faptul că sînteţi mai întîi de toate japonezi ? se întrebă. O privise uluit de ce spunea. Obiceiurile lor sînt neroade ! Banii nu înseamnă nimic pentru un *bărbat adevărat* ? Acum e limpede de ce Toranaga a fost atît de dispreţuitor cînd am amintit de bani la prima întîlnire. O sută şi şapte generaţii? Imposibil ! Moarte pe loc doar pentru c-ai fost într-o cameră cu uşa închisă împreună cu o femeie, fără a fi cu nimic vinovaţi. Asta e barbarie : te îmbie la omor ! Nu despre asta vorbise Rodrigues ? Nu asta a făcut Omi-san ? Nu l-a omorît pur şi simplu pe ţăranul acela ? Doamne, nu m-am gîndit la Omi de zile întregi. Nici la sat. Nici la groapă, nici la mine, îngenuncheat în faţa lui. Uită-l, mai bine ascult-o şi ai răbdare, cum zice ea ; pune-i întrebări, pentru că ea îţi va da mijloacele prin care să-l aduci pe Toranaga la planul tău. Acum Toranaga, fără doar şi poate, îţi e dator. L-ai salvat. El o ştie şi toată lumea o ştie. Nu ţi-a mulţumit ea, nu pentru c-ai salvat-o pe ea, ci pentru că l-ai salvat pe el ?

Coloana înainta prin oraş, îndreptîndu-se spre mare. Îl văzu pe Yabu mergînd cu pas întins, şi, o clipă ţipetele lui Pieterzoon îi răsunară dureros în minte.

— Fiecare lucru la timpul său, murmură mai mult pentru el.

— Da, spunea Mariko. Trebuie să fie foarte greu pentru dumneata. Lumea noastră e atît de diferită de a voastră. Foarte diferită, dar foarte înţeleaptă. Ea zărea figura neclară a lui Toranaga în lectica din faţă şi-i mulţumi încă o dată lui Dumnezeu pentru că-l scăpase. Cum să-i explic barbarului despre noi, cum să-l laud pentru vitejia lui? Toranaga îi poruncise să-i explice, dar cum? Dă-mi voie să-ţi spun o poveste, Anjin-san. Cînd eram tînără, tatăl meu era generalul unui *daimyo* numit Goroda. La vremea aceea, seniorul Goroda nu era marele dictator, ci un *daimyo*, care lupta încă pentru putere. Tatăl meu l-a poftit pe acest Goroda şi pe vasalii lui mai de seamă la un ospăţ. Nici nu i-a trecut prin minte că nu erau bani destui să cumpere toată mîncarea, *saké*-ul, şi *tatami*-urile pe care o asemenea vizită le cereau, după datină. Să nu crezi că mama gospodărea prost banii. Fiecare bănuţ din venitul tatălui meu mergea la vasalii lui şi, deşi oficial el avea bani doar pentru patru mii de războinici, mama, prin felul cum îi mînuia, chivernisindu-i şi dîndu-i cu ţîrîita, a văzut că el putea conduce în bătălii cinci mii trei sute de oameni, pentru gloria seniorului său. Noi, familia — mama, concubinele oficiale ale tatălui meu, fraţii şi surorile mele — abia dacă aveam destul ca să mîncăm. Dar ce conta? Tata şi oamenii lui aveau cele mai bune arme, cei mai buni cai, iar ei îşi dădeau şi sufletul pentru seniorul lor.

Da, pentru acest ospăţ nu erau destui bani, aşa că mama a mers la peruchieri, în Kyoto, şi şi-a vîndut părul. Mi-l amintesc, era negru ca smoala şi-i ajungea pînă la brîu. Dar l-a vîndut. Peruchierii i l-au tăiat în aceeaşi zi şi i-au dat o perucă ieftină, iar ea a cumpărat tot ce era de trebuinţă, salvînd onoarea tatălui meu. Era datoria ei să plătească, şi a plătit. Ea şi-a făcut datoria. Pentru noi datoria e mai presus de orice.

— Ce-a spus tatăl tău cînd a aflat?

— Ce altceva decît să-i mulţumească? Era datoria ei să găsească banii ca să-i salveze onoarea.

— Pesemne că l-a iubit foarte mult.

— Iubire e un cuvînt creştin, Anjin-san. Iubirea e un gînd creştin, un ideal creştin. Noi n-avem nici un cuvînt pentru „iubire" cu sensul pe care înţeleg că-l are la voi.

Datorie, credinţă, onoare, respect, dorinţă, acestea sînt cuvintele şi gîndurile pe care le avem noi şi de care avem nevoie.

Îl privi şi, fără să vrea, rememoră clipa cînd el îl salvase pe Toranaga şi, prin Toranaga, pe soţul ei. Să nu uiţi niciodată că ei amîndoi erau acolo, fără nici o scăpare, şi că amîndoi acum ar fi morţi, dacă nu era acest bărbat.

Se asigură că nu era nimeni prin preajmă.

— De ce-ai făcut ceea ce ai făcut ?

— Nu ştiu. Poate pentru că... Se opri. Erau atîtea lucruri pe care le putea spune : Poate, pentru că Toranaga era lipsit de ajutor şi nu voiam să fie ciopîrţit... Pentru că, dacă el era descoperit, noi toţi am fi încurcat-o... Pentru că bănuiam că nimeni, în afară de mine, nu ştia că el e cu noi şi numai eu puteam să iau asupră-mi o asemenea primejdie... Pentru că nu voiam să mor — sînt prea multe de făcut ca să-mi irosesc viaţa şi Toranaga este singurul om care-mi poate da înapoi corabia şi libertatea. În loc de toate astea, răspunse în latină : Pentru că El a spus dă-i Cezarului ce este al Cezarului.

— Da, spuse ea şi adăugă în aceeaşi limbă : da, asta încercam şi eu să spun. Cezarului ce e al Cezarului şi lui Dumnezeu ce al lui Dumnezeu. La fel e şi la noi, Dumnezeu este Dumnezeu, şi împăratul nostru e lăsat de la Dumnezeu şi Cezarul e Cezar şi trebuie să fie onorat ca un Cezar. Apoi, mişcată de înţelegerea lui şi de blîndeţea din voce spuse : Eşti înţelepet. Uneori cred că înţelegi mai mult decît spui.

Nu faci ceea ce ai jurat că n-ai să faci niciodată ? se întrebă Blackthorne. Nu eşti făţarnic ? Da şi nu. Nu le datorez nimic. Sînt prizonier. Ei mi-au furat nava şi bunurile şi mi-au omorît unul din oameni. Sînt păgîni... nu, unii din ei sînt păgîni, ceilalţi sînt catolici. Nu datorez nimic păgînilor, nici catolicilor. Dar ţi-ar plăcea să te culci cu ea, doar îi spuneai cuvinte măgulitoare, nu-i aşa ?

La dracu cu toate gîndurile !

Acum marea era mai aproape, la o jumătate de milă. Putea deja să vadă o mulţime de corăbii şi fregata portugheză cu luminile de ancoraj. Merită să fie capturată. Cu douăzeci de băieţi, unul şi unul, aş putea s-o iau. Gîndurile i se întoarseră spre Mariko. Ciudată femeie, dintr-o familie ciudată. De ce l-a jignit pe Buntaro, maimuţoiul ăla ?

Cum s-a putut culca sau cum s-a putut mărita cu el? Ce-a vrut să spună cu „E o mare tristeţe“ ?

— *Senhora,* spuse cu aceeaşi voce blîndă, mama dumitale trebuie să fi fost o femeie deosebită ca să facă aşa ceva.

— Da. Pentru ceea ce a făcut, ea va trăi veşnic. Acum e o legendă. Ea era samurai, după cum şi tatăl meu era samurai.

— Am crezut că numai bărbaţii sînt samurai.

— O, nu, Anjin-san. Bărbaţii şi femeile sînt deopotrivă samurai, războinici cu răspunderi faţă de seniorii lor. Mama mea a fost un samurai adevărat, datoria faţă de soţul ei fiind mai presus de orice.

— Ea este acum acasă la dumneata ?

— Nu. Nici ea, nici tatăl meu, nici unul din fraţii mei sau din surorile mele, sau altcineva din familie. Eu sînt ultima din neamul meu.

— S-a întîmplat o nenorocire ?

Brusc, Mariko se simţi obosită. Sînt istovită. Sînt sătulă să vorbesc latina şi portugheza, care sună atît de dezgustător, şi sînt sătulă să mai fac pe dascălul, îşi zise. Nu sînt decît o femeie care-şi cunoaşte datoria şi vrea să şi-o facă în linişte. Nu mai vreau să simt iarăşi căldura aceea. Nimic de la bărbatul ăsta, care mă tulbură atît de mult. Nu vreau să-l mai văd.

— Într-un fel, Anjin-san, a fost o nenorocire. Într-o zi am să-ţi povestesc despre ea. Grăbi puţin pasul şi se îndreptă spre cealaltă lectică. Cele două slujnice zîmbeau neliniştite.

— Trebuie să mergem departe, Mariko-san ? întrebă Sono.

— Sper că nu prea departe, spuse ea spre a o linişti.

Căpitanul uniformelor gri se ivi brusc din întuneric, de cealaltă parte a lecticii. Ea se întrebă cît de mult auzise din discuţia ei cu Anjin-san.

— N-ai vrea o lectică, Mariko-san ? Ai obosit ? întrebă căpitanul.

— Nu, nu, mulţumesc. Încetini dinadins mersul, îndepărtîndu-l de lectica lui Toranaga. Nu sînt obosită deloc.

— Barbarul se poartă bine ? Nu-ţi face necazuri ?

— O, nu. Pare destul de potolit acum.

— Despre ce vorbeaţi ?

— Tot felul de lucruri. Încercam să-i explic unele din legile şi obiceiurile noastre. Arătă înapoi spre donjonul castelului ce se profila pe cer. Seniorul Toranaga mi-a cerut să încerc să-l fac să priceapă cîte ceva.

— A, da, seniorul Toranaga. Căpitanul aruncă o privire scurtă spre castel, apoi în spate, spre Blackthorne. De ce îi arată atîta grijă seniorul Toranaga, doamnă ?

— Nu ştiu. Bănui că din pricina faptului că e o făptură ciudată.

Dădură colţul într-o altă stradă, străjuită de case în spatele gardurilor de la grădini. Era puţină lume prin preajmă. Mai departe se aflau docurile şi marea. Catargele se zăreau pe deasupra clădirilor şi aerul era îmbibat de miros de alge.

— Despre ce altceva aţi mai vorbit ?

— Ei au nişte idei foarte ciudate. Tot timpul nu se gîndesc decît la bani.

— Se spune că toţi din naţia lor sînt scîrbe de negustori şi piraţi. Nu există nici un samurai printre ei. Ce vrea seniorul Toranaga cu el ?

— Îmi pare rău, dar nu ştiu.

— Se spune că e creştin, aşa zice el. E adevărat ?

— Nu-i creştin de-al nostru. Eşti creştin, căpitane?

— Stăpînul meu e creştin, deci şi eu sînt creştin. Stăpînul meu este seniorul Kiyama.

— Am cinstea de a-l cunoaşte foarte bine. L-a onorat pe soţul meu logodindu-şi o nepoată cu fiul meu.

— Da, ştiu, doamnă Toda.

— Acum seniorul Kiyama e mai bine ? Înţeleg că doctorii nu lasă pe nimeni să-l vadă.

— Nu l-am văzut de o săptămînă. Nici unul din noi. Poate c-are sifilis chinezesc. Dumnezeu să-l apere de-aşa ceva şi fie blestemaţi toţi chinezii ! Privi spre Blackthorne. Doctorii spun că aceşti barbari au adus molima în China, în Macao, şi de acolo pe meleagurile noastre.

— *Sumus omnes in manu Dei,* spuse ea. Toţi sîntem în mîinile Domnului.

— *Ita, amen* [1], răspunse căpitanul fără să se gîndească, căzînd în cursă.

Blackthorne îşi dăduse şi el seama că pe căpitan îl luase gura pe dinainte. Văzu fulgerul de mînie de pe faţa lui

[1] Aşa-i, amin (lat.).

şi-l auzi spunînd ceva printre dinţi lui Mariko, care roşi şi se opri. Coborî din lectică şi se îndreptă spre el.

— Dacă vorbeşti latina, centurionule, ar fi foarte amabil din partea dumitale dacă ai sta puţin de vorbă şi cu mine. Sînt dornic să aflu cît mai multe despre această măreaţă ţară a voastră.

— Da, vorbesc limba ta, străine.

— Nu e limba mea, centurionule, ci aceea a bisericii şi a tuturor oamenilor cultivaţi din lumea mea. O vorbeşti bine. Cum şi cînd ai învăţat-o ?

Coloana trecea pe lîngă ei şi toţi samuraii, atît cei în uniforme gri, cît şi cei în maro, îi priveau. Buntaro, de lîngă lectica lui Toranaga, se opri şi se întoarse spre ei. Căpitanul şovăi, apoi începu să meargă din nou. Mariko era bucuroasă că Blackthorne li se alăturase. O vreme merseră în tăcere.

— Centurionul vorbeşte limba curgător, minunat, nu-i aşa ? îi spuse Blackthorne lui Mariko.

— Da, într-adevăr. Ai învăţat-o în seminar, căpitane?

— Spune-mi, străine, zise căpitanul rece, fără să-i dea ei nici o atenţie, amintindu-şi cu scîrbă de seminarul din Macao, unde fusese trimis de copil de către Kiyama, ca să înveţe limbile străinilor. Acum, că vorbim direct, spune-mi deschis de ce ai întrebat-o pe această doamnă: „Cine altcineva ştie..." Cine altcineva să ştie ce ?

— Nu-mi amintesc. Mintea mea o luase razna.

— A, razna, da ? Atunci de ce-ai spus : „Dă-i Cezarului ce e al Cezarului" ?

— Era doar o vorbă de duh. Discutam cu această doamnă, care spune poveşti cu tîlc, uneori greu de înţeles.

— Da, sînt multe de înţeles. Ce te-a scos din minţi la poartă ? Şi de ce ţi-ai revenit atît de repede ?

— Asta a venit din mila Domnului.

Mergeau din nou lîngă palanchin, căpitanul furios că picase în cursă atît de uşor. Fusese prevenit de seniorul Kiyama, stăpînul lui, că femeia e de o deşteptăciune fără margini. „Nu uita că ea are viciul trădării în sînge şi că piratul e zămislit din Satan. Priveşte, ascultă şi bagă la cap. Poate că ea o să se acuze singură şi ar putea ajunge un viitor martor pentru regenţi, împotriva lui Toranaga. Omoară-l pe pirat cînd începe ambuscada."

Săgeţile veniră din întuneric şi prima străpunse gîtul căpitanului. În timp ce-şi simţea plămînii în flăcări şi moartea înghiţindu-l, ultimul lui gînd fu să se mire, pentru că ambuscada nu trebuia să fie aici, pe această stradă, ci mai departe, jos, lîngă docuri, iar atacul nu trebuia să fie împotriva lor, ci a piratului.

O altă săgeată izbise puternic stîlpul lecticii, la un deget de capul lui Blackthorne. Două săgeţi străpunseseră perdelele trase de la lectica lui Kiritsubo, din faţă, şi alta o lovise pe fata Asa în brîu. Cînd ea începu să ţipe, hamalii lăsară lecticile jos şi o luară la sănătoasa prin întuneric. Blackthorne se rostogoli ca să se ascundă, trăgînd-o pe Mariko la adăpostul lecticii prăbuşite, samuraii în gri-şi maro răspîndindu-se în toate părţile. O ploaie de săgeţi se abătu asupra ambelor lectici. Una intră cu zgomot surd în pămînt, acolo unde cu o clipă înainte stătuse Mariko. Buntaro se străduia din răsputeri să acopere cu trupul său lectica lui Toranaga, o săgeată i se înfipsese în spatele armurii din bambus, piele şi zale, apoi, cînd ploaia de săgeţi încetă, se repezi şi trase perdelele de la lectică. Cele două săgeţi erau înfipte în pieptul lui Toranaga, dar el nu era rănit, fiind apărat de armura pe care o purta sub chimonou. Apoi îşi aruncă pălăria cu boruri largi şi peruca. În gardă, cu săgeata pusă în arc, Buntaro scruta întunericul în căutarea duşmanului, iar Toranaga lupta să iasă de sub perdele şi, smulgîndu-şi sabia de sub pătură, sări în picioare. Mariko pornise spre Toranaga, dar Blackthorne, cu un strigăt o aduse la loc, pentru că săgeţile ţintiră din nou lecticile, omorînd doi samurai în maro şi unul în gri. Alta trecu atît de aproape de Blackthorne încît îi zgîrie obrazul. Următoarea îi ţintui poala chimonoului în pămînt. Slujnica Sono era lîngă fata crispată de durere, care-şi stăpînea cu mult curaj ţipetele. Apoi Yabu strigă, arătă direcţia şi trase. Se zăreau figuri neclare pe unul din acoperişurile de ţiglă. O ultimă salvă şuieră din întuneric, tot deasupra lecticilor. Buntaro şi alţi samurai în maro îl apărau cu trupurile lor pe Toranaga. Un bărbat muri. O săgeată trecu prin articulaţia de la umăr a armurii lui Buntaro făcîndu-l să scoată un geamăt de durere. Yabu, cu samuraii în maro şi gri, se aflau acum lîngă zid, în urmărirea celor care îi atacaseră, dar ei dispăruseră în întuneric şi, deşi vreo cinci-şase samurai în maro şi gri alergară spre colţ ca să le taie calea, toţi ştiau că nu e nici

o speranță să-i prindă. Blackthorne bîjbîi pe la picioarele lui și o ajută pe Mariko să se ridice. Era tulburată, dar neatinsă.

— Mulțumesc, îi spuse ea și se grăbi spre Toranaga s-ajute să nu fie văzut de samuraii în gri. Buntaro strigă către unul din oamenii săi să stingă faclele lîngă lectici. Apoi unul din samuraii în gri spuse : „Toranaga !" și, deși fusese rostit încet, toată lumea auzi.

În lumina pîlpîindă a torțelor, machiajul brăzdat de sudoare îl făcea pe Toranaga să pară grotesc.

Unul din ofițerii uniformelor gri se înclină în grabă. De necrezut, aici era dușmanul stăpînului său, liber, în afara zidurilor castelului.

— Mărite Toranaga, veți aștepta aici. Tu, spuse scurt unuia din oamenii săi, du-i veste seniorului Ishido imediat, și omul plecă în goană.

— Oprește-l, spuse Toranaga încet.

Buntaro slobozi două săgeți. Omul căzu lovit mortal. Ofițerul scoase cît ai clipi sabia lungă și se aruncă spre Toranaga cu un strigăt ascuțit de bătălie, dar Buntaro era pregătit și pară lovitura. Toți deodată, soldații în maro și gri, de-a valma, își traseră săbiile și se aruncară unii asupra celorlalți. Strada fu cuprinsă de o învălmășeală cumplită. Buntaro și ofițerul, amîndoi pe-o măsură, fandau și loveau violent. Brusc un samurai în gri se desprinse din grămadă și se aruncă asupra lui Toranaga, dar imediat Mariko luă o torță, țîșni înainte și i-o aruncă ofițerului în ochi. Buntaro își despică dușmanul în două, apoi se roti, îl făcu bucăți pe al doilea și-l lăsă lat la pămînt pe altul, care încerca să-l ajungă pe Toranaga, în timp ce Mariko apăruse brusc, acum cu o sabie în mînă, fără să-și dezlipească ochii de pe Toranaga sau Buntaro, hîda lui gardă personală.

Patru soldați în gri se aruncară cu toții asupra lui Blackthorne, care încremenise lîngă lectica lui. Disperat, îi văzu venind. Yabu și un soldat în maro săriră să-i oprească, luptînd îndrăcit. Blackthorne se repezi, smulse o torță și, rotind-o ca pe o ghioagă, îi descumpăni o clipă pe atacatori. Yabu omorî unul, schilodi altul, apoi patru soldați în maro se întoarseră în goană să se ocupe de ultimii doi în gri. Fără să mai stea pe gînduri, Yabu și samuraiul în maro, rănit, se aruncară din nou în luptă apărîndu-l pe Toranaga. Blackthorne alergă și luă de jos

o sabie lungă, pe jumătate spadă, pe jumătate suliță, și fugi lîngă Toranaga. În tărăboiul asurzitor, singur Toranaga stătea nemișcat, cu sabia în teacă.

Soldații în gri luptau pe viață și pe moarte. Patru dintre ei se aruncară laolaltă într-un atac sinucigaș asupra lui Toranaga. Soldații în maro îi respinseră și-și întețiră strădaniile pentru izbîndă. Uniformele gri se regrupară și atacară din nou. Apoi un ofițer superior dădu ordin ca trei soldați să se retragă după ajutoare și ceilalți să le acopere retragerea. Cei trei samurai în gri plecară într-o goană nebună și, deși au fost urmăriți și Buntaro a omorît unul, doi au izbutit să scape.

Toți ceilalți au murit.

Capitolul 24

Se grăbeau pe străzi lăturalnice și pustii, mergînd pe ocolite către chei și galeră. Erau zece : Toranaga, în frunte, Yabu, Mariko, Blackthorne și șase samurai. Restul, sub conducerea lui Buntaro, fuseseră trimiși cu lecticile și convoiul de bagaje pe ruta dinainte stabilită, cu instrucțiuni să se îndrepte fără grabă către galeră. Trupul neînsuflețit al Asei, slujnica, se afla într-una din lectici. Într-un scurt răgaz în timpul luptei, Blackthorne îi scosese săgeata. Toranaga văzuse sîngele negru țîșnind șuvoi și privise nedumerit cum pilotul o legăna, în loc s-o lase să moară liniștită, în demnitatea ei solitară și apoi, cînd lupta încetase de tot, observase cu cîtă grijă o pusese pilotul în lectică. Fata era curajoasă și nu plînsese deloc, își ținuse privirile ațintite spre el pînă cînd venise moartea. Toranaga poruncise să fie lăsată în lectica cu perdele, ca momeală, și unul din răniți fusese pus în cea de a doua lectică, tot ca momeală.

Din cei cincizeci de samurai în maro, care formaseră escorta, cincisprezece fuseseră omorîți pe loc și unsprezece răniți de moarte. Cei unsprezece fuseseră încredințați Marelui Necunoscut repede și conform ritualului, trei luîndu-și singuri viața, opt ajutați de Buntaro, la cererea lor. Apoi Buntaro îi strînsese pe cei rămași, în jurul lec-

ticilor închise şi plecase. Patruzeci şi opt de soldaţi în gri zăceau în ţărînă.

Toranaga ştia că era primejdios de lipsit de apărare, dar era mulţumit. Totul mersese bine, gîndi, dacă socoteşti cît de schimbător este norocul. Ce interesantă e viaţa ! La început am crezut că e de piază rea că m-a văzut pilotul luînd locul lui Kiri. Apoi pilotul m-a salvat, a făcut perfect pe nebunul şi mulţumită lui am scăpat de Ishido. Nu plănuisem ca Ishido să fie la poarta principală, ci doar în curtea exterioară. Asta a fost o scăpare. De ce a venit Ishido acolo ? Nu e felul lui să fie atît de prudent. Cine l-a sfătuit ? Kiyama ? Onoshi ? sau Yodoko ? O femeie, prin firea ei, ar bănui sau ar putea să bănuie un asemenea şiretlic.

Fusese un plan bun — planul secret de evadare — stabilit de săptămîni, pentru că era clar că Ishido o să încerce să-l ţină în castel, că o să-i întoarcă pe ceilalţi regenţi împotriva lui, promiţîndu-le orice, că o să-şi sacrifice de bunăvoie ostaticul din Yedo, pe doamna Ochiba, şi că o să folosească orice mijloace ca să-l ţină sub pază pînă la ultima întrunire a regenţilor, unde avea să fie încolţit, învinuit de înaltă trădare şi omorît.

— Dar tot o să te-acuze de trădare ! îi spusese Hiromatsu cînd Toranaga trimisese după el noaptea trecută, imediat după lăsarea întunericului, ca să-i explice ce-are de gînd să-ncerce şi de ce el, Toranaga, şovăise atîta. Chiar dacă scapi, regenţii or să te acuze de înaltă trădare în lipsă, cu tot atîta uşurinţă cu care ar face-o în faţa ta. Aşa că eşti obligat să-ţi faci *seppuku* cînd ei îţi vor porunci, pentru că o să-ţi poruncească.

— Da, spusese Toranaga. Ca preşedinte al regenţilor sînt obligat s-o fac, dacă patru voturi sînt împotriva mea. Dar iată — scosese un pergament făcut sul din mînecă — poftim demisia mea oficială din Consiliul Regenţilor. I-o vei da lui Ishido cînd se va afla despre fuga mea.

— Ce ?

— Dacă-mi dau demisia, nu mai sînt legat prin jurămîntul meu de regent, *neh ? Taikō* nu mi-a interzis niciodată să demisionez, *neh ?* Dă-i şi asta lui Ishido. Îi înmînase lui Hiro-matsu pecetea, sigiliul oficial al funcţiei sale de preşedinte.

— Dar acum eşti total izolat. Eşti pierdut !

— Greşeşti. Ascultă, testamentul lui *taikō* a stabilit un consiliu de cinci regenţi care să guverneze ţara. Acum sînt patru. Ca să fie legal, înainte de a îndeplini mandatul împăratului, cei patru trebuie să aleagă un nou membru, al cincelea, *neh ?* Ishido, Kiyama, Onoshi şi Sugiyama trebuie *să cadă de acord, neh ?* Noul regent nu trebuie să fie acceptat de toţi ? Bineînţeles ! Acum spune-mi, bătrîn prieten, e cineva pe lume cu care aceşti vrăjmaşi să cadă la învoială să-şi împartă puterea supremă ? Ei ? Şi în timp ce ei se ceartă, nu se ia nici o hotărîre şi...

— Noi ne pregătim de război, şi nu mai eşti legat de nici un jurămînt, şi poţi s-arunci aici puţină miere, dincolo puţin venin, şi grămada aia de lepădături o să se sfîşie între ei ! spusese Hiro-matsu grăbit. Ah, Yoshi Toranaga-noh-Minowara, eşti un bărbat între bărbaţi. Să fiu blestemat, dacă nu eşti cel mai înţelept om din împărăţie !

Da, a fost un plan bun, gîndi Toranaga şi toţi şi-au jucat rolurile bine : Hiro-matsu, Kiri şi scumpa mea Sazuko. Şi acum toţi sînt păziţi cu străşnicie în castel, şi-or să rămînă acolo sau o să li se dea drumul să plece. Cred că n-o să li se îngăduie niciodată să plece.

Mi-ar părea rău să-i pierd.

Conducea grupul sigur pe el, pasu-i era iute, dar cu măsură, era pasul lui de vînătoare, pas pe care-l putea ţine neîntrerupt două zile şi o noapte, dacă trebuia. Purta încă pelerina de călătorie şi chimonoul lui Kiri, dar pulpanele-i erau sumese, să nu-l împiedice la mers, iar jambierele militare erau cu totul nepotrivie cu restul îmbrăcăminţii.

Traversară o altă stradă pustie şi o apucară în jos pe o alee. Ştia că vestea are să ajungă curînd la Ishido, şi atunci să vezi urmărire. E timp destul, îşi spuse.

Da, planul a fost bun. Dar n-am prevăzut ambuscada. Asta m-a costat trei zile de siguranţă. Kiri era convinsă că putea ţine şiretlicul nedescoperit cel puţin trei zile. Dar acum secretul s-a dus şi n-o să pot să mă strecor pe navă ca să pornim în larg. Pentru cine a fost ambuscada ? Pentru mine sau pentru pilot ? Bineînţeles că pentru pilot. Dar săgeţile n-au tras în ambele lectici ? Da, dar arcaşii erau destul de departe, şi n-aveau cum să vadă, şi era mai înţelept şi mai sigur să-i omoare pe amîndoi.

Cine a poruncit atacul, Kiyama sau Onoshi ? Sau portughezii ? Sau părinţii creştini ?

Toranaga întoarse capul să se asigure în privinţa pilotului. Văzu că merge neabătut, la fel şi femeia care păşea

alături, deşi amîndoi erau istoviţi. La orizont se zărea imensitatea tentaculară a castelului deasupra căruia se profila donjonul ca un falus. În noaptea asta a fost pentru a doua oară cînd m-am aflat la un pas de moarte în el. O să fie oare castelul ăsta într-adevăr piaza mea rea ? *Taikō* îmi spunea destul de des : „Atîta vreme cît va dăinui castelul Osaka, linia mea de sînge nu va muri niciodată, iar tu, Toranaga Minowara, epitaful tău o să fie scris pe zidurile lui. Osaka o să-ţi aducă moartea, credinciosul meu vasal !“ Şi totdeauna urma rîsul acela şuierat, sîcîitor, ce-i aducea sufletul la capătul răbdărilor.

Trăieşte oare *taikō* prin Yaemon ? Fie că da, fie că nu, Yaemon e moştenitorul lui legal.

Cu un efort, Toranaga îşi desprinse privirea de la castel, dădu un alt colţ şi trecu în goană printr-un labirint de alei. În cele din urmă se opri în faţa unei uşi cu trepte. Pe căpriori era încrustat un peşte. Ciocăni într-un anume fel. Uşa se deschise imediat. În aceeaşi clipă, samuraiul cu părul răvăşit se înclină :

— Alteţă ?

— Ia-ţi oamenii şi urmează-mă, spuse Toranaga şi o porni iar.

— Bucuros. Acest samurai nu purta chimonoul-uniformă maro, ci nişte haine jerpelite de *ronin*, dar el făcea parte din trupele speciale, secrete, de elită, pe care Toranaga le trimisese pe ascuns în Osaka pentru asemenea urgenţe. Cincisprezece bărbaţi, îmbrăcaţi la fel, dar toţi bine înarmaţi, îl urmară aranjîndu-se rapid ca avangardă şi ariergardă, în vreme ce unul din ei alergă să dea alarma altor trupe secrete. Curînd Toranaga avea cincizeci de soldaţi cu el. O altă sută îi acoperea flancurile. O altă mie avea să fie gata în zori, dacă va avea nevoie de ei. Îşi mai domoli pasul, simţind că pilotul şi femeia oboseau prea repede. Avea nevoie de ei în putere.

*
* *

Toranaga stătea în întunericul depozitului de mărfuri şi cerceta galera, debarcaderul şi plaja. Yabu şi un samurai se aflau lîngă el. Ceilalţi fuseseră lăsaţi într-un grup strîns la o sută de paşi în urmă, pe alee în jos.

Un detaşament de o sută de samurai în gri aştepta lîngă pasarela galerei, la cîteva sute de paşi mai departe, răs-

pîndiţi pe o porţiune largă de pămînt bătătorit, ceea ce excludea orice atac prin surprindere. Galera era acostată cu bordul la chei, legată de piloni fixaţi în debarcaderul de piatră ce înainta vreo sută de iarzi în mare. Vîslele erau aşezate în ordine în furcheţi, iar pe punte se zărea neclar o mulţime de marinari şi soldaţi.

— Sînt de-ai noştri sau de-ai lor ? întrebă încet.

— E prea departe ca să fii sigur, răspunse Yabu.

Marea era în flux. Dincolo de galeră, bărci care pescuiau noaptea veneau şi plecau în larg, felinarele slujindu-le la pescuit şi la drum. Spre nord, de-a lungul ţărmului, erau trase la mal şiruri de bărci de toate mărimile, păzite de cîţiva pescari. La cinci sute de paşi, spre sud, la alt debarcader de piatră, se afla fregata portugheză *Santa Teresa.* O mulţime de hamali, într-un du-te-vino neobosit, încărca baloturi şi butoaie la lumina torţelor. Un alt grup mare de soldaţi în gri se învîrtea prin preajmă. Asta era ceva obişnuit, pentru că toate navele portugheze şi toate navele străine din port erau, prin lege, sub supraveghere continuă. Numai la Nagasaki navele portugheze veneau şi plecau nestingherite.

Dac-am putea întări măsurile de siguranţă acolo, am dormi cu toţii mai liniştiţi, îşi spuse Toranaga. Da, dar putem să-i îngrădim şi să avem negoţ cu China în cantităţi din ce în ce mai mari ? Asta-i capcana în care ne-au prins barbarii din sud, din care nu e nici o scăpare, atîta vreme cît *daimyo*-ii creştini stăpînesc Kyushu şi de preoţi nu se pot lipsi. Cel mai bun lucru pe care-l putem face este ceea ce a făcut *taikō*. Dă-le barbarilor cîte ceva, prefă-te că le iei înapoi, încearcă să-i amăgeşti, ştiind că, fără negoţul cu China, viaţa ar fi imposibilă.

— Cu permisiunea Voastră, stăpîne, o să atac imediat, spuse în şoaptă samuraiul.

— V-aş sfătui să n-o *facem*, spuse Yabu. Nu ştim dacă oamenii noştri sînt pe galeră. Şi s-ar putea ca o mie de oameni să fie ascunşi pe aici, prin preajmă. Oamenii aceia — arătă spre soldaţii în gri de lîngă nava portugheză — au să dea alarma. N-am putea nicicum să luăm nava şi să ieşim în larg înainte ca ei să ne împresoare. Ne trebuie de zece ori mai mulţi oameni decît avem acum.

— Generalul Ishido o să prindă de veste în curînd, spuse samuraiul. Atunci or să mişune duşmanii în toată Osaka mai ceva decît muştele pe un cîmp de bătălie. Eu am o

sută cincizeci de oameni, cu cei din flancuri. Asta o să fie de-ajuns.

— Nu e îndeajuns de sigur. Şi nici dacă marinarii noştri nu sînt la vîsle gata de plecare. Mai bine să le abatem atenţia şi să-i atragem în altă parte pe soldaţii în gri şi pe toţi cei ascunşi. Şi pe aceia, arătă Yabu din nou spre oamenii de lîngă fregată.

— Cum ? spuse Toranaga.

— Să punem foc străzii.

— Asta-i cu neputinţă, protestă samuraiul îngrozit. Incendierea era o crimă pedepsită cu arderea în public a întregii familii a persoanei vinovate, indiferent de generaţie. Era cea mai severă pedeapsă prevăzută de lege, focul fiind cea mai mare nenorocire pentru un sat, tîrg sau oraş din împărăţie. Lemnul şi hîrtia erau singurele materiale de construcţie, afară de ţiglele de pe unele acoperişuri. Fiecare casă, fiecare magazie, fiecare colibă şi orice loc era o cutie de iască. Nu putem da foc străzii !

— Ce e mai important, îl întrebă Yabu, distrugerea cîtorva străzi sau moartea stăpînului nostru ?

— Focul se-ntinde, Yabu-san. Nu putem să ardem Osaka. Sînt un milion de oameni aici, poate mai mult.

— Acesta e răspunsul tău la întrebarea mea ?

Pămîntiu, samuraiul se-ntoarse spre Toranaga :

— Alteţă, voi face orice-mi porunciţi. Asta doriţi să fac ?

Toranaga abia dacă-l privi pe Yabu.

Daimyo arătă dispreţuitor cu degetul către oraş.

— Acum doi ani, jumătate din el a ars pînă-n temelii şi priviţi-l acum. În urmă cu cinci ani, a fost Focul cel Mare. Cîte sute de mii de oameni au pierit atunci ? Ce contează asta ? Ei nu sînt decît nişte prăvăliaşi, negustori, meşteşugari şi *eta*. S-ar schimba treaba dacă Osaka ar fi un sat plin de ţărani.

Toranaga cercetase de multă vreme vîntul. Adia uşor şi n-ar fi înteţit vîlvătaia. Poate. Dar o pălălaie putea să se transforme cu uşurinţă într-un adevărat pîrjol, care-ar mistui tot oraşul. Afară de castel. Ah, n-aş şovăi nici o clipă dacă ar transforma castelul în cenuşă.

Se întoarse pe călcîie şi se îndreptă spre ceilalţi.

— Mariko-san, ia pilotul şi pe cei şase samurai şi du-te la galeră. Prefă-te că eşti gata să-ţi ieşi din minţi. Spune-le soldaţilor în gri că a fost o ambuscadă — bandiţi sau

ronini, nu știi cine. Spune-le unde s-a întîmplat și că ai fost trimisă grabnic de căpitanul escortei în gri ca să-i aduci ajutoare, că lupta e încă în toi, că bănui că Kiritsubo a fost omorîtă sau rănită. Te rog, grăbește-te ! Dacă o să-i convingi, asta o să-i îndepărteze pe mulți.

— Înțeleg perfect, Alteță.

— Apoi, orice ar face samuraii în gri, du-te la bord cu pilotul. Dacă marinarii noștri sînt acolo și dacă nava e-n ordine și totul în siguranță, întoarce-te pe pasarelă și prefă-te că leșini. Ăsta e semnalul nostru. Fă-o chiar în capătul pasarelei. Toranaga își opri ochii asupra lui Blackthorne. Spune-i și lui ce-ai să faci, dar nimic despre leșin.

Se întoarse ca să dea ordine oamenilor rămași și instrucțiuni speciale celor șase samurai.

După ce Toranaga termină, Yabu îl trase de-o parte.

— De ce trimiți barbarul ? N-ar fi mai sigur să-l lași aici ? Mai în siguranță pentru Domnia ta ?

— Mai în siguranță pentru el, Yabu-san, nu pentru mine. E o momeală folositoare.

— Incendierea străzii ar fi fost totuși mai sigură.

— Da.

Toranaga se gîndi că era mai bine ca Yabu să fie de partea sa, nu a lui Ishido. Mă bucur că nu l-am făcut să sară din turn ieri.

— Alteță ?

— Da, Mariko-san ?

— Îmi cer iertare, dar Anjin-san întreabă ce se-ntîmplă dacă nava e în mîinile dușmanului ?

— Spune-i că nu e nevoie să meargă cu tine dacă n-are destulă vlagă-n el.

Blackthorne își stăpîni mînia cînd ea-i spuse ce zisese Toranaga.

— Spune-i seniorului Toranaga că planul său nu e bun pentru dumneata, că dumneata ar trebui să stai aici. Dacă totu-i în ordine eu pot să dau un semnal.

— Nu pot să fac asta, Anjin-san, nu asta a poruncit stăpînul nostru, îi spuse Mariko hotărît. Orice plan făcut de el e menit să fie foarte înțelept.

Blackthorne își dădu seama că n-avea rost s-o mai contrazică. Fie-le blestemată aroganța încăpățînată și setea de sînge, gîndi. Dar, Doamne, ce curaj au ! Bărbații și femeia asta.

O urmărise în ambuscadă, cu sabia lungă în mîini, aproape cît ea de mare, gata să-şi dea viaţa pentru Toranaga. O dată o văzuse folosind sabia ca un cunoscător şi, deşi Buntaro îl omorîse pe duşman, ea-l ajutase, forţînd omul să bată-n retragere. Încă mai avea sînge pe chimonoul ici-colo sfîşiat, iar faţa-i era murdară.

— Unde-ai învăţat să mînuieşti sabia ? o întrebase în timp ce se îndreptau în grabă spre docuri.

— Ar trebui să ştii că toate doamnele samurai sînt învăţate foarte de timpuriu să mînuiască pumnalul ca să-şi apere onoarea, a lor şi a stăpînilor lor, spuse ea sec şi-i arătă cum era ţinut stiletul în siguranţă în *obi,* la îndemînă ca să poată fi folosit imediat. Dar cîteva dintre noi, foarte puţine, sînt învăţate să mînuiască deopotrivă sabia şi suliţa, Anjin-san. Unii taţi consideră că fiicele lor, la fel ca şi fii, trebuie să fie pregătite să lupte pentru seniorii lor. Bineînţeles, unele femei sînt mai războinice decît altele şi le place să meargă la luptă cu soţii sau cu taţii lor. Mama mea a fost una dintre acestea. Tatăl şi mama mea au hotărît că eu trebuie să ştiu a mînui sabia şi suliţa.

— Dacă n-ar fi fost în cale căpitanul uniformelor gri, prima săgeată ar fi trecut direct prin dumneata, îi spusese.

— Prin dumneata, Anjin-san, îl corectase ea foarte sigură pe sine. Dar dumneata, într-adevăr, mi-ai salvat viaţa trăgîndu-mă la adăpost.

Acum, privind-o, ştia că n-ar fi vrut să i se întîmple ceva.

— Lasă-mă pe mine să mă duc cu samuraii, Marikosan. Rămîi aici. Te rog.

— Asta nu e cu putinţă, Anjin-san.

— Atunci vreau un pumnal. Mai bine două.

Ea-i transmise cererea lui Toranaga, care încuviinţă. Blackthorne strecură unul în chimonou, sub eşarfă. Pe celălalt îl legă, cu mînerul în jos, pe partea dinăuntru a antebraţului, cu o fîşie de mătase pe care o rupse din tivul chimonoului.

— Stăpînul meu întreabă dacă toţi englezii poartă pumnale ascunse în mînecă, în acest chip ?

— Nu. Dar mai toţi marinarii da.

— Aici nu se obişnuieşte şi nici la portughezi, spuse ea.

— Cel mai bun loc pentru un pumnal de rezervă este în cizmă. Atunci poţi să răneşti al dracului de rău şi foarte repede. Dacă e nevoie.

Ea tălmăci şi Blackthorne observă privirea atentă a lui Toranaga şi Yabu, şi simţi că nu-l voiau înarmat. Bun, gîndi. Poate c-o să izbutesc să rămîn înarmat.

Se întrebă iar despre Toranaga. După ce ambuscada dăduse greş şi soldaţii în gri fuseseră omorîţi, Toranaga îi mulţumise, prin Mariko, în faţa tuturor samurailor săi pentru „credinţa" sa. Nimic mai mult, nici promisiuni, nici încuviinţări, nici recompense. Dar Blackthorne ştia că acelea au să vină mai tîrziu. Bătrînul călugăr îi spusese că loialitatea era singurul lucru pe care-l răsplăteau. „Loialitatea şi datoria, *senhor*", spusese el. „Acesta e cultul lor, acesta e *bushido*. Acolo unde noi ne dăm viaţa pentru Dumnezeu, aceste animale îşi dau viaţa pentru stăpînii lor, murind ca nişte cîini. Ţine minte, *senhor*, de dragul sufletului tău, ei sînt animale."

Nu sînt animale, gîndi Blackthorne. Şi multe din cîte-ai spus, părinte, sînt greşite şi din cale afară de umflate.

Îi spuse lui Mariko :

— Avem nevoie de un semnal, dacă nava e în siguranţă sau nu.

Ea tălmăci, ca şi cum n-ar fi ştiut nimic.

— Seniorul Toranaga spune că unul din soldaţii noştri o va face.

— Cred că nu e o faptă de curaj să trimiţi o femeie să împlinească o treabă de bărbat.

— Te rog, ai răbdare cu noi, Anjin-san. Nu e nici o diferenţă între bărbaţi şi femei. Femeile sînt şi ele samurai. O femeie e uneori mult mai bună decît un bărbat.

Toranaga îi vorbi lui Mariko foarte scurt.

— Eşti gata, Anjin-san ? Acum plecăm.

— Planul e prost şi periculos şi eu m-am săturat să tot fiu gîsca bună de jumulit, dar sînt gata.

Ea rîse, făcu o plecăciune spre Toranaga şi o luă la fugă. Blackthorne şi cei şase samurai alergau în urma ei.

Ea alerga foarte repede, iar el n-o putu ajunge decît după ce dădură colţul şi o tăiară peste cîmpul deschis. Niciodată nu se simţise atît de descoperit. În clipa cînd apărură la vedere, samuraii în gri năvăliră spre ei. În curînd fură înconjuraţi, Mariko turuind de-a valma cu samuraii şi uniformele gri. Apoi se alătură şi el babiloniei generale într-un amestec gîfîit de portugheză, engleză şi olandeză, făcîndu-le semne să se grăbească. Bîjbîi după pasarelă să se rezeme, nefiind nevoie să se prefacă pentru

că abia-şi trăgea sufletul. Încercă să se uite înăuntrul navei, dar nu se vedea nimic clar, doar o mulţime de capete apărute la parapet. Erau capete rase de samurai şi de marinari. Dar nu putea distinge culoarea chimonourilor.

Din spate, unul din samuraii în gri îi vorbea repede. Se întoarse spre el spunîndu-i că nu-l înţelege şi să se ducă iute acolo, pe stradă în sus, unde se purta blestemata de luptă.

— *Wakarimasu ka* ? Mişcaţi-vă dracului fundurile de aici ! *Wakarimasu ka* ? Lupta e acolo !

Mariko turuia înnebunită ofiţerului superior al samurailor în gri. Ofiţerul se întoarse spre galeră şi tună ordinele. Imediat, mai mult de o sută de samurai, toţi în gri, începură să se reverse din navă. Trimise cîţiva spre nord, de-a lungul ţărmului, să iasă în calea răniţilor şi să-i ajute, dacă era nevoie. Unul fu trimis în goană să ceară ajutor de la samuraii în gri de la fregata portugheză. Lăsă zece oameni să păzească pasarela şi plecă cu ceilalţi în fugă pe strada care şerpuia din doc, în sus, spre oraşul propriu-zis.

Mariko veni lîngă Blackthorne.

— Crezi că nava e-n ordine ? îl întrebă.

— Pluteşte.

Cu mare efort, Blackthorne prinse frînghiile pasarelei şi se căţără pe punte. Mariko îl urmă. Doi samurai în uniformă maro veneau după ea. Marinarii îngrămădiţi în copastie, la babord, le făcură loc. Patru samurai în gri păzeau duneta şi alţi doi se aflau la prova. Toţi erau înarmaţi cu arcuri şi săgeţi, precum şi cu săbii.

Mariko se adresă unuia din marinari. Omul îi răspunse îndatoritor.

— Toţi sînt marinari angajaţi s-o ducă pe Kiritsubo la Yedo, îi spuse ea lui Blackthorne.

— Întreabă-l... Blackthorne se opri recunoscîndu-l pe ofiţerul bondoc pe care-l făcuse căpitanul galerei după furtună. *Konbanwa,* căpitan-san ! Bună seara.

— *Konbanwa,* Anjin-san. *Watashi iyé* căpitan-san *ima*[1], răspunse ofiţerul cu un zîmbet larg, clătinînd din cap. Arătă spre un marinar zvelt, cu părul aspru strîns

[1] Acum nu sînt eu căpitan-san (jpn.).

într-o coadă gri-cenuşie, care stătea singur pe dunetă. *Imasu* căpitan-san !

— *Ah, so desu ? Halloa,* căpitan-san ! strigă Blackthorne şi se înclină, apoi îşi coborî vocea : Mariko-san, află dacă mai sînt uniforme gri jos.

Înainte ca ea să poată spune ceva, căpitanul îi întorsese plecăciunea şi strigă către ofiţer. Ofiţerul dădu din cap şi răspunse pe larg. Cîţiva dintre marinari încuviinţară şi ei cu voce tare. Căpitanul şi toţi de pe bord erau foarte impresionaţi.

— *Ah, so desu,* Anjin-san ! Apoi căpitanul strigă : *Kerei !* Să trăiţi !

Toţi de pe navă, în afara samurailor, se înclinară spre Blackthorne în chip de salut.

Mariko spuse :

— Acest ofiţer i-a spus căpitanului c-ai salvat nava în timpul furtunii, Anjin-san. Nouă nu ne-ai povestit despre furtună, nici despre călătoria dumitale.

— Nu era cine ştie ce de spus. N-a fost decît o furtună între atîtea altele. Te rog, mulţumeşte căpitanului şi spune-i că sînt fericit să fiu din nou la bord. Întreabă-l dacă galera e gata să plece cînd sosesc ceilalţi. Şi adăugă încet : Află dacă mai sînt uniforme gri jos.

Ea făcu precum i se ceruse.

Căpitanul veni la ei şi ea-i ceru mai multe lămuriri şi apoi, după ce află din spusele căpitanului cît de însemnată era prezenţa lui Blackthorne la bord, ea se înclină către Blackthorne :

— Anjin-san, el îţi mulţumeşte pentru că i-ai salvat nava şi zice că sînt gata. Adăugă apoi încet : Despre restul nu ştie nimic.

Blackthorne privi spre ţărm. Nu se vedea nici urmă de Buntaro sau de coloană spre miazănoapte. Samuraiul trimis în goană spre sud, către *Santa Teresa,* mai avea vreo sută de iarzi pînă să ajungă, dar încă nu putea fi zărit.

— Ce facem ? spuse cînd nu mai putu suporta aşteptarea.

Ea se întreba : E corabia în siguranţă ? Hotărăşte.

— Omul acela o să ajungă acolo dintr-o clipă într-alta, spuse el privind la fregată.

— Ce ?

El arătă cu mîna.

— Acela : samuraiul !

— Ce samurai ? Îmi pare rău, dar nu pot să văd atît de departe, Anjin-san. Văd tot ce-i pe corabie, dar soldaţii în gri, din faţă, îi zăresc ca prin ceaţă. Care bărbat ?

El îi spuse adăugînd în latină :

— Acum el e doar la cincizeci de paşi. Acum se vede. Avem nevoie grabnică de ajutor. Cine dă semnalul ? E important, ar trebui dat repede.

— Soţul meu se zăreşte cumva ? întrebă ea în portugheză.

El clătină din cap.

Şaisprezece uniforme gri stau între stăpînul meu şi salvarea lui, îşi spuse ea. O Doamne, ocroteşte-l.

Apoi, încredinţîndu-şi sufletul lui Dumnezeu, speriată că lua o hotărîre greşită, se îndreptă fără vlagă spre capătul pasarelei şi se prefăcu că leşină.

Blackthorne fu luat prin surprindere. Îi văzu capul izbindu-i-se de travesele de lemn. Cînd ţîşni spre ea, marinarii începură să se bulucească, uniformele gri se adunau din doc şi de pe punţi. O ridică şi o duse înapoi prin mulţime spre dunetă.

— Aduceţi puţină apă. Apă, *hai* ?

Marinarii se uitau la el fără să-nţeleagă. Disperat îşi scormoni mintea ca să găsească cuvîntul japonez. Bătrînul călugăr i-l spusese de cincizeci de ori. Doamne, care e ?

— O, *mizu, mizu, hai* ?

— *Ah, mizu ! Hai,* Anjin-san.

Un bărbat dădu fuga. Deodată se auzi un strigăt de alarmă.

Pe ţărm, treizeci din samuraii lui Toranaga deghizaţi în *ronini* ieşeau în salturi din alee. Samuraii în gri care începuseră să plece de pe doc se buluceau pe pasarelă. Cei de pe dunetă şi din prora îşi întindeau gîturile ca să vadă mai bine. Brusc cineva strigă un ordin. Arcaşii puseră săgeţile-n arcuri. Toţi samuraii de jos, în maro şi în gri, îşi traseră săbiile şi mai toţi alergau înapoi spre debarcader.

— Bandiţii, strigă unul din samuraii în maro, la momentul potrivit. Imediat cei doi samurai în maro de pe punte se despărţiră, unul mergînd spre prora, altul spre pupa. Cei patru de pe uscat se răspîndiră evantai, amestecîndu-se cu samuraii în gri care aşteptau.

— Staţi !

Samuraii-*ronini* ai lui Toranaga atacară. O săgeată îl izbi pe un bărbat în piept şi el căzu ca un bolovan. Imediat samuraiul în maro de la prora îl omorî pe arcaşul în gri, încercă şi pe celălalt, dar acesta fu mai iute şi ei îşi încleştară săbiile, cel în gri dînd un strigăt către ceilalţi, avertizîndu-i de trădare. Samuraiul în maro de pe dunetă îl ciopîrţise pe unul din cei patru în gri, dar ceilalţi trei îl lichidară repede şi alergară spre capătul pasarelei, marinarii dispărînd care încotro. Samuraii de jos, de pe doc, luptau pe viaţă şi pe moarte, soldaţii în gri covîrşindu-i pe cei patru în maro, ştiind că fuseseră trădaţi şi că, în orice moment, şi ei aveau să fie înghiţiţi de năvălitori. Conducătorul uniformelor gri de pe punte, un zdrahon cu barba căruntă, îşi aţinti privirile spre Blackthorne şi Mariko.

— Omorîţi-i pe trădători ! urlă şi, cu un strigăt de bătălie, atacă.

Blackthorne îi văzuse pe toţi privind spre Mariko, care încă zăcea leşinată. Răzbunarea li se citea în ochi şi ştiu că, dacă nu primesc repede ajutor, au să fie omorîţi amîndoi. Îşi aminti că numai samuraii puteau să lupte cu samuraii, aşa că sprijinul n-avea să vină din partea marinarilor.

Îşi strecură stiletul în mînă şi-l aruncă cu boltă. Se opri în gîtul samuraiului. Ceilalţi doi în uniforme gri se năpustiră asupra lui cu săbiile ridicate. Blackthorne ţinea în mînă cel de al doilea stilet şi nu se desprindea de lîngă Mariko ştiind că n-ar cuteza s-o lase fără apărare. Cu coada ochiului văzu că lupta de pe pasarelă era aproape cîştigată. Numai trei soldaţi în gri mai rezistau pe puntea de dedesubt, doar aceştia trei opreau ajutorul să se reverse pe galeră. Dac-ar putea rămîne în viaţă cel puţin un minut, şi el şi ea, ar fi salvaţi. Omoară-i, omoară-i pe ticăloşi !

Simţi, mai mult decît văzu, sabia venind spre gîtul lui şi sări înapoi din calea ei. Unul din samuraii în gri încerca să-l înjunghie, celălalt se oprise lîngă Mariko cu sabia ridicată. În clipa aceea, Blackthorne o văzu pe Mariko revenindu-şi. Ea se aruncă în picioarele samuraiului luat prin surprindere şi-l trînti grămadă pe punte. Apoi se năpusti spre samuraiul în gri, mort, îi smulse

sabia din mîna ce-încă-i zvîcnea şi, cu un strigăt, sări în poziţie de apărare. Samuraiul în gri izbutise să se ridice în picioare şi, urlînd de furie, venea spre ea. Mariko se trase înapoi şi atacă cu curaj, dar Blackthorne ştia că era pierdută, bărbatul fiind prea puternic. Blackthorne se feri cu greu de o altă lovitură mortală din partea propriului său duşman, îi trase un picior zdravăn, îndepărtîndu-şi-l din cale şi aruncă stiletul asupra celui care-o ataca pe Mariko. Îl lovi în spate cu putere, descumpănindu-l apoi se trezi pe dunetă, încolţit şi fără ajutor : un samurai în gri urca în fugă scările după el, iar celălalt, care abia cîştigase lupta de la prora, venea în fugă pe punte către el. Sări spre parapet ca să se salveze în mare, dar alunecă pe puntea lac de sînge.

Mariko, albă la faţă ca varul, privea încremenită spre samuraiul uriaş care încă o ţinea încolţită, deşi se clătina pe picioare şi viaţa se scurgea din el repede, dar nu îndeajuns de repede. Ea-l lovi cu toată forţa, dar el pară lovitura, îi prinse sabia şi i-o smulse din mînă. Îşi adună ultimele puteri şi atacă în timp ce *roninii*-samurai năvăleau pe pasarelă peste cadavrele soldaţilor în gri. Unul se aruncă asupra celui care-o ataca pe Mariko, un altul slobozi o săgeată spre dunetă.

Săgeata intră în spatele samuraiului în gri, dezechilibrîndu-l, şi sabia lui spintecă aerul pe lîngă Blackthorne, oprindu-se în parapet. Blackthorne încercă să scape, dar bărbatul îl prinse, îl trînti pe punte şi se repezi cu degetele spre ochii lui. O altă săgeată îl lovi în umăr pe cel de al doilea samurai în gri şi sabia-i scăpă din mînă. El ţipă de durere şi furie, trăgînd în zadar de săgeată. A treia săgeată îl făcu să se-nvîrtă năuc. Sîngele îi ţîşni din gură şi, înecîndu-se, cu ochii ieşiţi din orbite, bîjbîi după Blackthorne şi căzu peste el, în timp ce ultimul samurai în gri sosi cu un pumnal scurt în mînă, gata să ucidă. Lovitura porni, Blackthorne era fără nici un ajutor, dar o mînă de prieten prinse braţul cu pumnal, apoi capul duşmanului zbură de pe umeri şi un jet puternic de sînge ţîşni în sus. Amîndouă cadavrele fură îndepărtate şi Blackthorne fu ridicat în picioare. Ştergîndu-şi faţa de sînge, o văzu ca prin ceaţă pe Mariko întinsă pe punte, *roninii*-samurai învîrtindu-se în jurul ei. Se desprinse de cei care-l sprijineau şi porni împleticindu-se spre ea, dar genunchii-i cedară şi leşină.

Capitolul 25

Zece minute bune i-au trebuit lui Blackthorne să-şi recapete forţele, ca să stea în picioare neajutat. În tot acel răstimp *roninii*-samurai îi omorîseră pe cei grav răniţi şi aruncaseră cadavrele în mare. Cei şase samurai în maro şi toţi samuraii în gri muriseră. Nava fusese curăţată şi pregătită pentru plecare imediată, marinarii fuseseră trimişi la rame şi alţii stăteau lîngă babale, aşteptînd să slobozească parîmele. Toate torţele fuseseră stinse. Cîţiva samurai fuseseră trimişi în recunoaştere de-a lungul ţărmului, spre nord, să-i iasă în cale lui Buntaro. Grosul oamenilor lui Toranaga se grăbea spre sud, către un dig de piatră, cam la două sute de paşi mai departe, unde ocupară o poziţie puternică de apărare împotriva celor o sută de samurai în gri de la fregată, care, văzînd atacul, se apropiau în goană.

După ce totul pe bord fu cercetat cu de-amănuntul, căpitanul îşi duse mîinile pîlnie la gură şi strigă spre ţărm. Imediat, mai mulţi samurai deghizaţi în *ronini*, comandaţi de Yabu, apărură din întuneric şi se răspîndiră în evantai, în flancuri protectoare, spre nord şi sud. Atunci îşi făcu apariţia Toranaga şi porni încet către pasarelă, singur. Se descotorosise de chimonoul de femeie şi de pelerina neagră de călătorie şi-şi şterse fardurile. Acum purta armura şi peste ea un chimonou simplu, maro, iar săbiile la cingătoare. Golul din spatele lui era închis de ultimele lui străji şi falanga se puse în mişcare, cu pas măsurat, către debarcader.

Ticălosul ! gîndi Blackthorne. Eşti un ticălos din cale-afară, cu sînge rece şi fără inimă, dar ai măreţie, nu-i nici o îndoială în privinţa asta.

Mai devreme o văzuse pe Mariko transportată jos, ajutată de o femeie tînără şi presupusese că era rănită, dar nu grav, pentru că toţi samuraii grav răniţi sînt omorîţi pe loc, dacă ei nu vor sau nu pot să se omoare singuri, iar ea era samurai.

N-avea deloc putere în mîini, dar se prinse de timonă şi se ridică în picioare ajutat de un marinar ; se simţi mai bine, briza uşoară îndepărtîndu-i greaţa. Clătinîndu-se pe picioare, încă năuc, îl urmări cu privirea pe Toranaga.

Brusc, țîșni o explozie de lumină din donjon și se auzi vag ecoul clopotelor de alarmă. Apoi, de pe zidurile castelului începură să se-nalțe spre stele focurile. Focuri de alarmă.

Doamne, pesemne că s-a aflat vestea, trebuie să se fi auzit despre fuga lui Toranaga !

În tăcerea desăvîrșită, îl văzu pe Toranaga întorcîndu-și capul și privind spre înălțimi. Luminile începură să licărească în tot orașul. Fără grabă, Toranaga își îndreptă privirile spre galeră și urcă la bord.

Dinspre nord veneau strigăte îndepărtate, aduse de vînt. Buntaro ! El trebuie să fie cu restul coloanei. Blackthorne scrută întunericul nopții, dar nu văzu nimic. Spre sud, spațiul gol dintre samuraii în gri, în atac, și cei în maro, în apărare, se micșora rapid. Aprecie numărul. Aproape egal în clipa de față. Dar pentru cîtă vreme ?

— *Keirei* [1] !

Toți de la bord îngenuncheară și se plecară adînc cînd Toranaga urcă pe punte. Toranaga-i făcu semn lui Yabu, care venea în urma lui. Imediat Yabu luă comanda, dînd ordinele de plecare. Cincizeci de samurai din falangă se cățărară în fugă pe pasarelă, ca să ia poziții de apărare, cu fața spre țărm și arcurile încordate.

Blackthorne simți pe cineva trăgîndu-l de mînecă.

— Anjin-san !

— *Hai ?*

Căscă ochii mari spre căpitan. Omul dădu drumul la o avalanșă de cuvinte, arătînd spre timonă. Blackthorne își dădu seama că insul credea că el e la cîrmă și cerea permisiunea de plecare.

— *Hai,* căpitan-san, răspunse. Dați-i drumul ! *Isogi !* Da, foarte repede, își spuse, mirîndu-se cum de-și amintise cuvîntul atît de ușor.

Galera se desprinse lin de debarcader, ajutată de vînt și de priceperea vîslașilor. Atunci Blackthorne văzu departe, pe țărm, samuraii în gri ajungînd la dig și atacul vijelios începu. În acel moment, din spatele unui șir de bărci trase la mal, năvăliră din întuneric trei bărbați și o fată, încleștați în luptă cu nouă samurai în gri. Blackthorne îi recunoscu pe Buntaro și pe slujnica Sono.

[1] Să trăiți (jpn.).

Buntaro conducea retragerea anevoioasă către debarcader, cu sabia-i plină de sînge, iar săgeţile i se înfigeau în armură, în spate şi în piept. Fata era înarmată cu o suliţă, dar se-mpleticea, părăsită de puteri. Unul din samuraii în maro se opri curajos să acopere retragerea. Samuraii în gri îl doborîră la pămînt. Buntaro alerga în sus pe trepte, cu fata lîngă el şi cu ultimul samurai în maro, apoi se întoarse şi lovi în soldaţii în gri ca un taur ieşit din minţi. Primii doi se prăbuşiră de pe digul înalt de zece picioare ; unul îşi rupse şira spinării de pietrele de dedesubt, celălalt căzu urlînd, cu braţul drept retezat. Samuraii în gri şovăiră o clipă dîndu-i fetei răgaz să-şi ridice suliţa, dar toţi de pe bord ştiau că e doar un simplu gest. Ultimul soldat în maro ţîşni pe lîngă stăpînul său şi se aruncă vijelios asupra duşmanului. Samuraii în gri îl doborîră, apoi atacară în masă.

Arcaşii de pe navă îşi sloboziră arcurile, omorîndu-i sau schilodindu-i pe toţi samuraii în gri, în afară de doi. O sabie ricoşă din coiful lui Buntaro în umărul armurii. Buntaro îl pocni pe samuraiul în gri sub bărbie cu braţul în zale, frîngîndu-i gîtul, şi se aruncă asupra ultimului.

Acesta muri şi el.

Fata era acum în genunchi, încercînd să-şi tragă sufletul. Buntaro nu pierdu timp să vadă dacă soldaţii în gri erau morţi. Le tăie pur şi simplu capetele din cîte o singură lovitură perfectă de sabie şi apoi, cînd debarcaderul fu complet în siguranţă, se întoarse spre mare, flutură mîinile spre Toranaga epuizat, dar fericit. Toranaga îi răspunse la fel de încîntat.

Nava era la douăzeci de iarzi de debarcader, distanţa însă mărindu-se.

— Căpitan-san ! strigă Blackthorne gesticulînd insistent. Înapoi la debarcader. *Isogi !*

Ascultător căpitanul strigă comenzile. Toate ramele se opriră şi începură să vîslească înapoi. Imediat Yabu veni glonţ pe dunetă şi vorbi iritat căpitanului. Ordinul era clar. Galera n-avea să se întoarcă.

— E destul timp, pentru Dumnezeu. Priviţi !

Blackthorne arătă spre pămîntul bătătorit, gol şi la digul unde *roninii* ţineau piept cu îndîrjire samurailor în gri.

Dar Yabu clătină din cap.

Distanța era acum de treizeci de iarzi și mintea lui Blackthorne începu să urle. Ce dracu e cu tine, ăsta e Buntaro, soțul ei !

— Nu poți să-l lași să moară, e unul de-ai noștri, strigă către Yabu și la ceilalți de pe navă. E el ! Buntaro ! Se-ntoarse spre căpitan : Înapoi, acolo ! *Isogi !*

Dar de data asta marinarul dădu din cap neputincios și menținu manevra de ieșire, iar vîslașii continuară să tragă în ritmul tobei uriașe.

Blackthorne țîșni spre Toranaga, care era cu spatele la el, scrutînd țărmul și debarcaderul. Imediat patru samurai din garda lui ieșiră în calea pilotului, cu săbiile ridicate. El strigă :

— Toranaga-sama ! *Dozo* [1] ! Porunciți navei să se-ntoarcă ! Acolo ! *Dozo,* vă rog ! Mergeți înapoi !

— *Iyé,* Anjin-san.

Toranaga arătă o dată spre focurile de alarmă de la castel și o dată spre dig și-i întoarse hotărît spatele.

— De ce, lașilor nenorociți... începu Blackthorne, dar se opri. Apoi țîșni spre parapet și se aplecă peste el. Înoaaată ! țipă făcînd gesturile respective. Înoată, pentru Dumnezeu !

Buntaro înțelese. O ridică pe fată în picioare, îi vorbi și-o împinse ușor spre marginea debarcaderului, dar ea țipa și căzu în genunchi în fața lui. Era clar că nu știa să-noate.

Disperat, Blackthorne cercetă puntea. Nu era timp ca să lanseze o barcă. Era mult prea departe ca să arunce o parîmă. N-avea destulă forță ca să înoate pînă acolo și înapoi. Nici o centură de salvare. În cele din urmă, alergă spre cei mai apropiați vîslași, doi la fiecare ramă lungă, și-i opri din tras. Toate ramele de la babord, pe moment, fură scoase din ritm, lovindu-se una de alta. Galera se clătină periculos, ramele se opriră și Blackthorne le arătă vîslașilor ce voia.

Doi samurai înaintară să-l oprească, dar Toranaga le porunci să plece. Laolaltă, Blackthorne și patru marinari, aruncară rama peste bord ca pe-o săgeată. Pluti în aer o vreme, apoi atinse perfect apa și propria-i mișcare o duse spre debarcader.

---

[1] Vă rog (jpn.).

Atunci se auzi un strigăt de victorie dinspre dig. Din oraș curgeau ajutoare pentru samuraii în gri și, deși *roninii*-samurai țineau piept celor care-i împresurau, era doar o chestiune de timp pînă să se facă o spărtură în zid.

— Haide, strigă Blackthorne. *Isogiiii !*

Buntaro ridică fața, arătă spre ramă, apoi mai departe spre navă. Ea se înclină lipsită de vlagă. El o lăsă și-și concentră toată atenția asupra bătăliei, cu picioarele-i mari înfipte solid în debarcader.

Fata strigă o dată către corabie. Îi răspunse o voce de femeie și ea sări. Lovi cu capul suprafața apei. Bătu apa cu mîinile după ramă și o înhăță. Vîsla îi suportă ușor greutatea și ea dădea din picioare îndreptîndu-se spre navă. Veni un val mic, care-o duse fără s-o dezechilibreze mai aproape de galeră. Apoi teama îi slăbi strînsoarea mîinilor și rama-i scăpă, luată de valuri. Ea se zbătu o clipă, ce părea fără de sfîrșit, apoi dispăru sub apă.

Și dusă a fost pentru totdeauna.

Buntaro era acum singur pe dig și urmărea sorții bătăliei. Dinspre miazăzi veneau întăriri pentru samuraii în gri, printre ei și cîțiva călări, și știa că-n curînd digul avea să fie înghițit de o mare de oameni. Cercetă atent nordul, vestul și sudul. Apoi se-ntoarse cu spatele spre bătălie și porni spre capătul debarcaderului. Galera era în siguranță, la șaptezeci de iarzi, nemișcată, așteptînd. Toate bărcile de pescuit părăsiseră de mult zona și adăstau cît mai departe cu putință lîngă ambele maluri ale portului, luminile lor de drum strălucind ca tot atîția ochi de pisică în întunericul nopții.

Cînd ajunse la capătul debarcaderului, Buntaro își scoase coiful, arcul, tolba cu săgeți și partea de sus a armurii și le puse lîngă tocurile săbiilor. Sabia pentru ucidere și sabia scurtă, ambele scoase din teacă, le așeză separat. Apoi, dezbrăcat pînă-n brîu, își luă echipamentul și-l aruncă în mare. Cercetă plin de respect sabia lungă, apoi o aruncă cu toată forța departe, în adîncuri. Ea dispăru cu un plescăit abia auzit.

El se înclină ceremonios către galeră și către Toranaga, care plecă imediat pe dunetă, de unde putea să fie văzut. Se înclină și el la rîndul lui.

Buntaro îngenunche și-și așeză cu grijă sabia scurtă pe piatra din fața lui, lumina lunii strălucind scurt pe

lamă şi rămase nemişcat, aproape ca într-o rugă, cu faţa spre galeră.

— Ce dracu aşteaptă ? murmură Blackthorne, în timp ce galera se îndepărta în tăcere, fără sunet de tobe. De ce nu porneşte înnot ?

— Se pregăteşte să-şi facă *seppuku*.

Mariko stătea alături sprijinită de o tînără femeie.

— Doamne, Mariko, eşti teafără ?

— Da, spuse ea, abia ascultîndu-l, palidă la chip, dar nu mai puţin frumoasă.

Îi văzu bandajul improvizat de pe braţul stîng, lîngă umăr, de unde mîneca-i fusese smulsă, mîna fiindu-i legată de gît cu o fîşie de material ruptă dintr-un chimonou. Bandajul era pătat de sînge şi o picătură i se prelingea pe braţ.

— Sînt atît de bucuros... Abia atunci îşi dădu seama ce spusese ea. *Seppuku* ? Are de gînd să se omoare ? De ce ? Are destul timp s-ajungă aici ! Dacă nu ştie să-noate, uite... e o ramă care-o să-l ţină foarte uşor. Acolo, lîngă debarcader, o vezi ? N-o vezi ?

— Da, dar soţul meu ştie să-noate, Anjin-san, spuse ea. Toţi ofiţerii seniorului Toranaga trebuie... trebuie să-nveţe... este un lucru la care ţine cu tot dinadinsul. Dar el s-a hotărît să nu înoate.

— Pentru Dumnezeu, de ce ?

Strigăte de bucurie cuprinseră deodată ţărmul, cîteva muschete traseră şi zidul era străpuns. Cîţiva dintre *roninii*-samurai bătură-n retragere şi lupta corp la corp, feroce, începu iar. De data asta avangarda inamicului era ţinută pe loc şi respinsă.

— Pentru Dumnezeu, spune-i să-noate !

— Nu vrea, Anjin-san. Se pregăteşte să moară.

— Dacă vrea să moară, pentru Dumnezeu, de ce nu merge acolo ? Degetul lui Blackthorne arătă spre luptă. De ce nu-şi ajută oamenii ? Dacă vrea să moară, de ce nu moare luptînd, ca un *bărbat* ?

Mariko nu-şi desprinse ochii de pe debarcader, sprijinindu-se de tînăra femeie.

— Pentru că ar putea fi capturat şi, dac-ar înota, de asemeni ar putea fi capturat şi-atunci duşmanul l-ar scoate în faţa oamenilor de rînd, l-ar batjocori, i-ar face lucruri îngrozitoare. Un samurai nu poate rămîne samurai dacă e prins. Asta e cea mai cumplită dezonorare — să fii

prins viu de dușman —, așa că soțul meu face ceea ce un *bărbat*, un samurai, trebuie să facă. Un samurai moare cu demnitate. Ce e viața pentru un samurai ? Absolut nimic. Toată viața e suferință, *neh* ? Este dreptul lui și *datoria* lui să moară cu cinste, în fața martorilor.

— Ce irosire fără noimă, spuse Blackthorne printre dinți.

— Ai răbdare cu noi, Anjin-san.

— Răbdare, pentru ce ? Pentru mai multe minciuni ? De ce n-ai încredere în mine ? N-o merit ? M-ai mințit, nu-i așa ? Te-ai prefăcut că leșini și ăsta a fost semnalul. Nu-i așa ? Te-am întrebat și dumneata ai mințit.

— Mi s-a poruncit... a fost un ordin pentru a te apăra. Bineînțeles că am încredere în dumneata.

— Ai mințit, îi spuse, știind că sărea peste cal, dar nu-i mai păsa, detestînd nepăsarea nebună față de viață, și-și dorea din adîncul ființei lui somnul și liniștea, tînjea după propria sa hrană, după propria-i băutură, după propria-i corabie și după oamenii săi. Toți sînteți niște animale, spuse în engleză, știind că nu erau, și se îndepărtă.

— Ce spunea, Mariko-san ? întrebă tînăra femeie ascunzîndu-și cu greu dezgustul.

Era cu jumătate de cap mai înaltă decît Mariko, cu oasele mai mari și fața pătrată, cu dinții mici ca niște ace. Se numea Usagi Fujiko, era nepoata lui Mariko și avea nouăsprezece ani.

Mariko îi povesti.

— Ce om îngrozitor ! Ce purtări prostești ! Dezgustător, *neh* ? Cum suporți să stai lîngă el ?

— Pentru că i-a salvat onoarea stăpînului nostru. Fără curajul lui, sînt sigură că seniorul Toranaga ar fi fost prins împreună cu noi toți.

Amîndouă femeile se cutremurară.

— Zeii să ne apere de o asemenea rușine ! Fujiko aruncă o privire spre Blackthorne, care stătea sus pe punte, sprijinit de parapet, cu privirea ațintită spre țărm. Îl cercetă pentru o clipă. Seamănă cu o maimuță aurie, cu ochi albaștri, o creatură cu care să bagi groaza-n copii. Înfiorător, *neh* ? Fujiko se cutremură, își mută gîndurile de la el și privi din nou spre Buntaro. După o clipă spuse : Îți pizmuiesc soțul, Mariko-san.

— Da, răspunse trist Mariko. Dar aș vrea să aibă un secundant, care să-l ajute.

Conform tradiției, la un *seppuku* întotdeauna asista un alt samurai, stînd puțin mai în spatele celui îngenuncheat, ca să-l decapiteze dintr-o singură lovitură, înainte ca agonia să devină de nesuportat și de necontrolat, încît să-l umilească pe om în clipa supremă a vieții sale. Nesecondați, puțini bărbați puteau să moară fără umilință.

— *Karma,* spuse Fujiko.

— Da. Mi-e milă de el. Era singurul lucru de care se temea, că n-o să aibă un secundant.

— Noi sîntem mai norocoase decît bărbații, *neh ?*

Femeile samurai își făceau *seppuku* străpungîndu-și gîtul cu stiletul, așa că n-aveau nevoie de ajutor.

— Da, spuse Mariko.

Țipete și strigăte de bătălie veneau purtate de vînt, distrăgîndu-le atenția. Digul fu străpuns din nou. O companie mică, de cincizeci de samurai-*ronini* ai lui Toranaga veni în goană din nord, ca să-i ajute, printre ei se aflau și cîțiva călăreți. Din nou atacul fu ținut pe loc cu sălbăticie și năvălitorii fură respinși, cîștigîndu-se un dram de timp.

Timp pentru ce ? se întreba Blackthorne cu amărăciune. Toranaga e acum în siguranță. E în largul mării. El v-a trădat pe toți.

Toba începu iar.

Ramele loviră apa, prora se afundă și porni să despice valurile, iar pupa lăsa în urma ei o dîră înspumată. Focurile de alarmă încă mai ardeau pe zidurile castelului. Aproape tot orașul se trezise.

Grupul principal al samurailor în gri atacă digul. Ochii lui Blackthorne se îndreptară spre Buntaro.

— Tu, biet nenorocit ! spuse în engleză. Sărman și tîmpit nenorocit !

Se întoarse pe călcîie, coborî scara din tambuchi și se îndreptă de-a lungul punții principale spre prora, să privească bancurile de nisip din față. Nimeni, în afară de Fujiko și căpitan, nu-l văzu părăsind duneta.

Vîslașii trăgeau într-o disciplină exemplară și nava se îndepărta tot mai mult. Marea era liniștită, vîntul blînd. Blackthorne îi simțea gustul sărat și-i făcea plăcere. Atunci văzu bărcile împînzind gura portului, la o leghe în față. Bărci de pescuit, într-adevăr, dar ticsite cu samurai.

— Sîntem încercuiţi, strigă tare, bănuind cumva că erau duşmane.

Un fior străbătu toată nava. Toţi care urmăreau lupta de pe ţărm se mişcară ca la comandă.

Blackthorne privi înapoi. Samuraii în gri, calmi, curăţau digul, în timp ce alţii se îndreptau fără grabă spre debarcader, către Buntaro, dar patru călăreţi — în maro — veneau în galop dinspre nord, peste pămîntul bătătorit, cu un al cincelea cal legat de-al celui din frunte. Acest bărbat urcă tropăind treptele largi de piatră ale debarcaderului şi porni în goană de-a lungul lui cu calul de schimb alături. Ceilalţi trei îşi îndreptară caii spre samuraii în gri, care dădeau năvală. Privise şi Buntaro în jur, dar rămase îngenuncheat şi, cînd bărbatul struni calul în spatele lui, îi făcu semn să plece şi luă pumnalul în ambele mîini, cu lama îndreptată spre el. Imediat Toranaga îşi duse mîinile pîlnie la gură şi strigă :

— Buntaro-san ! Pleacă cu ei acum ! Încearcă să scapi !

Strigătul fu dus de valuri şi apoi repetat, şi atunci Buntaro îl auzi clar. Şovăi cu pumnalul în aceeaşi poziţie. Din nou strigătul, insistent şi autoritar.

Cu un efort, Buntaro se smulse din moarte şi contemplă cu sînge rece viaţa şi fuga ce i se poruncise. Primejdia era uriaşă. Mai bine să mor aici, îşi spuse. Toranaga nu ştie asta ? Aici e o moarte onorabilă. Acolo, prins aproape cu siguranţă. Unde să fugi ? Trei sute de *ri*, tot drumul pînă la Yedo ? Sigur ai să fii prins !

Simţi că braţu-i era puternic, văzu pumnalul sigur, neşovăitor, cu vîrful ascuţit, rotindu-se deasupra abdomenului său gol, şi-şi dori cu ardoare agonia eliberatoare a morţii. În sfîrşit, moartea care să ispăşească toată ruşinea : ruşinea îngenuncherii tatălui său în faţa stindardului lui Toranaga, cînd ei trebuiau să-i fi rămas credincioşi lui Yaemon, moştenitorul lui *taikō*, aşa cum juraseră să facă ; ruşinea femeii, Mariko, şi a singurului său fiu, amîndoi pătaţi pentru totdeauna, fiul din pricina mamei şi ea din pricina tatălui ei, asasinul monstruos, Akechi Jinsai. Şi ruşinea de a şti că, din pricina lor, numele lui a fost întinat pe vecie.

Cîte chinuri de moarte n-am îndurat din pricina ei ?

Sufletul lui căuta cu disperare uitarea. Acum, cînd e atît de aproape, dă uşor şi onorabil. Viaţa următoare va fi mai bună ; cum ar putea să fie mai rea ?

Cu toate astea, puse jos pumnalul şi se supuse aruncîndu-se iar în genunea vieţii. Seniorul său îi poruncise ultima suferinţă şi hotărîse să amîne încercarea lui de a-şi afla liniştea. Ce altă menire are un samurai decît să se supună ?

Sări în picioare, se aruncă în şa, îşi înţepeni călcîiele în burta calului şi ţîşni ca vîntul împreună cu celălalt bărbat. Alţi *ronini* călări ieşiră în galop din întunericul nopţii să le acopere retragerea şi să respingă avangarda samurailor în gri. Apoi dispărură şi ei, urmăriţi de cîţiva samurai în gri, călări.

Un hohot de rîs cutremură nava.

Toranaga izbea parapetul cu pumnul, de bucurie, Yabu şi samuraii urlau. Chiar şi Mariko rîdea.

— Un bărbat a scăpat, dar cum rămîne cu toţi ceilalţi morţi ? strigă Blackthorne plin de mînie. Priviţi pe ţărm, acolo trebuie să fie trei, patru sute de cadavre. *Priviţi-le, pentru Dumnezeu !*

Dar strigătul lui fu acoperit de hohote de rîs.

Apoi un strigăt de alarmă veni de la straja din prora. Şi rîsul se stinse.

Capitolul 26

Toranaga spuse calm :

— Putem să ne strecurăm printre ele, căpitane ?

Privea bărcile pescăreşti grupate la cinci sute de iarzi în faţă şi culoarul ademenitor lăsat între ele.

— Nu, Alteţă.

— N-avem de ales, spuse Yabu. Nu e nimic altceva de făcut.

Se uită înapoi către samuraii în gri, care aşteptau grămadă pe ţărm şi pe debarcader, vorbele lor de batjocură, neclare, ajungînd pînă la ei aduse de vînt.

Toranaga şi Yabu se aflau acum pe teugă. Toba fusese redusă la tăcere şi galera se bălăcea în marea calmă. Toţi de la bord aşteptau să vadă ce-o să se hotărască. Ştiau că erau împresuraţi. Pe ţărm : urgie ; în faţă : urgie ; să aş-

tepte : urgie. Laţul avea să se strîngă din ce în ce mai mult şi apoi vor fi prinşi. Dacă e nevoie, Ishido ar putea aştepta zile în şir.

Yabu fierbea. Dacă am fi alergat spre gura portului imediat ce ne-am îmbarcat, în loc să pierdem un timp preţios cu Buntaro, acum ne-am fi aflat în siguranţă în larg, îşi spuse. Toranaga nu mai e-n toate minţile. Ishido o să creadă că l-am trădat. Nu pot face nimic, afară doar dacă ne croim drum luptînd, dar, chiar şi atunci, eu sînt obligat să lupt pentru Toranaga, împotriva lui Ishido. Nu pot face nimic. Afară doar să-i dau lui Ishido capul lui Toranaga. *Neh ?* Asta te-ar face regent şi ţi-ar aduce Kwanto-ul, *neh ?* Şi apoi, cu şase luni la îndemînă şi cu samuraii înarmaţi cu muschete, de ce nu chiar preşedintele Consiliului Regenţilor ? Sau de ce nu lozul cel mare ! Omoară-l pe Ishido şi ajungi general şef, protector al moştenitorului şi guvernator al castelului Osaka, generalul care stăpîneşte toată bogăţia legendară din donjon, cu puteri depline asupra împărăţiei, cît timp Yaemon e minor şi după aceea, al doilea la putere, după Yaemon. De ce nu ?

Sau chiar cel mai mare loz din tot ce-i cu putinţă. *Shōgun.* Înlătură-l pe Yaemon, apoi ai să fii *shōgun.*

Totul în schimbul unui singur cap şi cu ajutorul unor zei, care să ţină cu tine !

Yabu simţea cum i se taie genunchii cu cît dorinţele-i luau avînt. Atît de uşor de făcut, gîndi, dar n-ai totuşi cum să-i iei capul şi să scapi.

— Ordonă să se ocupe poziţiile de luptă, comandă în cele din urmă Toranaga.

În timp ce Yabu dădu ordinele şi samuraii începură să se pregătească, Toranaga îşi îndreptă atenţia către barbar, care se afla încă lîngă teugă, unde se oprise cînd fusese dată alarma, rezemîndu-se de arborele trinchet.

Aş vrea să-l pot înţelege, gîndi Toranaga. Acum atît de curajos şi-n clipa următoare atît de slab. Acum de atîta preţ şi peste o clipă atît de nefolositor. Acum gata să ucidă şi-n clipa următoare laş. Acum supus şi peste-o clipă periculos. E bărbat şi femeie, *Yang* şi *Yin.* Nu e altceva decît contrarii şi imprevizibil.

Toranaga îl urmărise atent în timpul fugii din castel, în timpul ambuscadei şi după aceea. Auzise de la Mariko, de la căpitan şi de la ceilalţi ce se întîmplase în timpul luptei pe navă. Cu cîteva clipe mai înainte, fusese marto-

rul uluitoarei mînii şi apoi, cînd i se poruncise lui Buntaro să plece, îi auzise strigătul şi, privindu-l printre gene, îi văzuse faţa cuprinsă de turbare şi, apoi, cînd ar fi trebuit să rîdă, pe chipul lui nu era decît mînie.

De ce să nu rîzi cînd ţi-ai dus duşmanul de nas ? De ce să nu rîzi, ca să-ţi verşi amarul din tine, cînd *karma* întrerupe moartea frumoasă a unui adevărat samurai, cînd *karma* aduce moartea fără rost a unei fete frumoase ? Nu doar prin rîs ajungem una cu zeii şi, în acest fel, putem îndura viaţa şi putem trece peste toată nenorocirea, zădărnicia şi suferinţa aici pe pămînt ? Ca în noaptea asta, cînd i-am privit pe toţi acei bărbaţi bravi care şi-au întîlnit soarta aici, pe ţărm, în noaptea asta blîndă, printr-o *karma* poruncită cu o mie de vieţi în urmă sau poate chiar numai cu o singură viaţă.

Nu doar prin rîs putem să rămînem oameni ?

De ce pilotul nu-şi dă seama că şi el e mînat de *karma*, aşa cum sînt şi eu, cum sîntem toţi, aşa cum şi acel Isus Cristos a fost, pentru că, dacă s-ar şti adevărul, numai *karma* lui l-a făcut să moară dezonorat, ca un criminal de rînd, alături de alţi criminali de rînd, pe dealul despre care vorbesc preoţii barbari.

Totul e *karma*.

Ce sălbăticie să baţi în cuie un om pe o bucată de lemn şi să aştepţi să moară. Ei sînt mai răi decît chinezii, cărora tortura le face plăcere.

— Întreabă-l Yabu-san ! spuse Toranaga.

— Alteţă ?

— Întreabă-l pe pilot ce e de făcut. Asta nu e o luptă pe mare ? Nu mi-ai spus tu că el e un geniu pe mare ? Bun, să vedem dacă ai dreptate. Lasă-l s-o dovedească.

Buzele lui Yabu erau tivite într-o linie aspră, Toranaga îi simţi teama şi asta-l încîntă.

— Mariko-san, vorbi răstit Yabu. Întreabă-l pe pilot cum să ieşim, cum să răzbatem printre bărcile acelea.

Supusă, Mariko plecă de lîngă parapet, fata încă sprijinind-o.

— Nu mai e nevoie, acum totu-i în ordine, Fujiko-san, îi spuse. Mulţumesc.

Fujiko o lăsă să plece şi-l privi plină de dezgust pe Blackthorne.

Răspunsul lui Blackthorne fu scurt.

— El zice „cu tunurile", Yabu-san, spuse Mariko.

— Spune-i să facă bine să găsească altceva, dacă vrea să-şi păstreze capul pe umeri !

— Trebuie s-avem răbdare cu el, Yabu-san, îl întrerupse Toranaga. Mariko-san, spune-i politicos : „Din păcate, n-avem nici un tun. Mai e vreo altă cale de ieşire ? Pe uscat e cu neputinţă." Îmi tălmăceşti întocmai ce răspunde. Exact.

Mariko procedă cum i se ceruse.

— Îmi pare rău, stăpîne, dar el spune, nu. Chiar aşa : „Nu". Fără nici o politeţe.

Toranaga îşi dădu eşarfa la o parte şi se scărpină sub armură.

— Ei bine, spuse el bine dispus, dacă Anjin-san zice tunuri şi el e cel care se pricepe, atunci tunuri să fie. Căpitane, mergi acolo ! Degetu-i scurt şi butucănos ţîşni spre fregata portugheză. Oamenii să fie gata, Yabu-san. Dacă barbarii din sud n-o să-mi împrumute tunurile lor, atunci va trebui să le iei tu. Eşti de acord, nu ?

— Bucuros, spuse Yabu blajin.

— Ai avut dreptate, e un geniu.

— Dar Domnia ta ai găsit ieşirea, Toranaga-san.

— E uşor de găsit calea cînd sînt date răspunsurile, *neh ?* Care e răspunsul pentru castelul Osaka, Aliatule ?

— Nu e nici unul. Aici *taikō* a fost desăvîrşit.

— Da. Care e răspunsul pentru trădare ?

— Bineînţeles, moarte dezonorantă. Dar nu înţeleg de ce trebuie să mă-ntrebi asta pe mine.

— Un gînd trecător, Aliatule. Toranaga aruncă o privire spre Blackthorne. Da, e un om deştept. Am mare nevoie de oameni deştepţi. Mariko-san, au să-mi dea barbarii tunurile lor ?

— Bineînţeles. De ce nu ?

Nu-i trecuse nici o clipă prin minte că ei n-ar face-o. Era încă foarte îngrijorată în privinţa lui Buntaro. Ar fi fost mult mai bine să-l fi lăsat să moară acolo. De ce să-i pună în primejdie onoarea ? Se întrebă de ce Toranaga îi ordonase în ultima clipă lui Buntaro să plece pe uscat. Toranaga putea tot atît de bine să-i fi poruncit să înoate pînă la navă. Ar fi fost mult mai în siguranţă şi era destul timp. Ar fi putut chiar să-i poruncească la început, cînd Buntaro ajunsese la capătul debarcaderului. De ce-a aşteptat ? Inima ei cea mai tainică îi răspunse că stăpînul

lor trebuie să fi avut un motiv foarte temeinic ca să zăbovească şi să dea o astfel de poruncă.

— Şi dacă n-o fac ? Eşti pregătită să-i ucizi pe creştini, Mariko-san ? întrebă Toranaga. Nu e asta legea lor de neîncălcat ? Să nu ucizi ?

— Da, este. Dar pentru tine, stăpîne, bucuroşi ne vom duce în iad, soţul, fiul meu şi cu mine.

— Da. Eşti un adevărat samurai, şi n-am să uit c-ai ridicat sabia să mă aperi.

— Vă rog, nu-mi mulţumiţi. Dacă am fost cît de cît de folos a fost datoria mea. Dacă trebuie cineva ţinut minte, vă rog, să fie soţul sau fiul meu. Ei sînt cu mult mai de preţ pentru Înălţimea ta.

— În clipa de faţă, tu preţuieşti mai mult pentru mine. Ai putea preţui chiar mai mult.

— Spuneţi-mi cum, Alteţă. Şi-o voi face.

— Descotoroseşte-te de acest zeu străin.

Chipul ei înlemni.

— Descotoroseşte-te de Dumnezeul tău. Ai cam prea multe credinţe.

— Vreţi să spuneţi s-ajung o renegată, Alteţă ? Să renunţ la creştinism ?

— Da, dacă nu poţi să-l pui pe acest Dumnezeu acolo unde-i e locul, la coada minţii tale, nu în faţă.

— Vă rog, iertaţi-mă, Alteţă, spuse ea cu voce tremurată, dar religia mea nu s-a amestecat niciodată în credinţa faţă de Înălţimea ta. Întotdeauna mi-am ţinut religia numai pentru sufletul meu. Cu ce v-am greşit, stăpîne ?

— N-ai greşit, dar ai s-o faci.

— Spuneţi-mi ce trebuie să fac ca să vă fiu pe plac ?

— Creştinii pot să ajungă duşmanii mei, *neh ?*

— Duşmanii tăi sînt şi ai mei, stăpîne.

— Preoţii sînt acum împotriva mea. Ei pot să poruncească tuturor creştinilor să lupte contra mea.

— Nu pot, Alteţă. Ei sînt oameni ai păcii.

— Şi dacă vor rămîne şi pe mai departe împotriva mea ? Dacă creştinii luptă contra mea ?

— Nu va trebui niciodată să vă fie teamă de credinţa mea. Niciodată.

— S-ar putea ca acest Anjin-san să spună adevărul şi preoţii tăi să aibă limbi mincinoase.

— Sînt preoţi buni şi preoţi răi, Alteţă. Dar tu eşti suveranul meu.

— Foarte bine, Mariko-san, spuse Toranaga. Fie aşa cum zici tu. Ţi se porunceşte să te împrieteneşti cu acest barbar, să afli tot ce ştie, să mă înştiinţezi tot ce spune, să înveţi să gîndeşti ca el, să nu te „spovedeşti" cu nimic despre ce faci, să te porţi cu toţi preoţii cu neîncredere, să-mi spui tot ce te întreabă sau ce-ţi spun preoţii. Dumnezeul tău trebuie să-şi afle locul pe undeva pe la mijloc, sau nicăieri.

Mariko îşi îndepărtă un fir de păr din ochi.

— Pot să fac toate astea, Alteţă, şi totuşi să rămîn creştină. Jur.

— Bine. Jură pe acel zeu creştin.

— Jur în faţa lui Dumnezeu.

— Bine. Toranaga se întoarse şi strigă : Fujiko-san !

— Da, Alteţă !

— Ţi-ai adus slujnice cu tine ?

— Da, Alteţă. Două.

— Dă-i una lui Mariko-san. Trimite-o pe cealaltă s-aducă ceai.

— E şi *saké*, dacă doriţi.

— Ceai. Yabu-san, ce vrei, ceai sau *saké* ?

— Ceai, te rog.

— S-aducă *saké* pentru Anjin-san.

Lumina căzu pe micul crucifix de aur ce atîrna de gîtul lui Mariko. Ea-l văzu pe Toranaga aţintindu-şi privirile asupra lui.

— Vreţi... vreţi să nu-l mai port, Alteţă ? Să-l arunc ?

— Nu, spuse el. Poartă-l, ca să-ţi amintească de jurămîntul tău.

Toţi urmăreau fregata. Toranaga simţi pe cineva privindu-l şi se uită în jur. Văzu faţa dură, ochii albaştri, reci, şi simţi ura — nu, nu ură, ci neîncredere. Cum îndrăzneşte barbarul să fie neîncrezător în privinţa mea ? gîndi.

— Întreabă-l pe Anjin-san de ce n-a spus de-a dreptul că sînt destule tunuri pe nava barbară ? Să le luăm ca să ne scoată din capcană.

Mariko tălmăci. Blackthorne răspunse.

— Spune... Mariko şovăi, apoi continuă pe nerăsuflate. Vă rog, iertaţi-mă, el zice : „E bine pentru el să-şi folosească propriul cap".

Toranaga rîse.

— Mulţumeşte-i pentru al lui. A fost de mare folos. Nădăjduiesc să-i rămînă pe umeri. Spune-i că acum sîntem egali.

— El zice : „Nu, nu sîntem egali, Toranaga-sama. Dar dă-mi înapoi corabia şi un echipaj şi-am să curăţ mările de toţi duşmanii."

— Mariko-san, crezi că mă socoteşte la fel cu ceilalţi, spaniolii şi barbarii din sud ?

Întrebarea fu pusă-ntr-o doară.

Briza-i aduse şuviţe de păr în ochi. Ea le-ndepărtă obosită.

— Nu ştiu, îmi pare rău. Poate că da, poate că nu. Doriţi să-l întreb ? Îmi pare rău, dar el e... e foarte ciudat. Mi-e teamă că nu-l înţeleg. Cu nici un chip.

— Avem destulă vreme. Cu timpul o să ni se dezvăluie singur.

* * *

Blackthorne văzuse fregata eliberîndu-şi încet parîmele în clipa cînd escorta uniformelor gri se îndepărtase şi o urmărise cum îşi lansase barcazul, care o trăsese rapid din doc, din locul de staţionare, departe, în larg. Acum se găsea la cîteva cabluri de ţărm, la apă adîncă, în siguranţă, o ancoră prora menţinînd-o uşor cu bordul spre ţărm. Aceasta era manevra obişnuită a tuturor navelor europene în porturi străine sau ostile, cînd ameninţă un pericol de pe ţărm. El ştia, totodată, că, deşi nu era — şi nu fusese — nici o mişcare pe punte, pînă acum toate tunurile erau deja amorsate, muschetele împărţite, mitraliile şi obuzele pregătite din abundenţă, săbiile de abordaj aşteptînd în rastel şi oamenii înarmaţi în gabie. Ochii cercetează pesemne orizontul bucăţică cu bucăţică. Galera trebuie să fi fost observată cînd îşi schimbase drumul. Cele două tunuri din pupa, de treizeci de livre, or fi deja aţintite asupra lor. Tunarii portughezi erau cei mai buni din lume, după cei englezi.

Şi pesemne c-au aflat despre Toranaga, îşi spuse cu mare amărăciune, pentru că sînt deştepţi şi trebuie să-şi fi întrebat hamalii sau pe samuraii în gri ce-a fost cu toată tevatura. Sau pînă acum, blestemaţii de iezuiţi, care ştiu

totul, or fi şi trimis vorbă despre fuga lui Toranaga şi despre mine.

Simţea cum i se zbîrleşte părul pe el. Oricare din tunurile acelea ne poate trimite pe lumea cealaltă. Da, dar sîntem în siguranţă, pentru că e Toranaga la bord. Mulţumesc cerului pentru Toranaga.

Mariko spunea :

— Stăpînul meu întreabă care este obiceiul vostru cînd vreţi să vă adresaţi unei nave de război ?

— Dacă aţi avea tunuri, aţi trage o salvă de salut. Sau puteţi semnaliza cu steaguri, cerînd permisiunea de a vă apropia de ea.

— Stăpînul meu întreabă : „Şi dacă n-avem steaguri?"

Deşi se aflau în afara bătăii tunurilor, Blackthorne aproape că vedea una din ţevi deja coborînd, cu toate că sabordurile de tun erau încă închise. Nava avea cîte opt tunuri pe puntea principală, în fiecare bord, două la pupa şi două la prora. Fără îndoială, *Erasmus* ar putea să pună mîna pe ea, îşi spuse, numai echipajul să fie în ordine. Mi-ar plăcea s-o iau. Trezeşte-te, nu mai visa cu ochii deschişi, nu sîntem la bordul lui *Erasmus*, ci pe galera asta cu burtă de scroafă şi nava portugheză e singura speranţă pe care-o avem. Cu tunurile ei sîntem în siguranţă. Mulţumeşte cerului pentru Toranaga.

— Spune-i căpitanului să desfăşoare steagul lui Toranaga în vîrful catargului. Asta o să fie destul, *senhora*. O să fie o semnalizare oficială şi asta o să le spună cine e la bord, dar pariez că ei ştiu deja.

Se făcu întocmai şi rapid. Toţi de pe galeră păreau să fie mai încrezători acum. Blackthorne observă schimbarea. Chiar şi el se simţea mai bine cu steagul la catarg.

— Stăpînul meu întreabă cum să le zicem că vrem să ne apropiem ?

— Spune-i că acum are două căi : aşteaptă în afara bătăii tunurilor şi le trimite o solie cu barca, sau merge direct pînă la o distanţă de unde putem fi auziţi.

— Stăpînul meu spune : „Care din ele ne sfătuieşti s-o alegem" ?

— Mergeţi direct la ea. N-avem a ne teme. Seniorul Toranaga e la bord. El e cel mai important *daimyo* din împărăţie. Bineînţeles că fregata o să ne-ajute şi... o Doamne Dumnezeule !

— *Senhor ?*

Dar el nu răspunse, așa că ea tălmăci rapid cele spuse și ascultă întrebarea următoare a lui Toranaga.

— Stăpînul meu întreabă : „Fregata va face ce" ? Te rog, explică-i gîndul dumitale și pricina pentru care te-ai oprit.

— Mi-am dat seama dintr-o dată că el este acum în război cu Ishido. Nu ? Așa că se poate ca fregata să nu vrea să-l ajute.

— Bineînțeles c-au să-l ajute.

— Nu. Cine aduce portughezilor mai multe cîștiguri, seniorul Toranaga sau Ishido ? Dacă ei cred că Ishido, au să ne zboare la dracu din aceste ape.

— E cu neputință ca portughezii să tragă asupra vreunei nave japoneze, spuse imediat Mariko.

— Crede-mă, *senhora*, au s-o facă. Și-am să pariez că fregata aceea n-o să ne lase bord la bord. Eu n-aș face-o, dac-aș fi pilotul ei. Doamne Dumnezeule ! Blackthorne rămase cu ochii ațintiți spre țărm.

Disprețuitorii samurai în gri părăsiseră debarcaderul și acum se răspîndeau paralel cu țărmul. Acolo nu e nici o șansă, gîndi. Bărcile de pescuit stăteau încă amenințătoare, închizînd ieșirea din port. Nici acolo nu e nici o șansă.

— Spune-i lui Toranaga că mai e doar o singură cale de ieșit din port. Să nădăjduim într-o furtună. Noi poate izbutim să trecem cu bine prin ea, dar pentru bărcile pescărești e cu neputință. Atunci ne-am putea strecura din încercuire.

Toranaga îl întrebă pe căpitan, care răspunse pe larg, apoi Mariko îi spuse lui Blackthorne :

— Stăpînul meu întreabă, crezi c-o să fie furtună ?

— Nasul meu îmi spune că da. Dar nu înainte de cîteva zile. Două sau trei. Putem aștepta atît de mult ?

— Nasul dumitale îți spune ? E un miros anume pentru furtună ?

— Nu, *senhora*. Așa se zice.

Toranaga reflectă. Apoi dădu un ordin.

— Mergem pînă acolo de unde putem fi auziți, Anjin-san.

— Atunci spune-i să mergem direct la pupa ei. În acest fel le oferim ținta cea mai puțin la îndemînă. Spune-i că nu te poți bizui pe ei, îi știu cît sînt de vicleni cînd le

e primejduit cîştigul. Sînt mai rău decît olandezii ! Dacă nava aceea îl ajută pe Toranaga să scape, Ishido are să se dezlănţuie împotriva portughezilor şi ei n-or să rişte aşa ceva.

— Stăpînul meu spune că în curînd o să avem răspunsul.

— Sîntem complet descoperiţi, *senhora*. Împotriva acelor tunuri n-avem nici o şansă. Dacă nava ne e potrivnică — chiar dacă nu ţine partea cuiva — sîntem scufundaţi.

— Stăpînul meu spune că da, dar va fi datoria dumitale să-i convingi să fie binevoitori.

— Cum pot eu să fac asta ? Eu sînt duşmanul lor.

— Stăpînul meu spune că în război, ca-n vreme de pace, un duşman poate să-ţi fie mai folositor decît un aliat. El zice că dumneata le cunoşti minţile ; ai să te gîndeşti la o cale de a-i convinge.

— Singura cale sigură este prin forţă.

— Bine. Sînt de acord, zice stăpînul meu. Te rog, spune-mi cum ai pune mîna pe nava aceea ?

— Ce ?

— El zice, bine, sînt de acord. Cum ai pune mîna pe navă, cum ai cuceri-o ? Am nevoie de tunurile lor. Îmi pare rău, nu e clar, Anjin-san ?

* * *

— Şi eu vă zic din nou, o s-o zbor din aceste ape, declară Ferriera, căpitanul general.

— Nu, răspunse dell'Aqua, urmărind galera de pe dunetă.

— Tunar, este în bătaia tunurilor ?

— Nu, *don* Ferriera, răspunse tunarul şef. Nu încă.

— Pentru ce altceva vine la noi, dacă nu cu gînd vrăjmaş, Eminenţă ? De ce n-a fugit, pur şi simplu ? Drumul e liber.

Fregata era mult prea departe de gura portului ca cineva de la bord să vadă bărcile pescăreşti îngrămădindu-se pentru ambuscadă.

— Nu riscăm nimic, Eminenţă, şi avem totul de cîştigat, spuse Ferriera. Ne prefacem că n-am ştiut că Toranaga e la bord. Am crezut că bandiţii — bandiţii conduşi de piratul eretic — aveau de gînd să ne atace. Nu vă faceţi

griji, va fi uşor să-i provocăm, odată intraţi în bătaia tunurilor.

— Nu, porunci dell'Aqua.

Părintele Alvito se întoarse de la parapet.

— Galera navighează sub steagul lui Toranaga, căpitane general.

— Pavilioane false ! adăugă Ferriera batjocoritor. Pe mare, e cel mai vechi şiretlic din lume. Pe Toranaga nu l-am văzut. Poate că nici nu e pe navă.

— Nu.

— Pe toţi Dumnezeii, războiul ar fi o catastrofă ! O s-aducă pagube, dacă nu chiar o să ruineze călătoria din acest an a Corabiei Negre. Asta nu mi-o pot îngădui ! Nimic n-are s-o împiedice !

— Finanţele noastre sînt într-o situaţie mai proastă decît ale dumitale, căpitane general, tună dell'Aqua. Dacă nu facem negoţ în acest an, biserica e la pămînt, ţi-e clar ? Goa sau Lisabona nu ne dau nici un ban de trei ani şi pierderea din cîştigul de anul trecut... Doamne, dă-mi răbdare ! Eu ştiu mai bine decît dumneata ce e-n joc. Răspunsul este nu !

Rodrigues stătea chinuit de dureri în scaunul său de pe punte, piciorul în atelă odihnindu-i-se pe un taburet legat bine lîngă habitaclu.

— Căpitanul general are dreptate, Eminenţă. De ce altceva să vină spre noi decît ca să-ncerce ceva ? De ce n-a fugit, nu ? Pentru noi e un prilej grozav, Eminenţă.

— Da, şi este o hotărîre militară, spuse Ferriera.

Alvito se întoarse spre el tăios.

— Nu, Eminenţa sa hotărăşte aici, căpitane general. Nu trebuie să-i facem neplăceri lui Toranaga. Trebuie să-l ajutăm.

Rodrigues spuse :

— Dumneata mi-ai zis de zeci de ori că războiul, odată pornit, o să dureze o veşnicie. Războiul a început, nu ? Asta o să aducă pagube negoţului. Dacă Toranaga moare, războiul e sfîrşit şi toate interesele noastre sînt în siguranţă. Eu zic să trimitem corabia pe lumea cealaltă.

— Scăpăm chiar şi de eretic, adăugă Ferriera, uitîndu-se la Rodrigues. Opriţi un război, spre gloria lui Dumnezeu, şi încă un eretic se duce în iad.

— Ar fi un amestec nejustificat în politica lor, răspunse dell'Aqua evitînd adevăratul motiv.

— Noi ne amestecăm tot timpul. Ordinul lui Isus e renumit pentru asta. Nu sîntem niște simpli țărani proști !

— Nu vreau să spun că sînteți. Dar, atîta vreme cît eu sînt la bord, nu scufundați nava aceea.

— Atunci, fiți amabil și mergeți la țărm.

— Cu cît mai curînd criminalul criminalilor e mort, cu atît mai bine, Eminență, sugeră Rodrigues. El sau Ishido, care-i diferența ? Amîndoi sînt păgîni și nu poți avea încredere în nici unul. Căpitanul general are dreptate, n-o să mai avem niciodată un prilej ca ăsta. Și cum rămîne cu Corabia Neagră ?

Rodrigues era pilot cu cincisprezece procente din tot profitul. Adevăratul pilot al Corabiei Negre murise de sifilis în Macao, în urmă cu trei luni, iar Rodrigues fusese luat de pe propia sa navă, *Santa Teresa*, și i se dăduse noul post, spre necontenita lui bucurie. Sifilisul era motivul oficial, își aminti Rodrigues mohorît, deși mulți au spus că celălalt pilot a fost înjunghiat pe la spate de un *ronin* într-o încăierare de bordel. Pe bunul Dumnezeu, asta-i marea mea șansă. Nimic n-o să mi se pună-n cale !

— Voi lua asupra mea întreaga răspundere, spunea Ferriera. E o hotărîre militară. Sîntem amestecați într-un război al băștinașilor. Nava mea e în primejdie. Se întoarse iar spre tunarul șef : Sînt deja în bătaia tunurilor ?

— *Don* Ferriera, asta depinde de ce doriți. Tunarul șef suflă în torță, făcînd-o să se aprindă și să scoată scîntei. Acum aș putea s-o lovesc în prora, sau în pupa, sau la mijloc, unde doriți. Dar, dacă vreți să fie omorît un om, un om anume, atunci, peste o clipă sau două vor fi unde trebuie.

— Îl vreau pe Toranaga mort. Și pe eretic.

— Vreți să spuneți că pe englez, pe pilot ?

— Da.

— Cineva va trebui să mi-l arate pe japonez. Pe pilot am să-l recunosc fără doar și poate.

Rodrigues spuse :

— Dacă pilotul trebuie să moară ca să fie ucis Toranaga și să fie oprit războiul, atunci sînt pentru, căpitane general. Altfel ar trebui cruțat.

— E un eretic, un dușman al țării noastre, o scîrbă și deja ne-a adus mai multe belele decît un roi de viespi.

— Eu am mai spus deja că, în primul și-n ultimul rînd, englezul e pilot, și unul dintre cei mai buni din lume.

— Piloţii trebuie să se bucure de anume favoruri ? Chiar şi ereticii ?

— Da, pentru Dumnezeu. Ar trebui să-l folosim, aşa cum ei ne folosesc pe noi. Ar fi o pierdere blestemată de Dumnezeu să omori un om cu o asemenea experienţă. Fără piloţi nu există nici un nenorocit de imperiu, nici negoţ, nimic ! Fără mine, pe bunul Dumnezeu, că nu există nici o Corabie Neagră, nici un profit, nici un drum spre casă, aşa că părerea mea e al dracului de importantă.

Se auzi un strigă din vîrful catargului.

— Atenţie, duneta, galera-şi schimbă drumul !

Galera se îndreptase direct spre ei, dar acum o virase cîteva carturi spre babord, către port.

Imediat Rodrigues strigă :

— Poziţie de luptă ! Gabia, atenţie la tribord, toate pînzele sus ! Vira ancora !

Pe loc oamenii ţîşniră dîndu-i ascultare.

— Ce nu-i în ordine, Rodrigues ?

— Nu ştiu, căpitane general, dar trebuie să ieşim în larg. Tîrfa aia burtoasă are de gînd să meargă contra vîntului.

— Ce contează ? Îi putem scufunda oricînd, spuse Ferriera. Mai avem încă provizii de adus la bord şi sfinţii părinţi trebuie să se întoarcă la Osaka.

— Da. Dar nici un duşman n-o să meargă sub vîntul navei mele. Tîrfa aia nu ţine seama de vînt, poate să meargă împotriva lui. Ar putea să ne înconjoare, să ne lovească din pupa, unde nu avem decît un tun şi să vină la abordaj !

Ferriera rîse dispreţuitor.

— Avem douăzeci de tunuri la bord ! Ei n-au nici unul ! Crezi că împuţita aia de barcă a unor porci păgîni are să îndrăznească să ne atace ? Nu prea e cine ştie ce de capul tău !

— Da, căpitane general, de-asta însă îl mai am. *Santa Teresa* iese în larg !

Velele slobozite pocneau umflate de vînt, vergile scîrţîiau. Ambele carturi erau pe punte, la posturile de luptă. Fregata începu să-şi croiască drum, dar înainta anevoie.

— Mişcă-te, căţea, o îndemna Rodrigues.

— Sîntem gata, *don* Ferriera, spuse tunarul şef. O am în cătare. Nu pot s-o ţin multă vreme. Care e Toranaga ? Arătaţi-mi-l !

Nu era nici o făclie pe bordul galerei, singura lumină venea de la lună. Galera se afla încă în pupa, la o sută de iarzi, dar se întorsese spre port și se îndrepta spre celălalt țărm, ramele căzînd și afundîndu-se într-un ritm neabătut.

— Acela e pilotul ? Bărbatul înalt de pe dunetă ?

— Da, spuse Rodrigues.

— Manuel și Perdito ! Luați-l în cătare, pe el și duneta ! Tunul cel mai apropiat făcu o ușoară manevră de ochire. Care e Toranaga ? Repede ! Timonieri, două carturi la tribord !

— Două carturi la tribord, tunarule !

Cunoscînd bancurile de nisip și apa mică din preajmă, Rodrigues urmărea sarturile, gata în orice clipă să preia comanda de la tunarul șef care, prin tradiție, dădea comenzi de cîrmă în timpul unei trageri din pupa.

— Pregătiți sabordurile punții principale ! strigă tunarul. După ce-am tras, o vom lăsa să cadă sub vînt. Coborîți sabordurile, pregătiți bordul pentru salvă !

Grupele de tunari dădură ascultare, cu ochii ațintiți spre ofițerii de pe dunetă. Și spre preoți.

— Pentru Dumnezeu, *don* Ferriera, care e Toranaga ?

— Care e, părinte ?

Ferriera nu-l văzuse niciodată pînă acum.

Rodrigues îl recunoscuse clar pe Toranaga pe teugă, înconjurat de samurai, dar nu voia să fie el cel care să-l arate. Lasă-i pe preoți s-o facă, gîndi. Dă-i drumul, părinte, joacă rolul lui Iuda ! De ce să facem noi întotdeauna toate treburile împuțite și murdare, nu că mi-ar păsa cîtuși de puțin de ticălosul ăla de păgîn.

Amîndoi preoții tăceau.

Iritat, Rodrigues i-l arătă.

— Acolo, la pupa. Ticălosul scund și cel mai îndesat din mijlocul celorlalți păgîni ticăloși.

— Îl văd, *senhor* pilot.

Tunarii făcură ultimele manevre de ochire.

Ferriera luă lumînarea de spermanțet din mîna ofițerului de la tunuri.

— Ești îndreptat spre eretic ?

— Da, căpitane general, sînteți gata ? Am să cobor mîna. Ăsta-i semnalul !

— Bine.

— N-ai să ucizi ! Era dell'Aqua.

Ferriera se întoarse spre el.

— Sînt păgîni şi eretici !

— Printre ei sînt creştini şi chiar dacă n-ar fi...

— Nu-l băga în seamă, tunar ! rosti batjocoritor căpitanul general. Tragem cînd eşti gata !

Dell'Aqua se îndreptă spre gura tunului şi rămase proţăpit acolo. Trupu-i masiv domina duneta şi marinarii înarmaţi, care stăteau ascunşi, gata de luptă. Mîna-i era pe crucifix.

— Îţi spun : *N-ai să ucizi !*

— Noi omorîm tot timpul, părinte, spuse Ferriera.

— Ştiu şi mi-e ruşine de asta şi mă rog lui Dumnezeu pentru iertare. Pînă acum dell'Aqua nu mai fusese niciodată pe duneta unei nave de război, cu tunuri amorsate, muschete şi degete pe trăgaci, gata să împrăştie moarte. Atîta vreme cît mă afu aici, n-are să fie nici un omor şi nu voi ierta uciderea fără temei !

— Şi dacă ei ne atacă ? Dacă încearcă să pună mîna pe navă ?

— Am să mă rog lui Dumnezeu să ne ajute împotriva lor !

— Ce diferenţă e între acum sau mai tîrziu ?

Dell'Aqua nu răspunse. Tu n-ai să omori, gîndi ; Toranaga a promis totul, Ishido nimic.

— Ce facem, căpitane general ? Acum e momentul ! strigă tunarul şef. Acum !

Ferriera îşi întoarse furios spatele spre preoţi, trînti jos lumînarea de spermanţet şi se duse la balustradă.

— Fiţi gata să respingeţi atacul, strigă. Dacă vine la cincizeci de iarzi nechemată, vi se ordonă tuturor s-o trimiteţi pe lumea cealaltă, indiferent de ce spun preoţii !

Rodrigues era la fel de furios, dar ştia că n-avea nici o putere, ca şi căpitanul general, în privinţa preoţilor. „N-ai să ucizi ?" Pe bunul Dumnezeu, cum rămîne cu tine ? voia să strige. Cum e cu arderea pe rug? Cum e cu inchiziţia? Cum e cu voi, preoţii, care pronunţaţi sentinţa „vinovat", sau „vrăjitoare", sau „supus diavolului", sau „eretic" ? Ţi-aduci aminte cele două mii de vrăjitoare arse numai în Portugalia, în anul cînd am navigat spre Asia ? Cum e cu aproape fiecare sat şi oraş din Portugalia, Spania şi dominioane, vizitate şi cercetate de Biciurile lui Dumnezeu, aşa cum se numeau ei înşişi, plini de mîndrie, inchizitorii

cu glugă, şi mirosul de carne arsă rămas în urma lor ? O Doamne, apără-ne !

Îşi îndepărtă teama şi scîrba şi se concentră asupra galerei. Chiar îl zărea pe Blackthorne şi gîndi : „Ah, englezule, e bine că te văd acolo ţinînd cîrma, aşa înalt şi mîndru. Mi-era teamă c-ai ajuns la spînzurătoare. Mă bucur c-ai scăpat, dar, chiar şi aşa, e un noroc că n-ai nici măcar un singur tunuleţ la bord, pentru că atunci te-aş zbura din aceste ape direct în iad, indiferent de ce-ar spune preoţii.

O Doamne, apără-mă de preotul rău !"

*

* *

— Ahoe, *Santa Teresa !*

— Ahoe, englezule !

— Tu eşti, Rodrigues ?

— Da.

— Ce-ţi face piciorul ?

— Întreab-o pe mă-ta !

Rodrigues fu grozav de încîntat de rîsul zeflemitor ce străbătu marea dintre ei.

De o jumătate de oră cele două nave manevraseră să-şi ocupe o poziţie convenabilă, urmărindu-se, navigînd în volte, venind sub vînt, galera încercînd să-mpingă fregata spre ţărm, lipsind-o de vînt, iar fregata să cîştige spaţiu ca să poată ieşi din port la nevoie. Dar nici una din ele nu izbutise să obţină vreun avantaj şi, în timpul acestei urmăriri, cei de la bordul fregatei văzuseră pentru prima oară bărcile pescăreşti îngrămădite în gura portului şi înţeleseseră rostul lor.

— Asta-i motivul pentru care vine la noi ! Să-l apărăm !

— Avem chiar un temei în plus ca să-l scufundăm, acum că e prins în cursă. Ishido o să ne fie recunoscător pe veci, spusese Ferriera.

Dell'Aqua rămăsese neînduplecat.

— Toranaga e mult prea important. Ţin neapărat ca mai întîi să vorbim cu Toranaga. Ai tot timpul să-l scufunzi. N-are tunuri. Pînă şi eu ştiu că la tunuri nu poţi răspunde decît cu tunul.

Aşa că Rodrigues lăsase lucrurile cum erau, ca să le dea o clipă de răgaz. Ambele nave se aflau în mijlocul portului, în siguranţă faţă de bărcile de pescuit, în siguranţă

una față de cealaltă, fregata cu pînzele trepidînd în vînt, gata să cadă sub vînt, și galera, cu ramele armate, alunecînd la travers, doar la o zvîrlitură de băț, atît cît să poartă fi auziți. Numia atunci cînd văzuse galera cu toate ramele armate și cu bordul spre tunurile lui, se întorsese Rodrigues cu vîntul din prora ca s-o lase să se apropie, atît cît să se poată auzi, și se pregătise pentru următoarele manevre. Slavă cerului că noi avem tunuri și ticălosul ăla n-are nici unul, gîndi iar Rodrigues. Englezul e prea priceput.

Dar e bine să ai ca adversar pe unul care-și știe meseria, își spuse. E mult mai sigur. Atunci nici unul nu face vreo greșeală nesăbuită și nimeni nu e vătămat fără rost.

— E voie să venim la bord ?

— Cine, englezule ?

— Seniorul Toranaga, tălmaciul și gărzile.

Ferriera spuse încet :

— Nici o gardă.

Alvito spuse :

— Trebuie să aducă măcar cîteva. E obrazul lui în joc.

— La dracu cu obrazul lui. Nici o gardă.

— Nu vreau samurai la bord, încuviință Rodrigues.

— Ai fi de acord cu cinci ? întrebă Alvito. Doar garda lui personală ? Tu înțelegi problema, Rodrigues.

Rodrigues gîndi un moment, apoi încuviință din cap.

— Cinci e-n ordine, căpitane general. O să-ți dăm și dumitale cinci oameni, ca „gardă personală", cu cîte o pereche de pistoale fiecare. Părinte, fixați acum amănuntele. Mai bine s-aranjeze părintele detaliile, căpitane general, știe cum. Haide, părinte, dar să ne spuneți ce-ați vorbit.

Alvito se duse la parapet și strigă :

— Nu cîștigi nimic cu minciunile tale ! Pregătiți-vă sufletele pentru iad, tu și banditii tăi. Aveți zece minute, apoi căpitanul general are de gînd să vă trimită în chinurile veșnice !

— Navigăm sub steagul seniorului Toranaga, jur !

— Pavilion fals, piratule.

Ferriera făcu un pas înainte.

— De-a ce te joci, părinte ?

— Te rog, ai răbdare, căpitane general, spuse Alvito. Asta e o simplă formalitate. Altfel Toranaga rămîne ofensat pentru totdeauna că i-am insultat steagul — ceea ce noi am și făcut. Acesta e Toranaga — nu e un *daimyo*

oarecare ! Poate ai face mai bine să-ţi aminteşti că el are mai multe trupe sub arme decît regele Spaniei !

Vîntul sufla în tachelaj, vergile scîrţîind neliniştit. Apoi se aprinseră torţe pe dunetă şi acum putea să-l vadă clar pe Toranaga. Vocea lui se auzi pe deasupra valurilor :

— Tsukku-san ! Cum îndrăzneşti să-mi ocoleşti galera ! Aici nu sînt piraţi, o să-i găseşti doar în bărcile acelea de pescuit din gura portului. Vreau să vin la bord pe dată !

Alvito strigă în japoneză, prefăcîndu-se uluit :

— Dar, senior Toranaga, îmi pare rău, noi n-am ştiut nimic ! Am crezut că este doar un şiretlic. Samuraii în gri au spus că bandiţii-*ronini* au luat galera cu forţa ! Noi am crezut că bandiţii, conduşi de piratul englez, navighează sub pavilion fals. Am să sosesc îndată.

— Nu. Am să vin eu la bord imediat.

— Vă rog, senior Toranaga, permiteţi-mi să vin să vă însoţesc. Stăpînul meu, Părintele Superior, se află aici, la fel şi căpitanul general. Ei insistă să ne reparăm greşeala. Vă rog să acceptaţi scuzele noastre ! Alvito o schimbă apoi pe portugheză şi strigă tare către nostrom : Lasă la apă un barcaz. Apoi din nou spre Toranaga, în japoneză : Barca pleacă imediat, Alteţă.

Rodrigues ascultă cîtă umilinţă se simţea în vocea lui Alvito şi gîndi că era mult mai greu să tratezi cu japonezii decît cu chinezii. Chinezii înţelegeau arta negoţului, a compromisului, a concesiei şi a recompensei. Dar japonezii erau mîndri din cale afară şi, cînd atingeai mîndria cuiva — orice japonez, nu neapărat un samurai —, atunci moartea era un preţ mic spre a plăti insulta. Haide, termină odată, voia să strige.

— Căpitane general, plec imediat, spuse părintele Alvito. Eminenţă, dacă veniţi şi dumneavoastră, această amabilitate va conta mult ca să-l domolim.

— Bine.

— Nu e periculos ? întrebă Ferriera. Amîndoi puteţi fi folosiţi ca ostatici.

Dell'Aqua spuse :

— În clipa în care apare vreun semn de trădare, îţi poruncesc, în numele Domnului, să distrugi nava aceea, cu toţi care se află în ea, fie că sîntem sau nu şi noi la bord.

Coborî cu paşi mari de pe dunetă pe puntea principală, pe lîngă tunuri, pulpanele sutanei fluturîndu-i maiestuos.

La capătul pasarelei se întoarse şi făcu semnul crucii. Apoi coborî pasarela şi urcă în barcă.

Nostromul molă parîmele. Toţi marinarii erau înarmaţi cu pistoale şi un butoiaş cu praf de puşcă, amorsat, se afla sub scaunul nostromului.

Ferriera se aplecă peste parapet şi strigă în jos, încet :

— Eminenţă, adu-l pe eretic cu Sfinţia ta.

— Ce ? Ce-ai spus ?

Auzise perfect de bine, dar pe dell'Aqua îl încînta să se amuze pe seama căpitanului general a cărui permanentă neobrăzare îl ofensase de moarte, pentru că, bineînţeles, el hotărîse cu mult înainte să-l obţină pe Blackthorne. *Che stupido* [1], gîndea.

— Să-l aduci pe eretic cu Sfinţia ta, da ? repetă Ferriera.

Pe dunetă, Rodrigues auzi un mormăit : „Da, căpitane general" şi gîndi : „Ce ticăloşie pui la cale, Ferriera ?"

Se mişcă în scaun anevoie, alb la faţă ca varul. Durerea din picior era cumplită şi-i trebuia multă tărie ca să se stăpînească. Oasele se sudau bine şi, slavă cerului, rana era curată. Dar fractura era totuşi o fractură, chiar şi o uşoară înclinare a navei în staţionare era un chin. Luă o înghiţitură de grog din plosca ponosită ce atîrna într-un cui bătut în habitaclu.

Ferriera îl privea.

— Te doare rău piciorul ?

— E-n ordine.

Grogul amorţea durerea.

— O să fii destul de bine ca să mergem de-aici la Macao ?

— Da. Chiar şi să ne luptăm pe mare tot drumul. Şi să ne întoarcem la vară, dacă la asta te gîndeşti.

— Da, la asta mă gîndesc, pilotule. Buzele-i erau strînse în acel zîmbet batjocoritor. Am nevoie de un pilot sănătos.

— Sînt sănătos. Piciorul mi se vindecă bine. Rodrigues îşi alungă durerea. Englezul n-o să vină la noi de bună voie. Eu n-aş face-o.

— Pe o sută de guinee că te-nşeli ?

— Asta e mai mult decît cîştig eu într-un an.

---

[1] Ce prost (it.).

— Plătite după ce-ajungem la Lisabona, din profiturile de la Corabia Neagră.

— S-a făcut. Nimic n-o să-l facă să vină pe fregată de bună voie. Pe Dumnezeul meu, că sînt mai bogat cu o sută de guinee !

— Mai sărac. Uiți că iezuiții îl vor aici mai mult decît mine.

— De ce-ar voi-o ?

Ferriera îl privi calm și nu-i răspunse, avînd același zîmbet contorsionat. Apoi, întinzîndu-i o cursă, spuse :

— L-aș însoți pe Toranaga afară din port, în schimbul ereticului.

— Mă bucur că-ți sînt tovarăș, că-ți sînt de trebuință, ție și Corabiei Negre, spuse Rodrigues. N-aș vrea să te am dușman.

— Sînt încîntat că ne înțelegem, pilotule. În sfîrșit.

*

* *

Am nevoie de escortă să ies din port. Am nevoie de ea repede, îi spuse Toranaga lui dell'Aqua prin tălmaciul Alvito. Mariko se afla alături, cu Yabu, și asculta. El stătea pe dunetă, dell'Aqua dedesubt, pe puntea principală, cu Alvito lîngă el, dar chiar și așa ochii le erau aproape la același nivel. Sau, dacă vreți, nava voastră de război poate înlătura bărcile pescărești din calea mea.

— Iertați-mă, mărite Toranaga, dar asta ar fi o pricină de vrajbă de neîngăduit, pe care nu ați... nu ați putea-o cere fregatei, spuse dell'Aqua, adresîndu-i-se lui direct, găsind, ca-ntotdeauna ciudată tălmăcirea simultană a lui Alvito. Ar fi cu neputință... ar fi un act fățiș de război.

— Atunci ce propui ?

— Vă rog, veniți pe fregată. Să-l întrebăm pe căpitanul general. El va găsi o cale de ieșire, acum că știm care vă este necazul. El e militar, noi nu sîntem.

— Aduceți-l aici.

— S-ar aranja mai repede dacă Alteța voastră ar veni acolo. În afară de asta, bineînțeles, ne-ați face o mare cinste.

Toranaga știa acest adevăr. Numai cu cîteva clipe mai înainte văzuse mai multe bărci pescărești, încărcate cu arcași, părăsind țărmul sudic și, deși acum ei erau în

siguranţă, era limpede că într-o oră intrarea portului avea să fie strangulată de duşmani.

Ştia că n-avea de ales.

— Îmi pare rău, Alteţă, îi explicase mai devreme Anjin-san, nu pot să mă apropii mai mult de fregată. Rodrigues e prea deştept. Îl pot opri să fugă, dacă vîntul se menţine, dar nu-l pot prinde-n cursă, dacă nu face nici o greşeală.

— O să facă vreo greşeală şi vîntul o să se menţină ? întrebase el prin Mariko.

Ea răspunsese :

— Anjin-san spune că un om înţelept nu pariază niciodată pe vînt, doar dacă este un alizeu şi te afli în largul mării. Aici sîntem în port şi munţii fac ca vîntul să se învolbureze şi să vină-n rafale. Pilotul Rodrigues n-o să facă nici o greşeală.

Toranaga îi urmărise pe cei doi piloţi măsurîndu-şi priceperea unul cu celălalt şi ştia, fără nici o îndoială, că amîndoi erau desăvîrşiţi. De asemeni, ajunsese să-nţeleagă că nici el, nici pămînturile sale, nici întreaga împărăţie n-or să fie niciodată în siguranţă fără să aibă nave barbare moderne. Numai cu ajutorul lor vor avea controlul asupra propriilor mări. Gîndul îl cutremurase.

— Dar cum să negociez cu ei ? Cum îşi vor cere iertare pentru vrăjmăşia atît de vădită împotriva mea ? Acum e de datoria mea să-i lichidez pentru insulta ce mi-au adus-o.

Atunci Anjin-san îi explicase cum este cu pavilioanele false, cum toate navele foloseau procedeul ca să se apropie de duşman, sau să încerce să scape de un duşman, şi Toranaga se liniştise aflînd că exista o soluţie acceptabilă care să-i salveze onoarea.

Acum Alvito spunea :

— Cred că ar trebui să mergeţi imediat, Alteţă.

— Foarte bine, încuviinţă Toranaga. Yabu-san, preia comanda navei. Mariko-san, spune-i lui Anjin-san că trebuie să stea pe dunetă şi să ţină cîrma, apoi tu vii cu mine.

— Da, stăpîne.

Fusese clar pentru Toranaga, după mărimea bărcii, că nu putea să ia cu el decît cinci gărzi. Dar, oricum, treaba fusese prevăzută şi planul final era simplu : dacă nu putea să convingă fregata să-l ajute, atunci el şi gărzile sale aveau să-l omoare pe căpitanul general, pe pilotul

lor şi pe preoţi şi se vor baricada într-una din cabine. Totodată, galera avea să se-arunce cu prora asupra fregatei, aşa cum sugerase Anjin-san, şi împreună aveau să încerce să ia fregata cu asalt. O vor lua sau nu, dar fiecare variantă era o soluţie rapidă.

— E un plan bun, Yabu-san, spusese el.

— Te rog, lasă-mă pe mine să merg în locul Domniei tale să negociez.

— Ei n-ar fi de acord.

— Foarte bine, dar, o dată ce ieşim din cursă, alungă toţi barbarii de pe pămîntul nostru. Dac-ai s-o faci, vei avea mai mulţi *daimyo* de cîştigat decît de pierdut.

— Mă voi gîndi la asta, spusese Toranaga, ştiind că era o prostie, că trebuia să-i aibă pe *daimyo*-ii creştini Onoshi şi Kiyama de partea sa şi, ca atare, şi pe ceilalţi *daimyo* creştini. Fără ei, avea să fie lichidat. De ce-o dori Yabu să meargă pe fregată ? Ce ticăloşie a pus la cale, dacă nu primim nici un ajutor ?

— Alteţă, spuse Alvito, în numele lui dell'Aqua, pot să-l invit pe Anjin-san să vină cu noi ?

— De ce ?

— Mi-a trecut prin minte că i-ar face plăcere să-şi salute camaradul, pe pilotul Rodrigues. Omul are un picior rupt şi nu poate veni aici. Rodrigues ar fi încîntat să-l revadă, să-i mulţumească pentru că i-a salvat viaţa, dacă n-aveţi nimic împotrivă.

Toranaga nu vedea nici un motiv pentru care Anjin-san să nu meargă. Omul era sub protecţia lui, deci inviolabil.

— Dacă el vrea, foarte bine. Mariko-san, însoţeşte-l pe Tsukku-san.

Mariko se înclină. Ştia că sarcina ei era să asculte, să raporteze şi să se asigure că tot ce se spunea era tălmăcit corect, fără omisiuni. Acum ea se simţea mai bine, coafura şi faţa erau iarăşi desăvîrşite, avea un alt chimonou, împrumutat de la doamna Fujiko, şi braţul stîng îi era legat cu o eşarfă curată.

Unul din ofiţeri, un doctor începător, îi bandajase rana. Tăietura din antebraţ nu-i atinsese tendoanele şi rana în sine era curată. O baie i-ar fi prins bine, dar pe galeră nu se putea.

Amîndoi, ea şi Alvito, porniră spre dunetă. El observă stiletul din eşarfa lui Blackthorne şi cît de firesc părea

să se miște în chimonoul pătat de sînge. Se întrebă cît de departe ajunsese în a-i cîștiga încrederea lui Toranaga.

— Bun găsit, căpitane pilot Blackthorne.

— Să putrezești în iad, părinte! răspunse Blackthorne bine dispus.

— Poate c-o să ne întîlnim acolo, Anjin-san. Poate că da. Toranaga a spus că poți să vii pe fregată.

— E ordinul lui?

— „Dacă dorești", a zis.

— Nu doresc.

— Rodrigues ar fi încîntat să-ți mulțumească din nou și să te vadă.

— Transmite-i respectele mele și spune-i că-l voi vedea în iad. Sau aici.

— Piciorul îl împiedică s-o facă.

— Ce-i face piciorul?

— Se vindecă. Datorită ajutorului tău și grație Proniei Cerești, în cîteva săptămîni, cu voia Celui de Sus, are să umble, deși o să rămînă șchiop pe viață.

— Spune-i că-i doresc sănătate. Ai face mai bine să pleci, părinte, îți irosești timpul.

— Rodrigues ar vrea să te vadă. Pe masă e grog și-un clapon fript, grozav, cu sos și legume proaspete, și pîine proaspătă din grîu nou, unt. Ar fi păcat, pilotule, să pierzi o mîncare ca asta.

— Ce?

— Pîine nouă, aurie, căpitane pilot, pesmeți proaspeți, unt și un hartan de vacă. Portocale proaspete din Goa și chiar un galon de vin de Madeira, ca s-alunece mîncarea, ori rachiu, dacă-ți place mai mult. E și bere. Apoi mai e și claponul de Macao, fierbinte și gustos. Căpitanul general e un epicureu.

— Lua-te-ar naiba!

— O să mă ia cînd o să-i facă plăcere. Eu îți spun doar ce există.

— Ce-nseamnă „epicureu", întrebă Mariko.

— Este acela căruia îi place mîncarea și dă mese bogate, *senhora* Maria, spuse Alvito, folosind numele ei de botez.

Observase schimbarea bruscă de pe fața lui Blackthorne. Aproape că-i vedea glandele salivare lucrînd și-i simțea agonia mistuitoare a stomacului. În seara asta, cînd văzuse masa așezată în cabina mare, ar-

gîntăria strălucind, fața de masă albă și scaunele, scaune adevărate, capitonate-n piele, și mirosise pîinea din făină nouă, și untul, și carnea sățioasă, el însuși simțise cum îl ia cu leșin, ori el nu era nici lihnit de foame, nici neobișnuit cu bucătăria japoneză.

E atît de simplu s-ademenești un om, își spuse. Nu-ți trebuie decît să știi momeala potrivită.

— La revedere, căpitane pilot !

Alvito se întoarse și se îndreptă spre pasarelă. Blackthorne venea în urma lui.

*

* *

— Ce nu e-n regulă, englezule ? întrebă Rodrigues.

— Unde e mîncarea ? După aia putem sta de vorbă. Mai întîi mîncarea pe care-ai promis-o.

Blackthorne stătea clătinîndu-se pe puntea principală.

— Te rog, urmează-mă, spuse Alvito.

— Unde-l duci, părinte ?

— Bineînțeles, în cabina mare. Blackthorne poate mînca în timp ce seniorul Toranaga și căpitanul general discută.

— Nu. El mănîncă în cabina mea.

— E mai ușor, bineînțeles, să mergi acolo unde este mîncarea.

— Nostrom ! Îngrijește-te să i se aducă pilotului mîncare imediat, tot ce are nevoie, în cabina mea, orice de pe masă. Englezule, ce vrei, grog, vin sau bere ?

— Bere mai întîi, apoi grog.

— Nostrom, ocupă-te de asta și du-l jos. Și, ascultă, Pesaro, dă-i niște haine din cufărul meu, și cizme, și tot ce-i trebuie. Și rămîi cu el pînă te chem.

Fără să scoată o vorbă, Blackthorne îl urmă pe Pesaro, nostromul, un bărbat solid, mătăhălos, coborînd scara din tambuchi. Alvito porni înapoi către dell'Aqua și Toranaga, care discutau, prin Mariko, lîngă scara de tambuchi, dar Rodrigues îl opri.

— Părinte ! Numai o clipă. Ce i-ai spus ?

— Doar că ai vrea să-l vezi și că avem mîncare la bord.

— Dar că eu îl invitam la masă ?

— Nu, Rodrigues, n-am spus asta. Dar tu n-ai vrea să-i oferi mîncare unui camarad pilot căruia îi e foame ?

— Foame e puţin zis pentru bietul nenorocit, e hămesit. Dacă mănîncă în starea asta, o să înfulece cu o lăcomie de lup, apoi o să verse tot atît de repede ca o tîrfă beată care-a băgat în ea în neştire. Nu cred c-ar fi de dorit ca vreunul din noi, fie el chiar şi un eretic, să mănînce ca un animal şi să vomite tot ca un animal în faţa lui Toranaga, nu-i aşa părinte ? Nu în faţa unui ticălos, mai ales a unuia cu mintea tot atît de curată ca o tîrfă plină de sifilis !

— Trebuie să-nveţi să-ţi stăpîneşti vorbele spurcate, fiule, spuse Alvito. Or să te ducă în iad. Ai face bine să spui de o mie de ori Ave Maria şi să nu mănînci două zile. Doar pîine şi apă. O penitenţă în faţa lui Dumnezeu, ca să-ţi amintească de milostenia Lui.

— Mulţumesc, părinte, aşa o să fac. Bucuros. Şi, dac-aş putea să îngenunchez, aş face-o şi ţi-aş săruta crucea. Da, părinte, acest biet păcătos îţi mulţumeşte pentru răbdarea pe care ţi-a dat-o Dumnezeu. Trebuie să-mi păzesc limba.

Ferriera strigă de pe scara din tambuchi.

— Rodrigues, vii jos ?

— Am să rămîn pe punte atîta vreme cît ticăloasa aia de galeră e acolo, căpitane general. Dacă ai nevoie de mine, mă găseşti aici. Alvito dădu să plece. Rodrigues o observă pe Mariko. Doar o clipă, părinte. Cine e femeia ?

— *Dona* Maria Toda. Unul din tălmacii lui Toranaga.

Rodrigues fluieră uşor.

— E bună ?

— Foarte bună.

— O prostie s-o laşi pe navă. De ce-ai spus „Toda" ? E una din concubinele lui Hiro-matsu ?

— Nu. E soţia fiului său.

— O prostie s-o aduci pe navă. Rodrigues făcu semn unuia din marinari. Dă de veste că femeia vorbeşte portugheza.

— Da, *senhor*.

Omul se îndepărtă grăbit şi Rodrigues se întoarse iar spre părintele Alvito.

Preotul nu era cîtuşi de puţin intimidat pe mînia vădită a lui Rodrigues.

— Doamna Maria vorbeşte şi latina, tot atît de bine. Mai e altceva, pilotule ?

— Nu, mulţumesc. Poate că e mai bine să-ncep să spun Ave Maria

— Da, ar trebui.

Preotul făcu semnul crucii şi plecă. Rodrigues scuipă în gura de scurgere şi unul dintre timonieri tresări şi se închină.

— Vedea-te-aş spînzurat de catarg ! şuieră Rodrigues.

— Da, căpitane-pilot, îmi cer iertare, *senhor*. Dar lîngă bunul părinte m-apucă frica. N-am vrut să fac nici un rău.

Tînărul văzu ultimele firişoare de nisip trecînd prin gîtul clepsidrei de o oră şi o întoarse.

— Peste o jumătate de ceas te duci jos c-o găleată cu apă şi o perie de frecat şi cureţi mizeria din cabina mea. Îi spui nostromului să-l aducă pe englez sus şi tu-mi faci cabina lună. Şi-ar fi bine să fie foarte curată, dacă nu vrei să-mi fac jartiere din maţele tale. Şi-n timp ce-o cureţi spune Ave Maria pentru sufletul tău blestemat.

— Da, *senhor* pilot, spuse tînărul abia auzit.

Rodrigues era ca un apucat în privinţa curăţeniei şi cabina lui parc-ar fi fost Sfîntul Graal al navei. Totul trebuia să fie imaculat, indiferent de vreme.

Capitolul 27

— Trebuie să existe o soluţie, căpitane general, spuse dell'Aqua stăruitor.

— Doriţi un act făţiş de război împotriva unei ţări prietene ?

— Bineînţeles că nu.

Toţi din cabina principală ştiau că se găseau în aceeaşi capcană. Orice act făţiş îi punea net de partea lui Toranaga şi împotriva lui Ishido, ceea ce trebuia evitat cu orice chip, dacă Ishido ar fi ieşit învingător. În momentul de faţă, Ishido controla Osaka şi capitala, Kyoto, şi majoritatea regenţilor. Şi acum, datorită *daimyo*-ilor Onoshi şi Kiyama, Ishido controla mai toată insula din sud, Kyushu, şi, prin Kyushu, portul Nagasaki, centrul principal al întregului comerţ, iar, în acest fel, tot negoţul şi Corabia Neagră din acest an.

Toranaga spuse prin mijlocirea părintelui Alvito:

— Ce e atît de greu ? Eu vreau doar să-i alungaţi pe piraţi din gura portului, *neh* ?

Toranaga stătea incomod la locul de cinste, în scaunul cu spătar înalt de la masa imensă. Alvito era lîngă el, căpitanul general în faţa lui, dell'Aqua lîngă căpitanul general. Mariko stătea în spatele lui Toranaga şi gărzile samurai aşteptau lîngă uşă, cu faţa spre marinarii înarmaţi. Toţi europenii erau conştientţi că, deşi Alvito tălmăcea pentru Toranaga tot ce se discuta în cameră, Mariko se afla acolo ca să se asigure că nimic din ce-şi spuneau între ei nu era împotriva stăpînului ei şi că tălmăciurea era completă şi exactă.

Dell'Aqua se aplecă în faţă.

— Alteţă, poate că trimiteţi soli la ţărm seniorului Ishido. Poate că soluţia stă în negocieri. Noi am putea oferi această navă ca loc pentru tratative. Poate că în acest chip aţi reuşi să înlăturaţi războiul.

Toranaga rîse dispreţuitor.

— Ce război ? Eu şi Ishido nu sîntem în război.

— Dar, Alteţă, noi am văzut bătălia de pe ţărm.

— Nu fiţi naivi ! Cine a fost omorît ? Cîţiva *ronini* fără însemnătate. Cine pe cine a atacat ? Numai *ronini*, banditi şi habotnici care au apucat-o pe căi greşite.

— Dar ambuscada ? Am înţeles că samuraii în maro au luptat cu cei în gri.

— Banditii ne-au atacat pe toţi, laolaltă, fie că eram în maro sau gri. Oamenii mei s-au luptat doar ca să mă apere. În încăierări de noapte se-ntîmplă deseori greşeli. Dacă uniformele maro au omorît uniforme gri sau invers, asta e o greşeală regretabilă. Ce reprezintă cîţiva oameni pentru fiecare din noi ? Nimic. Noi nu sîntem în război.

Toranaga văzu neîncrederea lor, aşa că adăugă :

— Spune-le, Tsukku-san, că, în Japonia, armatele poartă războaiele. Aceste încăierări şi încercări de asasinate nu sînt decît probe care să fie tăgăduite cînd nu izbutesc. Războiul n-a început în noaptea asta. A început cînd a murit *taikō*. Chiar înainte de asta, cînd a murit fără să lase un fiu major, care să-i urmeze. Poate chiar înainte, cînd Goroda, protectorul, a fost omorît. Noaptea asta nu reprezintă nimic de durată. Nici unul din voi nu înţelegeţi ţara noastră sau politica noastră. Cum aţi putea ? Bineînţeles că Ishido încearcă să mă omoare.

La fel și mulți alți *daimyo*. Au făcut-o în trecut și o vor face și-n viitor. Kiyama și Onoshi au fost și prieteni, și dușmani. Ascultați, dacă eu sînt omorît, asta ar simplifica lucrurile pentru Ishido, adevăratul dușman, dar numai pentru moment. Acum eu sînt în capcana lui și, dacă îi izbutește cursa, el are doar un avantaj de moment. Dacă scap, capacana nici n-a existat vreodată. Dar să vă fie limpede, tuturor, că moartea mea n-o să îndepărteze cauza războiului, nici n-o să oprească altele. Numai dacă moare Ishido n-are să mai fie nici un conflict. Așa că acum nu este nici un război pornit. Nici unul. Se mișcă în scaun, detestînd mirosul din cabină de la mîncărurile grase și trupurile nespălate. Dar noi, într-adevăr, avem o problemă urgentă. Am nevoie de tunurile voastre. Le vreau acum. Piraţii mă blochează în gura portului. Am spus mai-nainte, Tsukku-san, că în curînd fiecare trebuie să aleagă. Spune-mi acum, de ce parte stai tu, mai-marele tău și întreaga biserică creștină ? Și prietenii mei, portughezii, sînt cu mine sau împotriva mea ?

Dell'Aqua spuse :

— Puteți fi sigur, mărite Toranaga, că noi toți sprijinim interesele Domniei tale.

— Bine. Atunci îndepărtați-i pe piraţi imediat !

— Acesta ar fi un act de război și nu ar fi nimic de cîștigat din el. Poate că reușim să facem un tîrg, nu ? spuse Ferriera.

Alvito nu tălmăci asta, ci spuse :

— Căpitanul general zice că noi încercăm numai să evităm un amestec în politica Domniilor voastre, senior Toranaga. Noi sîntem negustători.

Mariko îi spuse în japoneză lui Toranaga :

— Iertați-mă, Alteță, nu e corect. Nu asta s-a spus.

Alvito oftă.

— Am schimbat doar cîteva din cuvintele lui, Alteță. Căpitanul general, fiind un străin, nu cunoaște anumite purtări de aici. Nu înțelege deloc Japonia.

— Dar tu o-nțelegi. Tsukku-san ? întrebă Toranaga.

— Încerc, Alteță.

— De fapt ce-a zis ?

Alvito îi spuse.

După o pauză Toranaga continuă :

— Anjin-san mi-a spus că portughezii sînt foarte interesați în negoț și, cînd e vorba de negustorie, n-au nici

purtări alese, nici umor. Înţeleg şi voi accepta explicaţia ta, Tsukku-san. Dar, de acum încolo, te rog, tălmăceşti tot, exact cum e spus.

— Da, Alteţă.

— Spune-i căpitanului general aşa : „Cînd războiul se va termina, eu am să măresc negoţul. Eu sînt pentru negoţ. Ishido nu este".

Dell'Aqua observase schimbarea şi nădăjduia că Alvito acoperise prostia lui Ferriera.

— Noi nu sîntem politicieni, Alteţă, noi sîntem oameni ai religiei, şi reprezentăm credinţa şi pe credincioşi. Noi, într-adevăr, sprijinim interesele Domniei tale. Da.

— Sînt de acord. Mă gîndeam...

Alvito se opri din tălmăcit, chipul i se lumină şi lăsă pentru moment japoneza lui Toranaga să curgă.

— Îmi cer iertare, Eminenţă, dar seniorul Toranaga a spus : „Mă gîndeam să vă cer să construiţi un templu, un templu mare, în Yedo, ca o dovadă a încrederii mele în interesele voastre".

De ani, de cînd Toranaga devenise senior al celor Opt Provincii, dell'Aqua trăsese sfori pentru această concesie. Şi ca s-o obţină de la el acum, în cel de al treilea mare oraş din împărăţie, era o favoare de nepreţuit. Părintele Superior ştiu că venise timpul să rezolve problema tunurilor.

— Mulţumeşte-i, Martin Tsukku-san, spuse folosind propoziţia încifrată asupra căreia căzuse de acord mai devreme cu Alvito, hotărînd să-şi urmeze propria lor cale, avîndu-l pe Alvito purtător de stindard, şi spune-i că noi vom încerca întotdeauna să fim în slujba lui. O, da, întreabă-l ce are în gînd în legătură cu catedrala, adăugă pentru căpitanul general.

— Cred că, pentru moment, aş putea vorbi direct, Alteţă, începu Alvito către Toranaga. Stăpînul meu vă mulţumeşte şi spune că ceea ce aţi cerut mai-nainte poate că este posibil. El se va strădui întotdeauna să vă fie de folos.

— „Strădui" este un cuvînt abstract şi nesatisfăcător.

— Da, Alteţă. Alvito privi spre gărzi care, bineînţeles, ascultau fără să pară c-o fac. Dar îmi amintesc că spuneaţi mai devreme că uneori e înţelept să fii abstract.

Toranaga înţelese imediat. Făcu semn oamenilor săi să plece.

— Aşteptaţi afară, toţi.

Neliniştiţi, samuraii se supuseră. Alvito se întoarse către Ferriera :

— Acum nu mai avem nevoie de gărzile dumitale, căpitane general.

După plecarea samurailor, Ferriera îşi concedie oamenii şi privi spre Mariko. El purta pistoale la cingătoare şi un altul îl avea în cizmă.

Alvito îi spuse lui Toranaga :

— Alteţă, poate că aţi dori ca doamna Maria să ia loc ?

Din nou Toranaga înţelese. Gîndi un moment, apoi dădu pe jumătate din cap şi spuse fără să se întoarcă :

— Mariko-san, ia una din străjile mele şi găseşte-l pe Anjin-san. Stai cu el pînă trimit după tine.

— Da, stăpîne.

Uşa se închise în urma ei.

Acum erau singuri. Ei patru.

Ferriera spuse :

— Care-i oferta ? Ce oferă ?

— Ai răbdare, căpitane general, îi răspunse dell'Aqua, degetele-i bătînd darabana pe cruce, în timp ce se ruga pentru reuşită.

— Alteţă, începu Alvito către Toranaga, stăpînul meu spune că va încerca să facă tot ce-aţi cerut. În termen de patruzeci de zile. Vă va trimite vorbă în taină despre cum merg lucrurile. Cu permisiunea voastră, eu voi fi mesagerul.

— Şi dacă nu izbuteşte ?

— Nu va fi din pricină că n-a încercat, sau n-a fost convingător, ori c-a stat pe gînduri. Vă dă cuvîntul său.

— În faţa Dumnezeului creştin ?

— Da. În faţa lui Dumnezeu.

— Bine. Să o facă în scris. Cu sigiliul său.

— Uneori înţelegerile depline, înţelegerile delicate, nu trebuie consemnate în scris, Alteţă.

— Zici că, dacă nu-mi dau încuviinţarea în scris, nici voi n-o veţi face ?

— Mi-am amintit doar una din spusele Domnie voastre, că onoarea unui samurai este, cu siguranţă, mai importantă decît o bucată de hîrtie. Părintele Superior îşi dă cuvîntul său în faţa lui Dumnezeu, cuvîntul de onoare, aşa cum ar fi cuvîntul de samurai. Cinstea Domniei voastre este întru totul îndeajuns pentru Părintele Superior.

M-am gîndit doar că l-ar întrista să nu aveţi atîta încredere în el. Doriţi să-i cer o semnătură ?

În cele din urmă Toranaga spuse :

— Foarte bine. Cuvîntul lui în faţa zeului creştin, *neh* ? Cuvîntul lui în faţa Dumnezeului său ?

— Vi-l dau în numele său. A jurat pe Sfînta Cruce să încerce.

— Şi tu, Tsukku-san ?

— Aveţi la fel şi cuvîntul meu, în faţa lui Dumnezeu, pe Sfînta Cruce, că voi face tot ce pot spre a-l ajuta să-i convingă pe seniorii Onoshi şi Kiyama să fie aliaţii Domniei voastre.

— În schimb eu voi face ce-am promis mai-nainte. În cea de a patruzeci şi una zi puteţi să puneţi piatra de temelie a celui mai mare templu creştin din împărăţie.

— Alteţă, s-ar putea ca terenul să fie delimitat imediat ?

— De îndată ce ajung în Yedo. Dar cum rămîne cu piraţii ? Piraţii din bărcile pescăreşti ? Îi veţi îndepărta imediat ?

— Dacă aţi avea tunuri, aţi face-o pe cont propriu, Alteţă ?

— Bineînţeles, Tsukku-san.

— Alteţă, îmi cer iertare că nu vă răspund direct, dar trebuie să facem un plan. Tunurile nu ne aparţin. Vă rog, acordaţi-mi o clipă. Alvito se întoarse către dell'Aqua : Eminenţă, totul e aranjat în privinţa catedralei. Apoi adăugă către Ferriera, aplicînd planul dinainte stabilit : O să fii bucuros că nu l-ai scufundat, căpitane general. Seniorul Toranaga întreabă dacă ai vrea să-i transporţi zece mii de ducaţi de aur cînd pleci cu Corabia Neagră la Goa, spre a fi investiţi pe piaţa aurului, în India. Noi am fi încîntaţi să mijlocim afacerea prin sursele noastre obişnuite de acolo, plasînd aurul pentru dumneata. Seniorul Toranaga spune că jumătate din profit îţi aparţine. Amîndoi, Alvito şi dell'Aqua, judecaseră că, pînă se întorcea Corabia Neagră, peste şase luni, Toranaga ori o să fie pus din nou preşedintele regenţilor şi, ca atare, va fi mai mult decît încîntat să permită această tranzacţie foarte profitabilă, ori o să fie mort. Dumneata ai putea, lesne, să ai un profit net de patru mii de ducaţi. Şi nici o primejdie.

— În schimbul a ce ? Asta e mai mult decît ajutorul anual pe care-l aveţi de la regele Spaniei pentru tot Ordinul lui Isus din Asia. În schimbul a ce ?

— Seniorul Toranaga spune că piraţii îl opresc să părăsească portul. El ştie mai bine decît dumneata dacă sînt piraţi.

Ferriera răspunse pe aceeaşi voce seacă adresată doar lui Toranaga, după cum prea bine ştiau amîndoi.

— Nu v-aş sfătui să vă puneţi credinţa în acest om. Duşmanii lui au toate chintele regale în mînă. Toţi regii creştini sînt împotriva lui. Bineînţeles, pe principalii doi i-am auzit cu propriile mele urechi. Ei zic că japonezul ăsta e adevăratul duşman. Eu îi cred pe ei, nu pe cretinul ăsta nenorocit.

— Sînt sigur că seniorul Toranaga ştie mai bine decît noi cine sînt piraţi şi cine nu, îi spuse dell'Aqua imperturbabil, cunoscînd soluţia, după cum şi Alvito o ştia. Presupun că n-ai nimic împotrivă ca seniorul Toranaga să se ocupe el însuşi de piraţi.

— Bineînţeles că nu.

— Aveţi o mulţime de tunuri de rezervă la bord, spuse Părintele Superior. De ce nu-i dai cîteva în secret ? De fapt, vinde-i cîteva. Tu vinzi arme mereu. El cumpără arme. Patru tunuri ar fi mai mult decît suficient. Ar fi uşor de transbordat cu barcazul, la fel praful de puşcă şi ghiulelele, date şi ele în cantitate destulă şi tot în secret. Atunci problema e rezolvată.

Ferriera oftă.

— Tunurile, dragă Eminenţă, sînt nefolositoare pe o galeră. Ea n-are nici saborduri, nici parîme, nici montanţi pentru tun. Ei nu pot folosi tunurile, chiar dacă ar avea tunuri, ceea ce n-au.

Amîndoi preoţii erau uluiţi.

— Nefolositoare ?

— Complet.

— Dar sigur, *don* Ferriera, ei pot să adapteze...

— Galera aceea nu poate folosi tunurile fără a fi modificată. Asta i-ar lua cel puţin o săptămînă.

— *Nan ja ?* spuse Toranaga bănuitor simţind că ceva nu era în ordine, oricît încercaseră ei s-o ascundă.

— „Ce este" ? întreabă Toranga, tălmăci Alvito.

Dell'Aqua ştia că le fugise pămîntul de sub picioare,

— Căpitane general, te rog, ajută-ne. Te rog. Ţi-o spun deschis. Noi am cîştigat favoruri enorme pentru credinţă. Trebuie să mă crezi, da, şi trebuie să ai încredere în noi. Trebuie să-l ajuţi cumva pe seniorul Toranaga să iasă din port. Te rog, în numele bisericii. Numai catedrala este o concesiune enormă. Te rog.

Ferriera nu lăsă să i se citească pe chip nimic din extazul victoriei. Chiar adăugă un plus de gravitate vocii.

— De vreme ce-mi cereţi ajutorul în numele bisericii, Eminenţă, bineînţeles voi face tot ce-mi cereţi. Am să-l scot din această capcană. Dar, în schimb, vreau căpitănia generală a Corabiei Negre pe anul viitor, fie că e, fie că nu e cu noroc anul acesta.

— Acesta-i darul regelui Spaniei, numai al lui. Nu-mi aparţine, ca să-l pot acorda.

— Mai departe : accept oferta cu aurul lui, dar vreau garanţia Sfinţiilor voastre că nu voi avea nici un necaz din partea viceregelui din Goa, sau aici, în privinţa aurului, sau în legătură cu vreuna din Corăbiile Negre.

— Îndrăzneşti să-mi ceri mie şi bisericii o plată în schimb ?

— Acesta nu este decît un aranjament între mine, Sfinţia ta şi maimuţa asta.

— El nu e maimuţă, căpitane general. Ai face bine să-ţi aminteşti asta.

— Mai departe : cincisprezece la sută din încărcătura de anul acesta în loc de zece.

— Imposibil.

— Mai departe : ca totul să fie în ordine, Eminenţă, cuvîntul Sfinţiei tale, în faţa lui Dumnezeu — acum — că nici Sfinţia ta, nici vreunul din preoţii în subordine nu mă va ameninţa niciodată cu excomunicarea, dacă nu comit un sacrilegiu în viitor, ceea ce n-o să se întîmple. Şi mai departe, cuvîntul Sfinţiei tale, că Sfinţia ta şi sfinţii părinţi mă veţi sprijini în fapt şi veţi ajuta Corabia Neagră din aceşti doi ani, astea tot în faţa lui Dumnezeu.

— Şi mai departe, căpitane general ? Cu siguranţă că asta nu-i tot. Cu siguranţă mai este ceva, nu ?

— Ultimul : Îl vreau pe eretic.

Din pragul cabinei, Mariko se uita năucă la Blackthorne. Zăcea aproape în nesimţire pe duşumea, vomîndu-şi şi măruntaiele din el. Nostromul stătea rezemat de patul din cabină, zgîindu-se la ea şi dezvelindu-şi rădăcinile galbene ale dinţilor.

— E otrăvit sau e beat ? îl întrebă pe Totomi Kana, samuraiul de lîngă ea, încercînd, fără să izbutească mare lucru, să-şi astupe nările la mirosul greu de mîncare şi băutură, la duhoarea marinarului respingător din faţa ei şi la veşnicele miasme din cale, care inundau întreaga corabie. Pare aproape ca otrăvit, *neh ?*

— Poate că a fost, Mariko-san. Priviţi la mizeria aia !

Samuraiul arătă plin de scîrbă spre masă.

Era un talmeş-balmeş de blide de lemn, cu resturi dintr-o halcă de vacă, friptă în sînge, jumătate de pui sfîrtecat, dumicaţi de pîine, brînză, bere vărsată, unt, o farfurie cu sos gras, sleit şi o jumătate de sticlă de rachiu.

Nici unul din ei nu mai văzuse pînă acum carne pe masă.

— Ce doriţi ? îi întrebă nostromul. Fără maimuţe aici, *wakarimasu ?* Nici o maimuţă-san în camera asta ! Privi spre samurai şi-i făcu semn cu mîna să plece. Afară ! Spălaţi putina ! Îşi întoarse privirea spre Mariko. Care e numele tău ? *Namu,* ei ?

— Ce spune, Mariko-san ? întrebă samuraiul.

Nostromul îşi aruncă privirea pentru o clipă spre samurai, apoi şi-o întoarse iar spre Mariko.

— Ce spune barbarul, Mariko-san ?

Mariko îşi desprinse ochii hipnotizaţi de pe masă şi se concentră asupra nostromului.

— Îmi pare rău, *senhor,* nu v-am înţeles. Ce-aţi spus ?

— Ce ? Nostromul rămase cu gura căscată. Era un malac de bărbat, gras, cu ochii prea apropiaţi, urechi mari şi părul strîns într-o coadă prăpădită, dată cu căneală. Un crucifix îi atîrna de şuncile gîtului şi pistoalele-i erau slobode în cingătoare. Ei ? Vorbeşti portugheza ? O *jappo* [1] care vorbeşte bine potrugheza ? Unde-ai învăţat să vorbeşti civilizat ?

---

[1] Formă prescurtată de la japonez, folosită deseori în sens peiorativ.

— Un... un părinte creştin m-a învăţat.

— Să mă ia dracu de ticălos ce sînt ! Doamne Dumnezeule, o floare-san care vorbeşte civilizat !

Blackthorne vomă iar şi încercă anevoie să se ridice de jos.

— Puteţi... vă rog, puteţi să-l puneţi pe pilot acolo ? Ea arătă spre pat.

— Da. Dac-o să m-ajute maimuţa asta.

— Cine ? Îmi pare rău, ce-aţi spus ? Cine ?

— El ! *Jappo*. El.

Cuvintele o cutremurară şi-i trebui toată voinţa să rămînă calmă. Arătă spre samurai.

— Kana-san, vrei, te rog, să-l ajuţi pe barbarul acasta ? Anjin-san trebuie pus acolo.

— Cu plăcere, doamnă.

Împreună, cei doi bărbaţi îl ridicară pe Blackthorne care căzu ca un bolovan pe pat, capul prea greu bălăngănindu-se prosteşte.

— Trebuie spălat, spuse Mariko în japoneză, încă pe jumătate înmărmurită de cum îl numise nostromul pe Kana.

— Da, Mariko-san. Porunceşte-i barbarului să cheme slugile.

— Da. Ochii-i neîncrezători se întoarseră magnetizaţi din nou spre masă. Mănîncă ei într-adevăr asta ?

Nostromul îi urmări privirea. Imediat se aplecă, rupse un copan de pui şi i-l oferi.

— Ţi-e foame ? Poftim, micuţă Floare-san, e bun. E proaspăt, clapon veritabil din Macao

Ea-şi clătină capul.

Faţa cenuşie a nostromului se despică într-un rînjet şi, plin de bunăvoinţă, cufundă copanul în sosul gros şi i-l dădu pe la nas.

— Sosul îl face chiar mai bun. Hei, e bine să poţi să stai de vorbă de-adevăratelea, nu ? Aşa ceva nu mi s-a întîmplat niciodată pînă acum. Haide, mănîncă, îţi dă putere, acolo unde trebuie ! Îţi spun, e clapon de Macao.

— Nu, nu, mulţumesc. Să mănînci carne... să mănînci carne e interzis. E împotriva legii ; şi împotriva budismului şi *shintoismului*.

— Nu, în Nagasaki nu e ! Nostromul rîse. O grămadă de *jappo* mănîncă mereu carne. Toţi mănîncă, atunci cînd pot să facă rost şi dau pe gît tot atît de bine şi grogul

nostru. Eşti creştină, nu ? Haide, încearcă, micuţă *donna*. Cum poţi să ştii pînă nu încerci ?

— Nu, nu, mulţumesc.

— Un om nu poate trăi fără carne. Asta-i hrană adevărată. Te face puternic ca să te poţi umfla în pene ca un păun. Poftim. Îi oferi copanul lui Kana. Vrei ?

Kana îşi clătină capul la fel de îngreţoşat.

— *Iyé.*

Nostromul ridică din umeri şi-l aruncă nepăsător înapoi pe masă.

— *Iyé*, dacă nu vrei. Ce-ai păţit la braţ ? Te-ai rănit în luptă ?

— Da. Dar nu rău.

Mariko îl mişcă puţin, ca să-i arate, şi-şi înăbuşi durerea.

— Mititica de ea ! Ce cauţi aici, *donna senhorita*, ei ?

— Să-l văd pe An... să-l văd pe pilot. Seniorul Toranaga m-a trimis. Pilotul e beat ?

— Da, băutura şi mîncarea sînt de vină. Bietul nenorocit a mîncat prea repede şi a băut prea repede. A dat pe gît o jumătate de sticlă dintr-o înghiţitură. Englejii sînt toţi la fel. Nu se pot înfrîna de la grog şi n-au *cojones*. O măsură din cap pînă-n picioare. De cînd sînt n-am mai văzut o floare atît de micuţă ca dumneata. Şi de cînd sînt n-am mai vorbit cu un *jappo* care să discute civilizat.

— Numeşti toate doamnele japoneze şi pe toţi samuraii *jappo* şi maimuţe ?

Marinarul rîse scurt.

— Hei, *senhorita*, m-a luat gura pe dinainte. Ştii, aşa se obişnuieşte pentru codoaşe şi tîrfe în Nagasaki. N-am vrut să jignesc. N-am stat de vorbă niciodată în viaţa mea cu o *senhorita* civilizată, n-am ştiut că există vreuna, jur.

— Nici eu, *senhor*. N-am stat de vorbă niciodată pînă acum cu un portughez civilizat, afară de un sfînt părinte. Noi sîntem japonezi, nu *jappo, neh* ? Şi maimuţele sînt animale, nu-i aşa ?

— Bineînţeles. Nostromul îşi dezveli cioturile de dinţi. Dumneata vorbeşti ca o *donna*. Da. N-am vrut să jignesc, *donna senhorita*.

Blackthorne începu să mormăie. Ea se duse lîngă el şi-l mişcă uşor :

— Anjin-san ! Anjin-san !

— Da... da ? Blackthorne deschise ochii. O,... bună... îmi pare r... Eu...

Dar durerea năucitoare şi camera care se-nvîrtea cu el îl făcură să se lungească la loc.

— Vă rog, trimiteţi o slugă, *senhor*. Trebuie spălat.

— Avem sclavi, dar nu pentru asta, *donna senhorita*. Lasă-l pe englez... Ce contează un pic de borîtură pentru un eretic ?

— N-aveţi servitori ? întrebă ea uluită.

— Avem sclavi — negri ticăloşi, dar sînt leneşi — eu însumi n-aş avea încredere în vreunul ca să-l spele, adăugă cu un zîmbet strîmb.

Mariko ştia că n-avea de ales. Se putea ca seniorul Toranaga să aibă nevoie de Anjin-san imediat şi asta era datoria ei.

— Atunci am nevoie de puţină apă, spuse. Ca să-l spăl.

— E un butoi în puţul scării. Pe puntea de dedesubt.

— Vă rog, aduceţi-mi puţină apă, *senhor*.

— Trimite-l pe el. Nostromul împinse un deget spre Kana.

— Nu. Vă rog, să-mi aduceţi. Acum.

Nostromul îşi întoarse privirea spre Blackthorne.

— Eşti drăguţa lui ?

— Ce ?

— Drăguţa englezului ?

— Ce e drăguţă, *senhor* ?

— Femeia lui. Prietena lui, ştii, *senhorita*, iubita acestui pilot, cea cu care se culcă. Drăguţă.

— Nu. Nu, *senhor*, nu sînt drăguţa lui.

— A lui atunci ? A acestei mai... a acestui samurai ? Sau poate a regelui, cel care abia a sosit la bord? Tora şi nu mai ştiu cum. Eşti una din ale lui ?

— Nu.

— A nici unuia de pe navă ?

Ea-şi clătină capul.

— Vă rog, n-aţi vrea să-mi aduceţi puţină apă ?

Nostromul încuviinţă din cap şi plecă.

— Asta-i cel mai urît şi cel mai împuţit bărbat lîngă care-am stat vreodată, zise samuraiul. Ce spunea ?

— El... bărbatul a întrebat dacă sînt una din concubinele pilotului.

Samuraiul se îndreptă spre uşă.

— Kana-san !

— Cer, în numele soţului dumitale, dreptul de a răzbuna această insultă. Pe loc ! De parcă dumneata ai conviețui cu orice barbar !

— Kana-san ! Te rog, închide uşa.

— Eşti Toda Mariko-san ! Cum îndrăzneşte să te insulte ? Insulta trebuie răzbunată.

— Va fi, Kana-san, şi-ţi mulţumesc. Da. Îţi dau acest drept. Dar ne aflăm aici la porunca seniorului Toranaga. Pînă ce el nu încuviinţează, n-ar fi corect pentru dumneata s-o faci.

Kana închise uşa fără tragere de inimă.

— Aşa-i. Dar te rog să-i ceri permisiunea seniorului Toranaga înainte de a pleca.

— Da. Îţi mulţumesc pentru grija pe care-o ai în privinţa onoarei mele. Ce-ar face Kana dacă ar şti tot ce s-a spus, se întrebă îngrozită. Ce-ar face seniorul Toranaga ? Sau Hiro-matsu ? Sau soţul meu ? Maimuţe ! O Doamne, ajută-mă să pot rămîne liniştită şi ţine-mi mintea limpede Ca să potolească mînia lui Kana schimbă repede vorba. Anjin-san pare atît de neajutorat. La fel ca un copil. Se pare că barbarii nu pot să suporte vinul. La fel ca unii din bărbaţii noştri.

— Da. Dar nu e de vină vinul. Nu poate fi. E ce-a mîncat.

Blackthorne se mişcă neliniştit încercînd cu greu să-şi vină-n fire.

— N-au servitori pe navă, Kana-san, aşa că va trebui să ţin locul uneia din doamnele lui Anjin-san.

Începu să-l dezbrace pe Blackthorne, cu greu din pricina braţului rănit.

— Lăsaţi-mă să v-ajut. Kana era foarte îndemînatic. O făceam deseori cu tatăl meu, cînd i se urca *saké*-ul la cap.

— E bine pentru un bărbat să se îmbete din cînd în cînd. Îl eliberează de toate spiritele rele.

— Da. Dar tatăl meu suferea cumplit ziua următoare.

— Soţul meu boleşte foarte rău. Zile în şir.

După o pauză, Kana spuse :

— Să-l ajute Buddha pe seniorul Buntaro să scape.

— Da, Mariko înconjură cabina cu privirea. Nu înţeleg cum pot să locuiască într-o asemenea murdărie. E mai rău decît la cei mai săraci oameni de la noi. Aproape

că am leşinat în cealaltă cabină din pricina mirosului.

— Te umple de mînie. N-am fost niciodată în viaţa mea la bordul unei nave barbare.

— Eu n-am fost niciodată pînă acum pe mare.

Uşa se deschise şi nostromul aşeză jos găleata. Fu uluit de goliciunea lui Blackthorne, smulse o pătură de sub pat şi-l acoperi.

— O să dea ortul popii. În afară de-asta... E ruşinos să faci aşa ceva unui bărbat, pînă chiar şi lui.

— Ce ?

— Nimic. Cum te cheamă, *donna senhorita* ? Ochii-i sclipiră.

Ea nu-i răspunse. Dădu pătura la o parte şi-l spălă pe Blackthorne, bucuroasă să facă ceva, detestînd cabina şi prezenţa dezgustătoare a nostromului, întrebîndu-se despre ce vorbeau în cealaltă cabină. Este stăpînul nostru în siguranţă ?

Cînd termină, strînse chimonoul şi bucata de pînză murdară din brîu.

— Pot fi spălate, *senhor* ?

— Ce ?

— Trebuie curăţate imediat. Aţi putea să trimiteţi după un sclav, vă rog ?

— Sînt cîţiva ticăloşi de negri puturoşi, v-am spus. Asta ar dura o săptămînă sau mai mult. Aruncă-le, *donna senhorita*, nu fac doi bani. Pilotul nostru, căpitanul Rodrigues, a spus să-i dăm haine adevărate. De aici. Deschise un cufăr marinăresc. El a zis să-i dăm orice de aici.

— Nu ştiu să-mbrac un bărbat în lucrurile acelea.

— Îi trebuie o cămaşă, pantaloni, punga-buzunar, ciorapi, cizme şi tunica de marinar.

Nostromul le scoase şi i le arătă. Apoi, laolaltă, ea şi samuraiul începură să-l îmbrace pe Blackthorne, încă toropit şi aproape în nesimţire.

— Asta unde se pune ?

Ridică punga triunghiulară, asemănătoare unui săculeţ, ţinînd-o de băieri.

— Sfinte Dumnezeule, se poartă în faţă, aşa, spuse nostromul încurcat, arătînd-o pe-a lui cu degetul. O legi la locul ei, deasupra pantalonilor, cum ţi-am spus. Peste boaşe.

Ea o privi pe-a nostromului, studiind-o. El îi simţi privirea şi-l trecură fiorii.

Ea-i puse lui Blackthorne punga-buzunar, i-o aşeză cu grijă şi, împreună cu samùraiul, îi trecu băierile din spate printre picioare şi i le legă în jurul taliei. Spuse încet către samurai :

— Ăsta e cel mai stupid fel de a te îmbrăca din cîte-am văzut vreodată.

— Trebuie să fie foarte stînjenitor, răspunse Kana. Le poartă şi preoţii, Mariko-san ? Sub sutane ?

— Nu ştiu.

Ea-şi îndepărtă o şuviţă de păr din ochi.

— *Senhor,* Anji-san e îmbrăcat aşa cum trebuie ?

— Da. Afară de cizme. Ele sînt acolo. Pot să mai aştepte.

Nostromul veni mai aproape şi ea-şi astupă nările. El îşi coborî vocea, rămînînd cu spatele spre samurai.

— Ce-ai zice să ne zbenguim puţin ?

— Poftim ?

— Îmi place de tine, *senhorita.* Ei, ce zici ? E un pat în cabina de-alături. Trimite-ţi prietenul sus. Englezul e buştean încă vreo oră. Am să plătesc cum se obişnuieşte.

— Poftim ?

— Ai să cîştigi un gologan, chiar trei, dacă eşti ca o hermelină, şi-o să ai cel mai grozav bărbat din cîţi există de-aici pînă la Lisabona. Ei, ce zici ?

Samuraiul văzu groaza de pe chipul ei şi-o întrebă :

— Ce e, Mariko-san ?

Mariko îşi făcu loc pe lîngă nostrom, departe de pat. Nu-şi găsea cuvintele.

— A... a spus...

Kana îşi trase imediat sabia, dar rămase cu ochii pironiţi pe ţevile a două pistoale cu cocoşul tras. Oricum, el se pregăti s-atace.

— Opreşte-te, Kana-san ! gîfîi Mariko. Seniorul Toranaga a interzis orice atac pînă nu-l ordonă el !

— Haide, Maimuţă, vino-ncoace, tu, scîrbă-mputită şi plină de ifose ! Hei, tu ! Spune-i maimuţei ăsteia să lase sabia, dacă nu vrea să rămînă fără căpăţînă cît ai zice peşte.

Mariko stătea la un pas de nostrom. Mîna dreaptă-i era încă în *obi,* plăselele stiletului în palmă. Dar îşi aminti de datoria ei şi-şi trase mîna.

— Kana-san, pune-ţi la loc sabia. Te rog. Trebuie să dăm ascultare seniorului Toranaga. Trebuie să-l ascultăm.

Cu un efort suprem, Kana făcu cum i se spusese.

— O să te trimit în fundul iadului, *jappo !*

— Vă rog să-l scuzaţi, *senhor*, şi pe mine, spuse Mariko, încercînd să pară politicoasă. A fost o greşeală, o gre...

— Nenorocitul ăla cu chip de maimuţă a tras sabia. Asta n-a fost o greşeală, pe Dumnezeul meu !

— Vă rog, iertaţi-l, *senhor*, îmi pare rău.

Nostromul îşi umezi buzele.

— Am să-l iert, dacă tu eşti înţelegătoare, Micuţă Floare. Trecem în cabina de-alături şi spune-i acestei mai... spune-i lui să stea aici şi am să uit totul.

— Care... care vă e numele, *senhor* ?

— Pesaro. Manuel Pesaro, de ce ?

— Nimic. Vă rog să scuzaţi neînţelegerea, *senhor* Pesaro.

— Intră-n cabina de-alături. Acum.

— Ce se-ntîmplă ? Ce... Blackthorne nu ştia dacă e treaz sau încă e pradă unui coşmar, dar simţi primejdia. Ce se-ntîmplă, pentru Dumnezeu !

— *Jappo* ăsta împutit a îndreptat sabia asupra mea !

— A fost o... o greşeală. Anjin-san, spuse Mariko. Eu... eu mi-am cerut scuze faţă de *senhor* Pesaro..

— Mariko ? Tu eşti, Mariko-san ?

— *Hai,* Anjin-san. *Honto. Honto.*

Ea veni mai aproape. Pistoalele nostromului nu-l slăbiseră deloc pe Kana. Ea fu nevoită să se strecoare pe lîngă el şi-i trebui un efort şi mai mare să nu-şi scoată pumnalul şi să i-l vîre în burtă. În acel moment uşa se deschise. Timonierul tînăr intră în cabină cu o găleată de apă. Se holbă la pistoale şi fugi.

— Unde-i Rodrigues ? spuse Blackthorne încercînd să-şi adune minţile.

— Sus, acolo unde trebuie să fie un bun pilot, spuse nostromul pe-o voce iritată. Acest *jappo* a ridicat sabia asupra mea, jur !

— Ajutaţi-mă s-ajung pe punte.

Blackthorne se prinse de marginea patului. Mariko îl luă de braţ, dar nu izbuti să-l ridice.

Nostromul flutură pistolul spre Kana.

— Spune-i lui să te-ajute. Şi mai spune-i că, dacă e un Dumnezeu în cer, el o să se bălăngăne în capătul vergii înainte de schimbarea cartului.

* * *

Secundul Santiago îşi dezlipise urechea de la orificiul din peretele cabinei principale, finalul „Ei bine, atunci totul e stabilit" al lui dell'Aqua răsunîndu-i încă în creier. Se strecură fără zgomot din cabina întunecată afară, pe coridor, şi închise încet uşa. Era un bărbat înalt, uscăţiv, cu un chip cufundat în sine şi-şi purta părul într-o coadă cănită. Hainele-i erau îngrijite şi, ca mai toţi marinarii, umbla desculţ. Urcă în grabă scara de tambuchi, trecu în goană pe puntea principală şi se opri pe dunetă, unde Rodrigues discuta cu Mariko. Se scuză şi se aplecă foarte aproape de urechea lui Rodrigues, astfel ca nimeni de pe dunetă să nu prindă vreun cuvînt, şi începu să-şi deşerte sacul cu tot ce auzise. Pentru asta şi fusese trimis.

Blackthorne stătea pe punte, la pupa, rezemîndu-se de parapet, cu capul odihnindu-i-se pe genunchii ghemuiţi. Mariko se aşezase dreaptă cu faţa spre Rodrigues, după obiceiul japonez, iar lîngă ea se afla Kana, samuraiul, posomorît. Marinari înarmaţi mişunau pe punţi, altul era sus, în gabie şi încă doi la timonă. Nava se afla tot sub vînt, aerul era curat, norii ameninţători şi ploaia se apropia. La o sută de iarzi mai încolo galera plutea la travers, în bătaia tunurilor, cu ramele armate, în afară de două de fiecare parte, care-o menţineau cu valurile-n prora. Bărcile pescăreşti cu arcaşii-samurai duşmani erau mai aproape, dar nu-i împresuraseră încă.

Mariko îi urmărea cu privirea pe Rodriguez şi pe secund. Nu putea auzi ce se spunea şi chiar dac-ar fi auzit, educaţia ei ar fi făcut-o să prefere să-şi închidă urechile. Secretul nu era posibil în casele de hîrtie fără politeţea şi respectul necesar ; fără taine, viaţa civilizată nu putea să existe, aşa că toţi japonezii erau educaţi să audă cît mai puţin. Pentru binele tuturor.

Cînd ea venise pe punte cu Blackthorne, Rodrigues ascultase lămuririle nostromului şi explicaţia ei poticnită, precum că ea ar fi de vină, pentru că înţelesese greşit ce

spusese nostromul şi că asta-l făcuse pe Kana să-şi scoată sabia din teacă spre a-i apăra ei onoarea. Nostromul ascultase rînjind, cu pistoalele încă îndreptate spre spatele samuraiului.

— Am întrebat doar dacă e drăguţa englezului, jur, pentru că l-a spălat şi i-a potrivit punga-buzunar peste boaşe, aşa, fără nici o sfială.

— Lasă pistoalele jos, nostromule.

— El e periculos, ascultă ce-ţi spun. Spînzură-l !

— O să fiu cu ochii pe el. Cară-te de-aici !

— Maimuţa asta m-ar fi omorît, dacă nu eram eu mai iute de mînă. Atîrnă-l de capătul vergii. În Nagasaki aşa am fi făcut.

— Nu sîntem în Nagasaki, aşa că şterge-o de-aici ! Imediat !

După ce nostromul plecase, Rodrigues întrebase :

— Ce v-a zis, *senhora* ? Ce-a spus exact ?

— Aă... nimic, *senhor*. Vă rog.

— Îmi cer scuze faţă de dumneata şi de samurai pentru obrăznicia acelui bărbat. Vă rog, transmiteţi samuraiului scuzele mele şi rugaţi-l să-l ierte. Şi eu vă rog pe amîndoi, cu toată politeţea cuvenită, să uitaţi neobrăzarea nostromului. N-o să fie de nici un folos seniorului dumitale sau seniorului meu să avem gîlceavă pe navă. Vă promit c-am să mă ocup eu de el, în felul meu şi la vremea aleasă de mine.

Ea-i vorbise apoi lui Kana şi, în cele din urmă, el încuviinţase.

— Kana-san spune că e foarte bine, dar, dacă o să-l vadă vreodată pe nostromul Pesaro pe ţărm, o să-i zboare capul.

— Asta-i cinstit, zău. Da. *Domo arigato*, Kana-san, spusese Rodrigues cu un zîmbet, şi *domo arigato goziemashita*. Mariko-san.

— Vorbiţi japoneza ?

— O, nu, doar două-trei cuvinte. Am o soţie în Nagasaki.

— O ! Sînteţi de multă vreme în Japonia ?

— Aceasta este cea de-a doua călătorie pe care-o fac în Japonia. În total am petrecut şapte ani în aceste ape, o parte aici, iar alta navigînd între Macao şi Goa. Rodrigues adăugase : Nu-i daţi nici o atenţie, el e un *eta*. Buddha a spus că pînă şi un *eta* are dreptul să trăiască. *Neh* ?

— Bineînțeles, spusese Mariko, însă numele și figura nostromului îi rămăseseră întipărite în minte pentru toată viața.

— Soția mea vorbește un pic portugheza, dar nici pe departe atît de bine ca dumneata. Ești creștină, bineînțeles ?

— Da.

— Soția mea e convertită. Tatăl ei e samurai, dar unul mărunt. Seniorul lui este nobilul Kiyama.

— E norocoasă să aibă un asemenea soț, spusese Mariko politicos, dar, în sinea ei, se întreba cutremurată cum putea cineva să se căsătorească și să trăiască cu un barbar. În ciuda bunei-cuviințe firești, întrebase : Doamna, soția dumitale, mănîncă și ea carne... ca aceea din cabină ?

— Nu, răspunsese Rodrigues rîzînd, dezvelindu-și dinții albi, frumoși și sănătoși. În casa mea din Nagasaki nici eu nu mănînc. Pe mare și în Europa da. La noi așa se obișnuiește. Acum o mie de ani, înainte de a veni Buddha, a fost și obiceiul vostru, *neh ?* Înainte de a trăi Buddha, ca să le arate *Tao, Calea* [1], toți oamenii mîncau carne. Chiar și-aici, *senhora.* Chiar și-aici. Bineînțeles noi o știm mai bine, măcar cîțiva dintre noi, *neh ?*

Mariko reflectase la cele spuse. Apoi zisese :

— Toți portughezii ne numesc maimuțe și *jappo,* pe la spate ?

Rodrigues se trăsese de cercelul pe care-l purta în ureche.

— Voi nu ne numiți barbari ? Chiar și în față ? Noi sîntem civilizați, cel puțin așa gîndim, *senhora.* În India, țara lui Buddha, japonezii sînt numiți „Diavolii de la răsărit" și nu i se permite nici unuia să coboare la țărm, dacă e înarmat. Voi îi numiți pe indieni „negri" și animale. Cum îi numesc chinezii pe japonezi ? Cum îi numiți voi pe chinezi ? Cum îi numiți voi pe coreeni ? Mîncăii de Usturoi, *neh ?*

— Nu cred că seniorul Toranaga ar fi încîntat. Nici seniorul Hiro-matsu, nici chiar tatăl soției dumitale.

— Dumnezeul nostru a spus : „Vezi-ți mai întîi bîrna din ochii tăi înainte de-a vedea paiul dintr-al altuia".

---

[1] În scrierile teologilor budiști, are sensul de cale pentru atingerea perfecțiunii spirituale.

Ea se gîndi din nou la cele spuse în timp ce-l urmărea cu privirea pe secund, care tot mai şoptea în urechea pilotului portughez. E adevărat : noi ne ţinem nasul pe sus faţă de ceilalţi oameni. Dar noi locuim în Pămîntul Zeilor, aşa că sîntem aleşii lor. Noi singuri, din toate popoarele, avem un împărat de origine divină. Atunci, nu sîntem noi fără seamăn şi mai presus de toţi ceilalţi ? Dar dacă eşti japonez şi creştin ? Nu ştiu. O Doamne, dă-mi din înţelepciunea Ta. Acest pilot Rodrigues e tot atît de ciudat ca şi pilotul englez. De ce sînt ei foarte deosebiţi ? Să fie educaţia lor ? E de necrezut ce fac ei, *neh* ? Cum pot să navigheze în jurul pămîntului şi să călătorească pe mări cu tot atîta uşurinţă cu care noi o facem pe uscat ? Soţia lui Rodrigues o şti răspunsul ? Mi-ar plăcea s-o cunosc şi să vorbesc cu ea.

Secundul îşi coborî vocea şi mai mult.

— Ce-a spus ? exclamă Rodrigues scăpîndu-i o înjurătură şi, fără să vrea, Mariko încercă să asculte.

Dar nu putu să audă ce repetă secundul. Apoi îi văzu pe amîndoi uitîndu-se spre Blackthorne şi le urmări privirea, tulburată de îngrijorarea lor.

— Ce altceva s-a întîmplat, Santiago ? întrebă Rodrigues prudent, conştient de prezenţa lui Mariko.

Secundul îi şopti la ureche cu mîinile pîlnie la gură.

— Cît o să mai stea jos ?

— Toastau între ei. Şi încheiau tîrgul.

— Ticăloşii ! Rodrigues îl trase pe secund de cămaşă. Nu sufli o vorbă, jură. Pe viaţa ta !

— Nu e nevoie să-mi spui asta, pilotule.

— Totdeauna ai de ce s-o spui. Rodrigues privi spre Blackthorne. Trezeşte-l !

Secundul se duse la el şi-l zgîlţîi zdravăn.

— Ce vreeei ? Ce ?

— Loveşte-l !

Santiago îl plesni.

— Doamne sfinte, o să...

Blackthorne fu în picioare, roşu la faţă ca focul, dar se bălăbăni şi căzu.

— Pe toţi dracii, trezeşte-te, englezule ! Furios, Rodrigues îşi îndreptă degetul spre cei doi cîrmaci. Aruncaţi-l peste bord !

— Ce ?

— Acum, pentru Dumnezeu !

Cînd cei doi bărbaţi îl ridicară grăbiţi, Mariko spuse :

— *Senhor* Rodrigues, nu trebuie... dar înainte ca ea sau Kana să poată interveni, cei doi îl şi aruncaseră pe Blackthorne peste bord.

Căzu de la douăzeci de picioare, plescăind apa cu burta, ridicînd nori de stropi şi dispăru. Peste o clipă apăru la suprafaţă înecîndu-se, călcînd apa şi bolborosind, răceala de gheaţă limpezindu-i mintea.

Rodrigues se lupta să se ridice de pe scaun.

— Daţi-mi o mînă de ajutor, pentru Dumnezeu !

Unul din cîrmaci alergă să-l ajute, în timp ce secundul îl prinse de subţiori.

— Hei, fii atent. Fereşte-mi piciorul, tu, tontule !

Îl ajutară să vină la balustradă. Blackthorne încă tuşea şi bolborosea, dar, în timp ce înota către navă, înjura de mama focului pe cei care-l aruncaseră peste bord.

— Două carturi tribord ! comandă Rodrigues. Nava căzu uşor sub vînt şi se îndepărtă de Blackthorne. Strigă apoi în jos : Stai dracu departe de nava mea ! Şi imediat către secund : Ia barcazul, culege-l pe englez şi du-l la galeră. Repede. Spune-i... Îşi coborî vocea.

Mariko era mulţumită că Blackthorne nu se scufunda.

— Pilot ! Anjin-san este sub protecţia seniorului Toranaga. Cer să fie adus din apă imediat !

— Numai o clipă, Mariko-san. Rodrigues continuă să-i şoptească lui Santiago, care dădea din cap şi apoi o luă la fugă. Îmi pare rău, Mariko-san, *gomen kudasai*[1], dar era urgent. Englezul trebuia trezit. Ştiam că poate să-noate. Trebuie să fie sprinten şi iute !

— De ce ?

— Eu sînt prietenul lui. Ţi-a spus vreodată ?

— Da. Dar Anglia şi Portugalia sînt în război. La fel şi Spania.

— Da. Dar piloţii trebuie să fie deasupra războiului.

— Atunci faţă de cine îţi faci dumneata datoria ?

— Faţă de pavilion.

— Nu şi faţă de regele dumitale ?

— Da şi nu, *senhora*. Îi datorez englezului o viaţă. Rodrigues urmărea barcazul. Ţine-o drept aşa — acum treci în vînt ! îi ordonă timonierului.

— Da, *senhor*.

---

[1] Îmi pare rău (jpn.).

El aşteptă, cercetînd din nou vîntul, bancurile de nisip şi ţărmul îndepărtat. Marinarul de la sondă striga adîncimea.

— Îmi cer iertare, *senhora,* ce spuneaţi ?

Rodrigues o privi o clipă, apoi se întoarse să verifice încă o dată poziţia navei faţă de vînt şi barcaz. Şi ea urmărea barcazul. Oamenii îl scoseseră pe Blackthorne din mare şi vîsleau din răsputeri către galeră, trăgînd la rame stînd jos, nu în picioare. Ea nu le mai putea distinge clar chipurile. Acum Anjin-san era acoperit de bărbatul care stătea lîngă el, bărbatul care vorbise în şoaptă cu Rodrigues.

— Ce i-ai spus, *senhor* ?

— Cui ?

— Lui. Bărbatului pe care l-ai trimis după Anjin-san.

— Doar să-i ureze englezului sănătate şi drum bun.

Răspunsul era searbăd şi pe ocolite.

Ea-i tălmăci lui Kana cele spuse.

Cînd Rodrigues văzu barcazul lîngă galeră îi veni inima la loc.

— Slavă ţie, Doamne...

Căpitanul general şi iezuiţii urcară pe punte. Toranaga şi gărzile lui îi urmau.

— Rodrigues ! Dă drumul la barcaz ! Sfinţii părinţi se duc la ţărm, spuse Ferriera.

— Şi după asta ?

— Şi apoi ieşim în larg. Către Yedo.

— De ce acolo ? Era vorba să mergem la Macao, răspunse Rodrigues, întruchipare a inocenţei.

— Mai întîi îl ducem pe Toranaga la Yedo.

— Ce facem ? ! Dar galera ?

— Stă pe loc sau îşi croieşte drum luptîndu-se.

Rodrigues părea şi mai surprins, şi privi spre galeră, apoi către Mariko. Citi învinuirea din ochii ei.

— *Matsu,* îi spuse pilotul încet lui Mariko.

— Ce ? întrebă părintele Alvito. Răbdare ? De ce „răbdare", Rodrigues ?

— Spuneam Ave Maria, părinte. Îi ziceam doamnei că asta te-nvaţă să ai răbdare.

Ferriera se holba către galeră.

— Ce caută barcazul nostru acolo ?

— Eu l-am trimis pe eretic înapoi la bord.

— Tu, ce ?

— L-am trimis pe englez înapoi la bord. Care-i problema, căpitane general ? Englezul m-a insultat aşa că l-am aruncat pe ticălos peste bord. L-aş fi lăsat să se înece, dar ştia să înoate, aşa că am trimis secundul să-l adune şi să-l ducă înapoi la nava lui, pentru că se pare că se bucură de favoarea seniorului Toranaga. Ce nu-i în ordine ?

— Trimite să-l aducă înapoi.

— Va trebui să trimit o echipă de marinari înarmată, căpitane general. Asta doreşti ? El ne blestema să ne mănînce focul iadului. De data asta n-o să mai vină de bună voie.

— Îl vreau înapoi la bord.

— Care-i necazul ? N-ai spus că galera rămîne pe loc sau îşi croieşte drum prin luptă sau ce-o vrea să facă ? Atunci ce ? Aşa că englezul e în rahat pînă-n gît. Bun. Oricum, cine mai are nevoie de ticălos ? Cu siguranţă că sfinţii părinţi ar fi bucuroşi să nu-l mai vadă în faţa ochilor. Nu-i aşa, părinte ?

Dell'Aqua nu răspunse. Nici Alvito. Asta dădea peste cap planul pe care-l făcuse Ferriera şi fusese acceptat de ei şi de Toranaga. Stabiliseră ca preoţii să meargă la ţărm imediat, să-i potolească pe Ishido, Kiyama şi Onoshi, prefăcîndu-se că ei crezuseră povestea lui Toranaga despre piraţi şi nu ştiau că el „fugise" din castel. Între timp, fregata se va grăbi spre gura portului, lăsînd galera să se descurce cu bărcile de pescuit. Dacă era un atac făţiş asupra fregatei, aveau să răspundă cu tunurile şi cu moartea.

— Dar nu pe noi ar trebui să ne atace bărcile, reflectase Ferriera. Ele trebuie să prindă galera. Va fi sarcina Sfinţiei voastre să-l convingeţi pe Ishido că noi n-am avut de ales. La urma urmelor, Toranaga e preşedintele regenţilor. În sfîrşit, îl am pe eretic la bord.

Nici unul dintre preoţi nu întrebase de ce. Nici Ferriera nu se oferise să-şi spună motivele.

Părintele Superior îşi lăsă mîna blajin pe umărul căpitanului general şi se-ntoarse cu spatele spre galeră.

— Poate că e tot atît de bine că ereticul e-acolo, spuse şi reflectă la cît de ciudate sînt căile Domnului.

Nu, voia Ferriera să strige. Aş fi vrut să-l văd înecat. Un bărbat aruncat peste bord, în zori, foarte devreme, fără nici o urmă, nici un martor, era atît de uşor. Tora-

naga nu şi-ar fi dat seama niciodată ; pentru el n-ar fi fost decît un accident tragic. Şi era soarta pe care Blackthorne şi-o merita. Iar căpitanul general cunoştea şi el groaza piloţilor de a-şi găsi moartea în mare.

— *Nan ja ?* întrebă Toranaga.

Părintele Alvito îi spuse că pilotul se afla pe galeră şi de ce. Toranaga se întoarse spre Mariko, care încuviinţă din cap şi adăugă ce spusese mai înainte Rodrigues.

Toranaga se îndreptă spre parapet şi scrută întunericul. Dinspre ţărmul de miazănoapte erau lăsate la apă alte bărci şi în curînd aveau să fie şi celelalte acolo unde trebuie. El ştia că Blackthorne îi dădea griji în plus şi aceasta era o cale simplă, pe care i-o oferiseră zeii, de-a scăpa de Anjin-san, dacă dorea. O doresc oare ? Cu siguranţă, preoţii creştini vor fi cu mult mai fericiţi dacă Anjin-san dispare, gîndi. La fel Onoshi şi Kiyama, care se tem de omul ăsta atît de mult că unul din ei, sau amîndoi, au pus la cale încercările de omor. De ce au o asemenea spaimă ?

Nu e decît *karma* că Anjin-san e acum pe galeră şi nu aici, în siguranţă. *Neh ?* Aşa că Anjin-san se va scufunda cu galera, laolaltă cu Yabu, cu ceilalţi şi cu muschetele, iar asta este tot *karma.* Muschetele pot să le pierd, pe Yabu aşijderea. Dar pe Anjin-san ?

Da.

Pentru că mai am totuşi de rezervă încă opt din aceşti ciudaţi barbari. Poate că minţile lor la un loc vor egala sau o vor întrece pe-a acestuia singur. Cel mai important lucru este să fiu înapoi la Yedo cît mai repede cu putinţă, să pregătesc războiul, care nu poate fi ocolit. Kiyama şi Onoshi ? Cine ştie dacă o să mă sprijine ? Poate că da, poate că nu. Dar o bucată de pămînt şi cîteva promisiuni sînt o nimica toată, dacă grosul creştinilor este de partea mea în patruzeci de zile.

— E *karma*, Tsukku-san. *Neh ?*

— Da, Alteţă. Alvito îşi aruncă privirea spre căpitanul general foarte mulţumit. Seniorul Toranaga dă de înţeles că nu se poate face nimic. E voia Domnului.

— Oare ?

Toba pe galeră se porni brusc. Ramele loveau apa cu putere.

— Pentru Dumnezeu, ce face ? urlă Ferriera.

Şi, în timp ce urmăreau galera îndepărtîndu-se de ei, pavilionul lui Toranaga coborî fluturînd din vîrful catargului.

Rodrigues spuse :

— E ca şi cum ar zice fiecărei blestemate de bărci din port că seniorul Toranaga nu se mai află la bord.

— Ce-are de gînd să facă ?

— Nu ştiu.

— Nu ştii ? întrebă Ferriera.

— Nu. Dar, dac-aş fi în locul lui, aş ieşi în larg şi v-aş lăsa în rahat, sau aş încerca s-o fac. Englezul le-a atras atenţia asupra noastră. Acum ce facem ?

— Ţi s-a ordonat să pleci la Yedo.

Căpitanul general voia s-adauge : Dacă intri-n galeră, cu atît mai bine, dar n-o spuse. Pentru că Mariko asculta.

Preoţii, mulţumiţi, plecară cu barcazul la ţărm.

— Toate pînzele sus ! strigă Rodrigues. Piciorul îl durea şi îi svîcnea. Sud prin sud-vest. Echipaj, drum de capă!

— *Senhora,* te rog, spune-i nobilului Toranaga c-ar fi mult mai bine să meargă jos. Va fi mai în siguranţă, spuse Ferriera.

— Îţi mulţumeşte, dar zice că va sta aici.

Ferriera ridică din umeri şi se îndreptă spre capătul dunetei.

— Amorsaţi toate tunurile. Încărcaţi cu mitralii ! Fiţi gata !

Capitolul 28

— *Isogi !* strigă Blackthorne îndemnîndu-i pe vîslaşi să tragă mai vîrtos la rame. Privi spre pupa la fregata care venea spre ei, cu pînzele umflate acum, apoi din nou spre prora, calculînd manevra următoare pe care trebuia s-o facă. Se întreba dacă judecase bine, pentru că aici, lîngă stînci, spaţiul de manevră era foarte strîmt, doar cîţiva iarzi între dezastru şi reuşită. Ca să iasă în gura portului, fregata trebuia să navigheze în volte, din pricina vîntului, în timp ce galera putea să se deplaseze după pofta inimii. Dar fregata avea avantajul vitezei. La

ultima manevră, Rodrigues arătase clar să galera ar face mai bine să nu-i stea în cale. *Santa Teresa* avea nevoie de spațiu.

Yabu turuia din nou, dar el nu-l lua în seamă.

— Nu-nțeleg, *wakarimasen*, Yabu-san ! Ascultă, Toranaga-sama mi-a spus : Anjin-san, *ichi-ban-ima !* Acum sînt căpitan șef ! *Wakarimasu ka*, Yabu-san ?

Îi arătă drumul compas căpitanului japonez, care gesticula spre fragata aflată doar la cincizeci de iarzi acum, aproape să dea peste ei.

— Pentru Dumnezeu, ține-ți drumul ! spuse Blackthorne.

Briza-i făcea și mai reci hainele leoarcă de apă, frigul pătrunzîndu-l pînă la oase, dar îl și ajuta să i se limpezească mintea. Cercetă cerul. Nici un nor pe lîngă luna strălucitoare și vîntul era bun. De-acolo nici un pericol, gîndi. Doamne, ține luna luminoasă pînă scăpăm.

— Hei, căpitane, strigă în engleză, știind că n-avea nici o importanță dacă vorbea în engleză, portugheză, daneză sau latină, pentru că era singur printre japonezi. Trimite pe cineva după *saké ! Saké ! Wakarimasu ka ?*

— *Hai*, Anjin-san.

Fu trimis în grabă un marinar. În timp ce alerga, își aruncă privirea peste umăr, înfricoșat de mărimea și viteza fregatei care se apropia. Blackthorne își menținu drumul, încercînd să forțeze fregata să vină-n vînt înainte de-a fi cîștigat tot spațiul necesar. Dar ea nu șovăi deloc și se-ndreptă direct spre el. În ultima secundă el răsuci galera din drumul ei și apoi, cînd bompresul fregatei era aproape deasupra dunetei lor, auzi comanda lui Rodrigues:

— Vino la babord ! Mola velastrai și ține-o drept așa! Apoi un strigăt către el în spaniolă : Să-l pupi pe Belzebut în fund, englezule !

— Maică-ta a fost prima pe-acolo, Rodrigues !

Fregata ieși apoi din vîntul de pupa și se deplasa rapid spre țărmul din partea cealaltă, unde trebuia să facă iar o voltă ca să ajungă în vînt și să-și schimbe drumul încă o dată, înainte de a putea face o nouă voltă, pentru ultima oară, ca să pună capul pe gura portului.

Pentru o clipă navele ajunseră atît de aproape că el putea aproape s-atingă fregata. Rodrigues, Toranaga, Mariko și căpitanul general se vedeau balansîndu-se pe du-

netă. Apoi fregata se îndepărtă, iar galera își continuă drumul.

— *Isogi, isogi,* pentru Dumnezeu !

Vîslașii își întețiră și mai mult eforturile și, prin semne, Blackthorne ordonă să treacă mai mulți oameni la rame, pînă nu mai rămase nici o rezervă. Trebuia s-ajungă la gura portului înaintea fregatei, altfel erau pierduți.

Galera înghițea distanța. Dar la fel și fregata. Ajunsă în cealaltă parte a portului, ea se răsuci ca un dansator și el văzu că Rodrigues ridicase velele gabier și zburătorii.

— E un ticălos șiret, ca orice portughez !

Saké-ul sosi, dar tînăra femeie care o ajutase pe Mariko îl luă din mîinile marinarului și i-l oferi cu mișcări nesigure. Ea rămăsese curajoasă pe punte, deși se vedea limpede că nu era în apele ei. Mîinile îi erau puternice, coafura fără cusur, iar chimonoul bogat, elegant și de bun gust. Galera se bandă brusc, izbită de valuri. Fata se clătină și scăpă ceașca. Fața-i rămase imobilă, dar el o văzu îmbujorîndu-se de rușine.

— *No se preocupe,* spuse el, în timp ce ea bîjbîia după ceașcă. N-are importanță. *Namu ka ?*

— Usagi Fujiko, Anjin-san.

— Fujiko-san. Dă-mi-o. *Dozo.*

Întinse mîinile, luă butelca și bău direct din ea, înghițind vinul pe nerăsuflate, nerăbdător să-și încălzească trupul. Se concentră asupra noului drum, ocolind recifurile despre care-i vorbise Santiago din porunca lui Rodrigues. În timp ce-și bea vinul încălzit, cercetă din nou relevmentul la promontoriu, care le dădea direcția sigură, exactă, către gura portului, întrebîndu-se, în treacăt, cum fusese încălzit vinul și de ce ei îl beau întotdeauna cald și în cantități mici.

Mintea îi era limpede acum și se simțea destul de puternic, trebuia doar să fie atent. Știa însă că n-avea nici o rezervă pe care să se bizuie, după cum nici galera n-avea.

— *Saké, dozo,* Fujiko-san.

Îi dădu butelca și uită de ea.

Făcînd volte-n vînt, fregata își croia drum cu mare ușurință și trecu la o sută de iarzi înaintea lor, îndrep-

tîndu-se spre ţărm. Auzi înjurături aduse de vînt, dar nu se deranjă să răspundă, economisindu-şi energia.

— *Isogi,* pentru Dumnezeu ! Rămînem în urmă !

Emoţia întrecerii şi faptul de a se afla din nou singur la comandă — mai mult prin puterea voinţei sale decît numit de cineva — adăugate la privilegiul deosebit de a-l avea pe Yabu în puterea sa, îl umpleau de o bucurie fără margini.

— Dacă nava nu s-ar scufunda, şi, o dată cu ea, şi eu, aş îndrepta-o spre stînci doar ca să te văd înecat, ticălos împuţit ce-mi eşti, Yabu ! Pentru bietul Pieterzoon !

Dar nu l-a salvat Yabu pe Rodrigues cînd tu n-ai putut ? N-a atacat el bandiţii în timpul ambuscadei ? Şi-n seara asta a fost curajos. Da, e un ticălos, dar e un ticălos curajos, ăsta-i adevărul.

Butelca de *saké* îi fu oferită din nou.

— *Domo,* spuse el.

Fregata, venită-n vînt, era foarte înclinată şi asta-i făcea o imensă plăcere.

— N-aş putea s-o manevrez mai bine, spuse tare în bătaia vîntului. Dar, dac-ar fi pe mîna mea, aş ieşi printre bărci, în largul mării şi nu m-aş mai întoarce niciodată. Aş naviga cu ea spre casă şi-aş lăsa Japoniile japonezilor şi împuţiţilor de portughezi. Îi văzu pe Yabu şi pe căpitan zgîindu-se la el. N-aş face-o, de fapt. Nu încă. Mai e şi o Corabie Neagră de prins şi de jefuit. Şi răzbunarea, nu, Yabu-san ?

— *Nan desu ka,* Anjin-san ? *Nan ja ?*

— *Ichi-ban !* Numărul unu ! răspunse fluturînd mîna spre fregată. Goli butelca pînă la fund. Fujiko i-o luă.

— *Saké,* Anjin-san ?

— *Domo, iyé !*

Cele două nave erau acum foarte aproape de bărcile pescăreşti strînse grămadă, galera îndreptîndu-se direct spre culoarul ce fusese lăsat dinadins între ele, fregata, la ultima voltă, virînd-o spre gura portului. Vîntul era mai rece aici, pentru că promontoriile ce ţineau adăpost rămăseseră departe, iar marea se deschidea larg la jumătate de milă în faţă. Rafalele umflau pînzele fregatei, sarturile pocneau asemeni împuşcăturilor de pistol şi valurile spumegau în prora şi pupa.

Vîslaşii erau lac de sudoare şi istoviţi. Un bărbat căzu. Apoi altul. Cei cincizeci şi ceva de *ronini*-samurai se aflau

în poziție de luptă. În față, arcașii din bărcile pescărești de pe ambele părți ale canalului îngust își puneau săgeți în arcuri. Blackthorne văzu în multe bărci micile vase cu jar și știu atunci că săgețile aveau să fie aprinse, cînd vor fi trase.

El se pregătise pentru luptă cît putuse de bine. Yabu înțelesese că vor trebui să lupte, și-și dăduse seama imediat și de săgețile cu foc. Blackthorne ridicase pereți din lemn proteguitori de jur împrejurul timonei. Deschisese cîteva din lăzile cu muschete și-i pusese pe cei care se pricepeau să le încarce cu praf de pușcă și gloanțe. Mai adusese și o mulțime de butoiașe cu praf de pușcă pe dunetă și le amorsase.

Cînd Santiago, secundul, îl adusese cu barcazul, îi spusese că Rodrigues avea de gînd să-l ajute, cu voia Celui de Sus.

— De ce ? întrebase el.

— Pilotul meu mi-a spus că a trebuit să te arunce peste bord să te trezești, *senhor.*

— De ce ?

— *Senhor* pilot, el mi-a zis să-ți spun că e pericol la bordul *Santei Teresa,* pericol pentru dumneata.

— Ce pericol ?

— El zice că trebuie să-ți croiești drum prin luptă, dacă poți. Dar el o să te-ajute.

— De ce ?

— Pentru Dumnezeu, tacă-ți gura eretică și ascultă, avem puțin timp.

Apoi secundul îi spusese despre bancurile de nisip, despre relevmente, despre felul canalului, și despre planul lui Rodrigues. Îi dăduse și două pistoale.

— Pilotul meu întrebă dacă ești trăgător bun.

— Slab, mințise el.

— Pilotul meu mi-a zis că, la sfîrșit, să-ți spun să mergi cu Dumnezeu.

— Și el... și tu.

— Din partea mea, să te ia naiba !

— Ba pe sor-ta !

Blackthorne amorsase butoiașele cu pulbere pentru cazul în care tunurile ar fi început să tragă și n-ar fi existat nici un plan, sau dacă planul s-ar fi dovedit mincinos, dar și împotriva dușmanilor care i-ar fi putut în-

conjura. Chiar numai un asemenea butoiaș cu fitilul aprins, dus de apă lîngă bordul fregatei, ar scufundat-o tot atît de sigur ca lovitura unui tun de șaptezeci. N-are importanță cît de mic e butoiașul, gîndi, totul e s-o nimerească.

— *Isogi*, pentru viețile voastre ! strigă și trecu la cîrmă mulțumind lui Dumnezeu pentru Rodrigues și pentru strălucirea lunii.

* * *

Aici, la gură, portul se îngusta la patru sute de iarzi. Apa era adîncă, aproape de la un țărm la celălalt, promontoriile stîncoase înălțîndu-se drept din mare.

Spațiul dintre bărcile pescărești în ambuscadă era de o sută de iarzi.

Santa Teresa era acum la largul ei, vîntul sufla dinapoia traversului către tribord și forma un siaj puternic în pupa, apropiindu-se de galeră. Blackthorne ținea firul canalului și-i făcu semn lui Yabu să fie gata. Tuturor *roninilor*-samurai li se ordonase să stea ciuciți sub parapeți, nevăzuți, pînă ce Blackthorne dădea semnalul, cînd fiecare om — cu muschetă sau cu sabie — avea să fie la babord sau la tribord, oriunde era nevoie, Yabu comandînd lupta. Căpitanul japonez știa că vîslașii lui trebuiau să urmeze toba iar toboșarul știa că el trebuie să dea ascultare lui Anjin-san. Și Anjin-san, singur, urma să conducă nava.

Fregata era la cincizeci de iarzi în spate, în mijlocul canalului, îndreptîndu-se direct spre ei și dînd semne vădite că vrea s-o apuce pe culoarul din mijloc.

* * *

La bordul fregatei, Ferriera îi spuse în șoaptă lui Rodrigues :

— Pintenează-l !

N-o slăbea din ochi pe Mariko, care stătea la zece pași mai departe, lîngă balustradă, împreună cu Toranaga.

— Nu putem, nu cu Toranaga de față și cu fata.

— *Senhora !* strigă Ferriera. *Senhora*, mai bine să mergeți jos, dumneata și stăpînul dumitale. Ar fi mai sigur pentru el dacă s-ar duce pe puntea tunurilor.

Mariko îi tălmăci lui Toranaga, care reflectă o clipă, apoi coborî scara din tambuchi spre puntea tunurilor.

— Să-mi sară ochii, spuse tunarul şef, fără să se adreseze cuiva anume, mi-ar plăcea să trag într-un flanc de navă şi să scufund ceva. De un an n-am mai scufundat nici măcar un pirat împuţit !

— Îhî. Maimuţele merită o baie.

Pe dunetă, Ferriera repetă :

— Atinge galera cu pintenul, Rodrigues !

— De ce să-ţi omori duşmanul cînd alţii o vor face în locul tău ?

— Doamne Dumnezeule ! Eşti la fel ca preoţii. N-ai pic de sînge-n vine !

— Da, n-am deloc sînge de ucigaş, răspunse Rodrigues tot în spaniolă. Dar tu ? Tu ai. Nu ? Şi sînge spaniol, poate ?

— Ai de gînd să-l atingi cu pintenul sau nu ? întrebă Ferriera în portugheză, apropierea de pradă luîndu-i complet minţile.

— Dacă rămîne unde e, da.

— Atunci, dă, Doamne, să rămînă unde este.

— Ce-ai avut în gînd cu englezul ? De ce-ai fost atît de furios că nu era pe navă ?

— Nu-mi placi şi nici n-am întredere-n tine acum, Rodrigues. De două ori ai trecut sau ai părut că treci de partea ereticului împotriva mea sau a noastră. Dac-ar fi un alt pilot acceptabil în toată Asia, te-aş lăsa la ţărm, Rodrigues, şi-aş pleca în larg cu Corabia mea Neagră.

— Atunci o să te scufunzi. În jurul tău miroase a moarte şi numai eu te pot apăra.

Ferriera se închină superstiţios.

— Doamne, spurcată limbă mai ai ! Cu ce drept spui asta ?

— Mama mea a fost ţigancă şi-a fost al şaptelea copil, tot dintr-al şaptelea copil, aşa cum sînt şi eu.

— Mincinosule !

Rodrigues zîmbi.

— Ah, domnul meu căpitan general, poate că sînt. Îşi duse mîinile pîlnie la gură şi strigă : Poziţie de luptă ! şi apoi către cîrmaci : Drept aşa şi, dacă tîrfa aia pîntecoasă nu se mişcă, scufund-o !

Blackthorne ţinea strîns cîrma, braţele şi picioarele îl dureau. Şeful vîslaşilor bătea toba în timp ce aceştia făceau un ultim efort.

Acum fregeţa era la douăzeci de iarzi în pupa, apoi la cincisprezece, apoi la zece. Atunci Blackthorne vîră puternic la stînga. Fregata aproape că-i atinse, se înclină spre ei şi ajunse bord la bord. Blackthorne vîră puternic dreapta, ca să fie paralel cu fregata, la zece iarzi de ea. Apoi împreună — una lîngă alta — erau gata să treacă în zbor printre cele două şiruri de duşmani.

— Traaageţi la vîsle, trageţi nenorociţilor, strigă Blackthorne voind să rămînă exact bord la bord, pentru că numai aici erau apăraţi de corpul fregatei şi de pînzele ei. Detunară cîteva muschete, apoi o ploaie de săgeţi aprinse se abătu asupra lor, fără să pricinuiască mari pagube, dar cîteva, din greşeală, loviră pînzele de jos ale fregatei şi focul izbucni.

Toţi samuraii comandanţi din bărci îşi opriră arcaşii îngroziţi. Pînă acum nimeni nu atacase niciodată o navă a barbarilor din sud. Nu sînt ei singurii care le aduc mătăsuri, care fac suportabile căldura verii şi frigul iernii, iar fiecare primăvară şi toamnă o bucurie ? Nu sînt barbarii din sud proteguiţi de legile imperiale ? Arderea uneia dn corăbiile lor nu i-ar înfuria atît de mult încît, pe bună dreptate, nu s-ar mai întoarce niciodată la ei ?

Aşa că toţi comandanţii îşi ţinură oamenii-n frîu, în timp ce galera lui Toranaga se afla sub aripa fregatei, fără ca vreunul din ei să îndrăznească să rişte cîtuşi de puţin să devină cauza opririi Corăbiilor Negre, fără încuviinţarea generalului Ishido. Numai cînd marinarii de pe fregată stinseră flăcările, respirară şi ei uşuraţi.

Cînd se opriră săgeţile, răsuflă şi Blackthorne uşurat. La fel şi Rodrigues. Planul mergea. Rodrigues bănuise că, la adăpostul lui, galera avea o şansă. Singura ei şansă. „Dar pilotul meu zice că trebuie să fii pregătit pentru orice neprevăzut, englezule", îi spusese Santiago.

— Dă-l la o parte pe ticălosul ăla, spuse Ferriera. La dracu, ţi-am ordonat să-l îmbrînceşti la maimuţe !

— Cinci carturi babord ! comandă Rodrigues ascultător.

— Cinci carturi babord, *senhor*, repetă cîrmaciul.

Blackthorne auzi comanda. Imediat cîrmi cinci carturi babord şi se rugă în gînd. Dacă Rodrigues menţinea drumul prea mult, or să intre direct în bărcile pescăreşti şi s-a terminat cu ei. Dacă el încetinea ramele şi rămînea în urmă, ştia că bărcile duşmane îl vor scufunda, chiar dacă ştiau sau nu că Toranga e pe galeră. El trebuie să rămînă la bord cu fregata.

— Cinci carturi tribord ! ordonă Rodrigues chiar la timp. Nu mai avea nevoie de alte săgeţi aprinse ; era prea mult praf de puşcă pe punte. Haide, ticălosule, murmură către vînt. Pune-ţi toată snaga în pînzele mele şi scoate-ne dracu de-aici.

Din nou Blackthorne cîrmi cinci carturi tribord, spre a-şi menţine poziţia faţă de fregată, şi cele două nave alergau una lîngă alta, ramele din tribordul galerei mai-mai să scufunde bărcile pescăreşti. Acum căpitanul înţelese, la fel şi vîslaşii, şi şeful lor. Îşi încordară ultimele puteri la rame. Yabu strigă o comandă şi *roninii*-samurai îşi puseră arcurile jos şi alergară să dea ajutor, împreună cu Yabu care se puse serios pe treabă.

Înaintau cu aceeaşi viteză. Nu mai aveau decît cîteva sute de iarzi de străbătut.

Apoi soldaţii în gri din cîteva bărci pescăreşti, mai îndrăzneţi decît ceilalţi, vîsliră să le iasă în cale şi aruncară gheare de abordaj. Prora galerei umplu bărcile cu apă. Ghearele de abordaj fură aruncate peste bord înainte de a se agăţa. Samuraii care le ţineau căzură în apă. Cadenţa ramelor nu şovăi.

— Vino mai mult la babord !

— Nu îndrăznesc, căpitane general. Toranaga nu e prost. Ia priveşte, e un recif în faţă !

Ferriera văzu crestele lîngă ultimele bărci de pescuit.

— Doamne, trimite-i în recif !

— Două carturi babord !

Din nou fregata îşi schimbă drumul, la fel şi Blackthorne. Amîndouă navele se îndreptau spre grămada de bărci pescăreşti. Blackthorne văzuse şi el stîncile. O altă barcă fu scufundată şi o ploaie de săgeţi se abătu asupra galerei. El ţinu drumul atît cît cuteză, apoi strigă : „Cinci carturi tribord !", ca să-l avertizeze pe Rodrigues, după care răsuci cîrma.

Rodrigues şovăi şi corabia se îndepărtă. Dar de data asta ţinu drumul drept ca şi cum ar fi vrut să se cioc-neacă, lucru ce nu făcea parte din plan.

— Haide, ticălosule ! spuse Rodrigues îmboldit de cursă şi teamă. Să vedem cît te ţin boaşele.

Blackthorne trebuia să aleagă imediat între colţii recifului şi fregată. Binecuvîntă vîslaşii, care stăteau încă la ramele lor, şi echipajul, şi pe toţi de la bord, care, prin disciplina lor, îi dădeau prilej să aleagă. Şi alese.

Vră în continuare spre tribord, scoase pistolul şi ochi.

— Fă loc, pentru Dumnezeu ! strigă şi apăsă pe trăgaci.

Glonţul şuieră pe deasupra dunetei, chiar printre căpitanul general şi Rodrigues.

Căpitanul general se aplecă, Rodrigues tresări. Tu, englezule, pui de tîrfă ! A fost noroc, ori ai tras bine, ori ai ochit ca să omori ?

Văzu cel de al doilea pistol în mîna lui Blackthorne şi pe Toranaga holbîndu-se la el. Îl îndepărtă pe Toranaga din minte ca fiind neimportant.

Doamne, ce să fac ? Să mă ţin de plan sau să-l schimb? N-ar fi mai bine să-l omor pe englezul ăsta ? Pentru binele tuturor ? Spune-mi, da sau nu !

Răspunde-ţi tu însuţi, Rodrigues, pe nemurirea sufletului tău ! Nu eşti bărbat ?

Atunci ascultă : fie că acest englez e omorît sau nu, alţi eretici o să-i urmeze, ca păduchii. Îi datorez o viaţă şi jur că nu-mi curge sînge de ucigaş prin vine ca să omor un pilot.

— Cîrma tribord ! ordonă şi se lăsă păgubaş.

* * * *

— Stăpînul meu întreabă de ce-ai fost cît pe-aci să intri-n galeră ?

— A fost doar un joc, *senhora,* o glumă între piloţi. Să pui la-ncercare tăria celuilalt.

— Şi împuşcătura de pistol ?

— Tot un joc, să-ncerce nervii mei. Stîncile erau prea aproape şi pesemne îl împingeam pe englez prea mult. Noi sîntem prieteni, nu ?

— Stăpînul meu spune că e o nebunie să faceţi asemenea jocuri.

— Te rog, transmite-i scuzele mele. Important e că el e-n siguranţă şi, ca atare, sînt bucuros. *Honto.*

— Dumneata ai aranjat fuga aceasta, acest vicleşug, cu Anjin-san ?

— Întîmplător el e foarte deştept şi-a făcut ce era de făcut exact la timp. Luna i-a luminat calea, marea l-a ajutat şi nimeni n-a făcut nici o greşeală. Dar de ce duşmanii nu l-au scufundat, nu ştiu. A fost voia Domnului.

— Oare ? spuse Ferriera.

Privea fix la galera din urma lor şi nu se întoarse spre ei.

Acum erau cu mult dincolo de gura portului, în siguranţă, în rada Osaka, galera cu cîteva cabluri în urmă, fără ca vreuna din nave să se mai grăbească. Mai toate ramele galerei stăteau deocamdată, vîslind doar cîteva, atît cît să înainteze domol, în timp ce vîslaşii îşi refăceau forţele.

Rodrigues nu-i dădu nici o atenţie căpitanului general Ferriera. Era, în schimb, absorbit de Toranaga. Mă bucur că sîntem de partea lui Toranaga, îşi spuse. În timpul întrecerii, îl studiase atent, bucuros de o ocazie atît de rară. Ochii lui fuseseră pretutindeni, urmărind tunarii, tunurile, velele şi lupta cu focul, cu o curiozitate lacomă, punînd întrebări prin Mariko, despre marinari şi ofiţer : „Asta pentru ce e ? Cum încărcaţi un tun ? Cît praf de puşcă ? Cum trageţi cu ele ? Funiile astea pentru ce sînt?"

— Stăpînul meu spune, poate că a fost doar *karma.* Ştii ce e *karma,* căpitane pilot ?

— Da.

— El îţi mulţumeşte pentru navă. Acum se va duce înapoi pe galera sa.

— Cum ? se întoarse imediat Ferriera. Noi vom fi la Yedo cu mult înaintea galerei. Seniorul Toranaga este binevenit la bord.

— Stăpînul meu spune că nu mai este nevoie să vă deranjeze în continuare. O să meargă pe propria sa navă.

— Vă rog, spuneţi-i să rămînă. M-ar bucura tovărăşia lui.

— Seniorul Toranaga vă mulţumeşte, dar vrea să meargă imediat pe nava lui.

— Foarte bine. Fă cum zice, Rodrigues. Semnalizează şi lasă la apă barcazul. Ferriera era dezamăgit. Voise să

vadă Yedo şi dorea să-l poată cunoaşte pe Toranaga mai bine, acum că viitorul lor era atît de mult legat de el. Nu credea ce spusese Toranaga despre posibilităţile de a ocoli războiul. În război, noi sîntem de partea acestui maimuţoi împotriva lui Ishido, fie că ne place, fie că nu. Şi mie nu-mi place. Sînt mîhnit că voi fi lipsit de compania seniorului Toranaga. Se înclină politicos.

Toranaga se înclină la rîndul lui şi vorbi scurt.

— Stăpînul meu vă mulţumeşte. Adăugă către Rodrigues : Stăpînul meu spune că te va răsplăti pentru galeră cînd ai să te întorci cu Corabia Neagră.

— N-am făcut nimic special. Mi-am făcut doar datoria. Îmi cer iertare că nu mă ridic din scaun... ştiţi, piciorul, *neh* ? răspunse Rodrigues înclinîndu-se. Mergeţi cu Dumnezeu, *senhora.*

— Mulţumesc căpitane pilot. La fel şi dumneata.

În timp ce cobora obosită şi pe bîjbîite pe scara de tambuchi în urma lui Toranaga, observă că nostromul Pesaro comanda barcazul. I se făcu pielea ca de găină şi era gata-gata să vomite. Îşi încordă voinţa şi-şi alungă spasmele, mulţumită că Toranaga le ordonase tuturor să părăsească această navă cu miros atît de urît.

— Vînt prielnic şi drum bun, le strigă Ferriera.

Făcu o dată semn cu mîna, salutul fu întors şi apoi barcazul plecă.

— Părăsiţi poziţiile de luptă cînd se-ntoarce barcazul şi tîrfa aia de galeră nu se mai zăreşte, ordonă tunarului şef.

Cînd ajunse pe dunetă, se opri în faţa lui Rodrigues. Arătă spre galeră :

— O s-ajungi să regreţi că l-ai lăsat în viaţă.

— Asta e-n mîinile Domnului. Englezul e un pilot „bunicel", dacă poţi să treci peste religia lui, căpitane general.

— M-am gîndit la asta.

— Şi ?

— Cu cît ajungem mai curînd în Macao, cu atît mai bine. În cel mai scurt timp cu putinţă, Rodrigues.

Ferriera plecă jos.

Piciorul lui Rodrigues zvîcnea cumplit. Trase o înghiţituri zdravănă din plosca cu grog. Praful şi pulberea să se-aleagă de Ferriera, îşi spuse. Dar, te rog, Doamne, nu înainte de a ajunge în Lisabona.

Vîntul își schimbă ușor direcția spre pupa și un nor acoperi haloul lunii. Ploaia se apropia și zorii brăzdau cerul. Își concentră toată atenția asupra navei sale, a velelor și a poziției față de vînt și valuri. Cînd fu pe deplin mulțumit își îndreptă privirile spre barcaz. Și, în cele din urmă, spre galeră.

Trase o înghițitură mai zdravănă de rom, bucuros că planul lui mersese atît de bine. Chiar și împușcătura de pistol, care pusese capăt încercării. Fu mulțumit de hotărîrea lui.

Eu trebuia s-o iau și am luat-o.

— Chiar și așa, englezule, spusă cu o adîncă tristețe, căpitanul general are dreptate. Cu tine erezia a pătruns în rai.

Capitolul 29

— Anjin-san ?

— *Hai ?*

Blackthorne se dezmetici greu din somnul adînc.

— Uite, puțină mîncare. Și ceai.

Pentru moment nu-și putea aminti cine era sau unde se afla. Apoi își recunoscu cabina de pe galeră. O rază de soare străbătea întunericul. Se simțea foarte odihnit. Acum nu se mai auzea nici o bătaie de tobă și, chiar în somnul lui cel mai adînc, simțurile-i spuseseră că fusese coborîtă ancora, că nava lui era în siguranță, lîngă țărm, și că marea era blîndă.

Văzu o slujnică ducînd o tavă. Mariko stătea lîngă ea — brațul nu-i mai era în eșarfă —, iar el era lungit pe patul pilotului, același pe care-l folosise în timpul călătoriei cu Rodrigues din satul Anjiro la Osaka ; acesta îi era, într-un fel, aproape tot atît de familiar ca propriul pat și ca propria-i cabină de pe *Erasmus*. *Erasmus !* Ar fi nemaipomenit să se întoarcă la bordul ei și să-și vadă iar băieții.

Se-ntinse mulțumit, apoi luă ceașca de ceai oferită de Mariko.

— Mulțumesc. E foarte bun. Ce-ți mai face brațul ?

— Mult mai bine, mulțumesc. Mariko îl îndoi ca să-i arate. Ösul n-a fost atins.

— Arăți mai bine, Mariko-san.

— Da, acum mă simt mai bine.

În zori, cînd se-ntorsese la bord cu Toranaga, ea aproape că leșinase.

— Mai bine să stai sus, îi spusese el. Îți va trece mai repede greața.

— Stăpînul meu întreabă... întreabă ce-a fost cu împușcătura de pistol.

— N-a fost decît o glumă între piloți, îi spusese el.

— Stăpînul meu te felicită pentru priceperea dumitale într-ale navigației.

— Am fost norocoși. Luna ne-a ajutat. Și echipajul a fost minunat. Mariko-san, ai vrea să-l întrebi pe căpitan-san dacă cunoaște aceste ape ? Îmi pare rău, dar spune-i lui Toranaga-sama că eu nu cred că am să mai pot sta treaz multă vreme. Oare s-ar putea să ne oprim în largul mării pentru o oră sau cam așa ceva ? Trebuie să dorm.

Își aminti vag că ea-i spusese că Toranaga fusese de acord ca el să se ducă jos, cît despre căpitan-san, acesta era destul de priceput, așa că aveau să rămînă în apele de coastă și n-or să iasă în larg.

Blackthorne se întinse din nou și deschise hubloul cabinei. Un țărm stîncos se vedea cam la două sute de iarzi.

— Unde ne aflăm ?

— La țărmul provinciei Totomi, Anjin-san. Seniorul Toranaga a vrut să înoate și vîslașii să se odihnească cîteva ceasuri. Mîine vom fi la Anjiro.

— Satul de pescari ? Asta-i cu neputință. E aproape de prînz și în zori plecam din Osaka. E imposibil !

— O, asta a fost ieri, Anjin-san. Ai dormit o zi și o noapte și încă o jumătate de zi, îi răspunse Mariko. Seniorul Toranaga a spus să te lase să dormi. El crede că acum ți-ar pica bine să înoți ca să te trezești. După ce mănînci.

Mîncarea însemna două boluri de orez și pește fript pe jar cu un sos din oțet, închis la culoare, sărat, dulce-amărui, despre care ea-i spusese că era făcut din fasole fermentată.

— Mulţumesc. Da, aş vrea să-not. Aproape treizeci şi şase de ore ? Nu-i de mirare că mă simt grozav. Luă cu lăcomie tava de la slujnică. Dar nu mîncă imediat. De ce-i e frică ? întrebă.

— Nu-i este, Anjin-san. E doar puţin neliniştită. Te rog s-o ierţi. N-a văzut niciodată pînă acum un străin de aproape.

— Spune-i că, atunci cînd e lună plină, barbarilor le cresc coarne şi scot flăcări pe gură, la fel ca dragonii.

Mariko rîse.

— Sînt sigură că nu. Arătă spre masă. Acolo găseşti o periuţă şi praf pentru dinţi, apă şi prosoape curate. Apoi spuse în latină : Mă bucur să văd că te simţi mai bine. Este aşa cum s-a povestit în timpul drumului, dumneata ai un curaj nemaipomenit.

Ochii li se întîlniră şi clipa fu lăsată să treacă. Ea se înclină politicos. Se înclină şi slujnica. Uşa se închise în urma lor.

Nu te mai gîndi la ea, îşi porunci. Gîndeşte-te la Toranaga sau la Anjiro. De ce ne oprim mîine la Anjiro ? Să-l debarcăm pe Yabu ? Călătorie sprîncenată !

Omi o să fie la Anjiro. Ce e cu Omi ?

De ce să nu-i ceri lui Toranaga capul lui Omi ? E dator să-ţi facă acest hatîr. Sau de ce să nu-i ceri să te baţi cu Omi-san? Dar cum? Cu pistoalele sau cu săbii ? N-ai avea nici o şansă cu sabia, şi-ar fi crimă dacă ai avea un pistol. Mai bine nu faci nimic şi aştepţi. Curînd o să se ivească vreun prilej şi-atunci o să te răzbuni pe amîndoi. Acum te desfeţi în favorurile lui Toranaga. Ai răbdare. Întreabă-te ce ţi-ar trebui de la el. Curînd o să fii în Yedo, aşa că n-ai mult timp. Ce e cu Toranaga ?

Blackthorne folosea beţigaşele aşa cum văzuse că le foloseau oamenii din închisoare, ducînd bolul la buze şi împingînd orezul vîscos cu beţigaşele, din marginea castronaşului în gură. Cu bucăţile de peşte era mai greu. Nu era destul de îndemînatic, aşa că-şi folosea degetele, bucuros că se afla singur, ştiind că ar fi foarte nepoliticos să mănînce cu degetele în faţa lui Mariko, sau a lui Toranaga, sau a oricărui japonez.

Cînd termină şi ultima bucăţică, tot îi mai era foame.

— Îmi trebuie mai multă mîncare, spuse cu voce tare. Doamne, aş vrea puţină pîine proaspătă, ouă prăjite, unt şi brînză...

Se duse pe punte. Aproape toţi erau dezbrăcaţi. Unii din ei se ştergeau, alţii stăteau la soare şi cîţiva săreau peste bord. În mare, de-a lungul navei, alţi samurai şi marinari înotau sau împroşcau apa, aşa cum fac capiii.

— *Konnichi wa,* Anjin-san.

— *Konnichi wa,* Toranaga-sama, spuse el.

Toranaga, aproape gol, urca scara ce fusese lăsată la apă.

— *Sonata wa oyogitamo ka ?* spuse, făcînd un gest spre mare, ştergîndu-şi cu palma apa de pe pîntec şi umeri, încălzit de soarele strălucitor.

— *Hai,* Toranaga-sama, *domo,* spuse Blackthorne, bănuind că fusese întrebat dacă vrea să-noate.

Din nou Toranaga arătă spre mare, vorbi scurt, apoi o chemă pe Mariko să tălmăcească. Mariko coborî de pe dunetă acoperindu-şi capul cu o umbrelă de soare, de culoarea purpurei. Chimonoul simplu alb, de bumbac, îi era strîns uşor.

— Toranaga-sama spuse că arăţi foarte odihnit, Anjin-san. Apa te înviorare.

— Te înviorează, spuse el, corectînd-o politicos. Da.

— Ah, da, mulţumesc, te înviorează. El spune : „Te rog, atunci să înotăm".

Toranaga se rezemă nepăsător de parapet, ştergîndu-şi apa din urechi cu un prosop mic şi, cînd urechea stîngă nu vru să se cureţe, îşi lăsă capul pe umărul stîng şi ţopăi într-un picior pînă izbuti. Blackthorne observă că Toranaga era foarte musculos şi bine legat, exceptînd burta. Încurcat şi foarte conştient de prezenţa lui Mariko, îşi scoase şi el cămaşa, punga-buzunar din brîu şi pantalonii, pînă rămase la fel de gol.

— Seniorul Toranaga întreabă dacă toţi englezii sînt la fel de păroşi ca dumneata ? Şi dacă au părul tot aşa de blond ?

— Unii da, spuse el.

— Noi... bărbaţii noştri nu au păr pe piept şi pe braţe ca voi. Nu foarte mult. El zice că eşti foarte bine făcut.

— Şi el la fel. Te rog, mulţumeşte-i.

Blackthorne plecă de lîngă Mariko spre capătul scării de bord, conştient că-l priveau, şi ea, şi tînăra femeie, Fujiko, care stătea în genunchi sub o umbrelă galbenă, la pupa, cît şi slujnica de lîngă ea. Apoi, nemaiputînd să-şi stăpînească stinghereala de a face tot drumul pînă

jos gol, se aruncă peste parapet în apa azurie. Simţea prin fiecare por, înviorîndu-l apa rece a mării. Fundul nisipos al mării era la trei stînjeni dedesubt, plantele marine se vălureau, peştii erau cu nemiluita şi nu se speriau de înotători. Aproape de fundul mării se opri din căderea-i rapidă, se răsuci, se jucă cu peştii, apoi ieşi la suprafaţă şi o porni către ţărm într-un înot stil delfin, aparent uşor, leneş, dar foarte rapid, pe care-l învăţase de la Alban Caradoc.

Micul golf era pustiu : multe stînci, un ţărm minuscul, prunduit şi nici un semn de viaţă. Munţii se înălţau la o mie de picioare spre cerul albastru nemărginit.

Se aşeză pe o stîncă, la soare. Patru samurai înotaseră cu el şi nu erau departe. Zîmbeau şi făceau semne cu mîna. Mai tîrziu înotă înapoi şi ei îl urmară. Toranaga nu-şi desprinsese ochii de pe el.

Urcă pe punte. Hainele lui dispăruseră. Fujiko, Mariko şi cele două slujnice erau încă acolo. Una din slujnice se înclină şi-i oferi un prosop caraghios de mic, pe care-l luă şi începu să se şteargă, întorcîndu-se stînjenit spre parapet.

Îţi poruncesc să fii la largul tău, îşi spuse. Cînd erai gol, cu Felicity, într-o cameră încuiată, nu te simţeai stînjenit, nu ? Numai în public, cînd sînt femei în preajmă — cînd ea e în preajmă —, te simţi încurcat. De ce ? Ei nu bagă-n seamă goliciunea şi ăsta e un lucru foarte cu judecată. Te afli în Japonia. Trebuie să faci cum fac ei. Ai să fii ca ei şi-ai să te comporţi ca un rege.

— Seniorul Toranaga spune că înoţi foarte bine. Ai vrea să-l înveţi şi pe el mişcarea aceea ? spunea Mariko.

— Aş fi bucuros s-o fac, răspunse şi se forţă să se întoarcă şi să se aplece aşa cum se apleca Toranaga.

Mariko îi zîmbea. E atît de drăguţă, gîndi.

— Felul cum te-ai cufundat în mare. Noi... noi n-am văzut niciodată aşa ceva pînă acum. Noi totdeauna sărim. El vrea să-nveţe cum să facă asta.

— Acum ?

— Da, te rog.

— Pot să-l învăţ, cel puţin pot să-ncerc.

O slujnică ţinea un chimonou de bumbac pentru Blackthorne, aşa că se strecură bucuros în el, legîndu-l cu cingătoarea. Acum, pe de-a-ntregul odihnit, le

spuse cum trebuie să te arunci în apă, cum să-ţi bagi capu-ntre braţe şi să ţişneşti în sus şi-n afară, dar să ai grijă să nu cazi pe burtă.

— Pentru început, cel mai bine este să pornim de la baza scării, cu o aşa-zisă cădere în cap, fără alergare şi săritură. În acest fel ne învăţăm noi copiii.

Toranaga ascultă, puse întrebqri şi apoi, mulţumit de răspunsuri, spuse prin Mariko :

— Bun. Cred că înţeleg.

Se îndreptă spre capul scării. Înainte ca Blackthorne să-l poată opri, Toranaga se şi aruncase în apă, la cincisprezece picioare dedesubt. Căzu greşit, pe burtă. Nimeni nu rîse. Toranaga se-ntoarce pe punte şiroind şi încercă din nou. Iarăşi căzu prost. Şi încercările celorlalţi samurai au fost la fel de neizbutite.

— Nu e uşor, spuse Blackthorne. Mie mi-a trebuit mult s-o învăţ. S-o lăsăm şi să-ncercăm mîine din nou.

— Seniorul Toranaga spune : „Mîine e mîine, astăzi am să învăţ să sări în apă".

Blackthorne îşi puse chimonoul de o parte şi făcu o nouă demonstraţie. Samuraii îl imitară. Din nou nu izbutiră. La fel şi Toranaga. De şase ori.

După o nouă demonstraţie, Blackthorne se căţără pe platforma scării şi o văzu pe Mariko goală printre ei, pregătindu-se să sară. Trupu-i era splendid, bandajul de pe braţ proaspăt schimbat.

— Aşteaptă, Mariko-san ! Mai bine să-ncerci de aici, Prima oară.

— Foarte bine, Anjin-san.

Coborî spre el, crucifixul minuscul accentuîndu-i nuditatea. Îi arătă cum să se-aplece, cum să se-arunce în faţă, în mare, prinzînd-o de talie ca s-o întoarcă astfel încît capul să plece primul.

Apoi Toranaga încercă de lîngă apă şi fu ceva mai bine. Mariko încercă din nou şi atingerea pielii ei îl înfierbîntă pe Blackthorne, aşa că, pentru o clipă, făcu pe bufonul şi căzu în apă, îndrumîndu-i de-acolo. Cînd se răcori, alergă pe punte şi le arătă de pe pasarelă săritura mortului, care, gîndea el, putea să fie mai uşoară, ştiind că era vital pentru Toranaga să reuşească.

— Dar trebuie să rămîi ţeapăn, *hai* ? Ca o sabie. Atunci nu poţi să dai greş.

Se aruncă înainte. Săritura fu perfectă, şi el călcă apa, aşteptînd.

Foarte mulţi samurai se îmbulziră în faţă, dar Toranaga le făcu semn să se dea la o parte. Îşi ridică braţele rigid, coloana dreaptă. Pieptul şi pîntecu-i erau stacojii din cauza căzăturilor pe burtă. Apoi se aruncă aşa cum arătase Blackthorne. Capul intră primul în apă şi picioarele îi veniră grămadă peste, dar era primă săritură şi prima izbutită a oricăruia dintre ei, aşa că un ropot de aplauze îl întîmpină cînd ieşi la suprafaţă. O făcu din nou, de data asta mai bine. Îi urmară alţi bărbaţi, unii izbutind, alţii nu. Apoi încercă Mariko.

Blackthorne văzu sînii mici, tari şi talia mică, stomacul plat şi picioarele arcuite. Un fior de durere îi străbătu chipul cînd îşi duse braţele deasupra capului. Dar rămase ca o săgeată şi se aruncă curajos înainte. Străbătu apa corect. Aproape nimeni, în afară de el, nu observă.

— A fost o săritură excelentă. Într-adevăr foarte bună, îi spuse, dîndu-i mîna s-o tragă din apă pe platforma scării. Ar trebui să te opreşti acum. Ţi s-ar putea deschide rana de la braţ.

— Da, mulţumesc, Anjin-san. Stătea lîngă el, abia ajungîndu-i pînă la umăr, încîntată de ea însăşi. E o senzaţie nemaipomenită să cazi în gol, să trebuiască să stai ţeapăn şi, mai presus de toate, să-ţi domini teama. Da, într-adevăr, a fost o senzaţie nemaipomenită.

Urcă scara şi-şi puse chimonoul pe care i-l ţinea o slujnică. Apoi, ştergîndu-şi faţa cu mişcări delicate, se duse jos.

Doamne, grozavă femeie, gîndi.

* * *

La apusul soarelui, Toranaga trimise după Blackthorne. Stătea pe dunetă, pe un aşternut curat, lîngă un vas mic cu cărbuni, pe care fumegau bucăţele de lemn aromat. Erau folosite ca să parfumeze aerul şi să-ndepărteze insectele de noapte şi ţînţarii. Chimonoul simplu şi de bun gust, umerii imenşi, ca nişte aripi, ai tunicii scrobite, fără mîneci, îi dădeau o ţinută formidabilă. Yabu, de asemeni, era îmbrăcat în haine de ceremonie, la fel şi Mariko. Era şi Fujiko de faţă. Douăzeci de samurai stăteau tăcuţi de

pază. Torţele se aflau în suporturi şi galera se legăna lin, ancorată în golf.

— *Saké,* Anjin-san ?

— *Domo,* Toranaga-sama.

Blackthorne se înclină şi luă ceaşca minusculă de la Fujiko, o ridică închinînd pentru Toranaga şi o dădu pe gît. Ceaşca fu imediat reumplută. Blackthorne purta un chimonou-uniformă maro, şi-l simţea mai uşor şi mai lejer decît propriile lui haine.

— Seniorul Toranaga spune că-n noaptea asta rămînem aici. Mîine ajungem la Anjiro. Ar dori să afle mai multe despre ţara dumitale şi lumea din afară.

— Desigur. Ce-ar voi să ştie ? E o noapte minunată, nu-i aşa ?

Blackthorne se aşează comod, conştient de feminitatea ei. Prea conştient. Curios, sînt mai atras de ea acum că-i îmbrăcată, decît atunci cînd era goală.

— Da, foarte. În curînd are să fie umed, Anjin-san. Vara nu e un anotimp bun. Îi tălmăci apoi lui Toranaga ce zisese. Stăpînul meu zice să-ţi spun că Yedo e mlăştinos. Ţînţarii sînt cumpliţi în timpul verii, dar aici primăvara şi toamna sînt frumoase ; da, într-adevăr, naşterea şi moartea anotimpurilor sînt frumoase.

— Clima Angliei e temperată. Iernile, cam una din şapte, sînt grele. Şi verile la fel. Foamete, cam o dată la şase ani, deşi uneori pot să fie doi ani proşti unul după altul.

— Şi la noi e foamete. Foametea e rea. Cum e acum în ţara dumitale ?

— În ultimii zece ani, de trei ori am avut recolte proaste şi soare deloc ca să coacă grîul. Dar aşa a vrut Dumnezeu. Acum Anglia este foarte puternică. Sîntem prosperi. Poporul nostru munceşte din greu. Noi ne facem toate ţesăturile, toate armele — mai toate stofele de lînă din Europa. Ceva mătăsuri vin din Franţa, dar nu de calitate, şi ele sînt doar pentru cei bogaţi.

Blackthorne hotărî să nu le spună despre ciumă, sau despre tulburări, sau răzmeriţe provocate de îngrădirea pămînturilor obştii şi nici despre exodul ţăranilor spre tîrguri şi oraşe. În schimb, le povesti despre regi buni şi regine bune, despre conducători puternici şi parlamente înţelepte, despre războaie victorioase.

— Seniorul Toranaga vrea să înţeleagă foarte clar. Dumneata spui că numai puterea pe mare vă apără împotriva Spaniei şi Portugaliei ?

— Da. Numai ea. Faptul că stăpînim mările ne asigură libertatea. Şi voi sînteţi un popor insular, exact ca noi. Dacă nu sînteţi stăpîni pe mările voastre, nu sînteţi lipsiţi de apărare împotriva unui duşman din afară ?

— Stăpînul meu e de acord cu dumneata.

— A, şi voi aţi fost cotropiţi ?

Blackthorne văzu o uşoară încruntare cînd ea se întoarse spre Toranaga, şi-şi aminti să se rezume la răspunsuri, fără întrebări.

Cînd ea-i vorbi din nou, era mult mai gravă.

— Seniorul Toranaga spune că trebuie să-ţi răspund la întrebare, Anjin-san. Da, am fost invadaţi de două ori. În urmă cu mai bine de trei sute de ani — ar fi în 1274, după numărătoarea voastră — mongolii lui Kublai Han, care tocmai cuceriseră China şi Coreea, au venit împotriva noastră, cînd noi am refuzat să ne supunem lor. Cîteva mii de oameni au debarcat în Kyushu, dar samuraii noştri au izbutit să le ţină piept şi, după o vreme, duşmanul s-a retras. Dar şapte ani mai tîrziu, ei au venit din nou. De data asta invazia a fost de aproape o mie de nave coreene şi chineze, cu două sute de mii de trupe duşmane — mongoli, chinezi şi coreeni — majoritatea călări. În toată istoria chineză, aceasta a fost cea mai mare forţă cotropitoare care s-a adunat vreodată. Noi eram neputincioşi împotriva unei forţe atît de zdrobitoare, Anjin-san. Au început să debarce iarăşi în golful Hakata, în Kyushu, dar, înainte ca ei să-şi poată desfăşura toate armatele, a venit din sud un vînt uriaş, un *tai-fun,* şi-a distrus flota în întregime. Cei rămaşi pe mal au fost omorîţi repede. A fost un *kamikazi,* un Vînt Divin, Anjin-san, îi spuse ea cu deplină convingere, un *kamikazi* trimis de zei să apere de cotropitorul străin acest Pămînt al Zeilor. Mongolii nu s-au mai întors niciodată şi, cam după optzeci de ani, dinastia lor, Chin, a fost alungată din China, adăugă Mariko cu o mare satisfacţie. Zeii ne-au apărat împotriva lor. Zeii întotdeauna ne vor apăra împotriva invaziilor. La urma urmelor, ăsta e pămîntul lor, *neh* ?

Blackthorne se gîndi la numărul uriaş de nave şi oameni din acea invazie ; făcea ca Armadă spaniolă împotriva Angliei să pară o nimica toată.

— Şi noi am fost ajutaţi de o furtună, *senhora*, spuse cu egală seriozitate. Mulţi cred că a fost trimisă tot de Dumnezeu — cu siguranţă că a fost un miracol — şi, cine ştie, poate că a fost. Îşi aruncă privirea spre vasul cu jar, unde cărbunele trosnea şi flăcările dansau. Apoi spuse : Mongolii mai că ne-au înghiţit şi pe noi, în Europa. Îi povesti cum hoardele lui Genghis-han, bunicul lui Kublai-han, veniseră aproape pînă la porţile Vienei, unde năvala le-a fost oprită şi apoi s-au întors, lăsînd munţi de tigve în urma lor. Oamenii din acele vremuri au crezut că Genghis-han şi hoardele lui au fost trimişi de Dumnezeu să-i pedepsească pentru păcatele lor.

— Seniorul Toranaga spune că el a fost doar un barbar, care era grozav de priceput la război.

— Da. Chiar şi aşa, în Anglia, noi ne binecuvîntăm norocul că sîntem o insulă. Îi mulţumim lui Dumnezeu pentru asta şi pentru Canalul Mînecii. Şi pentru flota noastră. Cu China atît de aproape şi atît de puternică — şi aflîndu-vă în război cu ea — sînt uimit că n-aveţi o forţă navală puternică. Nu vă este teamă de un alt atac ?

Mariko nu răspunse, dar îi tălmăci lui Toranaga cele spuse. Cînd termină, Toranaga vorbi cu Yabu, care încuviinţă din cap şi răspunse la fel de serios. Cei doi bărbaţi discutară o vreme. Mariko răspunse la o altă întrebare a lui Toranaga, apoi i se adresă iar lui Blackthorne.

— Ca să supravegheaţi mările voastre, de cîte nave aveţi nevoie, Anjin-san ?

— Nu ştiu precis, dar acum regina noastră are probabil o sută cincizeci de nave de luptă. Acelea sînt nave doar pentru război.

— Stăpînul meu întreabă cîte nave construieşte regina voastră într-un an ?

— Douăzeci pînă la treizeci de nave de război, cele mai bune şi cele mai rapide din lume. Dar, de obicei, navele sînt construite de grupuri de negustori şi apoi sînt vîndute Coroanei.

— Pentru cîştig ?

Blackthorne îşi aminti ce părere au samuraii despre profit şi bani.

— Regina dă cu generozitate mai mult decît preţul lor adevărat, ca să încurajeze cercetările şi noile tipuri de

nave. Fără sprijin regal, asta ar fi greu de realizat. De pildă, *Erasmus*, nava mea, este un tip nou, construit după model englez în Olanda.

— Ai putea să construiești aici o asemenea navă ?

— Da. Dac-aș avea dulgheri, tălmaci, și toate materialele, și timp. Mai întîi ar trebui să construiesc o navă mai mică. Eu singur n-am construit niciodată una în întregime, așa că ar trebui să fac încercări... Bineînțeles, adăugă încercînd să-și stăpînească emoția pe măsura ce ideea prindea contur, bineînțeles, dacă seniorul Toranaga ar vrea o navă sau mai multe, poate c-am putea încheia tîrgul. Ar putea să comande un număr de nave de război să fie construite în Anglia. Noi le-am aduce pînă aici — cu velatura pe care-o dorește, armate așa cum dorește.

Mariko tălmăci. Interesul lui Toranaga crescu. La fel și al lui Yabu.

— El întreabă : „Pot marinarii noștri să fie pregătiți să străbată mările cu asemenea nave ?"

— Cu siguranță, în timp. Am putea aranja astfel încît comandanții de veliere — sau unul din ei — să stea în apele voastre vreme de un an. Atunci ar putea stabili un program de pregătire pentru voi. În cîțiva ani ați avea flota voastră. O flotă modernă. Neîntrecută de nimeni.

Mariko vorbi un răstimp. Toranaga o tot întreba voind să afle cît mai multe, la fel și Yabu.

— Yabu-san întreabă : „Neîntrecută de nimeni ?"

— Da. Mai bună decît orice au spaniolii. Sau portughezii.

Se făcu tăcere. Era limpede că Toranaga fusese prins de idee, deși încerca s-o ascundă.

— Stăpînul meu întreabă : „Ești sigur că s-ar putea aranja ?"

— Da.

— Cît timp ar dura ?

— Doi ani să ajung acasă. Doi ani să fie construite o navă sau mai multe. Doi ani să mă întorc. Jumătate din cost va trebui plătit dinainte, restul cînd aducem corăbiile.

Toranaga se aplecă în față căzut pe gînduri și mai puse puțin lemn aromat pe jar. Toți îl priveau și aștep-

tau. Apoi vorbi îndelung cu Yabu. Mariko nu tălmăci, iar Blackthorne știa că e mai bine să nu întrebe, oricît de mult și de arzător ar fi dorit să ia parte la conversație. Îi cercetă pe toți, chiar și pe fată, pe Fujiko, care, de asemeni, asculta atentă, dar nu ghici nimic de pe chipurile lor. Știa că fusese o ideea strălucită, care ar putea să aducă un profit imens și să-i garanteze întoarcerea sigură în Anglia.

— Anjin-san, cu cîte nave ai putea să vii pînă aici ?

— O flotilă de cinci nave la un transport ar fi cel mai bine. Vă puteți aștepta să pierdeți cel puțin o navă în furtună, uragan sau în ciocniri cu spaniolii și portughezii — sînt sigur că ei au să-ncerce din răsputeri să vă oprească să aveți navele voastre de război. În zece ani, seniorul Toranaga ar putea să aibă o flotă de cincisprezece pînă la douăzeci de nave. Îi dădu timp să tălmăcească, apoi continuă pe îndelete. Prima flotilă v-ar putea aduce dulgheri, marangozi, tunari, marinari și căpitani de cursă lungă. În zece pînă la cincisprezece ani, Anglia ar putea să-i aducă seniorului Toranaga treizeci de nave moderne de război, mai mult decît suficient ca să stăpîniți apele voastre. Și, între timp, dacă doriți, puteți să vă construiți propriile voastre nave, care să preia ștafeta. Noi vă vom... avea de gînd să spună „vinde", dar schimbă cuvîntul. Regina mea ar fi onorată să v-ajute să aveți propria voastră flotă și, dacă doriți, o vom pregăti și înzestra cu cele de trebuință.

O, da, gîndi jubilînd de bucurie, în timp ce ultimele înfloriturl la plan își croiau cu ușurință drum, și o vom înzestra cu ofițeri, îi vom asigura și amiralul, și regina vă va oferi o alianță trainică — bună pentru voi, bună pentru noi —, care va face parte din învoială și apoi, laolaltă, prietene Toranaga, îi vom hărțui și-i vom izgoni din aceste ape pe porcii de portughezi și spanioli și le vom stăpîni pentru totdeauna. Aceasta ar putea fi singura și cea mai mare învoială de negoț pe care-a făcut-o vreodată vreo nație, gîndi plin de bucurie. Și cu o flotă anglo-japoneză, care să curețe aceste ape, noi, englezii, vom domina negoțul de mătase dintre China și Japonia. Apoi vor curge milioane în fiecare an !

Dac-aș putea să pun asta la cale, aș schimba cursul istoriei. Aș avea bogății și onoruri cum n-am visat. Aș de-

veni un deschizător de drumuri. Şi s-ajungi aşa ceva este, într-adevăr, cel mai grozav lucru pe care poate încerca un bărbat să-l facă, chiar dacă dă greş în încercarea lui.

— Stăpînul meu spune că e păcat că dumneata nu vorbeşti limba noastră.

— Da, dar sînt sigur că dumneata tălmăceşti perfect.

— El spune asta nu ca o dojană, Anjin-san, ci doar ca o simplă părere. Aşa e. Ar fi mult mai bine pentru stăpînul meu să discute direct, aşa cum vorbesc eu cu dumneata.

— Aveţi dicţionare, Mariko-san ? Şi gramatici — gramatici portughezo-japoneze sau latino-japoneze ? Dacă seniorul Toranaga m-ar putea ajuta cu cărţi şi profesori, aş încerca să-nvăţ limba voastră.

— N-avem astfel de cărţi.

— Dar iezuiţii au. Tu însăţi ai spus-o.

— A !

Ea vorbi cu Toranaga şi Blackthorne văzu ochii celor doi, ai lui Yabu şi Toranaga, luminîndu-se, şi un zîmbet larg acoperindu-le faţa.

— Stăpînul meu spune c-ai să fii ajutat, Anjin-san.

La porunca lui Toranaga, Fujiko le mai turnă *saké* lui Blackthorne şi Yabu. Toranaga nu bea decît ceai, la fel şi Mariko. Nemaiputîndu-se stăpîni, Blackthorne spuse :

— Ce zice de sugestia mea ? Care e răspunsul său ?

— Anjin-san, ar fi mai bine să ai răbdare. El va răspunde cînd va crede de cuviinţă.

— Te rog, întreabă-l acum.

Ascultătoare, Mariko se întoarse spre Toranaga.

— Vă rog, să mă iertaţi, Alteţă, dar Anjin-san întreabă cu mare respect, ce credeţi despre planul său. Foarte umil şi foarte politicos doreşte un răspuns.

— Va avea răspunsul meu la vremea potrivită.

Mariko îi spuse lui Blackthorne :

— Stăpînul meu spune că va avea în vedere planul dumitale şi se va gîndi cu mare atenţie la ce i-ai spus. Te roagă să ai răbdare.

— *Domo*, Toranaga-sama.

— Acum mă duc să mă culc. Vom pleca în zori.

Toranaga se ridică şi toţi îl urmară jos, în afară de Blackthorne care fu lăsat în tovărăşia nopţii.

* * *

La prima geană a zorilor, Toranaga dădu drumul la patru porumbei călători, ce fuseseră aduşi pe navă o dată cu bagajele, cînd galera fusese pregătită de plecare. Păsările se învîrtiră în cerc de două ori, apoi îşi luară zborul, două întorcîndu-se acasă, în Osaka, două îndreptîndu-se spre Yedo. Mesajul cifrat către Kiritsubo era o poruncă ce trebuia transmisă lui Hiro-matsu, ca să-ncerce să plece cu toţii în chip paşnic, imediat. Dacă erau opriţi, urmau să se închidă înăuntru. În clipa în care poarta ar fi fost forţată, ei trebuiau să dea foc aripii aceleia din castel şi să-şi facă *seppuku*.

Mesajul cifrat către fiul său, Sudara, din Yedo, spunea că el fugise, că era în siguranţă şi-i poruncea să continue pregătirile secrete de război.

— Ieşi în larg, căpitane.

— Da, stăpîne.

Pe la prînz, ei străbătuseră golful dintre provinciile Totomi şi Izu şi erau în dreptul capului Ito, punctul cel mai sudic al peninsulei Izu. Vîntul era bun, hula blîndă şi o singură velă mare îi ajuta să înainteze.

Apoi, aproape de mal, în canalul adînc dintre coastă şi cîteva insule mici, stîncoase, cînd ei se întorseseră spre nord, se auzi un uruit ameninţător la ţărm.

Toate ramele se opriră.

— Ce e, pentru Dumnezeu...

Ochii lui Blackthorne erau aţintiţi spre ţărm.

Brusc, o fisură imensă urcă şerpuind pe stînci şi sute de mii de tone de rocă se prăbuşiră în mare. Pentru o clipă, apele parcă fierbeau. Un val mic veni spre galeră, apoi trecu pe lîngă ea. Avalanşa încetă. Din nou uruitul, mai puternic şi mai asurzitor, dar mai îndepărtat. Din cînd în cînd se desprindeau bolovani din stînci. Toţi ascultau atent şi aşteptau privind faţa stîncii. Ţipete de pescăruşi, zgomotul brizanţilor şi şuierul vîntului. Apoi Toranaga făcu semn toboşarului să reia cadenţa. Vîslele se porniră. Viaţa pe navă reintră în normal.

— Ce-a fost asta ? spuse Blackthorne.

— Doar un cutremur de pămînt. Mariko era uluită. La voi nu sînt cutremure ?

— Nu. Niciodată. N-am văzut nici unul pînă acum.

— O, la noi sînt dese, Anjin-san. Acesta n-a fost nimic, doar unul mic. Centrul i-o fi fost undeva în altă parte, poate chiar în largul mării. Sau poate că aici, dar a fost mic şi unul singur. Am avut noroc să vedem doar unul mic.

— Era ca şi cum întreg pămîntul se clătina. Aş putea să jur că am văzut... Am auzit despre cutremure. La otomani şi în Ţara Sfîntă, la ei sînt uneori. Doamne Dumnezeule ! Dădu drumul aerului din plămîni, inima încă bătîndu-i năprasnic. Aş putea să jur că am văzut stîncile clătinîndu-se.

— Da, aşa-i, Anjin-san. Cînd eşti pe pămînt, ţi se pare cel mai cumplit lucru de pe lume. Nu e nimic să te prevină, Anjin-san. Zgîlţîiturile vin în valuri, uneori dintr-o parte în alta, alteori de jos în sus, alteori trei sau patru clătinări rapide. Uneori unul mic este urmat de altul mai mare în ziua următoare. Nu există un fel anume. Cel mai rău pe care l-am văzut a fost noaptea, acum şase ani, lîngă Osaka, în cea de a treia zi a Lunii Frunzelor Căzătoare. Casa noastră s-a prăbuşit peste noi, Anjin-san. N-am fost răniţi, fiul meu şi cu mine. Foarte greu am ieşit de sub dărîmături. Cutremurele au continuat o săptămînă sau mai mult, unele rele, altele foarte rele. Noul şi marele castel al lui *taikō* de la Fujimi a fost distrus complet. Sute de mii de oameni au pierit în acel cutremur şi în incendiile care au urmat. Acesta este cel mai mare pericol, Anjin-san, — focul care urmează întotdeauna. Satele, tîrgurile şi oraşele noastre mor atît de uşor. Uneori e un cutremur mare departe în larg şi legenda spune că acesta dă naştere Valurilor Uriaşe. Ele sînt înalte de zece sau douăzeci de picioare. Nu există niciodată vreun semn şi ele n-au un anotimp anume. Valul Uriaş apare pur şi simplu din mare către ţărmurile noastre şi mătură insula. Pot să dispară oraşe. Yedo a fost pe jumătate distrus acum cîţiva ani de un asemenea val.

— Asta-i obişnuit la voi ? În fiecare an ?

— O, da. În fiecare an, pe acest Pămînt al Zeilor, avem cutremure. Şi incendii, şi inundaţii, şi Valuri Uriaşe, şi

furtuni îngrozitoare — *tai-fun*-uri. Natura e foarte crudă cu noi. I se adunară lacrimi la coada ochilor. Poate că din pricina asta iubim noi viața atît de mult, Anjin-san. Vezi, trebuie. Moartea face parte din aerul, din marea, din pămîntul nostru. Ar trebui să știi, Anjin-san, că pe acest Pămînt al Lacrimilor moartea este moștenirea noastră."

Cartea a treia

Capitolul 30

— Eşti sigur că totu-i gata, Mura ?

— Da, Omi-sân, da, cred că da. Am urmat întocmai poruncile Domniei tale şi ale lui Igurashi-san.

— Ar fi bine ca nimic să nu iasă prost, dacă vrei să nu fie alt staroste peste sat pînă la apusul soarelui, îi spuse Igurashi, şeful suitei lui Yabu, cu acreală în glas. Singurul ochi rămas îi era roşu de nesomn.

Sosise ieri din Yedo cu primul contingent de samurai şi cu ordine precise.

Mura nu răspunse, dădu doar din cap respectuos şi-şi ţinu ochii-n pămînt.

Stăteau pe plajă, lîngă debarcader, în faţa şirurilor îngenuncheate de săteni tăcuţi, înspăimîntaţi şi tot pe-atît de istoviţi — toţi bărbaţii, femeile şi copiii din sat, afară doar de cei care nu se puteau da jos din pat —, aşteptînd să sosească galera. Toţi purtau hainele lor cele mai bune. Feţele fuseseră frecate zdravăn, tot satul măturat, făcut lună, de parcă era ajunul Anului Nou, cînd, după un obicei străvechi, toată împărăţia strălucea de curăţenie. Bărcile pescăreşti erau meticulos rînduite, năvoadele puse în ordine, funiile strînse colac. Chiar şi plaja de-a lungul golfului fusese greblată.

— Nimic n-o să iasă prost, Igurashi-san, spuse Omi. Dormise foarte puţin în această ultimă săptămînă, de cînd sosiseră din Osaka ordinele lui Yabu printr-unul din porumbeii călători ai lui Toranaga. Imediat mobilizase satul şi toţi bărbaţii sănătoşi de pe o rază de douăzeci de *ri*, ca să pregătească Anjiro pentru sosirea samurailor şi a lui Yabu. Şi acum că Igurashi îi şoptise, numai lui, secretul foarte confidenţial, că marele *daimyo* Toranaga îl însoţea pe unchiul lui şi că scăpase cu bine din capcana lui Ishido, era mai mult decît încîntat că prăpădise atîţia bani. Nu ai

de ce să-ţi faci griji, Igurashi-san. Aceasta e feuda mea şi eu sînt răspunzător.

— De acord. Da, aşa e. Dispreţuitor, Igurashi îi făcu semn lui Mura să plece. Şi apoi adăugă încet : Eşti răspunzător. Dar îţi spun, fără supărare, că tu nu l-ai văzut niciodată pe stăpînul nostru cînd ceva iese prost. Dac-am uitat ceva, sau dacă scîrbele astea n-au făcut ceea ce era de datoria lor să facă, stăpînul nostru va transforma întreaga ta feudă şi pe cele din nord şi sud în grămezi de bălegar, pînă mîine, înainte de apusul soarelui.

Plecă apoi cu paşi mari înapoi, la oamenii săi.

În dimineaţa asta sosiseră călări ultimele companii de samurai din Mishima, oraşul-reşedinţă al lui Yabu, din nord. Acum şi ei, laolaltă cu ceilalţi, erau strînşi în formaţii militare compacte pe plajă, în piaţă şi pe coama dealului, steagurile fluturînd în briza uşoară, suliţele drepte strălucind în soare. Trei mii de samurai, elita armatei lui Yabu. Cinci sute călări.

Lui Omi-san nu-i era teamă. Făcuse tot ce se putea face şi verificase el însuşi tot ce putea fi verificat. Dacă ceva ieşea prost, atunci asta nu era decît *karma*. Dar nimic n-are să iasă prost, gîndi emoţionat. Fuseseră cheltuiţi pentru pregătiri cinci sute de *koku* — mai mult decît tot venitul său anual înainte ca Yabu să-i fi mărit feuda. El fusese uluit de sumă, dar Midori, soţia lui, spusese că trebuia cheltuit fără zgîrcenie, că preţul era o nimica toată în comparaţie cu onoarea pe care le-o făcea seniorul Yabu. „Şi cu seniorul Toranaga aici, cine ştie ce noroc dă peste tine ?“ îi şoptise ea.

Are dreptate, gîndi Omi plin de mîndrie.

Cercetă din nou ţărmul şi piaţa satului. Totul părea perfect. Midori şi mama lui aşteptau sub tenda ce fusese pregătită spre a-i primi pe Yabu şi oaspetele său Toranaga. Omi observă că mamei lui nu-i tăcea deloc gura şi-ar fi vrut ca Midori să poată fi cruţată de necontenitele ei vorbe şfichiuitoare. Îşi îndreptă o cută la chimonoul deja impecabil, îşi aranjă săbiile şi privi spre mare.

— Ascultă, Mura-san, şoptea cu grijă Uo, pescarul. Era unul din cei cinci bătrîni ai satului şi se aflau îngenuncheaţi cu toţii, împreună cu Mura, în fruntea celorlalţi. Ştii, sînt atît de speriat că, dacă mi-aş deşerta băşica udului, n-ar ieşi decît ţărînă.

— Atunci n-o face, bătrînul meu prieten.

Mura își înăbuși un zîmbet.

Uo era un bărbat spătos, ca o stîncă, cu mîini mari, un nas bocciu și un chip cu o expresie chinuită.

— N-am s-o fac, dar cred c-am să trag niște aghioase.

Uo era renumit pentru hazul și curajul lui și pentru aghioasele trase cu nemiluita. Anul trecut, la întrecerea cu satul din nord la tras de aghioase, el fusese campionul campionilor și adusese mare faimă satului Anjiro.

— Eheeei, poate c-ar fi mai bine să n-o faci, chicoti Haru, un pescar scund și smochinit. Unul din capetele astea împuțite ar putea prinde pică pe tine.

Mura sîsîi.

— Ți se poruncește să nu-i numești pe samurai astfel, atîta vreme cît chiar și numai unul se află aproape de sat.

Oh ko, gîndea obosit, nădăjduiesc că n-am uitat nimic. Își ridică privirea spre coama muntelui, la palisada de bambus ce înconjura fortăreața provizorie pe care o construiseră atît de repede și cu atîta sudoare. Trei sute de oameni care-au săpat, au construit și au cărat. Cu cealaltă casă nouă fusese mai ușor. Era pe un deal, chiar sub casa lui Omi, de-aici o și vedea, mai mică decît a lui Omi, dar cu acoperiș de țiglă, o grădină făcută în pripă și o căsuță pentru baie. Cred că Omi o să se mute acolo și i-o va da pe-a lui seniorului Yabu, gîndi Mura.

Își întoarse privirile spre promontoriu, de unde trebuia să apară, dintr-o clipă într-alta galera. Curînd Yabu o să pășească pe țărm și-atunci ei vor fi cu toții în mîinile zeilor, ale tuturor *kami*-lor, ale lui Dumnezeu Tatăl și Fiului și ale Sfintei Fecioare, *oh ko !*

Doamne, apără-ne ! Ar fi prea mult să te rog să-ți pleci ochii anume asupra acestui sat, Anjiro ? Doar pentru următoarele cîteva zile ? Avem nevoie de ocrotirea Ta, să ne aperi de seniorul și stăpînul nostru, o da ! Am să aprind cincizeci de lumînări și fiul meu, hotărît, o să fie crescut în adevărata credință, promise Mura.

Astăzi Mura era foarte bucuros că e creștin ; putea să pună o vorbă bună la singurul Dumnezeu existent și asta însemna o ocrotire în plus pentru satul său. El se creștinase în tinerețe, pentru că seniorul lui o făcuse și poruncise imediat tuturor vasalilor săi să se creștineze. Și cînd, acum douăzeci de ani, acest senior fusese omorît luptînd pentru Toranaga și împotriva lui *taikō* Mura rămăsese

creştin ca să-i cinstească memoria. Adevăratul soldat n-are decît un singur stăpîn, gîndi. Un singur stăpîn adevărat.

Ninjin, un bărbat cu faţa rotundă, cu dinţii foarte ieşiţi în afară, era neliniştit de prezenţa atîtor samurai.

— Mura-san, cer iertare, dar e periculos ce-aţi făcut, îngrozitor, *neh* ? Cutremurul ăla mic, de azi-dimineaţă, a fost un semn trimis de zei, o prevestire. Ai făcut o greşeală cumplită, Mura-san.

— Ce s-a făcut e bun făcut, Ninjin. Las-o baltă.

— Cum aş putea ? E în pivniţa mea şi...

— O parte e în pivniţa ta. Eu însumi am o mulţime, spuse Uo, fără să mai zîmbească.

— Nu e nimic nicăieri, bătrînii mei prieteni, spuse Mura cu grijă. Absolut nimic.

Din porunca sa, fuseseră furaţi, în timpul ultimelor zile, treizeci de *koku* de orez din aprovizionarea samurailor şi acum erau dosiţi prin sat, împreună cu alte provizii, echipament şi arme.

— Fără arme, se împotrivise Uo. Orez da, dar arme nu !

— Vine războiul.

— E împotriva legii s-avem arme, se văitase Ninjin.

Mura vorbise cu dispreţ :

— Asta e o lege nouă, abia dacă e de doisprezece ani. Înainte, puteam s-avem orice arme doream şi nu eram legaţi de sat. Puteam să mergem unde voiam, să fim ce voiam. Puteam să fim ţărani, soldaţi, pescari, negustori, chiar samurai — puteau unii, ştiţi că e-adevărat.

— Da, dar acum e altfel, Mura-san, altfel. *Taikō* a poruncit să fie altfel !

— Curînd are să fie aşa cum a fost întotdeauna. O să fim din nou soldaţi.

— Atunci să aşteptăm, stăruise Ninjin. Vă rog. Acum e împotriva legii. Dacă legea se schimbă, asta e *karma*. *Taikō* a făcut legea : Nici o armă. Nici una. Sub pedeapsa cu moarte pe loc.

— Deschideţi-vă ochii, voi toţi ! *Taikō* e mort ! Şi eu vă spun, curînd Omi-san o să aibă nevoie de oameni instruiţi şi mai toţi dintre noi am fost la războaie, *neh* ? Am pescuit şi am luptat, toate la vremea lor. Nu e aşa ?

— Da, Mura-san, încuviinţase Uo cu teamă. Înainte de *taikō* noi nu eram legaţi de sat.

— Au să ne prindă, trebuie să ne prindă, se plînsese Ninjin. Ei n-au nici un pic de milă. Au să ne fiarbă cum l-au fiert pe barbar.

— Tacă-ţi fleanca cu barbarul !

— Ascultaţi, prieteni, le spusese Mura. Niciodată n-o să mai avem un noroc ca ăsta. E trimis de Dumnezeu. Sau de zei. Trebuie să luăm orice stilet, săgeată, suliţă, sabie, muschetă, scut, arc, orice putem. Samuraii au să creadă că alţi samurai le-au furat ; capetele împuţite n-au venit de pretutindeni din Izu ? Şi, de fapt, ce încredere are un samurai în celălalt ? Trebuie să ne luăm înapoi dreptul nostru de-a purta războaie, *neh* ? Tatăl meu a fost ucis în bătălie, la fel şi-al lui, şi-al lui ! Ninjin, în cîte bătălii ai fost, în... zeci, *neh* ? Uo, dar tu ? Douăzeci ? Treizeci ?

— Mai multe. N-am slujit sub *taikō*, blestemată fie-i pomenirea ? A, înainte de-a ajunge *taikō*, a fost om. Ăsta-i adevărul ! Apoi ceva l-a schimbat, *neh* ? Ninjin, nu uita că Mura-san e căpetenia satului ! Şi n-ar trebui să uităm că şi tatăl lui a fost ! Dacă starostele spune arme, atunci arme trebuie să fie !

Acum, stînd îngenuncheat în soare, Mura era convins că făcuse bine, că acest nou război are să dureze o veşnicie şi lumea lor are să fie iarăşi aşa cum a fost întotdeauna. Satul are să fie aici şi bărcile, şi cîţiva săteni. Pentru că toţi oamenii — ţărani, *daimyo*, samurai, chiar şi *eta* —, toţi oamenii trebuie să mănînce, iar peştele aşteaptă în mare. Aşa că, din cînd în cînd, ca întotdeauna, sătenii-soldaţi au să lase treburile războiului şi-au să-şi dea bărcile la apă...

— Priviţi ! spuse Uo şi, fără să vrea, arătă cu degetul în tăcerea bruscă.

Galera ocolea promontoriul.

*
* *

Fujiko stătea în genunchi, deznădăjduită, în faţa lui Toranaga, în cabina principală, pe care el o folosise în timpul călătoriei. Erau singuri.

— Vă rog din suflet, Alteţă, insista ea. Luaţi pedeapsa asta de pe capul meu.

— Nu e o pedeapsă, e o poruncă.

— Voi da ascultare, bineînţeles. Dar nu pot să fac...

— Nu poţi ? izbucni Toranaga. Cum îndrăzneşti să mi te împotriveşti ! Eu îţi spun că vei fi concubina oficială a pilotului şi tu ai neobrăzarea să mi te opui ?

— Alteţă, îmi cer iertare din toată inima, spuse Fujiko repede, cuvintele ţîşnindu-i ca un torent. N-am vrut să fie o împotrivire. Voiam doar să spun că nu pot să fac asta în felul în care doriţi. Vă rog să mă înţelegeţi. Iertaţi-mă, Alteţă, dar mi-e cu neputinţă să fiu fericită, sau să mă prefac fericită. Îşi înclină capul pînă-n podea. Cu umilinţă, vă rog să-mi permiteţi să-mi fac *seppuku*.

— Am spus mai-nainte că nu îngădui o moarte în zadar. Am un rost pentru tine.

— Vă rog, Alteţă, vreau să mor. Cu smerenie vă rog. Vreau să fiu alături de soţul şi de fiul meu.

Vocea lui Toranaga tună, acoperind zgomotele galerei.

— Deja ţi-am refuzat această cinste. N-o meriţi încă. Şi numai pentru bunicul tău, pentru că seniorul Hiromatsu este cel mai vechi prieten al meu, ţi-am ascultat cu răbdare trăncănelile neobrăzate. Destul cu aceste prostii, femeie ! Încetează să te mai porţi ca un ţăran cu capul plin de tărîţe !

— Cu umilinţă vă cer permisiunea să-mi tai părul şi să mă fac călugăriţă. Buddha are să...

— Nu. Ţi-am dat o poruncă. Dă-i ascultare !

— S-o îndeplinesc ? spuse fără să-şi ridice capul, cu faţa-mpietrită. Apoi mai mult pentru ea : Am crezut că mi s-a poruncit să merg la Yedo.

— Ţi s-a poruncit să vii pe această navă ! Ţi-ai uitat rangul, ţi-ai uitat străbunii, ţi-ai uitat datoria. Ţi-ai uitat datoria ! Mă dezgusti. Du-te şi te pregăteşte.

— Vreau să mor, vă rog, lăsaţi-mă să mă duc lîngă ei, Alteţă.

— Soţul tău s-a născut samurai din greşeală. Era prost alcătuit, aşa că mlădiţa lui avea să fie la fel de prost alcătuită. Neghiobul ăla a fost cît pe-aci să mă ducă de rîpă ! Să te duci lîngă ei ! Ce tîmpenie ! Ţi se interzice să-ţi faci *seppuku* ! Acum pleacă !

Dar ea nu se urni din loc.

— Poate că ar fi mai bine să te trimit la *eta*. La una din casele lor. Poate că asta ţi-ar aminti de bunacuviinţă şi de datoria ta.

Fu străbătută de un fior, dar șuieră provocator :

— Cel puțin ei sînt japonezi !

— *Eu sînt seniorul tău.* Vei — face — așa — cum — îți — poruncesc.

Fujiko șovăi. Apoi ridică din umeri.

— Da, stăpîne. Îmi cer iertare pentru proasta mea purtare. Își lipi mîinile de podea și se înclină pînă-n pămînt cu vocea plină de căință. Dar în inima ei nu fusese convinsă și el știa, ca și ea, ce-avea în gînd să facă. Alteță, îmi cer iertare din suflet pentru că v-am deranjat, pentru că v-am tulburat *wa*-ul, armonia, și pentru proasta mea purtare. Aveți dreptate. Am greșit.

Se ridică și plecă tăcută spre ușa cabinei.

— Dacă-ți dau ce dorești, spuse Toranaga, vei face, în schimb, ceea ce vreau, din toată inima ?

Încet, ea se întoarse.

— Pentru cîtă vreme, Alteță ? Vă rog cu supunere să-mi spuneți pentru cîtă vreme trebuie să fiu concubina barbarului ?

— Un an.

Ea se întoarse și puse mîna pe clanță.

Toranaga spuse :

— Jumătate de an.

Mîna lui Fujiko se opri. Tremurînd, își rezemă capul de ușă.

— Da. Mulțumesc, Alteță. Mulțumesc.

Toranaga se ridică în picioare și se îndreptă spre ușă. Ea i-o deschise, se înclină, îl lăsă să treacă și o închise în urma lui. Apoi lacrimile-i curseră în tăcere.

Ea era samurai.

*

* *

Toranaga veni pe punte foarte încîntat de el însuși. Obținuse ce voise fără prea mare bătaie de cap. Dac-ar fi silit-o, fata l-ar fi nesocotit și și-ar fi luat viața fără învoirea lui. Dar acum avea să-ncerce din răsputeri să-i facă pe plac și era important ca ea să fie concubina pilotului cu dragă inimă, cel puțin de ochii lumii, și șase luni aveau să fie mai mult decît îndeajuns. Femeile sînt mult mai ușor de dus decît bărbații, gîndi mulțumit. Cu mult mai ușor, în anumite privințe.

Apoi văzu samuraii lui Yabu adunați în jurul golfului și senzația lui de bună dispoziție dispăru.

— Fii bine venit la Izu, nobile Toranaga, spuse Yabu. Am poruncit cîtorva bărbați de aici să vă fie escortă.

— Bun.

Galera era încă la două sute de iarzi de mal, apropiindu-se lin, și deja se vedeau Omi, Igurashi și tenda.

— Totul a fost îndeplinit așa cum am vorbit la Osaka, îi spunea Yabu. Dar Domnia ta de ce să nu rămîi la mine cîteva zile ? Aș fi foarte onorat și-ar putea fi de mare folos. Ai putea întări alegerea celor două sute cincizeci de oameni pentru regimentul de muschete și să-l cunoști pe comandantul lor.

— Nimic nu mi-ar face mai multă plăcere, dar trebuie s-ajung la Yedo cît mai repede cu putință, Yabu-san.

— Două sau trei zile ? Te rog. Cîteva zile lipsit de griji ți-ar prinde bine, *neh ?* Sănătatea dumitale e importantă pentru mine — pentru toți aliații Domniei tale. Puțină odihnă, hrană bună și vînătoare.

Toranaga căuta disperat o soluție. Era de neconceput să rămînă aici doar cu cincizeci de străji. S-ar afla în totul în puterea lui Yabu și asta ar fi mai rău decît situația lui din Osaka. Cel puțin cu Ishido știai la ce să te-aștepți și se ținea de anumite reguli. Dar Yabu e periculos ca un rechin și rechinii nu trebuie ispitiți, își spuse. Niciodată în apele lor. Și niciodată cu propria ta viață. Știa că tîrgul pe care-l făcuse cu Yabu la Osaka avea tot atîta greutate cît urina lor atingînd pămîntul, atunci cînd Yabu va socoti că poate obține mai mult de la Ishido. Dacă i-ar oferi lui Ishido capul lui Toranaga pe o tavă de lemn, asta i-ar aduce lui Yabu imediat cu mult mai mult decît era pregătit Toranaga să-i ofere.

Să-l ucizi sau să te duci la țărm ? Acestea erau posibilitățile.

— Ești foarte amabil, spuse. Dar trebuie s-ajung la Yedo.

Nu mi-a trecut deloc prin minte că Yabu o să aibă timp s-adune atîția oameni aici. A descifrat mesajul nostru ?

— Te rog, permite-mi să insist, Toranaga-sama. Vînatul e foarte bun prin preajmă. Am oamenii mei cu șoimi. Un pic de vînătoare, după temnița de la Osaka, ar fi bună, *neh ?*

— Da, ar fi bine să vînăm astăzi. Îmi pare rău că mi-am pierdut şoimii acolo.

— Dar nu sînt pierduţi. Cu siguranţă Hiro-matsu o să-i aducă cu el la Yedo.

— I-am poruncit să le dea drumul de-ndată ce plecarea noastră e sigură. Pînă ar fi ajuns la Yedo, şi-ar fi pierdut din agerime. E una din puţinele mele reguli : să înalţ doar şoimii pe care i-am dresat eu şi să nu-i las altui stăpîn. Aşa ei fac doar greşelile mele.

— E o regulă bună. Mi-ar plăcea să le aud şi pe celelalte. Poate în timpul mesei, diseară ?

Am nevoie de rechinul ăsta, gîndi Toranaga cu amărăciune. Să-l omor acum e prea devreme.

Fură aruncate două parîme spre mal, ca să fie prinse şi legate. Parîmele se-ntinseră şi scoaseră un sunet ascuţit, iar galera înaintă sigură de ea. Vîslele fură aşezate în suporţi. Fu coborîtă schela de bord şi atunci apăru în capătul ei Yabu.

Imediat, într-un singur glas, samuraii slobozîră strigătul lor de bătălie : *Kasigi ! Kasigi !* şi urletul lor trimise pescăruşii ţipînd în văzduh. Toţi, ca un singur om, samuraii se înclinară.

Yabu se înclină la rîndul lui, apoi se întoarse spre Toranaga şi-i făcu semn cu un gest larg.

— Să mergem la ţărm.

Toranaga privi peste samuraii strînşi grămadă, peste sătenii prosternaţi în ţărînă şi se întrebă : „Ăsta e locul unde o să mor de sabie, cum a prezis astrologul ? Cu siguranţă prima parte a prezicerii lui s-a adeverit : numele meu e scris pe zidurile Osakăi."

Îndepărtă gîndul. În capătul pasarelei strigă tare şi poruncitor către cei cincizeci de samurai ai săi, care acum purtau chimonouri-uniformă maro, la fel ca el :

— Rămîneţi cu toţii la bord ! Tu, căpitane, vei face pregătirile de plecare imediată ! Mariko-san, ai să rămîi în Anjiro trei zile. Ia-i pe pilot şi pe Fujiko-san imediat pe ţărm şi aşteaptă-mă în piaţă. Apoi se îndreptă cu faţa spre mal şi, spre uluirea lui Yabu, spuse cu o voce puternică : Acum, Yabu-san, îţi voi inspecta regimentele !

Imediat trecu pe lîngă el şi coborî schela de bord cu toată semeţia plină de siguranţă a unui general de război ce era.

Nici un general nu cîştigase vreodată mai multe bătălii şi nici unul nu era mai iscusit, în afară de *taikō*, şi el era mort. Nici un general nu purtase vreodată mai multe bătălii, n-avusese mai multă răbdare şi nu pierduse aşa de puţini oameni. Şi el nu fusese înfrînt niciodată.

Un freamăt de uimire străbătu ţărmul cînd fu recunoscut. Această inspecţie era complet neaşteptată. Numele lui era trecut din gură-n gură, şi tăria şoaptelor, şi veneraţia pe care o stîrneau îi făceau plăcere. Îl simţi pe Yabu urmîndu-l, dar nu se uită înapoi :

— A, Igurashi-san, spuse cu o prietenie prefăcută. Îmi pare bine că te văd. Vino, vom inspecta împreună oamenii tăi.

— Da, Înălţimea ta.

— Şi tu trebuie să fii Kasigi Omi-san. Tatăl tău îmi este un vechi camarad de arme. Mă urmezi şi tu.

— Da, Înălţimea ta, răspunse Omi nemaiîncăpîndu-şi în piele de cinstea ce i se făcea. Mulţumesc.

Toranaga porni cu un pas sprinten. Îi luase cu el să-i oprească, pentru moment, să stea de vorbă între patru ochi cu Yabu, ştiind că viaţa lui depindea de păstrarea iniţiativei.

— N-ai luptat cu noi la Odawara, Igurashi-san ? îl întrebă, deşi ştia că samuraiul îşi pierduse ochiul acolo.

— Da, Alteţă. Am avut această cinste. Am fost cu seniorul Yabu şi am slujit în flancul drept al lui *taikō*.

— Aţi avut deci locul de onoare : acolo unde lupta a fost cea mai strînsă. Trebuie să vă mulţumesc mult, ţie şi stăpînului tău, pentru asta.

— Am nimicit duşmanul, Alteţă. Noi nu ne făceam decît datoria.

Deşi Igurashi îl ura pe Toranaga, era mîndru că-şi amintise lupta şi că-i mulţumise.

Se aflau acum în faţa primului regiment. Vocea lui Toranaga continuă sonor :

— Da, tu şi oamenii din Izu ne-aţi ajutat foarte mult. Poate că, dacă nu eraţi voi, eu n-aş fi cîştigat Kwanto-ul ! Nu, Yabu-sama ? adăugă oprindu-se brusc, dîndu-i lui Yabu în public un titlu mai mare şi astfel şi o cinste sporită.

Din nou Yabu fu descumpănit din pricina măgulirii. Simţea că i se cuvenea, dar nu se aşteptase la asta din par-

tea lui Toranaga şi niciodată n-avusese de gînd să permită o inspecţie oficială.

— Poate, dar eu mă-ndoiesc. *Taikō* ordonase ca tot clanul Beppu să fie nimicit. Aşa că a fost nimicit.

Asta fusese cu zece ani în urmă, cînd numai clanul Beppu, străvechi, numeros şi puternic, condus de Beppu Genzaemon se opunea armatelor unite ale generalului Nakamura, viitorul *taikō*, şi ale lui Toranaga — ultimul obstacol major în calea lui Nakamura spre supunerea completă a împărăţiei. De secole clanul Beppu stăpînea cele Opt Provincii, Kwanto-ul. O sută cincizeci de mii de oameni încercuiseră oraşul-cetate Odawara, care păzea trecătoarea ce ducea prin munţi spre cîmpiile neînchipuit de bogate în orez de dincolo. Asediul a durat unsprezece luni. Noua concubină a lui Nakamura, aristocrata doamnă Ochiba, strălucitoare şi abia de optsprezece ani, venise la reşedinţa stăpînului ei, în afara zidurilor, cu copilul în braţe, Nakamura fiind nebun după primul lui născut. Şi cu doamna Ochiba venise sora ei mai tînără, Genjiko, pe care Nakamura propusese să i-o dea de soţie lui Toranaga.

— Alteţă, spusese Toranaga, cu siguranţă aş fi onorat să ne înrudim casele şi mai strîns, dar, în loc ca eu să mă însor cu doamna Genjiko, cum propui Înălţimea ta, mai bine să se mărite ea cu fiul şi moştenitorul meu, Sudara.

Îi trebuiseră lui Toranaga multe zile ca să-l convingă pe Nakamura, dar, în cele din urmă, izbutise. Apoi, cînd hotărîrea fusese anunţată doamnei Ochiba, ea răspunsese pe loc :

— Cu smerenie, Alteţă, mă opun căsătoriei.

Nakamura rîsese :

— Şi eu mă opun ! Sudara are doar zece ani şi Genjiko treisprezece. Cu toate astea, ei sînt acum logodiţi şi cînd el va împlini cincisprezece ani se vor căsători.

— Dar, Alteţă, seniorul Toranaga este deja cumnatul tău, *neh* ? Cu siguranţă asta e destul pentru o înrudire. Ai nevoie de legături mai strînse cu familiile Fujimoto şi Takashima, şi chiar la Curtea Imperială.

— La curte sînt nişte oameni de nimic şi toţi sînt datori-vînduţi, spusese Nakamura cu vocea lui aspră de ţăran. Ascultă, O-chan : Toranaga are şaptezeci de mii de samurai. Cînd îl vom nimici pe Beppu, el va avea Kwanto-ul, deci şi mai mulţi oameni. Fiul meu o să aibă nevoie de generali ca Yoshi Toranaga, aşa cum şi eu am ne-

voie de ei. Da, şi într-o zi, fiul meu va avea nevoie de Yoshi Sudara. E mai bine ca Sudara să fie unchiul fiului meu. Sora ta este logodită cu Sudara, iar el va locui la noi cîţiva ani, *neh ?*

— Bineînţeles. Alteţă, încuviinţase pe loc Toranaga, lăsîndu-l pe fiul şi moştenitorul său ostatic.

— Bun. Dar ascultă, mai întîi tu şi Sudara veţi jura credinţă veşnică fiului meu.

Şi aşa se întîmplase. Apoi, în cea de a zecea lună a asediului, primul copil al lui Nakamura murise de fierbinţeli, sau de deochi, sau din pricina unor *kami* răi.

— Blestemaţi de toţi zeii fie Odawara şi Toranaga ! Îşi ieşise din minţi Ochiba. Din vina lui Toranaga ne aflăm aici, el vrea Kwanto. Din pricina lui fiul meu e mort. El e adevăratul tău duşman. El vrea ca tu şi eu să murim. Omoară-l, sau pune-l la treabă. Să conducă atacul, să plătească cu viaţa lui viaţa fiului nostru ! Cer răzbunare...

Şi astfel Toranaga condusese lupta. Luase cu asalt cetatea Odawara, minînd zidurile şi cucerind-o. Apoi, copleşit de mîhnire, Nakamura făcuse oraşul praf şi pulbere. O dată cu prăbuşirea lui, cu nimicirea tuturor din clanul Beppu, împărăţia era îngenuncheată şi Nakamura devenea mai întîi *kampaku* şi apoi *taikō*. Dar mulţi muriseră la Odawara.

Prea mulţi gîndi Toranaga aici, pe ţărmul de la Anjiro. Îşi îndreptă privirile spre Yabu.

— Păcat că *taikō* e mort, *neh ?*

— Da.

— Cumnatul meu a fost un mare conducător. Şi un mare dascăl, totodată. Ca şi el, eu nu-mi uit niciodată prietenul. Nici duşmanul.

— Curînd stăpînul Yaemon va împlini vîrsta să preia puterea. Are mintea lui *taikō*. Nobile Tora...

Dar înainte ca Yabu să poată opri trecerea în revistă, Toranaga pornise deja din nou, iar el nu mai putea face altceva decît să-l urmeze.

Toranaga inspectă şirurile bine dispus, vorbind unui om aici, altuia dincolo, recunoscînd cîţiva, cu ochii mereu neliniştiţi în timp ce-şi scormonea memoria după chipuri şi nume. Avea acea foarte rară calitate a generalilor de excepţie care inspectează în aşa fel, încît fiecare om simţea, cel puţin pentru o clipă, că generalul îl pri-

vise numai pe el singur dintre toţi camarazii săi. Toranaga făcea ceea ce era înnăscut în el să facă, ce făcuse de o mie de ori : să-i domine pe oameni prin voinţa sa.

Cînd ultimul samurai fu trecut în revistă, Yabu, Igurashi şi Omi erau istoviţi. Dar Toranaga nu, şi din nou, înainte ca Yabu să-l poată opri, se îndreptase cu paşi iuţi spre punctul cel mai înalt din preajmă şi rămăsese acolo sus, singur.

— Samurai din Izu, vasali ai prietenului şi aliatului meu, Kasigi Yabu-sama ! strigă cu vocea-i puternică şi răsunătoare. Sînt onorat că mă aflu aici. Sînt onorat să văd o parte din puterea provinciei Izu, o parte din forţele admirabilului meu aliat. Luaţi aminte, samurai, nori negri se adună deasupra împărăţiei şi ameninţă pacea lui *taikō*. Trebuie să apărăm moştenirea lui *taikō* împotriva trădării unor oameni sus-puşi ! Fiecare samurai să fie gata ! Fiecare armă să fie ascuţită ! Împreună vom apăra legatul lui ! Şi vom învinge ! Fie ca zeii Japoniei, mari sau mici, să ne aibă în pază ! Fie ca ei să zdrobească fără milă pe acei care se împotrivesc poruncilor lui *taikō* ! Apoi îşi înălţă ambele mîini şi rosti strigătul lor de luptă : *Kasigi* şi, de necrezut, se înclină în faţa samurailor şi rămase plecat.

Toţi se uitau încremeniţi la el. Apoi numele lui *Toranaga* izbucni cu vuiet din pieptul samurailor, şi strigătul fu repetat de nenumărate ori. Samuraii se plecară şi ei, întorcîndu-i salutul.

Chiar şi Yabu se înclină, copleşit de forţa momentului.

Înainte ca Yabu să-şi ridice capul, Toranaga începuse să coboare dealul, într-un pas săltat.

— Du-te cu el, Omi-san, porunci Yabu.

Nu s-ar fi căzut ca el însuşi să alerge după Toranaga.

— Da, stăpîne.

După ce Omi plecă, Yabu îi spuse lui Igurashi :

— Care-s veştile din Yedo ?

— Doamna Yuriko, soţia Înălţimii tale, spune că mai întîi să-ţi zic că peste tot, în Kwanto, se-adună oştile. Nimic deosebit la suprafaţă, dar pe dedesubt fierbe. Ea crede că Toranaga se pregăteşte de război : un atac brusc, probabil, împotriva castelului Osaka...

— Ce-i cu Ishido ?

— Nimic pînă la plecarea noastră. Asta a fost acum cinci zile. Nimic nici despre fuga lui Toranaga. Am auzit despre ea abia ieri, cînd soția Înălțimii tale a trimis un porumbel călător din Yedo.

— A, Zukimoto a strîns deja porumbei călători ?

— Da, Alteță.

— Bun.

— Mesajul ei zice : „Toranaga a scăpat cu bine din Osaka, cu stăpînul nostru, într-o galeră. Faceți pregătiri să-i întîmpinați la Anjiro." M-am gîndit că este mai bine să-l țin secret, nu i l-am spus decît lui Omi, dar noi toți sîntem pregătiți.

— Cum ?

— Am ordonat „un exercițiu" de război în întreg Izu, Alteță. În trei zile, fiecare drum, fiecare trecătoare din Izu vor fi blocate, dacă asta dorești. La nord e o flotă, chipurile de pirați, care ar putea să scufunde orice navă fără escortă, ziua sau noaptea, dacă asta dorești. Și aici e loc destul pentru Înălțimea ta și pentru un oaspete, oricît ar fi de important, dacă asta dorești.

— Bun. Altceva ? Alte vești ?

Igurashi șovăia să transmită veștile ale căror urmări nu le înțelegea.

— Aici, noi sîntem pregătiți pentru orice. Dar în dimineața asta a venit un mesaj cifrat din Osaka : „Toranaga a părăsit Consiliul Regenților".

— Cu neputință ! De ce s-o fi făcut ?

— Nu știu. Nu pot pricepe. Dar trebuie să fie adevărat, Alteță. Niciodată n-am avut informații greșite de la această iscoadă.

— Doamna Sazuko? întrebă Yabu prudent, numind-o pe cea mai tînără concubină a lui Toranaga, a cărei slujnică era iscoada lui.

Igurashi dădu din cap.

— Da, dar nu înțeleg absolut nimic. Acum regenții au să-l învinovățească de înaltă trădare, nu ? Vor porunci moartea lui. Ar fi o nebunie să demisioneze, *neh ?*

— Ishido trebuie să-l fi forțat s-o facă. Dar cum ? N-a fost nici cel mai mic zvon. Toranaga n-ar demisiona niciodată din proprie voință! Ai dreptate, asta ar fi o faptă

de nebun. E pierdut, dac-a făcut-o. Trebuie să fie o greşeală.

Yabu coborî neliniştit dealul şi-l privi pe Toranaga traversînd piaţa către Mariko şi barbar, Fujiko fiind şi ea prin preajmă. Acum Mariko mergea lîngă Toranaga, ceilalţi aşteptînd în piaţă. Toranaga vorbea repede şi stăruitor. Apoi Yabu îl văzu dîndu-i un mic pergament făcut sul şi se întrebă ce conţinea şi ce se discutase. Ce nou şiretlic pregăteşte Toranaga ? se întrebă, dorind s-o aibă pe soţia sa aici, să-l ajute cu sfatul ei înţelept.

Toranaga se opri pe doc. Nu se îndreptă spre navă, unde era apărat de oamenii săi. Ştia că hotărîrea finală trebuie să fie luată pe ţărm. Nu putea să fugă. Nimic nu era încă rezolvat. Îi privi pe Yabu şi pe Igurashi apropiindu-se. Nepăsarea arţăgoasă a lui Yabu îi spunea foarte mult.

— Deci, Yabu-san ?

— Rămîi cîteva zile, nobile Toranaga ?

— Ar fi mai bine pentru mine să plec imediat.

Yabu porunci tuturor să se îndepărteze. Într-o clipă cei doi se aflau singuri pe ţărm.

— Am primit veşti neliniştitoare din Osaka. Ţi-ai dat demisia din Consiliul Regenţilor ?

— Da. Am demisionat.

— Atunci, te-ai omorît singur, ţi-ai distrus cauza, vasalii, aliaţii şi prietenii ! Ai înmormîntat Izu, iar pe mine m-ai ucis !

— Consiliul Regenţilor poate cu siguranţă să-ţi ia feuda şi viaţa, dacă doreşte. Da.

— Pe toţi zeii, vii şi morţi, şi încă nenăscuţi... Yabu se lupta să-şi stăpînească mînia. Îmi cer scuze pentru proastele mele maniere, dar atitudinea, atitudinea dumitale incredibilă... da, îmi cer scuze. N-avea nici un rost să-şi dea pe faţă emoţia, ceea ce ar fi fost indecent şi înjositor, aşa cum toţi o ştiau. Da, atunci e mai bine pentru dumneata să stai aici, nobile Toranaga.

— Cred c-aş prefera să plec imediat.

— Aici sau în Yedo, care-i diferenţa ? Ordinul regenţilor va sosi curînd. Bănui c-ai să vrei să-ţi faci *seppuku* pe loc. Cu demnitate. În pace. Aş fi onorat să-ţi fiu secundant.

— Mulţumesc, dar încă n-a sosit nici un ordin aşa, că-mi va rămîne capul acolo unde este.

— Ce contează o zi sau două ? Ordinul va veni fără doar şi poate. Voi face toate aranjamentele, da, şi vor fi perfecte. Poţi să te bizui pe mine.

— Mulţumesc. Da, înţeleg de ce-ai dori capul meu.

— Şi mie îmi va cădea capul. Dacă-l trimit pe-al tău lui Ishido, sau i-l duc şi îi cer iertare, asta poate că l-ar îndupleca, dar mă îndoiesc, *neh ?*

— Dac-aş fi în locul tău, poate că ţi-aş cere capul. Din nefericire, capul meu nu te va ajuta absolut deloc.

— S-ar putea să ai dreptate. Dar merită încercarea. Yabu scuipă cu violenţă în ţărînă. Aşa-mi trebuie, să mor, pentru c-am fost atît de tîmpit să mă las pe mîinile unui om de nimic.

— Ishido niciodată n-o să stea în cumpănă ca să-ţi ia capul. Dar mai întîi va lua Izu. O, dă, Izu e pierdut, cu el la putere.

— Nu mă scoate din sărite ! Ştiu ce-o să se-ntîmple !

— Nu te zgîndăr, prietene, îi spuse Toranaga, bucurîndu-se că Yabu se făcuse de rîs. N-am spus decît că, fiind Ishido la putere, eşti pierdut, şi Izu e pierdut, pentru că rubedenia lui, Ikawa Jikkyu, doreşte cu-nfocare Izu, *neh ?* Dar, Yabu-san, Ishido nu e la putere. Încă.

Şi îi povesti, ca de la prieten la prieten, de ce demisionase.

— Consiliul e terminat !

Yabu nu putea s-o creadă.

— *Nu mai există nici un Consiliu.* Nu va exista pînă nu sînt din nou cinci membri. Toranaga zîmbi. Gîndeşte-te la asta, Yabu-san. Acum sînt mai puternic ca oricînd, *neh ?* Ishido e neputincios, la fel şi Jikkyu. Acum ai tot timpul necesar să-ţi pregăteşti regimentul de muschete. Acum îţi aparţin Suruga şi Totomi. Capul lui Jikkyu e acum al tău. Peste cîteva luni ai să-l vezi în ţeapă, laolaltă cu capetele tuturor din neamul lui, iar tu vei intra călare pe noile tale feude. Brusc se răsuci şi strigă : „Igurashi-san !" şi cinci sute de oameni îi auziră comanda.

Igurashi o luă la fugă, dar înainte ca samuraiul să fi făcut trei paşi, Toranaga strigă :

— Adu o gardă de onoare cu tine. Cincizeci de oameni !

Nu îndrăznea să-i lase lui Yabu o clipă de răgaz, ca să nu-şi dea seama de marele cusur al spuselor sale : Dacă Ishido era acum lovit pe la spate şi n-avea putere, atunci capul lui Toranaga pe-o tavă de lemn ar fi avut o valoare nemaipomenită atît pentru Ishido cît şi pentru Yabu. Iar dacă Toranaga ar fi fost legat ca un criminal de rînd şi predat viu la porţile castelului Osaka, Yabu ar fi cîştigat nemurirea şi cheile pentru Kwanto.

În timp ce se forma garda de onoare în faţa lui, Toranaga spuse tare :

— Yabu-sama, în cinstea acestei zile, poate că ai să accepţi acest dar ca o dovadă de prietenie.

Apoi îşi scoase sabia lungă, o ţinu pe lat cu ambele mîini şi i-o oferi.

Yabu luă sabia ca prin vis. Era de nepreţuit. Era o moştenire Minowara şi faimoasă în toată ţara. Toranaga avea sabia asta de cincisprezece ani. Îi fusese înmînată de Nakamura, în faţa celor mai importanţi *daimyo* din împărăţie, afară de Beppu Genzaemon, ca parte din plata pentru o înţelegere secretă.

Asta se-ntîmplase la puţin timp după bătălia de la Nagakudé, cu mult înainte ca doamna Ochiba să fi ajuns concubină. Toranaga îl înfrînsese de puţină vreme pe generalul Nakamura, viitorul *taikō*, atunci cînd Nakamura era încă un parvenit fără mandat, putere, sau titlu oficial, şi obţinerea puterii absolute era încă în cumpănă. În loc să adune o oştire zdrobitoare şi să-l lichideze pe Toranaga, cum era politica lui obişnuită, Nakamura se hotărîse să fie împăciuitor. Îi oferise lui Toranaga un tratat de prietenie şi o alianţă şi, spre-a le întări, pe cumnata lui drept soţie. Femeia aceea era deja măritată şi cam trecută, dar asta nu-i deranja absolut deloc, nici pe Nakamura, nici pe Toranaga. Toranaga a fost de acord cu pactul. Imediat soţul femeii, unul din vasalii lui Nakamura — mulţumind zeilor că invitaţia de a divorţa nu fusese însoţită şi de invitaţia de a-şi face *seppuku* —, o trimisese recunoscător înapoi la cumnatul lui. Toranaga s-a căsătorit cu ea, cu toată ceremonia şi fastul posibile, şi în aceeaşi zi a încheiat un legămînt secret, de prietenie, cu familia Beppu, nemaipomenit de puternică, duşmanii pe faţă ai lui Nakamura, care, la vremea aceea, încă stăpîneau cu trufie Kwanto, în spatele destul de lipsit de apărare al lui Toranaga.

Apoi Toranaga dăduse drumul şoimilor şi aşteptase inevitabilul atac al lui Nakamura. Dar nu urmă. În schimb, şi în mod surprinzător, Nakamura îşi trimisese mult iubita şi venerabila mamă în tabăra lui Toranaga ca ostatic, sub cuvînt că-şi vizitează fiica vitregă, noua soţie a lui Toranaga, dar, fără doar şi poate ostatică totuşi Pe de altă parte, pe Toranaga îl invitase la marea adunare a tuturor *daimyo*-ilor, pe care o aranjase în Osaka. Toranaga se gîndise îndelung şi cu chibzuinţă. Apoi acceptase invitaţia, dîndu-i de înţeles aliatului său, Beppu Genzaemon, că ar fi neînţelept să nu meargă. Apoi în taină, pusese în mişcare şaizeci de mii de samurai spre Osaka, aşteptîndu-se la trădarea lui Nakamura, şi-l lăsase pe fiul său cel mai mare, Noboru, să se îngrijească de noua lui soţie şi de mama ei. Imediat, Noboru îngrămădise vreascuri uscate iască sub streaşina locuinţei lor şi le spusese, fără menajamente, c-avea să le dea foc, dacă i se întîmpla ceva tatălui său.

Toranaga zîmbi la aduceri aminte. În noaptea dinaintea zilei cînd el trebuia să intre în Osaka, Nakamura, neceremonios, ca de obicei, îi făcuse în taină o vizită, singur şi neînarmat.

— Bun găsit, Tora-san.

— Bine-ai venit, nobile Nakamura.

— Ascultă, noi am luptat în prea multe bătălii împreună, ştim prea multe secrete, am mîncat de prea multe ori din acelaşi blid ca să mai umblăm acum cu cioara vopsită.

— Şi eu zic la fel, spusese Toranaga prudent.

— Ascultă atunci : sînt la un pas de a cîştiga toată împărăţia. Ca să obţin puterea absolută, trebuie să mă bucur de respectul familiilor străvechi, proprietarii feudelor ereditare, moştenitorii stirpelor Fujimoto, Takashima şi Minowara. O dată ce voi avea puterea în mînă, oricare *daimyo* sau oricare din cele trei familii n-au decît să crape că nu-mi pasă.

— Respectul meu îl ai. L-ai avut totdeauna.

Bărbatul scund, cu faţa de maimuţă, rîsese vîrtos.

— Ai cîştigat la Nagakudé pe drept. Eşti cel mai bun general pe care l-am cunoscut vreodată, cel mai mare *daimyo* din împărăţie, dar acum vom înceta joaca. Ascultă, mîine vreau să mi te-nchini, în faţa tuturor *daimyo*-ilor, ca vasal. Te vreau, Yoshi Toranaga-noh-Minowara, vasal

de bună voie. În fața mulțimilor. Nu lingău, ci politicos, smerit și respectuos. Dacă tu îmi ești vasal, ceilalți se vor îngrămădi să-și pună capetele-n țărînă și cozile-n vînt. Cei cîțiva care n-au s-o facă, ei bine, să se păzească.

— Asta te va face guvernator al întregii Japonii, *neh* ?

— Da, primul din istorie și tu vei fi cel care m-a ajutat să obțin acest titlu. Recunosc, pot să mă descurc și fără tine. Dar, ascultă, dacă tu faci asta pentru mine, vei avea primul loc după mine, sau orice onoare poftești. Orice. Sînt cu prisosință pentru amîndoi.

— Oare ?

— Da. Întîi iau Japonia. Apoi China. I-am spus lui Goroda c-o vreau și-o s-o am. Apoi, poți să ai tu Japonia, o provincie a Chinei mele !

— Dar acum, nobile Nakamura ? Acum trebuie să mă supun, *neh* ? Sînt în puterea ta, *neh* ? Te afli cu o forță covîrșitoare în fața mea și Beppu este o amenințare pentru mine.

— O să mă ocup de ei cît de curînd, spusese comandantul țăran. Mortăciunile alea simandicoase mi-au refuzat invitația de a veni mîine aici : mi-au trimis pergamentul înapoi, acoperit cu găinaț. Vrei pămînturile lor ? Tot Kwanto ?

— Nu vreau nimic de la ei și nici de la altcineva, spusese el.

— Mincinosule, zisese Nakamura bine dispus. Ascultă, Tora-san, am aproape cincizeci de ani. Nici una din femeile mele n-a rămas grea niciodată. Am sămînță din belșug, totdeauna am avut și, în viața mea, trebuie să fi-mpărțit perna cu o sută, două sute de femei, de toate felurile, de toate vîrstele, în toate chipurile, dar nici una n-a născut niciodată un copil, nici măcar mort. Am orice, dar n-am fii și nu voi avea niciodată. Asta mi-e *karma*. Ai patru fii care-ți trăiesc și cine știe cîte fiice. Ai patruzeci și trei de ani și poți să-ți presari calea cu zeci de alți fii, cu aceeași ușurință cu care se balegă un cal, asta e *karma* ta. De asemeni, ești Minowara și asta-i tot *karma*. Să zicem că înfiez unul din băieții tăi și-l fac moștenitorul meu ?

— Acum ?

— Curînd. Să zicem peste trei ani. Înainte vreme nu era important să numești un moștenitor încă din timpul -

vieții, dar acum lucrurile sînt altfel. Răposatul nostru stăpîn, Goroda, a fost atît de prost să se lase omorît. Acum împărăția e a mea — poate fi a mea. Ei, ce zici ?

— Ai să faci înțelegerea oficială, în public, peste doi ani ?

— Da. Peste doi ani. Poți să ai încredere în mine : interesele noastre sînt aceleași. Ascultă, peste doi ani, în public. Cădem de acord împreună asupra cărui fiu. În felul ăsta împărțim totul, nu ? Dinastia noastră unită e bine înfiptă în viitor, așa că nu sînt necazuri, și asta-i bine pentru tine și e bine și pentru mine. Roadele vor fi uriașe. Mai întîi Kwanto. Nu ?

— Poate că Beppu Genzaemon se va supune, *dacă* eu mă supun.

— Nu le-o pot îngădui, Tora-san. Dorești cu înfocare pămînturile lor.

— Nu doresc nimic.

Rîsul lui Nakamura fusese din toată inima.

— Da, dar ar trebui. Kwanto ar fi bun pentru tine. E-n siguranță, dincolo de zidul munților, ușor de apărat. Prin deltă, vei stăpîni cele mai bogate pămînturi cu orez din împărăție. Spatele îți va fi la mare și-ai să ai un venit de două milioane de *koku*. Dar nu-ți stabili capitala la Kamakura. Sau la Odawara.

— Kamakura a fost întotdeauna capitala Kwanto-ului.

— Și de ce n-ai dori să ai Kamakura, Tora-san ? Nu este acolo, de șase sute de ani, sfîntul altar al *kami*-ului protector al familiei voastre ? Nu este Hachiman, *kami*-ul războiului, o zeitate Minowara ? Strămoșii tăi au fost înțelepți să-și aleagă spre venerație pe *kami*-ul războiului.

— Nu rîvnesc la nimic și nu mă-nchin la nimic. Un altar e doar un altar și nu s-a auzit niciodată să stea *kami*-ul războiului în vreun altar.

— Mă bucur că nu rîvnești la nimic, Tora-san, atunci nimic nu te va nemulțumi. În asta semeni cu mine. Dar Kamakura nu e capitala care-ți trebuie. Sînt șapte trecători ce duc la ea, prea multe pentru a le apăra. Și nu e la mare. Nu, nu te-aș povățui pentru Kamakura. Ar fi mai bine și mai sigur să mergi mai departe, peste munți. Îți trebuie un port la mare. E unul pe care l-am văzut odată — Yedo — acum un sat de pescari, dar tu-l vei schimba într-un oraș mare. Ușor de apărat, perfect pentru negoț. Tu încurajezi negoțul. Eu încurajez negoțul. Bun. Deci tre-

buie să ai un port la mare. Cît despre Odawara, o vom şterge de pe faţa pămîntului, ca o lecţie pentru toţi

— Asta are să fie foarte greu.

— Da, dar ar fi o lecţie bună pentru toţi ceilalţi *daimyo, neh ?*

— Ar costa prea mult să iei oraşul cu asalt.

Din nou rîsul batjocoritor.

— Poate pentru tine, dacă nu mi te-alături. Trebuie să trec peste pămînturile tale de-acum ca s-ajung la el. Ştiai că te afli în prima linie a lui Beppu ? Că eşti pionul clanului Beppu ? Împreună, ei şi cu tine, m-aţi putea împiedica un an, sau doi, chiar trei. Dar pînă la urmă tot am s-ajung acolo. O, da ! De ce să-ţi pierzi timpul cu ei ? Toţi sînt morţi, în afară de ginerele tău, dacă vrei. A, ştiu că ai o alianţă cu ei, dar nu valorează nici cît o ceapă degerată. Aşa deci, care-i răspunsul tău ? Roadele au să fie bogate. Mai întîi Kwanto — pentru tine — apoi eu am toată Japonia. Apoi voi cuceri uşor Coreea. Apoi China, cu greu, dar nu e imposibil. Ştiu că un ţăran nu poate ajunge *shōgun,* dar fiul tău va fi *shōgun* şi va putea să stea şi pe tronul Dragonului din China, sau fiul lui. Cu asta discuţia s-a terminat. Care e răspunsul tău, Yoshi Toranaga-noh-Minowara, vrei să fii vasal sau nu ? Nimic altceva nu contează pentru mine acum.

— Să pecetluim înţelegerea, spusese Toranaga, cîştigînd tot ce voise şi plănuise.

Şi-n ziua următoare, în faţa elitei nedumerite a aprigilor *daimyo,* îşi oferise cu smerenie sabia, pămînturile, onoarea şi moştenirea strămoşilor comandantului-ţăran în plină ascensiune. Rugase să i se permită să-l servească pe Nakamura şi casa lui pentru totdeauna.

El, Yoshi Toranaga-noh-Minowara, îşi plecase capul cu umilinţă. Viitorul *taikō* fusese mărinimos şi-i luase pămînturile, dîndu-i, în schimb, Kwanto ca feudă, imediat ce va fi fost cucerit, poruncind război general asupra familiei Beppu pentru insultele lor la adresa împăratului. De asemeni, îi dăduse lui Toranaga această sabie, pe care o obţinuse nu de mult dintr-una din trezoreriile imperiale. Sabia fusese făcută de maestrul făurar de săbii Miyoshi-Go cu secole în urmă şi, cîndva, aparţinuse celui mai vestit războinic din istorie, Minowara Yoshitomo, primul dintre *shōgun*-ii Minowara.

Toranaga își amintea de ziua aceea. Și-i veniră-n minte altele : cîțiva ani mai tîrziu, cînd doamna Ochiba născuse un băiat, și alta cînd, de necrezut, după ce primul fiu al lui *taikō* murise, s-a născut Yaemon, cel de-al doilea fiu. Așa că planul lor nu se mai înfăptuise. *Karma.*

Îl văzu pe Yabu ținînd sabia străbunilor săi cu veneрație.

— Este atît de ascuțită după cît se spune ? întrebă Yabu.

— Da.

— Îmi faci într-adevăr o mare cinste. Voi păstra cu sfințenie darul Domniei tale.

Yabu se înclină, știind că, mulțumită darului, va fi primul din țară, după Toranaga.

Toranaga se înclină la rîndul lui și apoi, neînarmat, se îndreptă spre schela de bord. Îi trebui toată voința ca să-și ascundă furia și să nu-i tremure picioarele. Se rugă ca, în lăcomia sa, Yabu să rămînă înmărmurit încă măcar cîteva clipe.

— Dați-i drumul ! porunci venind pe punte. Apoi se întoarse spre țărm și le făcu semn cu mîna, plin de bucurie.

Cineva sparse tăcerea și strigă numele lui, apoi ceilalți îl urmară. Era un tumult general de aprobare pentru cinstea făcută seniorului lor. Mîini pricepute scoaseră nava în larg. Vîslașii trăgeau viguros. Galera își croia drum.

— Căpitane, spre Yedo, rapid !

— Da, Alteță.

Toranaga privi spre pupa, cuprinzînd țărmul cu ochii, așteptînd pericolul în orice clipă. Yabu stătea lîngă debarcader, năuc încă din pricina sabiei. Mariko și Fujiko așteptau lîngă tendă, împreună cu celelalte femei. Anjin-san era la capătul pieții, unde i se spusese s-aștepte — țeapăn, cu un cap deasupra celorlalți și, fără îndoială, furios. Ochii li se întîlniră. Toranaga zîmbi și făcu semn cu mîna.

Salutul fu întors, dar rece, și asta-l amuză pe Toranaga foarte mult.

Blackthorne se îndreptă posomorît spre debarcader.

— El cînd se-ntoarce, Mariko-san ?

— Nu știu, Anjin-san.

— Cum ajungem la Yedo ?

— Rămînem aici. Eu, cel puțin, stau trei zile. Apoi mi s-a poruncit să fiu acolo.

— Pe mare ?
— Pe uscat.
— Şi eu ?
— Dumneata ai să rămîi aici.
— De ce ?
— Ţi-ai arătat interesul de a învăţa limba noastră. Şi ai treabă de făcut aici.
— Ce treabă ?
— Nu ştiu, îmi pare rău. Seniorul Yabu o să-ţi spună. Stăpînul meu m-a lăsat aici pentru trei zile, ca să tălmăcesc.

Blackthorne avea tot felul de presimţiri. Pistoalele-i erau la cingătoare, dar nu mai avea nici praf de puşcă, nici gloanţe şi nici pumnale. Toate erau în cabina de pe galeră.

— De ce nu mi-ai spus că rămînem aici ? întrebă. Mi-ai zis doar că venim la ţărm.
— N-am ştiut că şi dumneata urma să rămîi aici, răspunse. Seniorul Toranaga mi-a spus acum cîteva clipe, în piaţă.
— Atunci de ce nu mi-a spus-o el ? Să mi-o fi spus el însuşi.
— Nu ştiu.
— Credeam că merg la Yedo. Acolo se află echipajul meu. Acolo e şi nava mea. Ce este cu ei ?
— El a spus doar că dumneata o să stai aici.
— Cîtă vreme ?
— Nu mi-a spus, Anjin-san. Poate că ştie seniorul Yabu. Te rog, ai răbdare.

Blackthorne îl vedea pe Toranaga stînd pe dunetă, privind spre ţărm.

— Cred că el a ştiut tot drumul că eu o să rămîn aici, nu-i aşa ?

Ea nu-i răspunse. Ce naiv e, îşi zise în sinea ei, să spui cu voce tare ce gîndeşti. Şi ce extraordinar de deştept a fost Toranaga să scape din această capcană.

Fujiko şi cele două slujnice stăteau lîngă ea, aşteptînd liniştite la umbră, împreună cu mama şi soţia lui Omi, pe care ea le văzuse pentru cîteva clipe. Acum privea dincolo de ele, spre galeră. Prindea viteză, dar se afla încă în bătaia săgeţilor. Acum ea ştia că trebuie să intre în joc dintr-o clipă într-alta. O Doamne, întăreşte-mă, se rugă, concentrîndu-şi toată atenţia asupra lui Yabu.

— E adevărat ? E adevărat ? întrebă Blackthorne.

— Ce ? O, îmi pare rău, nu știu, Anjin-san. Nu-ți pot spune decît că seniorul Toranaga e foarte înțelept. Cel mai înțelept om. Oricare i-ar fi fost motivele, a făcut bine. Cercetă ochii albaștri și fața neînduplecată, știind că Blackthorne n-avea cum să înțeleagă ce se întîmplase. Te rog, fii liniștit, Anjin-san. N-ai de ce să te temi. Ești vasalul lui favorit și sub...

— Nu mi-e teamă, Mariko-san. Atîta doar că m-am săturat să tot fiu mutat încoace și-ncolo ca un pion pe tabla de șah. Eu nu sînt vasalul nimănui.

— Din suita lui, e mai bine ? Sau cum ai spune despre un om, care lucrează pentru altul sau este în slujba altuia, pentru...

Atunci îl văzu pe Yabu cum i se urcă sîngele-n obraji.

— Armele... armele sînt încă în galeră ! strigă el.

Mariko știu că sosise momentul. Se grăbi spre el, în timp ce acesta se-ntorcea să-i dea ordine lui Igurashi.

— Cer iertare, senior Yabu, spuse ea dînd buzna peste el, nu trebuie să vă faceți griji în privința armelor Domniei voastre. Seniorul Toranaga a spus să vă cer iertare pentru graba lui, dar are lucruri urgente de făcut la Yedo, în folosul amîndurora. A spus că va trimite galera înapoi imediat, cu toate armele și cu praf de pușcă în plus. De asemeni, și cu cei două sute cincizeci de oameni pe care i-ați cerut. Vor fi aici peste cinci sau șase zile.

— Poftim ?

Mariko îi explică din nou calm și politicos, așa cum îi spusese Toranaga să facă. Apoi, cînd Yabu înțelese, scoase din mînecă pergamentul făcut sul.

— Stăpînul meu vă roagă să citiți asta. Îl privește pe Anjin-san.

I-l înmînă ceremonios.

Dar Yabu nu luă pergamentul. Ochii i se îndreptară spre galeră. Era hăt departe acum și mergea foarte repede. Săgețile n-o mai puteau ajunge. Dar ce contează, își spuse mulțumit, depășindu-și acum neliniștea. O să am armele-napoi în curînd, iar acum am scăpat din capcana lui Ishido, am și cea mai frumoasă sabie a lui Toranaga ; în curînd toți *daimyo* vor afla de noua mea poziție în Armatele de Răsărit : al doilea, imediat după Toranaga! Yabu încă-l mai vedea pe Toranaga și mai flutură o dată cu

mîna, iar salutul fu întors. Apoi Toranaga dispăru de pe dunetă.

Yabu luă pergamentul şi-şi adună gîndurile. Îl preocupau problemele prezente şi Anjin-san.

La treizeci de paşi mai încolo, Blackthorne privea şi simţea cum îl apucă dracii sub ochii scrutători ai lui Yabu. O auzi pe Mariko vorbind cu vocea ei cîntată, dar asta nu-l linişti. Pe ascuns strînse mîna pe pistol.

— Anjin-san ! strigă Mariko. Vrei să vii aici, te rog !

În timp ce Blackthorne se apropia, Yabu îşi ridică privirea de pe pergament şi dădu din cap prietenos. După ce Yabu termină de citit, îi înapoie hîrtia lui Mariko şi vorbi scurt, parte pentru ea, parte pentru Blackthorne.

Făcînd o plecăciune, Mariko îi oferi pergamentul lui Blackthorne. El îl luă examinînd semnele de neînţeles.

— Seniorul Yabu spune că eşti binevenit în acest sat. Această hîrtie poartă pecetea seniorului Toranaga, Anjin-san. Trebuie s-o păstrezi. El ţi-a acordat o cinste deosebită. Seniorul Toranaga te-a făcut *hatamoto*. Acesta e un rang anume pentru cineva mai deosebit din suita lui. Ai protecţia lui absolută, Anjin-san. Seniorul Yabu, bineînţeles, o confirmă. Îţi voi explica mai tîrziu foloasele, dar seniorul Toranaga ţi-a dat şi o leafă de douăzeci de *koku* pe lună. Asta este cam...

Yabu o întrerupse, făcînd un gest larg cu mîna spre Blackthorne, apoi spre sat şi vorbi îndelung. Mariko tălmăci.

— Seniorul Yabu repetă că eşti bine venit aici. Nădăjduieşte că vei fi mulţumit şi că se va face orice ca să te simţi bine. Ţi se va da o casă. Şi profesori. Vei învăţa japoneza cît mai curînd cu putinţă, spune el. Astă-seară îţi va pune cîteva întrebări şi-ţi va vorbi despre o treabă importantă.

— Te rog, întreabă-l, ce treabă ?

— Pot să te sfătuiesc să ai doar puţin mai multă răbdare, Anjin-san. Acum, într-adevăr, nu e momentul.

— E-n ordine.

— *Wakarimasu ka*, Anjin-san ? spuse Yabu. Înţelegi ?

— *Hai*, Yabu-san. *Domo*.

Yabu îi ordonă lui Igurashi să dea drumul regimentului, apoi se îndreptă spre sătenii care erau încă prosternaţi în ţărînă.

Se opri în faţa lor, în după-amiaza splendidă, caldă, de primăvară, cu sabia lui Toranaga încă în mînă. Cuvintele lui căzură ca un bici peste ei. Yabu arătă cu sabia spre Blackthorne şi le mai vorbi cîteva clipe şi termină brusc. Un fior străbătu mulţimea. Mura se înclină şi spuse *hai* de cîteva ori către Blackthorne.

— *Wakarimasu ka ?* strigă Mura şi ei răspunseră cu toţii *hai,* vocile lor amestecîndu-se cu vuietul valurilor ce se izbeau de ţărm.

— Ce se-ntîmplă ? o întrebă Blackthorne pe Mariko, dar Mura strigă : *Kerei !* şi sătenii se plecară din nou pînă-n pămînt, o dată către Yabu şi o dată către Blackthorne.

Yabu plecă cu paşi mari, fără să mai privească înapoi.

— Ce se-ntîmplă, Mariko-san ?

— El, seniorul Yabu, le-a spus că dumneata te afli aici ca oaspetele lui de onoare. Că dumneata eşti prea onoratul vas... faci parte din suita seniorului Toranaga. Că te afli aici mai ales ca să înveţi limba noastră. Că el a acordat satului cinstea şi răspunderea de a te învăţa. Satul e răspunzător, Anjin-san. Fiecare de aici trebuie să te-ajute. El le-a spus că, dacă în şase luni, dumneata nu înveţi limba mulţumitor satul va fi ars din temelii, dar, mai întîi, fiecare bărbat, femeie şi copil va fi crucificat.

Capitolul 31

Ziua se stingea, umbrele se alungeau, marea era roşiatică şi adia un vînt uşor.

Blackthorne urca poteca ce ducea din sat spre casa pe care Mariko i-o arătase mai devreme şi-i spusese c-o să fie a lui. Ea se aşteptase să-l însoţească pînă acolo, dar el îi mulţumise şi refuzase, apoi plecase pe lîngă sătenii îngenunchează, îndreptîndu-se spre promotoriu, ca să fie singur cu gîndurile lui.

Efortul de a gîndi i se păruse prea mare. Totul părea fără noimă. Îşi turnase apă sărată pe cap, încercînd să-l limpezească, dar fără folos. În cele din urmă, renunţase şi plecase înapoi, fără nici un ţel, de-a lungul ţărmului, pe lîngă debarcader, traversase piaţa şi o luase prin sat, în sus, către această casă, unde avea să locuiască şi unde, îşi

aminti, nu fusese nici o locuinţă mai-nainte. Sus, dominînd dealul din faţă, se afla o altă casă, parte acoperită cu trestie, parte cu ţiglă, împrejmuită cu o palisadă înaltă, cu multe străji la intrarea fortificată.

Samuraii umblau ţanţoşi prin sat sau stăteau în pîlcuri, tăifăsuind. Grosul mărşăluise deja în urma ofiţerilor, în grupuri disciplinate, pe poteci în sus, peste deal, către taberele lor din afara satului. Blackthorne saluta absent samuraii pe care-i întîlnea şi ei-îi răspundeau la salut. Nu văzu nici un ţăran.

Se opri în faţa porţii. Pe buiandrug erau pictate mai multe din semnele acelea ciudate şi uşa însăşi era tăiată în modele meşteşugite, menite să ascundă şi-n acelaşi timp să dezvăluie grădina din spate.

Înainte ca el să pună mîna pe clanţă, uşa se deschise şi un bătrîn speriat se înclină şi-i făcu loc să treacă.

— *Konbanwa,* Anjin-san. Vocea îi tremura, jalnic. Bună seara.

— *Konbanwa,* îi răspunse. Ascultă unchiaşule, ăă... *namae ka ?*

— *Namae watashi wa* [1], Anjin-sama ? *Ah, watashi* Ueki-ya... Ueki-ya.

Bătrînului aproape că-i dădură lacrimile de uşurare.

Blackthorne repetă numele de mai multe ori ca să-l ţină minte şi adăugă „san", dar bătrînul îşi clătină brusc capul.

— *Iyé, gomen nasai ! Iyé* „san", Anjin-sama. Ueki-ya ! Ueki-ya !

— E-n ordine, Ueki-ya.

Dar Blackthorne gîndi, de ce nu „san" ca toţi ceilalţi ?

Blackthorne îi făcu semn cu mîna să plece. Bătrînul se îndepărtă şontîcăind.

— Va trebui să fiu mai atent. Trebuie să-i ajut, spuse cu voce tare.

O slujnică păşi cu teamă printr-un *shoji* tras şi se înclină adînc.

— *Konbanwa,* Anjin-san.

— *Konbanwa,* răspunse el recunoscînd-o vag de pe galeră. Îi făcu şi ei semn să plece.

Un foşnet de mătase. Fujiko apăru din casă. Mariko era cu ea.

---

[1] Numele meu (jpn.).

— A fost plăcută plimbarea, Anjin-san ?

— Da, plăcută, Mariko-san.

Abia dacă le vedea, pe ea, pe Fujiko, casa sau grădina.

— Vrei puţin ceai ? Ori mai bine *saké*. Sau poate o baie ? Apa e fierbinte. Mariko rîse nervos, tulburată de privirea din ochii lui. Casa pentru baie nu e terminată de tot, dar nădăjduim c-o să fie destul de bună.

— *Saké*, te rog. Da, puţin *saké* mai întîi, Mariko-san.

Mariko vorbi cu Fujiko, care dispăru iar în casă. O slujnică aduse în tăcere trei perne şi plecă. Mariko se aşeză pe una din ele cu gesturi delicate.

— Ia loc, Anjin-san. Trebuie să fii obosit.

— Mulţumesc.

Se aşeză pe treptele verandei şi nu-şi scoase încălţările. Fujiko aduse două butelci cu *saké* şi o ceaşcă de ceai, aşa cum îi spuse Mariko, dar nu ceaşca mică de porţelan, care ar fi trebuit folosită.

— Mai bine să-i dăm *saké* din belşug şi degrabă, spusese Mariko. Ar fi mai nimerit să-l îmbătăm de-a binelea, dar seniorul Yabu are nevoie de el în seara asta. O baie şi *saké*-ul poate c-au să-l domolească.

Blackthorne bău ceaşca cu vin încălzit fără să-i simtă gustul. Apoi a doua. Şi a treia.

Ele-l priviseră urcînd dealul, prin panourile *shoji* abia întredeschise.

— Cé se-ntîmplă cu el ? întrebase Fujiko alarmată.

— E mîhnit de ce-a spus seniorul Yabu, în privinţa satului.

— De ce să-şi facă griji din pricina asta ? El nu e ameninţat. Nu viaţa lui e în primejdie.

— Barbarii sînt altfel decît noi, Fujiko-san. Bunăoară, Anjin-san crede că sătenii sînt oamenii, ca oricare alţii, ca samuraii, unii poate chiar mai buni decît samuraii.

Fujiko rîsese nervos.

— Asta-i o prostie, *neh* ? Cum pot ţăranii să fie egali cu samuraii ?

Mariko nu-i răspunsese. Continuase doar să-l privească pe Anjin-san.

— Bietul om, spusese ea.

— Bietul sat ! Buza de sus, subţire, a lui Fujiko se strîmbase cu dispreţ. O irosire prostească de ţărani şi pescari ! Kasigi Yabu-san e nebun ! Cum să poată un barbar

să învețe limba noastră într-o jumătate de an ? Cît i-a trebuit lui Tsukku-san ? Mai mult de douăzeci de ani, *neh* ? Nu este el singurul barbar care a izbutit vreodată să-nvețe destul de bine japoneza ?

— Nu, nu singurul, deși e cel mai bun pe care l-am auzit vreodată. Da, e greu pentru ei. Dar Anjin-san e un om deștept și seniorul Toranaga a spus că-ntr-o jumătate de an, izolat de barbari, mîncînd mîncarea noastră, trăind ca noi, bînd ceai, făcînd baie zilnic, Anjin-san va fi-n curînd ca unul de-ai noștri.

Chipul lui Fujiko căpătase o expresie necruțătoare.

— Uită-te la el, Mariko-san... e-atît de urît. Atît de hîd și de nesuferit. E curios cînd te gîndești că, pe cît de mult urăsc eu barbarii, n-am de ales și, o dată ce trece pragul, el devine stăpînul meu.

— E curajos, foarte curajos, Fujiko. Și i-a salvat viața seniorului Toranaga și este de mare preț pentru el.

— Da, știu, și asta ar trebui să mi-l facă mai plăcut, dar, îmi pare rău, nu pot. Cu toate astea, voi încerca din răsputeri să-l schimb într-unul de-al nostru. Am să mă rog lui Buddha să m-ajute.

Mariko voise s-o întrebe pe nepoata ei : De ce te-ai schimbat atît de brusc ? De ce acum ești gata să-l slujești pe Anjin-san și să dai ascultare deplină seniorului Toranaga, cînd doar azi-dimineață ai refuzat să te supui și-ai jurat să te omori, fără permisiune, sau să-l ucizi pe barbar în clipa în care a adormit. Ce ți-a spus seniorul Toranaga ca să te răzgîndești, Fujiko ?

Dar Mariko știa prea bine, ca să mai întrebe. Toranaga n-o făcuse părtaș la taină. Fujiko n-avea să-i spună. Fata fusese prea bine crescută de mama ei, sora lui Buntaro, care fusese educată de tatăl ei, Hiro-matsu.

Oare seniorul Hiro-matsu o să scape din castelul Osaka ? se întrebă, ținînd mult la bătrînul general, socrul ei. Ce se întîmplă cu Kiri-san și cu doamna Sazuko ? Unde e Buntaro, soțul meu ? Unde-a fost prins ? Sau a avut timp să moară ?

Mariko o privea pe Fujiko turnînd ultimul *saké*. Și ceașca asta fu băută ca și celelalte, fără nici o expresie pe chip.

— *Dozo. Saké*, spuse Blackthorne.

Fu adus din nou *saké*. Și terminat.

— *Dozo, saké.*

— Mariko-san, spuse Fujiko, stăpînul n-ar trebui să mai bea, *neh* ? O să se-mbete. Te rog, întreabă-l dacă n-ar dori acum să-şi facă baie. O să trimit după Suwo.

Mariko îl întrebă.

— Îmi pare rău, zice c-o să-şi facă baie mai tîrziu.

Resemnată, Fujiko porunci să se mai aducă *saké* şi Mariko adăugă încet către slujnică :

— Adu nişte peşte făcut pe cărbuni.

Noua butelcă fu golită cu aceeaşi hotărîre mută. Mîncarea nu-l îmbia, dar luă o bucată la îndemnul blînd al lui Mariko. N-o mîncă.

Mai fu adus vin şi alte două butelci fură isprăvite.

— Te rog, spune-i lui Anjin-san să mă ierte, zise Fujiko. Îmi pare rău, dar nu mai e *saké* în casa lui. Spune-i că-mi cer iertare pentru această lipsă. Am trimis slujnica să mai aducă din sat.

— Bun. A băut mai mult decît destul, deşi nu pare să-l fi tulburat cîtuşi de puţin. De ce nu ne laşi acum, Fujiko ? Ar fi timpul să-i fac propunerea oficială în numele tău.

Fujiko se înclină spre Blackthorne şi plecă, bucuroasă că, prin obiceiul pămîntului, lucrurile importante întotdeauna erau discutate în taină de altă persoană. În acest fel şi unul şi altul îşi puteau păstra demnitatea.

Mariko îi explică lui Blacthorne ce se întîmplase cu vinul.

— Cît le trebuie ca să mai aducă ?

— Nu multă vreme. Poate c-ai vrea să faci baie acum. Voi avea grijă ca *saké*-ul să fie trimis de-ndată ce soseşte.

— A spus ceva Toranaga despre planul meu, înainte de-a pleca ? Despre flotă ?

— Nu. Îmi pare rău, n-a spus nimic despre asta. Mariko aşteptase s-apară semnele de trăncăneală ale beţiei. Dar, spre surpriza ei, nu apăruse nimic, nici măcar o uşoară îmbujorare sau o poticneală-n cuvinte. Cu atîta vin înghiţit şi atît de repede, orice japonez s-ar fi făcut criţă. Vinul nu este pe gustul dumitale, Anjin-san ?

— Nu chiar. E prea slab. Nu mă ajută.

— Cauţi uitarea ?

— Nu, o cale de ieşire.

— Tot ce se poate face pentru a te ajuta, se va face.

— Trebuie să am cărţi, hîrtie şi pene de scris.

— Mîine am să-ncep să le strîng pentru dumneata.

— Nu, astă-seară, Mariko-san. Trebuie să-ncep chiar acum.

— Seniorul Toranaga a spus ç-o să-ţi trimită o carte, cum i-ai zis ? Cărţi de gramatică şi dicţionare de la sfinţii părinţi.

— În cît timp ?

— Nu ştiu. Dar eu stau aici trei zile. Poate că asta îţi va fi de folos. Şi Fujiko-san e aici tot ca să te-ajute. Zîmbi fericită pentru el. Sînt onorată să-ţi spun că ea îţi este dată concubină şi ea...

— Ce ?

— Seniorul Toranaga a întrebat-o dacă ar vrea să-ţi fie concubină oficială şi ea a spus că ar fi onorată şi a fost de acord. Ea va...

— Dar eu nu sînt de acord.

— Poftim ? Îmi pare rău, nu înţeleg.

— N-o vreau. Nici concubină, nici în preajma mea. O găsesc urîtă.

Mariko îl privea cu gura căscată.

— Dar ce-are a face asta cu concubina ?

— Spune-i să plece !

— Dar, Anjin-san, nu poţi să refuzi ! Asta ar fi o insultă îngrozitoare pentru seniorul Toranaga, pentru ea, pentru toţi ! Ce rău ţi-a făcut ea ? Absolut nici unul ! Usagi Fujiko a consim...

— Ascultă ce-ţi spun ! cuvintele lui Blackthorne răsunară în toată veranda şi-n toată casa. Spune-i să plece !

Mariko zise imediat :

— Îmi pare rău, Anjin-san, ai dreptate să fii furios. Dar...

— Nu sînt furios, spuse Blackthorne cu răceală. Nu puteţi... *nu puteţi* să vă băgaţi în cap că m-am săturat să tot fiu folosit ca o păpuşă ? N-o vreau pe femeia aceea în preajma mea, îmi vreau corabia înapoi şi echipajul şi cu asta basta ! Nu stau aici şase luni şi mi-e silă de obiceiurile voastre. E cumplit ca un om să poată ameninţa un sat întreg că va fi şters de pe faţa pămîntului numai dacă nu mă va învăţa pe mine japoneza şi, cît priveşte concubinele — asta e mai rău decît sclavia —, e o insultă deşănţată s-aranjezi un anume lucru fără să-ntrebi mai dinainte !

Ce mai e şi asta acum ? se întrebă Mariko neajutorată. Ce-are a face urîţenia cu concubina ? Şi, în orice caz, Fu-

jiko nu e urîtă. Cum poate să fie atît de greu de înţeles ? Apoi îşi aminti de avertismentul lui Toranaga :

— Mariko-san, răspunzi, personal, mai întîi ca Yabu-san să nu se amestece în plecarea mea, după ce i-am dat sabia, şi apoi ca Anjin-san să trăiască şi să se poarte cu supuşenie în Anjiro.

— Voi face tot ce-mi stă în putere, Alteţă. Dar mă tem că Anjin-san îmi va da peste cap toate planurile.

— Tratează-l ca pe-un şoim. Asta-i cheia pentru el. Eu îmblînzesc un şoim în două zile. Tu ai trei.

Îşi întoarse privirea de la Blackthorne şi-şi puse min-tea la treabă. El arată într-adevăr ca un şoim cînd se-nfurie, gîndi. Are acelaşi ţipăt ascuţit, aceeaşi cruzime fără rost şi, cînd nu e mînios, aceeaşi semeţie, aceeaşi pri-vire fixă, fără să clipească, acelaşi fel de a se gîndi numai la sine cu o violenţă totdeauna gata să izbucnească.

— Sînt de acord. Ai perfectă dreptate. Ţi s-au impus lucruri cumplite şi ai perfectă dreptate să fii furios, spuse ea potolindu-l. Da, desigur, seniorul Toranaga trebuia să te fi întrebat, chiar dacă nu înţelege obiceiurile voastre. Dar nu i-a trecut niciodată prin minte c-ai să te împo-triveşti. El a vrut să te onoreze, aşa cum ar face-o cu un samurai pe care-l are la inimă. Te-a făcut *hatamoto*, ceea ce e aproape ca o rudă, Anjin-san. Sînt doar cam o mie de *hatamoto* în tot Kwanto. Cît despre doamna Fujiko, el a încercat să te ajute. Doamna Usagi Fujiko ar fi consi-derată... La noi, Anjin-san, aceasta ar fi socotită o mare cinste.

— De ce ?

— Pentru că neamul ei e străvechi şi ea e foarte bine educată. Tatăl şi bunicul ei sînt *daimyo*. Bineînţeles că ea este samurai şi bineînţeles, adăugă cu delicateţe Mariko, dumneata i-ai face o mare cinste, dacă ai accepta-o. Iar ea, într-adevăr, are nevoie de un cămin şi de o viaţă nouă.

— De ce ?

— E văduvă de foarte puţină vreme. Biata fată, nu are decît nouăsprezece ani şi şi-a pierdut soţul şi fiul, iar cu-getul o mustră amarnic. Fiind concubina oficială a dumi-tale, i-ai oferi o nouă viaţă.

— Ce s-a întîmplat cu soţul şi cu fiul ei ?

Mariko şovăi, mîhnită de sinceritatea brutală a lui Blackthorne. Dar acum ştia destule despre el ca să înţe-

leagă că acesta era obiceiul *lui* şi nu însemna lipsă de maniere.

— Au fost condamnaţi la moarte, Anjin-san. Cîtă vreme te afli aici, vei avea nevoie de cineva care să se îngrijească de casa dumitale. Doamna Fujiko va fi...

— De ce-au fost condamnaţi la moarte ?

— Soţul ei a fost gata-gata să pricinuiască moartea seniorului Toranaga. Te rog, con...

— Toranaga a poruncit moartea lor ?

— Da. Dar el a fost corect. Întreab-o, ea poate întări, spusele mele, Anjin-san.

— Cîţi ani avea copilul ?

— Cîteva luni, Anjin-san.

— Toranaga a condamnat un prunc la moarte pentru ceva ce-a făcut tatăl ?

— Da. Aşa e obiceiul la noi. Te rog, ai răbdare cu noi. În anumite privinţe, noi nu sîntem liberi. Obiceiurile noastre sînt diferite de ale voastre. Vezi, prin lege, noi aparţinem seniorului nostru. Prin lege, un tată dispune de viaţa copiilor săi, a soţiei, a concubinelor şi a slugilor. Prin lege, viaţa lui aparţine seniorului său. Acesta este obiceiul nostru.

— Deci un tată poate omorî pe oricine din casa lui ?

— Da.

— Atunci voi sînteţi o naţie de criminali.

— Nu.

— Dar legea voastră iartă crima. Am crezut că eşti creştină.

— Sînt, Anjin-san.

— Atunci cum e cu cele zece porunci ?

— E drept, nu pot să-ţi explic, dar sînt creştină, samurai şi japoneză, şi toate astea nu se opun între ele. În ce mă priveşte, nu. Te rog, ai răbdare cu mine şi cu noi. Te rog.

— Ţi-ai omorî proprii copii, dacă Toranaga ar porunci-o ?

— Da. Nu am decît un fiu, dar, da, cred c-aş face-o. Bineînţeles, ar fi datoria mea s-o fac. Aşa e legea, dacă soţul meu e de acord.

— Sper ca Dumnezeu să te ierte. Pe voi toţi.

— Dumnezu înţelege, Anjin-san. O, El o să înţeleagă. Poate că El îţi va lumina şi dumitale mintea ca să poţi înţelege. Îmi pare rău, nu pot să explic foarte bine, *neh* ?

Îmi cer iertare pentru neîndemînarea mea. Îl privi în tăcere, tulburată din cauza lui. Nici eu nu te înţeleg, Anjinsan. Dumneata mă descumpăneşti. Obiceiurile dumitale mă descumpănesc. Poate că, dacă avem amîndoi răbdare, amîndoi putem învăţa. Doamna Fujiko, de exemplu. Fiindu-ţi concubină, se va îngriji de casa dumitale, de servitori şi de nevoile dumitale, de tot. Dacă asta te frămîntă, nu trebuie să-mparţi perna cu ea, dacă n-o găseşti pe plac. Nu e nevoie nici să fii politicos cu ea, deşi o merită. Ea te va sluji aşa cum doreşti, în orice chip doreşti.

— Pot să mă port cu ea cum vreau ?

— Da.

— Pot să mă culc sau să nu mă culc cu ea ?

— Bineînţeles. Ea îţi va găsi pe cineva care să-ţi placă, să-ţi împlinească nevoile trupului, dacă doreşti, sau nu se va amesteca.

— Pot s-o tratez ca pe o servitoare ? Ca pe o sclavă ?

— Da. Dar ea merită să fie tratată mai bine.

— Pot s-o dau afară ? Să-i poruncesc să plece ?

— Dacă te ofensează, da.

— Ce i s-ar întîmpla ?

— În mod normal, s-ar întoarce în mare ruşine la casa părinţilor ei, care pot s-o primească înapoi sau nu. Cineva ca doamna Fujiko mai degrabă s-ar omorî decît să-ndure această ruşine. Dar ea... ar trebui să ştii că adevăraţilor samurai nu le e permis să se omoare fără aprobarea seniorului lor. Unii o fac, bineînţeles, dar înseamnă că n-au izbutit să-şi îndeplinească datoria şi nu merită să fie consideraţi samurai. Eu nu m-aş omorî, oricare-ar fi ruşinea, fără permisiunea seniorului Toranaga, sau fără permisiunea soţului meu. Seniorul Toranaga i-a interzis să-şi pună capăt vieţii. Dacă dumneata o izgoneşti, ea va fi un paria.

— De ce ? De ce n-o va primi familia ei înapoi ?

Mariko oftă.

— Îmi pare rău, Anjin-san, dar, dacă dumneata o izgoneşti, ruşinea ei va fi atît de mare, încît nimeni n-o va mai accepta.

— Pentru că s-a molipsit stînd lîngă un barbar ?

— O, nu, Anjin-san, numai pentru că n-a reuşit în datoria ei faţă de dumneata, răspunse imediat Mariko. Ea este acum concubina dumitale, seniorul Toranaga a poruncit-o şi ea a fost de acord. Dumneata eşti stăpînul unei case acum.

— Eu ?

— O, da, crede-mă, Anjin-san. Dumneata ai anume înlesniri. Iar ca *hatamoto* eşti un om de vază. Şi bogat. Seniorul Toranaga ţi-a dat o leafă de douăzeci de *koku* pe lună. Pentru banii ăştia, de obicei, un samurai ar trebui să-i aducă seniorului său, în afară de propria-i persoană, încă doi samurai, înarmaţi, hrăniţi şi echipaţi pentru un an întreg şi, bineînţeles, să plătească şi familiilor lor. Dar dumneata nu trebuie să faci asta. Te rog din suflet, Anjin-san, consider-o pe Fujiko o fiinţă omenească. Te rog, lasă-te cuprins de mărinimia creştină. Ea e o femeie bună. Uită de urăţenia ei. Va fi o concubină vrednică de toată lauda.

— Ea n-are casă ?

— Ba da. Aceasta e casa ei. Mariko nu se dădu bătută. Te rog s-o accepţi în mod oficial. Te poate ajuta foarte mult, te poate învăţa, dacă vrei să înveţi. Dacă-ţi vine mai bine, gîndeşte-te la ea ca la un obiect — ca la această grindă de lemn, sau ca la panourile *shoji*, sau ca la o piatră din grădina dumitale — orice doreşti, dar las-o să rămînă. Dacă n-o vrei concubină, fii milostiv. Accept-o, şi apoi, fiind căpetenia casei, după legea noastră, n-ai decît s-o omori.

— Asta-i singurul răspuns pe care-l aveţi, nu-i aşa ? Omoară !

— Nu, Anjin-san. Dar viaţa şi moartea sînt acelaşi lucru. Cine ştie, poate c-ai să-i faci un serviciu mai mare lui Fujiko luîndu-i viaţa. Acum e dreptul dumitale în faţa tuturor legilor. Dreptul *dumitale*. Dacă preferi s-o faci o paria şi acesta este tot dreptul dumitale.

— Deci sînt prins în cursă din nou, spuse Blackthorne. Oricum o-ntorci, ea e omorîtă. Dacă nu învăţ limba voastră, atunci tot satul e căsăpit. Dacă eu nu fac tot ce doriţi voi, vreun nevinovat este totdeauna omorît. Nu e nici o cale de ieşire !

— Există una foarte uşoară, Anjin-san. Mori. Atunci nu mai trebuie să-nduri ceea ce e de neîndurat.

— Sinuciderea e o nebunie şi un păcat de moarte. Am crezut că eşti creştină.

— Ţi-am spus că sînt. Dar pentru dumneata, Anjin-san, pentru dumneata sînt multe căi de a muri onorabil fără să te sinucizi. Ai rîs de soţul meu că n-a vrut să moară

luptînd, *neh ?* Asta nu e obiceiul nostru, dar se pare că este al vostru. Aşa că de ce n-o faci ? Ai un pistol. Omoară-l pe seniorul Yabu. Crezi că e un monstru, *neh ?* Măcar încearcă să-l omori şi astăzi vei fi în rai sau în iad.

O privi, urîndu-i chipul senin, văzîndu-i totuşi frumuseţea, cu toată ura lui.

— E o slăbiciune să mori aşa, fără nici un motiv. Prostie e un cuvînt mai potrivit.

— Zici că eşti creştin. Deci crezi în Isus, în Dumnezeu şi în rai. Moartea n-ar trebui să te-nspăimînte. Cît despre „nici un motiv", depinde de dumneata să judeci ce are valoare şi ce nu are. Ai putea găsi destule motive să mori.

— Sînt în puterea voastră. Dumneata o ştii. După cum şi eu o ştiu.

Mariko se aplecă şi-l atinse compătimitor.

— Anjin-san, uită satul. Se pot întîmpla o mie de milioane de lucruri înainte ca aceste şase luni să treacă. Un val singuratic de maree, sau un cutremur de pămînt, sau dumneata îţi primeşti corabia înapoi şi pleci, sau Yabu moare, sau noi toţi murim, sau, cine ştie ? Lasă lui Dumnezeu ce-i al lui Dumnezeu şi *karmei* ce-i al *karmei.* Astăzi te găseşti aici şi nu poţi face nimic să fie altfel. Astăzi te afli aici, eşti în viaţă şi în mare cinste şi înzestrat cu o avere frumoasă. Priveşte acest apus de soare, e frumos, *neh ?* Acest apus de soare există. Ziua de mîine nu există. Există doar *clipa de faţă.* Te rog, priveşte. E atît de frumos şi niciodată n-o să mai fie la fel, niciodată, nu *acest* apus de soare, niciodată, între atîtea nenumărate apusuri. Lasă-te contopit cu el, fii una cu natura şi nu-ţi mai face griji în legătură cu *karma,* a dumitale, a mea sau a satului.

Se trezi învăluit de seninătatea ei, de cuvintele ei. Privi spre apus. Pete mari, roşii-vineţii şi negre acopereau cerul.

Privi soarele pînă ce dispăru.

— Aş vrea ca dumneata să-mi fii concubină, spuse el.

— Eu aparţin seniorului Buntaro şi, atîta vreme cît el trăieşte, eu nu pot gîndi sau spune ceea ce ar fi de gîndit sau de spus.

Karma, gîndi Blackthorne.

Accept oare *karma ?* A mea ? A ei ? A lor ?

Noaptea e frumoasă.

Şi ea e la fel, dar aparţine altuia.

Da, e frumoasă şi foarte înţeleaptă. „Lasă grijile lui Dumnezeu pe seama lui Dumnezeu şi *karma karmei*". Tu, de fapt, ai venit aici neinvitat. Te afli aici. Eşti în puterea lor.

Dar care e răspunsul ?

Răspunsul o să vină, îşi spuse. Pentru că este un Dumnezeu în ceruri, e un Dumnezeu undeva.

Auzi un zgomot de paşi. Cîteva torţe se apropiau urcînd dealul. Erau douăzeci de samurai cu Omi în fruntea lor.

*
* *

— Îmi pare rău, Anjin-san, dar Omi îţi porunceşte să-i dai pistoalele.

— Spune-i să se ducă la dracu !

— Nu pot, Anjin-san. Nu îndrăznesc.

Blackthorne îşi ţinea mîna uşor pe plăselele pistolului, nedezlipindu-şi privirea de pe Omi. Anume rămăsese pe treptele verandei. Zece samurai erau în grădină, în spatele lui Omi, ceilalţi lîngă palanchinul care aştepta. Imediat ce Omi intrase neinvitat, Fujiko venise din casă şi acum stătea pe verandă, albă ca varul, în spatele lui Blackthorne.

— Seniorul Toranaga n-a avut niciodată nimic împotrivă, zile în şir am stat înarmat în preajma lui şi a lui Yabu-san.

Mariko spuse nervos :

— Da, Anjin-san, dar, te rog, înţelege, ceea ce spune Omi e adevărat. Aşa e obiceiul la noi, ca dumneata să nu poţi merge înarmat în prezenţa unui *daimyo*. N-ai de ce te teme... n-ai de ce te-ngrijora. Yabu-san e prietenul dumitale. Dumneata te afli aici ca oaspetele lui.

— Spune-i lui Omi-san că n-am să-i dau pistoalele.

Apoi, cînd ea rămase tăcută, Blackthorne izbucni, clătinînd cu violenţă din cap :

— *Iyé*, Omi-san ! *Wakarimasu ka ? Iyé !*

Chipul lui Omi se întunecă. Răpăi un ordin. Doi samurai înaintară. Blackthorne scoase rapid pistoalele. Samuraii se opriră. Ambele pistoale erau îndreptate spre faţa lui Omi.

— *Iyé !* spuse Blackthorne. Şi apoi către Mariko : Spune-i să-i cheme înapoi, dacă nu, trag.

Ea făcu întocmai. Nimeni nu se mişcă. Blackthorne se ridică uşor în picioare, cu pistoalele îndreptate asupra ţintei. Omi era absolut liniştit, fără teamă, urmărind din ochi mişcările de pisică ale lui Blackthorne.

— Te rog, Anjin-san. Asta e foarte periculos. Trebuie să-l vezi pe seniorul Yabu. Nu te poţi duce cu pistoalele. Eşti *hatamoto,* eşti apărat şi, de asemeni, eşti oaspetele seniorului Yabu.

— Spune-i lui Omi-san că, dacă el sau oricare din oamenii săi se apropie la mai puţin de zece paşi de mine, am să-i zbor creierii.

— Omi spune politicos : „Pentru ultima oară îţi poruncesc să-mi dai pistoalele. Acum."

— *Iyé.*

— De ce nu le laşi aici, Anjin-san ? N-ai de ce te teme. Nimeni nu se va atinge de...

— Crezi că sînt nebun ?

— Atunci dă-i-le lui Fujiko-san !

— Ce poate ea să facă ? El o să le ia de la ea — oricine le va lua — şi atunci sînt lipsit de apărare.

Vocea lui Mariko deveni tăioasă.

— De ce nu asculţi, Anjin-san ? Dacă-i porunceşti, ea o să apere armele cu preţul vieţii. Asta e datoria ei. N-am să ţi-o mai spun niciodată, dar Toda-noh-Usagi Fujiko este samurai.

Blackthorne se concentră asupra lui Omi, abia ascultînd-o.

— Spune-i lui Omi-san că nu-mi plac poruncile. Sînt oaspetele seniorului Toranaga. Sînt oaspetele seniorului Yabu. Pe oaspeţi „îi rogi" să facă anumite lucruri. Nu le porunceşti şi nu dai buzna nepoftit în casa unui om.

Mariko tălmăci. Omi ascultă fără nici o expresie pe chip, apoi răspunse scurt, privind ţevile neclintite.

— El spune : „Eu, Kasigi Omi, te-aş ruga să-mi dai pistoalele şi să vii cu mine, deoarece Kasigi Yabu-sama a poruncit să te prezinţi la el. Dar Kasigi Yabu-sama mi-a ordonat să-ţi poruncesc să-mi dai armele. Îmi pare rău, Anjin-san, pentru ultima oară îţi poruncesc să mi le dai".

Pieptul lui Blackthorne era încordat. Ştia că va fi atacat şi era furios pe propria lui tîmpenie. Dar vine o vreme cînd nu mai poţi, şi apeşi pe trăgaci sau scoţi pumnalul, şi-atunci se varsă sînge dintr-o mîndrie prostească. Mai întotdeauna prostească. Dacă trebuie să mor, Omi va muri primul, jur !

Se simţea foarte puternic, deşi oarecum buimac. Apoi începu să-i sune-n urechi ce-i spusese Mariko : „Fujiko e samurai, ea e concubina dumitale !“ Şi mintea începu să-i lucreze.

— Numai o clipă ! Mariko-san, te rog spune-i asta lui Fujiko-san. Întocmai : „Îţi voi da pistoalele mele. Trebuie să le păzeşti. Nimeni, în afară de mine, nu trebuie să le atingă.“

Mariko făcu precum îi ceruse şi, din spatele lui, o auzi pe Fujiko spunînd :

— *Hai.*

— *Wakarimasu ka,* Fujiko-san ? o întrebă el.

— *Wakarimasu,* Anjin-san, răspunse ea cu o voce slabă, neliniştită.

— Mariko-san, te rog spune-i lui Omi-san că acum voi merge cu el. Îmi pare rău, a fost o neînţelegre. Da, îmi pare rău că a fost o neînţelegere.

Blackthorne se trase înapoi, apoi se întoarse. Fujiko luă pistoalele, broboane de sudoare acoperindu-i fruntea. El îl privi pe Omi drept în ochi şi se rugă să fi procedat corect.

— Plecăm acum ?

Omi îi vorbi lui Fujiko şi întinse mîna. Ea clătină din cap. El dădu un ordin scurt. Doi samurai se îndreptară spre ea. Imediat, ea băgă unul din pistoale în eşarfa de la *obi,* pe celălalt îl ţinu cu ambele mîini, îndreptînd braţul asupra lui Omi. Trăgaciul venea uşor înapoi şi cuiul percutor se mişcă.

— *Ugoku na*[1] ! spuse ea. *Dozo !*

Samuraii dădură ascultare. Se opriră.

Omi vorbi repede şi furios, ea-l urmări cu atenţie şi, cînd răspunse, vocea-i era blîndă şi politicoasă, dar pistolul rămase aţintit asupra lui, cu percutorul pe jumătate tras, şi încheie :

— *Iyé, gomen nasai,* Omi-san ! Nu, îmi pare rău, Omi-san !

Blackthorne aşteptă.

Un samurai se mişcă un pic. Percutorul reveni periculos aproape de capătul arcului său. Dar braţu-i rămase neclintit.

— *Ugoku na !* porunci ea.

---

[1] Nu mişcaţi (jpn.).

Nimeni nu se îndoia că ea o să apese pe trăgaci. Nici chiar Blackthorne. Omi rosti cîteva cuvinte către Fujiko şi oamenii săi. Ei veniră înapoi. Ea coborî pistolul, dar era tot în gardă.

— Ce-a spus ? întrebă Blackthorne.

— Doar că va da de ştire lui Yabu-san.

— Bun. Spune-i că şi eu voi face la fel. Blackthorne se întoarse spre Fujiko. *Domo*, Fujiko-san. Apoi amintindu-şi cum vorbeau Toranaga şi Yabu cu femeile, mîrîi autoritar către Mariko : Haide, Mariko-san... *ikamasho* [1] !

Se îndreptă spre poartă.

— Anjin-san, strigă Fujiko.

— *Hai* ?

Blackthorne se opri. Fujiko se înclină spre el şi îi vorbi repede lui Mariko.

Mariko făcu ochii mari, apoi încuviinţă din cap, răspunse şi vorbi cu Omi, care, de asemeni, încuviinţă din cap, vădit furios, dar stăpînindu-se.

— Ce se-ntîmplă ?

— Te rog, fii liniştit, Anjin-san.

Fujiko strigă şi se auzi un răspuns din casă. O slujnică veni în verandă. Ţinea în mîini două săbii. Săbii de samurai.

Fujiko le luă cu veneraţie şi i le oferi lui Blackthorne cu o plecăciune, vorbind blînd.

Mariko spuse :

— Concubina dumitale, pe bună dreptate, spune că un *hatamoto* este, bineînţeles, obligat să poarte cele două săbii de samurai. Mai mult decît atît, e de datoria lui s-o facă. Ea crede că n-ar fi potrivit ca dumneata să mergi la seniorul Yabu fără săbii, ar fi o impoliteţe. După legea noastră, este o *datorie* să porţi săbiile. Ea întreabă dacă crezi că le poţi folosi pe acestea, fără valoare cum sînt, pînă ce ţi le vei cumpăra pe ale dumitale proprii.

Blackthorne se uită lung la ea, apoi spre Fujiko şi iarăşi spre ea.

— Asta-nseamnă că sînt samurai ? Că seniorul Toranaga m-a făcut samurai ?

— Nu ştiu, Anjin-san. Dar n-a existat *hatamoto* care să nu fie samurai. Niciodată. Mariko se întoarse şi-l întrebă pe Omi. Neliniştit, el dădu din cap şi răspunse. Nici Omi-san nu ştie. Numai unui *hatamoto* i se face fa-

[1] Să mergem (jpn.).

voarea să poarte săbiile tot timpul, chiar în prezenţa seniorului Toranga. Este datoria lui, pentru că el este garda personală care se bucură de deplină încredere. De asemeni, numai un *hatamoto* are dreptul să fie primit imediat de un senior.

Blackthorne luă sabia scurtă, şi-o vîrî la cingătoare, apoi pe cealaltă, cea lungă, cea pentru ucidere, punînd-o exact cum o purta Omi pe-a lui. Înarmat se simţea într-adevăr mai bine.

— *Arigato goziemashita,* Fujiko-san, spuse el încet.

Ea-şi plecă ochii şi răspunse blînd. Mariko tălmăci:

— Fujiko-san spune că, dat fiind că trebuie să înveţi corect şi repede limba noastră, cu îngăduinţa Domniei tale, ea vrea să-ţi atragă atenţia cu smerenie că, pentru un bărbat, este mai mult decît de ajuns să spună doar *domo. Arigato,* cu sau fără *goziemashita,* este o politeţe fără rost, o expresie pe care numai femeile o folosesc.

— *Hai. Domo. Wakarimasu,* Fujiko-san. Blackthorne o privi pentru prima dată cu alţi ochi, ca urmare a cunoştinţelor nou dobîndite. Văzu transpiraţia de pe fruntea ei şi de pe mîini. Ochii înguşti, faţa pătrată şi dinţii de dihor. Te rog, spune-i concubinei mele că, în acest unic caz, nu consider *arigato goziemashita* o politeţe fără rost faţă de ea.

*
* *

Yabu îşi aruncă din nou privirea spre săbii. Blackthorne stătea pe o pernă în faţa lui, cu picioarele încrucişate, la locul de cinste, Mariko într-o parte şi Igurashi lîngă el. Erau în camera principală a fortăreţei.

Omi termină de vorbit.

Yabu ridică din umeri.

— Nepoate, ai procedat prost. Bineînţeles, este de datoria concubinei să-l apere pe Anjin-san şi bunurile sale. Bineînţeles că el are acum dreptul să poarte săbii. Da, ai procedat prost. Eu am spus clar că Anjin-san este oaspetele meu de onoare. Cere-i iertare.

Imediat Omi se ridică şi îngenunche în faţa lui Blackthorne şi se înclină.

— Îmi cer iertare pentru greşeala mea, Anjin-san.

O auzi pe Mariko spunînd că barbarul acceptă scuzele. Se înclină din nou, apoi se întoarse calm la locul lui şi se

așează iar. Dar pe dinăuntru fierbea. Acum era întru totul măcinat de o singură idee : uciderea lui Yabu.

Hotărîse să facă ceea ce nici mintea nu putea cuprinde : să-și ucidă seniorul și căpetenia clanului său.

Dar nu pentru că fusese pus să-și ceară iertare de la barbar de față cu alții. Aici Yabu avusese dreptate. Omi știa că depășise măsura fără să fie necesar, pentru că, deși Yabu îi poruncise prostește să-i ia pistoalele imediat, în seara asta, el trebuia doar să-l facă pe Anjin-san să le lase în casă, ca mai tîrziu să fie furate sau distruse.

Iar Anjin-san procedase foarte corect dîndu-i pistoalele concubinei sale, își spuse el, după cum și ea procedase la fel de corect făcînd ce-a făcut. Ea cu siguranță ar fi apăsat pe trăgaci, și pe bună dreptate. Nu era nici un secret că Usagi Fujiko își căuta moartea și motivele se cunoșteau. Omi mai știa că, dacă n-ar fi fost hotărîrea pe care-o luase mai devreme, în dimineața asta, de a-l ucide pe Yabu, el ar fi pășit înainte, spre moarte, și apoi oamenii săi ar fi luat pistoalele de la ea. El ar fi murit cu cinste, după cum și ei i s-ar fi poruncit să moară cu cinste, iar apoi generații în șir, bărbați și femei, ar fi povestit tragica poveste. În cîntece și poeme, poate chiar și o piesă *Nōh* [1], toate atît de impresionante, de tragice și mărețe, despre ei trei : concubina credincioasă și samuraiul credincios, care-au murit, amîndoi făcîndu-și datoria, din pricina ciudatului barbar venit din marea de la răsărit.

Nu, hotărîrea lui Omi nu avea nimic de-a face cu scuzele în public, deși acestea se adăugau urii care acum îl măcina. Principalul motiv era că, astăzi, Yabu le jignise în văzul tuturor, în fața țăranilor, pe mama și soția lui Omi, ținîndu-le să aștepte ore în șir în soare, ca pe țărani și apoi le spusese să plece, ca și celorlalți, fără a le mulțumi.

— N-are importanță, fiule, spusese mama lui. E privilegiul lui.

— Este seniorul nostru, spusese Midori-san, soția lui, cu lacrimi de rușine curgîndu-i pe obraji. Te rog, iartă-mă.

— Și nu v-a invitat pe nici una să-l întîmpinați, pe el și pe ofițerii lui, în cetate, continuase Omi. Și masa voi ați pregătit-o ! Numai hrana și *saké*-ul au costat un *koku !*

---

[1] Un gen de dramă poetică și muzicală, cu mimă, dans și pantomimă, deosebit de apreciată în mediul aristocratic japonez.

— E datoria noastră, fiule. E datoria noastră să facem orice vrea seniorul Yabu.

— Şi ordinul în legătură cu tata ?

— Nu e încă un ordin. E un zvon.

— Mesajul de la tata spune că el a auzit că Yabu are de gînd să-i poruncească să se radă în cap şi să se facă preot sau să-şi facă *seppuku*. Soţia lui Yabu în persoană s-a fălit cu asta.

— Astea i-au fost şoptite tatălui tău de o iscoadă. Nu poţi să ai întotdeauna încredere în iscoade. Îmi pare rău, fiule, dar tatăl tău nu este totdeauna înţelept.

— Ce se-ntîmplă cu tine, mamă, dacă nu este un zvon ?

— Orice se-ntîmplă, asta e *karma*. Trebuie să accepţi *karma*.

— Nu, aceste insulte nu sînt de răbdat !

— Te rog, fiule, rabdă-le.

— I-am dat lui Yabu cheia pentru navă, cheia pentru Anjin-san şi noii barbari şi cum să iasă din capcana lui Toranaga. Ajutorul meu i-a adus foarte mare cinste. Cu darul simbolic al sabiei, el este acum al doilea după Toranaga în Armatele de Răsărit. Şi el ce mi-a dat în schimb ? Insulte umilitoare.

— Acceptă-ţi *karma*.

— Trebuie, bărbate, te rog, ascult-o pe doamna, mama ta !

— Nu pot să trăiesc cu ruşinea asta. Mă voi răzbuna şi apoi mă voi omorî şi voi scăpa de aceste jigniri.

— Fiule, pentru ultima oară te rog, acceptă-ţi *karma* !

— *Karma* mea este să-l distrug pe Yabu !

Bătrîna doamnă oftase.

— Foarte bine. Eşti bărbat. Ai dreptul să hotărăşti. Ce e să fie o să fie, dar uciderea lui Yabu în sine nu înseamnă nimic. Trebuie să facem un plan. Trebuie îndepărtat şi fiul lui, la fel şi Igurashi. Mai ales Igurashi. Apoi tatăl tău va conduce clanul, cum i se cuvine de drept.

— Cum o să facem asta, mamă ?

— Punem totul la cale, tu şi cu mine. Ai răbdare, *neh?* Apoi trebuie să ne sfătuim cu tatăl tău. Midori, chiar şi tu poţi să dai un sfat, dar încearcă să nu fie fără noimă, *neh?*

— Cum rămîne cu seniorul Toranaga ? El i-a dat lui Yabu sabia sa.

— Cred că seniorul Toranaga nu vrea decît ca Izu să fie puternic şi *vasal*. Nu aliat. El nu-şi doreşte aliaţi mai mult decît şi-a dorit *taikō*. Yabu îşi închipuie că el îi e aliat. Cred că Toranaga nu suferă aliaţii. Familia noastră va ajunge departe ca vasal al lui Toranaga. *Sau ca vasal al lui Ishido !* Pe cine să alegem ? Şi cum înfăptuim omorul ?.

Omi îşi aminti valul de bucurie ce-l cuprinsese o dată ce hotărîrea fusese luată.

O simţea şi acum, dar nu i se citea nimic pe chip în timp ce era servit ceaiul şi vinul, aduse de slujnice alese cu grijă, trimise din Mishima pentru Yabu. Îi privi pe Yabu, Anjin-san,' pe Mariko şi Igurashi. Toţi aşteptau ca Yabu să înceapă.

Camera era mare şi spaţioasă, destul de încăpătoare ca treizeci de ofiţeri să mănînce, să bea şi să stea de vorbă. Mai erau multe alte camere şi bucătării pentru străji şi servitori, şi o grădină de jur împrejur şi, deşi toate se făcuseră în grabă şi pentru scurtă vreme, fuseseră totuşi excelent lucrate şi la timp, fiind şi uşor de apărat. Că sumele necesare fuseseră acoperite din domeniul său mărit nu-l deranja pe Omi absolut deloc. Aceasta era datoria lui.

Îşi aruncă privirea afară. În curtea exterioară se vedeau o mulţime de străji. Un grajd. Fortăreaţa era apărată de un şanţ. Palisada era făcută din bambuşi uriaşi, legaţi strîns. Stîlpi mari, centrali sprijineau acoperişul de ţiglă. Pereţii erau, de fapt, panouri-*shoji*, uşoare, culisante, unele cu obloane, majoritatea acoperite cu hîrtie impregnată în ulei, cum se obişnuia. Pe pilonii de lemn ridicaţi deasupra pămîntului bătătorit fuseseră aşezate scînduri bune şi, peste ele, *tatami*.

Din porunca lui Yabu, Omi scotocise patru sate pentru materiale ca să construiască casa asta şi cealaltă, iar Igurashi adusese *tatami* de calitate, perne şi lucruri ce nu se puteau procura din sat.

Omi era mîndru de munca lui şi de tabăra pentru trei mii de samurai pregătită pe platoul din vîrful dealului ce străjuia drumurile care duceau spre sat şi spre ţărm. Dinspre uscat satul era acum bine păzit şi în siguranţă. Dinspre mare s-ar fi putut găsi totdeauna o mulţime de căi prin care un senior să fie înştiinţat ca să poată scăpa cu fuga.

Dar eu n-am nici un senior. Pe cine să slujesc acum ? se întreba Omi. Pe Ikawa Jikkyu ? Sau direct pe Toranaga ? În schimb, Toranaga mi-ar da oare ceea ce doresc ? Sau Ishido ? La Ishido e atît de greu de ajuns, *neh* ? Dar acum aș avea multe să-i spun...

În după-amiaza asta Yabu îi convocase pe Igurashi, pe Omi și patru căpitani și pusese în mișcare planul său secret de pregătire a celor cinci sute de samurai-puşcaşi. Igurashi urma să fie comandantul, iar Omi să conducă una din formațiile de o sută de oameni. Stabiliseră cum să-i includă pe oamenii lui Toranaga în unități, în momentul în care soseau, și cum urmau să fie neutralizați acești intruși, dacă se dovedeau trădători.

Omi sugerase ca un alt regiment, alcătuit în taină din trei detașamente, fiecare a cîte o sută de samurai, să fie pregătit în ascuns în celălalt capăt al peninsulei ca înlocuitori, ca o rezervă și ca o prevedere împotriva vreunui vicleșug din partea lui Toranaga.

— Cine va comanda oamenii lui Toranaga ? Pe cine va trimite ca înlocuitor la comandă ? întrebase Igurashi.

— N-are nici o importanță, spusese Yabu. Eu îi voi numi pe cei cinci ofițeri adjuncți ai lui, cărora li se va încredința răspunderea de a-i tăia beregata, dacă s-ar dovedi necesar. Parola pentru omorîrea lui și a tuturor străinilor va fi „Prun". Igurashi-san, mîine vei alege oamenii. Pe fiecare îl voi aproba personal și nici unul din ei nu trebuie să știe încă strategia mea generală privind regimentul de muschete.

Acum, în timp ce-l privea pe Yabu, Omi își savura desfătarea nou aflată în răzbunare. Ar fi ușor să-l lichideze pe Yabu, dar omorul trebuie să fie bine pus la punct. Numai atunci tatăl său, sau fratele lui mai mare ar putea să-și asume controlul asupra familiei și asupra ținutului Izu.

Yabu intră în subiect :

— Mariko-san, te rog, spune-i lui Anjin-san că vreau ca mîine să înceapă să-mi pregătească oamenii ca să împuște precum barbarii și vreau să-i învețe tot ce trebuie să știe despre felul cum duc barbarii războaiele.

— Dar, Yabu-san, îmi pare rău, armele nu vor sosi înainte de șase zile, îi reaminti Mariko.

— Am destule pe la oamenii mei ca să ne apucăm de treabă, răspunse Yabu.Vreau ca el să-nceapă mîine.

Mariko îi vorbi lui Blackthorne.

— Ce doreşte să ştie despre război ? întrebă el.

— El zice că totul.

— Ce anume în mod special ?

Mariko îl întrebă pe Yabu.

— Yabu-san spune : „Ai luat parte la vreo bătălie pe uscat ?"

— Da, în Olanda şi în Franţa.

— Yabu-san spune că e foarte bine. El vrea să cunoască strategia europeană. Vrea să ştie cum sînt purtate bătăliile pe pămînturile voastre. Cu de-amănuntul.

Blackthorne se gîndi o clipă, apoi spuse :

— Spune-i lui Yabu-san că pot să-i pregătesc orice număr de oameni şi ştiu exact ce doreşte să afle.

El auzise de la călugărul Domingo o mulţime de lucruri despre felul cum duc japonezii războaiele. Călugărul fusese un expert şi avusese tot interesul să afle cît mai multe.

— La urma urmelor, *senhor,* spusese bătrînul, această cunoaştere este de căpătîi, nu-i aşa ? Să ştii cum luptă păgînii. Fiecare părinte trebuie să-şi apere turma. Şi nu sînt glorioşii noştri conchistadori binecuvîntata avangardă a sfintei biserici ? Şi n-am fost eu cu ei, în fruntea luptătorilor, în Lumea Nouă şi în Filipine şi i-am urmărit timp de mai bine de douăzeci de ani ? Cunosc războiul, *senhor,* eu *ştiu* totul despre război. Poate că Dumnezu mi te-a trimis ca să te-nvăţ, dac-am să mor. Ascultă, *senhor,* oile mele de aici, din închisoare, mi-au fost dascăli despre felul cum duc japonezii războiul. Aşa că acum ştiu cum luptă armatele lor şi cum pot fi înfrînte. Cum ne-ar putea înfrînge. Ţine minte, *senhor,* îţi spun un secret, pentru sufletul tău: să nu-mpreuni niciodată cruzimea japoneză cu armele moderne sau cu metodele moderne. Şi să mai ştii că pe uscat ei ne vor înfrînge.

Blackthorne se lăsă în voia lui Dumnezeu. Şi începu :

— Spune-i seniorului Yabu că-l pot ajuta foarte mult. Şi pe seniorul Toranaga. Pot să le fac armatele lor de neînfrînt.

— Seniorul Yabu spune că, dacă ştiinţa dumitale, Anjin-san, se dovedeşte folositoare, el îţi va mări simbria, după o lună, de la cei două sute patruzeci de *koku* pe an ai seniorului Toranaga la cinci sute de *koku.*

— Mulţumeşte-i, dar spune-i că, dacă fac toate astea pentru el, cer, în schimb, o favoare : vreau să-şi schimbe

hotărîrea în privinţa satului şi-mi vreau nava şi echipajul înapoi peste cinci luni.

Mariko spuse :

— Anjin-san, nu te poţi tîrgui cu el ca un negustor.

— Te rog întreabă-l. Ca o umilă favoare. Din partea unui oaspe de onoare şi a unui viitor vasal recunoscător.

Yabu se încruntă şi răspunse pe larg.

— Yabu-san spune că satul nu contează. Sătenii au nevoie să-i sperii ca să-i faci să se mişte. Cît priveşte corabia, ea se află în grija seniorului Toranaga. El e sigur c-o vei primi înapoi curînd. M-a rugat să-i aduc la cunoştinţă seniorului Toranaga cererea dumitale cînd ajung în Yedo. O voi face, Anjin-san.

— Te rog, cere iertare seniorului Yabu, dar trebuie să-l rog să-şi schimbe hotărîrea. Astă seară.

— Abia ce-a spus că nu, Anjin-san. N-ar fi politicos.

— Da, înţeleg. Dar, te rog, mai întreabă-l o dată. E foarte important pentru mine... e ca o petiţie.

— El spune că trebuie să fii liniştit. Nu-ţi face griji în privinţa sătenilor.

Blackthorne dădu din cap. Apoi se hotărî.

— Mulţumesc. Înţeleg. Da. Te rog, mulţumeşte-i lui Yabu-san, dar spune-i că nu pot trăi cu această ruşine.

Mariko păli.

— Poftim ?

— Nu pot trăi cu ruşinea de a avea satul pe suflet. Sînt dezonorat. Asta nu pot s-o-ndur. E împotriva credinţei mele creştine. Va trebui să mă sinucid imediat.

— Să te sinucizi ?

— Da. Asta e ce-am hotărît să fac.

Yabu îi întrerupse.

— *Nan ja,* Mariko-san ?

Poticnindu-se, ea le tălmăci ce spusese Blackthorne. Yabu îi puse întrebări, ea răspunse. Apoi Yabu zise :

— Dacă n-ar fi să iau seamă la felul cum te-ai schimbat la faţă, aş crede că a fost o glumă, Mariko-san. De ce eşti atît de-ngrijorată ? De ce crezi că vorbeşte serios ?

— Nu ştiu, Alteţă. El pare... nu ştiu...

Vocea i se stinse.

— Omi-san ?

— Sinuciderea e împotriva tuturor preceptelor creştine, Alteţă. Ei nu se sinucid niciodată, cum facem noi. Cum ar face-o un samurai.

— Mariko-san, tu eşti creştină. E adevărat ?

— Da, Alteţă. Sinuciderea e un păcat de moarte, e împotriva cuvîntului lui Dumnezeu.

— Igurashi-san ? Tu ce crezi ?

— E o înşelăciune. El nu e creştin. Vă amintiţi prima zi, Alteţă ? Vă amintiţi ce i-a făcut preotului ? Şi ce i-a îngăduit lui Omi-san să-i facă spre a salva băiatul ?

Yabu zîmbi amintindu-şi ziua aceea şi noaptea care urmase.

— Da. Aşa e. Nu e creştin, Mariko-san.

— Îmi pare rău, dar nu înţeleg, Alteţă. Ce e cu preotul ?

Yabu îi povesti ce se întîmplase în prima zi între Blackthorne şi preot.

— A profanat o cruce ? spuse ea vădit descumpănită.

— Şi a aruncat bucăţile în ţărînă, adăugă Igurashi. Totu-i o scorneală, Alteţă. Dacă povestea asta cu satul îl dezonorează, cum mai poate să stea aici, cînd Omi l-a dezonorat urinînd pe el ?

— Poftim ? Îmi pare rău, Alteţă, spuse Mariko, dar iar nu înţeleg.

Yabu îi spuse lui Omi :

— Explică-i.

Omi se supuse. Ea era dezgustată de spusele lui, dar nu lăsă să i se citească nimic pe chip.

— După aceea, Anjin-san a fost foarte speriat. Mariko-san, termină Omi, fără arme el o să fie întotdeauna supus.

Yabu sorbi puţin *saké*.

— Spune-i asta, Mariko-san : sinuciderea nu e un obicei barbar, e împotriva Dumnezeului lui creştin. Deci, cum poate să se sinucidă ?

Mariko tălmăci. Yabu îl urmărea atent pe Blackthorne în timp ce răspundea.

— Anjin-san se scuză cu adîncă smerenie, dar spune, obicei sau nu, Dumnezeu sau nu, această ruşine cu satul este prea mare ca s-o îndure. Spune că... se află în Japonia, că e *hatamoto* şi are dreptul să trăiască după legile noastre. Mîinile ei tremurau. Asta-i ce-a spus, Yabu-san. Dreptul să trăiască după obiceiurile noastre, după legea noastră.

— Barbarii n-au nici un drept.

Ea spuse :

— Seniorul Toranaga l-a făcut *hatamoto*. Asta-i dă dreptul, *neh* ?

O briză atinse panourile *shoji* făcîndu-le să sune.

— Cum poate să se sinucidă ? Întreabă-l.

Blackthorne scoase sabia scurtă, ascuțită brici, o așeză încet pe *tatami*, cu vîrful spre el.

Igurashi spuse :

— E o înșelăciune ! Cine a auzit vreodată despre un barbar că se poartă ca o persoană civilizată ?

Yabu se încruntă, inima rărindu-și bătăile din pricina emoției.

— E un om curajos, Igurashi-san. Nici o îndoială în privința asta. Și ciudat. Dar asta ?

Yabu voia să vadă actul în sine, să cunoască măsura barbarului, să vadă cum intră în moarte, să încerce prin el extazul trecerii în Marele Necunoscut. Cu un efort, opri valul crescînd al propriei plăceri.

— Care e sfatul tău, Omi-san ? întrebă cu o voce guturală.

— Alteță, ați spus satului : „Dacă Anjin-san nu învață *mulțumitor*". Eu vă sfătuiesc să faceți o mică tocmeală. Spuneți-i lui că, oricît învață în cinci luni, o să fie *mulțumitor*, dar, în schimb, el trebuie să jure pe Dumnezeul lui că nu va dezvălui nimic satului.

— Dar el nu e creștin. Cum îl va lega acel jurămînt ?

— Eu cred că e un alt fel de creștin, Alteță. E împotriva sutanelor negre și asta e important. Cred că, jurînd pe propriul lui Dumnezeu, va fi legat. Și trebuie, de asemeni, să jure, în numele acestui Dumnezeu, că-și va folosi mintea întru totul ca să învețe și și-o va pune întru totul în slujba Înălțimii tale. Pentru că e deștept, în cinci luni va fi învățat foarte mult. Astfel onoarea Înălțimii tale e salvată și a lui — fie că există sau nu —, de asemeni, e salvată. Nu pierdeți nimic și cîștigați totul. Și, ceea ce e foarte important, îi cîștigați supunerea prin propria lui voință, liberă, nesilită de nimeni.

— Crezi c-o să se sinucidă ?

— Da.

— Mariko-san ?

— Nu știu, Yabu-san. Îmi pare rău, nu vă pot da un sfat. Acum cîteva ceasuri aș fi spus nu, n-o să se sinucidă. Acum nu știu. El e... el e... altfel, de cînd a venit Omi-san în seara asta ca să-l ia.

— Igurashi-san ?

— Dacă daţi înapoi în faţa lui acum şi totul nu-i decît o înşelătorie, o să folosească mereu acest şiretlic. E viclean ca un *Kami*-vulpe [1]. Toţi am văzut cît e de viclean, *neh* ? Într-o zi va trebui să spuneţi „nu", Alteţă. Vă sfătuiesc să spuneţi acum — e o înşelăciune.

Omi se aplecă în faţă şi-şi clătină capul.

— Alteţă, iertaţi-mă, dar trebuie să repet, dacă spuneţi nu, riscaţi o mare pierdere. Dacă e o înşelăciune — şi se poate foarte bine să fie —, atunci, ca un om mîndru ce e, se va umple de ură la noua lui umilinţă şi n-o să v-ajute pînă la capătul puterilor lui cu ce aveţi nevoie. El a cerut ceva în calitatea sa de *hatamoto,* şi avea tot dreptul s-o facă ; el spune, din proprie voinţă, că vrea să trăiască după obiceiurile noastre. Nu e acesta un pas important înainte, Alteţă ? Asta-i minunat pentru Înălţimea ta şi pentru el. Vă sfătuiesc să fiţi prudent. Folosiţi-l în avantajul Domniei voastre.

— Aşa am de gînd, spuse Yabu cu o voce gravă.

Igurashi spuse :

— Da, el e valoros şi vreau să aflu cunoştinţele lui. Dar trebuie ţinut în frîu, tu ai spus-o de atîtea ori, Omi-san. El e barbar. Asta-i tot ce este. Da, ştiu că astăzi e *hatamoto* şi că poate să poarte cele două săbii, dar asta nu-l face samurai. El nu e samurai şi nu va fi niciodată.

Mariko ştia că, dintre toţi, ea trebuia să poată citi gîndul lui Anjin-san cel mai bine, dar nu putea. Acum îl înţelegea, acum îi devenea din nou de neînţeles. Pentru o clipă-l plăcea, în următoarea-l ura. De ce ?

Ochii pustiiţi ai lui Blackthorne priveau în depărtare, dar broboane de sudoare îi acopereau fruntea.

Să fie de teamă ? gîndi Yabu. Teamă că înşelăciunea va fi dată-n vileag ? E un mincinos ?

— Mariko-san ?

— Da, Alteţă.

— Spune-i... Gura lui Yabu se uscă brusc. Pieptul îl durea. Spune-i lui Anjin-san că nu-mi schimb hotărîrea.

— Alteţă, iertaţi-mă, dar ar fi bine să urmaţi sfatul lui Omi-san.

Yabu nu se uită la ea, doar la Blackthorne. Vena de la frunte-i pulsa.

---

[1] În legendele japoneze vulpea se transformă cînd în bărbat, cînd în femeie, pentru a-i înşela pe oameni.

— Anjin-san zice că e hotărît. Aşa să fie. Să vedem dacă e barbar, sau *hatamoto.*

Vocea lui Mariko aproape că nu se mai auzea.

— Anjin-san, Yabu-san spune că nu-şi schimbă hotărîrea. Îmi pare rău.

Blackthorne auzi cuvintele, dar nu-l tulburară. Se simţea mai puternic şi mai împăcat cu sine ca oricînd, cu o conştiinţă a vieţii mai profundă ca niciodată.

Cît aşteptase, nu-i ascultase şi nici nu-i privise. Hotărîrea fusese luată. Restul îl lăsase lui Dumnezeu. Se închisese în sine, răsunîndu-i în minte aceleaşi cuvinte, iar şi iar, aceleaşi care-i dăduseră cheia pentru viaţa de aici, cuvintele care, cu siguranţă, îi fuseseră trimise de Dumnezeu, prin intermediul lui Mariko : „Există o soluţie uşoară, să mori. Ca să supravieţuieşti aici trebuie să trăieşti după obiceiurile noastre..."

— ...Hotărîrea nu se schimbă.

Deci acum trebuie să mor.

Ar trebui să-mi fie frică, dar nu-mi este.

De ce ?

Nu ştiu. Ştiu doar că, odată, într-adevăr, am hotărît că singurul mod de a trăi aici ca om este să acţionezi după obiceiurile lor, să rişti moartea, să mori. Atunci, brusc, teama de moarte s-a dus. „Viaţa şi moartea sînt totuna. Lasă *karma karmei.*"

Nu mi-e frică să mor.

Dincolo de *shoji* începuse să cadă o ploaie uşoară. Privi în jos spre pumnal.

Am avut o viaţă bună, gîndi.

Ochii i se întoarseră spre Yabu.

— *Wakarimasu,* spuse clar şi, deşi ştia că buzele lui rostiseră cuvîntul, parcă altcineva-l spusese.

Nimeni nu se mişcă.

Îşi privi mîna dreaptă ridicînd pumnalul. Apoi şi stînga prinse plăselele, cu lama sigură, îndreptată spre inimă. Acum nu se mai auzea decît sunetul vieţii lui, înălţîndu-se, înălţîndu-se, avîntîndu-se mai mult şi mai mult, pînă nu mai putu asculta. Sufletul lui striga după liniştea eternă.

Strigătul îi puse-n mişcare reflexele. Mîinile-i dirijară stiletul cu precizie către ţintă.

Omi fusese pregătit să-l oprească, dar nu se aşteptase la repeziciunea şi cruzimea loviturii lui Blackthorne şi, în timp ce prinse cu stînga lama, iar cu dreapta plăselele,

durerea-l pătrunse şi sîngele-i ţîşni din mîna stîngă. Lupta din răsputeri cu forţa îmbrînciturii lui Blackthorne. Pierdea. Apoi îi veni în ajutor Igurashi. Amîndoi opriră lovitura. Stiletul fu luat. O dîră subţire de sînge se prelingea din pielea lui Blackthorne, deasupra inimii, acolo unde intrase vîrful stiletului.

Mariko şi Yabu nu se mişcaseră.

Yabu spuse :

— Mariko-san, spune-i, spune-i că oricît învaţă e destul. Porunceşte-i... nu, roagă-l, roagă-l pe Anjin-san să jure aşa cum a zis Omi-san. Totul, aşa cum a spus Omi-san.

*
* *

Blackthorne se întorcea încet la viaţă. Se uita la ei şi la stilet de la o distanţă enormă, fără să înţeleagă. Apoi torentul vieţii reveni năvalnic, dar nu-i putea prinde sensul, crezîndu-se mort.

— Anjin-san ? Anjin-san ?

Îi văzu buzele lui Mariko mişcîndu-se şi-i auzi cuvintele, dar toate simţurile-i erau concentrate asupra ploii şi brizei.

— Da ?

Propria-i voce era încă foarte departe, dar adulmeca ploaia, auzea picurii şi simţea gustul sărat al aerului de mare.

Sînt viu, îşi spuse cu mirare. Sînt viu şi afară e ploaie adevărată, şi vîntul e adevărat, suflă din nord. Este şi un vas cu jar adevărat şi, dacă ridic ceaşca, va fi lichid adevărat în ea şi va avea gust. Nu sînt mort. Trăiesc !

Ceilalţi stăteau tăcuţi, aşteptînd liniştiţi, blînzi cu el, spre a-i cinsti curajul. Nici un om din Japonia nu văzuse vreodată ce văzuseră ei. Fiecare se întreba în sinea lui ce are de gînd să facă Anjin-san acum ? Va putea să stea în picioare de unul singur şi să umble, sau curajul îl va părăsi ? Ce-aş face eu în locul lui ?

Tăcut, un servitor aduse un bandaj şi-i legă mîna lui Omi, oprindu-i şuvoiul de sînge, acolo unde lama tăiase adînc. Totul era foarte liniştit. Din cînd în cînd, Mariko rostea încet numele lui, în timp ce luau cîte o înghiţitură de ceai sau *saké*, dar foarte cumpătat, savurînd aşteptarea, privitul şi aducerile aminte.

Pentru Blackthorne această viață fără de viață părea să dureze la nesfîrșit. Apoi ochii lui începură să vadă și urechile să audă.

— Anjin-san ?

— *Hai* ? răspunse cu cea mai mare oboseală pe care o cunoscuse vreodată.

Mariko repetă ce spusese Omi ca și cum venea din partea lui Yabu. Ea trebui s-o spună de cîteva ori pînă fu sigură că el înțelesese clar.

Blackthorne își adună ultimele puteri, victoria încălzindu-i inima.

— Cuvîntul meu e destul, după cum și-al lui e destul. Chiar și așa, am să jur pe Dumnezeu, cum vrea el. Da. Așa cum Yabu-san o să jure pe zeul lui, cu aceeași cinste, să-și țintă partea lui de învoială.

— Seniorul Yabu spune că da. El jură pe Buddha.

Așa că Blackthorne jură cum dorea Yabu. Acceptă puțin ceai. Niciodată nu avusese un gust atît de bun. Ceașca părea foarte grea și n-o putu ține multă vreme în mînă.

— Ploaia e minunată, nu ? spuse el privind picăturile de ploaie, apărînd și dispărînd, uluit de claritatea nefericită a vederii sale.

— Da, îi spuse ea blînd, știind că simțurile lui erau undeva departe, unde nu putea ajunge niciodată cel care nu pornise liber în întîmpinarea morții și, printr-o *karma* necunoscută, se întorsese miraculos înapoi.

— De ce nu te odihnești acum, Anjin-san ? Seniorul Yabu îți mulțumește și spune că mîine o să discute cu dumneata mai mult. Acum trebuie să te odihnești.

— Da. Mulțumesc. Asta ar fi bine.

— Crezi că poți să stai în picioare ?

— Da. Cred că da.

— Yabu-san întrebă dacă ai vrea un palanchin ?

Blackthorne reflectă. În cele din urmă, hotărî că un samurai ar merge, ar încerca să meargă.

— Nu, mulțumesc, spuse, oricît de mult și-ar fi dorit să stea lungit, să fie dus acasă, să-și închidă ochii și să adoarmă imediat. În același timp știa că i-ar fi fost teamă să adoarmă. Dacă acesta era visul de după moarte și stiletul nu se afla acolo, pe pernă, ci încă împlîntat în el. Nu știa dacă acesta era sfîrșitul sau începutul sfîrșitului.

Ridică încet stiletul, îl cercetă bucurîndu-se că pipăia ceva *real*. Apoi îl puse în teacă, totul luîndu-i foarte mult timp.

— Îmi pare rău, sînt aşa de încet, murmură.

— Nu trebuie să-ţi pară rău, Anjin-san. În seara asta te-ai renăscut. Aceasta este o altă viaţă, o viaţă nouă, spuse Mariko cu mîndrie, plină de respect pentru el. Nu le e dat multora să se reîntoarcă. Să nu-ţi pară rău. Ştim că-ţi cere mult curaj. Celor mai mulţi oameni nu le rămîne după aceea destulă putere nici măcar să stea în picioare. Pot să te-ajut ?

— Mulţumesc. Dar vreau... vreau să-ncerc, mai întîi.

Nu se putu însă ridica de-a dreptul în picioare. Trebui să se folosească de mîini ca să ajungă în genunchi şi apoi să facă o pauză ca să-şi mai adune putere. Mai tîrziu se ridică împleticindu-se, gata-gata să cadă. Se clătină, dar nu căzu.

Yabu se înclină. La fel şi Mariko, Omi şi Igurashi.

Primii paşi Blackthorne îi făcu asemenea unui beţiv. Se prinse de un stîlp şi se ţinu de el o clipă, apoi o porni iar. Se poticnea, dar înainta, singur ca un bărbat. Îşi ţinea o mînă pe sabia lungă din cingătoare şi capul sus.

*

* *

Yabu dădu drumul aerului din piept şi bău zdravăn din *saké*. Cînd putu să vorbească, îi spuse lui Mariko :

— Te rog, urmează-l. Vezi s-ajungă acasă teafăr.

— Da, Alteţă.

După ce ea plecă, Yabu se întoarse spre Igurashi :

— Tu, prostule !

Pe loc Igurashi îşi înclină capul pînă-n pămînt cu căinţă.

— Înşelăciune ai spus, *neh* ? Tîmpenia ta era să mă coste o comoară de nepreţuit.

— Da, Alteţă, aveţi dreptate, Alteţă. Vă rog să mă lăsaţi să-mi pun capăt vieţii numaidecît.

— Asta ar fi prea bine pentru tine ! Du-te şi trăieşte la grajduri pînă trimit după tine ! Dormi cu dobitoacele. Eşti un prost cu cap de dobitoc !

— Da, Alteţă. Îmi cer iertare, Alteţă.

— Ieşi afară ! Omi-san va comanda puşcaşii acum.

Lumînările pîlpîiau şi sfîrîiau. Una din slujnice vărsă o picătură minusculă de *saké* pe măsuţa lăcuită din faţa

lui Yabu şi el o ocărî cu vîrf şi îndesat. Cealaltă ceru iertare imediat. Le lăsă pe amîndouă să-l îmbuneze şi mai primi vin.

— Înşelăciune ? Înşelăciune ? zise el. Tîmpitul ! De ce am numai tîmpiţi în jurul meu ?

Omi nu spuse nimic, hohotind pe dinăuntru de bucurie.

— Dar tu nu eşti tîmpit, Omi-san. Sfatul tău e de preţ. De azi feuda ta e dublată. Şase mii de *koku*. Pentru anul viitor. Ia treizeci de *ri* de jur împrejurul satului Anjiro, ca să-ţi sporeşti feuda.

Omi se înclină pînă-n pămînt. Yabu merită să moară, gîndi dispreţuitor, e atît de uşor de manevrat.

— Nu merit nimic, Alteţă. Nu mi-am făcut decît datoria.

— Da, dar un senior trebuie să răsplătească credinţa şi simţul datoriei. În seara asta, Yabu purta sabia Yoshitomo. Îi făcea o plăcere imensă s-o atingă. Suzu, strigă către una din slujnice. Trimite-l aici pe Zukimoto !

— Cît de curînd va începe războiul ? întrebă Omi.

— Anul ăsta. Poate c-o să ai un răgaz de şase luni, poate că nu. De ce ?

— Ar trebui, poate, ca doamna Mariko să stea mai mult de trei zile. Să vă apere.

— Poftim ? De ce ?

— Ea e gura lui Anjin-san. Într-o jumătate de lună, cu ea aici, el poate pregăti douăzeci de oameni, care pot să pregătească o sută, care, la rîndul lor, pot pregăti restul. Atunci, Anjin-san, fie că trăieşte, fie că moare, n-are importanţă.

— De ce să moară ?

— Alteţă, aveţi de gînd să daţi înapoi în faţa lui Anjin-san la următoarea ameninţare sau la cealaltă ? Rezultatul poate fi diferit data viitoare, cine ştie ? Poate că vreţi să moară. Amîndoi ştiau, după cum şi Mariko şi Igurashi ştiuseră, că, pentru Yabu, era fără sens să jure pe vreun zeu şi că, bineînţeles, nu avea nici un gînd să-şi ţină vreo promisiune. Poate c-o să vreţi să-l puneţi la chinuri. O dată ce aveţi toată ştiinţa lui, la ce mai foloseşte trupul ?

— La nimic.

— Domnia voastră aveţi nevoie să învăţaţi strategia războiului barbarilor, dar trebuie s-o faceţi foarte repede. Seniorul Toranaga poate să trimită după el, aşa că femeia trebuie să stea aici cît mai mult cu putinţă. O jumătate

de lună ar fi destul ca să-i stoarceți tot ce știe, acum că vă bucurați de toată considerația lui. Va trebui să faceți încercări, să potriviți felul lor de luptă cu al nostru. Da, ar lua cel puțin o jumătate de lună, *neh ?*

— Și Toranaga-san ?

— Va fi de acord, Alteță, dacă i se prezintă lucrurile cum trebuie. N-are încotro. Armele sînt ale lui, precum și ale Domniei voastre. Iar prezența ei continuă aici e prețioasă și din alte puncte de vedere.

— Da, spuse Yabu cu satisfacție, pentru că gîndul de-a o ține ca ostatică îi trecuse și lui prin minte pe navă, cînd plănuise să-l ofere pe Toranaga ca ofrandă lui Ishido. Categoric, Toda Mariko trebuie apărată. Ar fi rău dac-ar cădea în mîinile dușmanului.

— Da. Și s-ar putea ca ea să fie mijlocul de a-i avea la mînă pe Hiro-matsu, Buntaro și tot clanul lor, chiar și pe Toranaga.

— Întocmești epistola în privința ei.

Omi spuse liniștit :

— Mama a aflat azi vești din Yedo, Alteță. M-a rugat să vă spun că doamna Genjiko i-a prezentat lui Toranaga primul lui nepot.

Yabu ciuli urechile. Nepotul lui Toranaga ! L-ar putea face pe Toranaga să joace după voia lui prin acest copil ? Nepotul asigură dinastia lui Toranaga, *neh ?* Cum pot să-l am ostatic pe copil ?

— Și Ochiba, doamna Ochiba ? întrebă el.

— A plecat din Yedo cu toată suita, în urmă cu trei zile. Acum trebuie să fie în siguranță pe domeniul seniorului Ishido.

Yabu se gîndi la Ochiba și la sora ei Genjiko. Atît de diferite ! Ochiba, plină de vitalitate, frumoasă, șireată, neobosită, cea mai dorită femeie din împărăție și mama moștenitorului. Genjiko, sora ei mai mică, liniștită, căzută pe gînduri, fața plată, stearsă, de o cruzime ajunsă legendară, pe care o moștenise de la mama lor, care era una din surorile lui Goroda. Cele două surori se iubeau una pe cealaltă, dar Ochiba îl ura pe Toranaga și seminția lui, după cum și Genjiko îi detesta pe *taikō* și pe Yaemon, fiul lui. A fost *taiko* adevăratul tată al fiului Ochibei, se întrebă Yabu din nou, așa cum făceau toți *daimyo,* pe ascuns, de

ani de zile. Ce n-aş da să ştiu răspunsul ! Ce n-aş da ca s-o am pe femeia aceea !

— Acum, că doamna Ochiba nu mai este zălog în Yedo... asta ar putea fi şi bine şi rău, spuse Yabu încercîndu-l. *Neh ?*

— Bine, doar bine. Acum Ishido şi Toranaga trebuie să-nceapă războiul foarte curînd. Omi anume omise „sama" de la ambele nume. Doamna Mariko trebuie să rămînă pentru protecţia Domniei voastre.

— Îngrijeşte-te de asta. Întocmeşte misiva către Toranaga.

Suzu, slujnica, ciocăni discret şi deschise uşa. Zukimoto intră în cameră.

— Alteţă ?

— Unde sînt toate darurile pe care am poruncit să fie aduse din Mishima pentru Omi-san ?

— Toate sînt în magazie, Alteţă. Poftiţi lista. Cei doi cai pot fi aleşi din grajduri. Vreţi s-o fac acum ?

— Nu. Omi-san îi va alege mîine.

Yabu îşi aruncă privirea peste lista scrisă îngrijit : „Douăzeci de chimonouri (calitatea a doua) ; două săbii ; o armură completă (reparată, dar în stare bună) ; doi cai ; arme pentru o sută de samurai — cîte o sabie, un coif, o platoşă, un arc, douăzeci de săgeţi şi o suliţă pentru fiecare om (de cea mai bună calitate). Valoare totală : patru sute douăzeci şi şase *koku*. De asemeni, şi piatra numită «Piatra care aşteaptă», de o valoare nepreţuită."

— A, da, spuse mai bine dispus, amintindu-şi noaptea aceea. Piatra pe care am găsit-o în Kyushu. Tu voiai s-o numeşti „Barbarul care aşteaptă", nu-i aşa ?

— Da, Alteţă, dacă încă vă place, spuse Omi. Dar aţi vrea să-mi faceţi cinstea de a hotărî mîine unde să stea în grădină ? Nu cred că există un loc destul de bun pentru ea.

— Mîine voi hotărî. Da.

Yabu îşi lăsă mintea să zăbovească asupra rocii şi asupra acelor zile îndepărtate de pe vremea veneratului său stăpîn, *taikō*, şi, în cele din urmă, asupra Nopţii cu Urlete. Melancolia i se strecura în suflet. Viaţa e atît de scurtă, de tristă şi crudă, gîndi. Îşi îndreptă privirea spre Suzu. Slujnica îi răspunse la zîmbet cu sfială ; era suplă, cu faţa prelungă şi foarte delicată, la fel ca şi celelalte

două. Ele trei fuseseră aduse cu palanchinul din casa lui Yabu, din Mishima. În seara asta, toate erau desculţe, purtau chimonouri din cea mai bună mătase, iar pielea le era foarte albă. Curios că băieţii pot să fie atît de graţioşi, reflectă, în multe privinţe mai feminini, mai senzuali decît fetele. Apoi îl observă pe Zukimoto.

— Tu ce mai aştepţi ? Pleacă !

— Da, Alteţă. Mi-aţi cerut să vă reamintesc de taxe, Alteţă.

Zukimoto îşi săltă burdihanul asudat şi plecă grăbit, plin de recunoştinţă.

— Omi-san, dublezi imediat toate taxele, spuse Yabu.

— Da, Alteţă.

— Ţărani împuţiţi ! Nu muncesc destul de mult. Sînt leneşi, toţi ! Le apăr drumurile de bandiţi, le ţin mările în siguranţă, le asigur o conducere bună şi ei ce fac ? Îşi trec zilele bînd ceai şi *saké* şi mîncînd orez. E timpul ca ţăranii mei să trăiască la înălţimea răspunderilor ce le au !

— Da, Alteţă, spuse Omi.

Apoi Yabu se întoarse la problema ce-i preocupa mintea.

— Anjin-san m-a uluit în seara asta. Pe tine nu ?

— O, ba da, şi pe mine, Alteţă. Mai mult decît pe Domnia voastră. Dar aţi fost înţelept să-l lăsaţi s-o facă.

— Zici că Igurashi a avut dreptate ?

— Eu n-am admirat decît înţelepciunea Voastră, Alteţă. Cîndva tot ar fi trebuit să-i spuneţi „nu". Cred că aţi fost foarte înţelept să-i spuneţi acum, în seara asta.

— Am crezut că s-a omorît. Da. Mă bucur că ai fost pregătit. Din capul locului m-am gîndit c-ai să fii gata. Anjin-san e un bărbat extraordinar pentru un barbar, *neh* ? Păcat că e barbar şi atît de copilăros.

— Da.

Yabu căscă. Acceptă *saké* de la Suzu.

— Jumătate de lună, zici ? Mariko-san ar trebui să rămînă cel puţin atît, Omi-san. Apoi o să hotărăsc în privinţa ei şi a barbarului. El va trebui să primească o altă lecţie în curînd. Rîse, dezvelindu-şi dinţii stricaţi. Dacă Anjin-san ne învaţă pe noi, trebuie să-l învăţăm şi noi pe el, *neh* ? Ar trebui învăţat cum să-şi facă *seppuku* corect. Aşa ceva merită privit, *neh* ? Ocupă-te de asta. Da, şi eu zic că zilele barbarului sînt numărate.

Capitolul 32

Douăsprezece zile mai tîrziu, după-amiaza, sosi curierul din Osaka. Era însoţit de o escortă de zece samurai călări. Caii erau numai spume şi-abia mai suflau. Steagurile din vîrful sulițelor purtau însemnele atotputernicului Consiliu al Regenţilor. Afară era o căldură înăbuşitoare şi umedă, iar cerul era acoperit de nori.

Curierul era un samurai de rang superior, slăbănog şi ţeapăn, unul din căpitanii lui Ishido. Se numea Nebara Iozen şi era cunoscut pentru cruzimea lui. Chimonoul uniformă gri era sfîşiat şi plin de noroi, ochii îi erau roşii de oboseală. Refuză mîncarea şi băutura şi, nepoliticos, ceru să fie primit imediat de Yabu.

— Iartă-mi înfăţişarea, Yabu-san, dar treburile mele sînt urgente, spuse el. Da, te rog să mă scuzi. Stăpînul meu întreabă, în primul rînd, de ce pregăteşti soldaţii lui Toranaga alături de ai tăi şi, în al doilea rînd, de ce fac instrucţie cu atîtea puşti ?

Yabu se înroşi din pricina obrăzniciei celuilalt, dar îşi stăpîni mînia, ştiind că Jozen avea ordine clare şi că asemenea lipsă de maniere trăda o atitudine de forţă. În acelaşi timp era foarte tulburat pentru că iarăşi cineva dezvăluise ascunsurile lui.

— Eşti binevenit, Jozen-san. Poţi să-l asiguri pe stăpînul Domniei tale că eu i-am avut totdeauna interesele la inimă, spuse cu o politeţe ce nu păcălea pe nimeni dintre cei de faţă.

Se aflau în veranda fortăreţei. Omi era chiar în spatele lui Yabu. Igurashi, care fusese iertat în urmă cu cîteva zile, stătea mai aproape de Jozen, iar de jur împrejur erau gărzi de încredere.

— Ce altceva spune stăpînul Domniei tale ?

Jozen răspunse :

— Stăpînul meu o să fie bucuros că interesele lui sînt şi ale dumitale. Acum, în privinţa armelor şi instrucţiei, stăpînul meu ar dori să ştie de ce fiul lui Toranaga, Naga, este înlocuitor la comandă. Înlocuitor pentru a comanda ce ? Seniorul şi generalul Ishido întreabă politicos ce este atît de important ca un fiu de-al lui Toranaga să se afle aici ? Asta îl interesează mult. Da. Tot ce fac aliaţii lui îl interesează. De ce, de exemplu, barbarul — pare-se — răspunde de instrucţie ? Ce fel de instrucţie ? Da, Yabu-sama,

asta-i, de asemeni, foarte interesant. Jozen îşi aşează săbiile mai la îndemnă, bucuros că spatele-i era apărat de oamenii lui. Mai departe : Consiliul Regenţilor se întîlneşte iar în prima zi de lună nouă. Peste douăzeci de zile. Eşti invitat oficial la Osaka, spre a-ţi reînnoi jurămîntul de credinţă.

Yabu simţi că i se întoarce stomacul pe dos.

— Am înţeles că Toranaga-sama şi-a dat demisia ?

— Da, Yabu-san, şi-a dat-o într-adevăr. Dar seniorul Ito Teruzumi îi ia locul. Stăpînul meu va fi noul preşedinte al regenţilor.

Pe Yabu îl apucară toate spaimele. Toranaga spusese că cei patru regenţi n-au să se poată înţelege niciodată asupra celui de al cincilea. Ito Teruzumi era un *daimyo* minor al provinciei Negato, din partea vestică a insulei Honshu, dar familia lui era străveche, descindea din spiţa Fujimoto, aşa că ar fi fost acceptabil ca regent, deşi era un om incapabil, slab şi influenţabil.

— M-aş simţi onorat să primesc invitaţia lor, spuse Yabu, bătînd în retragere şi încercînd să cîştige timp ca să chibzuiască.

— Stăpînul meu s-a gîndit că, poate, ai dori să pleci imediat. Atunci ai fi la Osaka pentru întîlnirea oficială. Mi-a poruncit să-ţi spun că toţi *daimyo* primesc aceeaşi invitaţie. Zilele astea. Aşa că *toţi* o să poată fi acolo la vreme, în cea de a douăzeci şi una zi. Maiestatea sa imperială, împăratul Go-Nijo, a încuviinţat, spre a cinsti evenimentul, o ceremonie a privitului florilor.

Jozen îi înmînă un pergament oficial.

— Acesta nu poartă sigiliul Consiliului Regenţilor.

— Stăpînul meu a făcut invitaţia, ştiind că dumneata, ca vasal credincios al regretatului *taikō*, ca vasal credincios al lui Yaemon, fiul şi moştenitorul lui şi conducător de drept al împărăţiei, la vîrsta majoratului, vei înţelege că noul Consiliu va aproba, bineînţeles, acţiunea lui. *Neh ?*

— Ar fi, cu siguranţă, un privilegiu să asişti la întîlnirea oficială.

Yabu se lupta să nu i se citească gîndurile pe faţă.

— Bine, spuse Jozen. Scoase un alt pergament făcut sul, îl derulă şi-l ţinu ridicat. Aceasta e o copie a scrisorii de numire a seniorului Ito, acceptată, semnată şi autorizată de ceilalţi regenţi, seniorii Ishido, Kiyama, Onoshi şi Sugiyama.

Jozen nu catadicsi să-şi ascundă privirea triumfătoare, ştiind că această hîrtie închidea complet capcana pentru Toranaga şi aliaţii lui, în schimb, pe trimisul lui Ishido şi suita sa îi făcea invulnerabili.

Yabu luă pergamentul. Degetele-i tremurau. Nu era nici o îndoială în privinţa autenticităţii lui. Fusese contrasemnat de doamna Yodoko, soţia lui *taikō*, care confirma că documentul era autentic şi că fusese semnat în prezenţa ei, fiind una din cele şase copii care fuseseră trimise în toată împărăţia, iar această copie era pentru seniorii de Iwari, Mikawa, Totomi, Sugura, Izu şi Kwanto. Era datată cu unsprezece zile în urmă.

— Seniorii de Iwari, Mikawa, Suruga şi Totomi au acceptat deja. Uite peceţile lor. Dumneata eşti penultimul de pe lista mea. Ultimul este seniorul Toranaga.

— Te rog, mulţumeşte-i stăpînului dumitale şi spune-i că aştept cu nerăbdare să-l întîlnesc şi să-l felicit, spuse Yabu.

— Bine. Am să ţi-o cer în scris. Ar fi bine acum.

— În seara asta, Jozen-san. După cină.

— Foarte bine. Acum putem să mergem să vedem instrucţia.

— Astăzi nu e nici una. Toţi oamenii mei sînt în marş forţat, spuse Yabu. Cînd Jozen şi suita sa intraseră în Izu, i se trimisese grabnic vorbă lui Yabu, care poruncise imediat oamenilor săi să înceteze împuşcăturile şi să continue instrucţia departe de Anjiro, şi numai cu arme care nu fac zgomot. Mîine poţi să vii cu mine, la prînz, dacă doreşti.

Jozen privi cerul. Era aproape de chindie.

— Bun. Aş trage un pui de somn. Dar am să mă-ntorc pe seară, cu permisiunea Domniei tale. Atunci, dumneata, comandantul dumitale, Omi-san, şi ajutorul de comandant, Naga-san, îmi veţi povesti, în interesul stăpînului meu, despre instrucţie, arme şi toate celelalte. Şi despre barbar.

— El-e... da. Bineînţeles. Yabu îi făcu semn lui Igurashi. Pregăteşte locuinţa pentru onoratul nostru oaspe şi oamenii săi.

— Mulţumesc, dar nu e cazul, spuse imediat Jozen. Pămîntul e prea de-ajuns ca aşternut pentru un samurai şi şaua mi-e destul ca pernă. Doar o baie, dacă se poate... cu umezeala asta, *neh?* Îmi voi instala tabăra în vîrful dealului. Bineînţeles, cu permisiunea dumitale.

— Cum dorești.

Jozen se înclină țeapăn și plecă înconjurat de oamenii săi. Toți erau foarte bine înarmați. Doi arcași fuseseră lăsați să le țină caii.

După ce se îndepărtaseră, chipul lui Yabu se schimonosi de mînie.

— Cine m-a trădat ? Cine ? Unde e iscoada ?

La fel de pămîntiu, Igurashi făcu semn străjilor să stea mai departe ca să n-audă.

— Yedo, Alteță, spuse el. La Yedo trebuie să fie cauza. Aici paza e desăvîrșită.

— *Oh ko !* spuse Yabu mai-mai să-și sfîșie hainele de pe el. Sînt trădat. Sîntem izolați. Izu și Kwanto sînt izolate. Ishido a cîștigat. A cîștigat.

Omi spuse repede :

— Nu înainte de douăzeci de zile, Alteță. Trimiteți un mesaj imediat seniorului Toranaga. Informați-l că...

— Prostule ! sîsîi Yabu. Bineînțeles că Toranaga știe deja. Unde eu am o iscoadă, el are cincizeci. M-a lăsat prins în capcană.

— Nu cred, Alteță, spuse Omi fără teamă. Iwari, Mikawa, Totomi și Sugura, toate îi sînt potrivnice, *neh ?* Lui și oricui îi este aliat. Ei nu l-ar preveni niciodată, așa că, probabil, el încă nu știe nimic. Vestiți-l și dați-i de înțe...

— Tu n-ai auzit ? strigă Yabu. Toți cei patru regenți au căzut de acord cu numirea lui Ito, deci Consiliul este legal din nou și se întrunește peste douăzeci de zile !

— Alteță, pentru asta, răspunsul e simplu. Dați-i de înțeles lui Toranaga că Ito Teruzumi sau unul din ceilalți regenți trebuie omorît imediat.

Yabu rămase cu gura căscată.

— Ce ?

— Dacă nu vreți să faceți asta, trimiteți-mă pe mine, lăsați-mă să încerc. Sau pe Igurashi-san. O dată ce seniorul Ito este mort, Ishido e iar neajutorat.

— Nu știu ce-i cu tine —, ai înnebunit, sau ce, spuse Yabu disperat. Îți dai seama ce-ai spus acum ?

— Alteță, vă rog, vă implor, aveți puțină răbdare. Anjin-san v-a dat cunoștințe de neprețuit, *neh ?* Mai mult decît am putut visa vreodată. Acum și Toranaga știe asta, din rapoartele Înălțimii tale și, probabil, din rapoartele personale ale lui Naga. Dacă putem să cîștigăm

destul timp, cele cinci sute de puşti ale noastre şi cu celelalte trei sute vă vor da putere absolută în bătălie, dar numai o singură dată. Cînd duşmanul, oricine o fi, o să vadă cum folosim oamenii şi puterea de foc, o să înveţe rapid. Dar ei vor fi pierdut această primă bătălie. O singură bătălie — dacă e bătălia care trebuie — îi va da lui Toranaga victoria deplină.

— Ishido nu are nevoie de nici o bătălie. În douăzeci de zile el are împuternicirea împăratului.

— Ishido e un ţăran. E fiu de ţăran, e un mincinos şi şi-a părăsit camarazii pe cîmpul de luptă.

Yabu se holba la Omi, faţa fiindu-i numai pete.

— Tu... tu ştii ce vorbeşti ?

— Asta a făcut el în Coreea. Eu am fost acolo. Am văzut-o cu ochii mei, tatăl meu la fel. Ishido l-a lăsat, *într-adevăr,* pe Buntaro şi pe noi să ne croim singuri drum luptînd ca să scăpăm. El nu e decît un ţăran viclean, cîinele lui *taikō* — cu siguranţă. Nu poţi să ai încredere în ţărani. Toranaga însă e un Minowara. Poţi să ai încredere în el. Vă sfătuiesc să aveţi în vedere interesele lui Toranaga.

Yabu îşi clătină capul neîncrezător.

— Tu eşti surd ? Nu l-ai auzit pe Nebara Jozen ? Ishido a cîştigat. Consiliul este la putere peste douăzeci de zile.

— *Ar putea fi* la putere.

— Chiar dacă Ito... Cum ai izbuti ? E imposibil.

— Cu siguranţă c-aş putea să-ncerc, dar n-aş reuşi niciodată s-o fac la timp. Nici unul din noi n-ar putea în douăzeci de zile, dar Toranaga, da. Omi ştia că se vîrîse în gura lupului. Vă rog să vă gîndiţi la asta.

Yabu îşi şterse faţa cu mîinile. Trupu-i era leoarcă de sudoare.

— După invitaţia asta, dacă Consiliul se-ntrăneşte şi eu nu sînt prezent, eu şi toată familia mea sîntem morţi, la fel şi tu. Am nevoie de cel puţin două luni să-mi pregătesc regimentul. Chiar dacă i-am avea acum gata, eu şi Toranaga n-am putea cîştiga împotriva tuturor celorlalţi. Nu, greşeşti, trebuie să-l sprijin pe Ishido.

Omi spuse :

— Nu trebuie să plecaţi la Osaka înainte de zece, paisprezece zile, dacă mergeţi în trap săltat. Spuneţi-i lui Toranaga despre Nebara Jozen imediat. Veţi salva Izu şi

casa Kasigi. Vă rog stăruitor, Ishido o să vă trădeze şi-o să vă înghită. Ikawa Jikkyu este rubedenia lui, *neh ?*

— Dar ce facem cu Jozen ? exclamă Igurashi. Şi cu armele ? Marea strategie ? El vrea să ştie despre toate în seara asta.

— Spuneţi-i. Amănunţit. Ce e el decît o slugă ? spuse Omi, începînd să-i joace cum voia el. Ştia că riscă totul, dar trebuia să-ncerce să-l oprească pe Yabu să treacă de partea lui Ishido şi să năruie ocazia pe care o aveau. Dezvăluiţi-i planurile.

Igurashi îl dezaprobă cu vehemenţă.

— În clipa în care Josen o să afle ce facem, o să trimită un mesaj seniorului Ishido. E mult prea important să n-o facă. Ishido o să fure planurile, apoi sîntem terminaţi.

— Urmărim curierul şi-l omorîm cînd ne convine.

Yabu se aprinse la faţă.

— Hîrtia a fost semnată de cele mai înalte autorităţi din ţară ! Ei toţi au călătorit sub protecţia regenţilor ! Trebuie să fii nebun să spui un asemenea lucru ! Asta m-ar face un paria !

Omi îşi clătină capul, păstrîndu-şi încrederea pe chip.

— Eu cred că Yodoko-sama şi ceilalţi au fost înşelaţi, după cum şi Maiestatea sa imperială a fost înşelată de trădătorul Ishido. Trebuie să oprim orice curier...

— Taci odată ! Sfatul tău e o nebunie !

Omi se înclină sub cuvintele usturătoare, dar îşi ridică privirea şi spuse calm :

— Atunci, vă rog, permiteţi-mi să-mi fac *seppuku,* Alteţă. Mai întîi, însă, vă rog, să mă lăsaţi să termin. Nu mi-aş îndeplini datoria, dacă n-aş încerca să vă apăr. Vă cer această ultimă favoare ca un supus credincios.

— Termină !

— *Acum* nu există nici un Consiliu al Regenţilor, aşa că, în momentul de faţă, nu există nici o protecţie legală pentru acest Jozen obraznic, cu purtări dezgustătoare, şi pentru oamenii lui, numai dacă nu daţi ascultare unui document ilegal din... Omi voia să spună „slăbiciune", dar schimbă cuvîntul şi-şi păstră vocea uşor autoritară. Fiind înşelat ca ceilalţi, Alteţă. *Nu există nici un Consiliu.* Ei nu pot să vă „poruncească" să faceţi ceva, nici Înălţimii tale, nici altcuiva. O dată ce s-a întrunit, da, pot, şi atunci va trebui să vă supuneţi. Dar acum, cîţi *daimyo* se vor supune înainte ca ordinele *legale* să fie emise ?

Numai aliaţii lui Ishido, *neh* ? Iwari, Mikawa, Totomi şi Sugura nu sînt toate guvernate de neamurile lui şi nu sînt aliaţi cu el pe faţă ? Acel document, fără doar şi poate, înseamnă război, da, dar vă rog să-l purtaţi cum stabileşte Înălţimea voastră, nu Ishido. Trataţi această ameninţare cu dispreţul pe care-l merită ! Toranaga n-a fost niciodată învins într-o bătălie. Ishido da. Toranaga s-a ferit să ia parte la atacul dezastruos al lui *taikō* asupra Coreei. Ishido nu. Toranaga este pentru nave şi negoţ. Ishido nu e. Toranaga o să vrea flota de război a barbarului ; n-aţi luptat pentru ea în faţa lui ? Ishido n-o să facă. Ishido va închide împărăţia. Toranaga va ţine hotarele deschise. Ishido, dacă cîştigă, îi va da Izu lui Ikawa Jikkyu, feuda Înălţimii voastre, moştenită din moşi strămoşi. Toranaga o să vă dea întreaga provincie a lui Jikkyu. Sînteţi aliatul principal al lui Toranaga. Nu v-a dat el sabia lui ? Nu v-a dat el armele în stăpînire ? Nu garantează armele o victorie, prin *surprindere* ? Ce vă dă, în schimb, ţăranul de Ishido ? Vă trimite un *ronin*-samurai lipsit de maniere, cu ordine clare să vă umilească în propria voastră provincie. Eu spun că Toranaga Minowara este singura voastră alegere. Trebuie să mergeţi cu el !

Se înclină şi aşteptă în tăcere.

Yabu privi spre Igurashi.

— Ei bine ?

— Sînt de acord cu Omi-san, Alteţă. Se citea îngrijorarea pe chipul lui Igurashi. Cît priveşte omorîrea unui sol, asta ar fi periculos, atunci nu mai ai cum s-o întorci, Alteţă. Jozen cu siguranţă va trimite unul sau doi, mîine. Pasămite, ar putea să dispară omorîţi de bandiţi... Se opri în mijlocul frazei. Porumbei călători ! Erau în două panere pe caii cu bagaje ai lui Jozen !

— Va trebui să-i otrăvim la noapte, spuse Omi.

— Cum ? Au să fie păziţi.

— Nu ştiu. Dar trebuie omorîţi sau schilodiţi pînă-n zori.

Yabu spuse :

— Igurachi, pune de-ndată oameni să-l urmărească pe Jozen. Vezi dacă trimite vreunul din porumbei acum, astăzi !

— Aş zice că, la fel de fără zăbavă, să trimiteţi toţi şoimii şi şoimarii noştri spre răsărit, adăugă iute Omi.

Igurashi spuse :

— O să bănuiască trădarea dacă-şi vede pasărea doborîtă sau pe celelalte schilodite.

Omi ridică din umeri.

— Trebuie oprit.

Igurashi privi spre Yabu.

Yabu dădu din cap resemnat.

— Fă-o !

Cînd Igurashi se reîntoarse, spuse :

— Omi-san, mi-a trecut prin minte un lucru. Foarte multe din ce-ai spus sînt adevărate, despre Jikkyu şi seniorul Ishido. Dar, dacă ne sfătuieşti să-i facem „dispăruţi" pe soli, de ce să ne mai jucăm, la urma urmelor, cu Jozen ? De ce să-i mai spunem ceva ? De ce să nu-i omorîm, pur şi simplu, pe toţi imediat ?

— De ce nu, într-adevăr ? Numai dacă nu cumva asta nu e pe placul lui Yabu-sama. Sînt de acord că planul tău e mai bun, Igurashi-san, spuse Omi.

Amîndoi bărbaţii priveau acum spre Yabu.

— Cum aş putea să păstrez taina armelor ? îi întrebă el.

— Omorîţi-i pe Jozen şi pe oamenii lui, răspunse Omi.

— Nu există altă cale ?

Omi clătină din cap. La fel şi Igurashi.

— Poate c-aş reuşi să fac o tocmeală cu Ishido, spuse Yabu tulburat, încercînd să se gîndească la o cale de a scăpa din capcană. Ai dreptate în privinţa timpului. Am zece zile, paisprezece, cel mult. Cum s-o scot la capăt cu Jozen şi totuşi să-mi mai rămînă timp de manevrat ?

— Ar fi înţelept să vă prefaceţi că plecaţi la Osaka, spuse Omi. Dar nu e nici un rău dacă-i daţi de ştire lui Toranaga imediat, *neh ?* Unul din porumbeii noştri ar putea ajunge la Yedo înainte de-nserat. Poate. Nu e nici un rău în asta.

Igurashi spuse :

— Aţi putea să-i spuneţi lui Toranaga despre sosirea lui Jozen şi despre întrunirea Consiliului peste douăzeci de zile, da. Cît priveşte asasinarea seniorului Ito, asta e prea primejdios s-o pui pe hîrtie, chiar dacă... Mult prea primejdios, *neh ?*

— Şi eu zic la fel. Nimic despre Ito. Toranaga trebuie să se gîndească el însuşi la asta. E limpede, *neh ?*

— Da, Alteţă. De necrezut, dar adevărat.

Omi aşteptă în tăcere, mintea-i căutînd cu disperare o soluţie. Ochii lui Yabu erau pironiţi asupra lui, dar nu-i era teamă. Sfatul lui fusese sănătos şi oferit doar pentru protecţia clanului, a familiei şi a lui Yabu, actualul conducător al clanului. Omi hotărîse deja să-l înlăture pe Yabu şi să schimbe conducerea, dar asta nu-l împiedicase să-i dea un sfat iscusit. Acum el era pregătit să moară. Dacă Yabu era aşa de prost să nu accepte adevărul vădit al spuselor lui, atunci, oricum, nu va mai fi nici un clan de condus. *Karma.*

Yabu se aplecă în faţă, încă nehotărît.

— Există vreun chip de a-i îndepărta pe Jozen şi pe oamenii lui fără să mă pun în primejdie şi să rămîn stăpîn pe libertatea mea încă zece zile ?

— Naga. Ademenindu-l cumva într-o capcană prin Naga, spuse Omi simplu.

*
* *

Pe înserat, Blackthorne şi Mariko se îndreptau călări spre poarta casei lui, urmaţi de ceilalţi călăreţi. Amîndoi erau obosiţi. Ea stătea în şa ca un bărbat, purtînd pantaloni largi şi peste ei o pelerină strînsă-n talie. Avea o pălărie cu boruri largi şi mănuşi, ca s-o apere de soare. Chiar ţărăncile încercau să-şi ferească faţa şi mîinile de razele soarelui. Din timpuri străvechi, cu cît pielea era mai tuciurie, cu atît omul era mai de rînd ; cu cît era mai albă, cu atît omul mai de vază.

Servitorii prinseră caii de căpăstru şi plecară cu ei. Blackthorne dădu drumul călăreţilor într-o japoneză acceptabilă şi-o salută pe Fujiko, care-l aştepta mîndră în verandă, ca de obicei.

— Pot să-ţi aduc un ceai, Anjin-san ? spuse ea ceremonios, ca de obicei, şi el răspunse, ca de obicei :

— Nu. Mai întîi o să fac o baie. Apoi *sakė* şi puţină mîncare.

Şi, ca de obicei, el îi întoarse plecăciunea şi porni pe coridor către spatele casei, ieşind în grădină, de-a lungul unei poteci şerpuitoare, spre casa de baie făcută din nuiele împletite, acoperite cu lut. Un servitor îi luă hainele, el intră înăuntru şi se aşeză jos, gol. Un alt servitor îl frecă, îi săpuni trupul şi părul şi turnă peste el apă să-ndepărteze clăbucii de săpun şi murdăria. Apoi, com-

plet curat, intră treptat — pentru că apa era foarte fierbinte — într-o vană foarte mare, din fier, și se lungi.

— Doamne, ce grozav e ! exclamă el și lăsă căldura să i se strecoare în mușchi, își închise ochii, transpirația prelingîndu-i-se pe frunte.

Auzi ușa deschizîndu-se, și vocea lui Suwo, și „Bună seara, stăpîne", urmat de mai multe cuvinte în japoneză, pe care nu le înțelese. Dar astă-seară era prea obosit să încerce să tăifăsuiască cu Suwo. Și baia, așa cum îi spusese Mariko de nenumărate ori, „nu e numai pentru curățirea pielii. Baia e un dar de la Dumnezeu sau de la zei, o plăcere pe care ne-au lăsat-o moștenire, de care să ne bucurăm și pe care trebuie s-o tratăm ca atare."

— Nici o vorbă, Suwo, spuse el. Astă-seară vreau gîndesc.

— Da, stăpîne. Vă cer iertare, dar ar trebui să spuneți : „Astă-seară vreau să gîndesc".

— Astă-seară vreau să gîndesc, repetă Blackthorne într-o japoneză corectă, încercînd să-și bage în cap sunetele aproape de neînțeles, bucuros să fie corectat, dar și foarte lehămetit.

— Unde este gramatica-dicționar ? o întrebase pe Mariko cum o văzuse în dimineața asta. Yabu-sama a mai cerut-o din nou ?

— Da. Te rog, ai răbdare, Anjin-san. O să sosească-n curînd.

— Mi s-a promis c-o să fie trimisă cu galera și trupele. N-a venit. Trupele și armele da, dar nici o carte. Sînt norocos că ești aici. Mi-ar fi foarte greu fără dumneata.

— Greu da, dar nu imposibil, Anjin-san.

— Cum spun : „Nu, o faceți greșit ! Trebuie să alergați toți ca unul, să vă opriți ca unul, să țintiți și să trageți deodată" ?

— Cu cine vorbești, Anjin-san ? îl întrebase ea.

Și apoi simțise cum îi crește neliniștea din nou.

— Totul e foarte greu, Mariko-san.

— O, nu, Anjin-san, japoneza e foarte simplă, în comparație cu alte limbi. Nu există articole de nici un fel. Nici conjugări, ori infinitive. Toate verbele sînt regulate, terminîndu-se în *masu*, și poți spune aproape orice vrei, folosind doar timpul prezent. Pentru o întrebare doar adaugi *ka* după verb. Pentru negativ doar schimbi

masu în *masen*. Ce-ar putea să fie mai uşor ? *Yukimasu* înseamnă „eu merg", dar tot atît de bine şi „tu, el, ea, noi, voi, ei, ele merg", sau „voi merge", sau s-ar putea chiar „am mers". Pînă şi substantivele, la singular şi la plural, sînt la fel. *Tsuma* înseamnă „soţie" sau „soţii". Foarte simplu.

— Bine, atunci cum arăţi diferenţa între „merg" — *yukimasu* şi „ei au mers" — *yukimasu* ?

— Prin modulaţie, Anjin-san, şi ton. Ascultă : *yukimasu* — *yukimasu*.

— Dar amîndouă sună exact la fel.

— Ah, Anjin-san, asta pentru că dumneata gîndeşti în propria dumitale limbă. Ca să înţelegi japoneza trebuie să gîndeşti în japoneză. Nu uita că limba noastră este limba infinitului. Totul e atît de simplu, Anjin-san. Îţi schimbi doar felul de a vedea lumea. Japoneza e doar învăţarea unei noi arte, desprins de lume... Totul e aşa de simplu.

— Totul e un rahat, murmurase în engleză şi se simţise mai bine.

— Poftim ? Ce-ai spus ?

— Nimic, dar ce spui dumneata n-are nici un sens.

— Învaţă caracterele scrise, spusese Mariko.

— Nu pot. Mi-ar lua prea mult. Sînt fără sens.

— Priveşte, ele sînt, de fapt, simple desene, Anjin-san. Chinezii sînt foarte deştepţi. Noi am împrumutat scrierea lor acum o mie de ani. Uite, să luăm acest caracter sau simbol pentru porc.

— Nu seamănă cu un porc.

— Cîndva a semănat, Anjin-san. Lasă-mă să-ţi arăt. Uite. Adaugi un simbol pentru „acoperiş" deasupra simbolului de „porc" şi ce ai ?

— Un porc şi un acoperiş.

— Dar ce înseamnă noul caracter ?

— Nu ştiu.

— „Casă". În vremurile de demult, chinezii credeau că un porc sub un acoperiş înseamnă casă. Ei nu sînt budişti, ei se hrănesc cu carne, aşa că un porc pentru ei, pentru ţărani, reprezenta bunăstare, deci o casă bună. De aici şi caracterul.

— Dar cum o spui ?

— Asta depinde, dacă eşti chinez sau japonez.

— *Oh ko !*

— *Oh ko !* într-adevăr, rîsese ea. Uite, un alt caracter. Un simbol pentru „acoperiş", un simbol pentru „porc" şi un simbol pentru „femeie". Un „acoperiş" cu doi „porci" sub el înseamnă „mulţumire". Un „acoperiş" cu două „femei" sub el înseamnă „neînţelegere". *Neh ?*

— Fără doar şi poate !

— Bineînţeles, chinezii sînt foarte proşti în multe lucruri şi femeile lor nu sînt educate aşa cum sînt femeile de-aici. Nu e nici o neînţelegere în casa voastră, nu ?

Blackthorne reflectă la asta acum, în cea de a douăsprezecea zi a renaşterii lui. Nu. Nu era nici o neînţelegere. Dar nici casa nu era. Fujiko era doar ca o menajeră de încredere şi astă-seară, cînd el se va duce să se culce, aşternuturile îşi vor fi făcut iar apariţia şi ea avea să fie îngenuncheată lîngă ele, răbdătoare, fără nici o expresie pe chip. Avea să fie îmbrăcată în chimonoul de dormit, care era asemănător cu cel de zi, dar mai moale şi numai cu o eşarfă lejeră în talie în locul *obi*-ului ţeapăn.

— Mulţumesc, doamnă, avea să-i spună. Noapte bună.

Ea avea să se încline şi să se îndrepte în tăcere spre camera de la celălalt capăt al coridorului, lîngă cea în care dormea Mariko. Apoi el avea să se vîre sub plasa fină de mătase, contra ţînţarilor. Înainte nu văzuse niciodată asemenea plase. Apoi avea să stea lungit pe spate, fericit, în noapte, în bîzîitul cîtorva insecte răzleţe de-afară, lăsîndu-şi gîndurile să zăbovească asupra Corabiei Negre, cîntărind cît era de importantă Corabia Neagră pentru Japonia.

Fără portughezi nu ar exista negoţ cu China şi nici mătase pentru haine şi plase. Chiar şi acum, la începutul anotimpului ploios el le ştia valoarea.

Dacă avea să se trezească peste noapte, aproape imediat o slujnică va deschide uşa, să-l întrebe dacă doreşte ceva. Odată, nu înţelesese. Îi făcuse semn slujnicei să plece, se dusese în grădină şi se aşezase pe trepte privind luna. În cîteva clipe apăruse Fujiko, ciufulită şi cu ochii cîrpiţi de somn, şi se aşezase tăcută în spatele lui.

— Pot să-ţi aduc ceva, stăpîne ?

— Nu, mulţumesc. Te rog, du-te şi te culcă.

Ea spusese ceva ce el nu înţelesese. Din nou el îi făcuse semn să plece, aşa că ea-i vorbise tăios slujnicei, care o însoţea ca o umbră. Curînd sosise Mariko.

— Nu te simţi bine, Anjin-san ?

— Ba da. Nu știu de ce te-au deranjat. Doamne Dumnezeule, priveam pur și simplu luna. Nu puteam să dorm. Voiam doar puțin aer.

Fujiko vorbi cu ea poticnindu-se, stînjenită, rănită de supărarea din vocea lui.

— Ea spune că dumneata i-ai zis să se ducă înapoi să se culce. Ea voia doar ca dumneata să știi că nu este obiceiul nostru ca o soție sau o concubină să doarmă în timp ce stăpînul ei e treaz, asta-i tot, Anjin-san.

— Atunci va trebui să-și schimbe obiceiul. Eu mă trezesc deseori noaptea. Fără pricină. E un obicei de pe mare ; dorm iepurește și pe uscat.

— Da, Anjin-san.

Mariko le explicase și cele două femei plecaseră. Dar Blackthorne știa că Fujiko nu se culcase și n-avea s-o facă pînă nu se culca el. Ea era totdeauna trează și-l aștepta la orice oră se-ntorcea el acasă. În unele nopți el se plimba singur pe țărm. Deși insistase să fie lăsat singur, știa că cineva era în urma lui și-l păzea. Nu pentru că le era teamă c-ar fi încercat să fugă, ci pentru că așa era obiceiul la ei, ca persoanele importante să fie totdeauna însoțite. Și în Anjiro el era important.

Cu timpul se obișnuise cu prezența ei. Era așa cum îi spusese prima oară Mariko : „Gîndește-te la ea ca la o piatră, sau ca la un *shoji*, sau ca la un perete. Este datoria ei să te slujească."

Cu Mariko era altceva.

Era bucuros că ea rămăsese. Fără prezența ei, el n-ar fi început niciodată instrucția și nici vorbă să fi explicat complexitatea strategiei. Îi binecuvîntă pe ea, pe părintele Domingo, pe Alban Caradoc și pe ceilalți dascăli.

N-am crezut niciodată că bătăliile aveau să fie bune la ceva, gîndi din nou. Odată, cînd nava lui transporta o încărcătură de lînă englezească spre Anvers, o armată spaniolă năvălise în oraș și toți bărbații alergaseră la ziduri și la baricade. Atacul prin surprindere fusese respins, infanteria spaniolă fiind biruită prin forța armelor și prin manevre iscusite. Atunci, fusese pentru prima oară cînd îl văzuse pe Wilhelm, duce de Orania, folosind regimentele ca pe niște piese de șah. Înaintînd, retrăgîndu-se în panică prefăcută spre a se regrupa iar ; apoi atacînd din nou, muschetele trăgînd salvă după salvă, detunăturile spărgînd urechi, gloanțele ciuruind mațe, croindu-și

drum printre Invincibili, lăsîndu-i murind și urlînd ; apoi duhoare de sînge, praf de pușcă, urină, cai și excremente covîrșindu-te, și o bucurie de a ucide, sălbatică, turbată punînd stăpînire pe tine, și simțind în brațe puterea a douăzeci de oameni.

— Doamne, e minunat să birui ! spuse cu voce tare în vană.

— Stăpîne ? spuse Suwo.

— Nimic, răspunse în japoneză. Vorbeam, doar mă gîn... gîndeam doar cu voce tare.

— Înțeleg, stăpîne. Da. Îmi cer iertare.

Blackthorne se lăsă purtat de gînduri.

Mariko. Da, ea e de neprețuit.

După acea primă noapte, cînd fusese la un pas de sinucidere, nu se mai spusese absolut nimic. Ce mai era de spus ?

Mă bucur că sînt atît de multe de făcut, își zise. N-ai timp de gîndit, afară doar de aceste cîteva minute, aici, în baie. Niciodată n-ai timp destul să faci totul. Trebuia să se concentreze asupra instrucției și explicațiilor, nu asupra învățăturii, dar era dornic să învețe, încerca să învețe, avea nevoie să învețe, spre a-și ține promisiunea față de Yabu. Niciodată nu erau destule ceasuri. Totdeauna istovit și secătuit cînd venea timpul să se culce, adormind pe loc, spre a fi în picioare în zori și a călări în goană spre platou. Instrucția ținea toată dimineața, urma apoi o masă frugală, niciodată să te saturi și niciodată carne. În fiecare după-amiază, pînă la căderea nopții — uneori pînă noaptea tîrziu —, cu Yabu, Omi, Igurashi, Naga, Zukimoto și cîțiva din ceilalți ofițeri, discuta despre război, răspundea la întrebări despre război. Cum se duce un război. Cum luptă barbarii și cum luptă japonezii. Pe uscat și pe mare. Scribii însemnau tot timpul. Făceau multe, multe însemnări.

Uneori numai cu Yabu.

Dar Mariko totdeauna prezentă — parte din el —, vorbind pentru el. Și pentru Yabu. Mariko se purta altfel față de el, acum cînd nu mai era pentru ea un străin.

În alte zile, scribii reciteau însemnările, totdeauna meticuloși, revăzîndu-le și reverificîndu-le, iar și iar, pînă ce acum, după douăsprezece zile și după vreo sută de ore de explicații amănunțite și istovitoare, căpăta contur un manual de război. Foarte exact și periculos.

Periculos pentru cine ? Nu pentru noi, englezii sau olandezii, care-o să venim aici în mod paşnic şi numai ca negustători. Periculos pentru duşmanii lui Yabu, pentru duşmanii lui Toranaga, şi pentru duşmanii noştri, portughezii şi spaniolii, cînd ei vor încerca să cucerească Japonia. Aşa cum au făcut pretutindeni, în fiecare teritoriu nou descoperit. Mai întîi sosesc preoţii, apoi conchistadorii.

Dar nu aici, gîndi cu mare satisfacţie. Niciodată aici — acum e cu neputinţă. Manualul înseamnă moarte pentru ei şi o pavăză împotriva lor. Nici o cucerire aici, dacă învăţătura se răspîndeşte în cîţiva ani.

— Anjin-san ?

Ea se înclină spre el.

— *Yabu-ko wa kiden no goshusseki o kon-ya wa hitsuo to senu to oserareru,* Anjin-san.

Cuvintele căpătau contur anevoie în mintea lui : „Seniorul Yabu nu cere să te vadă în seara asta."

— *Ichi-ban,* spuse el fericit. *Domo.*

— *Gomen nasai,* Anjin-san. *Anatawa* [1]...

— Da, Mariko-san, o întrerupse. Fierbinţeala apei îi secătuia forţele. Ştiu că trebuia s-o fi spus altfel, dar acum nu mai vreau să vorbesc în japoneză. Nu în seara asta. Acum mă simt ca un şcolar care-a scăpat de şcoală pentru vacanţa de Crăciun. Îţi dai seama că acestea vor fi primele ceasuri libere de cînd am sosit aici ?

— Da, da, ştiu. Zîmbi. Şi dumneata îţi dai seama, *senhor* căpitan pilot B'rack'fon, că acestea vor fi primele ceasuri libere pe care le voi avea de cînd am sosit aici ?

El rîse. Ea purta un halat de baie gros, din bumbac, legat uşor în talie şi un prosop înfăşurat pe cap, ca să-i apere părul. În fiecare seară, de îndată ce el începea masajul, ea îşi făcea baie, uneori singură, alteori cu Fujiko.

— Gata, poţi să intri imediat, spuse el ridicîndu-se să iasă din apă.

— O, te rog, nu. Nu vreau să te deranjez.

— Atunci rămîn şi intră şi tu. E minunată.

— Mulţumesc. Abia aştept să mă bag în apă şi să scap de praf şi transpiraţie.

---

[1] Dar tu (jpn.).

Își scoase halatul și se așeză pe scaunul minuscul. O slujnică începu s-o săpunească, în timp ce Suwo aștepta liniștit lîngă masa de masaj.

— *Este* mai degrabă ca o vacanță mare, spuse ea fericită.

Prima oară cînd Blackthorne o văzuse goală, în ziua cînd înotaseră, fusese foarte tulburat. Acum goliciunea ei, în sine, nu-l mai răscolea. Trăind alături, după modul de viață japonez, într-o casă japoneză, unde pereții erau din hîrtie, iar camerele au întrebuințări multiple, el o văzuse dezbrăcată, de tot sau parțial, de multe ori. O văzuse chiar făcîndu-și nevoile.

— Ce altceva e mai firesc, Anjin-san ? Trupurile sînt ceva natural, iar diferențele dintre bărbați și femei sînt firești, *neh ?*

— Da, dar, ăă, atîta doar că noi sîntem educați altfel.

— Dar acum dumneata te afli aici, obiceiurile noastre sînt și obiceiurile dumitale, și firescul este firesc. *Neh ?*

Firesc însemna să-ți faci nevoile în aer liber, dacă nu erau latrine sau hîrdaie, ridicîndu-ți doar chimonoul sau dîndu-l în părți, stînd pe vine sau în picioare, toți ceilalți așteptînd politicoși, fără să privească, rareori fiind paravane, ca să fii singur. Și de ce să fii singur ? Foarte curînd vreun țăran avea să strîngă fecalele și să le amestece cu apă, ca recoltele să fie mănoase. Urina și excrementele umane erau singura sursă de îngrășămînt din împărăție. Caii și boii erau foarte puțini și nu exista absolut nici un alt animal. Așa că fiecare urmă de excremente umane era strînsă și vîndută fermierilor din toată țara.

După ce i-ai văzut pe cei de viță și pe cei de rînd dîndu-și la o parte sau ridicîndu-și chimonoul, stînd în picioare sau pe vine, nu prea mai ai de ce să te simți stînjenit.

— Mai ai de ce, Anjin-san ?

— Nu.

— Bun, spusese ea foarte mulțumită. Curînd o să-ți placă peștele crud și algele proaspete, și-atunci ai să fii un adevărat *hatamoto.*

Slujnica turnă apă peste ea. Apoi, limpezită, Mariko intră în vană, lungindu-se în fața lui cu un suspin prelung de încîntare, micul crucifix legănîndu-i-se între sîni.

— Cum poți ? spuse el.

— Ce ?

— Să intri atît de repede. Este aşa de fierbinte.

— Nu ştiu, Anjin-san, dar eu i-am rugat să mai pună lemne pe foc şi să-ncălzească mai bine apa. Cînd faci dumneata baie, Fujiko se asigură întotdeauna că apa este — noi am numi-o călduţă.

— Dacă asta e călduţă, eu sînt popă !

— Ce ?

— Nimic.

Căldura apei îi trăgea la somn şi se odihniră o vreme fără să scoată o vorbă.

Mai tîrziu ea spuse :

— Ce ţi-ar plăcea să faci în seara asta, Anjin-san ?

— Dacă am fi în Londra am...

Blackthorne se opri. N-o să mă mai gîndesc la ei, îşi spuse. Sau la Londra. Asta s-a dus. Nu mai există. Nu mai există decît Japonia.

— Dacă ?

Ea îl privea conştientă de schimbare.

— Am merge la teatru şi-am vedea o piesă, spuse stăpînindu-se. Aici aveţi piese ?

— O, da, Anjin-san. Piesele sînt foarte gustate la noi. Lui *taikō* îi plăcea să joace în ele, ca să-şi distreze oaspeţii, chiar şi seniorului Toranaga îi place s-o facă. Şi, bineînţeles, sînt multe trupe ambulante pentru oamenii de rînd. Dar piesele noastre nu sînt ca ale voastre, aşa cred. Aici actorii şi actriţele poartă măşti. Noi numim piesele *Nōh*. Ele sînt parte cîntate, parte dansate şi mai toate piese istorice, foarte triste, foarte tragice. Unele sînt comedii. Ce-am vedea, o comedie sau poate o piesă religioasă ?

— Nu, am merge la teatrul Globe şi am vedea ceva de un autor numit Shakespeare. Mie îmi place mai mult decît Ben Jonson sau Marlowe. Poate c-am vedea *Îmblînzirea scorpiei,* sau *Visul unei nopţi de vară,* sau *Romeo şi Julieta.* Mi-am dus soţia la *Romeo şi Julieta* şi i-a plăcut foarte mult.

Îi povesti acţiunile pieselor.

Mariko le găsi de neînţeles.

— Aici ar fi de neconceput ca o fată să nu-şi asculte pînă-ntr-atît tatăl. Dar e-aşa de trist, *neh* ? Trist pentru tînăra fată şi trist pentru băiat. Ea avea doar treisprezece ani ? Toate doamnele voastre se căsătoresc aşa de tinere ?

— Nu. De obicei la cincisprezece sau șaisprezece ani. Soția mea avea șaptesprezece ani cînd ne-am căsătorit. Dumneata cîți ani aveai ?

— Doar cincisprezece, Anjin-san. O umbră fugară îi străbătu chipul, pe care el n-o observă. Și după piesă, ce-am face ?

— Te-aș duce să mîncăm. Am merge la „Stone's Chop House" în Fetter Lane sau la „Cheshire Cheese" în Fleet Street. Acestea sînt hanuri unde mîncarea e deosebită.

— Dumneata ce-ai mînca ?

— Mai bine să nu-mi amintesc, spuse el cu un zîmbet blajin, întorcîndu-și mintea spre prezent. Nu-mi pot aminti. Ne aflăm aici și vom mînca ce e aici, și o să-mi placă peștele crud, și *karma* e *karma*. Se cufundă mai adînc în vană. Mare vorbă *karma*. Și o cugetare foarte înțeleaptă. Ajutorul dumitale a fost enorm pentru mine, Mariko-san.

— Este plăcerea mea să-ți fiu de un oarecare folos. Mariko se întinse tihnit în apa caldă. Fujiko are ceva special de mîncare pentru dumneata în seara asta.

— O ?

— A cumpărat... cred că voi îi spuneți fazan. E o pasăre mare. Unul din șoimari a prins-o pentru ea.

— Un fazan ? Vorbești serios ? *Honto* ?

— *Honto*, răspunse ea. Fujiko le-a cerut să vîneze pentru dumneata. Ea m-a rugat să-ți spun.

— Cum e gătit ?

— Unul din soldați i-a văzut pe portughezi cum îi fac și i-a spus lui Fujiko. Ea te roagă să fii înțelegător, dacă nu e gătit cum trebuie.

— Dar ea cum îl face... cum îl gătesc bucătarii ?

Se corectă, pentru că numai servitorii găteau și făceau curățenie.

— I s-a spus că mai întîi e jumulit de pene, apoi... apoi i se scot măruntaiele. Mariko își stăpînește greața. După aceea pasărea, fie că e tăiată în bucăți mici și friptă, fie că e fiartă cu sare și mirodenii. Își strîmbă nasul. Uneori se învelește în lut, se bagă în jar și se coace. Noi nu avem cuptoare, Anjin-san. Așa că va fi fript. Sper să fie în ordine.

— Sînt convins c-o să fie perfect, spuse el, fiind sigur că avea să fie de nemîncat.

Ea rîse.

— Ți se citesc uneori atît de ușor gîndurile pe chip, Anjin-san.

— Voi nu înțelegeți cît de importantă e hrana ! Fără să vrea zîmbi. Aveți dreptate. N-ar trebui să mă intereseze mîncarea, dar nu-mi pot stăpîni foamea.

— Curînd ai să poți s-o faci. Vei învăța chiar cum să bei ceai dintr-o ceașcă goală.

— Poftim ?

— Nu e locul să-ți explic, Anjin-san, și nici timpul. Pentru asta trebuie să fii foarte treaz și foarte atent. Trebuie un apus de soare liniștit sau un revărsat de zori. Într-o zi am să-ți arăt cum, pentru ceea ce ai făcut. O, e așa de bine să zaci aici, nu-i așa ? O baie este într-adevăr un dar de la Dumnezeu.

El auzi servitorii de cealaltă parte a peretelui întețind focul. Suportă fierbințeala cît putu, apoi ieși din apă, pe jumătate ajutat de Suwo și, abia mai respirînd, se lungi pe spate, pe prosopul gros. Degetele bătrînului îl masau. Blackthorne ar fi chiuit de plăcere.

— E așa de bine.

— Te-ai schimbat atît de mult în ultimele zile, Anjin-san.

— Oare ?

— O, da, de la renașterea ta, da, foarte mult.

Încercă să-și amintească prima noapte, dar nu-și putea aduce aminte decît foarte puțin. Cumva, reușise să se întoarcă pe propriile lui picioare. Fujiko și slugile îl ajutaseră să se bage-n așternut. După un somn fără vise, se deșteptase în zori și plecase să înoate. Apoi, zvîntîndu-se la soare, îi mulțumise lui Dumnezeu pentru puterea și cheia pe care i-o dăduse Mariko. Mai tîrziu, mergînd spre casă, salutase sătenii, știind în taină că ei erau eliberați de nelegiuirea lui Yabu, după cum și el era eliberat.

Apoi, cînd sosise Mariko, el trimisese după Mura.

— Mariko-san, te rog, spune-i lui Mura așa : „Noi avem o problemă, dumneata și cu mine. O vom rezolva împreună. Vreau să intru la școala din sat. Să învăț să vorbesc cu copiii."

— Ei n-au școală, Anjin-san.

— Nici una ?

— Nu. Mura spune că e o mînăstire la cîţiva *ri* spre vest şi călugării te-ar putea învăţa să scrii şi să citeşti, dacă doreşti. Acesta e un sat, Anjin-san. Copiii de aici trebuie să înveţe felurile peştilor, marea, să facă năvoade, să sădească şi să cultive orez şi grîne. În afară de scris şi citit, rămîne timp puţin pentru orice altceva. Şi, ca întotdeauna, părinţii şi bunicii îşi învaţă copiii şi nepoţii.

— Atunci cum am să pot învăţa după ce dumneata vei fi plecat ?

— Seniorul Toranaga îţi va trimite cărţi.

— Cărţile nu-s de-ajuns.

— Totul o să fie bine, Anjin-san.

— Da. Poate. Dar spune-i căpeteniei că ori de cîte ori voi face o greşeală, oricine, chiar şi un copil, trebuie să mă corecteze. Pe loc. O poruncesc.

— El spune : Mulţumesc, Anjin-san.

— Ştie cineva de aici portugheza ?

— El zice că nu.

— Cineva din apropiere ?

— *Iyé*, Anjin-san.

— Mariko-san, trebuie să am pe cineva după ce pleci dumneata.

— Am să i-o spun lui Yabu-san.

— Mura-san, dumneata...

— El spune că nu trebuie să foloseşti „san" cînd vorbeşti cu el sau cu vreunul din săteni. Ei se găsesc cu o treaptă sub dumneata. Nu este corect să te adresezi cu „san" faţă de ei sau faţă de oricine care ţi-e inferior.

Şi Fujiko se înclinase pînă la pămînt în acea primă zi.

— Fujiko-san îţi spune bine ai venit acasă, Anjin-san. Ea zice că i-ai făcut o mare cinste şi-ţi cere iertare pentru purtarea grosolană de pe navă. E onorată să-ţi fie concubină şi stăpînă a casei dumitale. Te întreabă dacă ai să păstrezi săbiile, ceea ce ei i-ar face o mare plăcere. Au fost ale tatălui ei, care e mort. Nu i le-a dat soţului ei, pentru că el le avea pe-ale lui.

— Mulţumeşte-i şi spune-i că sînt onorat că-mi este concubină, spusese el.

Mariko se înclinase şi ea cu tot ceremonialul.

— Acum te afli într-o nouă viaţă, Anjin-san. Noi te privim cu alţi ochi. E obiceiul nostru să fim uneori ceremonioşi, cu mare serîozitate. Dumneata mi-ai deschis

ochii. Foarte mult. Cîndva nu erai pentru mine decît un barbar. Te rog, iartă-mi nerozia. Ceea ce ai făcut dumneata dovedeşte că eşti samurai. Acum *eşti* samurai. Te rog iartă-mi proastele maniere de pînă acum.

Se simţise foarte mare în ziua aceea. Dar rana ce şi-o făcuse singur şi care era gata-gata să-l ucidă îl schimbase mai mult decît îşi dădea seama, şi-l marcase pentru totdeauna, mai mult decît toate celelalte răni, atunci cînd se mai aflase la un pas de moarte.

Te-ai bazat pe Omi ? se întrebă. Că Omi avea să oprească lovitura ? Nu i-ai dat de înţeles ce-aveai de gînd să faci ?

Nu ştiu. Ştiu doar că sînt bucuros că el *a fost* pregătit, îşi răspunse sincer Blackthorne. Asta e încă o viaţă care mi s-a dus !

— E cea de a noua viaţă. Ultima ! spuse el cu voce tare.

Degetele lui Suwo se opriră imediat.

— Poftim ? întrebă Mariko. Ce-ai spus, Anjin-san ?

— Nimic. N-a fost nimic, răspunse încurcat.

— Te-am lovit, stăpîne ? întrebă Suwo.

— Nu.

Suwo mai spuse ceva ce el nu înţelese.

— *Dozo ?*

Mariko răspunse din vană :

— Acum vrea să-ţi maseze spatele.

Blackthorne se întoarse pe burtă, repetînd cele spuse în japoneză, dar uită cuvintele imediat. O vedea pe Mariko prin perdeaua de aburi. Ea respira adînc, cu capul uşor dat pe spate şi pielea-i era trandafirie.

Cum poate să suporte căldura ? se întrebă. Exerciţiu, presupun, încă din copilărie.

Degetele lui Suwo îi făceau plăcere şi aţipi puţin.

La ce mă gîndeam ?

Te gîndeai la cea de a noua viaţă, ultima ta viaţă, şi erai speriat amintindu-ţi superstiţia. Dar e o prostie ca aici, în acest Pămînt al Zeilor, să fii superstiţios. Lucrurile sînt altfel aici şi asta e pentru totdeauna. Astăzi e o veşnicie.

Mîine se pot întîmpla multe.

Astăzi mă voi supune legilor lor. Aşa voi face.

Slujnica aduse mîncarea acoperită. O ţinea sus, deasupra capului, cum se obişnuia, să n-o întineze cu respiraţia ei. Îngenunche neliniştită şi o aşeză cu grijă pe tava-masă din faţa lui. Pe fiecare măsuţă se aflau boluri şi beţişoare, ceşti cu *saké* şi şervetele, şi un delicat aranjament floral. Fujiko şi Mariko stăteau în faţa lui. Purtau flori şi piepteni de argint în păr. Chimonoul lui Fujiko avea un model cu peşti de un verde pal pe fond alb şi *obi*-ul era auriu. Mariko purta un chimonou roşu cu negru, cu o broderie fină, aplicată, de crizanteme argintii şi cu un *obi* în carouri, roşu cu argintiu. Amîndouă erau date cu parfum ca întotdeauna. Beţigaşele de lemn aromat ardeau ca să îndepărteze insectele.

Blackthorne îşi luase o înfăţişare serioasă. Ştia că orice nemulţumire din partea lui le-ar strica seara. Dacă au putut să fie prinşi fazani, trebuie să existe şi alt vînat, gîndi. Avea un cal şi arme, şi-ar putea să vîneze el însuşi, numai de-ar avea timp.

Fujiko se aplecă şi ridică capacul de pe mîncare. Bucăţile mici de carne prăjită erau maronii şi păreau perfecte. Începu să saliveze la miros.

Luă încet o bucată de carne cu beţigaşele, dorindu-şi să nu-i cadă, şi începu s-o mestece. Era tare şi uscată, dar nu mîncase carne de atîta vreme încît i se părea delicioasă. O altă bucată. Oftă de plăcere.

— *Ichi-ban, ichi-ban,* zău !

Fujiko se îmbujoră şi-i turnă *saké* ca să-şi ascundă faţa. Mariko îşi făcea vînt cu evantaiul, un evantai purpuriu, ca o libelulă. Blackthorne bău vinul pe nerăsuflate, mîncă o altă bucată şi mai turnă vin oferindu-i, după ritual, ceaşca plină-ochi, lui Fujiko. Ea refuză cum era obiceiul, dar astă-seară el insistă, aşa că ea bău ceaşca pînă la fund, înecîndu-se uşor. Şi Mariko refuză şi fu şi ea convinsă să bea. Apoi el atacă fazanul cu un elan greu de stăpînit. Femeile de abia se atinseră de micile lor porţii de legume şi peşte. Asta nu-l deranjă, pentru că aşa era obiceiul femeilor, să mănînce înainte sau după, ca toată atenţia lor să fie îndreptată asupra stăpînului.

Mîncă tot fazanul, şi trei boluri de orez, şi-şi sorbi zgomotos *şaké*-ul, ceea ce, de asemeni, ţinea de bunele

maniere. Pentru prima oară, de luni de zile, se simţea sătul. În timpul mesei băuse şase butelci de vin fierbinte, Mariko şi Fujiko două, laolaltă. Acum erau îmbujoraţi, rîdeau şi sporăvăiau în tihnă.

Mariko chicoti şi-şi duse mîna la gură.

— Aş vrea să pot bea *saké* ca dumneata, Anjin-san. Bei *saké* mai abitir decît oricare bărbat pe care l-am cunoscut vreodată. Pun rămăşag că dumneata ai fi cel mai bun din Izu ! Aş putea cîştiga o mulţime de bani pariind pe dumneata !

— Am crezut că samuraii dezaprobă jocurile de noroc.

— O, le dezaprobă, sigur că le dezaprobă, ei nu sînt negustori şi ţărani. Dar nu toţi samuraii sînt la fel de tari, cum să spun, mulţi pariază ca bar..., ca portughezii.

— Femeile pariază ?

— O, da. Foarte mult. Dar numai între ele, şi pe sume mici, şi totdeauna astfel ca soţii lor să nu afle !

Tălmăci veselă pentru Fujiko, care era mai îmbujorată decît ea.

— Concubina dumitale întreabă dacă englezii pariază ? Vă place să puneţi rămăşag ?

— E cea mai mare distracţie a noastră.

Şi le povesti despre cursele de cai, despre popice, despre întrecerile de tauri fugăriţi de cîini, despre cursele de cîini, despre vînătoarea cu ogari şi cea cu şoimi, despre jocul cu bile de lemn, despre noile companii teatrale, despre vasele corsar care făceau piraterie, despre barbut şi aruncări la ţintă cu ţepuşe, despre loterii şi box, despre jocurile de cărţi şi luptele corp la corp, despre zaruri şi jocul de dame, despre dominou şi despre vremea bîlciurilor, cînd pui gologani pe numere şi joci la roata cu noroc.

— Dar cum de mai găsiţi timp ca să trăiţi, să luptaţi şi să-mpărţiţi perna cu cineva ? întrebă Fujiko.

— E totdeauna timp şi pentru asta.

Ochii li se întîlniră pentru o clipă, dar el nu putu citi nimic într-ai ei, decît fericire şi poate o strălucire din pricina belşugului de vin.

Mariko îl rugă să fredoneze cîntecul marinăresc pentru Fujiko şi el îl cîntă, apoi ele-l lăudară, spunîndu-i că era cel mai frumos pe care-l auziseră vreodată.

— Mai luaţi puţin *saké !*

— O, dumneata nu trebuie să torni, Anjin-san, asta e datoria femeii ! Nu ţi-am spus ?

— Da. Mai luaţi puţin, *dozo.*

— Eu mai bine nu. Cred că n-o să mă mai pot ţine pe picioare.

Mariko îşi flutură evantaiul şi aerul îi mişcă firele de păr scăpate din coafura desăvîrşită.

— Ai urechi frumoase, spuse el.

— La fel şi dumneata. Noi, eu şi Fujiko-san, credem, de asemeni, că nasul dumitale e perfect, demn de un *daimyo.*

El zîmbi şi se înclină ceremonios. Se înclinară şi ele, la rîndul lor. Faldurile chimonoului lui Mariko se desprinseră uşor de pe lîngă gît, lăsînd să se vadă marginea chimonoului de dedesubt şi începutul sînilor, care îl tulburară.

— *Saké,* Anjin-san ?

El întinse ceaşca fără să-i tremure degetele. Ea turnă privind ceaşca, atingîndu-şi buzele cu vîrful limbii în timp ce se concentra.

Fără tragere de inimă, Fujiko mai acceptă şi ea puţin, deşi spusese că nu-şi mai simţea picioarele. Melancolia ei liniştită dispăruse în seara asta şi parcă întinerise. Blackthorne băgă de seamă că nu era atît de urîtă pe cît crezuse cîndva.

*
* *

Capul lui Jozen clocotea. Nu din pricina *saké*-ului, ci din pricina strategiei de război, de necrezut, pe care Yabu, Omi şi Igurashi i-o înfăţişaseră atît de deschis. Numai Naga, comandantul secund, fiul celui mai mare duşman, nu spusese nimic şi rămăsese toată seara rece, arogant, bătos, cu nasu-i mare, leit Toranaga, pe un chip încordat.

— Uluitor, Yabu-sama, spusese Jozen. Acum pot să înţeleg temeiul secretului. Şi stăpînul meu îl va pricepe. Înţelept, foarte înţelept. Şi tu, Naga-san, ai tăcut toată seara. Aş vrea să ştiu părerea ta. Cum îţi place această nouă mişcare, această nouă strategie ?

— Tatăl meu crede că trebuie avute în vedere toate formele de război, Jozen-san, răspunse tînărul.

— Dar tu, care e părerea ta ?

— Am fost trimis aici doar ca să dau ascultare, să observ, să fiu atent, să învăţ şi să verific. Nu să-mi dau părerea.

— Bineînţeles, dar ca secund la comandă — eu aş zice, ca un ilustru secund la comandă — găseşti încercarea izbutită ?

— La asta ar trebui să răspundă Yabu-sama ori Omisan. Sau tatăl meu.

— Dar Yabu-sama a spus că toată lumea, în seara asta, trebuie să vorbească nestînjenit. Ce e de-ascuns ? Noi toţi sîntem prieteni, *neh* ? Un fiu atît de ilustru al unui tată la fel de ilustru trebuie să aibă o părere. *Neh* ?

Ochii lui Naga se îngustară din pricina batjocurii, dar nu răspunse.

— Fiecare poate vorbi deschis, Naga-san, spuse Yabu. Tu ce crezi ?

— Cred că, pe neaşteptate, această strategie ar cîştiga o hărţuială sau poate o bătălie. Pe neaşteptate, da. Dar apoi ? Vocea lui Naga continuă cu o răceală de gheaţă. Apoi toate părţile au să folosească acelaşi plan şi un număr mare de oameni va muri fără rost, ucişi fără onoare, de un duşman ce nu va şti nici măcar pe cine a omorît. Mă îndoiesc că tatăl meu va îngădui folosirea ei în fapt într-o bătălie adevărată.

— A spus el asta ?

Yabu puse întrebarea tăios, fără să se sinchisească de Jozen.

— Nu, Yabu-sama. Mi-am spus părerea. Bineînţeles.

— Dar regimentul de muschete nu-l aprobi ? Te dezgustă ? întrebă Yabu întunecat.

Naga îl privi cu ochi plaţi, de reptilă.

— Cu mare respect, de vreme ce mi-aţi cerut părerea, da, îl găsesc dezgustător. Strămoşii noştri totdeauna au ştiut pe cine omoară sau cine i-a înfrînt. Aceasta e *Bushido,* calea noastră, „Calea războiului", calea unui adevărat samurai. Cel mai bun bărbat e-nvingător, *neh* ? Dar acum, cu asta ? Cum îţi dovedeşti vitejia faţă de seniorul tău ? Cum îţi poate el răsplăti curajul ? Să ataci cu gloanţe e grozav, da, dar e şi prosteşte. Unde e vitejia aici ? Muschetele sînt împotriva codului nostru, al samurailor. Barbarii luptă în acest fel, ţăranii luptă în acest fel. Vă daţi seama că împuţiţii de negustori şi ţăranii, chiar şi *eta,* ar putea să lupte în acest chip ? Jozen rîse

şi Naga continuă mai ameninţător : Cîţiva ţărani nebuni ar putea cu uşurinţă să omoare orice număr de samurai dacă au destule arme ! Da, ţăranii ar putea să ne omoare pe oricare din noi, chiar şi pe seniorul Ishido, care vrea să-i ia locul tatălui meu.

Josen se înfurie.

— Seniorul Ishido nu rîvneşte la pămînturile tatălui tău. El nu caută decît să apere împărăţia pentru moştenitorul ei de drept.

— Tatăl meu nu este o ameninţare pentru suveranul Yaemon şi nici pentru împărăţie.

— Bineînţeles, dar tu vorbeai de ţărani. Seniorul *taikō* a fost cîndva ţăran. Seniorul meu Ishido a fost cîndva ţăran. Eu am fost cîndva ţăran. Şi *ronin !*

Naga nu voia ceartă. Ştia că nu era un adversar pe potriva lui Jozen, a cărui îndemînare la spadă şi topor era renumită.

— Eu n-am vrut să vă insult stăpînul, sau pe Domnia voastră, sau pe oricare altcineva, Jozen-san. Spuneam doar că noi, samuraii, ar trebui să ne luăm cu toţii măsuri ca ţăranii să nu aibă niciodată muschete, pentru că, altfel, nici unul din noi nu va mai fi în siguranţă.

— N-or să ne dea niciodată bătaie de cap negustorii şi ţăranii, spuse Jozen.

— Bineînţeles, adăugă Yabu, şi, Naga-san, eu sînt de acord cu parte din cele spuse de tine. Da, dar muschetele sînt moderne. Curînd toate bătăliile vor fi purtate cu muschete. Sînt de acord că e dezgustător, dar ăsta e războiul modern. Şi atunci va fi cum a fost întotdeauna — cel mai viteaz samurai va învinge întotdeauna.

— Nu, îmi pare rău, dar greşiţi, Yabu-sama ! Ce ne-a spus acest barbar blestemat, care e miezul strategiei războiului lor ? El recunoaşte, de bună voie, că toate armatele lor sînt formate din recruţi şi mercenari, *neh* ? Mercenari ! Nici un simţămînt al datoriei faţă de seniorii lor. Soldaţii nu luptă decît pentru plată şi pradă, să siluiască şi să-şi umple burţile. Ne-a spus el că armatele lor sînt *armate de ţărani !* Asta au adus muschetele lumii lor, şi asta vor aduce şi lumii noastre. Dacă aş avea putere, i-aş lua capul acestui barbar în seara asta, şi-aş scoate în afara legii toate muschetele, pentru totdeauna.

— Asta gîndeşte tatăl tău ? întrebă Jozen grăbit.

— Tata nu-mi spune mie sau altcuiva ce gîndeşte, după cum ştiţi cu siguranţă. Eu nu vorbesc în numele tatălui meu, nimeni nu vorbeşte în numele lui, răspunse Naga, furios că se lăsase prins în cursă şi pînă la urmă vorbise. Am fost trimis aici să mă supun, să ascult şi nu să discut. Îmi cer iertare pentru cele spuse. N-aş fi vorbit, dacă nu mi-aţi fi cerut-o. Dacă v-am ofensat, Jozen-sama, sau pe Domnia voastră, Yabu-sama, sau pe dumneata, Omi-san, îmi cer scuze.

— Nu e nevoie să-ţi ceri iertare. Eu ţi-am cerut părerea, spuse Yabu. De ce-ar fi cineva ofensat ? Asta e o discuţie, *neh* ? Între conducători. Tu ai pune în afara legii muschetele ?

— Da. Cred că ar fi foarte înţelept să fiţi cu ochii în patru pe fiecare muschetă de pe domeniul Domniei voastre.

— Tuturor ţăranilor le e interzis să poarte arme de orice fel. Ţăranii mei şi oamenii mei sînt foarte bine controlaţi.

Jozen surîse tînărului zvelt. Îl ura din adîncul inimii.

— Ai idei interesante, Naga-san. Dar greşeşti în privinţa ţăranilor. Ei nu fac altceva decît să se îngrijească de samurai. Nu reprezintă o ameninţare mai mare decît o grămadă de bălegar.

— Pentru moment ! spuse Naga, mîndria punînd stăpînire pe el. Din pricina asta aş scoate acum muschetele în afara legii. Aveţi dreptate, Yabu-san, că o eră nouă cere metode noi. Dar, din pricina celor spuse de acest Anjin-san, acest barbar, aş merge mult mai departe decît legile noastre de-acum. Aş da legi ca oricine altcineva în afară de samurai, care e găsit cu o muschetă sau e prins făcînd negoţ cu muschete, să plătească imediat cu viaţa lui şi a fiecărui membru din familia lui, indiferent de vîrstă. Mai departe, aş interzice fabricarea şi aducerea de muschete din altă parte. Le-aş interzice barbarilor să le poarte sau să le aducă pe ţărmurile noastre. Da, dacă aş avea putere — ceea ce nu caut şi nu voi căuta niciodată —, aş ţine barbari dincolo de frutariile împărăţiei, afară doar de cîţiva preoţi şi un port pentru negoţ, pe care l-aş împrejmui cu un gard înalt şi cu războnici de încredere. Şi, ultimul lucru, l-aş condamna imediat la moarte pe acest barbar cu minte ticăloasă,

Anjin-san, ca știința lui mîrșavă să nu se răspîndească. El e o molimă.

Jozen spuse :

— Ah, Naga-san, trebuie să fie bine să fii atît de tînăr. Știi, stăpînul meu este de acord cu multe din cele ce-ai zis despre barbari. L-am auzit deseori spunînd : „Țineți-i afară, alungați-i, trimiteți-i cu fața la Nagasaki și țineți-i acolo, fără putință de mișcare în altă parte !" L-ai omorî pe Anjin-san, da ? Interesant. Nici stăpînului meu nu-i place Anjin-san. Dar pentru el... Se opri. A, da, părerea ta în privința muschetelor e bună. O văd clar. Pot să i-o spun stăpînului meu ? Ideea ta în privința noilor legi ?

— Bineînțeles.

Naga era potolit și mai calm acum, că spusese tot ce adunase în suflet din prima zi.

— I-ai spus seniorului Toranaga această părere ? întrebă Yabu.

— Seniorul Toranaga nu mi-a cerut părerea. Nădăjduiesc că-ntr-o zi îmi va face cinstea să mi-o ceară, așa cum ați făcut Domniile voastre, răspunse Naga imediat, cu sinceritate, și se întrebă dacă vreunul din ei descoperise minciuna.

Omi spuse :

— Alteță, cum noi discutăm liber, eu aș zice că acest barbar e o comoară. Eu cred că trebuie să învățăm multe de la barbar. Trebuie s-avem cunoștințe despre arme și nave de război, pentru că ei le cunosc. Trebuie să știm tot ce știu ei și, chiar acum, unii din noi trebuie să învețe să gîndească exact ca ei, astfel ca în curînd să-i putem întrece.

Naga spuse plin de convingere :

— Ce-ar putea ei să știe, Omi-san ? Da, cunosc multe despre muschete și nave, dar ce altceva ? Cum ar putea ei să ne distrugă ? Nu există nici un samurai printre ei. Nu recunoaște deschis acest Anjin-san că pînă și regii lor sînt ucigași și fanatici religioși ? Noi sîntem milioane, ei sînt o mînă de oameni. Am putea să-i zdrobim numai cu mîinile.

— Acest Anjin-san mi-a deschis ochii, Naga-san. Am descoperit că pămîntul nostru și China nu sînt întreaga lume, ci doar o mică parte din ea. La început am crezut că barbarul e doar o curiozitate. Acum n-o mai cred.

Mulțumesc zeilor pentru el. Cred că ne-a salvat și știu că putem învăța de la el. Ne-a dat deja putere asupra barbarilor din sud... și asupra Chinei.

— Poftim ?

— *Taikō* n-a izbutit pentru că numărul lor e prea mare față de al nostru, om la om și săgeată la săgeată, *neh* ? Cu muschete și cu priceperea barbarului am putea cuceri Beijing-ul.

— Cu viclenia barbarului, Omi-san !

— Cu toate cunoștințele barbarului, Naga-san, am putea lua Beijing-ul. Cine ia Beijing-ul stăpînește în cele din urmă China. Și cine stăpînește China poate stăpîni lumea. Trebui să învățăm să nu ne fie rușine adunînd cunoștințe, indiferent de unde vin.

— Părerea mea e că n-avem nevoie de nimic din afară.

— Fără supărare, Naga-san, eu zic că trebuie să apărăm acest Pămînt al Zeilor prin orice mijloc. E datoria noastră de căpătîi să apărăm această soartă unică, divină, pe care o avem pe pămînt. Numai acesta e Pămîntul Zeilor, *neh* ? Numai împăratul nostru e de origine divină. Sînt de acord că acest barbar trebuie redus la tăcere. Dar nu prin moarte. Printr-o permanentă izolare, aici, în Anjiro, pînă cînd noi vom învăța tot ce știe.

Jozen se scărpină, căzut pe gînduri.

— Părerile voastre vor fi spuse stăpînului meu. Sînt de acord că barbarul trebuie izolat. De asemeni, că instrucția trebuie să înceteze imediat.

Yabu scoase un sul din mînecă.

— Aici e un raport complet asupra încercărilor noastre pentru seniorul Ishido. Cînd seniorul Ishido va dori ca instrucția să înceteze, bineînțeles că instrucția va înceta.

Jozen primi pergamentul făcut sul.

— Și seniorul Toranaga ? Ce e cu el ?

Ochii i se îndreptară spre Naga. Naga nu spuse nimic, dar avea privirea ațintită spre pergament.

Yabu spuse :

— Vei putea să-i ceri direct părerea. Seniorul Toranaga are un raport la fel. Bănui că mîine ai să pleci spre Yedo. Sau ai dori să asiști la instrucție ? Nu cred că e nevoie să-ți spun că oamenii nu sînt încă pregătiți.

— Aș vrea să văd „un atac".

— Omi-san, te ocupi de treaba asta ! Conduci atacul !

— Da, Alteță.

Jozen se întoarse spre locotenentul său și-i dădu pergamentul.

— Masumoto, îl duci seniorului Ishido. Pleci imediat!

— Da, Jozen-san.

Yabu îi spuse lui Igurashi:

— Pune-i la dispoziție călăuze pînă la hotar și cai odihniți.

Igurashi plecă imediat cu samuraiul.

Jozen se întinse și căscă.

— Vă rog să mă scuzați, dar am făcut atîta drum în ultimele cîteva zile. Yabu-sama, trebuie să-ți mulțumesc pentru seara asta extraordinară. Ideile tale țintesc departe. Și ale tale, Omi-san. Și ale tale, Naga-san. Te voi lăuda seniorului Toranaga și stăpînului meu. Acum, vă rog să mă iertați, sînt foarte obosit, de la Osaka e cale lungă, nu glumă.

— Bineînțeles, spuse Yabu. Ce mai e pe la Osaka?

— Foarte bine. Vă amintiți bandiții aceia, cei care v-au atacat pe uscat și în larg?

— Bineînțeles.

— În noaptea aceea au căzut patru sute cincizeci de capete. Mulți purtau uniformele lui Toranaga.

— *Roninii* nu au nici o onoare. Nici una.

— Unii *ronini* au, spuse Jozen, usturîndu-l insulta. Trăise întotdeauna cu rușinea de a fi fost cîndva *ronin*. Unii purtau chiar uniformele noastre gri. Nici unul n-a scăpat. Toți au murit.

— Și Buntaro-san?

— Nu. El... Jozen se opri. „Nu-ul" îi scăpase, dar acum, că-l spusese, nu mai conta. Nu. Nu știm cu siguranță, nimeni nu i-a adus capul. N-ați auzit nimic despre el?

— Nu, spuse Naga.

— Poate c-a fost prins. Poate că l-au tăiat în bucăți și l-au împrăștiat. Stăpînul meu ar dori să știe cînd aflați ceva. Acum totul e foarte bine la Osaka. Pregătirile pentru întîlnire merg înainte. Vor fi petreceri îmbelșugate, spre a sărbători noua epocă și, bineînțeles, în onoarea tuturor *daimyo*-ilor.

— Dar seniorul Toda Hiro-matsu? întrebă Naga politicos.

— Bătrînul Pumn de Fier e la fel de viguros şi aprig ca întotdeauna.

— Mai e încă acolo ?

— Nu. A plecat cu toţi oamenii tatălui tău, cu cîteva zile înaintea mea.

— Şi familia tatălui meu ?

— Am auzit că doamna Kiritsubo şi doamna Sazuko au cerut să rămînă la stăpînul meu. Un doctor a sfătuit-o pe doamna Sazuko să se odihnească o lună... ştii, sănătatea ei... El a considerat că o călătorie n-ar fi bună pentru copilul care e pe drum. Adăugă către Yabu : A căzut în noaptea în care aţi plecat, nu-i aşa ?

— Da.

— Sper că nu e nimic grav, spuse Naga foarte îngrijorat.

— Nu, Naga-san, nimic grav, spuse Jozen. Apoi din nou către Yabu : L-aţi anunţat pe seniorul Toranaga de sosirea mea ?

— Bineînţeles.

— Bun.

— Veştile pe care ni le-aţi adus au să-l intereseze tare mult.

— Da. Am văzut un porumbel călător rotindu-se şi zburînd spre nord.

— Acum am şi eu porumbei care să poarte veştile.

Yabu nu adăugă că şi porumbelul lui Jozen fusese văzut, ori că şoimii îl opriseră din drum aproape de munţi, ori că mesajul fusese descifrat : „Anjiro. Totul exact cum s-a raportat. Yabu, Naga, Omi şi barbarul sînt aici."

— Am să plec mîine, cu permisiunea Domniei tale, după „atac". Îmi vei da cai odihniţi ? Nu trebuie să-l las pe seniorul Toranaga să m-aştepte. Ard de nerăbdare să-l văd. La fel şi stăpînul meu. La Osaka. Nădăjduiesc că-l vei însoţi, Naga-san.

— Dacă mi se porunceşte să fiu acolo, voi fi acolo.

Naga îşi ţinea ochii în pămînt, dar clocotea de furie stăpînită.

Jozen plecă, îndreptîndu-se cu străjile sale pe deal, în sus, către tabăra sa. Rearanjă santinelele, porunci oamenilor săi să doarmă şi intră sub micul şopron din tufe, pe care-l făcuseră împotriva ploii ce stătea să vină. La lumina lumînării, sub plasa contra ţînţarilor, rescrise mesajul anterior pe o hîrtie fină din pai de orez, şi adăugă :

„Cinci sute de muschete sînt mortale. Plănuite atacuri concentrate, cu muschete, prin surprindere — raport complet trimis deja prin Masumato." Apoi îi puse data şi stinse lumînarea. În întuneric, se strecură afară de sub plasă, scoase un porumbel din panere şi-i puse mesajul în cilindrul minuscul de la picior. Apoi se furişă tiptil spre unul din oamenii săi şi-i dădu pasărea.

— Du-o în tufe, îi şopti. Ascunde-o undeva, unde să poată sta în siguranţă pînă-n zori. Cît poţi de departe. Dar fii atent, sînt ochi pretutindeni, de jur împrejur. Dacă te opreşte cineva, spune-i că eu ţi-am zis să patrulezi, dar ascunde mai întîi porumbelul.

Omul se îndepărtă la fel de neauzit ca o insectă.

Încîntat de el însuşi, Jozen privi spre satul din vale. În cetate erau lumini şi pe coasta din faţă, în casa care ştia că este a lui Omi. Mai erau cîteva în casa chiar de dedesubt, cea ocupată acum de barbar.

Ţîngăul ăla de Naga are dreptate, gîndi Jozen, lovindu-se peste mînă după un ţînţar. Barbarul e o molimă spurcată.

* * *

— Noapte bună, Fujiko-san.

— Noapte bună, Anjin-san.

Shoji se închise în urma ei. Blackthorne îşi scoase chimonoul şi fîşia de pînză din brîu, îşi puse celălalt chimonou, mai comod, pentru dormit, şi intră sub plasa contra ţînţarilor, unde se lungi.

Stinse lumînarea. Întunericul adînc îl împresură. Casa era liniştită acum. Micile obloane erau închise şi se auzeau valurile spărgîndu-se de ţărm. Luna era acoperită de nori.

Vinul şi rîsul îl moleşiseră, dîndu-i o stare de beţie fericită, iar acum asculta valurile şi se simţea dus de ele şi cu mintea înceţoşată. Cînd şi cînd, lătra cîte un cîine în satul de la poalele dealului. Ar trebui să am un cîine, gîndi, amintindu-şi de propriul lui buldog-terier de acasă. Oare mai trăieşte ? Îl chema Grog, dar Tudor, fiul lui, totdeauna îi zicea „Og-Og".

Ah, Tudor, flăcăule ! A trecut atîta vreme.

Tare-aş vrea să vă văd pe toţi, chiar să scriu o scrisoare, s-o trimit acasă. Să vedem, gîndi. Cum aş începe ?

„Dragii mei,
Aceasta e prima epistolă pe care pot s-o trimit acasă, de cînd am acostat în Japonia. Lucrurile merg bine, acum cînd am învăţat să trăiesc după legile lor. Mîncarea e cumplită, dar astă-seară am mîncat fazan şi-n curînd o să-mi capăt nava înapoi. De unde să-mi încep povestea ? Acum sînt ca un mare senior în ţara asta ciudată. Am o casă, un cal, opt servitori, o menajeră, propriul meu bărbier şi propriul meu tălmaci. Acum sînt proaspăt ras şi mă bărbieresc în fiecare zi — briciurile de ras pe care le au aici, cu siguranţă, trebuie să fie cele mai bune din lume. Leafa mea e uriaşă, şi suficientă să hrănesc un an întreg două sute cincizeci de familii de japonezi. În Anglia asta ar fi aproape o mie de guinee de aur pe an ! De zece ori leafa mea de la Compania Olandeză..."

Shoji începu să se deschidă. Mîna-i căută pistolul de sub pernă şi se pregăti trăgîndu-se mai înapoi. Apoi desluşi fîşîitul aproape imperceptibil de mătase şi unda de parfum.

— Anjin-san ?

O şoaptă firavă, dătătoare de speranţe.

— *Hai* ? întrebă el la fel de încet, străpungînd cu privirea întunericul, neputînd să deslueşască ceva.

Paşii se apropiară. O auzi îngenunchind şi plasa fu dată la o parte. Ea veni înăuntru lîngă el, sub plasa care-i învălui. Ea îi luă mîna şi o duse la piept, apoi la buze.

— Mariko-san ?

Imediat degetele ei alunecară prin întuneric şi-i atinseră gura, făcîndu-i semn să tacă. El dădu din cap, înţelegînd primejdia îngrozitoare care-i ameninţa. Îi luă mîna delicată şi i-o atinse uşor cu buzele. În întunericul de smoală, cealaltă mînă îi căută faţa şi începu să i-o mîngîie. Ea-i sărută degetele unul cîte unul. Păru-i era slobod, ajungîndu-i pînă-n brîu. Mîinile lui o cuprinseră. Atingerea plăcută a mătăsii îi dezvălui trupul gol pe dedesubt.

Gustul ei era dulce ca mierea. El îi atinse dinţii cu limba, apoi urechile, de jur-împrejur, în timp ce o dezbrăca. Ea-i dezlegă chimonoul, lăsîndu-l pe-al ei să cadă. Respiraţia îi deveni mai profundă. Veni mai aproape, cuibărindu-se lîngă el, şi trase aşternutul peste cap. Apoi începu să-l iubească, cu mîinile, cu buzele. Cu mai multă tandreţe, patimă şi pricepere decît cunoscuse el vreodată.

Capitolul 33

Blackthorne se trezi în zori. Era singur. La început fusese sigur că visase, dar parfumul ei încă mai stăruia şi el ştia că nu fusese un vis.

Auzi o bătaie discretă în uşă.

— *Hai ?*

— *Ohayo,* Anjin-san, *gomen nasai.*

O slujnică îi deschise uşa lui Fujiko, apoi aduse tava cu ceai, un bol cu fiertură de orez şi prăjituri din orez.

— *Ohayo,* Fujiko-san, *domo,* spuse el, mulţumindu-i.

Totdeauna venea ea însăşi cu micul lui dejun, deschidea plasa şi aştepta, în timp ce el mînca iar slujnica îi pregătea un alt chimonou, şosetele-*tabi* şi bucata de pînză din brîu.

Sorbi din ceai, întrebîndu-se dacă Fujiko ştia despre noaptea trecută. Faţa ei nu trăda nimic.

— *Ikaga desu ka ?* Ce mai faci ? întrebă Blackthorne.

— *Okagasama de genki desu,* Anjin-san. *Anata wa ?* Foarte bine, mulţumesc. Dar dumneata ?

Slujnica îi scoase haine curate din dulapul mascat, ce se contopea discret cu restul camerei formată din panouri de hîrtie, apoi îi lăsă singuri.

— *Anata wa yoku nemutta ka ?* Ai dormit bine ?

— *Hai,* Anjin-san, *arigato goziemashita !* Ea zîmbi, îşi duse mîna la cap, ca şi cum ar fi durut-o, arătînd prin semne că fusese beată şi dormise ca un bolovan. *Anata wa ?*

— *Watashi wa yoku ne muru.* Am dormit foarte bine

Ea-l corectă :

— *Watashi wa yoku nemutta.*

— *Domo, Watashi wa yoku nemutta.*

— *Yoi ! Taihenyoi !* Bine. Foarte bine.

Apoi o auzi pe Mariko strigînd pe coridor :

— Fujiko-san ?

— *Hai,* Mariko-san ?

Fujiko se duse la uşă şi o crăpă puţin. El n-o putea vedea pe Mariko. Şi nu înţelegea ce-şi spuneau.

Sper că nimeni nu ştie, gîndi. Mă rog să rămînă o taină, doar între noi doi. Poate ar fi mai bine să fi fost un vis.

Începu să se îmbrace. Fujiko se întoarse și îngenunche să-i lege șireturile de la *tabi*.

— Mariko-san ? *Nan ja ?*

— *Nane mo,* Anjin-san, răspunse ea. N-a fost nimic important.

Ea se îndreptă spre *takonama* [1], nișa cu pînză pictată și cu aranjamentul floral, unde erau puse întotdeauna săbiile lui. I le aduse. El și le prinse la cingătoare. Săbiile nu i se mai păreau ridicole, deși ar fi dorit să le poată purta cu mai puțină sfială.

Ea-i spusese că tatăl ei fusese răsplătit cu săbiile, pentru vitejia sa, după o anume luptă sîngeroasă, în nordul îndepărtat al Coreei, în urmă cu șapte ani, în timpul primei invazii. Armatele japoneze victorioase străbătuseră regatul ca o vijelie, dînd lupte crîncene în nord. Apoi, cînd se aflau lîngă rîul Yalu, hoardele chinezești trecuseră pe neașteptate hotarul, valuri-valuri, intrînd în bătălie împotriva armatelor japoneze și le puseseră pe fugă prin numărul lor neînchipuit de mare. Tatăl lui Fujiko făcuse parte din ariergarda care acoperise retragerea spre munții de la nord de Seul, unde ei se regrupaseră și luptaseră fără ca vreunii din ei să încline de partea sa sorții de izbîndă. Aceasta și cea de a doua campanie fuseseră cele mai costisitoare expediții militare din cîte s-au dus vreodată. Cînd *taikō* murise anul trecut. Toranaga, în numele Consiliului Regenților, ordonase imediat ca rămășițele armatelor să se întoarcă acasă, spre marea ușurare a celor mai mulți dintre *daimyo,* care n-avuseseră deloc la inimă campania din Coreea.

Blackthorne ieși în verandă. Își puse încălțările și dădu din cap către servitorii săi adunați într-un șir perfect, ca să-l salute la plecare, după cum era obiceiul.

Era o zi mohorîtă. Cerul era acoperit de nori și un vînt cald, umed venea dinspre mare. Dalele așezate în prundișul potecii erau ude de la ploaia ce căzuse peste noapte.

În fața porții așteptau caii și cei zece samurai ai săi, călări. Și Mariko.

---

[1] Nișă în perete, cu destinație sacră, adăpostind una pînă la trei pînze verticale, pictate, un vas cu flori aranjate după criteriile artei ikebana și lista cu numele strămoșilor familiei.

Ea era deja în șa și purta o mantie galben pal peste pantalonii de mătase de un verde deschis, o pălărie cu boruri mari, un voal prins cu panglici galbene și mănuși. O umbrelă de ploaie era la îndemînă, prinsă la oblînc.

— *Ohayo,* spuse el ceremonios. *Ohayo,* Mariko-san.

— *Ohayo,* Anjin-san. *Ikaga desu ka ?* [1]

— *Okagesama de genki desu. Anata wa ?* [2]

Ea zîmbi.

— *Yogi, arigato goziemashita.*

Ea nu făcu nici cea mai vagă aluzie că se întîmplase ceva între ei. Dar nici el nu se aștepta la așa ceva, mai ales în public, știind cît era de periculos. Parfumul ei ajunse pînă la el și i-ar fi plăcut s-o sărute aici, în fața tuturor.

— *Ikimaso !* [3] spuse și se răsuci în șa, făcîndu-le semn samurailor să treacă în față. Își ducea calul la pas și Mariko veni lîngă el. Cînd rămaseră singuri, încordarea lui se domoli.

— Mariko ?

— *Hai ?*

Apoi el spuse în latină :

— Ești frumoasă și te iubesc.

— Îți mulțumesc, dar cu atîta vin din seara trecută capul meu numai frumos nu poate fi azi, zău că nu, și iubire este un cuvînt creștin.

— Ești frumoasă, și ești creștină, și vinul nu ți-a putut face nimic.

— Mulțumesc pentru minciună, Anjin-san, da, îți mulțumesc.

— Nu. Eu ar trebui să-ți mulțumesc.

— O ? De ce ?

— Nu mă întreba de ce. Îți mulțumesc sincer.

— Dacă vinul și carnea te fac atît de prietenos, de bun și de curtenitor, spuse ea, atunci trebuie să-i spun concubinei tale să răstoarne cerul și pămîntul să-ți facă rost de ele în fiecare seară.

— Da. Aș vrea ca toate să fie la fel, întotdeauna.

---

[1] Ce mai faci (jpn).
[2] Bine, mulțumesc. Dar tu ? (jpn.).
[3] Hai să mergem (jpn.)

— Azi eşti nespus de fericit, zise ea. Bine, foarte bine, dar de ce ? De ce, într-adevăr ?

— Din pricina dumitale. Ştii de ce.

— Nu ştiu nimic, Anjin-san.

— Nimic ? o tachină el.

— Nimic.

Era uluit. Acum erau singuri şi în siguranţă.

— De ce-ţi laşi sufletul să ţi se citească pe chip ? spuse ea.

— Tîmpenie ! Absolută tîmpenie ! Am uitat că e foarte înţelept să fii cu mare băgare de seamă. A fost doar pentru că eram singuri şi voiam să vorbesc despre asta. Şi, de fapt, să spun mai multe.

— Vorbeşti în cimilituri. Nu te înţeleg.

Era din nou încurcat.

— Dumneata nu vrei să discutăm despre asta ? Chiar deloc ?

— Despre ce, Anjin-san ?

— Atunci, ce s-a întîmplat azi-noapte ?

— Am trecut pe lîngă uşa dumitale azi-noapte, cînd slujnica mea, Koi, era cu dumneata.

— Ce ? !

— Noi, concubina dumitale şi cu mine, am crezut că ar fi un dar care ţi-ar face plăcere. Ţi-a plăcut, nu ?

Blackthorne încerca să-şi vină în fire. Slujnica lui Mariko era de talia ei, dar mai tînără şi nicidecum atît de atrăgătoare şi atît de drăguţă. Da, fusese întuneric beznă şi capu-i era tulbure din pricina vinului, dar nu, nu fusese slujnica.

— Asta nu e cu putinţă, spuse el în portugheză.

— De ce nu e cu putinţă, *senhor* ? întrebă ea în aceeaşi limbă.

El o schimbă iar în latină, pentru că însoţitorii călări nu erau prea departe şi vîntul sufla în direcţia lor.

— Te rog nu glumi cu mine. Nimeni nu ne poate auzi. Îţi cunosc înfăţişarea şi parfumul.

— Dumneata crezi c-am fost eu ? O, n-am fost, Anjin-san ! Aş fi onorată, dar n-ar fi nicicînd posibil... oricît de mult aş putea-o dori. O, nu, Anjin-san ! N-am fost eu, ci Koi, slujnica mea. Aş fi onorată, dar eu aparţin altuia, chiar dacă e mort.

— Da, dar n-a fost slujnica dumitale. Îşi domoli mînia. Dar s-o lăsăm aşa cum doreşti.

— A fost slujnica mea, Anjin-san, spuse ea împăciuitoare. Noi i-am dat cu parfumul meu și am învățat-o să nu rostească nici un cuvînt. Nu ne-a trecut nici o clipă prin gînd c-ai să crezi că sînt eu ! Asta n-a fost ca să te înșelăm, ci ca să te descătușezi, știind că discuțiile despre împărțitul pernei încă te mai stînjenesc. Ea-l privea cu ochi mari, nevinovați. Ea ți-a plăcut, Anjin-san ? Dumneata i-ai plăcut ei.

— Uneori este lipsit de haz să glumești despre lucruri de mare importanță.

— Lucrurile de mare importanță vor fi totdeauna tratate cu multă importanță. Dar o slujnică, noaptea, în pat cu un bărbat, este ceva lipsit de importanță.

— Eu nu te consider pe dumneata lipsită de importanță.

— Îți mulțumesc. Și eu zic la fel. Dar o slujnică, noaptea, în pat cu un bărbat, e o chestiune personală și fără importanță. Este un dar din partea ei și, uneori, și din partea lui. Nimic mai mult.

— Niciodată ?

— Uneori. Dar această chestiune personală, ca-mpărțitul pernei, nu are acea imensă gravitate pe care i-o atribui dumneata.

— Niciodată ?

— Numai atunci cînd femeia și bărbatul o fac împotriva legii. În *această* țară.

El se domoli, înțelegînd, în cele din urmă, pricina tăgăduielii ei.

— Îmi cer iertare, spuse. Da, ai dreptate, iar eu am greșit foarte mult. Nu trebuia să fi vorbit niciodată. Îmi cer iertare.

— De ce te scuzi ? Pentru ce ? Spune-mi, Anjin-san, fata purta crucifix ?

— Nu.

— Eu întotdeauna îl port. Totdeauna.

— Un crucifix poate fi scos, spuse el în portugheză. Asta nu dovedește nimic. Ar putea fi împrumutat, ca parfumul.

— Spune-mi un ultim adevăr : ai văzut într-adevăr fata ? *Ai văzut-o* bine ?

— Bineînțeles. Te rog, să uităm că am...

— Noaptea era foarte întunecoasă, luna acoperită de

nori. Te rog, spune adevărul, Anjin-san. Gîndeşte-te ! Ai văzut într-adevăr fata ?

Bineînţeles că am văzut-o, gîndi el indignat.

Pe naiba, gîndeşte-te bine. *N-ai văzut-o.* Mintea ţi-era înceţoşată. Putea să fi fost slujnica, dar tu ştiai că e Mariko, pentru că o voiai pe Mariko şi o vedeai numai pe Mariko în închipuirea ta, crezînd că Mariko te-ar dori şi ea în egală măsură. Eşti un prost. Al naibii de prost.

— De fapt, nu. De fapt, ar trebui, într-adevăr, să-mi cer scuze, spuse el. Cum să-mi cer iertare ?

— Nu-i nevoie să-ţi ceri iertare, Anjin-san, răspunse ea calm. Ţi-am spus de multe ori că un bărbat nu se scuză niciodată, chiar dacă a greşit. Dumneata n-ai greşit. Ochii ei îl tachinau acum. Nu e cazul să ceri scuze slujnicei mele.

— Mulţumesc, spuse el rîzînd. Dumneata mă faci să mă simt mai puţin prost.

— Cînd rîzi, anii parcă-ţi dispar. Seriosul Anjin-san devine din nou copil.

— Tatăl meu mi-a spus că eu m-am născut bătrîn.

— Aşa e ?

— Aşa gîndea el.

— Cum era el ?

— A fost un bărbat grozav. Căpitan şi proprietar de navă. Spaniolii l-au omorît într-o localitate numită Anvers, cînd au trecut oraşul acela prin foc şi sabie. I-au ars corabia. Aveam şase ani, dar mi-l amintesc, era un bărbat spătos, înalt, bun, cu păr auriu. Fratele meu mai mare, Arthur, avea doar opt ani... Am trăit vremuri grele atunci, Mariko-san.

— De ce ? Te rog, spune-mi. Te rog !

— Totul e foarte obişnuit. Fiecare bănuţ fusese băgat în nava aceea şi ea s-a dus... şi, ei bine, nu mult după asta, sora mea a murit. De fapt, a murit din pricina foamei. În 1571 a fost foamete şi din nou ciumă.

— Şi la noi e uneori ciumă. Pestă bubonică. Eraţi mulţi în familia voastră ?

— Trei, spuse el bucuros să vorbească, pentru a uita de cealaltă durere. Willia, sora mea, avea nouă ani cînd a murit. Arthur era următorul, el voia să ajungă artist, sculptor, dar a trebuit să se facă ucenic la un pietrar, ca să ne poată ţine. A fost omorît pe vremea Armadei. Avea douăzeci şi cinci de ani, bietul de el, atunci se înrolase pe

o navă, şi era nepregătit. A fost o mare pierdere. Eu sînt ultimul din familia Blackthorne. Acum, nevasta şi fiica lui Arthur locuiesc cu soţia şi copiii mei. Mama încă trăieşte, la fel şi bătrîna, bunica Iacoba — ea are şaptezeci şi cinci de ani şi e la fel de viguroasă, ca un stejar englezesc, deşi e irlandeză. Ele trăiau cînd am plecat eu, acum doi ani şi mai bine.

Durerea îi revenea iar. Am să mă gîndesc la ei atunci cînd voi porni spre casă, îşi promise, dar, pînă atunci, nu !

— Mîine o să fie furtună, spuse el privind marea. Una puternică, Mariko-san. Apoi peste trei zile vom avea vreme bună.

— Acesta e anotimpul furtunilor. De obicei e-ntunecat şi plouă mereu. Cînd se opresc ploile se face foarte umed. Apoi încep *tai-fun*-urile.

Aş vrea să fiu din nou pe mare, gîndea el. Am fost oare vreodată pe mare ? A fost nava aievea ? Ce e aievea ? Mariko sau slujnica ?

— Nu rîzi prea des, nu-i aşa, Anjin-san ?

— Am călătorit prea multă vreme pe mare. Marinarii sînt întotdeauna gravi. Am învăţat să privim marea. O urmărim întotdeauna şi aşteptăm dezastrul. Ia-ţi ochii de pe mare o secundă, iar ea îţi va înhăţa nava şi ţi-o va face ţăndări.

— Mie mi-e frică de mare, spuse ea.

— Şi mie. Un pescar bătrîn mi-a spus cîndva : „Bărbatul care nu se teme de mare se va îneca degrabă, pentru că o să iasă în larg într-o zi cînd n-ar trebui. Dar nouă ne e teamă de mare, aşa că vom fi scufundaţi mai rar". Îşi îndreptă privirile spre ea. Mariko-san...

— Da ?

— Acum cîteva minute mă convinseseşi că..., ei bine, să zicem că eram convins. Acum nu mai sînt. Care e adevărul ? *Honto*. Trebuie să-l ştiu.

— Urechile sînt făcute să audă. Bineînţeles că a fost slujnica.

— Slujnica asta ! Pot s-o cer ori de cîte ori vreau ?

— Bineînţeles, dar un bărbat înţelept n-ar face-o.

— Pentru că aş putea fi dezamăgit, data viitoare ?

— Posibil.

— Găsesc că e greu să te bucuri de o slujnică, iar apoi s-o pierzi şi nici să nu poţi spune nimic...

— Să-mparţi perna e o bucurie a trupului. Şi atîta tot.

— Dar cum să-i zic unei slujnice că e frumoasă ? Că o iubesc ? Că mi-a umplut sufletul de o fericire fără margini ?

— Nu se cade să „iubești" o slujnică în acest chip. Nu aici, Anjin-san. Pasiunea asta nu e nici chiar pentru o soție sau o concubină. Brusc făcu crețuri la ochi. Ci doar pentru cineva precum Kiku-san, curtezana, care e atît de frumoasă și o merită.

— Unde pot să găsesc această fată ?

— În sat. Ar fi pentru mine o cinste să fac pe mijlocitorul.

— Dumnezeule, cred că într-adevăr vrei s-o faci !

— Bineînțeles. Un bărbat are nevoie de tot felul de pasiuni. Această doamnă este demnă de o poveste de dragoste — dacă îți poți permite.

— Cum adică ?

— Te-ar costa foarte mult.

— Iubirea n-o cumperi. Felul ăsta de iubire nu valorează doi bani. Iubirea nu are preț.

Ea zîmbi.

— Împărțitul pernei are totdeauna prețul lui. Totdeauna. Nu neapărat în bani, Anjin-san. Dar un bărbat totdeauna plătește pentru treaba asta, într-un fel sau altul. Adevărata iubire, noi o numim datorie, este de la suflet la suflet și nu are nevoie de o asemenea exteriorizare, de darul morții.

— Greșești. Aș vrea să-ți pot arăta lumea așa cum este.

— Știu cum este lumea și cum va fi mereu. O vrei din nou pe această slujnică demnă de dispreț ?

— Da. Știi că vreau...

Mariko rîse amuzată.

— Atunci îți va fi trimisă. La apusul soarelui. Noi o vom însoți, Fujiko și cu mine !

— La naiba, vă cred în stare !

Rîseră amîndoi.

— Ah, Anjin-san, mă bucur că te văd rîzînd. De cînd te-ai reîntors la Anjiro te-ai schimbat mult.

— Nu. Nu prea mult. Dar noaptea trecută am avut un vis. Visul acela era perfecțiunea.

— Dumnezeu este perfecțiunea. Și uneori și un apus de soare, sau un răsărit de lună, sau primul crocus din acest an.

— Nu te înțeleg deloc.

Își ridică vălul de pe față și-l privi în ochi.

— Cîndva un alt bărbat mi-a spus : „Nu te înțeleg deloc", și soțul meu i-a răspuns : „Iertați-mă, Alteță, dar nici un bărbat n-o poate înțelege. Tatăl ei n-o înțelege, nici zeii, nici Dumnezeul ei barbar, nici chiar mama ei n-o înțelege."

— Acela a fost Toranaga ? Seniorul Toranaga ?

— O, nu, Anjin-san. Acela a fost *taikō*. Seniorul Toranaga mă înțelege. El înțelege totul.

— Chiar și pe mine ?

— Foarte mult.

— Ești sigură de asta, nu ?

— Da. O, foarte sigură.

— O să cîștige războiul ?

— Da.

— Îi sînt eu vasalul favorit ?

— Da.

— O să-mi ia navele de război ?

— Da.

— Cînd o să-mi primesc nava înapoi ?

— N-ai s-o primești.

— De ce ?

Gravitatea ei dispăru.

— Pentru că o să ai „slujnica" dumitale în Anjiro și-atît o să tot împarți perna, că n-o să mai ai putere să mergi, nici măcar pe brînci, atunci cînd ea o să te roage să te duci pe nava dumitale și cînd și seniorul Toranaga o să-ți ceară să pleci și să ne lași în pace !

— Poftim, cine-mi ești ! O clipă atît de serioasă, ca-n următoarea să nu mai fii deloc.

— Asta e doar ca să-ți răspund, Anjin-san, și să pun anumite lucruri la locul lor. Ah, dar înainte de a ne părăsi, ar trebui s-o vezi pe doamna Kiku. E demnă de o mare pasiune. E atît de frumoasă și talentată. Pentru ea, dumneata ai fi extraordinar !

— Sînt ispitit să primesc provocarea.

— Nu provoc pe nimeni. Dar, dacă ești pregătit să fii samurai și nu... nu un străin... dacă ești pregătit să socotești împărțitul pernei drept ceea ce este, atunci aș fi onorată să fac pe mijlocitorul.

— Cum adică ?

— Cînd vei fi foarte bine dispus şi te vei simţi pregătit pentru o distracţie cu totul aparte, roagă-ţi concubina să-mi spună.

— De ce pe Fujiko-san ?

— Pentru că este de datoria concubinei dumitale să aibă grijă să fii mulţumit. E obiceiul nostru, ca să facem viaţa simplă. Noi admirăm simplitatea, aşa că *bărbaţii şi femeile* pot să ia împărţitul pernei drept ceea ce este : o parte importantă a vieţii, cu siguranţă, dar între un bărbat şi o femeie există lucruri mai însemnate. Supunere, de exemplu. Respect. Datorie. Chiar această „iubire" a voastră. Fujiko te „iubeşte".

— Nu, nu mă iubeşte.

— Ea îţi va da viaţa ei. Ce poate fi mai de preţ ?

În cele din urmă, îşi desprinse ochii de pe ea şi privi marea. Creste de valuri veneau spre mal şi vîntul se-nteţea. Se întoarse iar spre ea.

— Deci nu e nimic de spus între noi ? întrebă.

— Nimic. Aşa e înţelept.

— Şi dacă eu nu sînt de acord ?

— Trebuie să fii. Te găseşti aici. Aceasta este casa dumitale.

* * *

Cei cinci sute de călăreţi în atac galopau de-a valma peste coama dealului, în jos, spre fundul văii presărat cu pietre, unde alţi două mii „în apărare" erau aşezaţi în formaţie de luptă. Fiecare purta o muschetă la spate, iar la centură săculeţe cu gloanţe şi cremene şi cîte un corn cu praf de puşcă. Ca la majoritatea samurailor, hainele lor erau o adunătură pestriţă de chimonouri şi jerpelituri, dar armele erau întotdeauna de cea mai bună calitate, după posibilităţile fiecăruia. Numai Toranaga şi, luîndu-se după el, şi Ishido insistau ca trupele lor să fie îmbrăcate uniform şi îngrijit. Toţi ceilalţi *daimyo* considerau o asemenea vădită ciudăţenie drept o irosire prostească de bani, o inovaţie netrebuincioasă. Chiar şi Blackthorne era de aceeaşi părere. Armatele din Europa n-au fost niciodată în uniforme — ce rege şi-ar putea permite asta, afară doar pentru garda personală ?

El stătea pe o ridicătură, cu Yabu şi ajutoarele sale, cu Jozen şi toţi oamenii săi şi cu Mariko. Aceasta era

prima repetiție generală a unui atac. Aștepta neliniștit. Yabu era neobișnuit de încordat, iar Omi și Naga fuseseră așa de iritați, mai-mai să se ia la harță. În special Naga.

— Ce se-ntîmplă cu toți ? o întrebase pe Mariko.

— Pesemne că vor să iasă bine în fața seniorului lor și a oaspetelui său.

— El e tot *daimyo ?*

— Nu. Dar e un om important, e unul din generalii seniorului Ishido. Ar fi bine dacă totul ar ieși perfect astăzi.

— Voiam să mi se fi spus și mie că aici se va face o repetiție generală.

— La ce-ar fi folosit ? Dumneata ai făcut tot ce puteai face.

Da, gîndi Blackthorne în timp ce-i privea pe cei cinci sute de călăreți. Dar ei nu sînt încă nici pe departe pregătiți. Cu siguranță că și Yabu o știe, toți o știu. Așa că, dacă e un dezastru, ei bine asta-i *karma,* își spuse el cu mai multă încredere, și gîndul ăsta îl consolă.

Atacanții veneau tot mai repede, iar apărătorii stăteau în picioare, așteptîndu-i, sub stindardele căpitanilor lor, bătîndu-și joc de „inamic", așa cum făceau de obicei, desfășurați în flancuri, pe cîte trei-patru rînduri. Curînd atacanții aveau să descalece în afara razei de bătaie a săgeților. Apoi, se obișnuia ca cei mai viteji războinici de ambele părți să păsească bătăioși în față, ca să arunce mănușa, proclamîndu-și propria superioritate și propria spiță, cu cele mai învederate insulte. Începeau să lupte, corp la corp, alăturîndu-li-se treptat din ce în mai mulți, pînă ce un comandant avea să ordone atacul general. De obicei, cei în număr mai mare îi învingeau pe cei mai puțini, apoi erau aduse rezervele și aruncate în luptă, și iar începea încăierarea, pînă cînd moralul uneia din părți ceda și cei cîțiva lași, care se retrăgeau, avea să fie urmați de alții, iar fuga generală, în mare zăpăceală, pregătea sfîrșitul luptei. Trădarea nu era neobișnuită. Uneori regimente întregi, urmînd ordinele stăpînilor lor, schimbau părțile, fiind primiți ca aliați — totdeauna bine întîmpinați, dar niciodată considerați de încredere. Uneori, comandanții înfrînți fugeau spre a se regrupa și a porni iar lupta. Cîteodată rămîneau pe loc și luptau pînă la moarte, alteori își făceau *seppuku,* cu tot ritualul. Rareori erau prinși.

Unii îşi ofereau serviciile învingătorilor. Uneori erau acceptate, dar în majoritatea cazurilor refuzate. Moartea era soarta învinşilor, rapidă pentru cei bravi şi plină de ruşine pentru cei laşi. Acesta era tipicul de veacuri al tuturor încăierărilor din această ţară, chiar şi al marilor bătălii, soldaţii de aici fiind la fel ca pretutindeni, afară doar că aici erau mai numeroşi şi mai cruzi ; şi mult mai mulţi decît oriunde pe acest pămînt erau gata să moară pentru stăpînii lor.

Tropotul copitelor răsună în vale.

— Unde e comandantul atacului ? Unde e Omi-san ? întrebă Jozen.

— Printre oameni, fii liniştit, răspunse Yabu.

— Dar unde e steagul lui ? Şi de ce nu poartă armură de luptă şi panaşe ? Unde e steagul comandantului ? Sînt de-a dreptul ca o adunătură de bandiţi împuţiţi ce nu-s buni de nimic !

— Ai răbdare ! Toţi ofiţerii au primit ordin să nu iasă la vedere. Ţi-am spus. Şi, te rog, nu uita că noi ne prefacem că lupta e în plină desfăşurare, că asta nu e decît o parte dintr-o mare bătălie, cu rezerve şi arm...

Jozen izbucni :

— Unde le sînt săbiile ? Nici unul din ei nu poartă sabie ! Samurai fără săbii ? O să fie măcelăriţi !

— Fii liniştit !

Acum atacanţii descălecau. Primii războinici ieşiră din rîndurile apărătorilor spre a-şi arăta curajul. Un număr egal începu să-şi măsoare forţele cu ei. Apoi, deodată, masa neorînduită de atacanţi se năpusti în cinci falange, într-o disciplină de fier, fiecare falangă formată din cîte patru rînduri a douăzeci şi cinci de oameni, trei falange în faţă şi două de rezervă, la patruzeci de paşi, în spate. Toţi ca unul atacară inamicul. Cînd erau la o bătaie de puşcă, se opriră la comandă şi rîndurile din faţă traseră o salvă asurzitoare, toţi deodată. Ţipete şi oameni murind. Jozen şi oamenii lui se aplecară din reflex, apoi priviră uimiţi cum rîndurile din faţă îngenuncheară şi începură să reîncarce, iar rîndurile din spate traseră pe deasupra lor, rîndurile trei şi patru urmînd acelaşi tipic. La fiecare salvă cădeau mai mulţi apărători şi valea se umplu de strigăte, ţipete şi haos.

— Îţi omori propriii tăi oameni ! strigă Jozen peste vacarmul general.

— E muniție oarbă, nu adevărată ! Toți se prefac, dar imaginează-ți cum ar fi un atac adevărat, cu gloanțe adevărate. Privește !

Acum apărătorii își „reveneau" din șocul inițial. Se regrupară și se întoarseră într-un atac frontal. Dar, între timp, rîndurile din față reîncărcaseră și, la comandă, traseră o altă salvă din poziția îngenuncheat, apoi cel de al doilea rînd trase, stînd în picioare, îngenunchind imediat ca să reîncarce, apoi urmară al treilea și al patrulea după același tipic și, deși mulți trăgători erau înceți, iar șirurile în dezordine, era ușor de imaginat decimarea îngrozitoare pe care ar face-o niște oameni bine instruiți. Contraatacul șovăi, apoi apărătorii se retraseră într-o zăpăceală prefăcută, pe povîrniș în sus, ca să se oprească chiar la picioarele celor care îi priveau. Mulți „morți" zăceau împrăștiați pe pămînt.

Jozen și oamenii lui erau cutremurați.

— Puștile astea ar rupe orice linie !

— Așteaptă. Bătălia nu s-a terminat !

Apărătorii se regrupară din nou și acum comandanții lor îi îndemnau să iasă victorioși, băgînd în luptă rezervele și ordonînd atacul general. Samuraii se năpustiră pe deal, în jos, aruncîndu-se asupra dușmanului și scoțînd strigătele lor teribile de bătălie.

— Acum o să fie făcuți una cu pămîntul, spuse Jozen, prins ca și ceilalți de autenticitatea acestei lupte simulate.

Și avu dreptate. Falangele cedară. Rîndurile se rupseră și ei o luară la sănătoasa în fața strigătelor de bătălie ale adevăraților samurai, cu săbii și suliițe, iar Jozen și oamenii lui își alăturară și ei strigătele de dispreț, în timp ce regimentele alergau spre moarte mîncînd pămîntul. Pușcașii o luară la fugă precum Mîncăii de Usturoi, o sută de pași, două sute, trei sute, apoi, brusc, la comandă, falangele se regrupară, de data asta în formație de V. Se porniră iar salvele zdrobitoare. Atacul se poticni, apoi se opri. Dar puștile continuau. Se opriră apoi și ele. Jocul încetă. Dar toți de pe muncel știau acum că, acum cei două mii aveau să fie măcelăriți.

În tăcere, atacanții și apărătorii începură să se separe. „Cadavrele" se ridicară în picioare, armele erau adunate. Se auzeau rîste și gemete. Mulți șchiopătau și cîțiva erau grav răniți.

— Te felicit, Yabu-sama, spuse Jozen cu mare sinceritate. Acum înțeleg ce încercați cu toții să-mi spuneți.

— Tragerea a avut multe hibe, spuse Yabu încîntat în sinea lui. Ne vor trebui luni să-i instruim ca lumea.

Jozen clătină din cap.

— Nu mi-ar plăcea să-i atac acum, dacă ar avea muniție adevărată. Nici o armată n-are cum să reziste acestei forțe — nici o linie de bătaie. Șirurile n-ar izbuti niciodată să rămînă compacte. Atunci ai putea să reverși trupe obișnuite și cavalerie prin rîndurile rupte și aripile ar fi făcute praf, ca un pergament vechi. Mulțumi în gînd tuturor spiritelor *kami* că avusese înțelepciunea să vadă atacul. Apoi continuă : Priveliștea a fost cumplită. Pentru o clipă am crezut că bătălia e adevărată.

— Li s-a ordonat s-o facă să pară adevărată. Și acum, dacă dorești, poți să-mi treci în revistă pușcașii.

— Mulțumesc. Ar fi o cinste pentru mine.

Apărătorii se îndreptau șuvoaie spre tabăra lor, așezată pe dealul îndepărtat. Cei cinci sute de pușcași așteptau jos, lîngă poteca ce urca muchea dealului și cobora în sat. Se rînduiau pe companii, Omi și Naga în fruntea lor, amîndoi purtînd din nou săbii.

— Yabu-sama ?

— Da, Anjin-san ?

— Bine, nu ?

— Da, bine.

— Mulțumesc, Yabu-sama. Eu plăcut.

Mariko îl corectă automat :

— Mi-a plăcut.

— A, îmi pare rău. Mi-a plăcut.

Jozen îl luă pe Yabu deoparte.

— Toate acestea le-ai învățat de la Anjin-san ?

— Nu, minți Yabu. Dar așa luptă barbarii. El doar a instruit oamenii să-ncarce și să tragă.

— De ce nu faci așa cum a zis Naga-san ? Acum ai cunoștințele barbarului. De ce să riște să se răspîndească ? El e o molimă. E foarte periculos, Yabu-sama. Naga-san avea dreptate. E adevărat, țăranii ar *putea* lupta lesne așa. Descotorosește-te de barbar acum.

— Dacă seniorul Ishido dorește capul lui, nu trebuie decît să-l ceară.

— Eu îl cer. Acum. Cruzimea apăru iar în vocea lui. Vorbesc în numele lui.

— Am să ţin seama de asta, Jozen-san.

— Şi, de asemeni, în numele lui, *cer* ca toate muschetele să fie luate imediat de la trupe.

Yabu se încruntă şi-şi îndreptă atenţia spre companii. Ele se apropiau urcînd dealul, în rînduri drepte, disciplinate, uşor caraghioase, doar pentru că o asemenea ordine era neobişnuită. La cincizeci de paşi se opriră. Omi şi Naga înaintară, singuri, şi salutară.

— A fost perfect pentru un prim exerciţiu, spuse Yabu.

— Mulţumesc, Alteţă, răspunse Omi. Şchiopăta uşor, iar faţa-i era murdară, cu vînătăi şi cu urme de praf de puşcă.

Jozen spuse :

— Trupele tale vor trebui să poarte săbii într-o luptă adevărată, Yabu-sama, *neh* ? Un samurai trebuie să poarte săbii, dacă termină muniţia, *neh* ?

— Săbiile vor fi la locul lor, la atac şi în retragere. O, ei or să le poarte, ca de obicei, spre a menţine surpriza, dar chiar înainte de primul atac le vor lepăda.

— Samuraiul va avea întotdeauna nevoie de săbii. Într-o luptă adevărată. Chiar şi aşa, eu sînt bucuros că nu va trebui să foloseşti această forţă de atac, sau... Jozen voia să adauge : „Sau această metodă de luptă ticăloasă şi parşivă". În schimb spuse : Sau va trebui să renunţăm cu toţii la săbii.

— Poate că o vom face, Jozen-san, cînd vom merge la război.

— Ai renunţa la sabia dumitale Murasama ? Sau chiar la darul lui Toranaga ?

— Ca să cîştig o bătălie, da. Altfel nu.

— Atunci s-ar putea să trebuiască s-alergi mîncînd pămîntul să-ţi salvezi sămînţa cînd muscheta ţi s-a înţepenit şi praful de puşcă s-a udat.

Jozen rîse de propria-i vorbă de duh. Yabu nu.

— Omi-san ! Arată-i ! porunci el.

Imediat Omi dădu un ordin. Oamenii lui scoaseră pe neobservate baioneta scurtă, băgată în teacă, care atîrna aproape nevăzută la centiroane, la spate, şi o puseră în lăcaşul din gura muschetelor.

— *Atac !*

Imediat samuraii atacară cu strigătul lor de bătălie :

— Kasigiiiiii !

Pădurea de săbii se opri la un pas de ei. Jozen și oamenii lui rîdeau strepezit de brusca și neașteptata ferocitate.

— Bine, foarte bine, spuse Jozen. Întinse mîna și atinse una din baionete. Era extrem de ascuțită. Poate că ai dreptate, Yabu-sama. Să sperăm că nu va fi pusă niciodată la-ncercare.

— Omi-san ! strigă Yabu. Rînduiește-i în formație. Jozen-san vrea să-i treacă în revistă. Apoi te întorci în tabără. Mariko-san, Anjin-san, urmați-mă !

Începu să coboare coasta cu pași mari, printre rînduri, Blackthorne și Mariko veneau în urma lui.

— Alinierea la potecă. Baionetele la loc !

Jumătate din oameni se supuseră imediat, făcură stînga-mprejur și porniră iar în jos, pe pantă. Naga și cei două sute cincizeci de samurai ai lui rămaseră unde se aflau, cu baionetele încă amenințătoare.

Jozen își ieși din fire.

— Ce se-ntîmplă ?

— Consider insultele tale de nesuportat, spuse Naga cu venin în glas.

— Asta-i o aiureală. Eu nu te-am insultat și nici altcineva ! Baionetele tale insultă rangul meu ! Yabu-sama !

Yabu se întoarse. Acum se afla la celălalt capăt al trupelor lui Toranaga.

— Naga-san ! strigă cu răceală. Ce-nseamnă asta ?

— Eu nu pot să iert insultele acestui om față de tatăl meu, sau față de mine.

— El e inviolabil. Nu te poți atinge de el ! Este sub protecția regenților.

— Îmi cer iertare, Yabu-sama, dar asta e o treabă între mine și Jozen-san.

— Nu. Tu te afli sub ordinele mele. Îți ordon să le spui oamenilor tăi să se întoarcă în tabără.

Nimeni nu se clinti. Începu să plouă.

— Îmi cer scuze, Yabu-san, vă rog să mă iertați, dar asta e o neînțelegere între mine și el, și, orice se va întîmpla, nu veți da socoteală pentru fapta mea și a oamenilor mei.

Din spatele lui Naga, unul din oamenii lui Jozen își trase sabia și se aruncă spre spatele neapărat al lui Naga. O salvă de douăzeci de muschete se descărcă imediat în

capul lui. Cei douăzeci de oameni îngenunchează și începură să reîncarce. Al doilea rînd era gata.

— Cine a ordonat muniție de război ?

— Eu am ordonat. Eu, Yoshi Naga-noh-Toranga !

— Naga-san ! Îți ordon să-i lași pe Nebara Jozen și pe oamenii lui să plece nestînjeniți. Nu vei părăsi locuința ta pînă mă pot sfătui cu seniorul Toranaga în legătură cu nesupunerea ta !

— Bineînțeles că îl veți informa pe seniorul Toranaga și *karma* e *karma*. Dar, Yabu-sama, îmi pare rău, mai întîi acest om trebuie să moară. Toți trebuie să moară. Astăzi !

Jozen țipă :

— Sînt sub protecția regenților ! N-ai să cîștigi nimic omorîndu-mă.

— Îmi recîștig onoarea, *neh* ? spuse Naga. Îți plătesc batjocura la adresa tatălui meu și insultele față de mine. Dar tu ar fi trebuit oricum să mori. *Neh* ? N-aveam cum să fi fost mai limpede noaptea trecută. Acum ai văzut un atac. Nu pot să risc ca Ishido să afle toată — mîna îi flutură spre cîmpul de luptă — toată grozăvia asta !

— El știe deja ! îi scăpa lui Jozen, binecuvîntîndu-se pentru prevederea din noaptea trecută. El știe tot ! Am trimis în taină un mesaj printr-un porumbel călător în zori ! Nu cîștigi nimic omorîndu-mă, Naga-san !

Naga făcu semn către unul din oamenii lui, un samurai în vîrstă, care înaintă și aruncă porumbelul strangulat la picioarele lui Jozen. Apoi fu azvîrlit pe pămînt și capul unui om — capul samuraiului Masumoto, trimis ieri de Jozen cu pergamentul. Ochii îi erau încă deschiși, buzele rînjite, cu o expresie plină de ură. Capul începu să se rostogolească. Veni de-a dura printre rînduri pînă se opri lîngă o piatră.

Un geamăt țîșni din gura lui Jozen. Naga și toți oamenii lui rîseră. Chiar și Yabu zîmbi. Un alt samurai al lui Jozen se aruncă asupra lui Naga. Douăzeci de muschete îl secerară, iar omul de lîngă el, care nu se mișcase, intră și el în agonie căzu și el, rănit de moarte.

Rîsul încetă.

Omi spuse :

— Să ordon oamenilor mei să atace, Alteță ?

Fusese atît de ușor să-l manevreze pe Naga.

Yabu își șterse picăturile de ploaie de pe față.

— Nu, asta n-ar ajuta la nimic. Jozen-san şi oamenii lui sînt deja morţi, orice aş face. Asta e *karma* lui, după cum şi Naga-san o are pe-a sa. Naga-san ! strigă. Pentru ultima oară îţi ordon să-i laşi pe toţi să plece :

— Vă rog să mă scuzaţi, dar trebuie să refuz.

— Foarte bine. Cînd e gata, dă-mi de ştire.

— Da. Ar trebui să fie un martor oficial, Yabu-sama. Pentru seniorul Toranaga şi pentru seniorul Ishido.

— Omi-san, vei rămîne dumneata. Vei semna actul de deces şi vei întocmi documentul oficial. Naga-san şi cu mine îl vom contrasemna.

Naga arătă spre Blackthorne.

— Să stea şi el. Tot ca martor. El e răspunzător de moartea lor. Trebuie să le fie martor.

— Anjin-san, du-te acolo ! La Naga-san. Înţelegi ?

— Da, Yabu-san, Înţeleg, dar de ce, vă rog ?

— Să fii martor.

— Îmi pare rău, nu înţeleg.

— Mariko-san, explică-i ce-nseamnă „martor", spune-i că el trebuie să fie martor la ceea ce urmează să se-ntîmple, apoi veniţi după mine.

Ascunzîndu-şi imensa satisfacţie, Yabu se întoarse şi plecă.

Jozen ţipă :

— Yabu-sama ! Te rog ! Yabuuuu-samaaaa !

* * *

Blackthorne a privit. Cînd s-a terminat, a plecat acasă. În casa lui era liniştie şi satul era învăluit în pîclă. Baia nu l-a făcut să se simtă curat. *Saké*-ul nu i-a luat greaţa din gură. Lemnul aromat nu i-a îndepărtat duhoarea din nări.

Mai tîrziu Yabu a trimis după el. Atacul a fost analizat faţă cu faţă. Naga şi Omi se aflau acolo, împreună cu Mariko — Naga, încă înlocuitor la comandă, rece, ca de obicei, ascultînd şi comentînd rar. Nici unul din ei nu părea impresionat de ceea ce se întîmplase.

Au discutat pînă după apusul soarelui. Yabu a ordonat ca ritmul instrucţiei să fie accelerat. Urma să se formeze imediat un al doilea regiment de cinci sute şi peste o săptămînă altul.

Blackthorne a plecat acasă singur şi a mîncat singur, chinuit de înfricoşătoarea lui descoperire : *ei n-aveau simţul păcatului, toţi erau lipsiţi de conştiinţă — chiar şi Mariko.*

În noaptea aceea n-a putut dormi. A plecat de-acasă, vîntul lovindu-l cu înverşunare. Vijelia înspuma valurile. O rafală mai puternică spulberă o colibă din sat. Cîinii urlau la cer şi nu-şi mai găseau locul. Acoperişurile din paie de orez se mişcau ca nişte fiinţe vii. Obloanele se bălăngăneau, bărbaţi şi femei, umbre tăcute, luptau să le închidă şi să le blocheze. Fluxul venea avan. Toate bărcile de pescuit fuseseră trase, pentru siguranţă, mult mai sus pe ţărm decît de obicei. Totul fusese bine închis.

S-a plimbat pe ţărm, apoi s-a întors acasă, aplecîndu-se împotriva vîntului. N-a întîlnit ţipenie de om. Ploaia venea în rafale şi foarte repede fu ud leoarcă.

Fujiko îl aştepta în verandă, vîntul năpustindu-se asupra ei, gata-gata să stingă felinarul pus la adăpost. Toată lumea era în picioare. Servitorii duceau lucrurile de valoare în hambarul scund, din piatră şi cărămidă nearsă, din fundul grădinii.

Furtuna nu era încă ameninţoare. O ţiglă din acoperiş se răsuci ieşind de la locul ei cînd vîntul suflă pe sub streaşină. Ţigla căzu cu zgomot şi se făcu ţăndări. Servitorii alergau încoace şi-ncolo, cîţiva pregătind găleţi cu apă, alţii încercînd să repare acoperişul. Bătrînul grădinar Uekiya, ajutat de copii, lega pomii şi tufele firave de araci de bambus.

O altă rafală clătina casa.

— O s-o dea jos, Mariko-san.

Ea nu spuse nimic. Vijelia se năpustea asupra ei şi a lui Fujiko, amîndouă cu lacrimi la coada ochilor din pricina vîntului. Îşi îndreptă privirea spre sat. Tot felul de frînturi şi sfărîmături zburau pretutindeni acum. Apoi vîntul năvăli printr-o ruptură în *shoji* de hîrtie al unei locuinţe şi tot peretele dispăru, lăsînd doar un schelet de şipci. Peretele opus se făcu pulbere şi acoperişul cedă.

Blackthorne fu cuprins de disperare cînd *shoji* de la camera lui zbură. Peretele dispăru, la fel şi cel din faţa lui. Curînd toţi pereţii-*shoji* erau ferfeniţă. Putea să vadă toată casa. Dar stîlpii de susţinere a acoperişului rezistau, iar învelişul de ţiglă nu se clinti. Aşternuturi, fe-

linare, rogojini zburau pretutindeni, servitorii alergînd să le prindă.

Furtuna a dărîmat pereţii tuturor caselor din sat. Cîteva locuinţe au fost complet distruse. Nimeni n-a fost rănit grav. În zori vîntul s-a domolit, iar bărbaţii şi femeile, au început să-şi reclădească locuinţele.

Spre prînz pereţii casei lui Blackthorne erau refăcuţi, şi jumătate din sat revenise la normal. Pereţii uşori din pînză şi şipci cereau puţină muncă spre a fi ridicaţi din nou, doar platbande şi lănteţi, care erau întotdeauna ciopliţi şi legaţi cu măiestrie. Acoperişurile din paie sau ţiglă erau mai greu de făcut, dar el văzu că oamenii se ajutau între ei, zîmbitori, iuţi şi foarte îndemînatici. Mura alerga prin sat, sfătuind, îndrumînd, urmărind şi supraveghind. Urcă dealul să vadă cum înaintau cu lucrul la casa lui Blackthorne.

— Mura, ai făcut... Blackthorne îşi căuta cuvintele. Faci să pară uşor.

— A, mulţumesc, Anjin-san. Da, mulţumesc, dar am fost norocoşi că n-a fost nici un foc.

— Voi incendii des ?

— Mă iertaţi : „Aveţi des incendii ?"

— Aveţi des incendii ? repetă Blackthorne.

— Da, dar am poruncit satului să fie pregătit. *Pregătit*, înţelegi ?

— Da.

— Cînd vin furtunile astea...

Mura înţepeni şi privi peste umărul lui Blackthorne. Făcu o plecăciune pînă-n pămînt.

Omi se apropie cu pasu-i uşor săltat, cu ochii prietenoşi numai spre Blackthorne, de parcă Mura nici nu exista.

— 'Mneaţa, Anjin-san, spuse el.

— Bună dimineaţa, Omi-san. Casa dumitale e în ordine ?

— În ordine, mulţumesc. Omi privi spre Mura şi spuse brusc : Bărbaţii ar trebui să fie la pescuit sau la munca cîmpului. Femeile la fel. Yabu-sama îşi cere taxele. Aveţi de gînd să mă faceţi de rîs cu lenea voastră ?

— Nu, Omi-sama. Vă rog să mă iertaţi. Am să mă îngrijesc de asta numaidecît.

— N-ar fi trebuit să-ţi zic eu. Data viitoare n-o să ţi-o mai spun.

— Îmi cer iertare pentru prostia mea.

Mura plecă în grabă.

— Te simţi bine azi, îl întrebă Omi pe Blackthorne. Ai avut necazuri azi-noapte ?

— Bine, azi. Mulţumesc. Dar dumneata ?

Omi vorbi mult. Blackthorne nu înţelese tot, după cum nu înţelesese nici din ceea ce îi spusese Omi lui Mura, doar cîteva cuvinte ici şi colo.

— Îmi pare rău. Nu înţeleg.

— Ţi-a plăcut ? Cum ţi-a plăcut atacul de ieri ? Aşa-zisa „bătălie ?"

— A, înţeleg. Da, cred că a fost bună.

— Şi prezenţa ta ca „martor" ?

— Poftim ?

— Prezenţa ca „martor" ! *Ronin*-ul Nebara Jozen şi oamenii lui ? Omi imită lovitura cu baioneta, rîzînd. Ai fost martor la moartea lor. Moarte ! Înţelegi ?

— O, da. Adevărat, Omi-san, e că nu-mi plac omorurile.

— *Karma*, Anjin-san.

— *Karma*. Azi instrucţie ?

— Da, dar Yabu-sama vrea doar să stea de vorbă. Mai tîrziu, Înţelegi, Anjin-san ? Doar să stea de vorbă, mai tîrziu, repetă Omi cu răbdare.

— Doar să stea de vorbă. Înţeleg.

— Începi să vorbeşti limba noastră destul de bine. Da. Foarte bine.

— Mulţumesc. Greu. Timp puţin.

— Da, dar dumneata eşti un om de ispravă şi-ţi dai toată silinţa. Asta e important. O să ai timp, Anjin-san, nu te îngrijora, am să te ajut. Omi îşi dădea seama că mai tot ce spunea era în van, dar nu se sinchisea, atîta vreme cît Anjin-san prindea miezul. Vreau să fiu prietenul tău, spuse, apoi o repetă foarte clar. Înţelegi ?

— Prieten ? Înţeleg „prieten".

Omi arătă spre el însuşi, apoi spre Blackthorne.

— Vreau să fiu prietenul tău.

— A, mulţumesc. Onorat.

Omi zîmbi iar şi se înclină, ca de la egal la egal, şi plecă.

— Prieten cu el ? murmură Blackthorne. A uitat ? Eu nu.

— A, Anjin-san, spuse Fujiko, venind grăbită spre el. N-ai vrea să mănînci ? Yabu-sama o să trimită după dumneata curînd.

— Da. Mulţumesc. Multă stricăciuni ? întrebă arătînd spre casă.

— Îmi cer iertare, dar ar trebui spus : „Au fost multe stricăciuni ?"

— Au fost multe stricăciuni ?

— Nu chiar, Anjin-san.

— Bun. Nimeni răniţi ?

— Îmi cer iertare, dar ar trebui spus : „N-a fost nimeni rănit ?"

— Mulţumesc. N-a fost nimeni rănit ?

— Nu, Anjin-san. Nimeni n-a fost rănit.

Brusc, lui Blackthorne i se făcu lehamite să tot fie corectat la tot pasul, aşa că încheie conversaţia cu un ordin :

— Am foame. Mîncare !

— Da. Imediat. Îmi pare rău, dar ar trebui să spui : „Îmi e foame". Unei persoane îi este foame, nu are foame.

Aşteptă pînă ce el spuse corect, apoi plecă.

El se aşeză în verandă şi-l privea pe Ueki-ya, bătrînul grădinar, cum aduna stricăciunile şi frunzele împrăştiate. De aici se vedeau femeile şi copiii cum reparau satul şi bărcile cum ieşeau în larg. Alţi săteni îşi tîrau picioarele spre cîmp, vîntul fiind mai domol acum. Oare ce taxe au de plătit ? se întrebă el. Nu mi-ar plăcea să fiu ţăran aici. Nu numai aici, niciunde.

Cînd se luminase de ziuă, fusese impresionat de cît de devastat părea satul.

— Furtuna asta n-ar fi atins nici o casă englezească, îi spusese lui Mariko. Da, a fost furtună, într-adevăr, dar nu una foarte puternică. De ce nu construiţi case din piatră sau cărămidă ?

— Din pricina cutremurelor, Anjin-san. Orice casă din piatră ar crăpa, bineînţeles, şi s-ar prăbuşi, şi probabil ar răni sau ar omorî pe cei dinăuntru. Cu felul nostru de a construi, pericolul e mic. Ai să vezi cît de repede e făcut totul la loc.

— Da, dar aveţi şi pericolul focului. Şi ce se-ntîmplă cînd vin Vînturile Mari ? *Tai-fun*-urile ?

— Atuncî e foarte rău.

Ea-i vorbise despre *tai-fun*-uri și timpul lor — din iunie pînă-n septembrie, uneori mai devreme, alteori mai tîrziu. Și despre celelalte catastrofe ale naturii.

În urmă cu cîteva zile mai fusese un cutremur. A fost ușor. Un ibric căzuse de pe vasul cu jăratic, care se răsturnase. Din fericire, cărbunii fuseseră stinși. O casă din alt sat luase foc, dar focul nu se răspîndise. Blackthorne nu văzuse niciodată un foc care să fie stins atît de rapid. În afară de asta, nimeni din sat nu-i dăduse prea mare atenție. Pur și simplu rîseseră și-și văzuseră mai departe de-ale lor.

— De ce rîd oamenii ?

— Noi socotim foarte rușinos și necivilizat să ne arătăm sentimentele puternice, mai cu seamă teama, așa că le ascundem sub un zîmbet sau un surîs. Bineînțeles că tuturor ne e teamă, deși trebuie să n-o arătăm niciodată.

Unii din voi o arată, gîndi Blackthorne.

Nebara Jozen o arătase. Murise urît, plîngînd de teamă, implorînd mila. Uciderea lui fusese înceată și crudă. Îl lăsaseră să fugă, după care fusese lovit cu baionetele și schilodit pe-ndelete în rîsetele tuturor. Îl forțaseră din nou să alerge, apoi îl priviseră cum se tîra și îi scoseseră mațele încet, în timp ce el urla și sîngele i se prelingea amestecat cu flegmă. În cele din urmă îl lăsaseră să moară.

După aceea Naga își îndreptase atenția spre ceilalți samurai. Imediat trei din oamenii lui Jozen îngenuncheaseră, își vărgaseră burțile cu pumnalele scurte pe care apoi le așezaseră în fața lor, spre a-și face *seppuku* după ritual. Trei dintre tovarășii lor stăteau în spate, ca secundanți, cu săbiile lungi scoase din teacă și ridicate, ținute cu ambele mîini, fiind acum cu toții lăsați în pace de Naga și de oamenii săi. Cînd samuraii îngenuncheați își întinseră mîinile spre pumnale și-și înțepeniră gîturile, cele trei săbii picară ca fulgerul și-i decapitară dintr-o singură lovitură. Dinții clănțăniră în tigvele căzute, apoi nu se mai auzi nimic. Muștele roiau.

Alți doi samurai îngenunchează, ultimul rămînînd în picioare, pregătit să-i secundeze. Primul dintre cei îngenuncheați fu decapitat la fel ca tovarășii lui, în timp ce-și întindea mîna după pumnal. Celălalt spuse :

— Nu. Eu, Hirasaki Kenko, știu cum să mor, așa cum trebuie să moară un samurai.

Kenko era un tînăr mlădiu, parfumat şi aproape drăguţ smead, pomădat din belşug şi foarte îngrijit îmbrăcat. Îşi ridică pumnalul cu o reverenţă şi-l înfăşură la un capăt cu eşarfa, ca să-l prindă mai bine.

— Protestez împotriva morţii lui Nebara Jozen-san şi a oamenilor săi, spuse el hotărît, înclinîndu-se spre Naga. Privi pentru ultima oară cerul şi-i aruncă secundantului său un ultim zîmbet liniştitor. *Sayonara* [1], Tadeo.

Apoi îşi înfipse pumnalul adînc în partea stîngă a stomacului. Cu ambele mîini, făcu o tăietură în cruce, trase pumnalul afară şi apoi îl împlîntă din nou, adînc, chiar deasupra pîntecului şi-l smulse în tăcere. Maţele-i ciopîrţite i se revărsară şi, în timp ce faţa-i în agonie, contorsionată hidos, se înclina, secundantul îşi trimise sabia în jos, într-un singur arc nimicitor.

Naga însuşi îi luă de jos capul apucîndu-l de moţul din creştet, îi şterse faţa de ţărînă şi-i închise ochii. Apoi le spuse oamenilor săi să aibă grijă să fie spălat capul, învelit şi trimis lui Ishido, cu toate onorurile, cu un raport complet despre vitejia lui Hirasaki Kenko.

Ultimul samurai îngenunche. Nu mai era nimeni care să-l secundeze. Şi el era tînăr. Degetele-i tremurau şi teama îl chinuia. De două ori îşi făcuse datoria faţă de camarazii săi, de două ori lovise cu sabia curat, onorabil, scăpîndu-i de chinul durerii şi de ruşinea fricii. Şi o dată îl aşteptase pe cel mai bun prieten al său să moară, aşa cum trebuia să moară un samurai — înjunghiindu-se singur, într-o tăcere plină de mîndrie —, apoi îi tăiase capul, cu o lovitură perfectă. Pînă acum nu ucisese niciodată.

Îşi ţintui ochii asupra propriului pumnal. Îşi vărgă stomacul şi se rugă să aibă curajul prietenului său. Lacrimile se îmbulzeau, dar îşi aşternu pe chip o mască îngheţată, zîmbitoare. Îşi desfăcu eşarfa şi-şi înveli pumnalul la capăt. Apoi, pentru că tînărul îşi făcuse bine datoria, Naga îi făcu semn locotenentului său.

Acest samurai înaintă şi se înclină, prezentîndu-se ceremonios.

— Osaragi Nampo, căpitan în legiunea a noua a seniorului Toranaga. Aş fi onorat să vă fiu secundant.

---

[1] La revedere (jpn.).

— Ikomo Tadeo, ofiţer secund, vasalul seniorului Ishido, răspunse tînărul. Mulţumesc. Aş fi onorat să vă am ca secundant.

Moartea lui fu rapidă, fără dureri şi plină de onoare. Capetele fură adunate. Mai tîrziu, Jozen ţipă ascuţit, revenit iar la viaţă. Mîinile-i înnebunite încercau zadarnic să-şi adune maţele.

Îl lăsară cîinilor care veniseră din sat.

Capitolul 34

La Ora Calului, la unsprezece ceasuri dimineaţa, zece zile după moartea lui Jozen şi-a oamenilor săi, un convoi de trei galere ocolea promontoriul la Anjiro. Erau ticsite cu trupe. Toranaga debarcă. Lîngă el se afla Buntaro.

— Mai întîi vreau să văd un exerciţiu de atac, Yabusan, cu cei cinci sute de la început, spuse Toranaga. Imediat.

— Nu s-ar putea mîine ? Asta mi-ar da timp să-l pregătesc, spuse Yabu îndatoritor, dar pe dinăuntru era furios de sosirea neaşteptată a lui Toranaga şi mînios pe iscoadele lui, care nu-l preveniseră. Abia dacă avusese timp să vină în grabă la ţărm cu o gardă de onoare. Trebuie să fii obosit...

— Nu sînt obosit, mulţumesc, spuse Toranaga brusc, cu bună ştiinţă. N-am nevoie de „apărători", sau de o înscenare meticuloasă, sau de ţipete, ori de aşa-zişii morţi. Uiţi, bătrîne, că am jucat în destule piese *Noh* şi-am pus în scenă destule ca să-mi pot folosi imaginaţia. Eu nu sînt un ţăran-*ronin* ! Te rog, ordonă atacul imediat.

Se aflau pe plajă, lîngă debarcader. Toranaga era înconjurat de gărzi de elită şi tot mai mulţi se revărsau din galera trasă la ţărm. Alţi o mie de samurai, înarmaţi pînă-n dinţi, erau îngrămădiţi în cele două galere, care aşteptau la o oarecare distanţă de coastă. Era o zi caldă, cu un cer fără nori, cu valuri mici ce se spărgeau la ţărm şi pîclă la orizont.

— Igurashi, ocupă-te de atac !

Yabu îşi stăpîni furia. De cînd trimisese primul mesaj despre sosirea lui Jozen, în urmă cu unsprezece zile, nu primise decît cîteva rapoarte în doi peri din Yedo, de

la propriile lui iscoade, la semnalele lui tot mai urgente, nimic altceva decît răspunsuri sporadice, enervant de neconvingătoare din partea lui Toranaga : „Primit mesajul tău, se studiază atent situaţia" ; „Uluit de veştile tale despre fiul meu. Te rog, aşteaptă instrucţiuni." Apoi, acum patru zile : „Cei răspunzători de moartea lui Jozen vor fi pedepsiţi. Vor rămîne în continuare la posturile lor, dar sub stare de arest pînă mă pot sfătui cu seniorul Ishido". Şi ieri, minunea minunilor : „Astăzi am primit invitaţia oficială a noului Consiliu al Regenţilor la ceremonia privitului florilor din Osaka. Cînd plănuieşti să pleci ? Anunţă imediat."

— Doar asta nu vrea să-nsemne că Toranaga chiar se duce ? întrebase Yabu năuc.

— Te împinge să cazi în capcană, stăpîne, răspunsese Igurashi. Orice spui, eşti prins în cursă.

— Şi eu cred la fel, spusese Omi.

— De ce nu primim veşti din Yedo ? Ce s-a întîmplat cu iscoadele noastre ?

— E aproape ca şi cum Toranaga ar fi tăiat orice cale de legătură cu Kwanto, îi spusese Omi. Poate că ştie cine sînt iscoadele Înălţimii voastre.

— Astăzi e cea de a zecea zi, Alteţă, îi amintise Igurashi lui Yabu. Totul e pregătit pentru plecarea Voastră la Osaka. Doriţi să plecaţi sau nu ?

Acum, aici, pe plajă, Yabu îşi binecuvînta *kami* protectori care-l convinseseră să accepte sfatul lui Omi de a rămîne pînă-n cea din urmă zi posibilă, de azi în trei zile.

— În legătură cu ultimul dumitale mesaj, Toranaga-sama, cel sosit ieri, spuse el. Sigur nu mergi la Osaka ?

— Dumneata mergi ?

— Te recunosc drept conducător. Bineînţeles, ascult hotărîrea dumitale.

— Hotărîrea mea e uşor de luat, Yabu-sama. Dar a dumitale e grea. Dacă te duci, regenţii, cu siguranţă, au să te ciopîrţească pentru omorîrea lui Jozen şi a oamenilor lui. Ishido e într-adevăr foarte furios, şi pe bună dreptate. *Neh ?*

— N-am făcut-o eu, mărite Toranaga. Uciderea lui Jozen — oricît de meritată — a fost împotriva ordinelor mele.

— Atîta doar c-a fost foarte bine c-a făcut-o Naga, *neh ?* Altfel, cu siguranţă, trebuia s-o fi făcut dumneata

însuți. Am să stau de vorbă cu Naga-san mai tîrziu, dar să mergem, o să discutăm pe drum, cînd urcăm spre cîmpul de instrucție. Nu trebuie să pierdem timpul. Toranaga porni cu un pas iute, gărzile urmîndu-l îndeaproape. Da, dumneata ești în mare încurcătură, bătrîne. Dacă te duci, îți pierzi capul, pierzi Izu și, bineînțeles, întreaga ta familie Kasigi merge la eșafod. Dacă rămîi, Consiliul va ordona același lucru. Privi spre el. Poate c-o să faci ceea ce mi-ai sugerat mie, cînd am fost ultima oară în Anjiro. Voi fi fericit să-ți fiu secundant. Poate capul dumitale va domoli proasta dispoziție a lui Ishido, cînd îl voi întîlni.

— Capul meu n-are nici o valoare pentru Ishido.

— Nu sînt de aceeași părere.

Buntaro le ieși în cale.

— Scuzați-mă, Alteță. Unde doriți să fie așezată tabăra ?

— Pe platou. Îți faci tabără permanentă acolo. Două sute de străji vor sta cu mine în fortăreață. Cînd ai terminat, vino la mine. Vreau să vezi exercițiul de instrucție.

Buntaro se îndepărtă grăbit.

— Tabără permanentă ? Rămîi aici ? întrebă Yabu.

— Nu, doar oamenii mei. Dacă atacul e tot atît de bun pe cît am auzit, vom alcătui nouă batalioane de asalt din cîte cinci sute de samurai fiecare.

— Poftim ?

— Da. Am adus încă o mie de samurai, aleși pentru dumneata. Dumneata vei aduce cealaltă mie.

— Dar nu sînt destule muschete și...

— Îmi pare rău, dar greșești. Am adus o mie de muschete, și praf de pușcă, și gloanțe din belșug. Restul va veni peste o săptămînă, cu încă o mie de oameni.

— O să avem nouă batalioane de asalt ?

— Da. Vom forma un regiment. Buntaro îl va comanda.

— Poate c-ar fi mai bine dac-aș face-o eu. El va fi...

— O, dar ai uitat că-n cîteva zile se-ntrunește Consiliul ! Cum poți să comanzi un regiment, dacă pleci la Osaka ? Nu te-ai pregătit de plecare ?

Yabu se opri.

— Noi sîntem aliați. Am căzut de acord că dumneata ești conducătorul și-am pecetluit învoiala. Eu mi-am ți-

nut-o și o țin. Acum te-ntreb, care ți-e planul ? Luptăm sau nu ?

— Nimeni nu mi-a declarat încă război.

Yabu ardea de nerăbdare să-și scoată sabia Yoshitomo din teacă și să-mproaște sîngele lui Toranaga în țărînă, odată pentru totdeauna ; cu orice preț. Simțea respirația gărzilor lui Toranaga, toți de jur împrejurul lui, dar acum nu-i mai păsa.

— Consiliul nu-nseamnă și pentru dumneata sfîrșitul ? Dumneata însuți ai spus-o. Odată reunit, va trebui să te supui. *Neh ?*

— Bineînțeles.

Toranaga le făcu semn gărzilor să plece, sprijinindu-se ușor în sabie, cu picioarele-i scurte bine înfipte în pămînt.

— Atunci care e hotărîrea dumitale ? Ce propui ?

— Mai întîi să văd atacul.

— Apoi ?

— Apoi să mergem la vînătoare.

— Pleci la Osaka ?

— Bineînțeles.

— Cînd ?

— Cînd o să am chef.

— Vrei să spui că *nu* cînd dorește Ishido ?

— Vreau să spun că atunci cînd o să am chef.

— Vom fi izolați, spuse Yabu. Nu putem să luptăm cu toată Japonia, chiar dacă avem și un regiment de asalt, și nu se poate să-l pregătim în zece zile.

— Așa-i.

— Atunci care e planul ?

— Ce s-a întîmplat exact cu Jozen și Naga-san ?

Yabu îi spuse adevărul, omițînd doar faptul că Naga fusese mînat din umbră de Omi.

— Și barbarul meu ? Cum se comportă Anjin-san ?

— Bine. Foarte bine.

Yabu îi povesti despre încercarea de *seppuku* din prima noapte și cu cît meșteșug îl făcuse pe Anjin-san să se supună, spre folosul amîndurora.

— Asta a fost o treabă deșteaptă, spuse rar Toranaga. N-aș fi bănuit niciodată c-are să încerce să-și facă *seppuku*. Interesant.

— Noroc că i-am spus lui Omi să fie pregătit.

— Da.

Neliniștit, Yabu aștepta ca Toranaga să mai spună ceva, dar acesta rămase tăcut.

— Vestea asta pe care ți-am trimis-o despre seniorul Ito, care a ajuns regent, spuse în cele din urmă Yabu, ai știut-o înainte de a-ți da eu de știre ?

Toranaga nu-i răspunse pe dată.

— Am auzit zvonuri. Seniorul Ito e o alegere perfectă pentru Ishido. Bietul prost, totdeauna i-a plăcut să se lase terfelit. O să facă un cuplu bun.

— Oricum, votul lui o să ne distrugă.

— Doar dacă exista un Consiliu.

— A, atunci ai într-adevăr un plan ?

— Eu întotdeauna am un plan — sau planuri — n-ai știut ? Dar dumneata, care e planul dumitale, Aliatule ? Dacă vrei să pleci, pleacă. Dacă vrei să rămîi, rămîi. Alege !

Toranaga porni mai departe.

* * *

Mariko îi înmînă lui Toranaga un sul de hîrtie cu scris mărunt și-nghesuit.

— Asta-i tot ? întrebă el.

— Da, Alteță, răspunse ea, displăcîndu-i zăpușeala cabinei și faptul de a se afla iar la bordul galerei, fie ea și ancorată în port. Multe din *Manualul de război* se vor repeta, dar am făcut însemnări în fiecare seară și-am notat totul așa cum s-a întîmplat — sau am încercat. Este aproape ca un jurnal, cu tot ce s-a petrecut și s-a spus de cînd ați plecat.

— Bun. L-a mai citit altcineva ?

— Din cîte știu, nu. Își făcu vînt cu evantaiul să se răcorească. Concubina lui Anjin-san și slugile m-au văzut scriindu-l, dar l-am ținut mereu sub cheie.

— Tu ce părere ai ?

Mariko șovăi. Își aruncă privirea spre ușa cabinei și spre hubloul închis.

Toranaga spuse :

— La bord nu sînt decît oamenii mei și nimeni nu e sub punți. În afară de noi.

— Da, Alteță. Mi-am amintit doar o vorbă a lui Anjin-san, că nu există secrete pe o navă. Îmi cer iertare. Se gîndi o clipă, apoi spuse sigură de sine : Regimentul de

muschete va cîştiga o bătălie. Barbarii ar putea să ne distrugă dac-ar acosta în număr mare, cu puşti şi cu tunuri. Trebuie să aveţi o flotă barbară. Pînă acum cunoştinţele lui Anjin-san v-au fost de un folos atît de mare, încît ar trebui să fie ţinute secrete, numai pentru urechile Voastre. Încăpute pe mîini greşite, ar fi un pericol de moarte pentru Înălţimea voastră.

— Acum cine mai are ştiinţă de ele ?

— Yabu-san ştie multe, dar Omi şi mai mult, el le intuieşte cel mai bine. Igurashi-san, Naga-san şi trupele — trupele, bineînţeles, înţeleg strategia, dar nu amănuntele, şi nimic din cunoştinţele generale şi politice ale lui Anjin-san. Eu, mai mult decît oricare. Alteţă, am notat tot ce-a spus el, ce-a întrebat sau ce-a comentat. Cît am putut de bine. Bineînţeles, el ne-a spus doar anumite lucruri, dar aria lui de cuprindere e vastă şi memoria lui aproape perfectă. Cu răbdare, el vă poate pune la îndemînă un tablou exact al lumii, cu obiceiurile şi pericolele ei. *Dacă* spune adevărul.

— Îl spune ?

— Cred că da.

— Care e părerea ta despre Yabu ?

— Yabu-san e un om violent, fără nici un scrupul. Nu preţuieşte nimic decît propriile lui interese. Datorie, credinţă, tradiţie nu înseamnă nimic pentru el. Mintea lui are licăriri de mare iscusinţă, chiar străluciri. Este la fel de periculos ca aliat sau ca duşman.

— Toate virtuţi lăudabile. Ce se poate spune împotriva lui ?

— Un administrator rău. Ţăranii lui s-ar răscula dac-ar avea arme.

— De ce ?

— Taxe jecmănitoare. Taxe împotriva legii. Ia trei sferturi din tot orezul, peştele şi celelalte roade. A început să pună taxe pe cap de om, pe pămînt, pe barcă. Tot ce e de vînzare, fiecare butoiaş de *saké*, totul e taxat în Izu.

— Poate că ar trebui să-l folosesc pe el sau pe ofiţerul lui de intendenţă pentru Kwanto. Bine, ce face el aici e treaba lui, ţăranii lui n-o să primească niciodată arme, aşa că n-avem de ce ne teme. Aş putea totuşi să folosesc locul ăsta ca bază, dacă va fi nevoie.

— Dar, Alteță, după lege se pot lua cel mult șaizeci de părți.

— Legea asta a fost. *Taikō* a făcut-o, dar el e mort. Ce altceva mai știi despre Yabu ?

— Mănîncă puțin, sănătatea pare bună, dar Suwo, masorul, crede că are necazuri cu rinichii. Are niște obiceiuri ciudate.

— Ce ?

Ea-i povesti despre Noaptea cu Urlete.

— Cine ți-a spus despre asta ?

— Suwo. La fel soția și mama lui Omi.

— Și tatăl lui Yabu obișnuia să-și fiarbă dușmanii. Pierdere de vreme. Dar pot să-i înțeleg nevoia de a o face din cînd în cînd. Nepotul lui, Omi ?

— Foarte ager. Foarte înțelept. Credincios întru totul unchiului său. Un vasal foarte capabil și energic.

— Familia lui Omi ?

— Mama lui e... e atît cît trebuie de aspră cu Midori, nevasta lui. Soția e samurai, blîndă, puternică și foarte bună. Toți sînt vasali credincioși ai lui Yabu-san. În clipa de față, Omi n-are nici o concubină, deși Kiku, cea mai faimoasă curtezană din Izu, este aproape ca o concubină. Dac-ar putea să-i cumpere contractul, cred c-ar aduce-o în casa lui.

— M-ar ajuta împotriva lui Yabu, dacă aș vrea s-o facă ?

Ea se gîndi. Apoi clătină din cap.

— Nu, Alteță. Nu cred. Cred că e supusul unchiului său.

— Naga ?

— E un samurai bun, cît se poate de bun. El a văzut imediat cé pericol reprezintă Jozen-san și oamenii lui pentru Înălțimea ta și și-a zăvorît gîndurile pînă v-a putut consulta. Oricît de mult urăște batalionul de muschete, totuși își instruiește companiile cu strășnicie, ca să le facă perfecte.

— Cred că a fost foarte prost să se lase dus de Yabu.

Ea-și potrivi o cută a chimonoului fără să spună nimic.

Toranaga își făcea vînt cu evantaiul.

— Acum, Anjin-san.

Ea se așteptase la această întrebare și, acum cînd venise, toate observațiile inteligente pe care vrusese să le facă îi dispărură din cap.

— Ei bine ?

— Trebuie să-l judecaţi după cele scrise în pergament. În unele privinţe el e cu neputinţă de explicat. Bineînţeles, educaţia şi obiceiurile lui n-au nimic comun cu ale noastre. E foarte complicat şi dincolo de... dincolo de înţelegerea *mea*. Era foarte deschis, dar, de cînd a încercat să-şi facă *seppuku*, s-a schimbat. E mai ascuns.

Îi povesti ce zisese şi ce făcuse Omi în acea primă noapte. Şi despre promisiunea lui Yabu.

— A, Omi l-a oprit, nu Yabu-san ?

— Da.

— Şi Yabu a urmat sfatul lui Omi ?

— Întocmai, Alteţă.

— Deci Omi e sfetnicul. Interesant. Dar sigur Anjin-san nu se aşteaptă ca Yabu să-şi calce cuvîntul ?

— Da, e sigur.

— Ce copilăros ! rîse Toranaga.

— „Conştiinţa" creştină e adînc înrădăcinată în el, îmi pare rău. Nu poate scăpa de *karma* lui şi faptul că este întru totul guvernat de ura lui faţă de moarte sau faţă de morţile a ceea ce el numeşte „nevinovaţi" tot de-aici se trage. Chiar şi moartea lui Jozen l-a impresionat adînc. Multe nopţi somnul i-a fost tulburat şi zile în şir abia dacă a vorbit cu cineva.

— „Conştiinţa" asta o au toţi barbarii ?

— Nu, deşi ar trebui s-o aibă toţi barbarii creştini.

— O să-şi piardă „conştiinţa" asta ?

— Nu cred. Dar, atîta vreme cît o are, e tot atît de lipsit de apărare ca un copil.

— Concubina lui ?

Ea-i povesti totul.

— Bun. Era încîntat că alegerea lui Fujiko şi planul lui merseseră de minune. Foarte bine. Ea a procedat foarte bine în privinţa armelor. Dar obiceiurile lui ?

— Mai toate normale, afară de o uluitoare stinghereală cînd e vorba de-mpărţitul pernei şi de alte treburi lumeşti. Ea-i înfăţişă, de asemeni, nevoia lui neobişnuită de singurătate şi gusturile lui oribile în materie de mîncare. În mai toate celelalte lucruri e politicos, cumpătat, energic, un elev priceput şi foarte curios în legătură cu noi şi obiceiurile noastre. Totul e-n raportul meu, dar pe scurt. I-am explicat cîte ceva despre felul nostru de viaţă,

puțin despre noi și istoria noastră, despre *taikō* și despre ce frămîntă împărăția.

— A, despre moștenitor ?

— Da, Alteță. Am greșit ?

— Nu. Ți-am spus să-l educi. Cum merge japoneza lui ?

— Foarte bine, dacă ții seama de împrejurări. Cu timpul o să vorbească limba noastră destul de bine. E un elev bun, Alteță.

— A-mpărțit perna cu cineva ?

— Cu una din slujnice, răspunse ea pe loc.

— El a ales-o ?

— Concubina lui i-a trimis-o.

— Și ?

— Înțeleg c-a fost mulțumitor pentru amîndoi.

— A ! Deci ea n-a avut nici o dificultate ?

— Nu, Alteță.

— Dar el e bine înzestrat ?

— Fața a spus : „O, da, foarte, cu prisosință". Acestea au fost cuvintele pe care le-a folosit ea.

— Excelent. *Karma* lui e bună. Asta-i nenorocirea cu o mulțime de bărbați — Yabu e unul, Kiyama altul ! *Karma* a fost vitregă cu ei. E o nenorocire să te naști așa. Mare nenorocire. Își aruncă ochii spre hîrtia făcută sul, apoi își închise evantaiul cu o pocnitură. Și tu, Marikosan ? Tu ce faci ?

— Bine, mulțumesc, Alteță. Sînt bucuroasă că vă văd arătînd atît de bine. Pot să vă felicit pentru nașterea nepotului ?

— Da, mulțumesc. Sînt fericit. Băiatul e bine făcut și pare sănătos.

— Și doamna Genjiko ?

Toranaga mormăi :

— E la fel de puternică, ca întotdeauna. Își țuguie buzele, căzînd pe gînduri o clipă. Ai putea să ne recomanzi o doică pentru copil. Era obiceiul ca fiii samurailor de vază să aibă o doică, pentru ca mamele să-și poată vedea de soți și de conducerea gospodăriei, lăsînd doica să se ocupe de creșterea copilului, să-l facă puternic și să fie o cinste pentru părinți. Mi-e teamă că nu va fi ușor de găsit persoana potrivită. Doamna Genjiko nu e dintre stăpînele ușor de mulțumit, *neh* ?

— Sînt convinsă că veţi găsi persoana potrivită, Alteţă. Cu siguranţă că am să mă gîndesc la asta, răspunse Mariko, ştiind că ar fi fost o nebunie să dai un asemenea sfat, pentru că nici o femeie nu i-ar putea mulţumi pe amîndoi, pe Toranaga şi pe nora lui.

— Mulţumesc. Dar tu, Mariko-san, ce mai faci ?

— Bine, Alteţă, mulţumesc.

— Şi conştiinţa ta creştină ?

— Sînt împăcată cu ea, Alteţă. Am făcut tot ce-aţi dorit. Cu inima curată.

— A fost vreun preot pe aici ?

— Nu, Alteţă.

— Ai avea nevoie de vreunul ?

— Ar fi bine să mă spovedesc, şi să iau sfînta împărtăşanie, şi să primesc binecuvîntarea. Da, într-adevăr, asta aş vrea : să mărturisesc lucrurile îngăduite şi să mi se dea binecuvîntarea.

Toranaga o cercetă atent. Ochii lui erau sinceri.

— Te-ai descurcat bine, Mariko-san. Te rog, fă şi mai departe ca pînă acum.

— Da, Alteţă, mulţumesc. Ar mai fi un lucru; Anjin-san are mare nevoie de o gramatică şi un dicţionar.

— Am trimis la Tsukku-san după ele. O văzu încruntîndu-se. Crezi că n-o să le trimită ?

— El o să dea ascultare, bineînţeles. Poate nu cu graba pe care aţi dori-o.

— Curînd o să ştiu, adăugă Toranaga ameninţător. Nu i-au mai rămas decît treisprezece zile.

Mariko era nedumerită.

— Alteţă ? întrebă ea neînţelegînd.

— Treisprezece ? A, spuse Toranaga cu indiferenţă, acoperindu-şi scăparea de moment, cînd am fost pe nava portugheză, el a cerut permisiunea să viziteze Yedo. Am fost de acord, cu condiţia ca să fie într-un interval de patruzeci de zile. Au mai rămas treisprezece. Nu patruzeci de zile a stat acel *bonz*, acel profet, Moise, pe munte ca să strîngă poruncile lui „Dumnezeu", care erau săpate în piatră ?

— Da, Alteţă.

— Crezi că a fost aşa ?

— Da, dar nu înţeleg cum şi de ce.

— E pierdere de vreme să discutăm „Lucrările Domnului". *Neh?*

— De căutaţi fapte, da, Alteţă.

— Cît ai aşteptat după dicţionar, n-ai încercat să faci unul ?

— Ba da, Toranaga-sama. Mi-e teamă că nu e foarte bun. Din păcate este atît de puţin timp şi sînt aşa de multe probleme. Aici... peste tot, adăugă ea cu subînţeles.

El încuviinţă din cap, ştiind că ea ar fi dorit din toată inima să-ntrebe multe lucruri : despre noul Consiliu şi numirea seniorului Ito, despre pedeapsa lui Naga şi dacă războiul o să-nceapă curînd.

— Sîntem norocoşi să-l avem pe soţul tău înapoi printre noi, *neh* ?

Evantaiul ei se opri.

— N-am crezut niciodată c-o să scape cu viaţă. Niciodată. M-am rugat şi am aprins tămîie pentru el în fiecare zi.

Buntaro îi povestise de dimineaţă cum un alt grup de samurai al lui Toranaga îi acoperise retragerea de pe ţărm şi el străbătuse fără necazuri, cartierele mărginaşe ale Osakăi. Apoi, cu cincizeci de oameni, unul şi altul, deghizaţi în bandiţi, şi cu cai de schimb, se îndreptase în grabă spre dealuri, pe cărări lăturalnice, într-o goană nebună, către Yedo. De două ori cei care-l fugăreau l-au ajuns din urmă, dar duşmanii n-au fost destui ca să-l înfrîngă, şi el şi-a croit drum prin luptă. O dată a fost pîndit şi atacat pe neaşteptate, şi-a pierdut toţi oamenii, în afară de patru, dar a scăpat iar şi a intrat mai adînc în codru, mergînd noaptea şi dormind ziua. Se hrănea cu fructe de pădure şi apă de izvor, cu puţin orez luat în grabă de la vreo casă singuratică, apoi pornea din nou la galop, urmăritorii fiind tot timpul după el. Îi trebuiseră douăzeci de zile să ajungă la Yedo. Din oamenii lui nu supravieţuiseră decît doi.

— A fost aproape o minune, spuse ea. Am crezut că un *kami* pusese stăpînire pe mine cînd l-am văzut lîngă Înălţimea voastră pe ţărm.

— E deştept. Foarte puternic şi foarte deştept.

— Pot să vă-ntreb, Alteţă, ce veşti aveţi despre seniorul Hiro-matsu ? Şi de la Osaka, despre doamna Kiritsubo şi doamna Sazuko ?

Şovăielnic, Toranaga îi spuse că Hiro-matsu se întorsese la Yedo cu o zi înainte de plecarea sa, totuşi doamnele sale hotărîseră să rămînă la Osaka, din pricina sănătăţii doam-

nei Sazuko. Nu era nevoie să spună mai multe. Amîndoi, și el și Mariko, știau că aceasta era doar o formulă pentru salvarea onoarei și că niciodată generalul Ishido n-avea să lase să-i plece doi ostatici atît de valoroși, acum, cînd Toranaga îi scăpase din gheare.

— *Shigata ga nai*, spuse el. *Karma, neh ?* Nu-i nimic de făcut. Asta-i *karma*, nu ?

— Da.

El ridică sulul de hîrtie.

— Acum trebuie să-l citesc. Mulțumesc, Mariko-san. Ai procedat foarte bine. Te rog, adu-l pe Anjin-san la fortăreață în zori.

— Alteță, acum că stăpînul meu e aici, va trebui...

— Soțul tău deja a încuviințat ca, pe timpul șederii mele aici, tu să rămîi unde te afli și să faci pe tălmaciul. Datoria ta de căpătîi, pentru următoarele cîteva zile, este tot către Anjin-san.

— Dar, Alteță, trebuie să aranjez casa pentru stăpînul meu. El va avea nevoie de o casă și de servitori.

— Asta ar fi acum o risipă de bani, de timp și de muncă. El o să rămînă cu trupele, sau în casa lui Anjin-san, oriunde dorește. Observă o undă de supărare. *Nan ja ?*

— Locul meu ar trebui să fie lîngă stăpînul meu. Să-l slujesc.

— Locul tău e acolo unde vreau eu să fie. *Neh ?*

— Da, vă rog să mă iertați. Bineînțeles.

Ea plecă.

El citi atent sulul de hîrtie și *Manualul de război*. Apoi reciti fragmente din sulul de hîrtie. Le puse pe amîndouă la loc sigur așeză gărzi în fața cabinei, și plecă sus.

Era în zori. Ziua se anunța călduroasă și cu cer acoperit. El amînă întîlnirea cu Anjin-san și porni călare spre platou, cu o sută de străji. Acolo-și adună șoimarii și trei șoimi și vînă pe o întindere de douăzeci de *ri*. Pînă pe la prînz prinsese trei fazani, doi sitari mari, un iepure și o pereche de prepelițe. Trimise un fazan și iepurele lui Anjin-san, restul la fortăreață. Cîțiva din samuraii lui nu erau budiști, iar el era îngăduitor cu obiceiurile lor în privința mîncării. El mîncă puțin orez rece, cu pastă de pește, alge murate cu bucăți de ghimbir. Apoi se ghemui pe pămînt și adormi.

* * *

Era după-amiază tîrziu şi Blackthorne se afla în bucătărie, fluierînd fericit. În jurul lui erau bucătarul şef, ajutorul de bucătar, specialistul în legume, specialistul în peşte şi ajutoarele lor, toţi zîmbitori, dar cu inima cît un purice, pentru că stăpînul se afla aici, în bucătărie, cu stăpîna, şi pentru că ea le spusese că el avea de gînd să le facă cinstea de a le arăta cum să prepare şi să gătească după gustul lui. Şi, în cele din urmă, erau îngroziţi din pricina iepurelui.

El deja atîrnase fazanul sub streaşina unei magazii, cu porunci clare ca nimeni, *absolut nimeni,* în afară de el, să nu-l atingă.

— Nimeni atinge în afară de mine ! Înţeleg ei, Fujikosan ? întrebă el cu gravitate prefăcută.

— O, da, Anjin-san. Înţeleg. Îmi pare rău, îmi cer iertare, dar ar trebui să spui : „Nimeni să nu-l atingă în afară de mine !"

— Acum, spunea el fără să se adreseze cuiva anume, nobila artă a gătitului. Lecţia numărul unu.

— *Dozo gomen nasai* ? întrebă Fujiko.

— *Miru !* Priviţi !

Simţindu-se iar tînăr — pentru că una din primele lui îndeletniciri fusese să cureţe vînatul pe care el şi fratele său îl prindeau, cu mare primejdie, pe domeniile din preajma Chatham-ului —, alese un cuţit lung, curbat. Bucătarul şef, specialist în *sushi* [1], se făcu alb ca varul. Acesta era cuţitul lui favorit, cu lama special ascuţită, ca feliile de peşte crud să fie întotdeauna tăiate la perfecţie. Tot personalul o ştia şi i se tăie răsuflarea, zîmbind şi mai mult spre a-şi ascunde încurcătura faţă de el, iar el zîmbea şi mai abitir spre a-şi ascunde propria-i ruşine.

Blackthorne spinteca burta iepurelui şi-i scoase cu grijă stomacul şi măruntaiele. Una din slujnicele mai tinere scăpă un oftat şi dispăru în tăcere. Fujiko hotărî s-o pedepsească cu leafa pe o lună, dorindu-şi totodată să fi fost şi ea ţărancă, să poată şi ea fugi onorabil.

Ei priveau şi ochii li se împăienjeniră cînd el reteză labele şi gheare le, apoi împinse picioarele dinainte înăun-

[1] Mîncare japoneză din orez şi peşte (jpn.).

tru, în blană, ca să se desprindă de piele. Făcu la fel cu picioarele din spate și îndoi blana ca să le scoată prin spintecătura burții, apoi, cu o smucitură rapidă, trase blana peste cap, ca pe o haină de iarnă de care te descotorosești. Așeză animalul aproape jupuit pe masa de tocat și-l descăpățînă, lăsîndu-i laolaltă cu blana capul cu ochii-i încremeniți și înduioșători. Întoarse iar blana pe față și-o puse deoparte. Un oftat străbătu bucătăria. Nu-l auzi, fiind concentrat în tranșarea cărnii — picioarele fură făcute hălci, iar trupul despicat în patru. O altă slujnică o șterse neobservată.

— Acum vreau o oală, spuse Blackthorne cu un zîmbet entuziasmat.

Nimeni nu-i răspunse. Se holbau doar la el, cu aceleași zîmbete încremenite pe buze. Văzu un cazan mare, de fier. Era curat-lună. Îl ridică cu mîinile pline de sînge și-l umplu cu apă dintr-un hîrdău, apoi îl atîrnă deasupra sobei așezate într-o groapă făcută-n pămînt și împrejmuită cu pietre. Aruncă înăuntru bucățile de carne.

— Acum niște legume și mirodenii, spuse el.

— *Dozo* ? întrebă Fujiko gutural.

El nu știa cuvintele japoneze, așa că privi în jur. Într-un coș de nuiele erau cîțiva morcovi și cîteva rădăcini care semănau a napi. Le curăță, le tăie și le adăugă la supă, cu sare și puțin sos de soia, închis la culoare.

— Ar trebui să avem niște ceapă, usturoi și vin de Porto.

— *Dozo* ? întrebă iar Fujiko neajutorată.

— *Kotaba shirimasen.* Nu știu cuvintele.

Ea nu-l corectă, ridică doar o lingură și i-o oferi. El clătină din cap.

— *Saké,* porunci el.

Ajutorul de bucătar își ieși din uimire și-i dădu mica ploscă de lemn.

— *Domo.*

Blackthorne turnă o ceașcă, apoi mai adăugă una, să fie de-ajuns. Ar fi băut direct din ploscă, dar știa că ar fi fost o grosolănie să bea vinul, rece, fără ceremonialul obișnuit și, cu siguranță, nu aici, în bucătărie.

— Doamne, ce bine mi-ar pica o bere, spuse el.

— *Dozo goziemashita,* Anjin-san ?

— *Kotaba shirimasen,* dar mîncarea asta o să fie grozavă. *Ichiban, neh ?*

Arătă spre oala care fierbea.

— *Hai,* spuse ea fără convingere.

— *Okuru tsukai arigato* Toranaga-sama, spuse Blackthorne. Trimite pe cineva să-i mulţumească seniorului Toranaga.

Nimeni nu-i corectă japoneza stîlcită.

— *Hai.*

Odată ieşită afară, Fujiko alergă spre latrină, coliba mică şi singuratică de lîngă poarta din faţă a grădinii. Îi era foarte rău.

— Nu vă simţiţi bine, stăpînă ? spuse slujnica ei, Nigatsu.

Era o femeie de vîrstă mijlocie, dolofană, care o îngrijise pe Fujiko toată viaţa.

— Pleacă ! Dar mai întîi adu-mi puţin ceai. Nu... va trebui să intri în bucătărie... of, of, of !

— Am ceai aici, stăpînă. M-am gîndit c-o să aveţi nevoie de el, aşa c-am fiert apă pe cealaltă sobiţă. Poftiţi !

Fujiko o ciupi pe Nigatsu cu afecţiune de obrazu-i rotund şi, între timp, îi mai veni o slujnică să-i facă vînt cu evantaiul. Fujiko se şterse la gură cu prosopul de hîrtie şi se aşeză recunoscătoare pe perne în verandă.

— O, aşa-i mai bine !

Şi era într-adevăr mai bine afară, soarele blînd al după-amiezii aruncînd umbre întunecate, fluturi zburînd din floare-n floare, iar marea, jos, departe, calmă, reflectînd toate culorile curcubeului.

— Ce se-ntîmplă, stăpînă ? Noi n-am îndrăznit nici măcar să tragem cu coada ochiului.

— N-are importanţă. Stăpînul e... stăpînul e... n-are importanţă. Obiceiurile lui sînt caraghioase, dar asta e *karma* noastră.

Ea-şi îndreptă privirea spre bucătarul şef, care venea mieros prin grădină şi inima-i tresări ceva mai tare. El se înclină ceremonios. Era un bărbat mic, subţire, foarte îngrijit, cu tălpi mari şi cu dinţi foarte stricaţi. Înainte s-apuce să scoată vreo vorbă, Fujiko îi spuse cu un zîmbet plat :

— Comandă în sat cuţite noi. O oală nouă de pregătit orezul. O altă masă de tocat, hîrdaie de apă noi, tot ce crezi de trebuinţă. Cele pe care le-a folosit stăpînul vor fi ţinute numai pentru el. Vei aranja un loc anume, dacă vrei

faci o nouă bucătărie, unde stăpînul să poată găti, dacă asta dorește — pînă ajungi să te pricepi și tu.

— Mulțumesc, Fujiko-sama, spuse bucătarul. Mă iertați că vă întrerup, dar, îmi pare rău, vă rog să mă scuzați, știu un bucătar bun în satul vecin. Nu e budist și a fost cu armata chiar în Coreea, așa că o să știe totul despre... cum să... cum să gătească pentru stăpîn, cu mult mai bine decît mine.

— Cînd am să vreau un alt bucătar, am să-ți spun. Cînd am să te socotesc nepotrivit sau o să bănuiesc că te prefaci bolnav, am să-ți spun. Pînă atunci ai să fii aici bucătar. Ai acceptat postul pentru șase luni, spuse ea.

— Da, stăpînă, spuse bucătarul cu o vădită demnitate, deși tremura pe dinăuntru, pentru că Fujiko-noh-Anjin era o stăpînă cu care nu era de glumit. Vă rog să mă iertați, însă eu am fost angajat să gătesc. Sînt mîndru să gătesc, dar n-am primit niciodată să... să fiu măcelar. Cei din *eta* sînt măcelari. Bineînțeles, stăpînă, că noi nu putem avea nici un *eta,* dar bucătarul acela nu e budist ca mine, ca tatăl meu, ca tatăl tatălui meu și toți dinaintea lui, iar ei niciodată, niciodată... Vă rog, acest bucătar nou va...

— Tu ai să gătești aici așa cum ai gătit întotdeauna. Găsesc bucatele tale excelente, demne de un maestru bucătar din Yedo. Chiar am trimis una din rețetele tale doamnei Kiritsubo în Osaka.

— O ? Mulțumesc. Îmi faceți o prea mare cinste. Care din ele stăpînă ?

— Cea cu țipari mici și proaspeți, cu urzici de mare, cu stridii tăiate felii și cu puțină soia, doar atît cît trebuie, pe care tu o faci așa de bine. Excelentă ! Cea mai bună pe care-am gustat-o vreodată.

— O, mulțumesc, stăpînă, se gudură el.

— Bineînțeles, supele tale lasă mult de dorit.

— O, îmi pare rău !

— Despre asta o să discut cu tine mai tîrziu. Mulțumesc, bucătare, spuse ea, încercînd să scape de el.

Bucătarul mărunțel nu se clinti din loc, paralizat.

— Vă rog să mă scuzați, stăpînă, dar *oh ko,* cu plecată umilință, dacă stăpînul... cînd stăpînul...

— Cînd stăpînul îţi spune să găteşti, sau să faci pe măcelarul, sau orice altceva, ai să alergi să-i îndeplineşti porunca. Fără întîrziere. Aşa cum trebuie s-o facă orice servitor credincios. Între timp, cum îţi trebuie o grămadă de vreme ca s-ajungi expert, ar fi bine, poate, să te înţelegi pentru o vreme cu celălalt bucătar, să te viziteze în puţinele zile cînd stăpînul s-ar putea să dorească să mănînce după gustul său.

Onoarea lui fiind satisfăcută, bucătarul zîmbi şi se înclină.

— Vă mulţumesc. Vă rog să mă iertaţi că am cerut lămuriri.

— Bineînţeles, ai să plăteşti din propria ta leafă bucătarului care te va înlocui.

— Cînd fură din nou singure, Nigatsu chicoti cu mîna la gură.

— O, stăpînă-chan, pot să vă laud pentru victoria deplină şi pentru înţelepciunea Voastră ? Bucătarul era mai-mai să se scape pe el, cînd i-aţi spus că va trebui să plătească !

— Mulţumesc, Nanny-san.

Fujiko simţea mirosul iepurelui care începea să fiarbă. Ce fac dacă-mi cere să mănînc cu el ? gîndea, şi aproape că se pierdu cu firea. Chiar dacă nu-mi cere, va trebui totuşi să-l servesc. Cum să fac să nu-mi fie silă ? N-o să-ţi fie silă, îşi porunci. Este *karma* ta. Tu trebuie să fi fost absolut îngrozitoare în viaţa ta dinainte. Da, dar aminteşte-ţi că totul e bine acum. Nu mai sînt decît cinci luni şi şase zile. Nu te gîndi la asta, gîndeşte-te doar la stăpînul tău, care e un bărbat puternic, curajos, deşi are obiceiuri îngrozitoare în privinţa mîncării...

Caii tropăiră la poartă. Buntaro descălecă şi le făcu semn oamenilor lui să plece. Apoi, însoţit doar de garda lui personală, înaintă cu paşi mari prin grădină, plin de praf şi năduşeală. Îşi ducea în mînă arcul uriaş, iar tolba cu săgeţi era pe spate. Fujiko şi slujnica ei se înclinară ceremonios, deşi îl urau. Unchiul ei era vestit pentru furiile lui sălbatice, nestăpînite, care-l făceau să izbucnească pe nepusă masă sau să caute ceartă aproape cu oricine. Mai întotdeauna aveau de suferit doar servitorii sau femeile lui.

— Te rog, intră, unchiule. Ce amabil din partea dumitale să ne vizitezi atît de curînd, spuse Fujiko.

— A, Fujiko-san. Ce... ce e cu mirosul ăsta greu ?

— Stăpînul meu pregăteşte nişte vînat pe care i l-a trimis seniorul Toranaga. Le arată nătăfleţilor mei de servitori cum să-l gătească.

— Dacă vrea să gătească, presupun că ştie, deşi... Buntaro strîmbă din nas dezgustat. Da, un stăpîn poate face orice în propria lui casă, în limitele legii, dacă nu-şi deranjează vecinii.

După lege, un asemenea miros putea fi pricina unei plîngeri, şi-ar fi foarte rău să-i stingherești pe vecini. Cei de rang inferior nu fac niciodată ceva care să-i deranjeze pe cei superiori lor. Altfel, s-ar lăsa cu căderi de capete. Din pricina asta, în toată ţara, dacă era posibil, samuraii trăiau atenţi şi politicoşi lîngă samuraii de rang egal, ţăranii lîngă ţărani, neguţătorii pe propriile lor străzi şi *eta* la margine, izolaţi. Omi era vecinul lor cel mai apropiat. El e mai mare în rang, gîndi ea.

— Nădăjduiesc din toată inima că nimeni nu e deranjat, îi spuse lui Buntaro stînjenită, întrebîndu-se ce nouă răutate punea la cale. Doriţi să-l vedeţi pe stăpînul meu ?

Ea dădu să se ridice, dar el o opri.

— Nu, te rog nu-l deranja, am să aştept, spuse el ceremonios şi inima ei tresări.

Buntaro era cunoscut pentru grosolăniile lui, iar politeţea la el era foarte periculasă.

— Îmi cer iertare că am sosit astfel, fără să trimit mai întîi un mesager să cer o întrevedere, spuse el, dar seniorul Toranaga mi-a zis că mi s-ar putea permite să folosesc baia şi să locuiesc aici, doar din cînd în cînd. Ai vrea să-l întrebi mai tîrziu pe Anjin-san dacă ar fi de acord ?

— Bineînţeles, spuse ea, continuînd tipicul obişnuit al rînduielii, detestînd ideea de a-l avea pe Buntaro în casa ei. Sînt sigură că are să fie onorat, unchiule. Pot să vă ofer ceai sau *saké*, cît timp aşteptaţi ?

— *Saké*, mulţumesc.

Nigatsu se grăbi să pună o pernă în verandă şi dădu fuga după *saké*, deşi ar fi vrut să rămînă.

Buntaro îi azvîrli arcul şi tolba cu săgeţi strajei sale, îşi aruncă sandalele prăfuite din picioare şi călcă cu paşi îndesaţi prin verandă. Îşi scoase sabia lungă din cingătoare, îşi încrucişă picioarele şi-şi puse sabia pe genunchi.

— Unde e soţia mea ? Cu Anjin-san ?

— Nu, Buntaro-sama, îmi pare rău, i s-a poruncit să meargă la fortăreaţă, unde...

— *Poruncit* ? Cine ? Kasigi Yabu ?

— O, nu, seniorul Toranaga, Alteţă, cînd s-a întors de la vînătoare, în după-amiaza asta.

— A, seniorul Toranaga ?

Buntaro se linişti treptat şi privi încruntat dincolo de golf, spre cetate. Steagul lui Toranaga flutura lîngă al lui Yabu.

— Vreţi să trimit pe cineva după ea ?

El clătină din cap.

— E destul timp pentru ea. Dădu drumul aerului din piept, se uită spre nepoata lui, fiica celei mai mici dintre surorile lui. Sînt norocos că am nevastă atît de cultivată, *neh ?*

— Da, Alteţă, sînteţi. Ea a fost grozav de pricepută să tălmăcească cunoştinţele lui Anjin-san.

Buntaro rămase cu privirea pironită asupra cetăţii, apoi pufni pe nas cînd mirosul mîncării fu din nou adus de vînt.

— E ca şi cum ai fi la Nagasaki sau înapoi în Coreea. Acolo tot timpul gătesc carne, o fierb sau o prăjesc. Duhoarea... n-ai mirosit niciodată ceva asemănător. Coreenii sînt animale, canibali. Mirosul de usturoi îţi pătrunde pînă şi în haine sau în păr.

— Trebuie să fi fost îngrozitor.

— Războiul a fost bun. Noi am fi putut cîştiga uşor. Şi, mai departe, am fi putut nimici China şi civiliza ambele ţări. Buntaro roşi, iar vocea-i scrîşni. Dar n-am făcut-o. Am dat greş şi a trebuit să ne-ntoarcem acoperiţi de ruşine, pentru că am fost vînduţi. Vînduţi de trădători împuţiţi din ranguri sus-puse.

— Da, e foarte trist, dar dumneata ai dreptate. Foarte mare dreptate, Buntaro-sama, zise ea măgulindu-l, spunînd minciuna cu uşurinţă, ştiind că nici o seminţie de pe pămînt nu putea cuceri China şi nimeni nu putea să civilizeze China, care fusese civilizată din timpuri străvechi.

Lui Buntaro îi zvîcnea vena de la frunte şi el aproape că vorbea de unul singur.

— O s-o plătească. Cu toţii. Trădătorii. E doar o treabă de oarecare zăbavă : s-aştepţi pe malul unui rîu destul de lung ca hoiturile duşmanilor tăi să plutească pe lîngă tine, *neh ?* Am s-aştept şi curînd, foarte curînd am să scuip pe scăfîrliile lor. Asta mi-am promis-o mie însumi. Îşi în-

dreptă privirile spre ea. Îi urăsc pe trădători şi pe necredincioasele care-şi înşală soţii. Şi pe toţi mincinoşii !

— Da, sînt de acord. Aveţi atîta dreptate, Buntaro-sama, spuse ea îngheţată, ştiind că cruzimea lui n-avea margini.

Cînd Buntaro avea şaisprezece ani, îşi omorîse propria mamă, una din concubinele mai neînsemnate ale lui Hiro-matsu, pentru presupusa ei necredinţă, în timp ce tatăl lui, Hiro-matsu, era la război, luptînd pentru dictator, pentru seniorul Goroda. Apoi, ani mai tîrziu, îşi omorîse fiul cel mai mare, de la prima soţie, pentru insulte presupuse, iar pe ea o trimisese înapoi la familia ei, unde se omorîse cu propria-i mînă, nemaiputînd să îndure ruşinea. El făcuse lucruri îngrozitoare concubinelor şi lui Mariko. Se certase amarnic cu tatăl lui Fujiko, îl învinovăţise de laşitate în Coreea, ponegrindu-l în faţa lui *taikō*, care poruncise pe loc să se radă în cap şi să devină călugăr, ca apoi să moară atît de curînd, înjosit, măcinat de propria-i ruşine.

Lui Fujiko îi trebui toată voinţa să pară liniştită.

— Am fost atît de mîndră să aflăm că aţi scăpat din mîinile duşmanului, spuse ea.

Saké-ul sosi. Buntaro începu să bea vîrtos.

Cînd trecu timpul cuvenit pentru aşteptare, Fujiko se ridică.

— Vă rog, scuzaţi-mă pentru o clipă.

Plecă spre bucătărie să-l pună în gardă pe Blackthorne, să-i ceară permisiunea ca Buntaro să locuiască la ei în casă şi să-i spună lui şi servitorilor ce aveau de făcut.

— De ce aici ? întrebă Blackthorne iritat. De ce să stea aici ? Trebuie ?

Fujiko îşi ceru iertare şi încercă să-i explice că, bineînţeles, Buntaro nu putea fi refuzat. Blackthorne se întoarse morocănos la gătitul lui, iar ea reveni la Buntaro cu un junghi în capul pieptului.

— Stăpînul meu spune că este onorat să vă aibă aici. Casa lui e casa Domniei tale.

— Cum e să fii concubina unui barbar ?

— Bănuiesc că e îngrozitor, dar Anjin-san e *hatamoto* şi deci samurai, nu ? Presupun că nu e nici o diferenţă faţă de alţi bărbaţi. E pentru prima oară cînd sînt concubină. Prefer să fiu soţie. Anjin-san e la fel ca toţi ceilalţi bărbaţi, deşi, da, unele din obiceiurile lui sînt foarte ciudate.

— Cine s-ar fi gîndit că o femeie din casa noastră are să fie concubina unui barbar, fie el chiar şi un *hatamoto*.

— N-am avut de ales. N-am făcut decît să dau ascultare seniorului Toranaga şi bunicului, şeful clanului nostru. Femeii îi e dat să se supună.

— Da. Buntaro termină ceaşca de *saké* şi ea i-o reumplu. Supunerea e importantă pentru o femeie. Şi Mariko-san e supusă, nu ?

— Da, stăpîne. Îl privi drept în faţa-i hîdă ca de maimuţă. Ea nu v-a adus altceva, Alteţă, decît cinste. Fără doamna, soţia dumneavoastră, seniorul Toranaga n-ar fi putut avea niciodată cunoştinţele lui Anjin-san.

El zîmbi făţarnic.

— Am auzit c-ai îndreptat pistolul spre faţa lui Omi.

— Nu-mi făceam decît datoria, Alteţă.

— Unde-ai învăţat să mînuieşti armele ?

— Pînă atunci nu pusesem niciodată mîna pe o armă. Nu ştiam dacă pistoalele erau încărcate. Dar aş fi apăsat pe trăgaci.

Buntaro rîse.

— Şi Omi-san a crezut la fel.

Ea-i umplu iar ceaşca.

— N-am înţeles niciodată de ce Omi-san n-a încercat să le ia de la mine. Seniorul lui îi poruncise să le ia, dar el n-a făcut-o

— Eu aş fi făcut-o.

— Da, unchiule, ştiu. Vă rog să mă iertaţi, dar eu aş fi apăsat totuşi pe trăgaci.

— Da, dar n-ai fi nimerit !

— Da, se poate. De atunci am învăţat să trag.

— El te-a învăţat ?

— Nu. Unul din ofiţerii seniorului Naga.

— De ce ?

— Tatăl meu n-a vrut niciodată să permită fiicelor lui să înveţe să mînuiască sabia sau suliţa. El a gîndit, în chip înţelept, zic eu, că trebuie să ne folosim timpul cu învăţarea unor lucruri mai plăcute. Dar uneori femeia trebuie să-şi apere stăpînul şi casa. Pistolul e o armă bună pentru o femeie, foarte bună. Nu-ţi cere multă putere, doar puţin exerciţiu. Aşa că acum, probabil, pot să-i fiu stăpînului meu de ceva mai mult folos, pentru că, sigur, voi zbura capul oricărui bărbat ca să-l apăr pe el şi onoarea casei noastre.

Buntaro bău ceaşca pînă la ultima picătură.

— Am fost mîndru cînd am auzit că te-ai opus lui Omi-san, aşa cum ai făcut-o. Ai procedat corect. Şi seniorul Hiro-matsu are să fie mîndru de tine.

— Mulţumesc, unchiule. Dar eu nu mi-am făcut decît o datorie obişnuită. Se înclină ceremonios. Stăpînul meu întreabă dacă îi acordaţi cinstea să discute cu Domnia voastră acum, dacă vă face plăcere.

El continuă ritualul.

— Te rog, mulţumeşte-i, dar mai întîi pot să fac o baie ? Dacă nu e cu supărare, am să-l văd cînd se întoarce *soţia* mea.

Capitolul 35

Blackthorne aştepta în grădină. Acum purta chimonoul-uniformă maro, pe care i-l dăduse Toranaga, cu săbiile la cingătoare şi un pistol încărcat, ascuns sub eşarfă. Din explicaţiile grăbite ale lui Funjiko şi, după aceea, de la servitori, dedusese că trebuia să-l primească pe Buntaro cu cinstea cuvenită pentru că samuraiul era un general important, un *hatamoto,* şi era primul oaspete în casa lor. Aşa că-şi făcuse baie, se schimbase rapid şi plecase la locul pregătit pentru primire.

Îl văzuse foarte puţin pe Buntaro cu o zi înainte, cînd sosise. Restul zilei, Buntaro fusese ocupat cu Toranaga şi Yabu, laolaltă cu Mariko, iar Blackthorne fusese lăsat singur să organizeze un atac demonstrativ rapid, împreună cu Omi şi Naga. Atacul fusese mulţumitor.

Mariko se întorsese acasă foarte tîrziu. Ea-i povestise pe scurt despre fuga lui Buntaro, despre zilele cît fusese urmărit de oamenii lui Ishido şi cum izbutise să scape de ei, ca, în cele din urmă, să răzbată prin provincii ostile şi să ajungă în Kwanto.

— A fost foarte greu, dar pesemne nu chiar atît de greu, Anjin-san. Soţul meu e foarte puternic şi foarte curajos.

— Ce-o să se-ntîmple acum ? Ai să pleci ?

— Seniorul Toranaga a poruncit ca totul să rămînă aşa cum a fost. Nimic nu se schimbă.

— Dumneata te-ai schimbat, Mariko-san. O lumină a dispărut de pe chipul tău.

— Nu. E imaginația dumitale, Anjin-san. Nu e decît ușurarea mea că el trăiește, deoarece eu eram sigură că e mort.

— Da, dar asta a produs o schimbare, nu ?

— Bineînțeles. Mulțumesc lui Dumnezeu că stăpînul meu n-a fost prins și că a rămas în viață, ca să dea ascultare seniorului Toranaga. Mă ierți, Anjin-san. Acum sînt obosită. Îmi pare rău, sînt foarte, foarte obosită.

— Pot să fac ceva pentru dumneata ?

— Ce să faci dumneata, Anjin-san ? Afară doar să fii fericit pentru mine și pentru el. De fapt, nu s-a schimbat nimic. Nimic nu s-a terminat, pentru că n-a început nimic. Totul e cum a fost. Soțul meu trăiește.

N-ai vrea să fie mort ? se întrebă Blackthorne stînd în grădină. Nu.

Atunci de ce ții pistolul ascuns ? Te simți vinovat ?

Nu. Nimic n-a început.

Oare ?

Nu.

Ai crezut că va fi a ta ? Nu e asta ca și cum ai fi avut-o în fapt ?

O văzu pe Mariko ieșind din casă și îndreptîndu-se spre grădină. Părea o figurină de porțelan. Ea venea la jumătate de pas în urma lui Buntaro, mătăhăloșenia lui fiind și mai izbitoare acum, prin comparație. Lîngă ea pășea Fujiko, urmată de slujnice.

El se înclină.

— *Yokoso oide kudasareta,* Buntaro-san. Fii bine venit în casa mea, Buntaro-san.

Toți se înclinară. Buntaro și Mariko se așezară pe pernele din fața lui. Fujiko se așeză în spatele lui. Nigatsu și Koi, slujnica, începură să servească ceai și *saké.* Buntaro luă *saké.* La fel și Blackthorne.

— *Domo,* Anjin-san. *Ikaga desu ka* [1] ?

— *Ii. Ikaga desu ka ?*

— *Ii. Kowa jozuni shabereru yoni natta na.* Bine. Ai început să vorbești japoneza foarte bine.

---

[1] Ce mai faci (jpn.).

Curînd Blackthorne nu mai putu urmări firul conversației, pentru că Buntaro nu rostea clar cuvintele, vorbind neglijent și repede.

— Îmi pare rău, Mariko-san, dar n-am înțeles.

— Soțul meu dorește să-ți mulțumească pentru că ai încercat să-l salvezi. Cu vîsla. Îți amintești ? Cînd am scăpat din Osaka.

— *Ah, so desu ! Domo.* Te rog spune-i că eu totuși cred că noi trebuia să ne fi întors la țărm. Era timp destul. Slujnica s-a înecat degeaba.

— El spune că asta a fost *karma.*

— A fost o moarte în zadar, răspunse Blackthorne, regretînd nepolitețea. Observă că ea n-o tălmăci.

— Soțul meu spune că strategia atacului este foarte bună, foarte bună, într-adevăr.

— *Domo.* Spune-i că sînt bucuros c-a scăpat cu bine. Și că urmează să comande regimentul. Și că, bineînțeles, este bine venit să stea aici.

— *Domo,* Anjin-san. Buntaro-sama spune da, planul de asalt e foarte bun. Dar, în ceea ce-l privește, el își va purta întotdeauna arcul și săbiile. Arcul poate să omoare pe o rază mult mai mare, cu mare precizie și mai repede decît o muschetă.

— Mîine am să trag asupra lui și să vedem dacă-i place.

— Îmi pare rău, ai să pierzi, Anjin-san. Pot să te sfătuiesc să nu încerci asta ? spuse ea.

Blackthorne văzu ochii lui Buntaro scînteind de la Mariko la el și iar înapoi.

— Mulțumesc, Mariko-san. Spune-i că mi-ar plăcea să-l văd trăgînd.

— El întreabă : Știi să mînuiești arcul ?

— Dar, dar nu ca un adevărat arcaș. La noi arcurile aproape că nu se mai folosesc. În afară de arbaletă. Eu am fost pregătit pentru mare. Aici noi folosim doar tunul, muscheta sau sabia de abordaj. Uneori folosim săgeți cu foc, dar numai pentru dușmanul care navighează foarte aproape.

— El întreabă cum se folosesc, cum le faceți aceste săgeți cu foc ? Sînt diferite de ale noastre, cum au fost acelea folosite împotriva galerei, la Osaka ?

Blackthorne începu să explice și urmară obișnuitele, obositoarele întreruperi și întrebări, din nou și din nou,

pentru verificare. Pînă acum se învăţase deja cu minţile lor incredibil de iscoditoare privind orice aspect al războiului, dar găsea obositor să vorbească prin tălmaci. Chiar dacă Mariko era excelentă, ceea ce spunea ea, de fapt, rareori era întru totul exact. Un răspuns lung era totdeauna scurtat, ceva din ceea ce se spunea era, bineînţeles, uşor schimbat şi inevitabil apăreau neînţelegeri. Aşa că explicaţiile trebuiau repetate inutil.

El ştia că fără Mariko, n-ar fi putut ajunge niciodată atît de preţuit. Numai cunoştinţele mele mă ţin afară din groapă, îşi aminti. Dar asta nu-i o problemă, pentru că mai sînt încă multe de spus şi mai e o bătălie de cîştigat. O bătălie adevărată de cîştigat. Pînă atunci eşti în siguranţă. Ai o flotă de pus la cale. Apoi pleci acasă. În siguranţă.

Văzu săbiile lui Buntaro şi pe-ale gărzilor, le simţi şi pe-ale lui proprii şi căldura pistolului dat cu unsoare, şi ştiu precis că n-avea să fie niciodată în siguranţă în această ţară. Nici el, nici nimeni altcineva nu era în siguranţă, nici chiar Toranaga.

— Anjin-san, Buntaro-sama întreabă, dacă-ţi trimite mîine oameni, ai putea să le arăţi cum să facă aceste săgeţi ?

— De unde putem lua smoală ?

— Nu ştiu.

Mariko îl întrebă amănunţit unde se găseşte de obicei, cum arată sau cum miroase şi ce alte soluţii ar mai exista. Apoi vorbi îndelung cu Buntaro. Fujiko fusese tăcută tot timpul, dar ochii şi urechile ei deprinse nu scăpau nimic. Slujnicele, bine îndrumate de o uşoară mişcare a evantaiului lui Fujiko spre o ceaşcă goală, reumpleau mereu butelcile cu *saké*.

— Soţul meu spune că o să discute cu seniorul Toranaga. Probabil că se găseşte smoală undeva în Kwanto. Noi n-am auzit de ea niciodată pînă acum. Dacă nu există smoală, noi avem uleiuri groase — untură de balenă — care-ar putea-o înlocui. El întreabă dacă folosiţi proiectile, precum chinezii.

— Da, dar ele nu sînt socotite de mare valoare, afară doar în caz de asediu. Turcii le-au folosit cînd au venit împotriva Cavalerilor Sfîntului Ioan, în Malta. Ele sînt folosite ades să producă incendii şi panică.

— El te roagă să-i dai amănunte în legătură cu această luptă.

— A fost acum patruzeci de ani, în cea mai mare...

Blackthorne se opri, mintea începu să-i lucreze. Acesta fusese cel mai important asediu din Europa. Şaizeci de mii de turci islamici, crema Imperiului Otoman, veniseră împotriva a şase sute de cavaleri creştini, care erau sprijiniţi de cîteva mii de ajutoare malteze, împresurîndu-i în vastul castel-cetate din St. Elmo, de pe mica insulă Malta, din Mediterana. Cavalerii rezistaseră cu succes asediului timp de şase luni şi, de necrezut, îl forţaseră pe inamic să se retragă acoperit de ruşine. Această victorie salvase întregul ţărm al Mediteranei şi, în felul acesta creştinătatea să fie trecută prin foc şi sabie, după pofta inimii, de hoardele de necredincioşi.

Brusc, Blackthorne îşi dădu seama că această bătălie îi oferea una din cheile pentru castelul Osaka : cum să-l asedieze, cum să-l hărţuiască, cum să forţeze porţile şi cum să-l cucerească.

— Ce spuneţi, *senhor ?*

— A fost acum patruzeci de ani, în cea mai întinsă mare interioară pe care o avem în Europa, Mariko-san, Mediterana. A fost doar un asediu ca toate asediile, nu merită să discutăm despre el, minţi Blackthorne.

Asemenea cunoştinţe erau de nepreţuit, nu trebuiau nicicum dezvăluite cu uşurinţă şi, categoric, nu acum. Mariko îi explicase de nenumărate ori că, între Toranaga şi victorie, stătea neînduplecată Osaka. Blackthorne era sigur că soluţia pentru cucerirea castelului Osaka putea foarte bine să fie patalamaua lui de ieşire din împărăţie, cu toate bogăţiile de care ar avea nevoie în această viaţă.

Observă că Mariko părea încurcată.

— *Senhora ?*

— Nimic, *senhor.*

Ea începu să tălmăcească cele spuse. Dar el era sigur că ea ştia că el îi ascundea ceva. Mirosul tocanei îl înnebunea.

— Fujiko-san !

— *Hai,* Anjin-san ?

— *Shokuji wa madaka ? Kyaku wa... sazo kufuku de oro, neh ?* Cînd e masa ? Poate că oaspeţilor le e foame, nu ?

— *Ah, gomen nasai, hi ga kurete kara ni itashimasu.*

Blackthorne văzu că ea arăta spre soare şi-şi dădu seama că spusese : „După apusul soarelui". Dădu din cap şi mormăi, ceea ce, în Japonia, trecea drept un politicos „mulţumesc, înţeleg".

Mariko se întoarse iar spre Blackthorne.

— Soţul meu ar vrea să-i vorbeşti despre o luptă la care ai luat parte.

— Toate sînt în *Manualul de război,* Mariko-san. Poate mîine, Mariko-san.

Avea nevoie de timp să-şi examineze noul, fantasticul gînd privind castelul Osaka, şi bătălia *aceea.* Era obosit de atîta vorbă, era obosit să tot fie întrebat de-a fir a păr, dar cel mai mult voia să mănînce.

— Te rog, Anjin-san, n-ai vrea s-o povesteşti din nou, doar o dată, pentru soţul meu ?

Simţi rugămintea îngrijorată din vocea ei, aşa că se domoli.

— Bineînţeles. Care crezi că i-ar plăcea ?

— Cea din Olanda. Lîngă „Zeeland", aşa se pronunţă ?

— Da, spuse el.

Aşa că începu să spună povestea acestei bătălii, care era aproape ca oricare altă bătălie în care oamenii mor, cel mai adesea, din pricina greşelilor şi prostiei ofiţerilor de la comandă.

— Soţul meu spune că aici nu e aşa, Anjin-san. Aici ofiţerii comandanţi trebuie să fie foarte buni, altfel mor foarte repede.

— Bineînţeles, criticile mele se aplică doar conducătorilor europeni.

— Buntaro-sama spune că, într-una din zile, o să-ţi povestească despre războaiele noastre şi despre conducătorii noştri, mai ales despre seniorul *taikō.* Un schimb corect pentru informaţiile dumitale, spuse ea şovăielnic.

— *Domo.* Blackthorne se înclină uşor, simţind ochii lui Buntaro sfredelindu-l.

Dé fapt, ce vrei de la mine, tu, pui de căţea ?

*

* *

Cina a fost un dezastru pentru toată lumea.

Chiar înainte de a pleca din grădină şi a o porni spre verandă, ca să mănînce, ziua dădea semne rele.

— Scuză-mă, Anjin-san, dar ce e acolo ? arătă Mariko cu mîna. Acolo. Soţul meu întreabă ce e acela ?

— Unde ? A, acolo ! Acela e un fazan, spuse Blackthorne. Seniorul Toranaga mi l-a trimis, împreună cu un iepure. Iepurele îl vom mînca la cină, în stil englezesc. Cel puţin eu unul aşa voi face, deşi ar fi destul pentru toată lumea.

— Mulţumesc, dar... noi, soţul meu şi cu mine, nu mîncăm carne. Dar de ce stă fazanul atîrnat acolo ? Pe căldura asta, n-ar trebui luat şi preparat ?

— Aşa pregătim noi fazanul. Se atîrnă ca să se fezandeze.

— Cum ? Chiar aşa ? Scuză-mă, Anjin-san, spuse ea tulburată, îmi pare rău. Dar o să se strice repede. Încă are penele pe el şi n-a fost... curăţat.

— Carnea de fazan e uscată, Mariko-san, aşa că o atîrni timp de cîteva zile, poate cîteva săptămîni, depinde de vreme. Apoi îl jumuleşti, îl cureţi şi-l găteşti.

— Îl... îl laşi afară ? Să putrezească ? Chiar ca...

— *Nan ja ?* întrebă Buntaro nerăbdător.

Ea-i vorbi cerîndu-şi scuze şi el trase adînc aer în piept, apoi se ridică, cercetă atent fazanul şi-l atinse uşor. Cîteva muşte bîzîiră, apoi se aşezară la loc. Şovăind, Fujiko îi vorbi lui Buntaro şi el roşi.

— Concubina dumitale spune că ai poruncit ca nimeni să nu-l atingă în afară de dumneata ? întrebă Mariko.

— Da. Aici nu se atîrnă vînatul ? Doar nu toţi sînt budişti !

— Nu, Anjin-san. Nu cred.

— Unii oameni zic că trebuie să laşi fazanul atîrnat de penele din coadă pînă ce el cade, dar asta-i o scornească de babe, spuse Blackthorne. Corect e de gît, atunci sucurile rămîn la locul lor. Unii îl lasă atîrnat aşa pînă se desprinde singur de gît, dar mie personal nu-mi place carnea cu miros atît de tare. Noi obişnuim să...

Se opri pentru că ea se schimbase la faţă.

— *Nan desu ka ?* întrebă imediat Fujiko.

Mariko explică. Toţi rîseră nervos şi Mariko se ridică ştergîndu-şi fără vlagă fruntea de transpiraţie.

— Îmi pare rău, Anjin-san, mă scuzaţi, vă rog, o clipă...

Şi masa voastră e tot aşa de ciudată, voia el să spună.

Cum e cu sepia crudă de ieri — carnea aia albă, vîscoasă, aproape fără gust, ce trebuia mestecată zdravăn şi care n-avea nimic alături decît un sos de soia, ca s-alunece mai uşor pe gît ? Sau tentaculele de caracatiţă, tot crude, cu orez rece şi alge ? Cum e cu meduza proaspătă din supa galben-maronie de *torfu* — pastă de fasole fermentată —, care arăta ca un castron cu borîtură de cîine ? O, da, servită frumos, într-un bol delicat, plăcut, dar arătînd totuşi ca o borîtură ! Da, zău, destul ca să-ţi întoarcă maţele pe dos !

În cele din urmă se duseră pe verandă şi, după obişnuitele, interminabilele plecăciuni şi puţină conversaţie, ceai şi *saké,* începu să sosească mîncarea. Tăviţe cu supă numai din peşte şi, ca de obicei, orez şi peşte crud. Şi apoi fiertura lui.

El ridică capacul de la oală. Ieşeau aburi din ea şi pete mici de grăsime dansau pe suprafaţa clocotită. Supa-tocană, groasă de-ţi lăsa gura apă, avea sos din belşug şi bucăţi de carne fragedă. Plin de mîndrie le oferi şi lor, dar ei clătinară din cap şi-l rugară să mănînce.

— *Domo,* spuse el.

Era civilizat să bei supa direct din bolurile mici, lăcuite, şi să mănînci bucăţile din ea cu beţişoarele. Pe tavă era un polonic. Fiindu-i cu neputinţă să-şi mai stăpînească foamea, îşi umplu castronaşul şi începu să mănînce. Atunci le văzu ochii.

Îl urmăreau cu o privire fixă, plină de greaţă, pe care încercau cu greu să şi-o ascundă. Apetitul lui începu să se ducă pe apa sîmbetei. Încercă să şi-i scoată din minte, dar nu izbuti. Îi ghiorăiau maţele. Ascunzîndu-şi enervarea, puse jos bolul, aşeză capacul la loc şi le spuse morocănos că nu era pe gustul lui. Îi porunci lui Nigatsu s-o ia şi s-o ducă de-acolo.

— Fujiko întreabă dacă n-ar trebui aruncată, spuse Mariko nădăjduind-o din toată inima.

— Da.

Fujiko şi Buntaro respirară uşuraţi.

— Nu mai vrei puţin orez ? întrebă Fujiko.

— Nu, mulţumesc.

Mariko îşi flutură evantaiul zîmbind încurajator şi-i reumplu ceaşca cu *saké,* dar Blackthorne nu se domoli şi hotărî ca pe viitor să-şi gătească pe dealuri, singur, să mănînce singur şi să vîneze în văzul tuturor.

La dracu cu ei, gîndi. Dacă Toranaga poate vîna, tot aşa pot şi eu. Cînd o să-l văd ? Cît va trebui s-aştept ?

— S-o ia dracu de aşteptare, să-l ia dracu pe Toranaga ! spuse el cu voce tare în engleză şi se simţi mai uşurat.

— Ce-i, Anjin-san ? întrebă Mariko în portugheză.

— Nimic, răspunse el. Mă întrebam doar cînd am să-l văd pe seniorul Toranaga.

— Nu mi-a spus. Foarte curînd, cred.

Buntaro îşi sorbea zgomotos *saké*-ul şi supa, după cum era obiceiul. Asta începu să-l enerveze pe Blackthorne. Mariko discuta veselă cu soţul ei, care mormăia, abia băgînd-o în seamă. Ea nu mînca şi pe el îl irita şi mai mult faptul că amîndouă, ea şi Fujiko, aproape că se gudurau pe lîngă Buntaro şi că el, de asemeni, trebuia să suporte acest oaspete nedorit.

— Spune-i lui Buntaro-sama că în ţara mea gazda închină în cinstea onoratului oaspete. Ridică ceaşca cu un zîmbet sinistru. La mulţi ani şi fericire !

Bău.

Buntaro ascultă explicaţia lui Mariko. Dădu din cap în semn de încuviinţare, ridică şi el ceaşca la rîndul lui, zîmbi strepezit şi o bău pînă la ultima picătură.

— Sănătate ! închină iar Blackthorne.

Şi iar.

Şi iar.

— Sănătate !

De data asta Buntaro nu bău. Puse jos ceaşca plină şi-l privi pe Blackthorne cu ochii lui mici. Apoi Buntaro strigă pe cineva de-afară. Uşa se deschise imediat. Garda lui, totdeauna prezentă, se înclină şi-i întinse arcul uriaş şi tolba cu săgeţi. Buntaro le luă şi-i vorbi lui Blackthorne înflăcărat şi iute.

— Soţul meu... soţul meu spune că dumneata ai vrut să-l vezi trăgînd, Anjin-san. El crede că ziua de mîine e mult prea departe. Acum e tocmai bine. Poarta casei dumitale, Anjin-san. El întreabă care stîlp îl alegi ?

— Nu înţeleg, spuse Blackthorne.

Poarta principală putea fi cam la patruzeci de paşi, undeva la capătul grădinii, dar acum era complet mascată de *shoji* din dreapta lui, care era tras.

— Stîlpul din stînga sau din dreapta ? Te rog, alege. Tonul ei era stăruitor.

Prevenitor, privi spre Buntaro. Omul părea detaşat, uitînd complet de prezenţa lor, un pitic urît, gras, care stătea cu privirea pironită în depărtări.

— Stînga, spuse el fascinat.

— *Hidari !* spuse ea.

Imediat Buntaro trase o săgeată din tolbă şi, stînd încă jos, o puse în arc şi-l ridică, apoi îl încordă ochind şi slobozi lovitura cu sălbăticie dar într-un zbor plin de graţie. Săgeata ţîşni spre faţa lui Mariko, îi atinse, în trecere, o şuviţă de păr şi dispăru prin panoul de hîrtie. O altă săgeată zbură aproape înainte ca prima să fi dispărut şi apoi alta, fiecare din ele trecînd nici la două degete de Mariko. Ea rămase calmă şi nemişcată, cu picioarele sub ea, aşa cum şezuse tot timpul.

A patra săgeată şi apoi ultima. Liniştea se umplu de reverberaţiile corzii arcului. Buntaro oftă şi încetul cu încetul se-ntoarse la realitate. Puse arcul pe genunchi. Mariko şi Fujiko traseră adînc aer în piept, zîmbiră, se înclinară şi-l felicitară pe Buntaro, iar el dădu din cap şi se înclină uşor. Îl priveau cu toţii pe Blackthorne. El ştia că asistase la un fel de magie. Toate săgeţile trecuseră prin *shoji*, prin acelaşi orificiu.

Buntaro dădu înapoi străjii sale arcul şi ridică ceaşca minusculă. Se uită o clipă la ea, apoi o ridică spre Blackthorne, o bău pînă la fund şi vorbi dur, firea lui grosolană ieşind iar la iveală.

— El... soţul meu te roagă politicos să mergi să vezi.

Blackthorne gîndi un moment, încercînd să-şi domolească bătăile inimii.

— Nu e nevoie. Bineînţeles că a atins ţinta.

— El spune că i-ar face plăcere ca dumneata să fii sigur.

— Sînt sigur.

— Te rog, Anjin-san. I-ai face o mare cinste.

— N-am nevoie să-i fac lui o mare cinste.

— Da. Dar pot să adaug şi rugămintea mea ? Din nou implorarea i se citea în ochi.

— Cum să zic : „A fost minunat să-l privesc" ?

Ea-i spuse. El repetă cuvintele şi se înclină. Buntaro se înclină la rîndul lui, fără chef.

— Roagă-l să vină cu mine să vedem săgeţile.

— Spune că i-ar face plăcere să mergi dumneata de unul singur. El nu vrea să meargă, Anjin-san.

— De ce ?

— Dacă a ochit bine, *senhor*, asta trebuie să vezi dumneata însuți. Dacă nu, tot dumneata singur trebuie să vezi. Atunci nici dumneata, nici el nu vă puteți simți stînjeniți.

— Și dacă a dat greș ?

— N-a dat. Dar, după obiceiul nostru, precizia, în condiții aproape imposibile, este neimportantă, în comparație cu grația arcașului, cu noblețea mișcării, cu iscusința lui de a trage stînd jos sau cu lipsa lui de interes pentru cîștig.

Săgețile erau la o incie una de alta, în mijlocul stîlpului stîng. Blackthorne privi înapoi spre casă și zări, la patruzeci de pași, gura din peretele de hîrtie, ca un licăr de lumină în întunericul nopții.

E aproape imposibil să fii atît de exact, gîndi. Buntaro, de unde stătea, nu putea să vadă grădina sau poarta și afară e întuneric beznă. Blackthorne se întoarse spre stîlp și ridică lampionul mai sus. Încercă cu o mînă să scoată săgeata. Vîrful de oțel era îngropat prea adînc. Ar fi putut rupe capătul de lemn, dar nu voia s-o facă.

Straja îl urmărea.

Blackthorne șovăi. Straja veni spre el să-l ajute, dar el clătină din cap : *Iyé, domo* și se întoarse în casă.

— Mariko-san, te rog, spune-i concubinei mele că mi-ar plăcea ca săgețile să rămînă în stîlp pentru totdeauna. Toate. Ca să-mi amintească de un arcaș desăvîrșit. N-am văzut niciodată ceva asemănător.

Se înclină către Buntaro.

— Mulțumesc, Anjin-san.

Ea tălmăci și Buntaro se înclină și-i mulțumi pentru compliment.

— *Saké !* porunci Blackthorne.

Și continuară să bea. Din ce în ce mai vîrtos. Acum Buntaro dădea de dușcă nepăsător, vinul punînd stăpînire pe el. Blackthorne îl privea pe furiș, apoi își lăsă mintea să rătăcească aiurea și se întreba cum izbutise omul ăsta să tragă și să înșiruie săgețile cu o asemenea precizie de necrezut. E imposibil, gîndi, totuși l-am văzut făcînd-o. Mă întreb ce-or face acum Vinck, Baccus și ceilalți. Toranaga îi spusese că echipajul era acum stabilit în Yedo, lîngă *Erasmus*. Doamne, mi-ar plăcea să-i văd și să mă întorc pe corabie.

Privi spre Mariko, care-i spunea ceva soţului ei. Buntaro ascultă, apoi, spre surprinderea lui Blackthorne, văzu că faţa samuraiului se strîmbă de scîrbă. Înainte ca el să-şi mute privirea. Buntaro se şi uita la el.

— *Nan desu ka ?*

Cuvintele lui Buntaro sunau aproape ca o acuzaţie.

— *Nani-mo*, Buntaro-san. Nimic.

Blackthorne oferi tuturor *saké*, sperînd să-şi acopere scăparea. Din nou femeile acceptară, dar luau doar cînd şi cînd cîte o înghiţitură. Buntaro îşi termină ceaşca imediat, foarte prost dispus. Apoi îi vorbi lui Mariko mult.

Fără să vrea, Blackthorne îşi spuse pe faţă gîndurile :

— Ce e cu el ? Ce zice ?

— O, îmi pare rău, Anjin-san. Soţul meu întreabă despre dumneata, despre soţia dumitale şi concubine. Şi despre copiii dumitale. Şi despre ce s-a întîmplat de cînd am plecat din Osaka. El... Se opri răzgîndindu-se şi adăugă cu o voce diferită : Îl interesezi foarte mult, atît dumneata cît şi părerile dumitale.

— Şi pe mine mă interesează, Mariko-san, el şi părerile lui. Cum v-aţi cunoscut, el şi dumneata ? Cînd v-aţi căsătorit ? A...

Buntaro îi reteză fraza cu o rafală de vorbe nerăbdătoare în japoneză.

Imediat Mariko tălmăci ce se spusese. Buntaro se întinse şi umplu două ceşti cu *saké*, oferi una lui Blackthorne şi făcu femeilor semn cu mîna să le ia pe celelalte.

— El... soţul meu spune că uneori ceştile de *saké* sînt prea mici.

Mariko umplu şi celelalte ceşti. Ea sorbi foarte puţin dintr-una, Fujiko din cealaltă. Urmă o altă cuvîntare mai războinică şi zîmbetul lui Mariko îi îngheţă pe faţă, la fel şi al lui Fujiko.

— *Iyé, dozo gomen nasai.* Buntaro-sama, începu Mariko.

— *Ima* ! porunci Buntaro.

Fujiko începu să vorbească supărată, dar Buntaro îi aruncă o privire care-o făcu să-şi înghită vorba.

— *Gomen nasai*, şopti Fujiko scuzîndu-se. *Dozo gomen nasai.*

— Ce-a spus, Mariko-san ?

Ea parcă nici nu-l auzi pe Blackthorne.

— *Dozo gomen nasai*, Buntaro-sama, *watashi...*

Fața soțului ei se făcu roșie.

— *IMA !*

— Îmi pare rău, Anjin-san dar soțul meu îmi poruncește să-ți spun... să răspund întrebărilor dumitale... să-ți povestesc despre mine însămi. Eu i-am spus că nu cred c-ar trebui discutate asemenea lucruri la o oră așa de tîrzie din noapte, dar el o poruncește. Te rog, ai puțină răbdare.

Luă o înghițitură zdravănă de *saké*. Apoi încă una. Șuvițele-i de păr, lăsate libere peste urechi, fluturară în curentul slab făcut de evantaiul lui Fujiko. Ea bău ceașca pînă la fund și o puse jos.

— Numele meu de fată este Akechi. Sînt fiica seniorului și generalului Akechi Jinsai, asasinul. Tatăl meu a asasinat mișelește pe seniorul său, dictatorul Goroda.

— Dumnezeule ! De ce-a făcut asta ?

— Oricare ar fi motivul, Anjin-san, nu este suficient. Tatăl meu a comis cea mai cumplită crimă din lumea noastră. Sîngele meu e pătat, la fel și sîngele fiului meu.

— Atunci de ce...

Se opri.

— Da, Anjin-san ?

— Voiam doar să spun că înțeleg ce-nseamnă asta... ce-nseamnă să omori un senior. Sînt surprins că ai fost lăsată în viață.

— Soțul meu mi-a făcut cinstea...

Din nou Buntaro o întrerupse cu răutate și ea se scuză și-i spuse ce întrebase Blackthorne. Disprețuitor, Buntaro îi făcu semn cu mîna să continue.

— Soțul meu mi-a făcut cinstea și m-a trimis departe, continuă ea, pe aceeași voce blîndă. L-am implorat să mă lase să-mi fac *seppuku*, dar el mi-a refuzat acest privilegiu. A fost... trebuie să-ți explic că este privilegiul lui sau al seniorului Toranaga să-mi permită să-mi fac *seppuku*. Eu încă îl cer smerită, o dată pe an, în ziua cînd a avut loc trădarea. Dar, în înțelepciunea lui, soțul meu întotdeauna mi l-a refuzat. Zîmbetul ei era încîntător. Soțul meu mă onorează în fiecare zi, în fiecare clipă, Anjin-san. Dacă eu aș fi în locul lui, eu n-aș putea nici măcar să vorbesc cu o persoană atît de... întinată.

— Din pricina asta... din pricina asta dumneata ești ultima din spița dumitale ? întrebă el amintindu-și ce-i

spusese ea despre o catastrofă, în timpul drumului de la castelul Osaka.

Mariko tălmăci întrebarea pentru Buntaro şi apoi se întoarse iar spre Blackthorne.

— *Hai,* Anjin-san. Dar n-a fost o catasrofă, nu în ceea ce-i priveşe. Ei au fost prinşi pe dealuri, tatăl meu şi familia lui, de Nakamura, generalul care a ajuns *taikō.* Nakamura a fost cel care a condus armatele răzbunării şi a măcelărit toate forţele tatălui meu, douăzeci de mii de oameni, pînă la unul. Tatăl meu şi familia lui au fost încercuiţi, dar tata a avut timp să-i ajute pe toţi, cei patru fraţi şi cele trei surori ale mele, pe ma..., pe mama şi pe cele două concubine. Apoi şi el şi-a făcut *seppuku.* În asta, el a fost un adevărat samurai, şi ei la fel, spuse ea. Ei au îngenuncheat curajoşi în faţa lui, unul cîte unul, şi el i-a ucis pe rînd, unul cîte unul. Ei au murit cu cinste. Şi el a murit onorabil. Doi fraţi de-ai tatălui meu şi un unchi i s-au alăturat în mişelia împotriva seniorului lor. Şi ei au fost încercuiţi. Şi ei au murit cu aceeaşi cinste. Nici un Akechi n-a rămas în viaţă să înfrunte ura şi batjocura duşmanului, în afară de mine, te rog, iartă-mă, Anjin-san, greşesc... tatăl meu, fraţii şi unchiul lui, ei au fost adevăratul duşman, numai eu am rămas în viaţă, o mărturie vie a cumplitei trădări. Eu, Akechi Mariko, am fost lăsată în viaţă pentru că eram căsătorită, şi astfel aparţineam familiei soţului meu. Atunci noi locuiam în Kyoto. Eu eram la Kyoto, cînd a murit tatăl meu. Trădarea şi răscoala lui au durat doar treisprezece zile, Anjin-san. Dar atîta vreme cît vor trăi oameni în aceste insule, numele Akechi va rămîne întinat.

— De cîtă vreme erai căsătorită cînd s-a întîmplat asta ?

— Două luni şi trei zile, Anjin-san.

— Şi aveai cincisprezece ani atunci ?

— Da. Soţul meu mi-a făcut cinstea să nu divorţeze de mine sau să mă alunge, aşa cum ar fi trebuit să facă. Am fost trimisă departe, într-un sat din nord. Era frig acolo, Anjin-san, în provincia Shonai. Atît de frig...

— Cît ai stat acolo ?

— Opt ani. Seniorul Goroda avea patruzeci şi nouă de ani cînd şi-a făcut *seppuku,* ca să nu fie prins. Asta a fost acum aproape şaisprezece ani, Anjin-san, şi mai toţi din spiţa...

Buntaro o întrerupse din nou. Limba-i era ca un brici.

— Te rog, iartă-mă, Anjin-san, spuse Mariko. Soţul meu, pe bună dreptate, arătă că ar fi fost destul să spun că sînt fiica unui trădător şi că explicaţiile lungi nu sînt necesare. Bineînţeles, unele explicaţii sînt necesare, adăugă ea cu grijă. Te rog să scuzi proastele purtări ale soţului meu şi te implor să-ţi aminteşti ce ţi-am spus despre urechile care-s făcute să audă şi despre Gardul de Opt Ori Împrejmuit. Iartă-mă, Anjin-san, mi se porunceşte să plec. Dumneata nu trebuie să pleci pînă nu pleacă el sau pînă nu e beat criţă. Să nu te amesteci. Se înclină către Fujiko. *Dozo gomen nasai.*

— *Do itashimashite* [1].

Mariko îşi înclină capul spre Buntaro şi plecă. Lăsă o dîră de parfum în urma ei.

— *Sakė !* spuse Buntaro şi zîmbi cu răutate.

Fujiko umplu ceaşca.

— Sănătate, spuse Blackthorne neliniştit.

Mai bine de o oră închină în cinstea lui Buntaro, pînă ce-şi simţi capul plutind. Apoi Buntaro nu mai ştiu nimic de el şi căzu în harababura de cești făcute zob. *Shoji* se deschise imediat. Straja intră împreună cu Mariko. Îl ridicară pe Buntaro ajutaţi de slugi, care parcă apăruseră din pămînt, şi îl duseră în camera de alături. Camera lui Mariko. Ajutată de Koi, slujnica, ea începu să-l dezbrace. Straja închise uşa în urma lui şi rămase afară cu mîna pe mînerul sabiei desprinsă din cingătoare.

Fujiko aştepta urmărindu-l pe Blackthorne. Slujnicele veniră şi dereticară. Obosit, Blackthorne îşi trecu mîinile prin părul lung şi-şi aranjă panglica din coadă. Apoi se ridică împleticindu-se şi se îndreptă spre verandă, urmat de concubină.

Aerul era plăcut şi-l purifica. Dar nu îndeajuns. Se aşeză anevoie în verandă şi bău în noapte.

Fujiko îngenunche în spatele lui şi se aplecă în faţă.

— *Gomen nasai,* Anjin-san, şopti ea, făcînd semn cu capul înapoi spre casă. *Wakarimasu ka ?* Înţelegi ?

— *Wakarimasu, shigata ga nai.*

Apoi, văzîndu-i teama nenorocită, îi mîngîie uşor părul.

— *Arigato, arigato,* Anjin-sama.

---

[1] N-ai pentru ce (jpn.).

— *Anatawa suimin ima,* Fujiko-san, spuse el, găsind cuvintele cu dificultate. Acum te culci.

— *Dozo gomen nasai,* Anjin-sama, *suimin, neh ?* spuse ea îndemnîndu-l spre propria lui cameră, implorîndu-l din ochi.

— *Iyé. Watashi oyogu ima.* Nu, mă duc să-not.

— *Hai,* Anjin-sama.

Ascultătoare, ea se-ntoarse şi strigă. Doi servitori veniră în fugă, amînoi erau tineri din sat, puternici şi cunoscuţi ca buni înotători.

Blackthorne nu se împotrivi. Ştia că-n seara asta ar fi fost fără rost să se împotrivească.

— Oricum, spuse el cu voce tare, în timp ce cobora dealul împleticindu-se şi cu mintea înceţoşată de băutură, urmat de cei doi bărbaţi, oricum l-am făcut să doarmă buştean. Acum nu-i mai poate face ei nici un rău.

*
* *

Blackthorne înotă o oră şi se simţi mai bine. Cînd se întoarse, Fujiko îl aştepta în verandă cu un ibric cu ceai abia făcut. Bău puţin, apoi se duse să se culce şi adormi imediat.

Vocea lui Buntaro, plină de răutate, îl trezi. Mîna dreaptă strîngea deja prăselele pistolului încărcat, pe care-l ţinea totdeauna sub saltea şi inima-i bubuia în piept din pricina trezirii bruşte.

Glasul lui Buntaro se opri. Mariko începu să vorbească. Blackthorne nu putu prinde decît cîteva cuvinte, dar simţea chibzuinţa şi rugămintea din vocea ei, nu jalnică, nu tînguitoare, nici măcar aproape de lacrimi, doar obişnuita, permanenta ei seninătate. Din nou Buntaro izbucni.

Blackthorne încercă să nu asculte.

„Să nu te-amesteci", îi spusese ea şi ea era înţeleaptă. El nu avea nici un drept, dar Buntaro avea o mulţime. „Te implor să fii atent, Anjin-san. Aminteşte-ţi ce ţi-am spus despre urechi, care-s făcute să audă, şi despre Gardul de Opt Ori Împrejmuit."

Resemnat, se lungi iar pe spate, în timp ce broboane reci de transpiraţie îi acopereau pielea. Se forţă să gîndească la ce-i zisese ea.

— Vezi, Anjin-san, îi spusese ea în acea seară minunată cînd ei terminaseră ultima din nenumăratele butelci

de *saké* şi el glumise despre lipsa de singurătate din preajmă — oameni mereu în jur, pereţi de hîrtie, urechi şi ochi iscoditori tot timpul. Vezi tu, spusese ea, aici trebuie să înveţi să-ţi creezi propria ta singurătate. Noi sîntem învăţaţi din copilărie să ne retragem în noi înşine, să ridicăm pereţi de nepătruns în spatele cărora trăim. Dacă n-am izbuti, cu siguranţă am înebuni cu toţii şi ne-am ucide unul pe altul, şi pe noi înşine.

— Ce pereţi ?

— A, Anjin-san, avem un labirint nesfîrşit în care să ne ascundem. O, da, ritualuri şi obiceiuri, oprelişti de toate felurile. Chiar limba noastră are nuanţe pe care voi nu le aveţi, care ne permit să evităm, politicos, orice întrebare, dacă nu dorim să răspundem la ea.

— Dar cum vă închideţi urechile, Mariko-san ? Asta e cu neputinţă.

— O, foarte uşor, prin educaţie. Bineînţeles, educaţia începe imediat ce copilul poate să vorbească, aşa că foarte curînd devine o a doua natură pentru noi. Cum altfel am putea să supravieţuim ? Mai întîi începi prin a-ţi curăţa mintea de *oameni*, ca să te aşezi pe tine însuţi într-un alt plan. Privitul unui apus de soare este de un mare ajutor sau ascultatul ploii... ai observat, Anjin-san, cît de diferite sînt sunetele ploii ? Dacă *asculţi*, într-adevăr, atunci prezentul dispare, *neh ? Să asculţi* căderea florilor din pom şi creşterea pietrelor este un exerciţiu excepţional de bun. Bineînţeles, nu se presupune să *vezi* lucrurile, ele nu sînt decît semne, mesaje pentru *hara*[1] ta. pentru inima ta, să-ţi amintească de vremelnicia vieţii, te ajută să cîştigi *wa*, armonie, Anjin-san, armonie perfectă, care e calitatea cea mai căutată în toată viaţa japoneză, în toată arta în toată... Ea rîsese. Uite, vezi ce-mi face atîta *saké*. Îşi umezi buzele cu vîrful limbii, atît de ispititor. Am să-ţi şoptesc un secret : Nu te lăsa păcălit de zîmbetele şi de blîndeţea noastră, de caracterul nostru, de plecăciuni, de farmecul şi atenţiile noastre. Dedesubtul lor, noi putem fi la milioane de *ri* depărtare, în siguranţă şi singuri. Pentru că asta căutăm noi — uitarea. Unul din primele poeme care s-a scris vreodată — se gă-

[1] *Hara* înseamnă abdomen, stomac, şi, de aici, lăcaşul emoţiilor omeneşti.

seşte în *Kojiko*, prima noastră carte de istorie, izvodită cam acum o mie de ani — poate o să-ţi explice ce spun eu.

Opt nori alburii se înalţă pe cer
Să se ascundă îndrăgostiţi în ei,
Gardul de Opt Ori Împrejmuit al provinciei Izumo
Înconjură acei nori de opt ori învăluiţi:
O, ce minunat e acel Gard de Opt Ori Împrejmuit !

Noi cu siguranţă am înnebuni dacă n-am avea acel Gard de Opt Ori Împrejmuit. O, foarte sigur.

Adu-ţi aminte de Gardul de Opt ori Împrejmuit, îşi spuse el, în timp ce furia şuierată a lui Buntaro nu mai conteneа. Nu ştiu nimic despre ea. Nici despre el, într-adevăr. Gîndeşte-te la regimentul de muschete, sau la casă, sau la Felicity, sau cum să-ţi iei nava, sau la Bacchus, sau la Toranaga, sau la Omi-san. Ce e cu Omi ? Am nevoie de răzbunare ? El vrea să-mi fie prieten, şi e bun, şi amabil de cînd cu pistoalele...

Sunetul loviturii îi sfredeli creierul. Apoi vocea lui Mariko începu din nou şi o urmă o a doua lovitură, iar Blackthorne fu în picioare într-o clipă şi deschisè uşa. Straja stătea pe coridor, în dreptul uşii lui Mariko, cu faţa spre el, ameninţător, cu sabia pregătită.

Blackthorne era gata-gata să se arunce asupra samuraiului, cînd uşa de la capătul coridorului se deschise. Fujiko, cu părul slobod, revărsîndu-i-se peste chimonoul de dormit, se apropie. Foşnetul de haină sfîşiată şi o altă pocnitură păreau să n-o impresioneze absolut deloc. Se înclină politicos spre străjă şi se aşează între ei, apoi se înclină blînd spre Blackhtorne, îl luă de braţ şi-l trase înapoi în cameră. Văzu samuraiul încordat, gata să sară la el. Nu avea decît un pistol şi-un singur glonţ în momentul de faţă, aşa că se retrase. Fujiko îl urmă şi trase *shoji* după ea. Apoi, foarte temătoare, clătină prevenitor din cap, îşi duse un deget la buze, clătină iarăşi din cap implorîndu-l din ochi.

— *Gomen nasai, wakarimasu ka* ? şopti ea.

Dar el era concentrat asupra peretelui camerei alăturate, pe care-l putea face praf atît de uşor.

Privi şi ea spre perete, apoi trecu între el şi perete şi se aşeză, făcîndu-i şi lui semn să procedeze la fel.

Dar el nu putea. Stătea pregătindu-se pentru atacul ce-avea să-i distrugă pe ei toţi, îmboldit de plînsul înăbuşit ce urmă unei alte lovituri.

— *Iyé !*

Fujiko clătină din cap îngrozită.

El îi făcu vînt din drum.

— *Iyé, iyé,* se rugă ea din nou.

— *IMA !*

Imediat Fujiko se ridică în picioare, îi făcu semn să aştepte şi ţîşni fără zgomot după săbiile aşezate în faţa *tokonamei,* mica nişă de veneraţie. Ridică sabia lungă cu mîini tremurînde, o scoase din teacă şi se pregăti să-l urmeze prin perete. În clipa aceea, se auzi o ultimă lovitură şi un torent crescînd de mînie. Celălalt *shoji* pocni deschizîndu-se şi, nevăzut, Buntaro plecă urmat de strajă. Pentru o clipă fu tăcere în casă, apoi se auzi pocnetul porţii de la grădină, care se-nchidea.

Blackthorne se îndreptă spre uşă. Fujiko i se repezi în cale, dar el o dădu la o parte şi deschise uşa.

Mariko era încă în genunchi, într-un colţ din camera alăturată, cu o vînătaie pe obraz, părul despletit, chimonoul făcut ferfeniţă, vînătăi urîte mai jos pe spate şi pe coapse.

El se repezi s-o ridice, dar ea ţipă :

— Pleacă, te rog, pleacă, Anjin-san !

El văzu dîra de sînge din colţul gurii.

— Doamne, cît de rău...

— Ţi-am spus să nu te amesteci. Te rog, pleacă, spuse ea cu aceeaşi voce calmă, care contrazicea furia din ochii ei.

Apoi o văzu pe Fujiko, care stătea în pragul uşii. Îi vorbi. Fujiko, ascultătoare, îl luă pe Blackthorne de braţ să-l scoată afară, dar el se smulse din prinsoarea ei.

— Nu. *Iyé !*

Mariko spuse :

— Prezenţa dumitale aici mă umple de ruşine şi nu-mi dă nici pace, nici linişte şi mă face de rîs. Pleacă !

— Vreau să te ajut. Nu înţelegi ?

— Dumneata nu înţelegi ? Dumneata nu ai nici un drept să te amesteci. Asta e o ceartă între bărbat şi nevastă, care-i priveşte doar pe ei.

— Asta nu e o scuză ca să te lovească...

— De ce nu asculți, Anjin-san ? El mă poate omorî în bătăi, dacă dorește. El are dreptul și aș vrea s-o facă. Atunci n-ar mai trebui să îndur rușinea. Crezi că e ușor de trăit cu rușinea mea ? N-ai auzit ce ți-am spus ? *Eu sînt fiica lui Akechi Jinsai !*

— Asta nu e vina ta. Tu n-ai făcut nimic !

— Este vina mea și eu sînt fiica tatălui meu.

Mariko s-ar fi oprit aici, dar, ridicîndu-și privirea și citindu-i pe chip compătimirea, îngrijorarea și dragostea, știind ce mare preț pune el pe adevăr, dădu în vileag cîteva din tainele în care se învăluia.

— Astă-seară a fost vina mea, Anjin-san, spuse ea. Dac-aș fi plîns, cum vrea el, dacă i-aș fi cerut iertare, cum vrea el, și m-aș fi umilit, speriată de moarte, și m-aș fi ploconit, așa cum vrea el, dacă mi-aș fi desfăcut picioarele cu prefăcută groază, așa cum dorește el, dac-aș fi făcut toate aceste lucruri femeiești, pe care datoria mi le cere, atunci el ar fi fost ca un copil în mîinile mele. Dar eu nu vreau.

— De ce ?

— Pentru că asta e răzbunarea mea. Să-i plătesc pentru că m-a lăsat în viață după trădare. Să-i plătesc că m-a trimis departe pentru opt ani de zile și m-a lăsat în viață în tot acel răstimp. Să-i plătesc pentru că mi-a poruncit să mă întorc la viață și mă lasă mai departe să trăiesc. Se așeză anevoie pe călcîie și-și strînse mai bine chimonoul ferfenițit în jurul ei. N-o să mă mai dau lui niciodată. Pe vremuri am făcut-o de bună voie, deși l-am urît din prima clipă cînd l-am văzut.

— Atunci de ce te-ai măritat cu el ? Ai spus că femeile de aici au dreptul să refuze, că nu trebuie să se căsătorească împotriva voinței lor.

— M-am măritat cu el ca să le fac pe plac seniorului Goroda și tatălui meu. Atunci eram atît de tînără, că nu știam nimic despre Goroda, dar, dacă vrei să știi adevărul, Goroda a fost bărbatul cel mai crud, cel mai detestabil, care s-a născut vreodată. El l-a împins pe tatăl meu la trădare. Asta e adevărul adevărat ! Goroda ! Îi scuipă numele. Dacă nu era el, noi am fi fost toți în viață și respectați. Mă rog lui Dumnezeu ca Goroda să zacă pe veci în iad. Se mișcă cu grijă, încercînd să-și mai aline durerea din spate. Nu e decît ură între soțul meu și mine, asta e

karma noastră. Ar fi atît de uşor pentru el să mă lase s-ajung în lăcaşul morţii.

— De ce nu te lasă să pleci ? De ce nu divorţează ? De ce nu-ţi acordă chiar şi ceea ce vrei dumneata ?

— Pentru că e bărbat.

Un fior de durere îi străbătu tot trupul şi faţa i se contorsionă. Blackthorne se lăsă în genunchi lîngă ea, mîngîind-o. Ea-l îndepărtă, luptînd să-şi stăpînească durerea. Fujiko, în cadrul uşii, privea neclintită.

— Totu-i în ordine, Anjin-san. Te rog, lasă-mă singură. Dumneata nu trebuie să te-amesteci. Dumneata trebuie să fii cu băgare de seamă.

— Nu mi-e frică de el.

Cu un aer obosit ea-şi îndepărtă părul din ochi şi privi în sus, scrutător. De ce nu-l laşi pe Anjin-san să meargă în întîmpinarea *karmei* lui ? se întrebă Mariko. El nu este din lumea noastră. Buntaro îl va ucide atît de uşor. Numai ocrotirea lui Toranaga l-a apărat pînă acum. Yabu, Omi, Naga, Buntaro — oricare din ei ar putea fi provocaţi atît de uşor să-l omoare.

El n-a adus altceva decît necazuri de cînd a venit, *neh* ? La fel şi cunoştinţele lui. Naga are dreptate. Anjin-san poate să distrugă lumea noastră, dacă nu e oprit.

Ce-ar fi dacă Buntaro ar şti adevărul ? Sau Toranaga ? Despre împărţitul pernei...

— Eşti nebună ? îi spusese Fujiko în acea primă noapte.

— Nu.

— Atunci de ce vrei să iei locul slujnicei ?

— Din pricina *saké*-ului şi pentru amuzament, Fujiko-chan, şi din curiozitate, minţise ea, ascunzînd adevăratul motiv : pentru că el o răscolise, pentru că-l voia şi pentru că ea n-avusese niciodată un iubit. Dacă nu era în noaptea asta n-avea să fie niciodată, şi trebuia să fie Anjin-san şi numai Anjin-san.

Aşa că ea se dusese la el şi fusese în al nouălea cer, apoi ieri, cînd sosise galera, Fujiko îi spusese între patru ochi :

— Te-ai fi dus dac-ai fi ştiut că soţul tău trăieşte ?

— Nu, bineînţeles că nu, minţise ea.

— Dar acum ai de gînd să-i spui lui Buntaro-sama, *neh* ? Despre împărţitul pernei cu Anjin-san ?

— De ce-aş face-o ?

— M-am gîndit că s-ar putea ca ăsta să fie planul tău. Dacă-i spui lui Buntaro-sama la momentul potrivit, furia lui n-o să mai aibă margini şi tu o să fii moartă şi mulţumită înainte ca el să-şi dea seama ce a făcut.

— Nu, Fujiko-san, el n-o să mă omoare niciodată. Din păcate. Mă va trimite la *eta*, dacă are o scuză suficientă — dac-ar putea obţine încuviinţarea seniorului Toranaga —, dar el n-o să mă omoare niciodată.

— Că l-ai înşelat cu Anjin-san, asta n-ar fi destul ?

— O, ba da.

— Ce s-ar întîmpla cu fiul tău ?

— Ar moşteni dezonoarea mea, doar sînt dezonorată, *neh* ?

— Te rog să-mi spui dacă vreodată ai să crezi că Buntaro-sama bănuieşte ce s-a întîmplat. Atîta vreme cît sînt concubină, e de datoria mea să-l apăr pe Anjin-san.

Da, este, Fujiko, gîndise atunci Mariko. Şi asta ţi-ar da scuza pe care o cauţi cu disperare spre a te răzbuna făţiş pe cel care l-a învinuit pe tatăl tău. Îmi pare rău, sărmană Fujiko, dar tatăl tău a fost un laş. Hiro-matsu a fost acolo, altfel tatăl tău ar fi acum în viaţă şi Buntaro mort, pentru că Buntaro este urît mult mai mult decît l-au dispreţuit ei vreodată pe tatăl tău. Chiar şi săbiile pe care tu le preţuieşti atît de mult n-au fost niciodată date ca o răsplată de vitejie, au fost cumpărate de la un samurai rănit. Îmi pare rău, dar eu n-o să fiu niciodată cea care o să-ţi spună, chiar dacă acesta este adevărul.

— Nu mi-e teamă de el, spunea Blackthorne din nou.

— Ştiu, spuse ea, durerea copleşind-o. Dar te rog, te implor, teme-te de el pentru mine.

Blackthorne se îndreptă spre uşă.

* *

Buntaro îl aştepta la o sută de paşi mai încolo, în mijlocul potecii ce cobora în sat — gras, mătăhălos şi fioros. Straja stătea lîngă el. Se iveau zorii pe cerul înnorat. Bărcile pescăreşti deja pescuiau la apă mică, iar marea era calmă.

Blackthorne văzu săbiile şi arcul slobod din mîinile lui Buntaro şi săbiile strajei. Buntaro se clătina uşor şi asta-i dădea speranţa că omul n-o să nimerească ţinta, ceea ce poate că i-ar fi dat timp să ajungă destul de aproape. Nu

era nici un adăpost pe lîngă potecă. Fără să-i mai pese, armă ambele pistoale şi se porni ca o vijelie spre cei doi bărbaţi.

La dracu cu ascunsul, gîndi prin ceaţa setei de sînge, ştiind în acelaşi timp că ceea ce făcea era nebunie curată, că n-avea nici o şansă împotriva a doi samurai sau împotriva arcului ce trăgea atît de departe, că n-avea nici un fel de drept să se-amestece. Şi apoi, cînd se afla încă în afara bătăii pistolului. Buntaro se aplecă adînc, la fel şi straja lui. Blackthorne se opri, bănuind o capcană. Privi de jur împrejur, dar nu era nimeni prin preajmă. Ca prin vis îl văzu pe Buntaro cum se lăsă greoi în genunchi, îşi puse arcul alături, mîinile lipite de pămînt şi se plecă adînc aşa cum ar face-o un ţăran în faţa seniorului său. Straja făcu la fel.

Blackthorne se holba la ei năuc. Cînd fu sigur că ochii nu-l înşelau, înaintă încet, cu pistoalele pregătite, dar fără să ţintească, aşteptînd vicleşugul. La o distanţă convenabilă se opri. Buntaro nu se mişcase. Obiceiul cerea ca şi el să îngenuncheze şi să-i întoarcă salutul, pentru că erau egali sau aproape egali şi el nu putea înţelege de ce trebuia o asemenea ceremonie într-o situaţie ca asta, care avea să se lase cu vărsare de sînge.

— Ridică-te ticălosule !

Blackthorne se pregătea să apese pe ambele trăgace.

Buntaro nu spuse nimic, nu făcu nimic, dar îşi ţinea capul plecat, mîinile lipite de pămînt. Spatele chimonoului îi era leoarcă de transpiraţie.

— *Nan ja ?* Ce e ? Blackthorne folosi cu bună ştiinţă cel mai ofensator mod de adresare, vrînd să-l întărîte pe Buntaro, ca să se ridice şi să înceapă, ştiind că nu putea să-l împuşte aşa, cu capul plecat şi aproape în ţărînă.

Apoi, conştient că era necivilizat să stea în picioare în timp ce ei se aflau în genunchi şi că *„nan ja"* fusese o insultă aproape de nesuportat şi cu siguranţă fără rost îngenunche şi, nedezlipindu-şi mîinile de pe pistoale, le puse pe pămînt şi se înclină şi el la rîndul lui.

Se trase înapoi pe călcîie.

— *Hai ?* întrebă el cu o politeţe forţată.

Imediat Buntaro începu să mormăie. Umilitor. Scuzîndu-se. Pentru ce şi exact de ce, Blackthorne nu ştia. Nu putu prinde decît un cuvînt aici, altul dincolo şi *saké* spus de multe ori, dar evident era o scuză şi o umilă pledoarie

pentru iertare. Buntaro vorbi mult, apoi se opri şi-şi coborî capul din nou în ţărînă.

Furia ce-l scosese din minţi pe Blackthorne dispăruse acum.

— *Shigata ga nai,* spuse el răguşit, ceea ce însemna „n-ai încotro", sau „nu e nimic de făcut" sau „ce-ai putea face ?" neştiind dacă scuzele erau pur şi simplu un ritual, înainte de atac. *Shigata ga nai. Hakkiri wakaranu ga shinpai surukotowanai.* N-am avut încotro. Nu înţeleg exact, dar nu-ţi face griji.

Buntaro ridică privirile-n sus şi se lăsă pe călcîie.

— *Arigato, arigoto,* Anjin-sama. *Domo gomen nasai.*

— *Shigata ga nai,* repetă Blackthorne, şi acum, cînd era clar că scuza era autentică, îi mulţumi lui Dumnezeu pentru că-i dăduse miraculoasa şansă să oprească duelul. Ştia că n-avea nici un drept, că se purtase ca un apucat şi că singurul chip de a găsi o ieşire din nebunia cu Buntaro era după lege. Şi asta însemna Toranaga.

Dar ce-i cu scuzele ? se întrebă înnebunit. Gîndeşte-te ! Trebuie să înveţi să gîndeşti ca ei.

Apoi răspunsul îi străfulgeră prin minte. Trebuie să fie din pricină că eu sînt *hatamoto* şi Buntaro, musafirul, a tulburat *wa*-ul, armonia casei mele. Avînd o ceartă făţişă, violentă, cu soţia lui, în casa *mea* m-a insultat pe *mine,* ca atare este întru totul vinovat şi trebuie să se scuze, fie că vrea sau nu. O scuză este obligatorie de la samurai la samurai, de la oaspe la gazdă...

Aşteaptă ! Şi nu uita că, după obiceiul lor, tuturor bărbaţilor le e permis să se îmbete, este de aşteptat s-o facă uneori şi, cînd sînt turmentaţi, pe bună dreptate, nu sînt răspunzători de faptele lor. Nu uita că nu înseamnă că ţi-ai pătat obrazul dacă duhneşti de la o poştă a băutură. Aminteşte-ţi cît de nepăsători au fost Mariko şi Toranaga pe galeră cînd eu eram beat. Erau amuzaţi, nu dezgustaţi, aşa cum am fi fost noi.

Şi nu eşti tu, de fapt, vinovatul ? Nu tu ai început cheful ? N-a fost provocarea ta ?

— Da, spuse cu voce tare.

— *Nan desu ka,* Anjin-san ? întrebă Buntaro cu ochii aprinşi.

— *Nani mo. Watashi no kashitsu desu.* Nimic. A fost vina mea.

Buntaro clătină din cap şi spuse că nu, era doar vina lui şi se înclină şi se scuză din nou.

— *Saké,* spuse Blackthorne răspicat şi ridică din umeri. *Shigata ga nai. Saké !*

Buntaro se înclină şi-i mulţumi iar. Blackthorne îi întoarse plecăciunea şi se ridică. Buntaro îl urmă, la fel şi straja. Amîndoi se înclinară încă o dată. Din nou li se răspunse la plecăciune.

În cele din urmă, Buntaro se întoarse şi plecă clătinîndu-se. Blackthorne aşteptă pînă ce se îndepărtă la mai bine de o aruncătură de săgeată, întrebîndu-se dacă omul era atît de beat pe cît părea. Apoi o porni înapoi spre propria lui casă.

Fujiko era în verandă, închisă în aceeaşi cochilie politicoasă, zîmbitoare. Ce gîndeşti tu, de fapt ? se întrebă în timp ce o salută şi fu întîmpinat şi el cu bineţe.

Uşa lui Mariko era închisă. Slujnica ei stătea lîngă uşă.

— Mariko-san ?

— Da, Anjin-san ?

El aşteptă, dar uşa rămase închisă.

— Te simţi bine ?

— Da, mulţumesc. O auzi dregîndu-şi glaslul, apoi vocea slabă continuă : Fujiko a trimis vorbă lui Yabu-san şi seniorului Toranaga că astăzi nu mă simt bine şi nu pot să tălmăcesc.

— Mai bine te-ar vedea un doctor.

— O, mulţumesc, Suwo o să fie foarte bun. Am trimis după el. Mi-am... n-am decît o scrîntitură la şold. Zău, sînt bine, n-ai de ce să te îngrijorezi.

— Ascultă, mă pricep cît de cît la doftoricit. Nu-ţi iei sînge cînd tuşeşti, nu ?

— O, nu. Cînd am alunecat m-am lovit la obraz. Zău, mă simt destul de bine.

După o pauză, el spuse :

— Buntaro şi-a cerut scuze.

— Da. Fujiko a văzut din poartă. Îţi mulţumesc cu umilinţă că i-ai primit scuzele. Mulţumesc. Anjin-san, îmi pare atît de rău că ai fost deranjat... e de neiertat că armonia dumitale... te rog, primeşte şi scuzele mele. Nu trebuia să-mi las gura s-o ia razna. A fost foarte nepoliticos... te rog, iartă-mă şi pe mine. Cearta a fost din vina mea. Te rog, primeşte scuzele mele.

— Pentru că ai fost lovită ?

— Pentru că n-am reuşit să dau ascultare soţului meu, pentru că n-am reuşit să-l ajut să doarmă mulţumit, pentru că am înşelat aşteptările lui şi ale gazdei mele. De asemeni, pentru ceea ce am spus.

— Eşti sigură că nu te pot ajuta cu nimic ?

— Nu — nu, mulţumesc, Anjin-san. Azi o să-mi treacă.

Dar Blackthorne n-a văzut-o timp de opt zile.

Capitolul 36

— Te-am invitat să vînăm, Naga-san, nu să-mi repeţi păreri pe care le-am auzit deja, spuse Toranaga.

— Pentru ultima oară te rog, tată : opreşte instrucţia, scoate armele în afara legii, omoară-l pe barbar, declară încercarea neizbutită şi termină cu această murdărie.

— Nu. Ţi-o spun pentru ultima oară.

Şoimiţa vîrîtă sub glugă, de pe mîna înmănuşată a lui Toranaga, se mişcă neliniştită de ameninţarea neobişnuită din vocea stăpînului ei şi şuieră iritată. Ei se aflau în hăţiş, străjile şi gonacii fiind mult prea departe ca să-i poată auzi. Ziua era înăbuşitoare, umedă, şi cerul acoperit.

Bărbia lui Naga ţîşni în afară.

— Foarte bine. Dar este de datoria mea să-ţi amintesc acum, pentru ultima oară, că aici eşti în pericol şi să-ţi cer din nou, cu politeţea cuvenită, să pleci azi din Anjiro.

— Nu. Şi tot pentru ultima oară ţi-o spun.

— Atunci ia-mi capul !

— Am deja capul tău !

— Atunci ia-l azi, acum, sau lasă-mă pe mine să-mi pun capăt vieţii, de vreme ce nu vrei să primeşti un sfat bun.

— Învaţă să ai răbdare, băiete.

— Cum pot să am răbdare cînd văd cum tu însuţi te distrugi ? E de datoria mea să ţi-o arăt. Stai aici, şi vînezi, şi pierzi timpul, în vreme ce duşmanii tăi îţi pun toată lumea-n cap. Regenţii se întîlnesc mîine. Patru cincimi din toţi *daimyo* din Japonia sînt fie la Osaka, fie

pe drum într-acolo. Eşti *singurul daimyo* de vară care refuză. Acum ai să fii acuzat de înaltă trădare. Atunci nimic nu te mai poate salva. Cel puţin trebuia să fii acasă, în Yedo, înconjurat, de oşti. Aici eşti descoperit. Noi nu te putem apăra. Abia dacă avem o mie de oameni şi Yabu-san a ridicat la arme tot Izu ! El are mai mult de opt mii de oameni pe o rază de douăzeci de *ri* şi alte şase închizînd hotarele. Iscoadele spun că are o flotă care aşteaptă spre nord, să te scufunde, dacă încerci să scapi pe o galeră ! Eşti iar prizonierul lui, nu-ţi dai seama ? Un porumbel călător de la Ishido şi gata, Yabu te poate distruge oricînd pofteşte. De unde ştii că nu plănuieşte o trădare împreună cu Ishido ?

— Sînt sigur că se gîndeşte la ea. Şi eu aş face-o, dac-aş fi în locul lui, tu nu ?

— Nu, eu n-aş face-o.

— Atunci ai să fii mort curînd, ceea ce sigur ai merita din plin, dar la fel are să fie toată familia ta, toată stirpea ta, ceea ce ar fi absolut de neiertat. Eşti nebun, prost şi crud ! Nu vrei să-ţi foloseşti mintea, nu vrei să asculţi, nu vrei să înveţi, nu vrei să-ţi struneşti limba şi firea ! Te laşi dus de nas în cel mai copilăros chip cu putinţă şi crezi că totul poate fi rezolvat cu tăişul sabiei tale. Singurul motiv pentru care nu-ţi iau capul tîmpit sau nu te las să-ţi pui capăt vieţii, lipsite de orice valoare, e că eşti tînăr, pentru că m-am obişnuit să cred că ai unele posibilităţi, iar greşelile tale nu sînt făcute cu gînd anume, nu e nici un vicleşug în tine şi credinţa ta e de netăgăduit. Dar, dacă nu înveţi degrabă să ai răbdare şi să te stăpîneşti, am să-ţi iau rangul de samurai şi am să-ţi poruncesc să treci în rîndul ţăranilor, tu, cu toţi urmaşii urmaşilor tăi ! Toranaga izbi cu violenţă în şa cu pumnul drept şi şoimiţa dădu drumul unui ţipăt neliniştit, sfredelitor. *Înţelegi ?*

Naga era uluit. În toată viaţa lui, Naga nu-l văzuse niciodată pe tatăl său strigînd de furie, sau pierzîndu-şi cumpătul, sau nici măcar n-auzise de la alţii c-ar fi făcut aşa ceva. De multe ori simţise şfichiuirea limbii lui, dar cu temei. Naga ştia că făcea multe greşeli, dar totdeauna tatăl său o întorcea astfel încît ceea ce făcuse să nu i se mai pară atît de prostesc cum crezuse la-nceput. De exemplu, cînd Toranaga îi arătase cum căzuse în capcana lui Omi — sau a lui Yabu —, în legătură cu Jozen, el tre-

buise să fie oprit cu forţa să nu dea năvală imediat ca să-i omoare pe amîndoi. Toranaga poruncise străjilor lui personale să toarne apă rece peste Naga pînă se putea discuta cu el, şi-i explicase apoi calm că el, Naga, îl ajutase enorm pe tatăl său, eliminînd pericolul reprezentat de Jozen.

— Dar ar fi fost mai bine dac-ai fi ştiut c-ai fost dus de nas. Ai răbdare, fiule, totul se rezolvă cu răbdare, îl povăţuise Toranaga. Curînd ai să poţi să-i manevrezi tu pe ei. Ceea ce-ai făcut a fost foarte bine, dar trebuie să înveţi să-ţi dai seama ce e în mintea fiecăruia, dacă vrei să-ţi fii de vreun folos ţie însuţi, sau seniorului tău. Eu am nevoie de conducători. Apucaţi am destui.

Totdeauna tatăl lui fusese înţelegător, dar azi... Naga sări de pe cal şi îngenunche cu umilinţă.

— Te rog, iartă-mă, tată. N-am vrut niciodată să te înfurii... a fost doar pentru că sînt foarte îngrijorat, neştiindu-te în siguranţă. Te rog, iartă-mă, pentru că ţi-am tulburat armonia...

— Taci odată ! ţipă Toranaga, speriindu-şi calul.

Toranaga îşi înţepeni zdravăn genunchii în şa şi strînse mai bine dîrlogii în mîna dreaptă, calul luînd-o la fugă. Dezechilibrată, şoimiţa începu să bată din aripi, să sară de pe pumnul lui, aripile fluturîndu-i sălbatic, ţipîndu-şi asurzitorul vie-vie-vieee, înfuriată de agitaţia neobişnuită şi supărătoare din preajmă.

— Linişteşte-te, frumoasa mea, linişteşte-te...

Toranaga încerca disperat s-o potolească şi să-şi stăpînească calul, în timp ce Naga se repezi spre capul calului. Îl prinse de căpăstru şi abia reuşi să-l oprească să n-o ia la sănătoasa. Şoimiţa ţipa agitată. În cele din urmă, se aşeză fără tragere de inimă pe pumnul înmănuşat al lui Toranaga, care o ţinea strîns de cureluşa legată de picior. Dar aripile încă i se zbăteau neliniştite, clopoţeii de la picioare zornăind asurzitor.

— Vie-vie-vie-vieeeeee ! ţipă ea ascuţit pentru ultima oară.

— Linişteşte-te, linişteşte-te, frumoasa mea ! Gata, ajunge, totul e-n ordine, spuse Toranaga potolind-o, faţa fiindu-i încă numai pete din pricina mîniei. Apoi se întoarse spre Naga, încercînd să-ndepărteze furia din glas, de dragul şoimiţei. Dacă mi-ai stricat vînătoarea azi, am să... am să...

În clipa aceea, unul din hăitaşi dădu un strigăt de avertizare. Imediat Toranaga scoase cu repeziciune capişonul şoimiţei cu mîna dreaptă şi îi lăsă o clipă de răgaz să se obişnuiască cu împrejurimile, apoi îi dădu drumul.

Era un şoim călător, cu aripi lungi, cu numele de Tetsu-ko — Doamna de Oţel. Ţîşni în înaltul cerului, rotindu-se la şase sute de picioare deasupra lui Toranaga, aşteptînd ca prada să-i fie zburătăcită. Apoi, virînd-o în direcţia vîntului, văzu cîinii asmuţiţi şi pîlcul de fazani împrăştiaţi, bătînd frenetic din aripi. Îşi ochi prada, o urmări de la înălţime şi se aruncă asupra ei — îşi strînse aripile şi plonjă fără milă — cu ghearele gata să sfîşie.

Veni în jos şuierînd, dar bătrînul fazan, de două ori cît ea, alunecă într-o parte şi, în panică, ţîşni ca o săgeată direct spre adăpostul unui lăstăriş, la două sute de paşi mai încolo. Tetsu-ko îşi reveni, îşi deschise aripile năpustindu-se năvalnic după prada ei. Cîştigă înălţime şi apoi, încă o dată, mai pe verticală, deasupra fazanului, se aruncă iar, lovi violent şi din nou îi scăpă. Aţiţat, Toranaga strigă încurajînd-o, avertizînd-o de pericolul din faţă. Naga era dat uitării.

Bătînd nebuneşte din aripi, fazanul zbură ca fulgerul spre adăpostul copacilor. Din nou şoimul călător, rotindu-se deasupra, sus, se aruncă şi veni şuierînd în jos. Dar era prea tîrziu, şiretul fazan dispăruse. Fără să-i pese de ea, şoimiţa se năpusti printre frunze şi ramuri căutîndu-şi victima cu sălbăticie, apoi îşi reveni, ieşi iar ca o săgeată la spaţiu deschis, ca să ţîşnească sus, deasupra lăstărişului.

În clipa aceea un stol de potîrnichi era gonit şi zbura aproape de pămînt, căutînd adăpost, învîrtindu-se încoace şi-ncolo, urmărind cu dibăcie forma terenului. Tetsu-ko ochi una, îşi strînse aripile şi căzu ca un fulger. De data asta nu-i scăpă. O lovituri năprasnică cu ghearele din spate, în timpul picajului, rupse gîtul potîrnichii. Pasărea se prăbuşi la pămînt într-un nor de pene. Dar, în loc să-şi urmărească victima spre pămînt sau s-o înşface şi să aterizeze cu ea, se înălţă ţipînd spre cer, urcînd mai sus, tot mai sus.

Neliniştit, Toranaga scoase momeala, o pasăre mică, moartă, legată cu o sfoară subţire şi o roti pe deasupra capului. Dar Tetsu-ko nu fu ispitită să se-ntoarcă. Acum era

o pată minusculă pe cer și Toranaga era sigur c-o pierduse, că ea se hotărîse să-l părăsească, să se întoarcă printre sălbăticiuni, să omoare după bunul ei plac și nu al lui, să mănînce cînd voia ea și nu cînd hotăra el, să zboare unde-o purta vîntul, și unde-o ducea fantezia ei, fără stăpîn, liberă pentru totdeauna.

Toranaga o privea, nu trist, ci doar puțin însingurat. Ea era o creatură sălbatică și Toranaga știa, ca toți șoimarii, că el era doar un stăpîn pămîntean vremelnic. Urcase singur la lăcașul ei din munții Hakoné și o luase din cuib ca pui, cu penele abia crescute, și o dresase, o mîngîiase și-i dăduse prima pradă. Acum abia o zărea, rotindu-se acolo sus, plutind atît de falnic deasupra curenților calzi de aer și își dori cu durere să poată pluti și el în înalturi, departe de răutățile pămîntului.

Apoi bătrînul fazan ieși nepăsător din lăstăriș să se hrănească iar. Tetsu-ko se opri, căzu ca o săgeată din ceruri, o minusculă armă a morții cu ghearele pregătite pentru lovitura de grație.

Fazanul muri pe loc, penele lui zburînd în jur cînd ea îl lovi. Dar ea-l ținu, căzînd o dată cu el. Aripile-i băteau aerul, și se opri brusc, chiar în ultima clipă. Apoi își strînse aripile și se așeză pe prada ei.

Îl ținea în gheare și, înainte de a-l mînca, începu să-l jumulească cu ciocul. Dar, pînă să se-apuce de mîncat, sosi Toranaga. Ea se opri neliniștită. Ochii ei cafenii, nemiloși, încercuiți cu o pieliță galbenă, îl priviră cum descalecă, ascultă laudele drăgăstoase pentru priceperea și curajul ei și apoi, pentru că-i era foame, și el era cel care-i dădea hrana, și pentru că el era liniștit și nu făcea nici o mișcare bruscă, ci doar îngenunchea încet, îl lăsă să se apropie.

Toranaga o lăudă cu blîndețe. Își scoase cuțitul de vînătoare și despică în două capul fazanului, ca s-o lase pe Tetsu-ko să-i mănînce creierul. Cînd ea începu să se desfete cu această bucată gustoasă, prin bunăvoința *lui*, el reteză capul și ea veni fără împotrivire pe pumnul lui, unde era obișnuită să mănînce.

Toranaga o lăudă tot timpul și, cînd ea termină bucățica, el o atinse ușor și iarăși o lăudă cu belșug de vorbe. Ea se legănă și-și sîsîi mulțumirea, bucuroasă să fie din nou înapoi, în siguranță, pe pumn, acolo unde putea să mănînce, pentru că, bineînțeles, de cînd fusese luată din cuib,

pumnul era singurul loc unde i se permisese totdeauna să se hrănească, hrana fiindu-i dată tot timpul de Toranaga însuşi. Ea începu să-şi cureţe penele cu ciocul, gata pentru o nouă vînătoare.

Pentru că Tetsu-ko zburase atît de bine, Toranaga hotărî s-o lase să mănînce pe săturate şi azi să nu mai zboare. Îi dădu o pasăre mică, pe care deja o jumulise şi o despicase pentru ea. Cînd o mîncase pe jumătate, îi trase gluga pe cap. Ea continuă să se hrănească, mulţumită, sub glugă. Cînd termină şi începu să-şi cureţe iar penele, el ridică fazanul, îl băgă în tolbă şi-i făcu semn şoimarului său, care aştepta cu gonacii. Stăteau de vorbă, plini de voie bună, despre frumuseţea vînătului şi numărau cele din tolbă. Un iepure, o pereche de prepeliţe şi fazanul. Toranaga dădu liber şoimarului şi gonacilor, trimiţîndu-i înapoi în tabără, împreună cu toţi şoimii. Străjile lui aşteptau în bătaia vîntului.

Apoi îşi întoarse atenţia spre Naga.

— Deci ?

Naga îngenunche lîngă cal şi se înclină.

— Ai întru totul dreptate. Alteţă, cu cele ce-ai spus despre mine. Îmi cer iertare pentru că te-am jignit.

— Dar nu pentru că mi-ai dat un sfat prost ?

— Te... te rog dă-mi pe cineva care să mă poată învăţa, ca să nu mai fac în veci una ca asta. N-am vrut niciodată să-ţi dau un sfat prost, niciodată.

— Bun. Ai să-ţi petreci o parte din fiecare zi discutînd cu Anjin-san, învăţînd ceea ce şie el. El îţi poate fi unul din dascăli.

— El ?

— Da. Asta te poate învăţa puţină disciplină. Şi dacă-ţi poţi face bolovanul pe care-l ai între urechi *să asculte*, cu siguranţă ai să înveţi lucruri ce-ţi vor prinde bine. Ai putea chiar să-nveţi cîte ceva ce mi-ar fi şi mie folositor.

Naga stătea morocănos, cu privirea pironită-n pămînt.

— Vreau ca tu să ştii tot ce ştie el despre muschete, tunuri şi despre război. Ai să fii expertul meu. Da. Şi vreau să fii foarte priceput.

Naga nu spuse nimic.

— Vreau să ajungi prietenul lui.

— Cum să fac asta, Alteţă ?

— De ce nu te gîndeşti tu la o cale ? De ce nu-ţi foloseşti capul *tău* ?

— Am să încerc. Jur că am să-ncerc.

— Vreau să faci mai mult decît atît. Ţi se porunceşte să izbuteşti. Foloseşte ceva din „mila creştină". Ar trebui să fi învăţat destule ca s-o faci. *Neh ?*

Naga se-ncruntă.

— Asta e cu neputinţă de-nvăţat, oricît de mult am încercat. Ăsta-i adevărul ! Tot ce-a spus Tsukku-san nu este decît dogmă şi tîmpenie, care l-ar face pe orice bărbat să vomite. Creştinismul e pentru ţărani, nu pentru samurai. Să nu omori, să nu-ţi iei mai mult de o femeie şi cincizeci de alte tîmpenii ! Te-am ascultat atunci şi-am să te-ascult şi-acum, eu întotdeauna te ascult ! Alteţă, de ce nu mă laşi să fac doar lucrurile pe care le pot face ? Am să mă fac creştin, dacă asta ţi-e voia, dar nu pot să cred în aşa ceva, totul e gunoi şi... Îmi cer iertare pentru că am vorbit. Am să fiu prietenul lui Anjin-san. O să fiu.

— Bun. Şi ţine minte, el valorează de douăzeci de ori greutatea lui în mătase şi are mai multe cunoştinţe decît ai să ai tu în douăzeci de vieţi.

Naga se stăpîni şi dădu din cap ascultător, în semn de încuviinţare.

— Bine. Ai să conduci două batalioane, Omi-san două şi unul va fi ţinut în rezervă sub Buntaro.

— Şi celelalte patru, Alteţă.

— N-avem muschete îndeajuns pentru ele. Ăsta a fost un şiretlic să-l îmbrobodesc pe Yabu, spuse Toranaga, aruncîndu-i fiului său o firimitură.

— Alteţă ?

— Asta a fost doar un meşteşug ca s-aduc o altă mie de oameni aici. Nu sosesc ei mîine ? Cu două mii de oameni pot să dispun de Anjiro şi să scap, dacă e nevoie. *Neh ?*

— Dar Yabu-san poate totuşi... Naga îşi înghiţi vorba muşcîndu-şi buzele, ştiind că, sigur, iarăşi judeca greşit. De ce sînt atît de tîmpit ? întrebă plin de amărăciune. De ce nu pot să văd şi eu lucrurile cum le vezi tu ? Sau ca Sudara-san ? Vreau să ajut, să fiu de folos. Nu vreau să te întărît tot timpul.

— Atunci învaţă să ai răbdare, fiule, şi domoleşte-ţi firea. Va veni şi vremea ta, destul de curînd.

— Alteţă ?

Brusc Toranaga se simţi săturat să tot aibă răbdare. Privi spre înaltul cerului.

— Cred c-am să trag un pui de somn.

Imediat Naga scoase șaua și pătura de pe cal și le așeză pe pămînt, așa cum e patul samuraiului. Toranaga îi mulțumi și-l privi cum așeza sănținelele. Cînd fu convins că totul era cum trebuie și-n siguranță, se lungi și-și închise ochii.

Dar el nu voia să doarmă, ci doar să gîndească. Știa că era un semn extrem de rău că-și pierduse cumpătul. Ești norocos c-a fost doar în fața lui Naga, care nu știe mare lucru, își spuse. Dacă se-ntîmpla asta de față cu Omi sau Yabu, ei ar fi înțeles imediat că ești aproape înnebunit de teamă. O asemenea știre le-ar putea da cu ușurință gîndul trădării. De data asta ai fost norocos. Tetsuko a pus totul în ordine. Dacă nu era ea, ceilalți ți-ar fi putut vedea mînia și asta ar fi fost nebunie curată.

Ce zbor frumos ! Învață de la ea : Naga trebuie tratat ca un șoim. Nu țipă și nu se burzuluiește el ca cei mai buni dintre ei ? Singura problemă pentru Naga este că e pus să zboare într-o partidă greșită. Jocul lui e lupta și moartea fără de veste, și asta o s-o aibă destul de curînd.

Toranaga fu iar cuprins de îngrijorare. Ce se-ntîmplă în Osaka ? M-am înșelat cumplit în privința *daimyo*-ilor, cine avea să accepte și cine să refuze invitațiile. De ce n-am aflat ? Sînt trădat ? Atîtea pericole în jurul meu... Ce-i cu Anjin-san ? Și el e un șoim. Dar el încă nu-ți ciugulește din palmă, așa cum cred Yabu și Mariko. Care e prada lui ? Corabia Neagră și pilotul Rodrigues și scundacul, bocciul și neobrăzatul căpitan general, care n-o să mai facă multă vreme umbră pămîntului, și toți preoții cu sutane negre, și toți preoții părași și împuțiți, toți portughezii, și spaniolii, și turcii, oricine or fi ei, și toți mahomedanii, cine-or fi și ăștia, și să nu-i uităm pe Omi și Yabu, pe Buntaro, pe Ishido și pe mine.

Toranaga se întoarse ca să se așeze mai bine și zîmbi în sinea lui. Dar Anjin-san nu e un șoim cu aripi mari, un șoim dresat, pe care-l lași să zboare liber deasupra ta, ca să se arunce spre o anume pradă. E mai degrabă un șoim cu aripi scurte, un șoim de pumn, pe care-l lași să zboare direct de pe pumn, ca să omoare orice se mișcă, e un fel de uliu-porumbar, care o să-ți prindă o potîrniche sau un iepure de trei ori cît el, șobolani, pisici, cîini, sitari, graur, ciori de cîmp, pe care-i ajunge prin țîșniri fulgerătoare, fantastic de scurte, spre a ucide dintr-o singură

lovitură nimicitoare cu ghearele ; şoimul care urăşte gluga şi n-o acceptă, care nu stă decît pe-ncheietura mîinii tale, trufaş, primejdios, plin de el, fără milă, cu ochii galbeni, un prieten de nădejde şi o fire greu de stăpînit, dacă e-n toane proaste.

Da, Anjin-san are aripi scurte. Spre cine împotriva cui să-i dau drumul ?

Omi ? Nu încă.

Yabu ? Nu încă.

Buntaro ?

De fapt, de ce s-a luat Anjin-san cu pistoalele după Buntaro? Din pricina lui Mariko, bineînţeles. Or fi-mpărţit amîndoi perna ? Prilejuri au avut destule. Cred că da. „Cu prisosinţă", a zis ea în acea primă zi. Bun. Nimic rău cu-mpărţitul pernei — Buntaro era crezut mort —, numai dacă rămîne pentru totdeauna un secret. Dar Anjin-san a fost un prost să se primejduiască atît de mult pentru femeia altui bărbat. Nu sînt întotdeauna o mie altele, libere, tot atît de drăguţe, tot atît de mici sau mari, firave sau trupeşe, sau de viţă nobilă, sau orice altceva fără primejdia de-a aparţine altuia ? S-a purtat ca un barbar tîmpit şi gelos. Îţi aduci aminte de pilotul Rodrigues ? Nu s-a duelat el şi n-a omorît un alt barbar, după obiceiul lor, doar ca să ia pe fiica unui negustor mărunt, cu care apoi s-a căsătorit în Nagasaki ? N-a lăsat *taikō* această crimă nerăzbunată împotriva sfatului meu, pentru că era doar o moarte de barbar şi nu a unuia de-ai noştri ? E o prostie să ai două legi, una pentru noi şi una pentru ei. Ar trebui să fie doar una. Categoric, trebuie să fie doar o singură lege !

Nu, n-am să-l asmut pe Anjin-san asupra lui Buntaro, am nevoie de nebunul ăla. Dar, fie că ăştia doi au împărţit perna sau nu, nădăjduiesc că gîndul n-o să-i treacă niciodată prin minte lui Buntaro. Atunci ar trebui să-l omor pe Buntaro rapid, pentru că nici o forţă din lume nu l-ar opri să-i omoare pe Anjin-san şi pe Mariko-san, iar eu am mai multă nevoie de ei decît de Buntaro. Să termin acum cu Buntaro ?

În clipa cînd Buntaro se trezise din beţie, Toranaga trimisese după el.

— Cum îndrăzneşti să-ţi pui interesele tale înaintea alor mele ? ! Cîtă vreme n-o să poată Mariko-san să tălmăcească ?

— Doctorul spune că vreo cîteva zile, Alteţă. Îmi cer iertare pentru tot necazul !

— Am spus-o foarte clar că am nevoie de ea pentru încă douăzeci de zile. Nu-ţi aminteşti ?

— Da. Îmi pare rău.

— Dacă ea te-a nemulţumit, cîteva palme ar fi fost mai mult decît destul. Toate femeile au nevoie de asta din cînd în cînd, dar mai mult e o mojicie. Te-ai gîndit doar la tine şi ai pus în primejdie instrucţia şi te-ai purtat ca un dobitoc de ţăran. Fără ea nu pot să stau de vorbă cu Anjin-san !

— Da. Ştiu, stăpîne, îmi cer iertare. E prima oară cînd o lovesc. E doar... uneori mă scoate din minţi atît de mult, că parcă mi se face negru în faţa ochilor.

— Atunci de ce nu divorţezi ? Sau de ce n-o trimiţi departe ? Sau de ce n-o omori, sau de ce nu-i poruncesti să-şi taie beregata, cînd nu-mi va mai fi de trebuinţă ?

— Nu pot. Nu pot, stăpîne, spusese Buntaro. Ea e... am vrut-o din prima clipă cînd am văzut-o. Cînd ne-am căsătorit, ea era tot ce-şi putea dori un bărbat. Am crezut că eram binecuvîntat de zei — vă amintiţi cum fiecare *daimyo* din ţară o voia ! Apoi... apoi am trimis-o departe, ca s-o apăr, după asasinatul murdar, prefăcîndu-mă că sînt scîrbit de ea, pentru siguranţa ei, şi apoi, cînd, după ani, *taikō* mi-a spus s-o aduc înapoi, ea m-a înnebunit chiar mai mult. Adevărul e că m-am aşteptat ca ea să fie recunoscătoare, şi am luat-o cum e pofta la bărbat, fără să mă sinchisesc de micile nimicuri pe care le vrea o femeie, cum ar fi poeziile şi florile. Dar ea se schimbase. Era la fel de credincioasă ca întotdeauna, dar un sloi de gheaţă, totdeauna cerînd moartea, rugîndu-mă s-o omor. Buntaro era turbat. Nu pot s-o omor sau s-o las să se omoare singură. Mi-a pătat fiul şi mă face să urăsc celelalte femei, dar nu mă pot lipsi de ea. Am... am încercat să fiu blînd, dar ea a rămas tot un sloi de gheaţă şi asta mă scoate din minţi. Cînd m-am întors din Coreea şi-am auzit că a trecut la aiureala asta de religie creştină am fost amuzat, pentru că, ce contează o religie prosteasca ? Aveam de gînd să rîd de ea în legătură cu astă, dar, înainte să ştiu ce e cu mine, am dus cuţitul la gîtul ei şi am jurat c-am s-o omor, dacă nu renunţă. Bineîn-

ţeles că s-a încăpăţînat şi n-a renunţat, ce samurai ar face-o sub o asemenea ameninţare, *neh* ? M-a privit doar cu ochii aceia ai ei şi mi-a spus să-mi duc la bun sfîrşit fapta. „Te rog, omoară-mă, stăpîne", a zis ea. „Aici, lasă-mă să-mi ţin eu capul pe spate, în locul tău. Mă rog lui Dumnezeu să mi se scurgă ultima picătură de sînge din mine", a spus ea. N-am ucis-o, Alteţă. Am acceptat-o. Dar am tăiat, într-adevăr, părul şi urechile cîtorva din doamnele ei, care au încurajat-o să devină creştină şi le-am dat afară din castel. Am făcut la fel şi cu doica ei, dar cotoroanţei bătrîne şi ticăloase i-am tăiat şi nasul ! Atunci Mariko a spus : Pentru că... pentru că i-am pedepsit doamnele, data viitoare, cînd am să vin nepoftit în patul ei, are să-şi facă imediat *seppuku*, în orice chip cu putinţă... în ciuda datoriei ei faţă de Înălţimea ta, în ciuda datoriei ei faţă de familie, chiar şi în ciuda poruncilor Dumnezeului ei creştin ! Lacrimi de furie curgeau pe obrajii lui fără să le ia în seamă. Nu pot s-o omor, oricît de mult aş vrea. Nu pot s-o omor pe fiica lui Akechi Jinsai, oricît de mult ar merita-o...

Toranaga îl lăsase pe Buntaro să vorbească pînă se potolise, apoi îi dăduse drumul, poruncindu-i să stea tot timpul departe de Mariko pînă ce hotăra ce e de făcut. Îl trimisese pe propriul lui doctor s-o vadă pe Mariko. Raportul fusese bun : vînătăi, dar nu vătămări interne.

Pentru propria lui siguranţă, pentru că se aştepta la trădare, iar nisipul din clepsidră se scurgea, Toranaga hotărîse să mărească presiunea asupra tuturor. Îi poruncise lui Mariko să se mute în casa lui Omi, cu ordin să se odihnească, să nu părăsească locuinţa şi să stea întru totul în afara drumurilor lui Anjin-san. Apoi îl chemase pe Anjin-san şi se prefăcuse supărat, cînd, de fapt, era clar că greu s-ar fi putut înţelege cît de cît. Toată instrucţia fusese înteţită. Soldaţii erau trimişi în marşuri forţate. Îi poruncise lui Naga să-l mărşăluiască pe Anjin-san pînă-i scotea şi sufletul din el. Dar Naga nu izbutise.

Aşa că încercase el însuşi. Condusese un batalion timp de unsprezece ore peste dealuri. Anjin-san ţinuse pasul, nu cu rîndul din frunte, totuşi îl ţinuse. Întors din nou în Anjiro, abia ţinîndu-se pe picioare, Anjin-san spusese în păsăreasca lui aproape de neînţeles :

— Toranaga-sama. Eu merge pot. Eu muschete instrucție pot. Îmi pare rău, nu pot două în același timpuri, *neh* ?

Toranaga zîmbi acum, lungit sub cerul acoperit de nori, așteptînd polaia, încălzit de planul de a-l aduce pe Blackthorne să-i ciugulească din palmă. E un șoim cu aripi scurte, desăvîrșit. Mariko e la fel de tenace, la fel de inteligentă, dar mai scînteietoare și are o cruzime pe care el n-o s-o aibă niciodată. Ea e ca un șoim-călător, ca Tetsu-ko. Cea mai bună. De ce este uliul, șoimul femelă, totdeauna mai mare, mai iute și mai puternic decît bărbătușul, totdeauna mai bun decît masculul ?

Toți sînt șoimi — ea, Buntaro, Yabu, Omi, Fujiko, Ochiba, Naga și toți fiii și fiicele mele, și femeile, și vasalii, și toți dușmanii mei —, toți sînt șoimi, sau pradă pentru șoimi.

Trebuie să-l aduc pe Naga mult deasupra prăzii sale și să-l las să se arunce. Cine să fie ? Omi sau Yabu ?

Ceea ce spusese Naga despre Yabu era adevărat.

— Deci, Yabu-san, ce-ai hotărît ? îl întrebase a doua zi.

— Alteță, nu plec la Osaka pînă nu pleci Domnia ta. Am poruncit ca tot Izu să fie chemat la arme.

— Ishido o să te acuze de înaltă trădare.

— Alteță, o să te acuze pe Domnia ta întîi și, dacă Kwanto cade, cade și Izu. Am încheiat cu Domnia ta o învoială solemnă. Sînt de partea Domniei tale. Familia Kasigi își onorează învoielile.

— Și eu sînt tot atît de onorat să te am ca aliat, mințise el, încîntat că Yabu făcuse încă o dată ceea ce plănuise el să facă.

Ziua următoare Yabu adunase o oștire și-i ceruse s-o treacă în revistă, iar apoi, în fața tuturor oamenilor săi, îngenunchease ceremonios și se oferise ca vasal.

— Mă recunoști ca seniorul tău feudal ? spusese Toranaga.

— Da. Și toți oamenii din Izu. Și, stăpîne, te rog primește acest dar ca o dovadă de datorie filială. Încă în genunchi, Yabu îi oferise sabia sa Murasama. Aceasta e sabia cu care a fost omorît bunicul Domniei tale.

— Nu se poate !

Yabu îi povestise istoria sabiei, cum, în decursul timpului, ajunsese la el și cum, doar de curînd, aflase adevărul despre ea. Îl chemase pe Suwo. Bătrînul po-

vestise la ce fusese martor, cînd el însuşi era aproape un copil.

— E adevărat, stăpîne, spusese Suwo cu mîndrie. Nimeni nu l-a văzut pe tata lui Obata rupînd sabia sau aruncînd-o în mare. Eu jur pe nădejdea mea de a renaşte ca samurai că am slujit sub bunicul Înălţimii tale, seniorul Chikitada. L-am slujit cu credinţă pînă în ziua cînd a murit. Mă aflam acolo, jur.

Toranaga acceptase sabia. Părea că tremură ameninţătoare în mîna sa. Totdeauna îşi bătuse joc de legenda că anumite săbii au o pornire a lor proprie de a ucide, că nu le trebuie decît cîteva cuvinte să sară din teacă spre a bea sînge, dar acum o credea.

Fu cuprins de un fior amintindu-şi ziua aceea. De ce săbiile Murasama ne urăsc ? Una l-a ucis pe bunicul meu. Alta aproape că mi-a tăiat braţul cînd eram de şase ani, un accident de neînţeles ; nu era nimeni în preajmă, totuşi braţul meu drept a fost crestat şi-am pierdut la sînge mai-mai să-mi dau duhul. A treia l-a decapitat pe fiul meu, întîiul născut.

— Alteţă, spusese Yabu, o sabie atît de întinată n-ar trebui lăsată să trăiască, *neh ?* Lăsaţi-mă s-o iau şi s-o arunc în mare, ca cel puţin această sabie să nu mai poată niciodată să te ameninţe, pe Domnia ta sau pe urmaşii Domniei tale.

— Da... da, murmurase el, mulţumit că Yabu făcuse propunerea. Fă-o acum !

Numai cînd sabia se scufundase în adîncuri, dispărînd din faţa ochilor, urmărită de propriii lui oameni, inima sa începuse să bată normal. Îi mulţumise lui Yabu, poruncise ca taxele să fie fixate la şaizeci de părţi pentru ţărani şi patruzeci pentru stăpînii lor şi-i dăduse Izu ca feudă. Aşa că totul era ca înainte, afară doar că acum toată puterea în Izu aparţinea lui Toranaga, dacă el dorea s-o ia înapoi.

Toranaga se întoarse să-şi aline durerea din braţul drept şi se aşeză mai comod, bucurîndu-se de apropierea pămîntului, trăgîndu-şi putere din el, ca-ntotdeauna.

Sabia aceea s-a dus, n-o să se întoarcă niciodată. Bun, dar aminteşte-ţi ce-a prezis bătrînul ghicitor chinez, că ai să mori de sabie. Dar de a cui sabie ? O să fie de propria mea mînă sau a altuia ?

Cînd o fi să fie, am s-o ştiu, îşi spuse fără teamă.

Acum dormi. *Karma* e *karma*. Fii zen-budist. Amintește-ți în liniște că Absolutul, *Tao*, este în tine, că nici un preot, sau cult, sau dogmă, sau carte, sau zicere, sau învățătură, sau dascăl nu stă între Tine și El. Știi că nu e nici o legătură între Bine și Rău, între Eu și Tu, între Înăuntru și Afară, după cum nu e între Viață și Moarte. Intră în sfera unde nu există nici teamă de moarte, nici speranță într-o viață de apoi, unde ești eliberat de greutățile vieții sau de nevoia salvării. Tu însuți ești *Tao*. *Acum* fii tu însuți o stîncă împotriva căreia valurile vieții izbesc în van...

Strigătul slab îl trezi pe Toranaga din meditație și sări în picioare. Naga arăta de zor către apus. Toți ochii se îndreptară spre direcția arătată de el.

Porumbelul călător zbură în linie dreaptă către Anjiro dinspre apus. Se opri departe, pe un pom, să se odihnească o clipă, apoi își luă iar zborul, în timp ce ploaia începu să cadă.

În urma lui, departe, spre soare-apune, se afla Osaka.

Lector : DIANA ANCA RADU
Tehnoredactor : VICTOR MAȘEK

Coli de tipar : 43
Bun de tipar : 30.07.1988

Com. nr. 80 245
Combinatul poligrafic „Casa Scînteii"
Piața Scînteii nr. 1, București,
Republica Socialistă România